

Giới thiệu Ông Xã Là Người Thực Vật

Thể loại: trùng sinh, nam chính sủng nữ chính, báo thù, HE

Độ dài: 130 chương

Editor: hoa thiên thần.

Convert: tieuquyen28.

Một là người thực vật không bao giờ tỉnh lại, một là đẹp trai con nhà giàu ôn nhu sẵn sàng.

Kiếp trước Lâm Du chọn người sau.

Nhưng cô không bao giờ dám nghĩ tới, người chồng mà cô chọn lại cầu kết với em gái cùng một chỗ, chẳng những đoạt đi tất cả của cô, còn muốn đưa cô vào bệnh viện tâm thần.

Trùng sinh trở lại vào đúng ngày lựa chọn hôn đó, Lâm Du nghĩ, cô tình nguyện cả đời sống cô đơn một mình, cũng không cần lại bước vào địa ngục một lần nữa.

P/s: Nữ chủ có bàn tay vàng, hắc hắc.

Nhân vật chính: Lâm Du Hứa Mạch | **Vai phụ:** Chu Tuyền Lâm Nhất Thiên, Lâm gia, Hứa gia | **Khác:** sủng vật đáng yêu, ngược cặn bã, không gian.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Thành phố D, bệnh viện tâm thần.

Tính từ lúc Lâm Du bị đưa đến đây đã năm năm. Từ sáng sớm mở mắt ra tới giờ, Lâm Du liền một mực chờ. Bởi vì cô biết, hôm nay Chu Tuyền sẽ đến.

Mỗi một năm nay, năm nào hán cũng tới. Không phải là vì thăm cô, cũng không phải vì muốn đưa cô ra ngoài, hán đến là để bức cô nói ra mật khẩu của tủ sắt để ở Ngân hàng, hán đến là để ép khô một tia lợi ích cuối cùng mà cô có thể cho hán.

Cũng vì vậy, năm năm trước khi chân tướng bị mở ra trước mắt, cô chỉ là bị đưa vào bệnh viện tâm thần, mà không phải bị xe tung chết, cũng không phải bị ép nuốt thuốc độc không bao giờ tỉnh lại.

Hôm nay, là ngày mừng 7 tháng 7, là ngày kỉ niệm kết hôn của cô và Chu Tuyền. Cô luôn nhớ ở trong lòng, Chu Tuyền cũng chưa từng quên. Hán biết, cô yêu hán cho nên mới chọn đúng ngày này để chạy đến cạy miệng của cô.

Nhưng mà kết quả đã khiến cho Chu Tuyền phải thất vọng là năm năm qua, cô từ đầu tới cuối một chữ cũng không có nói, cũng không chịu thỏa hiệp.

Vẫn im lặng nhìn địa phương giống như địa ngục này, Lâm Du như có như không nâng lên khóe miệng cười lạnh.

Chu Tuyền vẫn luôn cho rằng cô vẫn còn rất yêu hán, nhưng không biết rằng ngay từ một khắc kia, khi cô chính mắt nhìn thấy Chu Tuyền cùng Lâm Nhất Thiên lăn lộn với nhau ở trên giường, cô liền hoàn toàn triệt để tuyệt vọng với hán.

Lâm Nhất Thiên là em gái của cô, cũng không phải chị em ruột, mà là em họ.

Bất quá từ nhỏ đến lớn, tất cả những người bên cạnh Lâm Du đều nói với cô rằng, Lâm Nhất Thiên là em ruột của cô.

Đúng, Lâm Du bị lừa, bị người cô tin tưởng nhất lừa dối, bị ông nội lừa, bị người cô tự cho là "baba" cùng "mẹ" lừa.

Chỉ bất đồng chính là, ông nội lừa cô là hy vọng cô có một gia đình hoàn chỉnh, cho cô có một cái tuổi thơ hạnh phúc. Cái người tự xưng là "baba" cùng "mẹ" lừa cô, là hướng về thân phận người thừa kế gia sản cùng cổ phần của cô.

Ông nội Lâm Du Lâm An Yên, là người sáng lập ra xí nghiệp Bác Dương. Lâm An Yên tay trắng gây dựng sự nghiệp, dựa vào nhiều năm gian khổ đem xí nghiệp Bác Dương vang danh càng ngày càng xa. Sau đó, ông đem sự nghiệp của mình truyền cho người con trai lớn Lâm Hồng Hiến.

Lâm An Yến vốn cho là, ông từ đó có thể lui ra vị trí phía sau màn, an an tâm tâm ở nhà an dưỡng tuổi già. Ai ngờ, sau hai năm ngắn ngủi, tai vạ bất ngờ từ trên trời rơi xuống. Ba người nhà Lâm Hồng Hiến bất hạnh xảy ra tai nạn xe cộ. Ngoại trừ khi đó Lâm Du may mắn còn sống sót, Lâm Hồng Hiến cùng vợ là Tôn Tinh Vi đều không may mắn như vậy. Họ ra đi khi Lâm Du vẫn còn là đứa bé sơ sinh.

"còn nữa"

Trong một đêm, người đầu bạc tiền người đầu xanh, Lâm An Yến tiếp nhận sự thật khó có thể chấp nhận được. Nhưng mà ông không thể ngã xuống. Xí nghiệp Bác Dương vẫn cần ông chủ trì đại cuộc, còn có Lâm Du người cháu gái này vẫn cần ông nuôi dưỡng thành người.

Khoảng thời gian đó, là khoảng thời gian tăm tối nhất trong cuộc đời Lâm An Yến. Ban ngày, ông gắng gượng nổi đau mất con, đem hết tâm trí xử lý chuyện công ty. Tối đến, ông cố gắng làm bộ mặt vui vẻ, nhẹ nhàng dỗ dành Lâm Du vẫn khóc không ngừng chìm vào giấc ngủ.

Điều làm cho ông luôn lo lắng chính là, Lâm Du còn nhỏ như vậy, cuộc đời sau này còn dài, khi cô biết nhận thức làm sao tiếp nhận được đã kích không lồ, làm thế nào đối mặt với sự thật cha mẹ đều mất tàn khốc này.

Đúng vào lúc này, đứa con thứ hai Lâm Hồng Tín và con dâu Tôn Uyển Đình chủ động lên tiếng, bọn họ có thể nuôi dưỡng Lâm Du giúp một tay.

Lâm An Yến cẩn thận quan sát nửa tháng, lại khảo nghiệm Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình nửa năm, mới gật đầu đáp ứng. Con trai lớn đã không còn, ông hy vọng có thể vì Lâm Du an bài người thân bên cạnh cô. Năng lực làm việc của con trai thứ hai tuy rằng không bằng con trai lớn, nhưng tính tình không xấu, sẽ không bạc đãi người cháu ruột Lâm Du này.

Hướng chi, Tôn Tinh Vi cùng Tôn Uyển Đình chẳng những là chị em ruột, còn là chị em song sinh. Với tình cảm của hai chị em từ trước tới giờ, ông tin tưởng Tôn Uyển Đình nhất định sẽ hết lòng chiều cô tốt con gái của chị gái mình.

Thoáng đã hai mươi năm, cho đến khi Lâm An Yến bị bệnh qua đời, ông chưa từng hối hận vì quyết định năm đó. Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình thật sự đem Lâm Du coi như con đẻ, ngay cả con gái ruột thịt của họ Lâm Nhất Thiển cũng không sánh nổi.

Lâm An Yến rất yên tâm vui vẻ, ruốc cuộc có thể đi khai báo với con trai lớn. Cũng vì vậy, trước khi chết ngoại trừ để lại cho Lâm Du một số tài sản lớn ở bên ngoài, ông cũng không có có đề cập đến thân thể của Lâm Du.

Cứ như vậy Lâm Du chẳng hay biết gì, cho đến khi cô gả cho Chu Tuyền, cho đến khi cô phát hiện chuyện xấu của Chu Tuyền cùng Lâm Nhất Thiển, đến khi gia sản cùng cổ phần trong tay cô bị vợ chồng Lâm Hồng Tín cướp đi, cuối cùng... cô bị đưa vào bệnh viện tâm thần.

Đột nhiên suy nghĩ đến năm năm trước trước khi biến cố xảy ra, năm đó vì hốt hoảng nên không kịp ứng phó, Lâm Du âm thầm nắm chặt quả đấm. Móng tay dài đã lâu không chăm sóc đâm vào lòng bàn tay, đau đớn nhắc nhở cô: tất cả không phải là mơ, hết thấy đều là sự thật.

Chu Tuyền không đến một mình. Lâm Nhất Thiển đi phía sau lưng hắn, trên tay còn ôm một cái hộp gỗ nhỏ.

"Chị, chị đoán xem, em và Tuyền ca đem đến cho chị thứ tốt gì đây hả?" Lâm Nhất Thiển cười vui vẻ, cầm hộp gỗ nhỏ trên tay đưa đến trước mặt Lâm Du, "nghe mẹ nói, đây là di vật của di để lại đây!"

Lâm Du xoay người, đưa tay chụp tới hộp gỗ nhỏ.

Mất thấy tay Lâm Du muốn dứt lấy hộp gỗ nhỏ, trong mắt Lâm Nhất Thiển lóe lên một tia ác độc, đem hộp gỗ thật nhanh thu hồi lại.

"Chị, cái này cũng không phải không thể cho chị! Chị chỉ cần nói cho em cùng Tuyền ca biết mật khẩu của tủ sắt kia là được rồi." Lâm Nhất Thiển ngoe đầu sang một bên, dí dỏm nói.

Lâm Du ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh giá không mang theo bất kì tình cảm nào, không chớp mắt nhìn chằm chằm Lâm Nhất Thiển.

Bởi vì mẹ hai người là chị em sinh đôi, dung mạo Lâm Du cùng Lâm Nhất Thiển rất là giống nhau, cơ hồ có 7 phần tương tự. Bất quá từ trước tới giờ trên người Lâm Nhất Thiển lúc nào cũng trang điểm nồng đậm, Lâm Du lại không... yêu thích trang điểm, chỉ cần nhìn kĩ hai người sẽ không nhận sai.

Lâm Nhất Thiển bị Lâm Du trừng đến lạnh cả sống lưng, theo bản năng lui về phía sau hai bước. Bọn họ đều biết, Lâm Du không bị điên. Nhưng Lâm Du một năm này so với một năm trước càng dọa người, giống như... thật sự bị ép đến điên rồi.

"Tiểu Du, em đừng như vậy. Lần này anh cùng Nhất Thiển tới, là thật tâm muốn làm hòa với em. Vì biểu đạt thành ý, bọn anh đặt biệt lấy di vật của di đem đến. Hơn nữa, nếu như em nói cho bọn anh biết mật khẩu của tủ sắt, bọn anh sẽ xem xét đưa em ra khỏi đây." Giọng Chu Tuyền vẫn ôn nhu như cũ, hắn ôn tồn khuyên nhủ.

Tầm mắt Lâm Du chuyển tới trên mặt Chu Tuyền, khuôn mặt anh tuần trước mắt này so với năm năm trước còn thành thực mê người hơn, nhưng cũng càng làm Lâm Du căm ghét hơn.

Đột nhiên, Lâm Du vẫn không có bất cứ cử động nào từ trên giường nhảy lên, vung tay qua móng tay để lại một vết cào trên mặt Lâm Nhất Thiển.

Vì bị tấn công bất ngờ nên không kịp đề phòng, Chu Tuyền cũng bị Lâm Du cào. Trên mặt đau rát, còn chưa kịp phản ứng, đã bị đánh thêm một cái.

“Lâm Du, chị điên rồi sao?” không nghĩ tới Lâm Du đột nhiên dám động thủ, Lâm Nhất thiên vội vàng tiến lên kéo Lâm Du ra.

“Oành” một tiếng, hộp gỗ nhỏ bị đánh rơi xuống, đồ bên trong rớt ra đầy đất.

Đúng, Lâm Du thừa nhận, cô sắp điên rồi, bị những người đang sống sờ sờ ép điên rồi! Bị người mình xem là thân nhất cùng chồng liên kết phản bội, cô có thể không điên sao?

Chu Tuyền là một người đàn ông khỏe mạnh, bị Lâm Du đánh bất ngờ nên bị trúng một phát, phát sau tự nhiên không được tốt như vậy. Cộng thêm sự hỗ trợ của Lâm Nhất Thiên, Lâm Du tuyệt đối không phải là đối thủ của hai người. Bất quá trong lúc hỗn loạn, cô vẫn hung hăng cào trên mặt hai người mấy phát.

Khi mạnh mẽ bị đẩy xuống đất, Lâm Du cũng không cảm thấy bất ngờ chút nào. Chẳng qua là lòng bàn tay bị vật gì đó đâm đến, làm bàn tay cô đau nhói.

“Chị lại dám làm mặt tôi bị thương? Tôi sẽ không tha cho chị”. Bị thương ở mặt, Lâm Nhất Thiên không thể giả bộ bày ra khuôn mặt đáng yêu được nữa, cô ta xông lại túm tóc Lâm Du, hung hăng đập đầu Lâm Du xuống đất.

Chu Tuyền đứng ở bên cạnh cũng không có tiến lên ngăn lại. Hắn cũng bị Lâm Du cào trên mặt mấy đường, trong lòng rất là tức giận, cũng muốn Lâm Du được dạy dỗ một chút.

Đầu bị đập trên đất, từng cơn đau đồn từ trán truyền đến, Lâm Du cũng không có gãy giữa.

Năm năm rồi, cô đã nghĩ tất cả biện pháp cũng không thể thoát ra khỏi nơi chẳng khác gì là địa ngục này. Chết, có lẽ là giải thoát duy nhất đối với cô.

Huống chi, chi có chết, Chu Tuyền cùng Lâm Nhất Thiên mới vĩnh viễn không lấy được mặt khẩu của tù sắt! Cô muốn hai người nhìn được mà lấy không được, cả ngày lẫn đêm nhớ tới tù sắt ông nội để lại cho cô! Cô muốn bọn họ chịu đựng cảm giác tham lam giày vò, ăn không ngon, ngủ không yên.

Hận ý trong lòng không ngừng truyền đến mức tận cùng, trên người dưới người Lâm Du bỗng nhiên tỏa ra tia sáng chói mắt. Một khắc sau, biến mất trong nhà như chưa từng xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Lâm Du bị vây ở một địa phương rất kì quái. Tay phải từ từ nâng lên, nhìn lòng bàn tay đột nhiên xuất hiện thêm một vết sẹo hình trăng lưỡi liềm, ánh mắt Lâm Du càng phức tạp, có chút luống cuống, càng nhiều hơn nữa là mờ mịt.

Ở đây chẳng có gì, chỉ có một cái ao nhỏ dùng đá chất lên xây thành. Chính giữa ao có một cái măng đá màu xám trắng, đỉnh măng đá xuất hiện từng giọt nước hướng vào trong ao nhỏ xuống. (chỗ này hơi khó hiểu một chút. Mọi người thông cảm nhé).

Ao không lớn lắm, nước bên trong cũng không nhiều. Lâm Du đã bị vây ở đây rất lâu, quả thực rất khát, cuối cùng không thể chịu được uống một chút nước ở trong ao.

Nước ao chảy xuống bụng, ngọt ngào mát lạnh, thấm vào ruột gan. Nhưng Lâm Du còn chưa kịp uống hớp thứ hai, trước mắt cô tối sầm lại, lâm vào giấc ngủ say.

“Mẹ, người phải cứu con! Con không muốn lấy Hứa Mạch! Hứa gia sẽ không tha cho con, bọn họ nhất định sẽ giết con đấy!” Đang lúc mơ mơ màng màng, Lâm Du nghe được Lâm Nhất Thiên cuồng loạn hét toáng lên.

Hứa Mạch? Hứa gia? Trong đầu một tia sáng thoáng qua, Lâm Du mờ mắt. Tiếng gào thét the thé trong nháy mắt biến mất, đập vào trong mắt là trần nhà quen thuộc.

Không phải chỗ lúc trước vây khốn cô, nơi này là phòng của cô khi còn ở Lâm Gia. Trong lòng nảy sinh nghi ngờ, phản ứng đầu tiên của Lâm Du là nhìn lòng bàn tay phải của mình. Kì lạ là, dấu vết hình trăng lưỡi liềm vẫn còn ở đó.

Là ảo giác sao, Lâm Du nhắm mắt, chờ đợi trong chốc lát.

“Nhất Thiên, con nói xem, con chọc ai không chọc, lại cứ muốn đi trêu chọc Hứa Mạch? Thân phận Hứa Mạch là gì? Địa vị của Hứa gia ra sao? Con làm sao đường sống không đi, lại nhất định cứ đường chết mà chui đầu vào? Chuyện đã xảy ra như vậy, con nói ba mẹ phải làm thế nào để giúp con đây” Tôn Uyên Đình nói xong, giọng nói mang theo muôn vàn đau đớn, nhưng cũng xen lẫn bất đắc dĩ cùng nóng nảy.

Mờ mắt ra một lần nữa, dấu vết trăng lưỡi liềm vẫn nhu cũ. Nhưng điều khiến Lâm Du kinh ngạc là, mình mới vừa nghe được cái gì?

Là Tôn Uyên Đình đang nói chuyện sao? Nhưng sao đột nhiên lại không nghe được nữa? Không xác định lắc đầu một cái, Lâm Du thử nhắm mắt lại một lần nữa.

“Con thật sự rất yêu Hứa Mạch a! Ai biết hẳn một cái liếc mắt cũng không chịu cho con? Con... Con biết sai rồi...” Cuối cùng Lâm Nhất Thiên nhìn không được khóc thành tiếng. Làm sao bây giờ? Cô hại Hứa Mạch xảy ra tai nạn xe cô phải biến thành người thực vật, Hứa gia nhất định sẽ hành hạ cô đến chết!

“Con không gả cho Hứa Mạch? Con có biết hay không, bởi vì họa mà con gây ra, Hứa gia đã gây áp lực đối với Bác Dương? Bác Dương sắp sụp đổ... sụp đổ a!” Mặt Lâm Hồng Tín tối sầm lại lên tiếng rống to.

“Con không lấy chồng! Hẳn đã trở thành người thực vật, còn bắt con phải gả qua làm gì chứ? Muốn con ở góa suốt đời sao?” Người Lâm Nhất Thiên yêu là Hứa Mạch trước khi xảy ra chuyện, chứ không phải là Hứa Mạch vẫn đang nằm trên giường không biết khi nào mới tỉnh lại!

Nghe đến đó, Lâm Du lại mở mắt ra. Lại giống như lúc này, âm thanh lại biến mất một lần nữa, giống như tất cả đều là do tai cô có vấn đề. Nhưng Lâm Du dám khẳng định, nội dung cô vừa mới nghe được, là sự thật đã từng phát sinh bảy năm trước.

Phải chăng tại vì đã sống quá lâu ở bệnh viện tâm thần, nên mới trở nên không bình thường như vậy? Tim đập rộn lên một hồi, cảm giác này đã lâu rồi chưa từng xuất hiện, Lâm Du ngồi dậy, từ trên giường đi xuống.

Nhìn cuộn lịch đứng thẳng trên bàn, ngày tháng biểu hiện trên lịch đúng là bảy năm trước.

Bảy năm trước, Lâm Du hai mươi hai tuổi, vẫn chưa lập gia đình. Bảy năm trước, Lâm Du vẫn còn là một sinh viên luôn ôm trong lòng tràn ngập ước mơ đối với tương lai, khi đó ông nội vừa qua đời được hai năm. Bảy năm trước, Lâm Du vẫn chưa cùng vợ chồng Lâm Hồng Tín vạch mặt, vẫn là cô công chúa được ngân vạn sủng ái trong cái nhà này...

Lúc này chỉ cần một cái chớp mắt, Lâm Du liền cảm thấy như trước mắt xuất hiện ảo giác, cô là đang một lần nữa mơ một giấc mơ đẹp. Bất quá, một khắc sau, cô liền thanh tỉnh lại.

Cô chẳng qua là bị bắt buộc phải ở bệnh năm năm, cũng không phải bị điên thật. Cho dù toàn thế giới không tin cô, cũng nhận định cô là một người điên, cô cũng nhất quyết không chịu bị đồng hóa!

Cảm điện thoại di động lên, tầm mắt dừng ở dòng ngày mừng 4 tháng 7, Lâm Du liền đi về phía phòng vệ sinh.

Trong gương là thiếu nữ còn rất trẻ, có vẻ hơi non nớt ở bảy năm sau sẽ liền điên cuồng tan vỡ, thanh mát mà tốt đẹp.

Ngày mừng 4 tháng 7, cách ngày mừng 7 tháng 7, chỉ có ba ngày. Ba ngày sau, cô sẽ gả cho Chu Tuyền, bắt đầu bảy năm dài ác mộng.

Hận ý nồng đậm dâng lên, Lâm Du vô thức nắm chặt tay thành nắm đấm. Sau đó, lòng bàn tay phải của cô... vô thức tràn ra một dòng nước nhỏ!

Chuyện này là sao đây? Nhìn nước chảy không ngừng, đáy mắt Lâm Du xẹt qua một tia giằng co. Cuối cùng, cô vẫn hạ quyết tâm, nhắm mắt lại đưa tay đến bên miệng uống một hớp.

“Con không lấy chồng thì không lấy, để cho tiểu Du gả không phải được rồi sao?” Một bộ dạng thái độ đương nhiên, Giọng Tôn Uyên Đình còn đâu vẻ từ ái ngày thường, mà mang theo là ác ý vô tận.

“Bà nói vậy cái gì đấy? Tiểu Du cùng Chu Tuyền sẽ lập tức cùng nhau kết hôn rồi, nó làm sao đáp ứng...” Đang găm thét Lâm Hồng Tín bỗng dưng im bặt, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía Tôn Uyên Đình.

“Ông cũng cảm thấy được mà phải không? Chúng ta có hai cô con gái, nó không lấy chồng, chẳng lẽ muốn ép Nhất Thiên phải gả thật sao? Tôi không đồng ý”. Không cho nửa điểm thương lượng, Tôn Uyên Đình cương thế nói.

“Vậy được rồi! Sẽ để Tiểu Du gả. chờ một lát Tiểu Du dậy, liền nói chuyện này với nó. Nhớ, nói thật tốt, đừng lại gây chuyện!” Lâm Hồng Tín khẽ thở dài một cái, ngay lập tức lại bình thường lại. Đồng ý nhanh như vậy, nói trước đó trong lòng hẳn không có dự định này, ai tin?

Bên tai vẫn truyền đến âm thanh nói chuyện như cũ, thương thức mùi vị ngọt ngào trong miệng cùng với mùi vị nước uống ở ao nước trước khi hôn mê là giống nhau như đúc, trong lòng Lâm Du xẹt qua một tia ý tưởng thật nhanh không thể tưởng tượng nổi.

Chẳng lẽ... dấu tích này chính là địa phương kì quái kia? Mang theo một lòng hiếu kì, Lâm Du bấm, bóp dấu vết hình trăng lưỡi liềm đang chảy nước. Ngay sau đó, nước ngừng chảy, giống như chuyện gì cũng chưa xảy ra.

Thật sự là như vậy? Lâm Du thả nắm tay ra, lại thoáng để lại dấu vết hình trăng lưỡi liềm, không có phản ứng nào. Lại dùng sức bóp thật mạnh, cảm giác đau đớn càng rõ ràng, đồng thời nước chảy ra một lần nữa. Bất quá so với trước kia, nhìn có vẻ ít hơn một chút.

Sau khi làm lại mấy lần, Lâm Du chắc chắn mọi thứ, đau đớn càng lớn, nước chảy càng nhiều. Ngược lại, khi cảm giác đau không có, hoặc là chỉ nhẹ nhẹ đau nhói, nước cũng không thể chảy ra được.

Im lặng nhìn bàn tay phải toàn là nước, Lâm Du chậm rãi ngẩng đầu lên, ngưng mắt nhìn mặt mũi trong kiếng chiếu lát, khóe miệng nhẹ nhàng dơ lên.

Mở tủ quần áo ra, một đồng áo rực rỡ trước mắt cũng không nhìn tới, Lâm Du chọn một bộ đầm màu đen mặc vào. Mặc kệ cô tại sao lại trở về được, trước hết phải dọn dẹp một đồng chiến trường đang chờ cô cái đã.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Lúc Lâm Du xuống lầu, đã trông thấy ba người đang ngồi trong phòng khách. Lâm Hồng Tín, Tôn Uyển Đình, Lâm Nhất Thiên đều có mặt.

Thấy bộ đồ Lâm Du đang mặc trên người, ba người Lâm Hồng Tín đều sững sốt, lại cảm thấy Lâm Du có gì đó rất lạ, nhưng lại không nói ra được là gì.

Hoàng hôn trước tiên vẫn là Tôn Uyển Đình, bà ta cười đi tới, cả khuôn mặt toàn là cung chiêu: “Nha đầu này, con lại ngủ nướng, mọi người đều đang đợi con đến ăn sáng thôi đấy”.

Lâm Du không có trả lời ngay, mà nhìn chòng chọc Tôn Uyển Đình một hồi lâu, mới nhẹ nhàng “ừ” một tiếng.

Bị Lâm Du nhìn đến chột dạ, lời chuẩn bị nói ra tới miệng Tôn Uyển Đình lại nuốt trở lại. Cũng được, ăn sáng xong lại nói.

Bữa ăn hôm nay, hẳn là cả ba người Lâm Hồng Tín đều ăn không ngon. Cũng không biết chuyện gì xảy ra, Lâm Du chỉ cần động một cái đã khiến cho bọn hắn sợ hãi trong lòng một phen, nhìn bọn họ đứng ngồi không yên, Lâm Du cả người cũng không thoải mái.

Ăn xong, Lâm Hồng Tín cũng không vội vã đi làm, Tôn Uyển Đình cũng không đi ra ngoài làm đẹp, hai người một trái một phải ngồi bên cạnh Lâm Du. Mà Lâm Nhất Thiên, lại “soạt” một tiếng quỳ xuống trước mặt Lâm Du.

“chị, em van xin chị! Chị hãy cứu em! Nếu chị không cứu em, em sẽ chết mất!” Gắt gao ôm chân Lâm Du, Lâm Nhất Thiên khóc lóc cầu xin.

“Tiểu Du, con là chị gái của Nhất Thiên, con hãy cứu Nhất Thiên đi! Lần này, mẹ cũng van xin con!” Nắm lấy tay của Lâm Du, Tôn Uyển Đình lộ ra vẻ mặt đau khổ, trong nháy mắt nước mắt liền rơi đầy mặt.

“Tiểu Du, chuyện lần này vốn không liên quan gì đến con, ba ba cũng biết không nên mặt dày đến cầu xin con. Nhưng dầu gì con cũng là một phần tử trong gia đình này, ba ba chỉ hy vọng, con có thể giúp em gái của con lần này, nếu không em gái con lần này chết chắc...” Lâm Hồng Tín vừa nói xong liền than thở nhìn Lâm Du.

“Các người muốn con cứu nó bằng cách nào đây?” Nhìn Lâm Nhất Thiên quỳ trước mặt mình, nghe Tôn Uyển Đình cùng Lâm Hồng Tín diễn trò, thanh âm của Lâm Du rất bình tĩnh, im lặng quan sát.

“Tiểu Du, con yên tâm! Người gây ra tai nạn xe cộ của Hứa Mạch là em gái con, không phải con! Chỉ cần con thay Nhất Thiên giả qua, Hứa gia sẽ không làm khó con” Tôn Uyển Đình vội vàng nói.

So với sự việc xảy ra bảy năm trước giống nhau như đúc, Lâm Du quay đầu, Tầm mắt phóng đến trên người Tôn Uyển Đình: “Có thật không?”.

“Thật Thật! Mẹ làm sao lại lừa con? Con là con gái ruột thịt của mẹ, là chị gái của Nhất Thiên!” Không cho Lâm Du có cơ hội cự tuyệt, Tôn Uyển Đình vừa nói vừa hướng Lâm Nhất Thiên hô to, “Còn không cảm ơn chị con đã cứu con một mạng”.

“Chị, cảm ơn chị! Thật cảm ơn chị! Cả đời này, em có làm trâu làm ngựa cho chị, cũng can tâm tình nguyện!” Lâm Nhất Thiên vui mừng đứng lên, ôm Lâm Du cười.

Làm trâu làm ngựa? Đúng là mịa mai cực kì! Lâm Du bất động thanh sắc đẩy Lâm Nhất Thiên ra, gạt đầu một cái: “Được”.

Hứa mạch, Đại thiếu gia Hứa gia, viên ngọc sáng thành phố D, không ai không biết không ai không hiểu nhân vật xuất chúng này. Gia thế xuất chúng, dung mạo tuấn đạt, đáng người cao ngất, năng lực cường hãn... Rõ ràng là ông trời thiên vị hắn, hắn nhận được sủng ái lớn nhất là không thể nghi ngờ.

Thế nhưng, nửa tháng trước, Hứa Mạch xảy ra tai nạn ngoài ý muốn, trở thành người thực vật. Cho tới bây giờ, vẫn đang nằm trên giường của bệnh viện.

Sở dĩ Lâm Nhất Thiên hốt hoảng như vậy, là bởi vì, chuyện của Hứa Mạch, cùng với cô không thể thoát khỏi được quan hệ. Nói chính xác là, nếu không phải bởi vì Lâm Nhất Thiên, Hứa Mạch sẽ không phải gánh tai họa lần này.

Trên thực tế, Lâm Nhất Thiên ngưỡng mộ Hứa Mạch, chuyện này ở Lâm Gia cũng không phải là bí mật. Cho nên, Lâm Du cũng biết. Nhưng Lâm Du không nghĩ tới, Lâm Nhất Thiên bởi vì theo đuổi Hứa Mạch không được, liền tự tiện hạ thuốc hắn.

Trí huyễn mị, lúc trước Lâm Du cũng chưa từng nghe qua tên này. Có thể cũng chính vì thuốc này, làm hại Hứa Mạch sau khi phát hiện thắng xe không

ăn, không thể kịp thời nghĩ ra biện pháp, cũng không kịp tìm người trợ giúp. Cuối cùng, sự việc tiến triển đến mức độ không thể nào vãn hồi như hiện nay.

Hứa gia được xem là đứng đầu ở thành phố D, chỉ mấy ngày sau liền tra ra chân tướng. Vì vậy, sau khi giải quyết Cừu gia đã tạo thành thắng thế không ăn để như trở bàn tay, Lâm Nhất Thiên trở liền thành đối tượng kế tiếp gánh vác lửa giận của Hứa gia. Mà Bác Dương, đang tràn ngập nguy cơ.

Lâm Du của bảy năm trước, mặc dù cùng với chị em gái Lâm Nhất Thiên tình thâm, nhưng cũng không có đồng ý gả qua Hứa gia. Nhưng mà lần này, Lâm Du thay đổi chủ ý. Cho dù cả đời ở góa, cũng tốt hơn gả cho tên cận bã Chu Tuyền kia.

Huống chi, bảy năm trước Lâm Du hiểu rõ hơn ai hết, Hứa gia căn bản không có kinh khủng như mọi người nghĩ.

Giận, nhất định là rất giận. Oán, nhất định cũng có. Nhưng Hứa gia chẳng qua là hành hạ Lâm Nhất Thiên hai năm, sau hai năm lại thả ra. Hơn nữa, không có đăng kí kết hôn, cũng không có động phòng, Lâm Nhất Thiên chẳng qua là đi Hứa gia làm người giúp việc hai năm, sau đó lại được tự do.

Dùng cả đời phải sống đời sống thực vật của Hứa Mạch đời lấy hai năm của Lâm Nhất Thiên... Theo Lâm Du, Hứa gia như vậy đã rất phúc hậu rồi.

Ba ngày, thoáng cái đã qua. Ngày mùng 7 Tháng 7, Lâm Du cùng Lâm Nhất Thiên đồng thời cùng nhau lấy chồng.

Một đội ngũ rước dâu thật dài, long trọng mà quý phái, Lâm Nhất Thiên lộ vẻ mặt hạnh phúc ngồi trên xe hoa hướng đến Chu gia. Lâm Hồng Tín cùng Tôn uyển Đình đi theo phía sau, lấy lí do là: không thể để Hứa gia phát hiện ra manh mối.

Bên kia, Hứa gia chỉ đưa tới một chiếc xe màu đen, trên thân xe còn buộc một tràng hoa màu trắng nhức mắt. Là khiêm tốn, hay là làm nhục? Trong lòng mọi người đều biết rõ.

Lâm Du không có mặc áo cưới, cũng không có trang điểm giống cô dâu. Khuôn mặt cô vẫn như ngày thường, một thân một mình lôi kéo rương hành lý chậm rãi đi vào cửa lớn Hứa gia.

Ở Hứa gia, Lâm Du đương nhiên là không được hoan nghênh sự tồn tại của cô. Không có ai nghênh đón cô, cũng không có ai tỏ ra một tia hảo tâm đối với cô. Lâm Du thậm chí còn chưa biết phòng mình ở đâu, còn chưa kịp để hành lý xuống, đã bị dẫn đi đến phòng của Hứa Mạch.

Căn phòng của Hứa Mạch lấy hai màu trắng đen làm chủ đạo, không có trang trí nhiều vật trang sức, đơn giản mà phóng khoáng. Mà Hứa Mạch sáng sớm hôm nay đã được đưa về nhà, rõ ràng nằm trên giường không nhúc nhích.

Sau khi thấy cửa được đóng lại, Lâm Du đứng ở bên giường vẫn im lặng không nói một lời nào, mắt không chớp nhìn Hứa Mạch một hồi lâu, cuối cùng nhẹ nhàng nói: “xin chào Hứa Mạch, tôi tên là Lâm Du, Lâm trong ‘song mộc Lâm’, Du là những năm trong cuối cuộc đời”.

“Trước kia, có lẽ anh chưa từng nghe qua tên của tôi. Hoặc là anh đã từng nghe người khác nói qua tôi, nhưng cũng không có nhận ra tôi. Trên thực tế, trước kia tôi chẳng qua cũng chỉ nghe qua đại danh của anh, ở các loại phương tiện truyền thông trông thấy anh, cũng chưa từng gặp anh lần nào. Cho nên, hôm nay là lần đầu tiên chúng ta chính thức gặp mặt. Mặc dù bây giờ anh không có khả năng nghe thấy tôi nói, nhưng tôi vẫn muốn nói, rất hân hạnh được biết anh”. Lâm Du cũng không giỏi trong việc làm quen người khác. Nhưng đối mặt với Hứa Mạch đang không có cảm giác, tựa như bất kể làm gì, nói gì, cũng không cần kiêng kị.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Đáp lại Lâm Du, là một phòng im lặng.

Lâm Du tự nhiên cũng không kỳ vọng Hứa Mạch có thể đáp lại đối với cô, nhìn lại căn phòng một cách cẩn thận, đem gương hành lý để ở một bên, Lâm Du xoay người đi vào phòng vệ sinh.

“Đã xảy ra chuyện gì? Cô ta không phải là Lâm Nhất Thiên?” Lâm Du không biết ở trong một căn phòng khác, cả đám người Hứa gia đã bày ra trận địa sẵn sàng đón tiếp quân địch, ánh mắt sáng quắc trừng trừng nhìn màn hình trước mặt.

“Mặc dù nhìn rất giống, nhưng cô ấy nhất định là Lâm Du, chị gái của Lâm Nhất Thiên, hôm nay vốn nên gả cho Chu gia, Lâm gia đại tiểu thư”. Hứa Hoán, em họ của Hứa Mạch, là đứa con duy nhất của nhà Nhị thúc. Vừa vặn, học cùng trường đại học với Lâm Du, là học đệ học dưới Lâm Du một lớp.

Lâm Du bảy năm trước, chính là học Đại học năm ba, hệ quản lý công thương. Được phong là hoa khôi Đại học D, nổi danh bằng sơn nữ nhân.

Hứa Hoán nhận thức Lâm Du, không đơn thuần bởi vì danh tiếng của Lâm Du, mà bởi vì huynh đệ tốt của hắn đối với Lâm Du nhất kiến chung tình.

Bất quá giờ phút này, chính mắt thấy Lâm Du xuất hiện ở Hứa gia, Hứa Hoán một điểm cũng không cảm thấy cao hứng. Ngược lại, ngay lúc này hẳn lập tức hiểu ra rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra, khẽ cắn răng.” Đường như chúng ta đã bị lừa”.

Nhất thời sắc mặt của những người khác ở Hứa gia trầm xuống, đến khi muốn đứng lên đi tìm Lâm gia tính sổ, chỉ thấy trong màn hình bóng dáng Lâm Du lại xuất hiện lần nữa.

Bưng một chậu nước ấm từ trong phòng vệ sinh đi ra, Lâm Du tránh hiềm nghi đem khăn lông thấm ướt, cẩn thận giúp Hứa Mạch lau phần mặt và tay lộ ra ngoài: ”Mặc dù biết bình thường nhất định sẽ có chuyên gia chăm sóc anh, nhưng từ nay về sau, Hứa đại thiếu gia có nguyên ý đem nhiệm vụ này giao cho tôi hay không?”.

Thanh âm của Lâm Du rất thấp, cho nên Hứa Hoán không thể không đem âm thanh ở thiết bị theo dõi nâng cao lên một chút, như vậy mới có thể đảm bảo tất cả mọi người Hứa gia đang ngồi ở đây nghe thấy.

Mà sau khi nghe Lâm Du nói, thần sắc mọi người Hứa gia đều ngạc nhiên, sớ dĩ không thể tin. Nếu không phải Hứa gia chắc chắn điều tra không có sai, bọn họ sợ rằng không nhận được hoài nghi, người bỏ thuốc Hứa Mạch là Lâm Du, mà không phải Lâm Nhất Thiên rồi.

“Thật ra thì, hôm nay tôi vốn nên gả cho một người đàn ông khác. Nhưng mà bọn họ khốc lốc cầu xin tôi, để tôi thay thế hung thủ hại anh thành như vậy gả vào Hứa gia. Mà tôi, thế nhưng cũng đồng ý. Có phải rất buồn cười hay không? Lâm Du tự giễu cười cười, ngay sau đó lại khôi phục lạnh nhạt như trước, “Nhưng mà, tôi cũng không hối hận khi gả vào Hứa gia! Ít nhất, anh sẽ không hại tôi có đúng hay không?”.

Nghe Lâm Du rõ ràng lăm bằm lâu bầu, tất cả mọi người Hứa gia không lên tiếng, nhìn chằm chằm màn hình như đang suy nghĩ điều gì đó trong chốc lát, lại đồng loạt nhìn về Hứa gia gia.

Hứa Chấn Thiên, Hứa gia gia chủ, nhân vật truyền kì ở thành phố D. Người phát hiệu lệnh chen ép xí nghiệp Bắc Dương, là ông. Cường mạnh hiếp yếu, yêu cầu Lâm Nhất Thiên gả cho Hứa Mạch, cũng là ông. Bất quá, lần này ép gả. Ông muốn chính là, Lâm Nhất Thiên vì hành động lần này của cô ta mà phải trả giá!

Nhưng hiện nay, Lâm gia lại không biết sống chết, giám ở sau lưng họ mà đòi người? Đoán chừng bọn họ không nhận ra? Vẫn cảm thấy đem Lâm Nhất Thiên gả cho Chu gia, là có thể được Chu gia che chở, vì bọn họ mà chống lại Hứa gia?

Bất luận là trường hợp nào, Hứa Chấn Thiên nhất định sẽ không bỏ qua cho bọn họ. Chuyện lần này, không xong!

Lâm Du gặp Hứa Chấn Thiên, đã là một tiếng sau.

Trong vòng một giờ này, Lâm Du đầu tiên là giúp Hứa Mạch lau mặt và tay, sau đó liền đem ra một quyển sách chuyên ngành, hướng về phía Hứa Mạch đọc.

Lâm Du vốn định yên lặng ngồi nhìn, khoe mắt liếc lại qua trên đầu giường Hứa Mạch, bỗng nhiên liền cầm sách lên, đọc ra. Nghe nói Hứa Mạch là kì tài buôn bán, chắc hẳn cũng sẽ thích loại sách này chứ?.

“Xin chào Hứa gia gia, con tên là Lâm Du”. Không có một chút do dự, Lâm Du tự giới thiệu mình.

Cô quả thực đã đáp ứng gả qua Hứa gia thay Lâm Nhất Thiên, nhưng cũng không có đáp ứng lấy tên Lâm Nhất Thiên sinh hoạt ở Hứa gia. Cho dù chỉ có hai năm, cô cũng không thể chịu đựng. Huống chi, ngay một khắc bước vào cánh cửa Hứa gia kia, Lâm Du chưa từng nghĩ sẽ rời đi.

“Không phải Lâm Nhất Thiên?” Hứa Chấn Mạch hiếp mắt một cái, đỡ lấy ánh mắt Lâm Du tràn đầy cảm giác bị áp bách.

“Đúng, không phải Lâm Nhất Thiên, là Lâm Du.” Lâm Du không có lùi bước, thần sắc rất là chấn định.

“Tại sao?” Mặc dù từ lời nói của Lâm Du đã đoán ra được một, hai, Hứa Chấn Thiên vẫn cố chấp đòi nghe đáp án xác thực.

“Bởi vì muốn còn sống,” cũng không nghĩ đến câu hỏi của Hứa Chấn Thiên, Lâm Du thẳng thắn nói ra suy nghĩ của mình.

Hứa Chấn Thiên cười lạnh một tiếng: “Vậy cô dựa vào cái gì cho là, Hứa gia sẽ đáp ứng bảo vệ cô?”.

“Con nguyên ý lấy cả đời ra đổi với ngài! Con sẽ can tâm tình nguyện chăm sóc Hứa Mạch thật tốt, cho đến khi con chết, hoặc là cho đến ngày anh ấy chết!”. Lâm Du quyết tâm quyết đoán đến cùng. Cùng lắm kết quả xấu nhất, chính là Hứa gia gia nổi giận đùng đùng, đến Chu gia bắt lấy Lâm Nhất Thiên đổi lại.

“Cả đời? Cô không cảm thấy như vậy quá uổng phí sao?” Hứa Chấn Thiên nhướn mày, giọng nói lạnh lùng tiêu tan đi không ít.

“Có mắt mới có được. Đổi lấy sự che chở của Hứa gia cả đời, con cho là xứng đáng.” Trải qua Chu Tuyên căn bã như vậy, Lâm Du không tin tưởng vào tình yêu nữa, cũng không kỳ vọng vào tình yêu. Thà trở lại một lần nữa, cô tình nguyện trông coi Hứa Mạch cả đời!.

Bình tĩnh quan sát Hứa Mạch trong chốc lát, Hứa Chấn Thiên xoay người, bỏ đi.

Này coi như ngầm cho phép phải không? Đưa mắt nhìn Hứa Chấn Thiên đi ra khỏi phòng bệnh, Lâm Du quay đầu không nói một lời, tầm mắt rơi vào Hứa Mạch trên giường, lúc này rốt cuộc mới có cảm giác chân thật.

Ai nói không lo lắng? Cô đều lo lắng sắp chết! Từ từ mở ra đôi tay vô thức nắm chặt, nhìn lòng bàn tay đỏ mề hôi lạnh, Lâm Du không nhận được cười khổ.

“Ông nội, cứ chấp nhận như vậy?” Nghe Hứa Chấn Thiên và Lâm Du nói chuyện không sót một từ, Hứa Hoán có thể tha thứ nỗi khổ tâm trong lòng Lâm Du phải đáp ứng gả thay, nhưng vẫn như cũ cực kì bất mãn việc Lâm Nhất Thiên vẫn được tự do tiêu dao.

Hứa Chấn Thiên không trực tiếp trả lời Hứa Hoán, nhìn về phía Hứa Diệp Lỗi Hứa ba ba phân phó nói: “Đi an bài một chút, để cho Lâm Du ở căn phòng cách vách phòng Hứa Mạch”.

“Ba?” Hứa Diệp Lỗi kinh sợ. Thật sự cứ như vậy bỏ qua cho Lâm Nhất Thiên sao?

“Ông nội!” Hứa Hoán giống như bị giật mình, thật nhanh liếc nhìn căn phòng Hứa Mạch một cái, thấp giọng nói: “Coi như Lâm Du tốt hơn Lâm Nhất Thiên nghìn vạn lần, nhưng cũng không thể...”

“Đi làm!” Bỏ lại mệnh lệnh không cho sửa đổi, Hứa Chấn Thiên chấp hai tay sau lưng, mặt không đổi sắc đi ra khỏi phòng theo dõi.

Biến cố xảy ra ở Hứa gia, đang đắm chìm trong vui sướng khi làm thông gia Hứa gia cùng Chu gia cũng không hay biết gì.

Không thể phủ nhận, khi Lâm Nhất Thiên tháo xuống nồng đậm trang điểm, thay vào đó cổ ý trang điểm khuôn mặt tinh xảo, lại cổ ý làm bộ đáng lạnh lẽo cô quạnh, quả thật rất giống Lâm Du chân thật. càng thêm cô ta tận lực bắt chước, cho đến khi vào phòng cưới, cũng không lộ ra bất kì sơ hở nào. Ít nhất, Chu Tuyền là chủ rể cũng không phát giác ra có cái gì không đúng.

Thấp thóm bất an nhìn sự tình bình an lắng xuống, Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình nhìn nhau cười nhẹ một tiếng. Sáng sớm ngày hôm sau, bọn họ nhanh chóng đem hộ khẩu cùng thẻ căn cước, đi tìm Chu Tuyền làm đăng kí.

Chu Tuyền không nghĩ tới, sau một đêm tình lại, sự thật lại động trời như vậy. Gia gia của hắn vì hắn quyết định cưới là Lâm Du, hắn nhìn trúng cũng là Lâm Du, người sắp thừa kế cổ phần xí nghiệp Bắc Dương. Thế nhưng bây giờ bọn họ lại chạy đến nói cho hắn biết, hắn cưới làm người? Cùng hắn trên giường thế mà lại là Lâm Nhất Thiên?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

“Lâm Du đâu rồi?” đối mặt với khuôn mặt tràn đầy ủy khuất của Lâm Nhất Thiên, biểu tình của Chu Tuyền giống như ăn cứt vậy, dĩ thường khó coi.

“Ồ ô ô...” Lâm Nhất Thiên không trả lời, chỉ là khóc nức nở.

“Lâm Du rốt của ở đâu rồi?” Nắm chặt bả vai Lâm Nhất Thiên, Chu Tuyền hận không thể giết người. Hắn thật vất vả mới đi được tới bước này, trước mắt thấy có thể đem vị trí người thừa kế của Chu Lăng kéo xuống, nhưng bây giờ mọi thứ tất cả đều công cốc rồi.

“Đu rồi! chuyện đã như vậy, coi như cậu đem Nhất Thiên giết chết, cũng không có khả năng đem Lâm Du đổi lại”,trơ mắt nhìn con gái bị khi dễ, Tôn Uyển Đình đưa tay qua, kéo Chu Tuyền đang nổi giận dưng dưng ra, “Cậu nói! Nhất Thiên nhà ta có cái gì không bằng Lâm Du chứ?”

“A” Lâm gia làm chuyện xấu còn muốn cáo trạng trước, còn buộc hắn đi vào khuôn khổ? Chu Tuyền trầm mặt xuống, giọng nói mỉa mai, “Trong tay Lâm Du có 30% cổ phần Bắc Dương, còn có di sản gia gia của cô ấy để lại, còn cô ta? Có không?”

Lâm Nhất Thiên dừng khóc lại, sắc mặt Tôn Uyển Đình ngay lúc đó cũng trở nên thật khó coi. Chu Tuyền nói đúng, bọn họ không thể nào phản bác, cũng không biện giải được.

“Chỉ là 30% cổ phần? chẳng lẽ Chu tam thiếu cho là, đường đường là con gái ruột thịt của tổng giám đốc Bắc Dương còn thiếu chính chừng đó cổ phần?” Lâm Hồng Tín bỗng nhiên mở miệng, muốn cứu vãn cục diện trước mắt.

“Không sai! Nhất Thiên chính là nữ nhi ruột thịt của hai chúng ta, là người thừa kế Bắc Dương đường đường chính chính! Cậu cưới Nhất Thiên, đồng nghĩa với việc trở thành người thừa kế Bắc Dương! Chờ cậu ngồi lên vị trí tổng giám đốc Bắc Dương, chẳng lẽ cậu vẫn còn để mất tới số cổ phần của Lâm Du sao?”. Không nghĩ tới Lâm Hồng Tín sẽ vạch trần thân thế của Lâm Du, bất quá trước mắt, Tôn Uyển Đình không thể nghĩ ra biện pháp tốt hơn.

“Con gái ruột thịt? Lâm Du không phải con gái của Lâm gia?” Nhìn Chu Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình không giám tin, nói gì Chu Tuyền cũng không tin. Ai cũng biết, trước khi chết Lâm An Yên yêu thương nhất chính là Lâm Du, sau khi chết phần lớn di sản cũng là để cho Lâm Du làm đồ cưới!

“Nó phải, nhưng không phải con gái của Lâm Hồng Tín ta”. Chuyện bên trong, Lâm Hồng Tín cũng không muốn nói nhiều, chẳng qua là trong lòng đã có dự tính liếc Chu tuyền một cái, “So với cổ phần người chết lưu lại, người sống quan trọng hơn, có đúng không?”.

“Ông thân là tổng giám đốc xí nghiệp Bắc Dương, đây được xem là lời hứa với tôi sao?”. Giọng của Chu Tuyền rất âm trầm, đáy mắt đen như mực làm người khác rùng mình. Nếu như Lâm Hồng Tín giám lừa hấn, hấn tuyệt đối sẽ không bỏ qua!.

“Nhất Thiên đã gả cho cậu làm vợ, chỗ Lâm Du đi chắc cậu cũng có thể đoán được. Cậu cảm thấy, tôi có lý do gì để lừa cậu?”. Thân phận của Chu Tuyền, Lâm Hồng Tín đã sớm tra hết rồi. Nếu không phải như thế, hấn làm sao để mặc cho Lâm Du gả cho Chu gia nhị thiếu gia? Chu Tuyền vốn không phải đối tượng số một Lâm Hồng Tín lựa chọn, nhưng so với việc đem Nhất Thiên đi Hứa gia chịu hành hạ, hấn không thể lùi lại nên mới đưa ra nước cờ này.

Lâm Nhất Thiên đắc tội với Hứa gia, chuyện này cũng không tính là bí mật gì. Ngày hôm qua Hứa gia qua Lâm gia đón Lâm Nhất Thiên, chuyện này mọi người đều biết. Chẳng qua Hứa gia công khai nói sẽ không làm tiệc rượu, cũng không mở yến hội, trong lòng mọi người đều biết lý do, tất cả đều giữ vững im lặng.

Bây giờ xem ra, sợ rằng Lâm gia chính là râu ông nọ cắm cằm bà kia, cưỡng ép Lâm Du không phải là nữ nhi ruột thịt gả qua Hứa gia bên kia rồi. Đối với Lâm Du, Chu Tuyền có yêu mến, nhưng chưa bao giờ đem tình cảm này khắc sâu trong lòng. Nếu Lâm Nhất Thiên có thể đem lại lợi ích nhiều hơn cho hấn, hấn dĩ nhiên sẽ là lựa chọn hợp tác cùng Lâm Hồng Tín.

Cùng với Lâm Hồng Tín nhất trí ý kiến, hôm đó Chu Tuyền liền cầm hộ khẩu, mang theo Lâm Nhất Thiên đi lĩnh chứng.

Dĩ nhiên, bên ngoài, Chu tam thiếu đón dâu chính là Lâm đại tiểu thư. Chu Tuyền tự nhận thân phận mình không đủ lớn, không giám đắc tội với Hứa gia, chỉ có thể lừa đến đâu hay đến đó. Dù sao khi Hứa gia phát hiện sai người, lúc đó hấn cũng là người bị hại, có thể thoát thân như thường rồi.

Khi Chu Tuyền cùng Lâm Nhất Thiên lĩnh giấy hôn thú, Hứa gia nhận được tin tức đầu tiên. Hứa gia lâm vào một mảnh kiêu chề, ngay cả sắc mặt Hứa gia gia cũng u buồn.

“Chu Tuyền là con thứ Tư của Chu gia, Chu Lăng mới là người thừa kế chính đáng. Nếu như Hứa gia giúp Chu Lăng ngồi vững trên vị trí Chu thị tổng giám đốc, Chu Tuyền có làm gì đi nữa cũng phí công”. Nghe được động tĩnh dưới lầu, cố ý xuống lầu rót nước Lâm Du lơ đãng nhắc nhở.

“Cô nói là sự thật?” Chu Tuyền là con thứ tư? Hứa Chấn Thiên cũng chưa từng nghe nói qua.

“Hứa gia gia cho người điều tra một chút không phải sẽ biết sao?” Thân là vị hôn thê của Chu Tuyền, Lâm Du biết chuyện này cũng ai không ngạc nhiên. Cũng vì vậy, Lâm Du mới yên tâm nói cho Hứa gia nghe.

Hứa Chấn Thiên nhíu mày một cái: “Đi tra một chút”.

“Vâng” Hứa Diệp Lôi trước khi rời đi, ngằm liếc mắt nhìn Lâm Du một cái.

Biết người Hứa gia đối với mình rất phòng bị, Lâm Du nói xong cũng không nán lại nữa, trực tiếp đi lên lầu, vào phòng Hứa Mạch.

Hứa Mạch cũng không có tỉnh lại, giống như rơi vào trạng thái ngủ say... ngủ, ngủ say? Lâm Du theo bản năng nhìn vào dấu trắng lưỡi liềm trong lòng bàn tay một cái.

Cô uống ước ở cái ao đó liền bất tỉnh, sau khi tỉnh lại chẳng những trở lại bảy năm trước, còn có thể nghe tất cả những âm thanh trong phạm vi nhất định? Có thể nói là rất thần kì! Không biết, nước ao đối với Hứa Mạch có hữu dụng hay không?

Bất kể có hữu dụng hay không, trước tiên thử một chút! Dù sao cho đến bảy năm sau, Hứa Mạch cũng không có tỉnh lại. Bất quá cùng lắm là nằm trên giường cả đời, cô cũng sẽ không bỏ mặc hấn!

Nghĩ đến đây, Lâm Du mặt không đổi sắc xách bình nước đi vào phòng vệ sinh.

Tối qua trong lúc ngủ cô vô tình nghe được người Hứa gia thảo luận, mới biết được căn phòng Hứa Mạch trừ phòng vệ sinh ra, các nơi khác đều có cài đặt máy theo dõi nghiêm ngặt.

Đối với việc bị theo dõi, Lâm Du cũng không cảm thấy chán ghét hay không ưa. Hiện nay Hứa Mạch không giống với người thường, nếu bị người khác làm tổn thương, hấn cũng không thể nào phản kháng được. Mà với thân phận nhạy cảm của cô bây giờ, Hứa gia không cảnh giác mới là lạ?

Sợ Hứa Mạch uống nhiều sẽ cảm thấy khó chịu, Lâm Du cầm muỗng nhỏ thận trọng cho hấn uống mấy ngụm, cũng không tiếp tục cho uống nữa. Dục tốc bất đạt, cô có chính là kiên nhẫn.

Nước còn dư lại trong ao, Lâm Du cũng không lãng phí, lấy nước trực tiếp giúp Hứa Mạch lau chùi mặt, tay và chân.

Về phần thân thể Hứa Mạch, Lâm Du vẫn đang do dự. Cũng không phải cô xấu hổ, mà là cô không xác định khi người Hứa gia thấy cô đem Hứa Mạch cời hết giờ trò, có thể hay không không nhịn được mà chạy vào đánh cho cô một trận?

Bất quá có thể xác định nhất là, bắt đầu từ hôm qua khi Hứa gia gia ngầm thừa nhận cho cô lưu lại, tất cả mọi chuyện chiếu cố Hứa Mạch đều đã rơi đến trên tay Lâm Du.

Đối với tín nhiệm của Hứa Chấn Thiên, Lâm Du rất là cảm kích. Mặc dù, phần tín nhiệm này cũng không nhiều, hơn nữa họ cũng là cố ý làm lộ ra chuyện

máy theo dõi.

Một đêm này, Lâm Du chưa có trở về căn phòng cách vách, mà là ngồi ở mép giường bên cạnh Hứa Mạch. Cô có thể đảm bảo ao nước không có độc, nhưng vẫn lo lắng Hứa Mạch thân là người thực vật sẽ xuất hiện chuyện ngoài ý muốn mà cô không thể tưởng tượng nổi.

Bởi vì không yên tâm, Lâm Du cả đêm cũng không ngủ, cầm sách hướng về Hứa Mạch đọc cả đêm.

Cho đến khi trời sáng, sau khi chắc chắn Hứa Mạch không xuất hiện bất kì khác thường nào, Lâm Du rút cuộc mới yên lòng đứng lên, ở trên trán hấn ấn xuống một nụ hôn: “Anh làm rất tốt, cố gắng lên!”.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Lâm Du nói câu nói kia thanh âm rất nhỏ, cho dù Hứa Hoán đem âm thanh máy theo dõi chỉnh ở mức độ cao nhất, cũng không thể nghe rõ.

“Cô ta rút cuộc đã nói cái gì?” Chỉ lên đoạn video theo dõi, Hứa Hoán tức giận lắm bầm. Hấn đã mở đi mở lại nhiều lần, cũng không có nghe được Lâm Du đã nói gì.

Còn nữa, hấn thể nhưng phát hiện Lâm Du này đặc biệt thích làm bầm lâu bầu? So với trong truyền thuyết nữ thần lạnh lẽo cô quạnh hoàn toàn khác nhau! Chẳng lẽ đây mới là Lâm Du chân chính? Nếu không thì, Lâm Du bị kích thích rồi hả? Cho nên mới trở nên không bình thường?

Nếu thật sự là như vậy, ngược lại Hứa Hoán rất muốn đem Cố Nhiên đến xem một chút.

“Cô đang khích lệ Hứa Mạch cố lên” Hứa Chấn Thiên cũng tới xem theo dõi. Mặc dù đã cùng với Lâm Du nói chuyện, Ông có thể chắc chắn, Lâm Du đối với Hứa Mạch là vô hại. Thế nhưng, ông vẫn không hoàn toàn yên tâm.

Nghe Hứa Chấn Thiên nói, Hứa Hoán sùng sốt. Nghiêng đầu qua, tỉ mỉ nhìn chăm chăm miệng Lâm Du trong hình ảnh theo dõi.

Khi rút cuộc cũng nhận ra Lâm Du nói “Anh làm tốt lắm, cố gắng lên”, nghe ba chữ sau này, Hứa Hoán nhếch miệng, vẻ mặt tối tăm không hiểu. Cho nên nói, Lâm Du rút cuộc đang làm gì? Vì Lâm Nhất Thiên chuộc tội sao?

Nếu là như vậy, thì phải làm thế nào đây? Cho dù Lâm Du ôm tâm tình áy náy, muốn giúp Lâm Nhất Thiên trả giá những gì cô ta đã làm, cũng không thể đổi lại một Hứa Mạch khỏe mạnh như xưa.

Hơn nữa, đừng tưởng rằng hấn không nghe được những gì Lâm Du cùng gia gia hấn đàm phán!. Lâm Du vốn không phải thật tâm muốn tốt cho Hứa Mạch, rõ ràng là muốn có được sự che chở của Hứa gia? Là một người bụng dạ khó lường.

Nghĩ tới đây, Hứa Hoán hung tợn rên lên một tiếng, nói với Hứa Chấn Thiên: “Ông nội, cô ta không thật lòng!”.

“Ít nhất so với Lâm Nhất Thiên tốt hơn nhiều”. Lưu lại một câu nói ý vị sâu xa, Hứa Chấn Thiên xoay người ra ngoài.

Nghe Hứa Chấn Thiên nói, Hứa Hoán im lặng. Sắc mặt thay đổi liên tục, cuối cùng khẽ thở dài một cái, cảm điều khiển di chuyển đến màn hình chính.

Bọn họ vốn tưởng rằng ngày hôm qua đến sẽ là Lâm Nhất Thiên, nên mới cố ý ra lệnh không ai được để ý tới “Lâm Nhất Thiên”.

Họ là có ý làm cho “Lâm Nhất Thiên” tạo thành gánh nặng to lớn, lại đem “Lâm Nhất Thiên” đơn độc đưa vào phòng Hứa Mạch, chính là muốn nhìn một chút “Lâm Nhất Thiên” khi đối mặt với Hứa Mạch đã biến thành người thực vật sẽ phản ứng như thế nào, sau đó hoàn toàn triệt để ép khô năng lực chịu đựng của “Lâm Nhất Thiên”.

Người Hứa gia cũng tin tưởng, ở tình huống không có ai để ý tới, “Lâm Nhất Thiên” luôn luôn điều ngoa, phóng đảng coi như không tan vỡ đầu óc, nhất định sẽ rất sợ hãi, lúc sợ hãi, sẽ lộ ra bản tính chân thật.

Nếu “Lâm Nhất Thiên” thành khẩn hướng Hứa Mạch nhận sai xin lỗi, xác xác thực thực là bởi vì thật lòng yêu thích Hứa Mạch nên mới trong lúc nhất thời phạm sai lầm, bọn họ sẽ cấp cho cô giáo huấn đau khổ thích hợp, để cho cô ăn nhiều đau khổ một chút, trải qua một đoạn thời gian gian khổ....Cuối cùng, bọn họ cũng không đẩy cô vào con đường chết.

Ngược lại, nếu “Lâm Nhất Thiên” giám can đảm trước mặt bọn họ làm ra hành động gây tổn thương Hứa Mạch, bọn họ nhất định sẽ để cho cô ta phải hối hận khi được sinh ra trên đời này!

Chẳng qua họ không nghĩ tới, cái bọn họ nghe được, sự tình bọn họ nhìn thấy, lại bất đồng với suy tính ban đầu của bọn họ. Lâm Nhất Thiên căn bản không có tới, người xuất hiện ở trong phòng Hứa Mạch thế nhưng lại là Lâm Du.

Nói thật, lúc tất cả mọi người Hứa gia thời điểm nhìn thấy Lâm Du, tâm tình là cực độ phức tạp. Bọn họ biết Lâm Du là vô tội, cũng không tránh được giận cá chém thớt. Lâm Du là người Lâm gia, là chị gái Lâm Nhất Thiên, là thay thế Lâm Nhất Thiên gả tới Hứa gia chuộc tội.

Lâm Du không xứng được bọn họ tha thứ, không xứng được bọn họ dùng chân thành để đối xử. Nhưng khi nhìn thấy Lâm Du ôn nhu hòa nhã nói chuyện với Hứa Mạch ở trên giường, còn dùng mười phần kiên nhẫn hướng về phía Hứa Mạch đọc sách. ...người Hứa gia không biết làm thế nào, tự nhiên hận Lâm Du không nổi rồi.

Lâm Du phần lớn là dùng thời gian đọc sách cho Hứa Mạch nghe. Mặc dù Hứa Mạch không thể cùng cô đáp lại, cô vẫn đọc rất nghiêm túc. Người khác có lẽ cảm thấy cô là người quái dị, thế nhưng cô lại tìm được thú vui trong chuyện này.

Lúc trước, thời điểm cô vẫn còn ở bệnh viện tâm thần, cho dù cô muốn tìm một người để nói chuyện, cũng không có cơ hội. Hiện nay rốt cuộc cũng có người chịu nghe cô nói chuyện, cho dù là một người thực vật, cô cũng không cảm thấy phiền chút nào, ngược lại có cảm giác an tâm đã không có từ lâu rồi.

Bởi vì cô biết, bất kể cô đọc cái gì, bất kể đúng hay sai, anh cũng không phản đối cô, cũng không chỉ trích cô. Hơn nữa, đọc sách có thể tích được rất nhiều kiến thức phong phú, còn rèn luyện tài năng ăn nói, không phải sao?.

Quan trọng hơn là, đáy lòng Lâm Du so với hơn ai khác đều biết, cô thường xuyên sẽ không nhận được mà làm bầm lầy bầu.

Đã có một đoạn thời gian rất dài bên trong, Lâm Du không nói lời nào. Sau đó vì kìm nén quá lâu, cô liền bắt đầu tự mình nói chuyện với mình, không cần người nghe, tự mình nói chuyện không ngừng.

Mà bây giờ, cô cố gắng khắc chế, cũng thử thay đổi, tận lực không làm ra biểu hiện dị thường. Chẳng qua là, có những thói quen đã khắc sâu tận xương tủy, muốn bỏ đi cô cần có thời gian...

Thời gian cơm trưa, Hứa Chấn Thiên xuất hiện ở phòng Hứa Mạch. Lâm Du chần chờ một chút, vẫn là hướng ông quả quyết xin phép, hỏi có thể lau chùi toàn thân Hứa Mạch hay không?.

“Khục khục khục...” Một người trấn định như Hứa Chấn Thiên, cũng bị lời nói lớn mật của Lâm Du dọa sợ. Ông là tìm “Lâm Nhất Thiên” tới phục vụ cháu trai ông, không phải là tới vô lễ với cháu trai ông.

“Nếu không, đổi hộ công tôi đi?” Thấy Hứa Chấn Thiên tựa hồ không đồng ý, Lâm Du lựa chọn phương án khác. Cô chỉ là muốn dùng nước ao cho Hứa Mạch thử nhiều một chút, không chừng có thể xuất hiện kì tích lần thứ hai?

Những thứ hộ công kia còn không có chăm sóc tốt như Lâm Du đâu! Trợn mắt nhìn Lâm Du một hồi lâu, mặt tối sầm lại, Hứa Chấn Thiên khoát khoát tay: “Không cần, cô làm đi!”.

“Được” Cũng không biết vì sao Hứa Chấn Thiên thay đổi chủ ý, Lâm Du cũng không thắc mắc, gật đầu một cái.

Nhìn bộ dạng Lâm Du ngạc nhiên, thật là làm cho Hứa Chấn Thiên cảm giác khó giải quyết. Dừng một chút, quay lại vấn đề chính: “Cô dự định đối phó với Lâm gia như thế nào?”.

“Bác Dương là tâm huyết trọn đời của ông nội con, con không muốn nhìn nó sụp đổ. Cho nên, xin Hứa gia gia nương tay cho, cho Bác Dương một con đường sống. Về phần những người khác, con tạm thời vẫn chưa có năng lực đụng đến bọn họ” nhắc tới Lâm gia gia, sắc mặt Lâm Du trầm xuống.

“Cô biết thân phận của mình?” Từ hôm qua khi cô nói muốn được sống, Hứa Chấn Thiên đã bắt đầu hoài nghi. Vốn là hẳn không có ý định hỏi, chuyện này với Hứa gia cũng không có liên quan. Bất quá, ai bảo ông thấy một màn Lâm Du khích lệ Hứa Mạch kia? Hứa gia chưa bao giờ nọ nhân tình của người khác, Lâm Du tốt với Hứa Mạch, ông tự nhiên sẽ không bạc đãi Lâm Du.

“Ừm” Với thân phận của ông, Hứa Chấn Thiên tất nhiên sẽ biết cô không phải con gái của Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình, chuyện này Lâm Du cũng không thấy kỳ quái.

“Suy nghĩ thế nào?” Bên ngoài đồn vợ chồng Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình đối với Lâm Du cực kì tốt, so với con gái ruột thịt còn thương yêu hơn. Bất quá, nếu không nhìn thấy chuyện Lâm Du thay thế Lâm Nhất Thiên gả tới Hứa gia, Hứa Chấn Thiên cũng không tin.

“Ba mẹ con chết... bên trong chuyện này có ẩn tình”. Lâm Du sẽ không giấu giếm những chuyện ác mà hai vợ chồng Lâm Hồng Tín làm. Trùng hợp Hứa gia với Lâm gia có thù oán, cô càng phải nói hết toàn bộ.

“Sao cô biết?” Lần này, đến phiên Hứa Chấn Thiên kinh ngạc. Tuy ông với Lâm An Yên chưa từng gặp qua, nhưng cách làm người của Lâm An Yên, ông vẫn nghe nói qua. Nếu như vợ chồng Lâm Hồng Tín hại chết vợ chồng Lâm Hồng Hiến, Lâm An Yên không thể nào bao che hung thủ sát hại con trai lớn được.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

“chuyện này con cũng ngoài ý muốn biết được, lại không có chứng cứ. Nhưng con có thể đảm bảo, những gì con nói đều là sự thật.” Làm sao không phải là sự thật được? Thời điểm bị đưa vào bệnh viện tâm thần, chính miệng Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Như đã nói cho cô biết.

Khi đó Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình rút cuộc cũng chịu kéo xuống bộ mặt giả nhân giả nghĩa, làm lộ ra bộ dạng chân thực nguyên thủy đáng sợ. Cũng bắt đầu từ ngày đó, Lâm Du đối với đôi vợ chồng nuôi dưỡng cô hai mươi bốn năm không có nửa điểm tình cảm. Cho dù vợ chồng Lâm Hồng Tín cướp đi cô phần trong tay cô, Lâm Du cũng không có cảm ghét hai người như vậy.

Nếu như không phải bởi vì Lâm Du không phải là con gái Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình, nếu như không phải bởi vì Lâm Nhất Thiên thay thế Lâm Du gả vào Chu gia còn thuận lợi lấy được giấy hôn thú, nếu như không phải bởi vì Lâm gia cho tới bây giờ cũng không gọi điện quan tâm tình trạng của Lâm Du ở Hứa gia... Hứa Chấn Thiên nhất định sẽ hoài nghi Lâm Du là đang lừa gạt ông.

“Hứa gia gia, bây giờ con có thể quay trở về Lâm gia một chuyến được không? Sẽ không lâu, chỉ cần thời gian hai ba tiếng là được. Con muốn trở về lấy một chút đồ dùng.” Thấy Hứa Chấn Thiên không có trả lời, Lâm Du dừng lại một chút, lại tiếp tục nói, “Cha mẹ ruột của con... chắc sẽ để lại một chút di vật. Mặc dù không biết ở chỗ nào, nhưng chắc chắn vẫn tồn tại”.

Nói tới đây, Lâm Du sờ vào lòng bàn tay phải theo bản năng. Nếu như cô đoán không sai, dấu tích hình trăng lưỡi liềm này là từ đồ vật bị rơi ra trong chiếc hộp gỗ nhỏ Lâm Nhất Thiên ngày đó đem đến bệnh viện tâm thần.

“Đi đi! Để tài xế lái xe chở cô đi” Hứa Chấn Thiên không sợ Lâm Du một đi không trở lại. Lâm Nhất Thiên bây giờ là con dâu Hứa gia, Lâm gia đã chặt đứt tất cả đường lui của Lâm Du. Trừ phi ngay cả Bác Dương Lâm Du cũng chẳng thêm ngó ngang tới, nếu không, Hứa gia không thiếu chính là thù đoạn.

“Cảm ơn Hứa gia gia.” Lâm Du hướng Hứa Chấn Thiên cảm kích cúi đầu một cái, ngay sau đó xoay người, bước tới trước giường Hứa Mạch, “Tôi sẽ trở lại ngay, buổi tối giúp anh tắm”.

Chính tai nghe Lâm Du không mắc cỡ chiếm tiện nghi hướng Hứa Mạch nói hai chữ “Tắm”, Hứa Chấn Thiên đang đứng tại chỗ một lần nữa mặt biến thành đen. Tức giận trừng mắt Lâm Du một cái, phát tay áo rời đi.

“Đại bá, bá mau nghe! Lần này Lâm Du tuyệt đối là mang ý đồ xấu! Cô ta lại trắng trợn nói... nói cô sẽ tắm cho anh họ!” Hứa Hoán tròn mắt hô lên.

Đang kì nghỉ hè, Lâm Du không cần đi học, Hứa Hoán cũng không cần. Ngược lại nhàn rỗi không có chuyện gì làm, hắn liền dứt khoát ngồi trong phòng theo dõi nhìn. Dĩ nhiên, mục đích quan trọng của hắn vẫn là truy xét Lâm Du rốt cuộc đang bày âm mưu quỷ kế gì!

“Thật sao?” Hứa Diệp Lỗi xụ mặt tròn mắt nhìn màn hình theo dõi, giọng rất là xem thường, “Này có thể nói rõ cái gì? Chẳng những Lâm Nhất Thiên ái mộ Hứa Mạch, Lâm Du cũng vậy?”

Hứa Hoán mắc nghẹn. Được rồi, coi như Lâm Du len lén ái mộ anh họ hắn, cũng không phải chuyện ghê gớm gì. Toàn bộ thành phố D, có ai mà không thích anh họ hắn? Cũng không phải là bí mật động trời gì.

Cho dù Hứa Hoán suy nghĩ nhiều thế nào đi chăng nữa, cũng không có khả năng đoán được, câu nói kia của Lâm Du chẳng qua là thói quen mà thôi, đột nhiên muốn làm bầm láp bầu mà thôi.

Ngồi xe Hứa gia đến ngoài cửa lớn Lâm gia, Lâm Du không xuống xe ngay, mà nhắm mắt lại, lưng tựa vào ghế ngồi, giống như đang lâm vào trầm tư. Cô cố ý gọi điện thoại báo cho Tôn Uyển Đình biết là cô sắp trở về, chắc hẳn là Tôn Uyển Đình không để cho cô phải thất vọng.

“Mẹ, người nói gì, Lâm Du muốn trở về? Làm sao có thể? Cô ta đã gả qua Hứa gia rồi, không chăm sóc cái người thực vật Hứa Mạch thật tốt, còn muốn chạy trở về làm cái gì? Chẳng lẽ cô ấy còn muốn đòi người lại? không được, chết con cũng không chịu” Bên trong phòng khách Lâm gia, lòng Lâm Nhất Thiên như lửa đốt, đứng ngồi không yên, nồng động trang điểm cũng không giấu được sự sợ hãi trên mặt.

“Yên tâm, sẽ không” vỗ vỗ tay Lâm Nhất Thiên trấn an, Tôn Uyển Đình lắc đầu một cái, trong mắt lại lóe lên hung tàn âm độc, “Cho dù nó muốn, mẹ cũng không làm cho nó được như ý”.

“Nhưng mà... Nhưng mà Bác Dương phải làm sao bây giờ? Không phải Ba ba đã nói, Bác Dương đã tràn ngập nguy cơ, sẽ bị Hứa gia thôn tính?” Vừa nghĩ tới Hứa gia chen ép, đáy lòng Lâm Nhất Thiên phát rét. Hứa gia quá độc ác! Hứa Mạch đáng chết đáng bị như thế!

Cô ái mộ Hứa Mạch như vậy, yêu đến cả chủ động hiến thân cũng không tiếc. Có thể cho đến bây giờ Hứa Mạch cũng không coi cô ra gì, làm cho cô khó chịu không ít. Thậm chí sau khi trúng thuốc, hắn tình nguyện chạy ra ngoài xảy ra tai nạn xe cộ, cũng không cùng với cô ân ái.

Vô ý thức sờ gò má một cái, Lâm Nhất Thiên cắn chặt môi, tràn đầy không cam lòng. Cô vĩnh viễn không quên Hứa Mạch hung hăng cho cô một tát kia!

“Cho nên, chờ một hồi Lâm Du trở lại, chúng ta vẫn như cũ, thái độ tốt một chút, cố hết khả năng đem nó thôi phồng một chút, ca tụng nó một chút cũng không sao! Nhớ, nhất định phải thuyết phục nó can tâm tình nguyện ở lại Hứa gia, tốt nhất là ở lại cả đời!” thanh âm Tôn Uyển Đình rất lạnh, âm trầm nói.

“Mẹ, chiều này của mẹ thật cao, lợi hại! Nhưng con lại có cảm giác, chúng ta không phải quá tiện nghi cho Lâm Du rồi sao? Đây chính là Hứa gia a! Coi như Hứa Mạch biến thành người thực vật, Lâm Du trên danh nghĩa gả qua đó! Khi ở Hứa gia xảy ra chuyện gì không ai biết đến, nhưng một khi ra ngoài, cô ta đi đâu đều có người đưa rước? Con không nhìn Lâm Du chiếm lợi dễ dàng như vậy được, rất đáng ghét!” Được Tôn Uyển Đình ủng hộ, làm tâm Lâm Nhất Thiên tạm thời tỉnh táo lại, ôm cánh tay Tôn Uyển Đình, bắt đầu làm nũng.

“Nha đầu ngốc! Rạng rỡ được mặt ngoài thì có lợi ích gì? Con cho là người Hứa gia dễ dàng sống chung sao? Bọn họ sẽ bỏ qua cho ‘Lâm Nhất Thiên’ người hại Hứa Mạch thành người thực vật dễ dàng như vậy sao?, Lâm Du đến Hứa gia, liền triệt để trở thành Lâm Nhất Thiên rồi! Cho dù nó không chịu đựng được, nói cho Hứa gia nó không phải là ‘Lâm Nhất Thiên’. Hứa gia sẽ tin tưởng nó sao? Coi như Hứa gia có tin, vậy thì sao chứ? Lâm Du là chị gái ‘Lâm Nhất Thiên’, lại giúp ‘Lâm Nhất Thiên’ lừa dối dư luận, ác ý lừa dối Hứa gia! Hứa gia còn chưa kịp chạy đến tìm con tính sổ, đã thu thập Lâm Du đầu tiên rồi” Tôn Uyển Đình càng nói càng hưng phấn, đáy mắt lóe lên tia sáng dọa người, “Bất kể nói thế nào, Kết quả của Lâm Du cũng chỉ có bốn chữ: Sống không bằng chết!”.

“Ha ha! Mẹ nói không sai, rất đúng! Đến lúc đó, để xem Lâm Du còn giám theo con cướp tài sản hay không, cướp đi sản của ông nổi lưu lại! Cô ta chết không từ tế cũng đáng đời” Trước mắt phăng phất có thể nhìn thấy kết cục bi thảm của Lâm Du, Lâm Nhất Thiên liền cười rất là đắc ý.

Những gì họ nói sau đó, Lâm Du cũng không có nghe nữa. Mở mắt ra, mặt không cảm giác xuống xe.

Thời điểm Lâm Du đi vào Lâm gia, Tôn Uyển Đình cùng Lâm Nhất Thiên được người làm thông báo cũng đã thu thập tâm tình xong, hai đôi mắt đều đỏ, trên mặt có nóng nảy, cùng áy náy lo lắng sâu hơn.

“Tiểu Du, con có thể trở về? Là sao làm đây? Hứa gia không có làm khó con sao? Con gái đáng thương, oan uổng con. Là ba mẹ có lỗi với con, Là Nhất Thiên làm liên lụy con. . .” còn không chờ Lâm Du đi tới trước mặt, giọng nói Tôn Uyển Đình đã bắt đầu vang dội.

“Chị, thật xin lỗi, đều là em không tốt, em quá tự do phóng khoáng! Em không giám, không giám nữa! Em nhận sai với chị, với chị cầu xin! Chị, em dập đầu với chị. . .” ở chính giữa phòng khách, Lâm Nhất Thiên làm tư thế chuẩn bị ra sức quỳ xuống đất dập đầu.

Nếu như không phải ở bên ngoài nghe được những lời kia, nếu như không phải đích thân trải qua bốn năm ở bệnh viện tâm thần, sợ rằng Lâm Du thật sự sẽ tin áy náy của Tôn Uyển Đình cùng Lâm Nhất Thiên là phát ra từ nội tâm.

“Mẹ, Hứa gia nói, con không phải là ngài sinh ra, đúng không?” Chỉ cần một câu nói của Lâm Du, liền thuận lợi ngăn cản Tôn Uyển Đình đang muốn ôm lấy hai tay cô.

“Cái gì?” Như một đạo sét đánh ngang qua, Tôn Uyển Đình cứng đờ người, sắc mặt trắng bệch, “Ai, người nào nói?”

“Hứa gia” căn bản không để ý tới Tôn Uyển Đình bị dọa đến hồn phi phách tán, Lâm Du đi thẳng vào vấn đề, nhẹ nhàng hỏi, “Như vậy mẹ, ba mẹ ruột thịt của con có để lại di vật gì cho con hay không?”.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 8

Hứa gia biết? Tôn Uyển Đình chỉ cảm thấy, bà bị hù dọa đến choáng váng rồi! Đang lúc tâm hoảng ý loạn, dựa vào chút lý trí cuối cùng, bà lấy tốc độ nhanh nhất gọi điện thoại cho Lâm Hồng Tín.

Lâm Hồng Tín trở về rất nhanh, dường như là sau khi cúp điện thoại một cái, liền chạy như bay trở về. Một khắc thấy Lâm Du kia, cảm thấy mình quá luống cuống, vội vàng hỏi: “Hứa gia phát hiện thân phận của con rồi hả?”.

“Đúng, đúng! Tiểu Du, Hứa gia phát hiện con không phải là Nhất Thiên rồi hả? Bọn họ có thái độ gì, định xử lý chuyện này như thế nào?” Lâm Hồng Tín trở lại, Tôn Uyển Đình cảm thấy yên tâm hơn, liền đi theo hỏi.

Hai người này tựa hồ một chút xú cũng không lo lắng chân tướng thân thể của cô bị phát hiện a! Lâm Du mặt đầy trầm tư đánh giá Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình, không trả lời.

“Tiểu Du, con mau nói đi a! Hứa gia rốt cuộc nói như thế nào? Có phải sẽ không bỏ qua cho chúng ta hay không? Muốn đem Bác Dương đây vào chỗ chết hả?”. Tôn Uyển Đình gấp đến nổi sắp khóc. Lần này, không phải là giả tạo, mà thiết thiết thực thực muốn khóc. Bà trăm phương ngàn kế đấu tranh tới bây giờ, vất vả lắm mới đưa được Bác Dương nắm trong tay! Sẽ cứ như vậy mất đi sao?

“Tiểu Du, cho dù con nói gì, ba mẹ cũng chịu được.” Lâm Du càng không trả lời, Lâm Hồng Tín càng lo lắng. Cho dù trong lòng đã đưa ra dự tính xấu nhất, hấn vẫn loạn tay loạn chân.

“Cha, mẹ, các người không phải cha mẹ ruột của con, đúng không?” Lâm Du rốt cuộc cũng mở miệng, nhưng không trả lời mà hỏi lại, nói lên đề tài

khác.

“Chị! Chị có biết bây giờ là lúc nào rồi hay không? Làm còn có tâm đi hỏi chuyện đó? Trước mắt cần phải lo chuyện quan trọng trước mắt, mau trả lời ba mẹ, Hứa gia có phải là muốn bắt em đưa qua? Bọn họ không chịu bỏ qua cho em, rốt cuộc có phải như vậy không?” Thấy Lâm Du không bắt được trọng điểm, Lâm Nhất Thiên gấp gáp oa oa kêu to. Nếu không phải Lâm Du còn có chỗ dừng, cô đều sắp nhận không được mà đối với Lâm Du động thủ!

“Cha mẹ con có lưu lại cho con thứ gì hay không? Tại sao cho tới bây giờ ba mẹ cũng không nói? Ông nội cũng không nói với con? Các người vì sao đều lừa gạt con?” Hoàn toàn không để ý tới trạng thái ba người Lâm Hồng tin lòng như lửa đốt, Lâm Du một mực quan tâm câu hỏi cô muốn nói.

“Tiểu Du! Từ lúc nào con trở nên không hiểu chuyện như vậy? Có biết nặng nhẹ hay không? Có biết chuyện gì mới là quan trọng nhất bây giờ? Cần quan tâm nhất? Mau trả lời câu hỏi ba mẹ, đừng đòi chủ đề!” Kiên nhẫn của Tôn uyển Đình mất hết, hướng Lâm Du hô to.

Lâm Du liền ngậm miệng lại, lạnh lùng nhìn ba người trước mặt.

“Tiểu Du, con sao lại...” Rốt cuộc Lâm Hồng Tín phát giác ra cái gì không đúng, suy nghĩ chuyển một cái, tỉnh táo lại, “Aiz, được rồi, ba mẹ nói hết cho con”.

“Ông xã” Quay đầu lại không giám tin nhìn Lâm Hồng Tín, Tôn uyển Đình phát ngốc trong chốc lát. Đến khi nhìn thấy đáy mắt Lâm Hồng Tín, không cam lòng tiêu biến mất, không nói thêm gì nữa.

Lâm Hồng Tín nói rất ngắn gọn, không ngoài dự định chính là cha mẹ Lâm Du đột nhiên gặp tai nạn, hấn và Tôn uyển Đình thương tiếc vận mệnh Lâm Du lận đận, liền chủ động yêu cầu Lâm An Yên nuôi dưỡng Lâm Du cho tới bây giờ.

“Ồ! Thì ra là như vậy a! Nhưng như vậy thì có liên hệ gì? Chị vẫn là chị, chúng ta vẫn là người một nhà a!” Lâm Nhất Thiên thật ra thì nguy trang vẫn không giới lắm, cô lại dùng lực kéo tay của Lâm Du, ra sức diễn tả tình cảm chị em gái đối với Lâm Du, “Chị, mặc dù chúng ta không phải cùng cha mẹ sinh ra, nhưng chúng ta vẫn là chị em ruột, ai cũng không chối bỏ được đấy!”.

“Đúng vậy, Tiểu Du. Đừng nghe những người bên ngoài nói bậy bạ, họ là có rắp tâm khác, cố ý ly gián tình cảm của chúng ta. Nhiều năm như vậy ba mẹ đối với con, chẳng lẽ con còn không thấy? Không phải con gái ruột, còn hơn hấn con gái ruột. Ba mẹ đối đãi với con, so với Nhất Thiên còn yêu thương hơn đấy!” Tôn Uyển Đình nói lòng vòng vòng xong, sau đó liền hỏi tiếp, “Tiểu Du, Hứa gia rốt cuộc có thái độ gì a?”.

“Mẹ, ba mẹ ruột thịt của con, có lưu lại di vật gì đó đúng không? Con muốn xem thứ bọn họ để lại trước” Lâm Du tất nhiên là biết sự tồn tại của Lâm Hồng Hiến cùng Tôn Tinh Vi. Bất quá lúc đó cô một mực chỉ coi họ họ đại bá cùng đại bá mẫu, chưa từng để ý.

“Con...” Mắt thấy Lâm Du không phối hợp, Tôn Uyển Đình không nhận được nổi giận lần nữa.

“Được rồi đi thôi, ba ba lái xe đưa con đi.” Tới lúc này, Lâm Hồng Tín rốt cuộc cũng nhìn ra, tâm tư Lâm Du đã bị thân thể của cô chiếm hết, căn bản không để ý tới vấn đề khác nữa rồi.

“Không cần. Tài xế Hứa gia còn ở bên ngoài, ba mẹ đem địa chỉ nói cho con biết, con tự đi qua là được” Lâm Du đứng lên, lạnh nhạt cự tuyệt đề nghị của Lâm Hồng Tín.

Sắc mặt Lâm Hồng Tín có chút lung túng, trong lúc nhất thời không kịp suy nghĩ ý tứ lời nói của Lâm Du. Lâm Du là muốn cùng bọn họ ly khai? Nhưng nhìn không giống a! Theo lý thuyết, bọn họ nhận ăn nhận uống nuôi Lâm Du hai mươi năm, không có công lao cũng có khổ lao, Lâm Du không nên phản ứng như vậy mới đúng a!

“Tiểu Du a...Hứa gia bên kia, rốt cuộc đã nói gì với con? Con đừng hù dọa mẹ, dù gì cũng nên nói rõ ràng với mẹ nha!” Lâm Du từ đầu đến cuối không trả lời, khiến cho Tôn Uyển Đình gấp muốn chết. Nắm lấy cánh tay Lâm Du không buông, làm bộ đáng nếu như Lâm Du không trả bà ta liền không thả.

“Cha mẹ, Nhất Thiên, các người yên tâm, Hứa gia không biết con là Nhất Thiên.” Lâm Du lắc đầu một cái, giọng nói mang nghẹn ngào, “con chỉ là trong lúc vô tình nghe người làm Hứa gia trong nói chuyện phiếm nhắc tới Lâm gia, mới biết con không phải...”

“Ồ nha, như vậy tốt rồi, như vậy tốt rồi!” Căn bản không để cho Lâm Du nói hết lời, Tôn Uyển Đình thở dài một hơi nhẹ nhõm, thả tay Lâm Du ra, xoa người ôm lấy Lâm Nhất Thiên, “Thật may không có chuyện gì.”

“Ân ân, thật may không có chuyện gì, lúc này thiếu chút nữa làm con sợ muốn chết!” Trờ tay ôm lấy Tôn Uyển Đình, Lâm Nhất Thiên kích động không thôi.

Lâm Hồng Tín lúc này mới yên tâm nở nụ cười. Sau đó, cũng không hỏi Lâm Du muốn là gì nữa, dứt khoát viết xuống địa chỉ, lấy chìa khóa ra, đưa cho Lâm Du.

Ba người trong phòng khách cũng không có vây lấy Lâm Du nữa, Vẫn đang đắm chìm trong vui vẻ, Lâm Du đi cũng mặc cô.

Đi ra trước cửa Lâm gia, cuối cùng Lâm Du quay đầu lại, nhìn một phòng ba người, không tiếng động xóa đi tất cả vết tích liên quan đến căn nhà này.

Phòng ở của Lâm Hồng Hiến cùng Tôn Tinh Vi khi còn sống, hiển nhiên đã một hồi lâu không có ai dọn dẹp qua. Nhìn một phòng phủ đầy vải trắng, tâm tình Lâm Du thật là phức tạp.

Trước đó, ngay cả cha mẹ ruột của cô đều không biết, ngây ngốc nhận thức người sát hại ba mẹ mình làm cha mẹ, cho đến khi cả đời của mình bị phá hủy...ngốc! Làm sao không ngốc? Thật là rất ngu xuẩn.

Bởi vì đã nói với Hứa Chân Thiên chỉ đi hai ba giờ, Lâm Du không có ngăn người quá lâu. Nhanh chóng quan sát căn phòng một vòng, liền ở trong phòng ngủ tìm được cái hộp gỗ nhỏ mà Lâm Nhất Thiên đã đem đến bệnh viện tâm thần.

Mở hộp gỗ nhỏ ra, đồ vật bên trong cũng không đáng giá gì, không có vàng bạc châu báu đáng tiền. Cho dù thật sự có, chỉ sợ đã sớm bị Tôn Uyển Đình mang đi rồi? Cũng đúng, có thể yên tâm để cô một mình tới, nhất định bọn họ đã rõ ràng nơi này không có vật gì đáng giá rồi.

Miệng cười một vệt nụ cười châm chọc nhỏ đến mức khó nhận ra, Lâm Du cẩn thận liếc nhìn đồ vật trong hộp nhỏ. Bất quá chỉ là một ít đồ trang sức nhỏ, cùng với một sợi dây chuyền bạc tầm thường.

Tầm mắt rơi vào mặt dây chuyền bạc chính là hình trăng lưỡi liềm bên trên, cặp mắt Lâm Du sáng lên một cái. Quả nhiên, chính là cái này rồi!

Đem dây chuyền bạc cầm ở lòng bàn tay phải, Lâm Du nhắm mắt. Sau một khắc, cô liền xuất hiện ở địa phương đã từng vây khổn mình.

Mãng đá không ngừng nhỏ nước, trong suốt có thể thấy đáy ao...giống như đang trong mơ, nhưng lại xác thực tồn tại, làm sao không xem là kì tích được? Lâm Du ngoắc ngoắc khóe miệng, nhắm mắt lại lần nữa, như ý trở lại căn phòng như trước.

Mục đích đạt được, Lâm Du cũng không tiếp tục lưu lại, đem dây chuyền bạc đeo ở trên cổ, đóng hộp gỗ lại. Sau này có cơ hội cô còn trở lại.

Đem hộp đồ vật thả vào lại hộp gỗ, còn có một quyển sách cũ. Lâm Du không chần chờ, cùng mang đi hết.

Quay lại Hứa gia, Lâm Du đầu tiên là đến phòng của Hứa Mạch. Thấy Hứa mạch nằm trên giường không nhúc nhích, Lâm Du ngoắc ngoắc khóe miệng, đem hộp gỗ cùng sách thả trên tủ đầu giường: “Tôi đã trở về”.

Trở lại! Hoàn toàn từ biệt Lâm gia, trở về nơi này. Thật kì quái! Không quá hai ngày, cô liền đem nơi có hấn trở thành địa phương mình có thể yên tâm nhất! Chỉ vì, cô đã quyết định ở bên trông coi hấn cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Đến buổi tối, Lâm Du cố ý bung một bồn nước lớn, chuẩn bị tắm cho Hứa Mạch.

Nhìn trong video, Lâm Du bắt đầu mở nút áo Hứa Mạch trước, Hứa Hoán tức giận trừng mắt. Hấn rất muốn chạy qua ngăn cản, nhưng ông nội trước đó đã ra lệnh, không cho phép hấn gây chuyện.

Vì vậy, Hứa Hoán chỉ có thể tròn tròn mắt, không nhúc nhích ngồi ở trên ghế, chăm chú nhìn chăm chăm bàn tay của Lâm Du. Phàm là Lâm Du có một chút cử động xấu, hấn khẳng định lập tức đem Lâm Du đuổi ra Hứa gia!

Mà Lâm Du, cô quả thật đối với Hứa Mạch không có bất kì lòng xấu nào. Thật sự cô hoàn toàn có thể làm được, chỉ là đơn thuần lau chùi cho Hứa Mạch. Mặc dù, cô thừa nhận, vóc người Hứa Mạch rất tốt, cũng cực kì làm cho người khác mơ mộng.

Nhưng mà bất quá, Lâm Du hoàn lúc đầu còn đánh giá cao trình độ da mặt dày của mình. Vì lau chùi trên người Hứa Mạch, cô hoàn toàn không thành vấn đề. Nhưng mà vừa đụng vào quần Hứa Mạch, Lâm Du dừng một chút, nghiêng đầu nhìn mặt của Hứa Mạch: “Anh chắc chắn, tôi coi nó, sau này anh tỉnh lại sẽ không tìm tôi tính sổ đi?”.

Hứa Mạch lẳng lặng nằm trên giường, không có mở mắt nhìn Lâm Du, cũng không có bất kì đáp trả lại. Từ khi bị đưa đến bệnh viện cho tới nay, hấn thật giống như chẳng qua là ngủ thiếp đi, lại không có chút triệu chứng tỉnh lại nào.

“Nghe nói qua rất nhiều câu chuyện mỹ nhân ngủ, không nghĩ có một ngày thấy được mỹ vương từ ngủ. Gặp phải anh, mỹ nhân ngủ cũng sẽ thẹn thùng với anh chứ?” Dung mạo Hứa Mạch rất tốt, bất kể lúc nào nhìn, Lâm Du đều cảm thấy rất thoải mái. Không trách, Lâm Nhất Thiên sẽ si mê Hứa Mạch như vậy, làm đủ thủ đoạn cũng sẽ không tiếc.

Hứa Mạch vẫn không có động tĩnh, mặc cho Lâm Du nhìn khuôn mặt hấn xuất thần.

“Anh đã không phản đối, tôi trước hết coi”. Tay một lần nữa đụng phải quần Hứa Mạch, Lâm Du chần chờ một chút, không xác định liếc Hứa Mạch một cái, “Coi thật a”.

“Biết sợ sao! Muốn coi liền coi, giả bộ cái gì đây?” Nhìn Lâm Du đột nhiên lâm vào quần quýt, Hứa Hoán sờ cằm một cái, cười không có ý tốt.

Bỗng nhiên, Lâm Du cảm giác sau lưng lạnh cả người. Tầm mắt từ trên người Hứa Mạch dời đi, chính xác đối mặt với Hứa Hoán trên máy thu hình, hơi ngoác khóe miệng, còi quần Hứa Mạch ra.

“Có ý gì? Cô ta khiêu khích tôi?” Hứa Hoán vỗ bàn, chỉ video mắt hứng tức giận nói.

“Im miệng, im lặng một chút!” Vừa lúc đó, từ cửa truyền tới âm thanh rung trời. Ngay sau đó, tàn khốc ra mệnh lệnh, “Đóng máy theo dõi lại, ra ngoài.”

Hứa Hoán mặt đầy tức giận, vẫn nghe lời đóng video lại, đi ra khỏi phòng.

Lâm Du nhắm mắt, sau khi chắc chắn máy theo dõi đã bị đóng lại, thật nhanh đem quần Hứa Mạch kéo lên. Sau đó, còi vớ Hứa Mạch xuống, vén ống quần Hứa Mạch lên, cẩn thận lau sạch sẽ.

Tất cả mọi người Hứa gia đều biết, tối hôm nay, Lâm Du đã tắm cho Đại thiếu gia. Bất kể tâm tư mọi người phức tạp như thế nào, nhưng bởi vì Hứa Chấn Thiên cho phép, cho nên không có người nào đi vào ngăn trở. Từ đầu tới cuối, ba mẹ Hứa Mạch đều một mực canh giữ ở ngoài cửa, nhưng cuối cùng lại không có đẩy ra cánh cửa kia.

Thật ra tất cả mọi người Hứa gia đều một lòng nghi ngờ, đều có chút không đồng ý với quyết định của Hứa Chấn Thiên. Chỉ bất quá đối mặt với Hứa Mạch đã trở thành người thực vật, tất cả mọi người đều nhất trí giữ vững im lặng.

“Tất cả mọi người đều rất quan tâm anh”, lần nữa mặc chỉnh tề cho Hứa Mạch một cách ung dung, Lâm Du một lần nữa lặng lẽ cho Hứa Mạch uống nước ao, “Cho nên, mau sớm tỉnh lại đi! Tất cả mọi người đang chờ anh.”

Đút hết nước trong ao, Lâm Du không để ý động tĩnh ngoài cửa, ngồi về mép giường, mở sách ra, tiếp tục vì Hứa Mạch chậm rãi đọc.

Bên kia, bởi vì Hứa gia thu hồi trấn áp, Bác Dương được thờ dóc. Lâm Hồng Tín rút cuộc cũng thờ phào nhẹ nhõm, bình tĩnh lại. Ngay sau đó, hắn bắt đầu suy nghĩ kế hoạch mới, tính toán số cổ phần kia trên tay Lâm Du.

“Nhưng mà ba, người không phải nói với Chu Tuyên, cổ phần trong tay Lâm Du cô ta không coi ra cái gì sao?” Lâm Nhất Thiên bắt đầu hờ hờ.

“Nữ nhi ngọc, còn có ai chê tiền nhiều hơn chứ? Hơn nữa, con coi trong tay Lâm Du chỉ có cổ phần Bác Dương? Thời điểm gia gia của con chết, đều lưu thứ tốt nhất cho Lâm Du rồi”. Nhớ tới di sản của Lâm An Yên, Tôn uyển đình trầm mặt xuống, một mực canh cánh trong lòng.

Lâm Hồng Tín dĩ nhiên cũng nghĩ như vậy, gạt đầu một cái: “Cho nên, chúng ta bây giờ không thể vạch mặt với Lâm Du”.

“Nhưng mà Lâm Du gả đi Hứa gia rồi! Chúng ta ngay cả thấy cũng không thấy được nó, tính toán vật trong tay nó như thế nào đây?”. Nghe tới phần di sản Lâm Du được hưởng, Lâm Nhất Thiên cũng không vui.

“Hứa gia thì thế nào? Chẳng lẽ Hứa gia sẽ che chở Lâm Du sao? Hai người cũng đừng quên, người ở Hứa gia chính là “Lâm Nhất Thiên”. Là người làm hại Hứa Mạch thành người thực vật! Lâm Du không là cái gì cả! Cứ chờ đi, Lâm Du sẽ không sống tốt được.” Hứa gia, Tôn Uyển Đình không chọc nôi. Nhưng mà Lâm Du, bà nhất định sẽ không bỏ qua.

Nghe Tôn Uyển Đình nói, Lâm Nhất Thiên như đang suy nghĩ điều gì đó, miệng lộ ra nụ cười quỷ dị.

ở Hứa gia một thời gian dài, Lâm Du dần dần thích ứng việc chăm sóc Hứa Mạch cả ngày. Mọi người Hứa gia mặc dù đối với cô vô cùng lạnh nhạt, cô vẫn tự mình không quên lặng lẽ đút cho Hứa Mạch uống nước ao, mỗi tối cũng không quên lau chùi thân thể cho Hứa Mạch, chưa từng bỏ quên lần nào.

Khác biệt duy nhất, cũng có lẽ chính là, đối với việc lau chùi thân thể Hứa Mạch cô càng ngày càng thành thói quen, động tác cũng ngày càng không ngưng ngừng, có thể nói là khá tự nhiên.

Ngay những lúc này, nhìn dung nhan khi ngủ của Hứa Mạch phá lệ an tĩnh, Lâm Du chỉ có thể không ngừng an ủi chính mình: đến một thời gian cô lau chùi thân thể cho Hứa Mạch, theo dõi trong phòng sẽ bị gỡ xuống, cho dù cô không đối với Hứa Mạch làm chuyện gì, ở trong mắt tất cả mọi người, cô chính là dở trò với Hứa Mạch, chiếm hết tiện nghi! Vậy cho nên, không chiếm thì phí, chỉ có thể tạm thời ủy khuất Hứa Mạch không thể nào phản kháng rồi...

Tại Lúc Lâm Du chăm sóc Hứa Mạch càng ngày muốn gì được nấy, tại lúc Hứa gia đối với Lâm Du ôn hòa hơn, Lâm Hồng Tín cùng Tôn uyển Đình tìm tới cửa.

Lâm Du có nghĩ qua, đối với tính tình Lâm Hồng Tín cùng Tôn uyển Đình nhất định sẽ không nhìn được tìm đến, lại không nghĩ rằng tính nhẫn nại của hai người này quá kém, thậm chí nửa tháng cũng không chịu được.

Mặc cho Lâm Hồng Tín cùng Tôn uyển Đình ở ngoài cửa lớn chờ, Lâm Du mặt không đổi sắc mở sách ra trang kế tiếp, tiếp tục chậm rãi đọc.

“Cô chắc chắn không gặp bọn họ?” gõ cửa phòng Hứa Mạch, Hứa Chấn Thiên không có đi vào, chẳng qua là đứng ở cửa hỏi.

“Chỉ cần Bác Dương không đổ, trong tay của con liền không thiếu tiền. Có gặp hắn hay không, cũng không ảnh hưởng việc con lấy hoa hồng được chia ở Bác Dương” Không có đề sách trong tay xuống, Lâm Du không nhúc nhích ngồi chỗ đó, khóe miệng nhếch lên nụ cười châm chọc.

“Cô không muốn báo thù?” Nếu thật sự như Lâm Du từng nói, vợ chồng Lâm Hồng Hiến là bị hại chết, biểu hiện của Lâm Du không phải quá mức trần định rồi sao. Bất quá là một nha đầu hai mươi mấy tuổi, Hứa Chấn Thiên lại phát hiện, ông vẫn luôn không nhìn thấu Lâm Du.

“Muốn. Nhưng đến giờ con vẫn chưa có cái năng lực đó.” Lâm Du chưa từng nghĩ đến việc nhờ Hứa gia giúp đỡ cô báo thù, cô chẳng qua là mong Hứa gia có thể giúp cô bảo vệ những thứ cô có. Đợi đến khi cô có năng lực phản kích, nhất định sẽ không nương tay.

Hứa Chấn Thiên trầm mặc một chút, trầm giọng nói: “Chỉ cần cô không có ý đồ xấu với Hứa Mạch, Hứa gia sẽ bảo hộ cô cả đời”.

“Cảm ơn” Lâm Du nhẹ nhàng cảm tạ, tiếp tục chậm rãi đọc sách. Đối với việc có ý đồ xấu với Hứa Mạch? Nếu như cô nói cho Hứa Chấn Thiên, trên đời này người cô tuyệt đối sẽ không làm tổn thương, chính là Hứa Mạch! Hứa Chấn Thiên có tin hay không? Chắc là sẽ không!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình rất sinh khí, hai người liều mạng bấm điện thoại cho Lâm Du, nhưng từ đầu đến cuối cũng không có người nghe. Cho nên, hai người bắt đầu hoài nghi Lâm Du đã biết cái gì? Nếu không thì, chính là Hứa gia nói với Lâm Du cái gì đó?

Nhưng cũng không đúng nha, rõ ràng lần trước Lâm Du nói, Hứa gia không biết cô không phải là “Lâm Nhất Thiên”. Nói cách khác, Hứa gia không nên mất thì giờ đi điều tra thân thế Lâm Du mới đúng.

Như vậy nói đến, giải thích của Lâm Du có thể châm chước được. Người làm Hứa gia nhắc tới thân thế Hứa gia? Cho dù chuyện Lâm Hồng Hiến cùng Tôn Tinh Vi xảy ra tai nạn xe cộ cũng không phải bí mật gì, nhưng đã qua nhiều năm, người làm Hứa gia làm sao đột nhiên nhắc tới chuyện này? Lại có cái người làm kia nhớ tới chuyện xưa này?

Đứng ở ngoài cửa lớn Hứa gia, chịu đủ mặt trời nắng chan chan chiếu xuống, Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình mặt đều đỏ lên, suy nghĩ lại mạnh mẽ thức tỉnh, từ trong mắt đối phương thấy được tràn đầy không xác định.

Lâm Du nhất định là biết cái gì! Làm sao biết, từ nơi nào biết, bọn họ không biết được. Nhưng là đột nhiên thái độ Lâm Du chuyển biến, xác xác thực thực đối với bọn họ bất lợi!

Chuyện Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình vội vã rời đi, người làm Hứa gia có bẩm báo với Lâm Du. Lúc đó Lâm Du vừa vặn vì Hứa Mạch đọc xong nội dung chương một, nghe vậy chẳng qua là cười lạnh một tiếng, ngay sau đó lại tiếp tục đọc chương sách tiếp theo.

“Ông nội, con cảm thấy Lâm Du có cái gì đó rất không đúng! Cô quá tinh táo, tinh táo làm cho người khác cảm thấy khác thường, thậm chí có vài điểm quý dị” Nhìn phản ứng của Lâm Du, Hứa Hoán nhíu mày, hướng đến Lâm Chấn Thiên báo cáo.

“Ta biết” Nếu như ngay cả vấn đề của Lâm Du cũng không nhìn ra được, Lâm Chấn Thiên thật có thể nói sống nhiều năm như vậy là uổng phí.

Lâm Chấn Thiên chẳng qua là để ý, Lâm Du đến tốt cùng là nhắm vào Lâm gia, hay là những người khác. Nếu như không ảnh hưởng gì đến Hứa Mạch, đối với Hứa gia không hại, ông sẽ giúp Lâm Du một tay.

“Vậy chúng ta còn để mặc cô ta cùng anh họ chung một phòng? Có muốn hay không...” Hứa Hoán đưa tay đặt ở cổ, hướng về phía Hứa Chấn Thiên khoa tay múa chân thủ thế làm hành động “giết”.

Thật ra Hứa Hoán nghĩ, ngày Lâm Du bước vào cửa ngày thứ nhất, liền đem âm mưu Lâm gia vạch trần. Sau đó, hung hãn giáo huấn Lâm Nhất Thiên một hồi, không chút lưu tình cho người Lâm gia thống khổ, coi như là làm sụp đổ Bác Dương cũng không có gì lớn đấy.

“Ta chính là muốn nhìn một chút, cô dự định phản kích như thế nào.” Tầm mắt sắc bén rơi vào hai người đang nằm trên giường trong màn ảnh, mắt Hứa Chấn Thiên lóe lên một cái rồi biến mất, nhanh không người nào phát hiện được.

Từ khi Hứa Mạch xảy ra chuyện, Hứa gia liền lâm vào áp suất thấp, ngay cả Hứa Chấn Thiên, cũng không tránh khỏi. Không thể phủ nhận, Lâm Du xuất hiện, liền chuyển đi lực chú ý của Hứa Chấn Thiên.

Có lúc, không phải một đao chém chết kẻ thù, mới gọi là báo thù. Tận mắt nhìn kẻ thù từng chút bị tan rã, nhìn kẻ thù chịu đủ loại dày vò lo lắng sợ sệt, vẫn có thể xem là thật thống khoái và giải hận.

Hứa Chấn Thiên chờ Lâm Du trở mình ngày hôm đó. Cho dù đợi không được cũng không sao, ông sẽ đích thân vì Hứa Mạch đòi công đạo. thời hạn này sẽ không quá dài, hi vọng Lâm Du sẽ không làm ông thất vọng.

Lâm Du dĩ nhiên sẽ không làm cho Hứa Chấn Thiên hao tâm uổng phí, cô là đang chờ thời cơ tốt nhất. Bác Dương mới bị tổn hao nặng, còn chờ thời gian ổn định lại. Huống chi, Hứa gia bên này, cô vẫn còn bị theo dõi, không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình vội vàng muốn liên lạc với Lâm Du, lại phát hiện số điện thoại của đã Lâm bị đổi, không thể nào gọi được. tự mình đến Hứa gia tìm người, thực nhiên là không có khả năng.

Quả thực không thể nào xác định đây có phải Hứa gia ra mệnh lệnh hay không, vợ chồng Lâm Hồng Tín thống khổ vùng vẫy gần một tháng, không thể không tạm thời buông tha. Tạm thời trước mắt chỉ có chờ, chờ đợi ngày Lâm Du lại xuất hiện trước mặt bọn họ một lần nữa.

Thời gian cứ như vậy trôi qua từng ngày, theo thời gian Lâm Du lau chùi thân thể Hứa Mạch theo thường lệ, máy theo dõi cứ theo lẽ thường được tắt. Không, vào giờ phút này không thể dung từ “tắt” để hình dung thế cục trước mắt. Bởi vì buổi sáng hôm nay, ngay trước mặt Lâm Du, người Hứa gia đã đem tất cả dụng cụ theo dõi gỡ xuống.

“Đã hai tháng, anh còn không chịu tỉnh lại?” nhẹ nhàng lau mặt Hứa Mạch xong, Lâm Du chợt sửa lại “Cũng đúng, anh thả ngủ một giấc hơn bảy năm cũng không chịu tỉnh lại, dứt nhiều nước ao cho anh cũng sẽ vô ích phải không?”.

Hứa gia có tiền, cho dù Hứa Mạch nằm trên giường không nhúc nhích cả đời, Hứa gia cũng sẽ chiều cố hán tốt nhất. Giống như bây giờ, đã hai tháng trôi qua, trạng thái Hứa Mạch ngoại trừ ngủ say, chưa từng xuất hiện dị thường nào. Hứa Mạch vẫn là Hứa Mạch, dung mạo tuấn kiệt, Hứa gia đại thiếu gia chưa từng có một điểm chệch vật.

“Thật ra thì, anh không tỉnh lại cũng tốt lắm. Hai ta cứ như vậy yên lặng sống cả đời, tôi không ngại anh không thể động, anh cũng không ngại tôi yêu thích lắm lắm bầu. Bất kể bao nhiêu năm trôi qua, vẫn luôn là tôi nói, anh nghe. Như vậy cũng rất tốt, đúng không?” Nâng hai tay của Hứa Mạch lên, Lâm Du lau chùi thật tỉ mỉ.

“Anh không trả lời, coi như là ngầm chấp nhận nha” Lau xong hai tay của Hứa Mạch, Lâm Du ngẩng đầu lên, tầm mắt rơi vào khuôn mặt đang ngủ của Hứa Mạch, dừng một chút, tiến lên trước hôn một cái.

Sau đó, từ từ ngồi dậy, Lâm Du cười mặt đầy giao hoạt, “Hứa gia phòng bị lâu như vậy, thật ra không nghĩ tới tôi đang chờ ngày này tới chứ?”.

“Bất quá, anh yên tâm, không được sự cho phép của anh, tôi sẽ không làm hành động gì quá đáng. Cho nên, anh muốn ngủ cứ tiếp tục ngủ, ngủ đủ rồi tỉnh lại cũng tốt” Động tác thuần thục cởi nút áo của Hứa Mạch, Lâm Du nói xong lại tiếp tục lau chùi, không có tri hoãn chút nào.

Đã từng có Lâm Du, tính tình cực kì đơn giản, vui giận gì cũng thật rõ ràng. Mà Lâm Du bây giờ, không tin tưởng tình cảm một lần nữa, cũng sẽ không kì vọng vào tình cảm nữa.

Ngay cả ba mẹ nuôi dưỡng hai mươi mấy năm cũng có mục đích khác, ngay cả em gái từ nhỏ lớn lên cùng với nhau cũng giấu giếm tâm cơ, ngay cả người chồng cùng giường chung gối cũng có thể trở mặt vô tình, đưa cô vào bệnh viện tâm thần như vậy....

Lâm Du trở lại bảy năm trước, đối với tất cả mọi người bên cạnh đều phòng bị. Ngoại trừ Hứa Mạch nằm trên giường chắc chắn đối với cô vô hại, cô có thể không đề phòng tiếp xúc Hứa Mạch, bất cứ người nào ở Hứa gia, Lâm Du cũng không tin.

Nói cách khác, lúc Hứa gia đang khảo nghiệm Lâm Du, đồng thời Lâm Du cũng cẩn trọng thử thăm dò ranh giới cuối cùng của Hứa gia.

Ở trong mắt Lâm Du, Hứa gia thu hồi theo dõi, cũng có lẽ đã phát hiện cô đã biết chuyện này, cảm thấy không cần phải như vậy nữa. cũng có lẽ muốn cảnh cáo cô, nhất cử nhất động của cô ở Hứa gia, Hứa gia đều nắm trong lòng bàn tay, nhắc nhở cô không nên vọng động.

Nhưng thế này cũng không sao. Nguyên nhân Lâm Du đến Hứa gia, từ lúc đầu mới tới Lâm Du đã thành thật khai báo cho Hứa Chấn Thiên. Đối với Hứa gia, cô không có ý đồ gì khác, sẽ không thẹn với lương tâm.

Về phần Hứa Mạch, bởi vì hắn là người thực vật, đối với bên ngoài không có chút cảm giác nào, Lâm Du có thể yên tâm tới gần. cũng chính bởi vì với Hứa Mạch không chút cảnh giác, từ đầu đến cuối Lâm Du làm cũng hết sức thản nhiên, không e dè chút nào.

Hơn nữa chiều cố Hứa mạch thời gian ngày càng dài, Lâm Du bắt đầu ngầm đem Hứa Mạch coi như là người có thể tin cậy nhất. ở trước mặt cô, Hứa Mạch không chút nào giả dối. Ở trước mặt Hứa Mạch, cô cũng không cần che giấu gì.

Đối với người mình tin tưởng nhất, thân cận nhất, càng ngày càng tăng tình cảm đối với nhau. Cho dù Hứa Mạch không cảm giác được, ít nhất Lâm Du đơn phương nhận định là như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Ngày mùng một tháng chín, là ngày tựu trường. Hứa Chấn Thiên đã hứa, Lâm Du có thể tiếp tục đi học, nhưng phải đảm bảo mỗi ngày vẫn phải chiều cố Hứa Mạch như trước.

Không nghĩ tới Hứa Chấn Thiên sẽ chủ động nói tới chuyện này, Lâm Du trăm mắt một lát, cuối cùng gật đầu một cái.

“Lâm Du” Mới vừa bước vào phòng học, Lâm Du liền nghe được một giọng cao vút gọi mình. Bước chân hơi ngừng lại, theo tiếng nói nhìn qua, chính là Cố Nhiên.

Cố Nhiên, con trai duy nhất của xí nghiệp Cổ Thị, thiếu gia nhà giàu anh tuấn tiêu sái, thân hình cao lớn, tính cách. . .trẻ con.

“Lâm Du, em muốn đăng kí tham gia trường học nghệ thuật phải không? Có muốn anh giúp một tay hay không, đảm bảo em được chọn” Mấy bước đi tới trước mặt Lâm Du, Cố Nhiên một bộ dạng khoan thai.

Trường nghệ thuật D tuyển chọn, ba năm một lần, làm như vậy là để có thể chọn ra đủ dạng nhân tài, đồng thời là tìm người thích hợp vào giới giải trí. Đã từng có Lâm Du, quả thực trúng tuyển, cũng đứng được trên hạng cao. Sau đó tham gia không ít cuộc thi đấu quốc tế, có thể nói nổi tiếng nhất thời.

“không cần” Lạnh lùng liếc mắt nhìn Cố Nhiên một cái, Lâm Du tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống. Cô của bảy năm trước, đơn thuần muốn dựa vào năng lực của bản thân để chứng minh chính mình. Nhưng trên thực tế, cô cuối cùng được cái gì? Có kết cục vừa bi kịch vừa buồn cười.

“Không nên lạnh lùng như vậy mà.” Không bị lạnh nhạt của Lâm Du đã kích chút nào, Cố Nhiên ưỡn người mặt mày vui vẻ đến vị trí bên cạnh Lâm Du, vỗ ngực một cái, “Vậy em nghĩ, có cái gì anh có thể giúp không?”.

Bình thường Cố Nhiên cũng hay chạy tới bên cạnh Lâm Du tiếp cận, nhưng rất ít khi được đáp lại. Như hôm nay được đáp trả như vậy, thật là để cho Cố Nhiên cao hứng không dứt.

“Không có” Lâm Du tiện tay từ trong túi lấy ra một quyển tạp chí ẩm thực, mở ra nhìn. Tạp chí là ở quán sách gần trường mua, không dày lắm, xem một chút để giết thời gian.

“Ồ? Lâm Du, em cũng xem tạp chí sao?” Kinh ngạc nhìn Lâm Du, Cố Nhiên kêu lên.

Danh tiếng Lâm Du mặc dù có thể lan rộng Đại học D, ngoại trừ vẻ đẹp cùng lạnh lùng, cô lại chính là người có thành tích học tập đáng ngưỡng mộ. Rõ ràng trong nhà không thiếu tiền, hằng năm lại vinh danh lấy được học bổng, làm không ít người hâm mộ cùng ghen ghét.

Không thể nghi ngờ, Lâm Du chính là tâm can bảo bối của các vị giáo sư đại học D. Bản thân cô cũng coi trọng việc học tập cực kì, thái độ rất là nghiêm túc, ngoài giờ học cô thích ngâm mình trong thư viện.

Vậy mà giờ phút này, cô lại lấy ra một quyển tạp chí cùng môn học không liên quan, như vậy gây nên biết bao kinh sợ.

“Không thể xem” Liếc liếc Cố Nhiên, Lâm Du cuối đầu xuống, tâm trạng vui vẻ thương thức thông tin trong tạp chí nữ thực.

“Không. . .không phải vậy” Cố Nhiên trả lời có chút chần chừ, muốn nói lại thôi, ánh mắt phức tạp.

Những cô gái khác xem tạp chí, dĩ nhiên là bình thường, nhưng mà người đang ngồi trước mặt hẳn là Lâm Du a! Có thể lãng phí thời gian làm mấy chuyện nhàm chán đó sao? Chẳng lẽ già cho người rồi liền mất đi ý chí chiến đấu, không dự định chăm chỉ học tập nữa?.

Nếu quả thực là như vậy, Lâm Du vẫn là Lâm Du, hay là trong tâm hẳn đã khắc sâu một nữ thần Lâm Du chí cao vô thượng hao khôi của trường sao? Đột nhiên, Cố Nhiên cảm thấy tâm linh của hắn bị tổn thương nặng nề.

Thấy Cố Nhiên tựa hồ không có ý định rời đi, trong phòng học bốn phương tám hướng tầm mắt nhìn sang càng dày đặc, Lâm Du giải thích: “Ngày đầu tiên học kì mới, sách chuyên môn còn chưa phát tới”.

“Đừng nha! Anh quên mất! Lâm Du em là không có sách chuyên môn xem mà, ha ha, ha ha!” Sờ sau ót cười ngây ngô hai tiếng, Cố Nhiên cuối cùng cũng an lòng.

Nhìn Cố Nhiên cười ngây ngô không chút che giấu, Lâm Du rất là bất đắc dĩ, gật đầu một cái: “Ừm”.

“Anh sẽ giúp em đi lấy sách” Cố Nhiên lập tức biểu hiện, ra đề nghị.

“Được, cảm ơn” Lấy được sách về, cô liền có thể đổi nội dung đọc cho Hứa Mạch. Nghĩ tới đây, Lâm Du không tự chủ nhếch miệng, lộ ra nụ cười vô cùng nhạt nhẽo.

“Không, không cần cảm ơn!” Lâm Du đây là cười với hắn sao. . .cười? Không hề dự đoán được sẽ được Lâm Du cảm ơn, Cố Nhiên lung tung gãi đầu một cái, mặt đỏ lên.

Sau đó, Lâm Du cuối đầu xem tạp chí, Cố Nhiên cũng không hỏi thêm gì nữa.

Hôm nay nói với Lâm Du nhiều như vậy, Cố Nhiên rất là hài lòng. Lưu luyến liếc nhìn Lâm Du một cái, thành thành thật thật về chỗ của mình.

Hắc hắc! Coi như nữ thần gả cho người khác, cũng không ảnh hưởng tí nào sùng bái của hắn đối với nữ thần! Nữ thần giỏi nhất, vĩnh viễn là nữ thần trong tâm của hắn.

Bất quá vừa nghĩ tới nữ thần cứ như vậy gả cho Chu Tuyền... Ô ô, quá thương tâm! Bất kể, hẳn chính là muốn làm bằng hữu với nữ thần! Ai cũng không ngăn được bước chân hắn chạy về phía nữ thần.

“Cố đại thiếu, thành quả hôm nay không tệ nha! Có tiến bộ!” Cố Nhiên vừa trở lại chỗ ngồi, liền gặp phải một đám bạn hữu trên ghế.

“Hừ, hừ! Nhỏ giọng một chút! Dừng đề cho nữ thần của ta nghe được!” Động tác thô lỗ để lại hai cái người anh em ở trên bàn học, Cố Nhiên thấp giọng.

“Hu...” Mọi người nhất trí lên tiếng, không mang theo ác ý, nở nụ cười.

Cố Nhiên thích Lâm Du, ở Đại học D không phải bí mật, cũng không ai cảm thấy không nên. Nam sinh Đại học D có hảo tâm với Lâm Du, bạn bè họ thì có hơn phân nửa nam sinh đối với Lâm Du ôm lòng hảo cảm. Chỉ bất quá Lâm Du từ trước tới giờ luôn từ chối lấy người ngoài ngăn chặn, mọi người cũng đều thức thời, sẽ không đi quấy rầy an bình của nữ thần.

Mà chuyện “Lâm Du” gả cho Chu Tuyền, mặc dù giới thượng lưu thành phố D đều biết, nhưng trong trường học cũng chẳng có bao nhiêu người biết đến.

Giống như Cố Nhiên, một lần trùng hợp biết được chân tướng, chuyện này chính là âm thầm thương tổn hắn! Chắc hẳn là không muốn nhắc tới chuyện này, nên đối mặt với ai cũng không đề cập tới! Ngược lại, ngược lại hẳn cũng không đến tham dự hôn lễ, hẳn cái gì cũng không biết, không biết.

Nói tới, Lâm Du cũng sẽ xuất hiện tình trạng như vậy.

Thời điểm đó Lâm Du quá mức lạnh lẽo cô quạnh, ở lớp học không có bằng hữu chí giao, cũng chưa nói tới bạn bè thân thiết, tự nhiên sẽ không nói với ai cô cùng hội trường hội học sinh Chu Tuyền có hôn ước. Đối với Lâm Du mà nói, cô không thích phụ thuộc vào người khác mà nổi trội, bất cứ chuyện gì cô cũng dựa vào năng lực của mình thực hiện.

Mà Chu Tuyền, ở tôn trọng nguyên tắc Lâm Du quyết định, hay là nói không giám tự tiện chọc giận Lâm Du, cũng chưa từng ở trường tiết lộ.

Cho nên, cho dù hôn lễ giữa hai người hiện nay đã đề xuống cái gọi là trình tự “thực hiện” theo lễ thường, người biết chân tướng trong trường học cũng không nhiều.

Phàm là một hai người ở trường học biết được bí mật của Lâm Du, sợ rằng ba người Lâm Hồng Tín cũng không giám không có sợ hãi, làm việc nửa điểm quay đầu cũng không để ý tới! bọn họ là định thao túng đời hôn sự của Lâm Du, người ngoài cũng sẽ không biết, cũng sẽ không mang đến cho bọn họ bất kì mầm tai họa nào.

Động tĩnh nam sinh bên này quá lớn, các nữ sinh trong phòng học tự nhiên cũng nhìn rõ ràng, quay đầu lại nhìn một cái Lâm Du mặt đầy lạnh lẽo cô quạnh, nhất thời bủn rủn một cái, riu riu nhỏ giọng nghị luận.

Lâm Du nhắm mắt, bên tai truyền tới rõ ràng lời nói của các nữ sinh tốp năm tốp ba nghị luận. không ngoài chính là những từ ngữ có chút chua chua, có chút đánh giá coi như đúng trọng tâm, có chút ác ý đã kích, nhưng cũng giả vờ không nghe được.

Suy nghĩ kỹ một chút, cô tựa hồ đã từng làm một người thất bại. Không có bạn bè, cũng không có xã giao ngoại trừ người nhà, một khi bị bỏ qua, cho dù một hạt cát nhỏ bé, cũng không làm cho bất luận kẻ nào coi trọng.

Không khỏi không thừa nhận, Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình đem cô dạy dỗ rất thành công. Nếu là Lâm Du trước kia, nhất định đối với những lời bàn này chẳng thèm để ý tới. Bất kể là tốt, hay là xấu, cô đều tắt cả bịt tai không nghe, tạm thời không có quan hệ gì với cô.

Trong lúc cô còn rất nhỏ, Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình luôn thường xuyên cảnh báo cô: “Cô quá ưu tú, không chịu nổi nữ xinh khác ghen tị! Thà tự hạ thấp mình cùng các nàng so đo, còn không bằng triệt triệt để để miệt thị. Ngược lại không cùng một tầng lớp người, cần bán không cần để ý tới.

Lâm Du thời điểm đó, là thật lòng tin tưởng lời nói của ba mẹ, cho rằng ba mẹ nói đúng, là chính xác. Cho nên, cô từ từ học được không thêm để ý chuyện người bên cạnh, không để ý lời đồn đãi nhảm nhí kia, ngẩng đầu ưỡn ngực sống ở trong thế giới riêng của mình.

Cô một mực như mong muốn của Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình, lạnh như băng đem tất cả mọi người vây ở vòng bên ngoài, đem thế giới của mình thu nhỏ lại chỉ gồm có người nhà tồn tại, cự tuyệt tất cả người ngoài đến gần, cũng không thích bị người khác làm phiền, đem chính mình vững vàng bao vây trong một thế giới khác.

Cứ như vậy, cô gắng gượng đem chính mình ép thành loại người bị nam sinh xa lánh, bị nữ sinh bài xích ghét bỏ.

Bất quá hiện nay, Lâm Du không thể nào tiếp tục ngậm ngùi để mặc cho chính mình đến mức độ tứ cố vô thân. Vô luận như thế nào cô nhất định phải cải biến! Bất kể là cô thay đổi cách xử sự, hay là thay đổi cách nhìn của người khác đối với mình, cô đều cố gắng muốn thử.

Nghĩ như vậy, Lâm Du bỗng nhiên đứng lên, cầm sách vở cùng ba lô, đi tới bên cạnh mấy nữ sinh đang hăng hái nghị luận về cô, mặt không đổi sắc ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12

Lâm Du hành động như vậy, quả thực dọa tất cả mọi người trong phòng học giật mình.

Phàm là những người nhận biết Lâm Du đều biết, cô cho tới bây giờ đều cô độc một mình, không thích tiếp xúc với bạn học, cũng không thích ngồi chung với người khác. Trừ phi vạn bất đắc dĩ, vị trí bên người Lâm Du vĩnh viễn đều là trống không.

Nhưng hôm nay, Lâm Du lại chủ động chạy tới ngồi chung một chỗ với các cô rồi hả? Chẳng lẽ là nghe được những lời các cô nói? Thanh âm của các cô rất nhỏ, có chú ý để cho Lâm Du không nghe được a...

Ngồi ở vị trí bên cạnh Lâm Du mấy nữ sinh sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, vừa cuống cuống lại lúng túng còn chột dạ, rất sợ Lâm Du ngay trước mặt mọi người gây chuyện cùng các cô. Lầy danh tiếng của Lâm Du ở đại học D, các cô khẳng định không quá một lát, sẽ bị tập thể tất cả nam sinh khinh bỉ.

“Chuyện gì vậy, nữ thần dự định ăn khói lửa nhân gian rồi hả?” Cố Nhiên nháy mắt mấy cái, nhỏ giọng hỏi bạn học bên cạnh. Ngần vịn lần đừng nói cho hần biết, đây chính là hậu di chứng sau khi kết hôn? Hần không nhận nổi.

“Có lẽ là vậy” nam sinh chung quanh đồng loạt gật đầu, đầu óc mơ hồ nhìn bóng lưng Lâm Du. Nếu không nữa thì, nữ thần chính là gặp phiền toái gì?

“Cái đó, xin hỏi Lâm Du, cô có chuyện gì không?” Thật lâu không thấy Lâm Du mở miệng, Vương Dung Dung cách Lâm Du gần nhất hỏi.

“Không có” Lâm Du như cũ liếc nhìn tạp chí, hoàn toàn không biết hành động của cô mang tới bao nhiêu ảnh hưởng cho người xung quanh.

“Ồ. Vậy...cô tiếp tục xem sách, tôi không quấy rầy cô” Được Lâm Du trả lời, Vương Dung Dung một trận vui vẻ từ trước đến nay chưa từng có. Phải biết, không phải ai cũng được Lâm Du trả lời lại. Cũng có lẽ, cô ở trong mắt Lâm Du ẩn tượng cũng không tệ lắm.

Chẳng qua là nghĩ đến mình vừa ở sau lưng Lâm Du nói xấu cô giả mù sa mưa gì đó, Vương Dung Dung khăn trương cẩn cánh môi, đột nhiên cảm giác vô cùng áy náy. Sớm biết, cô không nên nói Lâm Du như vậy rồi.

Lâm Du thay đổi. Đây là vấn đề đang được thảo luận sôi nổi cả buổi trưa, tất cả mọi người đều chung cảm thụ. Trong đó, lúc này Cố Nhiên cùng Vương Dung Dung là cảm xúc sâu sắc nhất.

Cố Nhiên chẳng những thành công được Lâm Du đáp trả, còn thuận lợi giúp Lâm Du nhận sách chuyên ngành học kì này, liên tiếp được mấy âm thanh cảm tạ.

Mà Vương Dung Dung ở bên này, chương trình học buổi sáng vừa kết thúc, Lâm Du chủ động muốn biết phương thức liên lạc, còn nói lần sau hy vọng có thể tiếp tục ngồi cùng nhau.

Lúc đó Cố Nhiên cùng Vương Dung Dung đều không nhận được kinh ngạc, sau khi phản ứng chỉ cảm thấy vui mừng cực hạn, xoay người liền nói với những bạn học khác chuyện này quá kì diệu đi.

Mười hai giờ trưa, chương trình học buổi sáng kết thúc. Lâm Du đi ra khỏi phòng học, trực tiếp đi đến phòng ăn.

Thời khóa biểu học kì này đã phát đến, buổi chiều Lâm Du còn có hai tiết học, không kịp trở về Hứa gia. Vì vậy cô dự định com nước xong sẽ đi thư viện mượn hai quyển sách về y học, xem một chút có trợ giúp gì được với Hứa Mạch hay không.

Mặc dù phát hiện Lâm Du thay đổi, cũng không ai giám đường đột đi mời Lâm Du cùng ăn cơm trưa. Ngay cả Cố Nhiên, cũng là lưỡng lự mấy bước, cũng không có tiến lên.

Con đường sân trường vừa quen thuộc vừa xa lạ, Lâm Du như cũ cô độc một mình, như cũ chịu đủ loại ánh mắt nhि chăm chú.

Chỉ bất quá, Lâm Du hiện nay tâm đã bất đồng, sẽ không thanh cao cổ làm ra vẻ như không thấy.

Mỗi lần gặp phải người đối diện quan sát, cô đều sẽ lễ phép đưa mắt nhìn qua, thỉnh thoảng gặp phải nữ sinh đang cười rục rờ, còn hướng họ gật đầu một cái. Cho dù cô chưa từng cười một cái, vẫn thu hoạch không ít lời khen bất đồng với trước đây.

Phòng ăn trường học cũng không quá buồn tẻ, Lâm Du không vội đi xếp hàng, cũng không đi nhanh. Đứng phải cảnh đẹp ý vui cảnh sắc, còn tận lực thả chậm bước chân. Nơi này với bệnh viện tâm thần không khí thoải mái hoàn toàn bất đồng, với khí tức trần ngập đè nén ở Hứa gia là khác xa dễ dàng làm cho cô mê mết trong đó, một lòng muốn hướng tới.

Một trận gió mát phất phơ thổi tới, Lâm Du ngẩng đầu lên, đứng dưới cây hoa anh đào, hơi hơi nhắm mắt, hưởng thụ thời khắc yên lặng này. Nào ngờ, trong chớp nhoáng này, cũng ở trong mắt người bên cạnh trở thành phong cảnh hào quang chói mắt diễm lệ.

“Triệu Tuyết Nhi, cái tên quý nghèo kiết xác này! Tao cảnh cáo mày, mau rút ra khỏi nhà tao! Nếu không tao sẽ làm cho mày ngay cả trường cũng không ở nổi” Lâm Du nhăm mắt lại, bên tai phàn phàn nhuyễn nhuyễn não âm thanh thay nhau nổi lên, phần lớn đều là ca ngợi đối với cô. Mà trong đó, lại xen lẫn mấy câu uy hiếp đe dọa không êm tai chút nào.

“Ồ, nhìn một chút bộ dáng tội nghiệp này, luôn thích giả bộ đáng thương. Theo mình thấy a, cô ta chính là kẻ Bạch Liên Hoa đáng ghét” Là thanh âm của Lâm Nhất Thiên, Lâm Du không thể nào nghe nhầm.

“Đúng... thật xin lỗi, tôi không phải cố ý...” Thời điểm nghe được tên “Triệu Tuyết Nhi”, Lâm Du chẳng qua là cảm thấy trùng hợp. Nhưng mà, đến khi nghe được thanh âm như con cừu nhỏ khiếp sợ truyền tới, Lâm Du mở mắt nhìn về rừng cây nhỏ cách đó không xa.

Triệu Tuyết Nhi, đã từng là người cùng chung phòng bệnh, hàng xóm cách vách ở bệnh viện tâm thần, ở bên trái phòng Lâm Du ở.

Không nghĩ tới trở lại bảy năm trước, cô đầu tiên gặp lại sẽ là Triệu Tuyết Nhi. Trong mắt Lâm Du hiện lên một vết thú vị, không chần chờ chút nào đi qua hướng rừng cây nhỏ.

Ồ, Nữ thần đi chỗ nào? Có Nhiên toàn tâm thưởng thức phong thái của nữ thần bỗng nhiên tỉnh hồn, không nói hai lời, mang theo một đám anh em chạy theo.

“Ba” một tràng pháo tay vang lên, vang dội mà thâm thúy. Thời điểm Lâm Du đến gần, vừa vặn nhìn thấy bàn tay phải Triệu Linh Lộ còn chưa kịp đưa xuống.

Nhìn trên mặt Triệu Tuyết Nhi xuất hiện dấu tay phá lệ nhức mắt, Lâm Du cau mày một cái. Cũng không nói chuyện, đi lên chắn trước mặt Triệu Tuyết Nhi.

“Chị? Sao chị lại ở đây?” Lâm Du xuất hiện, đem đến Lâm Nhất Thiên kinh hoàng hô lên, trong bụng nhất thời kinh hoàng vô cùng. Cô cho là, Hứa gia sẽ không chấp nhận cho Lâm Du tiếp tục đi học! Cô cho là, từ đây về sau trong cuộc sống của cô sẽ không có Lâm Du xuất hiện, Lâm Du cũng không có khả năng cướp đi danh tiếng của cô! Cô cho là...

“Mấy người đang làm gì? Khi dễ bạn học?” không trả lời nghi vấn của Lâm Nhất Thiên, Lâm Du mở miệng hỏi.

Tĩnh tĩnh Lâm Du không thích chồm mũi vào chuyện người khác. Nếu như bị khi dễ không phải Triệu Tuyết Nhi, cô nhất định sẽ không đến. Ngược lại, bởi vì bị đánh là Triệu Tuyết Nhi, cô nhất định sẽ không bỏ qua. “Người chung phòng bệnh” hàm ý của bốn chữ này, không người nào cảm nhận sâu sắc được như Lâm Du.

Về phần Lâm Nhất Thiên... Lâm Du mắt không chớp nhìn chăm chú lớp trang điểm hoa lệ trên mặt Lâm Nhất Thiên, thần sắc lạnh băng.

Lâm Nhất Thiên cho là trường học là địa phương che dấu xuống hết thầy tội ác sao? Cho là chỉ cần đưa người chị này đây qua Hứa gia gánh tội thay, chính mình có thể an tâm ở trường học tiêu sái nhân nhả? Nằm mơ! Gặp thời khắc cô bước chân vào cổng trường học một lần nữa, mộng đẹp của Lâm Nhất Thiên liền nhất định sẽ rơi vào ác mộng.

“Làm sao có thể? Bọn em là...” Không lường trước được chuyện Lâm Du còn có thể hoàn hảo như lúc ban đầu xuất hiện ở trường học, Lâm Nhất Thiên luống cảm thấy là lạ chỗ nào, cảm giác bất an tăng cao.

Lần trước Lâm Du ở Lâm gia, khẳng định Hứa gia không có phát hiện thân phận chân thật của cô, Lâm Nhất Thiên hôm sau cứ yên tâm to gan cùng với Chu Tuyền đi hưởng tuần trăng mật.

Dĩ nhiên, bởi vì Lâm Du mang đi thẻ căn cước, vì không muốn bại lộ thân phận, hai người Lâm Nhất Thiên cùng Chu Tuyền không thể xuất ngoại, ngay cả máy bay cũng không giám ngồi, không thể không lựa chọn hưởng tuần trăng mật trong nước.

Mà chuyến đi trăng mật, mặc dù không lãng mạn như Lâm Nhất Thiên tưởng tượng, nhưng vẫn coi như là tốt đẹp, ít nhất Chu Tuyền đủ quan tâm, cũng đủ ôn nhu! So với bị gia ở Hứa gia phục vụ cái người thực vật Hứa Mạch, Lâm Nhất Thiên bừa bãi mỗi một cái.

Lâm Nhất Thiên tới hôm qua mới trở về. Lúc ấy, cô không biết chuyện Lâm Hồng Tín Cùng Tôn Uyển Đình cho tới nay đều không thể nào liên lạc được với Lâm Du, càng không biết vợ chồng Lâm Hồng Tín đối với thái độ của Lâm Du nổi lên hoài nghi.

Giờ phút này chợt thấy được Lâm Du, phản ứng đầu tiên của Lâm Nhất Thiên chính là, phải mau gọi cho cha mẹ cô hỏi xem rốt cuộc có chuyện gì xảy ra! Tại sao thái độ Lâm Du đối với cô có hơi ác ý?

Bất quá bây giờ, nếu bị Lâm Du đụng phải, con người Lâm Nhất Thiên vòng vo một chút, cười rất thiện lương: “Bọn em tham gia tuyển chọn trường học nghệ thật, đang dàn dựng kịch đây! Là đùa giỡn..ha ha”

“Mới không phải” Triệu Linh Lộ mắt hứng nham mê miệng, bỗng nhiên bị Lâm Nhất Thiên nắm tay một cái.

Trong lòng cực kì không thích. Triệu Linh Lộ không tình nguyện sửa lại: “không phải khi dễ bạn học, là dàn dựng kịch.”

Lâm Nhất Thiên cùng Triệu Linh Lộ mượn cớ thật vụng về. Lâm Du ý không rõ liếc mắt nhìn hai người một cái, xoay người nhìn về phía Triệu Tuyết Nhi: “Thật sao?”

Chương 13

Triệu Tuyết Nhi theo bản năng nhìn về phía Triệu Linh Lộ, lại bị ánh mắt hung ác Triệu Linh Lộ hù dọa đến cả người run lên. Chẳng qua đối mặt với Lâm Du người đã bảo hộ mình, hiện tại cô không cách nào miêng cường mình nói dối Lâm Du được.

Cuối cùng, Triệu Tuyết Nhi nơm nớp lo sợ đưa tay ra, bắt được tay áo của Lâm Du, nhỏ giọng cầu khẩn nói: “Tôi mời cậu ăn cơm trưa có được hay không?”.

Đây chính là Triệu Tuyết Nhi, nhát gan lại hèn yếu, tính cách bất đồng hoàn toàn so với Lâm Du, lại cứ đi đến cùng một sinh mệnh như đời trước. Người điên, bệnh nhân tâm thần, là đại danh từ các cô đã từng mang chung, cũng là bằng chứng hai người quen biết.

“Được” Cảm tay của Triệu Tuyết Nhi, xem nhẹ lòng bàn tay của Triệu Tuyết Nhi không ngừng toát ra mồ hôi lạnh, Lâm Du hơi hơi cong lòng mi mắt, đem Triệu Tuyết Nhi dẫn đi trước mắt Triệu Linh Lộ cùng Lâm Nhất Thiên.

Rất nhiều năm sau, Triệu Tuyết Nhi đã trở thành đại minh tinh nhà nhà đều biết, vẫn như cũ không quên vô số lần ở trước mặt truyền thông nhắc tới lần gặp gỡ ngày hôm nay. Mỗi lần bị phóng viên hỏi tới, cô đều cười lấy biệt danh “Nữ thần cứu Vận Mệnh” để gọi Lâm Du.

Cô nói, cô rất cảm kích thời kì tối tăm nhất của cuộc đời, gặp bạn tốt nhất của đời này, lấy được Lâm Du cứu giúp. Ngày này thời điểm được mang ra khỏi rừng cây nhỏ, chỉ một cái chớp mắt như vậy, cô thấy được hào quang trên đầu Lâm Du, xinh đẹp lại... thánh khiết.

Triệu Linh Lộ vốn muốn ngăn cản Lâm Du, lại bị Lâm Nhất Thiên kéo lại. Không nhịn được quay đầu lại, Triệu Linh Lộ giọng rất kém cỏi trợn mắt nhìn Lâm Nhất Thiên: “Cậu rốt cuộc đứng bên nào?”.

Nhất Thiên kéo không trả lời, chỉ là hướng về phía bên ngoài rừng cây nhỏ chỗ đám người Cố Nhiên đang đứng chếp miệng.

“Cái gì vậy?” Triệu Linh Lộ không tình nguyện nghiêng đầu qua.

Một khắc nhìn thấy Cố Nhiên kia, trong lòng Triệu Linh Lộ như có mười triệu con ngựa chạy qua, sắc mặt chợt xanh chợt trắng, lún tưng phát tay một cái, liều mạng bày ra khuôn mặt vui vẻ: “Này!”.

“Thật làm cho tôi kiến thức thêm rộng rãi!” Bữu môi khinh thường, Cố Nhiên hai tay xen ở túi quần, mang theo một đám bằng hữu nghiêng ngang mà đi.

Triệu Linh Lộ thiếu chút nữa tức chết, chắc chắn Cố Nhiên Đã đi xa, tức giận hất tay Nhất Thiên Thiên ra “Cậu nhìn thấy Cố Nhiên như thế nào không nói sớm cho mình một tiếng? Cố tình muốn nhìn tôi như trò cười phải không?”

“Nói bậy gì đấy? Tôi là người như vậy sao? Hai ta là bằng hữu tốt nhất, tôi có thể hại cậu sao? Cố Nhiên là theo sau lưng Lâm Du đi tới, tôi làm sao biết được? Cậu muốn trách thì trách Lâm Du! Ai biết nàng không có chuyện gì làm ăn no rồi việc, nhất định phải chạy tới làm rồi chuyện của hai ta? Đúng rồi, nhất định ngay cả Cố đại thiếu cũng bị kinh động “Vô tội gặp phải Triệu Linh Lộ chỉ trích, Lâm Nhất Thiên một bụng ủy khuất, tức giận giải thích.

“Được rồi, được rồi! Xin lỗi, là tôi hiểu lầm cậu” nghe Lâm Nhất Thiên giải thích, tức giận của Triệu Linh Lộ tản đi. Dừng lại một chút, cô ngượng ngùng cúi đầu xuống, “Cậu không phải không biết, Cố Nhiên là vị hôn phu của tôi. để cho hắn nhìn thấy tôi vừa rồi như vậy, nhất định sẽ chán ghét tôi”

Cô dĩ nhiên biết, nếu không làm sao có lòng tốt nhắc nhở Triệu Linh Lộ, thật là chó cắn Lã Động Tân! Mặc dù Triệu Linh Lộ nói xin lỗi, Lâm Nhất Thiên vẫn không thể nào cao hứng.

Thừa dịp Triệu Linh Lộ bận rộn cúi đầu mắc cỡ, Lâm Nhất Thiên trợn mắt nhìn Triệu Linh Lộ một hồi lâu, mới thu hồi chán ghét tiết lộ ra ngoài, nhẹ nhàng thờ một hơi: “Vậy cậu định làm như thế nào? Cứ mặc cho Cố đại thiếu hiểu lầm, cũng không giải thích?”

“Dĩ nhiên phải giải thích!” Triệu Linh Lộ thật nhanh ngẩng đầu lên, khắp khuôn mặt đều là đắc chí vừa lòng, “Cố Nhiên là đối tượng mẹ tôi lựa chọn, ngàn dặm mới tìm được một, là tốt nhất!”

Tốt nhất? Cố Nhiên rốt cuộc làm sao được tính là tốt nhất? Đối với ánh mắt Triệu Linh Lộ, Lâm Nhất Thiên khịt mũi coi thường. Nếu không phải Hứa Mạch xảy ra tai nạn xe cộ, nói nào đến phiên Cố Nhiên làm cái “Tốt Nhất” này? Huống chi, coi như không có Hứa Mạch, còn có Chu Tuyền nhà cô xứng danh.

Nghĩ đến Chu Tuyền, tâm tình Lâm Nhất Thiên liền chuyển biến. Bất qua chuyện cô là vợ Chu Tuyền, cũng không thể để cho Triệu Linh Lộ biết được. Nếu Không, lấy miệng rộng của Triệu Linh Lộ, không nào loạn mọi người mới là lạ.

Lâm Du đem Triệu Tuyết Nhi mang đi phòng ăn địa phương. Dọc đường đi cô không có hỏi nhiều, Triệu Tuyết Nhi cũng không có mở miệng. Cho đến khi lấy xong thức ăn tìm một góc ngồi xuống, Triệu Tuyết Nhi mới chậm rãi hướng Lâm Du nói lên chuyện tình của cô.

Mọi chuyện rất cầu huyết, ôm sai hài tử, gieo nhảm nhân sinh. Đợi đến chân tướng được làm rõ, thời điểm mọi chuyện trở về chỗ cũ, Triệu Tuyết Nhi mặc dù được trở về Triệu gia, lại không được người nhà hoan nghênh, ngược lại là chê cười cùng cười nhạo.

Mà Triệu Linh Lộ là già tiểu thư, bởi vì ông nội không nở bô, bà nội không nở bô, baba không nở bô, mẹ không nở bô, anh trai không nở bô, em trai không nở bô. Dù sao thì là Triệu gia sở hữu tất cả bằng hữu không nở bô, chẳng những không có bị đố về gia đình ban đầu, ngược lại biến thành “Đứa bé đáng thương” được tất cả mọi người che chở.

“Tại sao nói nàng đáng thương?” gặp gỡ Triệu Tuyết Nhi, lần đầu Lâm Du nghe. Bệnh viện tâm thần không phải là địa phương tán dóc qua lại. Ở nơi đó, không có người đồng tình người, cũng không có người thương hại người. Mọi người đều là tự thân khó bảo toàn, phía sau mỗi người đều là vô tận u ám cùng thống khổ.

“Bọn họ nói, cô từ nhỏ nuôi dưỡng ở Triệu gia, chưa từng chịu hơn nữa điểm ủy khuất? Có thể cô không phải con gái ruột của Triệu gia, trong lòng nhất định rất dày vò, cũng rất khó chịu, khẳng định không kịp đợi muốn rời khỏi cái nhà này. Không muốn không phải không nở bô cả nhà của cô yêu thương cô phải thất vọng, cô nhất định sẽ không để mặc cho những người yêu thương mình phải chịu áp lực lớn như vậy, thống khổ như vậy...”

“Vậy còn cô? Cô cũng cho là như vậy?” Nhớ lại lúc trước Triệu Tuyết Nhi bị khi dễ lại không có phản kháng, còn cảnh tượng cúi đầu nói xin lỗi, Lâm Du hỏi.

Ánh mắt phức tạp nhìn Lâm Du, trên mặt Triệu Tuyết Nhi tràn đầy quán quít, thật giống như rất muốn nói cái gì, lại lo lắng sợ hãi không dám nói.

Ngay tại lúc tính nhẫn nại của Lâm Du sắp bị hao hết, lúc không nhìn được chuẩn bị đứng dậy đi, Triệu Tuyết Nhi khiếp khiếp âm thanh rớt cuộc vang lên: “Không phải, mình không cho là như vậy”.

Lúc này Lâm Du mới hài lòng. Gỡ đĩa thức ăn Triệu Tuyết Nhi cơ hồ chưa có động tới, ra lệnh “Ăn cơm”

“ừ” thấy Lâm Du không có lộ ra vẻ mặt không đồng ý, cũng không có chỉ trích ngôn ngữ của cô không đúng, Triệu Tuyết Nhi yên lòng, không nhìn được lộ ra nụ cười thật to.

Dáng dấp Triệu Tuyết Nhi không tính là tuyệt đẹp, nhưng cũng là hoa hậu lớp dưới. Theo cách nói của Lâm Nhất Thiên mà nói, thỳ chính là một Bạch Liên Hoa làm người thương yêu.

Lâm Du vốn là đối với dung mạo không có mẫn cảm, nhưng giờ phút này trên mặt Triệu Tuyết Nhi lộ ra nụ cười, rơi vào trong mắt Lâm Du, ngược lại cũng coi là cảnh đẹp rồi.

Chiều hôm đó cho đến giờ học, Lâm Du cũng ở lại thư viện đọc sách. Triệu Tuyết Nhi yên lặng ngồi ở một bên, chưa từng rời đi một chút. Ngay cả Lâm Du đi phòng rửa tay, Triệu Tuyết Nhi cũng không nói tiếng nào đi theo.

Lâm Du không hỏi Triệu Tuyết Nhi buổi chiều có tiết hay không, cũng không hỏi Triệu Tuyết Nhi tiếp theo định làm gì. Nhân sinh là của Triệu Tuyết Nhi, cuối cùng vẫn phải dựa vào Triệu Tuyết Nhi chính mình bước đi.

Dĩ nhiên, Lâm Du sẽ không cự tuyệt Triệu Tuyết Nhi đến gần, cũng sẽ không không nhìn Triệu Tuyết Nhi nhờ giúp đỡ. Chỉ cần Triệu Tuyết Nhi chủ động mở miệng, cô sẽ ở trong phạm vi đủ khả năng đưa tay giúp đỡ, ra sức bảo vệ Triệu Tuyết Nhi không giẫm lên vết xe đổ, một lần nữa bị cưỡng ép đưa đi bệnh viện tâm thần.

Tựa hồ cảm thấy Lâm Du ngầm cho phép, trên mặt Triệu Tuyết Nhi từ đầu đến cuối đều mang theo nụ cười ngọt ngào, cho đến khi cùng Lâm Du tách ra, mới biến trở về nhu nhược như trước.

Đối với lần này, Lâm Du không có nói ra bất kì nghi ngờ nào. Nhu nhược sử dụng tốt rồi, cũng có thể biến thành màu sắc tự vệ, cô tin tưởng Triệu Tuyết Nhi dám ở trước mặt cô lộ ra nụ cười, cuối cùng rồi sẽ tạo ra cho bản thân một mảnh trời xanh mây trắng.

Buổi chiều kết thúc chương trình học, Lâm Du trực tiếp trở về Hứa gia. Ngồi ở mép giường Hứa Mạch, từng chút một nói đến sự tình cả ngày hôm nay.

Vẫn là một mình Lâm Du làm bầm lâu bầu, nhưng lại nói thật lâu. Không nói không biết, cẩn thận nói ra Lâm Du mới phát hiện, đi học ngày thứ nhất, thế nhưng lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Bởi vì là Hứa Mạch, Lâm Du không có bất kì che giấu, cho dù chuyện cô cùng Triệu Tuyết Nhi đã từng trải qua, cũng không tự chủ nói ra. Vừa lúc đó, điện thoại di động của cô vang lên.

Chuyện nhận được tin nhắn của Vương Dung Dung, là ngoài dự liệu của Lâm Du. Buổi sáng mới trao đổi số điện thoại với Vương Dung Dung, không nghĩ nhanh như vậy liền dung tới.

Vương Dung Dung nói với Lâm Du, để cho Lâm Du nhanh lên diễn đàn của trường xem một chút, Lâm Du liền tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Tức giận? Lấy tính khí của cô ở Đại học D, cần dùng chữ “hỏa” để hình dung? Hồ nghi mở laptop trong phòng Hứa Mạch ra, Lâm Du rất thuận lợi tìm được bài viết Vương Dung Dung nhắc tới.

Hắn là buổi trưa thời điểm cô đứng ở dưới cây hoa anh đào, không biết ai chụp hình cô lại, còn truyền đến trên diễn đàn trường học. Cho dù là Lâm Du, cũng không thể không thừa nhận, tấm ảnh này quả thật thật hoàn mỹ.

Trong hình cô khẽ ngẩng đầu lên, nhắm hai mắt nghiêng bốn mươi lăm độ nhìn không trung, hưởng thụ ánh sáng chiếu lên người, cánh hoa bên cạnh bay lượn, quả thực vì Lâm Du kiểm đủ mọi thứ tốt đẹp.

Thuận tay xem thêm vài tấm hình khác, Lâm Du nhanh chóng kéo xuống dưới, phía dưới như một làn khói tất cả đều là ‘Thật là đẹp’ ‘Nữ thần’ ‘tuyệt vời’ các loại khen chê đầy đủ. Tiếp theo, đã có người tìm ra căn kẽ tài liệu của cô.

Sự tình tựa hồ huyền ảo có chút lớn? Cô bên này dĩ nhiên là không có vấn đề, bất quá bên Lâm Nhất Thiên kia, chần chẫn không thể tiếp tục phát triển được như đời trước? Ôm tâm tình xem nào nhiệt liếc nhìn bình luận, cho đến một cái tên quen thuộc xuất hiện trước mắt cô, tay của Lâm Du dừng lại.

‘Hợp với tình thế nên khen một tiếng, nữ thần quả thực rất đẹp’ những lời này quả thực không có bất cứ vấn đề gì. Nhưng là, nhìn lại chủ IQ này, lại hết sức ý vị sâu xa: Hội trưởng hội học sinh Chu Tuyền.

Đại học D ước định hình thành quy củ, vì công bằng công minh, cán bộ hội học sinh ở trường nhấn lại trên diễn đàn của trường phải để lại đích danh IQ. Giống như bình luận này của Chu Tuyền, liền rõ ràng tiết lộ người đang ngồi trước máy vi tính chính là hắn.

“Ngay cả mình chưa tìm đến hắn tính sổ hắn lại dám chạy đến, Chu Tuyền thật sự là có bệnh không? Tôi ngược lại muốn nhìn một chút, hắn lúc này thực sự là muốn như thế nào a” Lâm Du xuy cười một tiếng, buông con chuột ra, đóng máy vi tính lại xoay người nói chuyện với Hứa Mạch.

Chu Tuyền rất bất đắc dĩ. Hắn không phải cố ý nêu lên tên thật. Hắn chẳng qua là trong lúc vô tình thấy bài viết này, từ nội tâm phát ra cảm thấy tấm ảnh này của Lâm Du thật sự rất đẹp, cho nên liền thuận tay gõ vài chữ khen ngợi.

Chờ đến khi Chu Tuyền phát hiện không cần thận lưu lại tên của hắn, thời điểm gấp muốn thủ tiêu, lại bưng tình phát hiện: bài viết được nhân viên quản lý tiếp quản, chỉ cho phép tiếp tục trả lời, không cho phép sửa đổi cùng xóa nội dung đã ban bố.

Chu Tuyền nóng lòng không dứt vốn là nghĩ tới có thể hay không liên lạc nhân viên quản lý xóa bình luận này, khi lấy điện thoại di động ra lại sợ bị người ta nói có tật giật mình. Hoàn toàn bất đắc dĩ, không thể làm gì hơn là trở mặt nhìn tên mình ở lại trong bài post, hơn nữa rất nhanh bị các đồng học lạnh mặt phát hiện, đưa tới dị nghị to lớn...

Đồng học coi như lạnh mặt, Hứa Hoán đắc ý từ đầu đến chân, miệng lưỡi nhanh chóng công kích, một đám bạn học năm mồm bảy miệng bát quái cực kì sinh động.

Không sai, nhân viên quản lý diễn đàn trường học chính là Hứa Hoán. Thứ nhất phát hiện Chu Tuyền trả lời liền lập tức thiết lập quản lý cũng chính là hắn. Chu Tuyền muốn rút ra? Không có cửa!

Nói tới Lâm Du lạnh lẽo cô quanh cũng sẽ bị liên lụy đến, những người tự xưng là bằng hữu của Lâm Nhất Thiên tự nhiên cũng sẽ không bỏ qua.

Vừa nhìn thấy diễn đàn trên màn hình, Lâm Nhất Thiên liền tối mặt. Lâm Du làm sao có thể được khen ngợi như vậy? Nhất định là do Lâm Du tự mình đồn thổi lên.

Mà khi bình luận của Chu Tuyền bị nhiều người suy đoán, Lâm Nhất Thiên trực tiếp nổi giận. Ý của Chu Tuyền là gì? Ám chỉ cô không có đẹp để bằng Lâm Du? Còn chưa can tâm chuyện không có đem Lâm Du lấy về đến nhà?

Một đêm này, Lâm Nhất Thiên lần đầu tiên bộc phát mâu thuẫn cùng Chu Tuyền sau khi cưới: “Chu Tuyền, Lâm Du đã là người Hứa gia, anh cũng đừng có hi vọng hảo huyền nữa”

Chu Tuyền mặt lạnh giữ im lặng, không có đề ý tới Lâm Nhất Thiên. Mặc dù dung mạo Lâm Nhất Thiên cùng Lâm Du rất giống nhau, nhưng khí chất hai người hoàn toàn bất đồng. Ở trong mắt Chu Tuyền, nếu không phải Lâm Nhất Thiên tẩy đi lớp trang điểm trên mặt, khôi phục dung nhan, hắn nhìn cũng không nguyện ý nhìn.

“Chu Tuyền! Đừng tưởng rằng không nói tiếng nào là có thể cho qua mọi chuyện! chuyện này không xong! Anh phải cho tôi lời giải thích” chột đầy Chu Tuyền một cái, Lâm Nhất Thiên giận dữ hô.

“Vậy nói? Các người thời điểm trước hôn lễ đem Lâm Du tự tiện thay đổi, đã từng cho tôi một câu giải thích hợp lý sao? Lâm Nhất Thiên, đừng cho là tôi chịu đựng không nói, không phải sợ Lâm gia các người, chỉ là không muốn huyền ảo mọi người khó xử hơn. Nếu như cô đủ thông minh, liền lập tức im miệng, ngoan ngoãn ngủ. nếu như cô tiếp tục sai lầm cố tình gây sự, tôi không ngại đi Hứa gia đêm Lâm Du thật tiếp trở lại.” giọng Chu Tuyền rất nghiêm túc, vẻ mặt cũng rất nghiêm túc, lời này vừa nói ra, trực tiếp đem Lâm Nhất Thiên dọa sợ.

“Tôi...” Lâm Nhất Thiên quả nhiên không giám nhiều lời nữa. Nằm ở trên giường nhắm mắt lại, trong nháy mắt đó Lâm Nhất Thiên yên lặng đem toàn bộ khuất nhục tới nay đổ thừa trên người Lâm Du.

Sáng sớm ngày hôm sau, đầu tiên Lâm Du theo thường lệ cho Hứa Mạch uống gần nửa ly nước ao, lúc này mới ra cửa đi trường học.

Bắt quá hôm nay, quyết định một ngày không phải tắm thường, đầu tiên là ở cổng trường học Lâm Du liền bị Triệu tuyết Nhi đứng chờ đã lâu chặn lại, sau đó liền đón lấy những cái nhìn chăm chú nóng bỏng hơn thường ngày. Lại sau đó, bị Lâm Nhất Thiên sắc mặt khó coi kéo ra rừng cây nhỏ.

Triệu Tuyết Nhi vừa định đi qua, liền bị Triệu Linh Lộ chắn trước mặt: “tuyển chọn tài nghệ trường học nghệ thuật, mày rốt cuộc có rút lui hay không?”

“Tôi...” Triệu Tuyết Nhi theo bản năng lui về phía sau hai bước, phản bác nghẹn ở cổ họng, làm thế nào cũng không nói ra miệng.

Bên kia, trong rừng cây nhỏ, Lâm Nhất Thiên trốn mắt nhìn Lâm Du, ánh mắt cơ hồ có thể đem người khác giết chết: “Chị, chị rốt cuộc tại sao phải làm như vậy? Chị là cố ý trả thù e, trả thù ba cùng mẹ? cũng bởi vì chị không phải con gái ruột của ba mẹ, chị sẽ không coi em là em gái của chị nữa rồi sao? Nhưng là coi như ba mẹ không phải ba mẹ ruột của chị, bọn họ dù sao cũng đem chị nuôi đến lớn như vậy, bọn họ có bao nhiêu khổ cực, chị chẳng lẽ một chút cũng không cảm nhận được sao? Nhà chúng ta không nợ chị! Chị chớ quá mức!”

Lâm Nhất Thiên vẫn như cũ trang điểm rất đậm, nhưng mà Lâm Du vẫn chính xác thấy được tơ máu nơi đáy mắt Lâm Nhất Thiên. chắc hẳn, tối hôm qua Lâm Nhất Thiên trải qua một đêm khó ngủ đi! Nghĩ tới đây, Lâm Du nhếch miệng: “Quá đáng? Tôi làm cái gì”

“Tại sao chị lại không nhận điện thoại của ba mẹ? Tại sao không liên lạc với ba mẹ? Ba mẹ đi tìm chị, tại sao chị không gặp họ, còn đem bọn họ ngăn ở ngoài cửa lớn mặc cho mặt trời chói chan chiếu xuống họ? Chẳng lẽ chị không biết, chị làm như vậy, sẽ làm ba mẹ thương tâm sao?” Lâm Nhất Thiên tức giận la to, tay hất lên thật cao, không có rơi vào trên mặt của Lâm Du, nhưng lại rơi vào trên mặt chính mình, “Chị, em cùng ba mẹ cũng nói qua cho chị, bất kể như thế nào, chúng ta cũng là người nhà của chị em là em gái ruột của chị, ba mẹ cũng là ba mẹ ruột của chị! Em van cầu chị, đừng như vậy nữa có được hay không? Em sẽ khổ sở, ba mẹ cũng sẽ thương tâm đấy! van chị”

Thái độ Lâm Nhất Thiên từ đầu tới cuối biến hóa cực lớn, trong nháy mắt sẽ khóc lên. Hiển nhiên, là dự định diễn vai người bị hại khổ sở.

Bắt quá, Lâm Du là không hề bị lay động. Hoặc là nói, bất kể Lâm Nhất Thiên diễn như thế nào, Lâm Du cũng sẽ không tin tưởng. Nếu như cô đoán không sai, Lâm Nhất Thiên nhất định là tìm người núp gần đây quan sát? Như vậy, cô mới mất mong chờ vở kịch kế tiếp của Lâm Nhất Thiên..

Vì vậy, Lâm Du chẳng qua là lạnh lùng nhìn Lâm Nhất Thiên một cái, liền xoay người rời đi.

Lâm Nhất Thiên té quỵ dưới đất, mặt đầy bi thương nhìn Lâm Du đi xa. Chờ đến khi bóng dáng của Lâm Du biến mất không thấy, lúc này Lâm Nhất Thiên mới chậm rãi đứng lên, nghiêng đầu nhìn về một nơi hẻo lánh bên cạnh rừng cây nhỏ: “Quay hết rồi sao?”

Một nam sinh áo đen hướng Lâm Nhất Thiên gật đầu một cái, hưng phấn khoa tay múa chân một cái lấy máy quay phim ra.

Lau đi nước mắt giả tạo nơi khóe mắt, Lâm Nhất Thiên đắc ý cười. Lâm Du, chờ coi!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

“Lâm Du, lúc này Bộ trưởng bộ văn nghệ hội học sinh tới tìm cậu, hỏi cậu tài nghệ tuyển chọn tiết mục khúc dương cầm. Tổ nói với họ, khi nào cậu đến sẽ đi hội học sinh báo danh” thấy Lâm Du đi vào phòng học, hơn nữa còn trực tiếp đi tới bên cạnh mình ngồi xuống, Vương Dung Dung cảm giác vinh hạnh sâu sắc, liên tục nói không ngừng.

“không cần, tôi không tham gia nữa” Dương cầm, đã từng là sở trường của Lâm Du. mà nay, cũng đã sớm xa lạ, không còn nhớ rõ.

“Cái gì, không tham gia? Lâm Du cậu có biết hay không cậu là nhân vật đang hấp dẫn trong trường học? Là đối tượng lần trọng điểm trong lần tranh tài này? Chỉ cần cậu tham gia, bảo đảm lấy giải nhất” Vương Dung Dung không nhịn được luống cuống, lớn tiếng kêu lên.

“Lâm Du không tham gia cái gì?” Cô Nhiên tò mò từ hàng ghế phía sau thò đầu ra, “Không cần nói cho tôi, các người chỉ cần lần này tham gia tuyển chọn tài nghệ của trường học! Tôi đã tuyên bố với bên ngoài, phàm là bạn học nhận biết Cô Nhiên ta, tất cả đều phải bầu cho Lâm Du một phiếu”

“Cô Nhiên, cậu như vậy chính là ăn gian!” Vương Dung Dung bĩu môi một cái, ngay sau đó lại nở nụ cười, nói: “Bắt quá, tớ cũng kiên quyết bầu Lâm Du là đệ nhất”

“Ai ăn gian, Lâm Du vốn là số một” Cô Nhiên không thể không biết mặt mặt ngẩng cằm lên, làm bộ mặt tự hào.

“Cũng đúng. Nếu Lâm Du không lấy giải nhất, sợ rằng đồng học của trường chúng ta sẽ không đồng ý” Vương Dung Dung một chút cũng không ngại gặt đầu một cái.

Lâm Du không nói gì nữa, mặc cho bạn học xung quanh luyên thuyên, thảo luận vấn đề nóng bỏng này.

Con người có lúc chính là như vậy, quá mức lạnh lẽo cô quạnh sẽ khó tránh khỏi đưa ra tranh cãi. Nhưng nếu hơi thay đổi thái độ xử sự một chút, thậm chí không cần đi thân cận người khác, tất nhiên sẽ nhận được hiệu quả không tưởng tượng được. Mấu chốt vẫn là, có muốn chân chính dung nhập vào mọi người hay không.

Bảy năm trước Lâm Du không hiểu chuyện này, cho nên mới thua thảm như vậy. Mà Lâm Du bây giờ, kèm theo tâm tính chuyển biến, cũng không hề xa lánh mọi người, bắt đầu cải thiện tình hình. Có lẽ cô sẽ không bao giờ là nhân vật sống động trong lớp, nhưng lại có thể dần dần trở thành một phần tử trong tập thể lớp.

Bất quá lần tuyển chọn này, Lâm Du quả thực dư định thối lui. Vì vậy sau khi tan lớp, cô đến phòng hội học sinh.

Nghe Lâm Du nói muốn thối lui, Bộ trưởng hội văn nghệ thiếu chút nữa ngoác mồm kinh ngạc. Trường học của bọn họ ai cũng có thể thối lui, duy nhất chỉ có Lâm Du là không được a. Lâm Du là nhân vật toàn trường mong đợi nhất, lần này phải làm như thế nào cho phải?

“Xin lỗi, bởi vì chuyện cá nhân, tôi không thích hợp tham gia lần tranh tài này” Nếu đã nói xong, xin lỗi cũng xong Lâm Du liền rời đi.

“Chờ một chút, chờ một chút” Bộ trưởng hội văn nghệ cuối cùng cũng từ trạng thái sững sờ định thần lại, tận tình khuyên nhủ, “Cái này, bạn học Lâm Du, chuyện này không phải chuyện đùa, chuyện này liên quan đến danh dự trường học chúng ta, không thể buông tha nhẹ nhàng như vậy được”

“Nhân tài trường học chúng ta đông đúc, ít đi tôi cũng không sao” Mặc dù ai cũng thích nghe lời nói dễ nghe, nhưng nếu như a đua nịnh hót quá mức, thì trở nên vô vị. Lâm Du đã từng đứng trên đỉnh cao bị hung hăng té xuống, cô so với ai khác đều hiểu được chân lý “Thế giới thiếu đi ai cũng sẽ diễn ra như thường”

“Có thể... có thể...” Bộ trưởng bộ văn nghệ nóng nảy. Nếu là trước quả thực không liên quan, thế nhưng trải qua bài viết tối hôm qua, Lâm Du hiển nhiên là trở thành tiêu điểm được chú ý nhất cả trường. Nếu là vào lúc này Lâm Du đột nhiên lui khỏi cuộc so tài, khẳng định không phải chuyện nhỏ, sẽ đưa tới ảnh hưởng cực lớn.

Nếu là đối người khác, bất kể là dụ dỗ hay uy hiếp, Bộ trưởng bộ văn nghệ chắc chắn phải đem người giữ lại. Nhưng Lâm Du lại khác. Đối mặt với vị nữ thần nổi tiếng toàn trường lạnh lẽo cô quạnh này, Bộ trưởng bộ văn nghệ chỉ có thể khuyên nhủ mấy câu, chứ nào giám làm thái độ uy hiếp.

Bất quá, lần tranh tài này không thể hán tự mình quyết định, coi như Lâm Du thật sự không tham gia, Bộ trưởng bộ văn nghệ cũng không gánh nổi trách nhiệm lần này. Vì vậy, bằng tốc độ nhanh nhất, hán tìm tới cấp trên hỗ trợ, hội trưởng hội học sinh Chu Tuyền.

Chu Tuyền thế nào cũng không nghĩ tới, một lần nữa gặp mặt Lâm Du, sẽ ở trường hợp như vậy gặp lại Lâm Du. Hán năm nay đã là sinh viên đại học năm thứ tư, đã tiến vào Chu thị làm việc, bình thường không có mặt tại trường học. Mà lần này trở lại, là vì quản lý lần tuyển chọn này.

Nếu như có thể, Chu Tuyền chính là không muốn gặp lại Lâm Du. vốn chuyện cùng Lâm Nhất Thiên kết hôn, không thể trách được hán, hán cũng là người vô tội, cũng là người bị tính kế. Nhưng mà từ khi hán quyết định cùng Lâm Nhất Thiên訂 婚 giấy chứng nhận kết hôn, cũng không còn là vô tội nữa. Điều hán cần làm, chẳng qua là tận lực tránh Lâm Du không gặp cô.

Sai là hán không nên mở ra cái bài viết đó. Ngắm nhìn tấm hình kia của Lâm Du, không khỏi không thừa nhận, Chu Tuyền hối hận, hán động lòng. Vốn dĩ, Lâm Du nên là của hán.

Sau đó, ngay một khắc này, lại để cho hán thấy được Lâm Du. Mê luyến nhìn Lâm Du, Chu Tuyền trực tiếp hỏi: “Tại sao lại rút lui”

“Nguyên nhân cá nhân” Lâm Du cũng không nghĩ tới, lại đụng phải Chu Tuyền nhanh như vậy. Khi nhìn thấy Chu Tuyền nhìn về cô bằng ánh mắt si mê, Lâm Du châm chọc nhếch miệng, đùa cợt trả lời, “Tôi nghĩ hội trường biết lí do chứ”

Hán biết, hán không hiểu. Hán không hiểu Lâm Du tại sao lại ngoan ngoãn gả đi Hứa gia. Không hiểu Lâm Du tại sao không hướng hán nhờ vả. không hiểu tại sao Lâm Du đã là vợ của người khác, lại nhất định phải chạy về phá vỡ cuộc sống yên tĩnh của hán.

Yên lặng hít sâu một hơi, tâm tình Chu Tuyền hết sức hòa nhã: “Em tiếp tục dự thi đi. Chuyện này đối với em không phải chuyện khó, không phải sao?”

“Không có hứng thú” Giản lược bỏ lại bốn chữ, Lâm Du xoay người, không có bất kì lưu luyến tiêu sái rồi đi. Không nói tới những chuyện đã phát sinh kia, chỉ bằng vào quan hệ cô cùng Chu Tuyền hiện nay, Chu Tuyền cũng không có quyền quyết định chuyện của cô. Chuyện cô muốn, cũng không phải Chu Tuyền đơn giản nói vài câu là có thể giải quyết.

Chu Tuyền ra tay, cuối cùng cũng không thể nào làm Lâm Du thay đổi ý kiến. Tin tức truyền ra, không thể nghi ngờ làm đại học D nổi lên một trận oanh liệt. mọi người không hiểu tại sao Lâm Du lại thay đổi ý định thối lui, nhưng lại không thể tra ra bất kì tin tức nào. Đến cuối cùng, cũng phải chấp nhận.

Hoàn toàn không nghĩ Lâm Du là nói thật, trong mấy ngày tiếp theo Cố Nhiên cùng Vương Dung Dung không ít lần hỏi Lâm Du lý do, dốc hết sức khuyên nhủ Lâm Du thay đổi ý định, cuối cùng cũng không có kết quả. Vạn bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là trở mặt nhìn này tuyển chọn tài nghệ tới gần.

Tuyển chọn tài nghệ ít đi Lâm Du, vẫn cứ theo thứ tự tiếp tục tiến hành. Chỉ bất quá, ít đi một điểm sáng được mọi người mong đợi. ngay cả Hứa Hoàn

từ trước đến giờ không bao giờ để ý đến Lâm Du, cũng cố ý chạy đến bên cạnh Hứa Mạch không chút khách khí khinh bỉ mấy lần, nói thẳng đầu óc Lâm Du tuyệt đối có bệnh, không biết tại sao lại quyết định như vậy đây.

Đối với cái nhìn của người bên cạnh, Lâm Du không có quan tâm quá nhiều. trọng tâm của cô phần lớn đều đặt trên người Hứa Mạch, hơn nữa còn có tâm huyết tìm người Hứa gia hỗ trợ đưa một chiếc dương cầm, mỗi ngày đều đàn cho Hứa Mạch nghe.

Nơi này là Hứa gia, chủ nhân của chiếc dương cầm này hiển nhiên là Hứa Mạch. Mới đầu khi Lâm Du xin phép mượn dương cầm, người làm Hứa gia thực sự có chút chần chừ. Sau khi xin phép được Hứa Chấn Thiên cho phép, mới dám đưa dương cầm từ lầu ba đến phòng Hứa Mạch.

Hắn là căn phòng của Hứa Mạch khá lớn, cho dù trưng bày dương cầm ở trong phòng cũng không chật chội chút nào. Mà Lâm Du, trải qua mấy ngày đầu đàn âm thanh có chút nhiều, thủ pháp bắt đầu thuần thục.

“Tôi rút cuộc biết tại sao Lâm muốn thôi lui lần so tài lần này. Lấy trình độ này của cô ta, còn chưa lên kháng đài kháng định đã bị chọi trứng gà thúi. Bị đánh rút ngay tít tịt.” Bị buộc phải nghe qua Lâm Du đánh đàn cho Hứa Mạch, Hứa Hoán nói ra bình luận độc ác.

Cũng chỉ có lúc này, hắn mới đặc biệt hâm mộ Hứa Mạch nằm trên giường không có cảm giác. Ít nhất Hứa Mạch không cần phải trải qua lần thống khổ hận không thể che kín lỗ tai mình? Trời mới biết hôm nay hắn dự định muốn đi tìm Lâm Du đàm phán, không cho phép cô làm nhục dương cầm của anh họ hắn, cũng không cho phép cô tiếp tục hành hạ lỗ tai nhà họ Hứa từ trên xống dưới.

“Căn cơ của cô ấy rất tốt, hắn đã qua luyện tập lâu dài. Đợi một thời gian, sẽ không làm vật trong ao” Hứa Hoán không hiểu dương cầm, thế nhưng Tần khả Tâm mẹ Hứa Mạch lại nghe hiểu bên trong diệu hoặc. thiên phú Lâm Du không thua với Hứa Mạch, lại là một cái kì tài.

“không phải nghe con nói, ở trường học Lâm Du rất nổi danh sao?” Hứa Chấn Thiên cau mày nói, không có để ý nhiều chuyện Lâm Du thôi cuộc so tài, mà lại kì quái mấy ngày nay trời qua gió êm sóng lặng. “Cô ta với Lâm Nhất Thiên, còn có Chu Tuyên, không xảy ra chuyện gì sao?”

“Tạm thời còn không có...” Hứa Hoán chính là nhân rồi buồn chán, lấy điện thoại di động quét diễn đàn trường học. Ai biết, chuyện vừa mới bị hắn nói đến so với bài viết thần bí này còn không đáng nhắc đến, “Ha ha, Lâm Du bị hâm hại rồi, lần này chơi thật tốt”.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Không giống với hình lúc trước, video lần này hiển nhiên có sức thuyết phục, một khi đăng lên lập tức đưa tới sóng gió. Nhìn bài pots nghiêng về bên nắng cùng chữ rủa, Lâm Du không chút để ý, mà lấy làm trò cười nói cho Hứa Mạch nghe.

Hứa Mạch dĩ nhiên là không có biện pháp đáp lại, ngược lại là Cố Nhiên, nhanh chóng gọi điện cho Lâm Du: “Lâm Du, em có sao không? Điều trên internet là sự thật sao? Có cần hỗ trợ gì hay không?”

“Tôi không sao, là thật, không cần giúp” nghi vấn của Cố Nhiên, một cái Lâm Du cũng không bỏ sót mà trả lời.

Phản ứng của Lâm Du quá mức trấn tĩnh, cho nên Cố Nhiên càng lo lắng. không chút suy nghĩ, hắn cầm chìa khóa xe vừa chạy ra ngoài vừa nói “Lâm Du, em bây giờ đang ở đâu? Chu gia sao? Anh đi tìm em, chúng ta gặp mặt rồi nói”

“không cần” nghe động tĩnh của Cố Nhiên qua điện thoại, Lâm Du sững sốt một chút, tiếp tục nói, “cảm ơn anh, bất quá không có việc gì, tôi cũng không ở Chu gia”

“không có ở Chu gia? Vậy em đang ở đâu? nói địa chỉ, anh lập tức chạy qua” Cố Nhiên thật sự muốn giúp Lâm Du. Cho dù là vì bạn học, cũng nên hỗ trợ có phải hay không?

Lâm Du trầm mặc trong chốc lát, cho đến khi Cố Nhiên cho xe chạy, mới mở miệng nói: “Hứa gia, tôi ở Hứa gia”

“Hứa gia” Cố Nhiên sững sờ. không như hắn nghĩ đi? Lâm Du vì quá tức giận, mới chạy đến Hứa gia tìm Lâm Nhất Thiên tính sổ đi?

“Được, em chờ ở đó, anh tới ngay” trong đầu có nhiều suy nghĩ lướt qua, Cố Nhiên không nói hai lời, lái xe chạy thẳng tới Hứa trạch

Dọc đường chạy đến Hứa gia, Cố Nhiên tưởng tượng rất nhiều loại cảnh tượng khi gặp Lâm Du, lại duy nhất không thể lường trước được loại khả năng này. Ngồi lẳng nhìn Lâm Du ra dáng điệu bộ chủ nhà chiêu đãi hắn ở phòng khách Hứa gia, thật lâu Cố Nhiên không có hồi phục tinh thần.

“Gã tôi Hứa gia không phải Lâm Nhất Thiên, mà là tôi. Về phần nguyên nhân, không cần tôi nói nhiều, anh cũng có thể đoán được. ở trong video Lâm Nhất Thiên nói đều là sự thật, tôi cùng cô ta không cùng cha mẹ ruột. cha mẹ ruột của tôi là Lâm Hồng Hiền, là bác của Lâm Nhất Thiên. Yên tâm, bác cả tuyệt đối là cha mẹ ruột của tôi không sai” Lâm Nhất Thiên có mưu kế của cô ta, Lâm Du cũng không bị động chờ chết. chờ đợi thời cơ, Lâm Du chờ đợi phút giây thời cơ tốt mà phản kích.

“Em...em gà” Lấy giao tình của Cố Nhiên cùng Hứa Hoán, không thể không biết nguyên nhân Hứa Mạch bị như vậy. nếu quả thật như Lâm Du nói, gã tới Hứa gia chính là Lâm Du... Cố Nhiên kinh ngạc mở mắt, khuôn mặt không giấu tin.

“Ừm” Ngọn nguồn bên trong, Lâm Du không có mở miệng. Cố Nhiên không phải người ngu, coi như hắn không nghĩ tới, cũng có thể tra được. giấy không gói được lửa, lúc này Lâm Nhất Thiên không khác nào đang đùa với lửa.

Cố Nhiên thờ dốt vì kinh ngạc, chợt đứng lên, nổi giận nhìn bốn phía la to: “Hứa Hoán đâu rồi? hắn có ở nhà hay không? Để cho hắn giải thích rõ ràng. Tôi sẽ không dễ yên cho hắn”

Hứa Hoán đương nhiên ở nhà, bất quá hắn không ngốc vào lúc này xuất hiện, hắn đã sớm trốn vào phòng, khóa kĩ cửa phòng rồi.

“Hứa Hoán, cậu đi ra cho tôi. Hai ta có phải huynh đệ hay không? Phải đúng không? Cậu trở mặt nhìn nữ thần của tôi bị người ta khi dễ đến nông nỗi này, còn bận rộn che giấu không nói cho tôi? Cậu có nhân tính hay không? Cút ra đây trả lời “Đập mạnh cửa phòng Hứa Hoán, Cố Nhiên chỉ cảm thấy hắn bị tức điên rồi. khinh người quá đáng. Ngay cả người phật cũng phẫn nộ.

Hứa Hoán không trả lời, làm như không nghe Cố Nhiên gầm thét, tự mình nhìn video trên diễn đàn. Hắn nghĩ từ lúc Lâm Du gã tới, người cũng đã là người của Hứa gia rồi. Với lại cũng không phải hắn đem Lâm Du đẩy tới hố lửa, hướng hắn kêu cái gì? Nếu như có thể, hắn còn muốn đem Lâm Du đuổi ra Hứa gia kìa. Nhưng cũng phải xem ông nội có đáp ứng hay không, Lâm Du có đồng ý hay không phải không?

Cùng lúc đó, Lâm Du đã trở lại phòng Hứa Mạch mở video lên, không chút do dự nhấn lại: “Tôi không phải chị ruột của Lâm Nhất Thiên, cho nên tôi rời khỏi Lâm gia”

Lâm Du nói ra những lời này, càng làm xôn xao một trận. Có mừng Lâm Du lãnh huyết vô tình, cũng có hỏi Lâm Du chuyện gì xảy ra, còn có yêu cầu Lâm Du nói ra địa chỉ hiện nay....

Chút ồn ào trên, Lâm Du không có nhìn, lấy điện thoại di động trả lời tin nhắn của Vương Dung Dung cùng Triệu Tuyết Nhi. Không có qua loa lấy lệ, mà là thật sự nói cho các cô biết: Cô quả thực không phải con gái ruột của Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình, mà là chị họ của Lâm Nhất Thiên.

Bởi vì có sự khẳng định của Lâm Du, tâm tình Vương Dung Dung cùng Triệu Tuyết Nhi một chút cũng không được tốt, tâm tính càng phức tạp không nói ra được. vừa nhìn thấy video, tâm hai người bọn họ liền không ngừng kêu “Thật tệ”. Thật vất vả mới liên lạc được với Lâm Du, lấy được chứng thực lại là như vậy chân tướng.

Triệu Tuyết Nhi là lo lắng Lâm Du sẽ chịu ảnh hưởng, sau này ở trường sẽ gặp nhiều chuyện rắc rối. Vương Dung Dung chính là trong lúc bất chợt phát hiện, nguyên lai nữ thần không phải cao cao tại thượng như vậy, thể nhưng lại có thân thể bị thảm làm cho người ta đồng tình...

Chỉ nhìn một cách đơn giản Lâm Nhất Thiên trong video hướng Lâm Du than thở khóc lóc, lại vừa khóc vừa cầu xin. Những người không biết chân tướng khẳng định không nói hai lời cảm thấy Lâm Du không đúng, chắc hắn nghiêng về đạo đức cao hơn, sẽ nghiêm nghị mắng Lâm Du bất hiếu.

Nhưng những người biết Lâm Du chân chính, ngược lại không đem thái độ Lâm Nhất Thiên để ở trong lòng, bọn họ chú ý là thân thể của Lâm Du có đúng như Lâm Nhất Thiên nói hay không.

Về phần Lâm Du đối với Lâm Nhất Thiên cùng ba mẹ Lâm gia như vậy? tính tình Lâm Du vốn đặc biệt cao ngạo, bình thường đã không để ý người khác rồi? cũng chỉ có hai ngày nay có hơi chút thay đổi....

Chờ một chút. Chẳng lẽ tính tình Lâm Du chuyển biến cũng là bởi vì gia đình gặp biến cố lớn? Cho nên cô mới không lòng nào tham gia tuyển chọn tài nghệ của trường?.

Triệu Tuyết Nhi cùng Vương Dung Dung càng nghĩ càng sâu, không ngừng đau lòng thay, lại không ngừng nghĩ đến tình cảnh Lâm Du hiện giờ gặp phải...khẽ cắn răng, không nhịn được liền ở video nói lên giải bày vì Lâm Du.

Có người dẫn đầu, liền có người hưởng ứng theo. Rất nhanh, trên mạng xuất hiện những lời bình: “Nữ thần cũng là người bị hại, trong lúc đột nhiên biết được thân thể nhất thời khẳng định không thể nào tiếp thu được”. “Các người tại sao có thể nhìn có một phía, một khắc trước còn luôn miệng kêu nữ thần thật là đẹp, sau một khắc liền biến nữ thần thành nữ nhân ác độc”. “Mọi người chỉ thấy Lâm Nhất Thiên khóc thương tâm như vậy, cũng không thấy lòng nữ thần đang rỉ máu”. “Rốt cuộc Nữ thần phạm lỗi sai gì? Cô có thể lựa chọn được xuất thân của mình, lựa chọn cha mẹ ruột của mình, lựa chọn hoàn cảnh trưởng thành của mình sao?. “Đừng có ép nữ thần, nữ thần đều đã rút lui cuộc so tài”...

“Phốc” Hứa Hoán vốn là không lo lắng uống coca-cola, lúc này liền phun một cái ở trên màn hình vi tính. Nơi nào nhô ra vài người nào tàn ủng hộ, lại vì Lâm Du giải thích? Tên nào tàn ác nhất không phải còn đang đứng ở bên ngoài cửa phòng hắn kêu gào sao? (chết cười với hai anh này)

Đầu tiên là tấm hình, lại đến video, cộng thêm Lâm Du thối lui tuyển chọn tài nghệ, bất kể là tán dương hay chửi rủa, Lâm Du không thể nghi ngờ trở thành tối đại nhân vật danh tiếng lớn nhất trong Đại học D, không ai sánh bằng.

Có thị phi, là có thể nổi. Cô luận đi đến nơi nào, đều là đạo lí này. Chính là vào lúc này, công ty giải trí tiếng tăm lừng lẫy Thiên Thần tới tìm Lâm Du, mục đích chỉ có một: Ký hợp đồng.

Công ty giải trí Thiên Thần rất nổi danh, coi như là lớn nhất trong các công ty giải trí. Có thể nói mỗi lần các sinh viên đại học D tham gia tuyển chọn, phàm là muốn đi vào giới giải trí, mục tiêu cuối cùng đều là công ty giải trí Thiên Thần.

Lần tranh tài này cũng không nhất định có người có thể ki hợ đồng với công ty giải trí Thiên Thần, lại cứ như vậy đường hoàng hướng Lâm Du đưa ra ưu đãi? Không phải nói công ty giải trí Thiên Thần tuyển chọn rất nghiêm khắc sao?.

Lâm Nhất Thiên không nghĩ tới, hành động của cô chẳng những không có bôi xấu danh tiếng Lâm Du, lại làm cho Lâm Du có danh tiếng lớn hơn. Cô dĩ nhiên biết Lâm Du không thể nào tiến vào giới giải trí, nhưng công ty giải trí Thiên Thần không thể nghĩ ngờ đem Lâm Du nâng đến một tầng độ cao khác, hơn nữa còn công nhận năng lực đối với Lâm Du.

Mất thấy video dùng để dán họa cho Lâm Du trong nháy mắt trở thành đề tài cho những người hiếu kì tìm tòi nghiên cứu, có hâm mộ, có ghen ghét, cũng có ghen tỵ. Có thể chung quy, không phải kết quả mà cô ta mong muốn nhất.

“Cô rốt cuộc là nghĩ như thế nào?” Hứa Chấn Thiên vốn là không có ý định nhúng tay vào chuyện của Lâm Du. Bất quá Lâm Du từ đầu đến cuối đều án binh bất động, ngay cả ông cũng sắp không nhìn nổi.

“Hứa gia gia yên tâm, bên giải trí Thiên Thần kia, con đã cự tuyệt” Lâm Du chưa từng nghĩ muốn nổi tiếng, cũng không có ý định làm đại minh tinh. Huống chi lấy gia thế Hứa gia, không thể nào chấp nhận cô bước vào vòng giải trí.

“Ta không phải hỏi cô chuyện này” lấy tình cảnh của Lâm Du hiện nay, nếu còn ôm giấc mơ làm ngôi sao, Hứa Chấn Thiên nghĩ là hần đã nhìn sai người.

“Hứa gia gia là muốn hỏi con, vì sao lại dùng tù sắt ông nội để lại cho con mua 10% cổ phần công ty giải trí Thiên Thần?” Lâm Du không nghĩ cử động của cô có thể qua mắt được Hứa Chấn Thiên. Bỏ vào những trò vặt này, sợ là Hứa Chấn Thiên sẽ không để vào mắt.

“Không sai, giải trí Thiên Thần không chút nào dây dưa rẽ má với Lâm Du không phải sao” làm ngôi sao cùng cổ đông công ty giải trí, trên bản chất rất khác biệt. Lâm trước, Hứa Chấn Thiên 100% không đồng ý. Lâm sau, Hứa Chấn Thiên cho phép Lâm Du chơi đùa kìm chút tiền lẻ.

“quả thật không có dây dưa rẽ má, nhưng con người với tiền với tiền không có thù oán. Nếu có thể kiếm được nhiều tiền hơn, tại sao phải bỏ qua?” tiền trong tù sắt là chết, cổ phần giải trí Thiên Thần mới là sống. Lâm Du sẽ không quên, điều làm cho Chu Tuyền cùng Lâm Nhất Thiên nhớ nhưng, vẫn là tù sắt Lâm An Yên để lại cho cô.

Chờ đến sau này hai người này còn trăm phương ngàn kế tính toán cô, lại phát hiện bên trong tù sắt lại trống không, đến lúc đó khẳng định cảnh tượng rất là buồn cười đi.

Ngoại trừ Hứa Mạch, đều không có ai biết, là Lâm Du liên lạc với giải trí Thiên Thần, mà không phải là giải trí Thiên Thần tìm tới cô trước. Từ khi vừa mới bắt đầu, Lâm Du chưa từng nghĩ sẽ lưu lại tù sắt chọc người khác mơ ước. Lâm Nhất Thiên muốn đẩy cô vào tình cảnh khó chịu, cô lại càng muốn làm cho Lâm Nhất Thiên bị ghen ở cổ họng, muốn nuốt cũng không nuốt được.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Ngày ba mươi tháng chín, Đại học D cử hành thi tuyển tài nghệ đúng kì hạn. Lâm Du rút lui cuộc so tài đã định, ngược Triệu Tuyết Nhi, Triệu Linh Lộ, cùng với Lâm Nhất Thiên đều có tên trong danh sách dự thi.

“Em thật không nói ra chân tướng” Nhìn Lâm Nhất Thiên hào quang rực rỡ trên đài, giọng của Cố Nhiên rất lạnh, thần sắc nghiêm nghị. Nếu không phải Lâm Du ngăn cản, hần đã sớm xông lên đem nữ nhân Lâm Nhất Thiên đối trá kéo xuống đài.

“Cô ta sẽ không đi xa được” Giống với Lâm Du, Lâm nhất Thiên cũng học dương cầm. Bất quá có Lâm Du ở đây, Lâm Nhất Thiên làm sao hơn người được. Mà nay Lâm Du rút lui khỏi cuộc so tài, không thể nghĩ ngờ đối với Lâm Nhất Thiên mà nói là chuyện tốt trên trời rơi xuống. Cũng vì vậy, Lâm Nhất Thiên chuẩn bị rất tốt, một thân thánh khiết váy công chúa phá lệ đẹp đẽ.

“Đừng nói là cô ta không có bản lĩnh, coi như cô ta thật có cái bản lĩnh này, anh cũng có thể làm cho cô ta từ trên cao hung hăng rơi xuống” Cố Nhiên với Hứa Hoán chắc chắn không có chuyện gì, Lâm Du bởi vì được Lâm Du chiều cô, cũng không thể không ra hạ sách này. Lâm gia rốt cuộc đối với Lâm Du làm cái gì, Cố Nhiên không tra cũng đoán được đại khái. Nếu không phải không gây thêm phiền cho Lâm Du, hần dọn dẹp đầu tiên chính là Lâm Nhất Thiên.

Nghe Cố Nhiên tỏ thái độ rõ ràng, Lâm Du cười một tiếng. Đây bất quá chỉ là bắt đầu, cô không gấp, một chút xíu cũng không gấp.

Cũng chính vào lúc này, Triệu Tuyết Nhi vẽ mặt đầy kinh hoàng xuất hiện trước tầm mắt Lâm Du.

Tối nay Triệu Tuyết Nhi có biểu diễn, giờ phút này chắc chắn là gặp phiền toái. Liếc mắt nhìn Lâm Nhất Thiên trên đài, Lâm Du chào Cố Nhiên cười một tiếng, liền đứng dậy đi về phía Triệu Tuyết Nhi.

“Lâm. .Lâm Du” Thấy Lâm Du, Triệu Tuyết Nhi giống như với được cây cỏ cứu mạng, bỗng nhiên không nóng nảy nữa, “Tối nay tớ biểu diễn chính là khiêu vũ, nhưng nhạc đệm dẫn nhịp bị người khác lấy đi mất rồi”.

“Có hoài nghi là ai lấy không” Triệu Tuyết Nhi khiêu vũ, Lâm Du đã xem qua, quả thật rất đẹp. Nếu không có điều gì bất ngờ xảy ra, Triệu Tuyết Nhi khẳng định sẽ dành được một giải khá tốt.

“Có, nhưng tớ...” tiết mục lập tức sẽ bắt đầu, coi như là Triệu Tuyết Nhi biết Triệu Linh Lộ sau lưng hãm hại cô, cũng không có biện pháp gì.

Giống như Lâm Du cùng Lâm Nhất Thiên cùng dạng, Triệu Tuyết Nhi cùng Triệu Linh Lộ cũng là đều học khiêu vũ. Hai người cùng một lớp học khiêu vũ, cùng một giáo viên. Rất không tốt, thiên phú Triệu Tuyết Nhi so với Triệu Linh Lộ cao hơn, lấy được khen ngợi cũng nhiều hơn.

“Tạm thờ đôi tiết mục kíp không” Lâm Du nhìn lướt qua phía sau vị trí đài, không ngoài dự liệu liền thấy triệu Linh Lộ đang dương dương tự đắc nhìn về phía này.

“Người tiếp tục biểu diễn chính là mình, căn bản không kịp, hơn nữa cũng không có nhạc đệm” Triệu Tuyết Nhi lắc đầu một cái, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt lộ ra vô vọng thất vọng. cơ hội này với cô là vô cùng quan trọng, cô thật vất vả mới kiên trì được tới bây giờ, từ nội tâm phát ra không muốn bỏ qua.

Vừa đúng lúc này, Lâm Nhất Thiên trên đài biểu diễn xong, dưới đài vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt. Nhân viên hội học sinh chạy tới bên cạnh Triệu Tuyết Nhi nhắc cô chuẩn bị lên đài.

“Tôi...” không muốn buông tha cũng phải buông tha. Triệu Tuyết Nhi há miệng, lời cự tuyệt còn không có nói ra, liền bị Lâm Du cắt đứt.

“Chúng ta lên đài thôi” Lâm Du quyết định thật nhanh, kéo Triệu Tuyết Nhi về phía vô đài, “Phiền toái trước không cần đem cảm bạn học Lâm Nhất Thiên xuống đài. Tôi là nhạc đệm của bạn học Triệu Tuyết Nhi, yêu cầu mượn đàn dương cầm bạn học Lâm Nhất Thiên dùng một chút”.

Nhân viên đang làm việc sững sờ, trong lúc nhất thời không biết phản ứng như thế nào. Họ nhận biết Lâm Du, cũng biết Lâm Du cùng Lâm Nhất Thiên là quan hệ chị em, cũng đã xem qua video trên diễn đàn. Vốn tưởng rằng chị em hai Lâm gia huyền ảo không nhìn mặt nhau, không nghĩ tới lại là mọi người hiểu lầm?

“Làm theo lời cô ấy nói đi” Thân là người phụ trách của cuộc tranh tài, biết được Lâm Du muốn lên đài, Bộ trưởng bộ văn nghệ dơ hai tay hai chân đồng ý.

Cứ như vậy, trước ánh mắt không thể tưởng tượng nổi của Triệu Linh Lộ cùng Lâm Nhất Thiên, Lâm Du cùng Triệu Tuyết Nhi bước lên đài.

Triệu Tuyết Nhi khiêu vũ quả thật rất đẹp, lại thêm Lâm Du hỗ trợ, càng là gấm thêm hoa, trong nháy mắt trở thành điểm sáng lớn nhất trong cuộc tranh tài.

Dưới đài một đám giám khảo đồng loạt ghé tai thảo luận, rồi rít bầy tỏ công nhận cùng tán thưởng. trong đó. Tần Khả Tâm mẹ Hứa Mạch là người có quyết định mấu chốt.

Tần Khả Tâm là người đánh đàn dương cầm nổi tiếng quốc tế, lần này được đại học D có ý mời tới làm giám khảo. bởi vì chuyện của Hứa Mạch, tâm tình Tần Khả Tâm từ đầu đến cuối không có chuyển biến tốt đẹp, vốn là không muốn đáp ứng lời mời. bất quá ở nhà nghe Lâm Du đàn dương cầm qua, bà nhất thời ngoài ý muốn, quyết định tới xem một chút.

Mà Tần Khả Tâm ở trước thời gian tham gia cuộc tranh tài lấy được danh sách tiết mục, cũng không có thấy tên Lâm Du. Biết được Lâm Du rút lui khỏi cuộc tranh tài, trong lòng bà có chút thất vọng. Cũng may, Lâm Du cuối cùng cũng lên đài.

“Lâm Du tại sao lại lên đài? Cô ta không phải đã rút lui rồi sao?” Lâm Du lên đài, cho dù chỉ là đệm nhạc, cũng trong nháy mắt vượt lên cả danh tiếng Lâm Nhất Thiên. Lâm Nhất Thiên vừa xuống đài thiếu chút nữa điên mất, kéo bộ trưởng bộ văn nghệ chất vấn.

“Nhạc đệm của Triệu Tuyết Nhi bị người khác lấy mất, Lâm Du tới giúp cô ấy” bộ trưởng bộ văn nghệ ngoài miệng trả lời Lâm Nhất Thiên, cặp mắt cũng không có từ trên người Lâm Du trên khán đài rời đi. Không hổ là Lâm Du, đơn giản cũng có thể tuyệt mỹ ngây người.

Triệu Tuyết Nhi? Lâm Nhất Thiên theo bản năng nghiêng đầu nhìn về phía Triệu Linh Lộ, không ngoài dự đoán sắc mặt Triệu Linh Lộ khó coi đến cực điểm.

Nghĩ cũng biết Triệu Linh Lộ giờ trò quỷ, Lâm Nhất Thiên khế cắn răng, đi nhanh qua: “Cậu rốt cuộc đã làm gì? Cứ như vậy đem cơ hội chấp hai tay dâng tặng cho người khác? Dầu gì cũng phải làm cho người khác không có cơ hội lấy được mới được chứ”

“Im miệng, tớ phải làm sao, không cần cậu dạy” Triệu Linh Lộ cũng không muốn vì Triệu Tuyết Nhi làm đá lót đường. ở trước cuộc so tài cô có tìm Triệu Tuyết Nhi rất nhiều lần, chính vì muốn Triệu Tuyết Nhi rút lui khỏi cuộc tranh tài. Ai biết Triệu Tuyết Nhi đột nhiên trở nên không nghe lời, quyết liệt nói muốn lên đài.

Bởi vì bị Triệu Tuyết Nhi chọc giận, Triệu Linh Lộ có ý lấy đi nhạc đệm dẫn của Triệu Tuyết Nhi, cũng chính vì muốn để cho Triệu Tuyết Nhi không thể lên đài. Nhưng cô ta thế nào cũng không có ngờ tới, Triệu Tuyết Nhi lại có thể làm cho Lâm Du vì mình hỗ trợ, hơn nữa hiệu quả biểu diễn còn tốt hơn gấp trăm nghìn lần so với diễn với nhạc đệm.

Coi như là địch nhân, là đối thủ, Triệu Linh Lộ không thừa nhận cũng không được, Lâm Du đàn dương cầm làm nhạc đệm cho Triệu Tuyết Nhi khiêu vũ

quả thực là nâng cao chất lượng trình diễn. có cái tiết mục của Triệu Tuyết Nhi ở trước, kế tiếp cô căn bản không có khả năng điều chỉnh tâm trạng cho tốt để lên đài.

Triệu Tuyết Nhi đáng chết, Lâm Du đáng chết. cuối cùng Triệu Linh Lộ nhìn vô đài một cái, trong lòng vô cùng không cam lòng nhưng không thể làm gì, xệ mặt xuống xoay người đi.

“Triệu Linh Lộ” kịp thời kéo Triệu Linh Lộ, Lâm Nhất Thiên đề xuống lửa giận trong lòng, gắng hết sức không lộ ra bất mãn với Triệu Linh Lộ, “Cậu cứ nhận thua như vậy?”

“Nếu không phải làm sao bây giờ? Cậu muốn tớ giả bộ không biết cái gì lên đài chịu nhục? Lâm Nhất Thiên, cậu rút cuộc có phải bạn thân của tớ hay không? Nếu không phải cậu nhất định phải đàn cái gì dương cầm, đàn xong lại không đem dương cầm xuống, đợi đến Lâm Du lên đài sao? Triệu Linh Lộ thừa nhận, cô là giận cá chém thớt. ai bảo Lâm Du là chị gái Lâm Nhất Thiên, ai bảo Lâm Du đứng về phía Triệu Tuyết Nhi kia?

“Vây cũng không thể cái gì cũng không làm a. cậu không phải muốn thông qua lần tranh tài lần này được đề tên, sau đó đi tham gia cuộc tranh tài khiêu vũ lớn nhất nước sao? Chẳng lẽ cậu cứ như vậy trở mặt nhìn Triệu Tuyết Nhi lấy đi tất cả vinh dự, leo lên đầu của cậu tác uy sao?” cho tới bây giờ Lâm Nhất Thiên cũng không là người tốt. Triệu Linh Lộ dám hướng cô rống. vì vậy, cô sẽ không khách khí hướng trong lòng Triệu Linh Lộ đâm một dao, lại tiếp tục rắc muối lên.

“Còn so tài cái gì nữa? mất cậu mù sao, không thấy Lâm Du cũng lên đài? Cậu nói tớ lấy cái gì so với Triệu Tuyết Nhi? Cậu sao? Chớ nói đùa.” Hất tay của Lâm Nhất Thiên ra, trong bụng Triệu Linh Lộ toàn bộ là tức giận, sải bước mà đi.

Ý của Triệu Linh Lộ là gì đây? Muốn nói cô kém so với Lâm Du? cô hôm nay nhất định phải thắng một lần để cho tất cả mọi người nhìn một chút. Lâm Nhất Thiên tức giận rên lên một tiếng, mặt đầy khinh thường trở lại hậu trường.

Nhất định là Triệu Linh Lộ phải thua mới không có mặt mũi đứng ở chỗ này, với cô lại không giống nhau. Lâm Du bắt quả là giúp diễn một chút, đàn khá hơn nữa cũng không thể chiếm được hạng gì, thắng lợi vẫn là cô.

Lâm Nhất Thiên khoanh hai tay trước ngực, mặt lạnh nhìn vô đài, lặng lẽ đợi kết quả cuối cùng. Nhưng khi cô ta trong lúc vô tình liếc thấy dưới đài Chu Tuyền đang ngồi nhìn về phía Lâm Du, nhất thời tức giận không nhịn được trừng về phía Chu Tuyền? Lúc cô biểu diễn trên đài sao không thấy Chu Tuyền nhìn si mê như vậy?

Triệu Tuyết Nhi biểu diễn được toàn trường ủng hộ. cho nên mặc dù Triệu Linh Lộ không có biểu diễn, cũng không có bao nhiêu người để ý.

Các bạn học toàn bộ đều hướng Triệu Tuyết Nhi cùng Lâm Du vỗ tay, chú ý của giám khảo cũng đều đặt ở trên người Triệu Tuyết Nhi cùng Lâm Du, càng hơn nữa là Tần Khả Tâm ngay trước mặt mọi người tán dương tài nghệ dương cầm của Lâm Du, phát ra lời mời Lâm Du tham gia tranh tài quốc tế.

Mà Lâm Nhất Thiên, sau khi hưng hăng trọn mắt nhìn Chu Tuyền không có được đáp lại, không thể nghi ngờ là một đả kích khổng lồ.

Nhìn Lâm Du đứng trên vũ đài được giám khảo khen ngợi một phen, hạng nhất cuộc tranh tài lần này liền bị Triệu Tuyết Nhi không phí nhiều sức cướp đi... Lâm Nhất Thiên cũng không nhịn được nữa, tiến lên ngăn cản Lâm Du đang ôm hoa đi xuống dưới đài.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Edit: Hạ Tuyết

Từ nay mình sẽ edit chung với bạn diemmy0102 Mong các bạn ủng hộ :thanks:

"Có việc gì?" Nhìn Lâm Nhất Thiên trước mặt, Lâm Du lạnh lùng hỏi.

"Chị cố ý!" Ngại vì bên cạnh có người khác, Lâm Nhất Thiên cố gắng duy trì hình tượng của mình, nhưng vẫn không kiềm nén được sự tức giận trong lời nói.

"Có ý gì?" Lâm Du nhún mày, vẻ mặt vô tội như không biết chuyện gì.

"Được lắm, Lâm Du! Đừng giả bộ!" Nhấn nhẹn không nổi, Lâm Nhất Thiên thấp giọng, "Chị cố ý giúp Triệu Tuyết, chẳng lẽ không phải để em khó chịu sao?"

"Tại sao chị lại để em khó chịu? Lễ nào nhạc đệm của Tuyết Nhi là do em lấy đi sao? Lâm Nhất Thiên có điều tối kỵ, giọng nói của Lâm Du cũng không

đề thấp, mặc dù không nói to lớn, nhưng cũng đủ để những người xung nghe thấy.

"Cái gì? Là cô lấy đi? Tại sao cô muốn hại tôi, Triệu Tuyết Nhi kêu to một tiếng, nhất thời vành mắt đỏ lên. Theo cô, tuyệt đối Lâm Du sẽ không lừa gạt mình. Hơn nữa Lâm Nhất Thiên và Triệu Linh Lộ chính là cùng một phe, nhất định là Triệu Linh Lộ xúi giục Lâm Nhất Thiên làm như vậy!

Lời nói của Lâm Du đã khiến cho người ta chú ý rồi, bây giờ còn thêm vào Triệu Tuyết Nhi nữa, trong phút chốc Lâm Nhất Thiên trở thành tâm điểm của mọi người. Đương nhiên, không phải là người được người khác ca ngợi.

"Hai người nói bậy bạ gì đó? Sao vu oan cho tôi! Tôi không làm cái gì hết!" Không bao giờ nghĩ rằng Lâm Du lại nói chuyện nhạc đệm ra như vậy, mặt Lâm Nhất Thiên đỏ lên, trừng mắt nhìn Lâm Du.

"Cô xác định là bị vu oan?" Chính vào lúc này, giọng nói của Cố Nhiên truyền đến từ phía sau.

Những người bạn học khác cũng chỉ có thể lẩm bầm trong lòng, cùng lẩm chỉ nói vài câu, Nhưng Cố Nhiên thì khác, kể từ khi biết Lâm Du thay Lâm Nhất Thiên gả vào Hứa gia, hẳn đã không hề thấy có cảm tình với Lâm Nhất Thiên, đang lo không có cơ hội tìm Lâm Nhất Thiên hỏi rõ, ai ngờ Lâm Nhất Thiên tự mình đụng vào!

Cố Nhiên xuất hiện, không nằm trong kế hoạch của Lâm Du. Nhưng thấy có Cố Nhiên ra mặt, Lâm Du mừng rỡ đứng sang một bên, chờ đợi để thấy Lâm Nhất Thiên bị chê cười.

Lâm Nhất Thiên biết đến gia thế của Cố Nhiên, không dám đắc tội đến đại thiếu gia của dòng họ này. Nhưng bây giờ, cô cũng không thể giả vờ chưa từng có chuyện gì xảy ra được. Giọng nói hơi dịu xuống một chút, Lâm Nhất Thiên cố gắng nặn ra nụ cười: "Việc này, chỉ là hiểu lầm thôi."

"Hiểu lầm? Tôi nhìn như thế nào cũng không nhìn ra được đây là hiểu lầm? Lâm Nhất Thiên, dám làm phải dám nhận, đừng để bản thân phải xấu hổ!" Trong lòng Cố Nhiên, trước đây đã muốn giết chết Lâm Nhất Thiên, tất nhiên không chút nể mặt giễu cợt nói.

Lâm Nhất Thiên há hốc mồm, ủy khuất lắc đầu: "Không phải như vậy..."

"Vậy là như thế nào? Cô dám nói cô không hề liên quan đến chuyện này?" Giọng nói Cố Nhiên đầy châm chọc, "Nếu như vậy, cô nói đi, ai làm?"

"Tôi..." Lâm Nhất Thiên nghẹn lời. Cô biết do Triệu Linh Lộ làm, nhưng không thể nào nói ra trước mặt mọi người được! Nhưng nếu cô không nói, Cố Nhiên nhất định sẽ định tội cô! Vào lúc này, cô lăm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Nhìn Lâm Nhất Thiên bị Cố Nhiên làm cho á khẩu không trả lời được, khoe miệng Lâm Du khẽ nhếch lên, tâm tình thật là sung sướng. Lâm Nhất Thiên luôn như vậy, vừa thích thể diện lại vừa muốn làm người tốt, ngày trước mọi chuyện đều thuận lợi, luôn luôn đắc ý. Nhưng mà bây giờ bị Cố Nhiên đề mắt đến, nhất định là không thể như trước rồi!

"Không có đúng không? Theo tôi thấy, nhất định là cô lấy đi nhạc đệm, quả nhiên là việc làm của người xấu, độc ác lại tàn nhẫn." Giống như Lâm Du nghĩ, quả thực Cố Nhiên theo dõi Lâm Nhất Thiên, hơn nữa còn một mực truy đuổi muốn cô ta chết.

"Cố Nhiên, anh đừng ngậm máu phun người!" Lâm Nhất Thiên còn muốn chịu đựng thêm, nhưng cũng bị Cố Nhiên ép.

"Ngậm máu phun người? Tôi muốn như vậy đó, cô có thể làm gì tôi? Nếu như cô không làm chuyện trái lương tâm thì sợ gì mọi người nói chứ? Đúng rồi, video lần trước, cô cho rằng tôi không tra ra được địa chỉ IP của cô sao? Cô có muốn tôi nói ra không, giúp cô được mọi người quan tâm?" Người có khả năng làm chủ lực của đội biện luận đại học D, chỉ cần không liên quan đến Lâm Du, tài ăn nói của Cố Nhiên không hề thua ai.

Video, bài post? Vì sao Cố Nhiên biết cô làm? Lẽ nào Cố Nhiên thực sự điều tra cô? Lâm Nhất Thiên quả thực điên mất. Cô không rõ là mình đã chọc Cố Nhiên cái gì, sao Cố Nhiên cứ theo dõi cô. Bất luận cô nói cái gì, ở trước mặt Cố Nhiên đều không thực hiện được, hơn nữa cô còn luôn không cẩn thận bị Cố Nhiên bắt lỗi, chỉ thiếu không hề ép cô đến chết trên đường mà thôi!

Là bởi vì Lâm Du? Sớm biết rằng lúc Triệu Linh Lộ đi, cô cũng rời đi theo! Ai mà biết lại gặp phải cục diện rối rắm như vậy, lại trêu chọc tên sát tinh Cố Nhiên, cực kì xui xẻo! Thêm một lần nữa, Lâm Nhất Thiên yên lặng ghi nhớ nỗi nhục nhã này đổ trên đầu Lâm Du.

Video... Lâm Du nhìn Lâm Nhất Thiên càng nhìn càng thấy thú vị. Thực ra Cố Nhiên căn bản là không hề điều tra, là cô nói cho Cố Nhiên biết! Về phần mục đích, đương nhiên là muốn bất cứ giá nào cũng phải bôi xấu Lâm Nhất Thiên, khiến cho Lâm Nhất Thiên từng bước từng bước rơi xuống vực sâu, cả cuộc đời đều không thể nào thoát được!

Kỳ thi tuyển chọn tài nghệ của đại học D, cuối cùng bị Triệu Tuyết Nhi và Lâm Du làm náo động mà kết thúc.

Triệu Linh Lộ bỏ chạy, không có lên biểu diễn, sau này bị không ít bạn học truy hỏi, chuyện linh tinh để giết thời gian ngày càng không thiếu, Lâm Nhất Thiên ăn trôi gà còn mất nắm gạo, không chỉ tìm nhục nhã trước mặt Cố Nhiên mà còn định tội lấy đi nhạc đệm của Triệu Tuyết Nhi.

Ngày thường hai người họ rất kiêu ngạo, hai vị Đại tiểu thư hận không thể có ánh sáng trên đầu, buổi tối đáng lẽ là hai người được tuyên dương tài hoa của mình, đúng là nửa điểm tốt đẹp cũng không có. Không những ô nhục đầy bụng, mà ngay cả danh tiếng cũng bị tổn hại, thực sự không thể cam lòng.

"Hứa Mạch, anh không được tận mắt thấy, bộ dáng tức giận mà không dám nói của Lâm Nhất Thiên trước mặt Cố Nhiên, ngay cả mắt đều đỏ lên mà không thể nào phân bác được. Hiện nay toàn trường đều đang thảo luận chuyện Lâm Nhất Thiên lấy nhạc đệm của Triệu Tuyết Nhi, sẽ nhanh thôi Lâm

Nhất Thiên nhất định sẽ trở thành chuột chạy qua đường..." Trờ lại nhà họ Hứa, Lâm Du tường tận kể cho Hứa Mạch nghe chuyện thú vị trong trường.

"Nghe nói trước khi thi Lâm Nhất Thiên còn cùng mấy bạn học nói, cô và Triệu Linh Lộ nhất định một trong hai người có thể lấy được giải nhất. Như thế rất tốt, tất cả mọi người nhất định đang hỏi Triệu Tuyết Nhi đến cuối cùng là thần thánh phương nào, mà có thể đoạt mất danh tiếng của hai người kia..." Đút miệng nước cuối cùng vào miệng Hứa Mạch, Lâm Du không hề thấy phiền mà tiếp tục nói.

Mong ước lúc đầu của cô chỉ là thuận tiện giúp Triệu Tuyết Nhi một chuyện nhỏ, không thể mong ước có thể thuận lợi đến như vậy, không chỉ thắng Triệu Linh Lộ, mà ngay cả Lâm Nhất Thiên cũng bị đẩy xuống dưới. Mà Tần Khả Tâm lại công nhận cô, đây chính là thu hoạch ngoài ý muốn.

"Không nghĩ tới mẹ anh lại là giám khảo, là giám khảo quan trọng nhất. Lúc tôi lên sân khấu không có thời gian nhìn xuống dưới, bằng không nhất định sẽ bị ảnh hưởng, không thể nào phát huy được. Sau đó mẹ anh ở trước mặt mọi người khen tôi đàn dương cầm thật tốt, còn mời tôi tham gia thi đấu quốc tế nữa, lúc đầu tôi tưởng mình nghe lầm, còn cố ý nhắm mắt lại, xác định mọi người đều khen tôi, mới dám nhận lời mẹ anh..." Lâm Du vừa nói vừa lau mặt cho Hứa Mạch, khoe miệng vẫn còn mang theo ý cười.

Giờ phút này, sự yên lặng thuộc về Lâm Du và Hứa Mạch. Giữa hai người rất ảm áp, hòa hợp đến không thể nào có người thứ ba chen vào được.

Lúc Lâm Du ra khỏi phòng Hứa Mạch, vừa lúc đụng phải Hứa Hoán đi tới. Hai người vốn không nói chuyện nhiều, gặp nhau không hề có phản ứng, nhưng lúc này, Hứa Hoán bỗng nhiên mở miệng.

"Quả nhiên cô biểu hiện không đơn giản như vậy. Cũng chỉ có thằng ngốc Cố Nhiên kia mới tin cô vô tội." Hứa Hoán đưa lưng về phía Lâm Du, lạnh giọng uy hiếp, "Chỉ có điều Lâm Du cô nhớ cho kỹ, tôi không ra tay, không phải vì sợ cô, cũng không phải để cho cô tùy ý làm bậy. Nếu như âm mưu của cô chạm vào mấu chốt của tôi, tôi sẽ không bỏ qua đâu, cũng sẽ không vì cô chăm sóc anh họ tôi hai tháng mà bỏ qua cho cô!"

Lâm Du không trả lời, khóe miệng nhếch lên thành hình vòng cung không chút để ý, đi thẳng về phòng mình.

Không cần Hứa Hoán uy hiếp, trong lòng Lâm Du cũng ghi nhớ thật kỹ, Hứa gia không coi cô trở thành người nhà, cô cũng chưa từng coi Hứa gia là chỗ dựa vững chắc.

Vì thế, cô dùng cách của mình từ từ đi lên. Cho dù cô đi rất chậm, cô cũng sẽ không bỏ cuộc! Cô cũng chỉ là con ốc sên nhỏ, một ngày nào đó nhất định sẽ có thể nhờ vào năng lực của mình mà đi lên tới đỉnh cao!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Lúc Triệu Tuyết Nhi đến tìm Lâm Du, là vào ba ngày sau, khi thi đấu kết thúc. Ba ngày này, cuộc sống Triệu Tuyết Nhi biến hóa khôn lường, đi đâu cũng bị để ý, các bạn học trong lớp đối với cô cũng không khá hơn. Trong lòng cô nghĩ, chỉ còn có Lâm Du mới là vị cứu tinh của mình.

Truyện chỉ đăng tại Diễn đàn Lê Quý Đôn

"Cô muốn vào giới giải trí sao? Nhà họ Triệu đồng ý không?" Không nghĩ tới Triệu Tuyết Nhi lại chạy đến tìm cô để hỏi ý chuyện này, về mặt Lâm Du có chút kỳ lạ, lời nói cũng mang theo chút không đồng ý.

"Tôi không dự định nói cho bọn họ biết." Triệu Tuyết Nhi cúi thấp đầu, giọng nói rất nhỏ, nhưng thật kiên định. Ở nhà họ Triệu, cô mãi mãi cũng sẽ không được để ý tới. Cô không muốn dựa vào sắc mặt của nhà họ Triệu mà sống. Một n ngày nào đó, cô muốn chứng minh cho mọi người, Triệu Tuyết Nhi cô không cần dựa vào bất kỳ ai cũng có thể sống tốt, cô không ham tiền nhà họ Triệu một chút cũng coi thường!

"Nếu như cô muốn có thành công, tiếp tục tham gia thi đấu, thì hợp lý nhất rồi. Nếu như cô giải lớn toàn quốc thậm chí xếp hạng trong quốc tế, tất nhiên người họ Triệu sẽ coi trọng cô con gái này, có khi còn lấy cô ra khoe mẽ với người ngoài nữa. Đến lúc đó địa vị của cô ở nhà họ Triệu nhất định sẽ là một bước lên mây, ai cũng kém hơn cô." Lâm Du nghiêm túc phân tích cho Triệu Tuyết Nhi.

"Tôi không muốn tham gia thi đấu này." Cô bất đồng quan điểm với Lâm Du chính là, thứ mà Triệu Tuyết Nhi muốn là tiền chứ không phải danh tiếng. Nhẹ nhàng lắc đầu, Triệu Tuyết Nhi không có giấu giếm chút nào nói ra ước muốn thật sự của mình, "Tôi nghĩ tội phải rời khỏi nhà họ Triệu nhanh một chút, tôi muốn kiếm thật nhiều tiền.

Triệu Tuyết Nhi biết, suy nghĩ này của cô rất thấp hèn, cũng rất tham lam. Nhưng mà không có tiền, cô không thể nào đường đường chính chính rời khỏi nhà họ Triệu.

Cô luôn nhớ, lúc nhà họ Triệu và cha mẹ nuôi kêu cô quay về, có một lý do rất hay: Nhà họ Triệu có thể cho cô điều kiện sống tốt. Cha mẹ nuôi liền đuổi cô về nhà họ Triệu, lời giải thích cho cô cũng là: Nhà họ Triệu có tiền!

Tiền quả thực không phải là vạn năng, nhưng nếu như cô có tiền, cô có thể thẳng thắn nói với cha mẹ nuôi, cô không muốn rời khỏi nhà họ Ngô, cô sẽ

ở lại gánh vác kinh tế của nhà họ Ngô. Nếu như cô có tiền, cô có thể đường hoàng nói với nhà họ Triệu, cô không bao giờ muốn tài sản của họ, bọn họ có thể để lại cho Triệu Linh Lộ, cô có thể nói...

Cũng bởi vì cô không có tiền, tất cả mọi người nhận định cô quay về nhà họ Triệu là vì tài sản. Cũng bởi vì cô không có tiền, phải chấp nhận lời nói của cha mẹ nuôi, thế lực của nhà họ Triệu, cô không thể làm gì, chỉ có thể yên lặng chịu đựng. Cũng bởi vì cô không có tiền, Triệu Linh Lộ mới không sợ mà châm chọc khiêu khích cô, việc này hết sức nhục nhã!

"Nếu đây là sự lựa chọn của cô, như vậy tôi sẽ tôn trọng cô." Tình trạng của Triệu Tuyết Nhi, trong lòng Lâm Du biết rõ. Không khuyên can quá nhiều, nhẹ nhàng đề nghị, "Cô nghĩ công ty giải trí Thần Thiên thì sao?"

Triệu Tuyết Nhi bỗng nhiên ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Lâm Du. Ý của Lâm Du là, cô có thể ký hợp đồng với công ty giải trí Thần Thiên? Có thật không?

"Nếu như cô cảm thấy được, tôi sẽ cô bọn họ nhanh chóng liên lạc với cô. Đúng rồi, cô dự định làm diễn viên hay ca sĩ? Theo tôi đề nghị, nếu làm, thì nhất định phải làm tốt nhất. Dù sao trong tay tôi có đủ tiền để giúp cô nổi tiếng, chỉ cần cô quyết định là được. Về phần nhà họ Triệu bên kia, đợi cô trở thành thiên hậu, cũng không cần để ý đến thái độ của họ." Buồn cười vỗ đầu Triệu Tuyết Nhi, Lâm Du nói một cách thuyết phục.

Truyện chỉ đăng tại Diễn đàn Lê Quý Đôn

"Cô... Thực sự giúp tôi? Lý do Triệu Tuyết Nhi tìm Lâm Du, tiền chỉ là một phần nhỏ. Cô đang cần có người ở phía sau ủng hộ mình, cho dù chỉ là hai từ "Cổ lên" đơn giản thôi, cũng không cần phải thành tâm ủng hộ, đều cô muốn là giờ này mình phải cố gắng để có thể trở nên giàu có.

Nhưng mà Triệu Tuyết Nhi lại không thể nào nghĩ tới, Lâm Du lại thật lòng khẳng định lựa chọn của cô, thậm chí còn muốn giúp cô trải đường. Diễn viên? Ca sĩ? Thực sự cô vẫn chưa nghĩ tới. Mà công ty giải trí Thần Thiên, Lâm Du càng đưa cho cô một niềm vui lớn!

"Vì sao không giúp?" Lâm Du nhướn mày, vẻ mặt trước sau như một rất nhân hậu, "Nhớ kỹ, chỉ khi nào thực sự đi lên đỉnh cao, cô mới có thể kiếm được nhiều tiền. Chờ đến lúc đó, nhà họ Triệu cũng được, những người khác cũng được, ai cũng phải đều ngưỡng mộ cô! Từ nay về sau, vận mệnh của cô không bị ai khống chế được, cô chỉ thuộc về bản thân mình thôi!"

"Ừ!" Nặng nề gật đầu, vành mắt Triệu Tuyết Nhi bỗng dưng đỏ lên, nước mắt lại không rơi xuống. Kéo tay của Lâm Du, chậm rãi nở nụ cười trên gương mặt, "Tất cả nghe theo cô!"

"Làm mình tình tương lai, tôi phải nhắc nhở cô, bộ dáng bây giờ của cô thực sự rất xấu." Không hề nề mặt Triệu Tuyết Nhi, Lâm Du vẫy tay một cái, "Được rồi, mau về nhà ổn định lại tâm trạng đi, chuẩn bị nghênh chiến. Giới giải trí không dễ bước chân vào, cho dù tôi cho cô nhiều như thế nào, cũng phải dựa vào năng lực của cô."

"Chị!" Đột ngột đổi xưng hô, Triệu Tuyết Nhi cứ kêu lên như vậy, "Cám ơn chị! Chị yên tâm, em sẽ ngoan ngoãn nghe lời, bảo đảm không ai gây phiền toái cho chị!"

"Chờ một chút. Cô nói câu sau là có ý gì? Dự định ý lại vào tôi?" Nghe được thâm ý trong lời nói của Triệu Tuyết Nhi, Lâm Du bĩu môi, "Tôi không là người đại diện của cô, cũng không phụ trách con đường trong giới giải trí của cô. Cô nói không gây phiền toái, chuyện này không liên quan gì đến tôi cả."

"Nhưng chị là kim chủ sau lưng em!" Triệu Tuyết Nhi nói, cười vô cùng kì lạ nhưng đơn giản, "Chị, chờ em kiếm được tiền, em liền chia hoa hồng cho chị, nhất định chia tiền hoa hồng!"

Kim chủ? Rốt cuộc từ câu nói nào của cô mà Triệu Tuyết Nhi đã hiểu lầm? Lẽ nào lời nói của cô thật sự có ý khác? Cơ thể Lâm Du cương cứng lại, nhất thời không biết phải nói gì.

Lại nói, không cho Lâm Du cơ hội mở miệng, Triệu Tuyết Nhi liền vui vẻ chạy đi. Cô tin tưởng Lâm Du! Chỉ cần Lâm Du nói, nhất định sẽ thực hiện được. Hơn nữa, cô cũng sẽ không khiến Lâm Du thất vọng!

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Hôm nay, sắc mặt Lâm Du biến đen nhìn Hứa Mạch rồi nói: "Không trách được cuối cùng Triệu Tuyết Nhi sẽ bị đưa đi bệnh viện tâm thần, kỳ thực đầu óc của cô ấy có vấn đề đúng không? Nếu không phải sau cô ấy lại coi tôi làm kim chủ? Tôi cũng không phải là tổng giám đốc giàu có gì, càng không có chơi quy tắc ngầm với cô ấy! Đổi lại vị Đại thiếu gia nhà họ Hứa như anh là kim chủ của cô ấy thì mới đúng!"

Mặc kệ như thế nào, nếu đã hứa giúp Triệu Tuyết Nhi, Lâm Du cũng sẽ không nuốt lời. Bản thân là cổ đông mới của giải trí Thần Thiên, cô sẽ lập tức sắp xếp.

Sau đó, giải trí Thần Thiên rất nhanh đã liên lạc với Triệu Tuyết Nhi, điều kiện hợp đồng cũng rất tốt, và người đại diện giỏi nhất.

Công ty giải trí tốt nhất, người đại diện lợi hại nhất, điều kiện đầy đủ, hơn nữa còn ra sức tuyên truyền... Giải trí Thần Thiên nâng người mới, Triệu Tuyết Nhi không nổi tiếng, thì cũng rất khó!

Cùng lúc đó, Lâm Du thầm thu mua tuần san (*) Đóa Nhướn bắt đầu hợp tác giải trí Thần Thiên, lợi nhuận gia tăng. Ngoại trừ những minh tinh nổi tiếng tiết lộ và scandal, cô đều đưa Triệu Tuyết Nhi làm tâm điểm của cuộc phỏng vấn, Thần Thiên lãng xê rất tốt.

(*) tạp chí xuất bản hàng tuần

"Tổng biên, thực sự cô không muốn lộ mặt sau? Lấy cô - người đang được hiện nay của thành phố D, trở thành danh nhân cho chuyên mục thì không có vấn đề gì! Chúng ta có thể mượn đề tài này đăng trên mạng, rất sáng tạo!" Phong Tĩnh, chủ biên tuần san Đóa Nhuế, bằng ánh mắt sắc bén và độc đáo đã có thể ngồi vững trong tạp chí này, danh tiếng không thể nói không lớn. Đối với Lâm Du, người vừa mới nhậm chức tổng biên, cô đặc biệt hiếu kỳ, cũng cảm thấy rất hứng thú.

"Không sợ Đóa Nhuế bị đóng cửa, cô cứ thử một lần." Vì muốn chăm sóc Hứa Mạch, Lâm Du không thể nào lãnh đạo Đóa Nhuế. Phong Tĩnh là thuộc hạ cô coi trọng nhất, năng lực làm việc cũng khiến cho cô rất yên tâm.

"Tổng biên, cô tuổi còn trẻ, nên dịu dàng một chút, đừng động đến là hù dọa người ta!" Không để ý lời uy hiếp của Lâm Du, đầu điện thoại bên kia về mặt Phong Tĩnh rất gian xảo mà cười, "Tôi đã điều tra qua, tổng biên là người rất tiếng tăm ở thành phố D! Không nói tới được mệnh danh là hoa khôi của trường, còn được công nhận là nữ thần! Đúng rồi, còn vụ video gì đó, tổng biên còn làm náo động trong cuộc thi đấu tài năng của đại học D... Tùy tiện dò hỏi một cái là biết, không thể giấu được! Để cho các tạp chí khác cướp đi, chỉ bằng làm cho tạp chí của chúng ta?"

Lời Phong Tĩnh nói, làm sao Lâm Du không biết? Nhưng thái độ của nhà họ Hứa, cô nhất định phải để ý. Ngày nào chuyện của Hứa Mạch bị đào lên, nhà họ Hứa nhất định sẽ không để yên. Đến lúc đó, cô rất khó để có thể giải thích.

"Tổng biên, lời tôi nói đều là sự thật! Cô phải tin tôi, coi như cô không muốn, cũng sẽ bị đăng lên trang đầu!" Lâm Du không lên tiếng, Phong Tĩnh cũng không nóng nảy. Kiên nhẫn đợi một lúc lâu, mở máy tính lên thì thấy tin tức mới nhất, "Theo thông tin, hội thi dương cầm quốc tế tháng sau sẽ được tổ chức. Không biết hoa khôi của trường được chính miệng nghệ sĩ dương cầm Tần Khả Tâm mời, có thể đi thi không?"

Lâm Du tất nhiên sẽ không bỏ qua cuộc thi đấu này. Nếu như nói Triệu Tuyết Nhi phải dựa vào nhiều tiền để chứng minh mình, thì Lâm Du phải dựa vào tiếng tăm để đề ép nhà họ Lâm! Cuộc thi đàn dương cầm quốc tế lần này, cô nhất định phải tham gia!

"Vậy đi tổng biên, bên này tôi điều chỉnh tài liệu, sau đó gửi bản thảo đi? Quyền chủ động nằm trong tay chúng ta, tuyệt đối sẽ tốt hơn so với các tạp chí khác viết bừa bãi!" Đối mặt với sự yên lặng của Lâm Du, trong mắt Phong Tĩnh lóe lên ý cười, "Tự tay tôi sẽ ghi, còn nội dung thì do cô quyết định. Chủ đề tôi cũng đã nghĩ ra xong, định sẽ ghi 'Nghệ sĩ dương cầm Tần Khả Tâm đặc biệt xem trọng tài năng của nữ nghệ sĩ dương cầm.' Về phần đề phụ, chúng ta liên lạc một lần, không nên khinh thường: 'Lấy cái gì để cứu vớt, hoa khôi, nữ thần của trường?', khẳng định rất hấp dẫn đối với người xem! Thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Đề nghị của Phong Tĩnh, cuối cùng Lâm Du cũng không cho một câu trả lời chắc chắn. Về chuyện này, trước hết cô phải cho Hứa Chấn Thiên biết. Trừ phi Hứa Chấn Thiên đồng ý, bằng không cô rất khó để tiếp tục hành động.

"Ông của anh khẳng định sẽ không đồng ý đúng không? Tôi cũng không phải có quan hệ gì với Hứa gia, làm sao Hứa gia có thể cho tôi muốn làm gì thì làm? Kỳ thực tôi cũng không tham, cũng không muốn chiếm bất cứ gì của Hứa gia? Hứa gia có thể đồng ý cho ở lại đây, còn tạm thời buông tha cho Lâm gia, đã rất nhân từ rồi." Giọng nói Lâm Du ngày càng thấp, cho đến cuối cùng, thờ dài một tiếng thật sâu, "Chị... không cam lòng..."

Trên giường ngón tay của Hứa Mạch, khẽ giật giật. Nhưng chỉ một chút, Lâm Du vì mãi đắm chìm trong chuyện cũ nên không để ý.

Biết được Lâm Du muốn tham gia cuộc thi dương cầm quốc tế, Hứa Chấn Thiên không có phản đối, thậm chí có chút thương thức tài hoa của Lâm Du. Phải biết rằng, Tần Khả Tâm coi trọng nhất chính là Hứa Mạch, đối với Lâm Nhất Thiên vô cùng căm hận. Lúc đầu chuyện Hứa Mạch được điều tra rõ, nếu không có Hứa Chấn Thiên ra sức ngăn cản, e rằng bà đã sớm chạy tới Lâm gia tự tay mình xé xác Lâm Nhất Thiên rồi!

Về phần Lâm Du, từ lúc xác định thân phận thật của cô ta, Tần Khả Tâm liền giận cá chém thớt. Mà bây giờ Lâm Du được chính miệng Tần Khả Tâm công nhận, không thể nghi ngờ đây chính là khẳng định lớn nhất. Đối với lần này, Hứa Chấn Thiên cũng không nói gì.

Thấy vẻ mặt Hứa Chấn Thiên cũng không tức giận, tâm trạng Lâm Du an tâm một chút an tâm một chút, liền tính nói đến chuyện phỏng vấn.

"Phỏng vấn? Tòa soạn nào?" Hứa Chấn Thiên thu lại sự khen ngợi trong đáy mắt, không giận mà rất nghiêm.

"Không phải là tòa soạn báo, là tạp chí, tuần san Đóa Nhuế." Tòa soạn báo, Lâm Du tạm thời còn không có thể lực thu mua. Hiện nay Đóa Nhuế tuy rằng vẫn không phải là tạp chí đứng đầu, nhưng bảy năm sau Đóa Nhuế sẽ trở thành tạp chí đứng đầu.

Hứa Chấn Thiên yên lặng. Đóa Nhuế cũng không phải là vô danh, ông đã nghe nói qua. Chỉ là trước nay ông chỉ chú ý đến tạp chí thương nghiệp, những cái khác đều không để ý, nên không biết rõ.

"Thực ra, mười ngày trước con vừa thu mua Đóa Nhuế." Hứa Chấn Thiên không nói lời nào, Lâm Du có chút không nắm rõ thái độ của ông. Do dự một chút, vẫn nên nói hết.

Hành động của Lâm Du, luôn nằm ngoài dự liệu của Hứa Chấn Thiên. Nhưng mà không phải không thừa nhận, đối với chuyện Lâm Du trở thành tổng biên của tạp chí, Hứa Chấn Thiên không cảm thấy tức giận, thậm chí còn có vài phần khâm phục Lâm Du.

Công dụng của tạp chí, có thể hiện nay vẫn không có. Nhưng sau này sẽ có ngày cần đến, Lâm Du có thể dễ dàng nắm tạp chí này... Còn dự kiến trước sau này, thật là không thể khinh thường.

Bất quá, có một số việc Hứa Chấn Thiên vẫn để ý, tất nhiên phải hỏi đến: "Chuyên mục lần này, lấy của bản thân con?"

"Không phải." Lâm Du lắc đầu, thành thực giải thích "Là chủ biên của tạp chí nghĩ đến, có thể đào được trên người con. Bị người khác cướp chuyện này không bằng chính mình liền nắm lấy quyền chủ động trong tay. Cứ như vậy, nội dung tin tức chính là chúng con đơn phương quyết định."

"Vậy sao con có thể bảo đảm, chuyện con và Hứa Mạch sẽ sẽ không bị tạp chí khác đào bới? Hay là con đang chờ những người đó đưa tin con gả vào Hứa gia tiết lộ ra ngoài?" Lâm Du đối với Lâm gia cảm hận, Hứa Chấn Thiên không thể nào không chút nào hoài nghi.

Cũng vì thế, Hứa Chấn Thiên phải người đi thăm dò chuyện năm đó Lâm Hồng Hiến và Tôn Tinh Vi xảy ra tai nạn xe. Mặc dù cách đây đã lâu, không có thể tra được nhiều thứ. Thế nhưng, cũng không phải là hoàn toàn không có thu hoạch. Trong tay ông nắm được một số tư liệu, phát hiện rất vừa khớp.

Tôn Tinh Vi và Tôn Uyển Đình là chị em song sinh, đây cũng không phải là bí mật. Thế nhưng trước đây hai chị em từng thích cùng một người đàn ông, nhưng không phải tất cả mọi người đều biết được. Mà cuối cùng, Tôn Tinh Vi lại chiến thắng, như ý nguyện gả cho người trong lòng Lâm Hồng Hiến.

Sự tình phát triển đến nơi đây, vốn nên kết thúc, cũng không cần phải tiếp tục điều tra. Bất quá chuyện khiến người ta vô cùng kinh ngạc là Tôn Uyển Đình rất nhanh thì gả cho em trai Lâm Hồng Hiến, Lâm Hồng Tín!

Tôn Uyển Đình nhanh như vậy liền thay đổi tình cảm, hơn nữa trước mặt mọi người lại vô cùng hợp ý với em trai của người trong lòng? Bên trong thật không có kỳ hoạc? Chị em song sinh và tình cảm với hai anh em, chỉ là số phận trêu đùa với họ thôi sao?

Mặc kệ người khác tin hay không, dù sao Hứa Chấn Thiên cũng không tin. Chính là bởi vì tới đây thì không tin, Hứa Chấn Thiên bắt đầu một lần nữa xem kỹ Lâm Du đột nhiên chuyển biến.

Với khoảng thời gian này cùng tiếp xúc với Lâm Du, Hứa Chấn Thiên nhận định, mặc dù Lâm Du không biết toàn bộ chân tướng, nhưng chỉ ít cũng là biết được một nửa.

Như vậy, mấu chốt đã tới rồi. Với biểu hiện của Lâm Du, giống như cô một mực yên lặng chỉ có cô tự mình biết kế hoạch. Hứa Chấn Thiên đối với kế hoạch báo thù của Lâm Du, không hề có hứng thú. Điều ông quan tâm là, Lâm Du giả bộ không biết gì với việc thay Lâm Nhất Thiên gả đến, cuối cùng mục đích cuối cùng rốt cuộc là cái gì?

Thầm nghĩ muốn leo lên Hứa gia, mượn quyền thế Hứa gia bảo vệ bản thân cô? Có ý định không tốt, muốn lấy lợi ích từ Hứa Mạch, mọi người không biết gì sao?

Nếu như là người trước, Hứa Chấn Thiên sẽ cam kết với Lâm Du, ông sẽ mất mớ mắt nhắm mớ kệ mưu kế của Lâm Du. Nhưng nếu là người sau, Lâm Du sẽ phải trả giá cao, cũng không cho cô đạt được thứ mình muốn!

"Không phải, Hứa gia gia, người nhiều lắm." Ánh mắt của Hứa Chấn Thiên quá mức lợi hại, quan sát và nghiên cứu càng xen lẫn uy hiếp và đe dọa. Tâm trạng Lâm Du chợt lạnh, chậm rãi rung mình.

"Con thừa nhận, tham gia cuộc tranh tài dương cầm quốc tế, con có tư tâm riêng. Con muốn nổi tiếng và được thừa nhận, cũng muốn dựa vào thực lực của mình cho mọi người tán thành. Lòng hư vinh của con không cho phép con từ bỏ lần này, bất luận như thế nào con đều muốn thử một lần." Những lời này, lấy nghi chân thật của Lâm Du, tuyệt không có giả dối.

"Nhưng là đồng thời con cũng biết, nếu như con có thể may mắn ở lần so tài này nhận được nhất định danh tiếng, như vậy con rất có thể sẽ trở thành người mà các tạp chí hướng đến. Đến lúc đó, rất nhiều chuyện của con cũng sẽ bị moi ra, bao gồm chuyện con ở đại học D, cũng bao gồm chuyện Hứa Mạch với con." Sau khi nói đến đây, tầm mắt Lâm Du rơi vào người trên giường, nhìn Hứa Mạch đang ngủ mê nhẹ nhàn con khoe miệng.

Lâm Du biết không có chỉ quan hệ của cô với Hứa Mạch bị công khai, cô bây giờ không sợ chết đứng. Chuyện tai nạn của Hứa Mạch cùng với nàng không có chút nào liên quan, cho dù bị tiết lộ cũng không dính tới Hứa gia, mà là đồ lỗi lòng tự ái của nàng. Biểu hiện như vậy, bất kể là có lòng hay là vô tình, cũng tiêu trừ hoài nghi của Hứa Chấn Thiên mấy phần.

Một số thời điểm, có một số việc, nói quá rõ sẽ không làm người ta tin tưởng. Hứa Chấn Thiên biết rõ Lâm Du nói nhất định là có ước chừng, lại cũng không có cố ý bảo chữa. Hơi nghĩ ngợi, nói: "Nếu như con có thể bảo đảm Hứa Mạch không bị bất kỳ ảnh hưởng gì, ông sẽ không nhúng tay quyết định của con."

"Dám hỏi Hứa gia gia nói 'Không bị ảnh hưởng' là như thế nào? Hứa Mạch vốn là ở tại Hứa gia, bên ngoài coi như truyền nói bóng nói gió, đối với hắn cũng không có nửa điểm tổn thương, không phải sao?" Không lập tức cảm tạ, cũng không có lúc này buồn lòng, Lâm Du cẩn thận xác nhận nói.

"Con cảm thấy là cái gì, chính là cái đó. Ông sẽ không tay nắm tay dạy con nên làm gì, chắc hẳn con cũng sẽ không vui khi bị ông sắp xếp. Cho nên, con nên

có chừng có mực, vừa phải hay không vừa phải, thì nhìn con đối với Hứa Mạch cũng có vài phần thật lòng rồi." Bỏ lại mấy câu như vậy lập lờ nói, Hứa Chấn Thiên chậm rãi rời khỏi căn phòng của Lâm Du.

Đưa mắt nhìn Hứa Chấn Thiên đi xa, Lâm Du ngồi trên mép giường Hứa Mạch, thật lâu không nói tiếng nào. Cô đối với Hứa Mạch đích thực có lòng sao? Cô sẽ để cho Hứa gia thấy.

Năng suất Phong Tĩnh rất nhanh, ban đêm hôm ấy Lâm Du nhận được nội dung chuyên mục . Phong Tĩnh nói, xin Lâm Du tùy ý sàng lọc, cũng có thể tận tình tăng thêm. Chỉ muốn đề tài này lưu lại, cho Lâm Du tự do làm.

Mà Lâm Du, nhiều lần chắc chắn trong nội dung không có liên quan đến Hứa Mạch, cả đêm đọc bản thảo cho Hứa Mạch nghe.

Nửa đêm thức dậy xuống lầu uống nước, trong lúc vô tình đi ngang qua căn phòng của Hứa Mạch, Hứa Hoán phát hiện bên trong căn phòng chẳng những đèn sáng, còn nghe được Lâm Du bên trong tiến cao giọng tự khen ngợi mình, thiếu chút nữa không kiềm tức giận giậm chân tức giận mắng: Lâm Du, hơn nửa đêm không ngủ, chạy tới phòng anh họ làm cái gì chứ ? Không phải điên rồi? Còn ngại Lâm gia gieo họa anh họ hấn, tổn hại không đủ?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Tức giận trong lòng tăng lên, Hứa Hoán không nhịn được gõ cửa một cái: “Lâm Du, thời gian không còn sớm, làm việc phải có chừng mực, đừng tùy tiện quấy rầy anh họ tôi nghỉ ngơi”

Nghe động tĩnh bên ngoài cửa truyền tới, Lâm Du dừng đọc lại, lưu loát đem bản thảo cuối cùng gửi đi. Sau đó, nhếch miệng, nhìn về phía Hứa Mạch: “Lại bị bắt bẻ a”

Ngón tay Hứa Mạch lại một lần nữa ...nhẹ nhàng giật giật. Mà lần này, vừa vặn bị Lâm Du trông thấy.

Là ngón trỏ không sai! Cô thật nhìn thấy. Trong lòng Lâm Du giật mình, ghen ngào hô: “Hứa Mạch, anh đã tỉnh?”

“Oành” một tiếng, cửa phòng Hứa Mạch bị đại lực mạnh mẽ từ bên ngoài đẩy ra, Hứa Hoán mặt đầy khăn trương vọt vào: “Anh họ, anh tỉnh...”

Nhìn Hứa Mạch trên giường không có động tĩnh gì, máu nóng trong người Hứa Hoán đều bị đông lại, lửa giận liên tục không ngừng nháy lên trong nháy mắt: “Lâm Du, cô rốt cuộc phát thần kinh cái gì? Anh họ tôi đây là tỉnh chưa! Tỉnh chưa?”

Không rảnh để ý Hứa Hoán rống giận cùng chất vấn, Lâm Du chẳng qualàthận trọng nâng tay phải của Hứa Mạch lên, mong đợi đụng một cái.

Nhưng mà, khiến cho Lâm Du thất vọng chính là, ngón tay Hứa Mạch không có nhúc nhích lần nữa. Chẳng qualàlặng lẽ, không nhúc nhích bị cô nắm trong tay.

Thấy một màn như vậy, tính nhẫn nại của Hứa Hoán rốt cuộc cũng hao hết, chợt cử động, bắt lấy cánh tay Lâm Du kéo ra bên ngoài: “Đủ rồi, Lâm Du! Cô mau ra khỏi phòng anh họ cho tôi, không cho phép quấy rầy anh họ, cũng đừng lại dùng những mảnh khốc nhỏ buồn cười của cô đùa bỡn tôi”

Lâm Du bị Hứa Hoán buộc phải rời khỏi phòng Hứa Mạch, Lâm Du muốn tránh thoát, lại không địch lại lực đạo của Hứa Hoán. Một khắc bị Hứa Hoán dùng đại lực lôi ra ngoài ở cửa phòng kia, Lâm Du chưa từ bỏ ý định quay đầu nhìn về phía Hứa Mạch đang nằm trên giường, lại thấy ngón tay trỏ của Hứa Mạch giờ phút này lại nhô lên thật cao.

“Hứa...” kinh ngạc vui mừng chỉ cửa phòng, Lâm Du vừa mới mở miệng, liền bị Hứa Hoán cắt đứt.

“Im miệng! Hơn nửa đêm, cô rốt cuộc muốn làm gì? Nhất định phải huyền não khiến mọi người cũng không được yên bình phải không? Ông nội lớn tuổi, không chịu nổi sự hành hạ của cô” Hứa Hoán vừa nói liền mặt lạnh ngăn cản Lâm Du ở trước mặt, ngăn chặn cửa phòng ở sau lưng, “Cho nên Lâm Du, cô ngay lập tức trở về phòng, lập tức, lập tức!”

Nhìn khuôn mặt Hứa Hoán không cho thương lượng, ánh mắt Lâm Du chợt lóe, yên lặng trở lại căn phòng của mình. Sau đó, tựa lưng vào cửa phòng, nhắm mắt lại, cẩn thận nghe động tĩnh của Hứa Mạch.

Bởi vì đề phòng Lâm Du sẽ tiếp tục làm chuyện xấu, chờ một hồi lại chạy tới, Hứa Hoán đứng ở cầu thang gần mười lăm phút, mới thả nhẹ bước chân xuống lầu. Bị Lâm Du làm rối lên, hấn đến bây giờ còn chưa được uống nước, thật là bức mình.

Yên lặng nghe tiếng bước chân Hứa Hoán đi xuống lầu, Lâm Du cố nén nóng nảy không hành động thiếu suy nghĩ. Lặng lẽ chờ Hứa Hoán uống nước xong, đi lên lầu, trở về phòng, thẳng đến khi nằm trên giường... đến khi toàn bộ Hứa Trạch lâm vào yên tĩnh hoàn toàn, lúc này cô mới mím chặt môi, thả lỏng tâm mô ra cửa phòng của mình, lặng lẽ lên vào phòng của Hứa Mạch.

Chỉ tiếc, Hứa Mạch không thể chờ đợi đến lúc cô tới lần nữa. Giống như lúc này Lâm Du nhìn thấy chilaảo giác, Hứa Mạch vẫn thần sắc yên tĩnh nằm đó, không có bất cứ dấu hiệu tỉnh lại nào.

“Chắc tôi đã từng nói với anh, tôi không phảingườiđiên chứ? Coi như ở bệnh viện tâm thần năm năm, từ đầu tới cuối tôi cũng tin mình không có bệnh! Tôi không có nhìn lầm, cũng không có khả năng sinh ra ảo giác...” Lâm Du không có mở đèn, mượn ánh trăng từ cửa sổ chiếu vào, cúi đầu ngắm nhìn Hứa Mạch, “Anh không tin có đúng hay không?”

“Tôi cũng biết anh sẽ không tin tưởng, khẳng định anh cũng cho rằng tôilàbị điên” Tự mình thay thế Hứa Mạch trả lời câu hỏi mà mình đặt ra, thần sắc Lâm Du có chút u buồn, ánh mắt lộ ra một cố cố chấp không nói nên lời, “Nhưng tôi có thể hướng anh chứng minh, tôi đích đichthựcthựckhông phảilàbị điên! Tôi không phải!”

Nói xong một chữ cuối cùng, Lâm Du cỡi dây chuyền bạc trên cổ xuống, nắm tay phải Hứa Mạch, đem mặt dây chuyền hình trăng lưỡi liềm để vào trong đó. Sau đó, cầm dao gọt trái cây trên đầu tủ, nhẹ nhàng đâm một vết thương ở lòng bàn tay phải.

Máu tươi đỏ thấm rơi vào hình trăng lưỡi liềm bên trên mặt dây chuyền, chảy tới lòng bàn tay Hứa Mạch, Lâm Du nhắm mắt lại, đem tay phải của mình úp xuống, tạo thành tư thế mười ngón tay đan xen vào nhau.

“Hứa Mạch, tôi đưa anh đến một nơi có được không?” trong đêm khuya yên tĩnh, Lâm Du thấp giọng nói âm trầm mà quý dị, càng hơn nữalàlàmngườitạ
rợn tóc gáy. Vào giờ phút này, chấp niệm trong lòng cô mãnh liệt chưa từng có, thế như trẻ tre, bỗng nhiên không hề có báo trước bộc phát.

Một đạo ánh sáng thoáng qua, bao vây Hứa Mạch ở trên giường cùng nhau, haingườibiến mất trong phòng.

Thời điểm mở mắt ra lần nữa, liền nhìn thấy ao cùng măng đá quen thuộc, nhìn thêm Hứa Mạch bênngườichút nữa, Lâm Du biết, cô thắng cuộc. Đem máu tươi của cô làm môi giới, quả nhiên có thể làm được.

Nhéch mép lên, tâm tình Lâm Du không khỏi chuyển tốt, theo bản năng nghiêng đầu nói: “Hứa Mạch, anh xem, tôi nói rồi, tôi không phải bị điên”.

Tóm lại Hứa Mạch không phảiLâm Du, không thể bởi vì xuất hiện ở địa phương này mà phát sinh kì tích. Hấn vẫnlàHứa Mạch nằm trên giường không thể động đậy,làngườithựcvậtmà tất cả bác sĩ cũng bó tay khẳng định chỉ có thể chờ đợi kì tích xảy ra.

Kì tích, đối với Lâm Du mà nói, ao nước trước mắt chínhlàkì tích! Bản thân cô chínhlàkì tích chân thật nhất. Mặc dù cô cho Hứa Mạch uống nước ao lâu như vậy cũng không có hiệu quả, cô lại như cũ tin chắc, ao nước này đối với Hứa Mạch tuyệt đốilàhữu dụng! Chẳng quailà, cô còn không có tìm được bí quyết cứu Hứa Mạch mà thôi.

Đồng thời nghĩ như vậy, Lâm Du đứng lên, chuẩn bị lại cho Hứa Mạch uống nước trong ao.

Không có mang ly tới, cũng chỉ có thể lấy tay thôi. Đút nước cho Hứa Mạch Lâm Du nhất thời không bắt bẻ được, tay phải chìm vào trong ao, máu từ lòng bàn tay cứ như vậy hòa tan vào trong nước.

Hẫnlàkhông có vấn đề gì chứ? Nhìn máu tươi vào trong ao không có trở thành nhọt, trong nháy mắt liền biến mất, Lâm Du nháy mắt mấy cái, không xác định liếc Hứa Mạch vẫn chưa tỉnh một cái.

Không sao! Máu tươi của cô nếu có thể làm môi giới tiến vào trong này, ít nhất sẽ không xảy ra bài xích! Nghĩ đến đáp án như vậy, Lâm Du không do dự nữa, hai tay múc một bụm nước, từ từ đưa đến miệng Hứa Mạch.

Cứ như vậy, máu tươi của Lâm Du dung hòa vào nước bị cho vào trong bụng Hứa Mạch, một ngụm lại một ngụm, cho đến khi Lâm Du thấy đủ rồi, mới dừng lại.

Lúc tờ mờ sáng, Lâm Du thần không biết quỷ không hay mang theo Hứa Mạch trở lại căn phòng không một bóngngười. chắc chắn Hứa Trạch không có ai tỉnh, Lâm Du liền vội vã lấy ra nước trong ao vì Hứa mạch lau vết máu trên tay phải, lại thuận tay đem dây chuyền bạc đeo lên cổ Hứa Mạch, cuối cùng lặng lẽ trở về phòng của mình.

Thành công đem Hứa Mạch vào không gian, tâm tình Lâm Du rấtlàvui vẻ. Giống như bí mật bị đè nén trong lòng rốt cuộc cũng có mộtnghườikhác hỗ trợ cùng nhau chia sẻ, cô tâm tình sáng khoái, an tâm ngủ một giấc ngon lành hiếm thấy. nhưng chờ đến khi cô tỉnh dậy, tình hình Hứa Trạch đã thay đổi.

Hứa Chấn Thiên chính miệng lên tiếng: không cho Lâm Du tiếp tục chăm sóc Hứa Mạch nữa.

“Tại sao? Hứa gia gia, con làm sai chuyện gì sao?” Lâm Du tin chắc, chuyện đêm qua cô đường đột mang Hứa Mạch đi, trong thiên hạ, ngoại trừ cô và Hứa Mạch, không cóngườithứ ba biết đến.

“Cô cảm thấy thế nào?” Đối với Lâm Du, thái độ của Hứa Chấn Thiên luôn luôn mang theo mấy phần hiền hòa. Nhưng hôm nay, ông lại nhìn Lâm Du chằm chằm mang theo ánh mắt tràn đầy tức giận, thậm chí còn mang theo vài phần rõ ràng không tin tưởng.

“Con không biết” hoàn toàn không biếtthái độ Hứa Chấn Thiên tại sao lại đột nhiên thay đổi, Lâm Du lắc đầu một cái, ánh mắt trong suốt.

“Hôm nay cô rời giường đặc biệt trễ,làvì hôm qua thức khuya sao?” Sáng sớm hôm nay, Hứa Hoán liền đi tìm Hứa Chấn Thiên. Vừa mới nghe Hứa Hoán nói, Hứa Chấn Thiên cũng không để trong lòng. Lâm Du không phảingườikhông phân biện nặng nhẹ, hơn nữa đêm lại ở trong phòng Hứa Mạch, chắc hẳn phải có nguyên nhân.

Nhưng mà khi Hứa Hoán nói đến, Lâm Du nói dối chuyện Hứa Mạch tỉnh lại, sắc mặt Hứa Chấn Thiên liền thay đổi. chuyện khác, ông còn có thể thông cảm, cũng có thể dàng tha thứ. Nhưng chuyện gì liên quan đến Hứa Mạch, Hứa Chấn Thiên tuyệt đối sẽ không bỏ mặc, càng không bỏ qua cho ai có ý đồ xấu với hắn.

Bất kể Lâm Du vì nguyên nhân gì mà nói dối, Hứa Chấn Thiên cũng không có biện pháp ha thứ cho cô.

“Cũng không có thức khuya, chілàngù hơi trễ một chút” Lâm Du nói xong đồng thời, ánh mắt liếc nhìn Hứa hoán đứng đó không xa, “Hiệu sách ngày hôm qua có đưa qua mấy quyển sách, con muốn đọc cho Hứa Mạch nghe một chút”

“Tiếp theo cô có phải là muốn nói với ông nội, thật là nửa đêm hôm qua anh họ có tỉnh lại, mà cô chính là đang cùng anh họ nói chuyện?” Hứa Hoán khinh thường đầy giễu cợt. đối với hành động của Lâm Du, hắn từ lâu đã có phòng bị, từ đầu đến cuối chưa từng loà..

“Tôi chỉ là có thói quen trò chuyện với Hứa Mạch, bất kể chuyện gì cũng nói với hắn vài câu. Cũng không phải chuyện lạ, hắn có thể đáp lại tôi thì có gì lạ đâu chứ?” Nhìn thẳng vào ánh mắt giễu cợt của Hứa Hoán, Lâm Du không lùi không tránh, nghiêm túc trả lời.

“Vậy cũng không cần hơn nửa đêm chạy đến phòng anh họ nói chuyện? chính cô không ngủ, ngay cả thời gian nghỉ ngơi của anh họ cũng bị náo loạn? tác phong sinh hoạt của anh họ từ xưa đến nay đều là có sao nói vậy, chú trọng phẩm chất, quy luật nghiêm khắc” Hứa Hoán lạnh nhạt nói.

“Đủ rồi! bắt đầu từ hôm nay, chuyện tình của Hứa Mạch không cho phép người ngoài nhúng tay vào” không cho Lâm Du có cơ hội giải thích, Hứa Chấn Thiên đưa ra quyết định cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 22

Một câu “người ngoài” của Hứa Chấn Thiên, trực tiếp đem quan hệ với Lâm Du phui sạch sẽ. Vì vậy Lâm Du đứng tại chỗ phát ngốc một hồi, mới hồi phục lại tinh thần.

“Ông nội, con đã nói sớm rồi, cô ta sẽ không an phận. Vô duyên vô cớ đột nhiên chạy đến nhà chúng ta muốn chăm sóc anh họ, hơn nữa còn là cuộc tội thay thế Lâm Nhất Thiên, làm sao không có ý đồ gì? Loại nữ nhân có tâm cơ nặng như vậy, căn bản không xứng với anh họ” Thấy Lâm Du không giải thích nữa, Hứa Hoán hừ lạnh một tiếng, chỉ nghĩ Lâm Du đây là bị vạch trần tội ác nên không nói được gì.

“Hứa gia gia, con có thể lấy tính mạng bảo đảm với người, con đối với Hứa Mạch không có ác ý” Không để ý tới nghi vấn của Hứa Hoán, thần sắc Lâm Du thản nhiên nhìn về phía Hứa Chấn Thiên.

Hứa Chấn Thiên không có lập tức trả lời Lâm Du, bình tĩnh nhìn chằm chằm Lâm Du một hồi lâu, mặt không vui nói, “Bất kể cô có nỗi khổ gì, cũng không nên lấy chuyện Hứa Mạch tỉnh lại mà đùa giỡn, lừa dối toàn bộ Hứa gia”

“Hứa Mạch hắn...” Xác định mấu chốt Hứa Chấn Thiên để ý, trong bụng Lâm Du nhẹ nhàng thở một hơi, liền muốn giải thích rõ ràng với Hứa Chấn Thiên.

“Anh họ tôi không có tỉnh, đây là sự thật, tôi tận mắt nhìn thấy. Lâm Du, cô đừng nghĩ lấy chuyện không có thực ra lừa dối ông nội tôi” Không bỏ lỡ thần sắc trên mặt Lâm Du, Hứa Hoán càng không nhịn được, không nể mặt cắt đứt lời Lâm Du.

“Tại sao anh khẳng định nhất định rằng Hứa Mạch không có tỉnh lại? Hay là, anh căn bản không muốn Hứa Mạch tỉnh lại? Cho dù Hứa Mạch không tỉnh lại thật, vậy thì thế nào? Cũng không trở ngại hy vọng của tôi đối với hắn mong hắn tỉnh lại, không phải sao? Chẳng lẽ mọi người không nên luôn luôn hy vọng, không nên cho Hứa Mạch khích lệ cùng dũng khí. Không nên đem từng cử động nhẹ của Hứa Mạch coi như là kì tích mà vui mừng sao?” Lâm Du thật sự bị Hứa Hoán chọc giận. vốn là cô chưa từng nghĩ đắc tội bất cứ người nào của Hứa gia, cũng không có ý định xem Hứa gia là địch. Nhưng đối mặt với Hứa Hoán luôn luôn gây khó khăn cùng uy hiếp, cô rốt cuộc vẫn phải bộc phát.

“Lời này của cô là có ý gì?” Hứa Hoán trừng mắt nhìn về phía Lâm Du, ánh mắt càng ngày càng chán ghét, cắn răng nghiền lợi tức giận nói, “Lâm Du, đừng tưởng rằng cô tùy tiện nói mấy câu là có thể kích bác quan hệ của tôi với anh họ. Ông nội là người sáng suốt, ông không thể nào tin lời nói dối của cô”

“Cô nói Hứa Mạch từng có một vài động tác nhỏ là có chuyện gì xảy ra? Chắc chắn Hứa Mạch có động tĩnh? Cô không có nhìn lầm?” Không cách nào chối cãi, Hứa Chấn Thiên từ đầu đến cuối chưa từng buông tha hi vọng với Hứa Mạch. Phàm là có liên quan đến Hứa Mạch, ông sẽ không lo là bỏ qua. Cho dù là bị lừa dối, ông cũng phải biết rõ chuyện gì đã xảy ra.

“Hứa gia gia, con không có nói dối, cũng sẽ không lừa người” Hít sâu một hơi, Lâm Du trầm trọng giải thích, “Tối hôm qua ngón trỏ của Hứa Mạch quả thật có động đậy. Mặc dù trong thời gian rất ngắn, chỉ có ngắn ngủi vài giây, nhưng là sự thật không thể nghi ngờ. Con không cho đó là ảo giác, cũng tin chắc chắn đây là dấu hiệu tỉnh lại của Hứa Mạch”

“Ông nội, lúc đấy con cũng ở trong phòng của anh họ. nếu như có chuyện này thật, tại sao con lại không nhìn thấy? không lẽ nói anh họ có ý kiến với con, chỉ cho Lâm Du nhìn thấy kinh hi chứ? Quá hoang đường.” toàn bộ Hứa gia, toàn bộ đều muốn Hứa Mạch sớm tỉnh lại. nhưng cùng lúc đó, chuyện tất cả mọi người kiêng kỵ nhất, chính là chuyện có người đem chuyện Hứa Mạch tỉnh lại ra mà đùa bỡn. Hứa Hoán đã đối với Lâm Du coi như ghét cay ghét đắng, cái gì Lâm Du nói cũng không chịu tin tưởng.

“Hứa gia gia, con không thể nào giải thích được sự trùng hợp này, mới đưa ra kết luận như thế. Nhưng con muốn Hứa gia gia yên tĩnh suy nghĩ một chút, đứng trên lập trường của con suy nghĩ, bằng tình cảnh hiện giờ của con, rốt cuộc là không ngại cực khổ chiều cổ Hứa mạch một người thực vật có thể không bao giờ tỉnh lại, so với phụng hồi Hứa đại thiếu gia khỏe mạnh, sẽ như thế nào? Con sẽ không hại Hứa Mạch, cũng không có lý do gì hại Hứa Mạch” Cũng không vội giải thích mâu thuẫn với Hứa Hoán, trọng tâm thuyết phục Lâm Du đặt ở trên người Hứa Chấn Thiên.

“Hừ, ai biết trong lòng cô rốt cuộc là cái gì? Êm đẹp Chu thiếu phu nhân không làm, nhất định phải chạy tới cửa Hứa gia phục vụ anh họ tôi, ai cũng sẽ không tin tưởng cô vô tội” Hứa Hoán không mất sức lôi kéo Lâm Du ra sau.

“Hứa gia gia, lý do tới Hứa gia, con đã giải thích với ngài. Xin ngài tin tưởng con một lần, con tuyệt đối sẽ không khiến người phải thất vọng với lựa chọn ngày hôm nay” Về mặt kiên định đứng trước mặt Hứa Chấn Thiên, Lâm Du cũng người xuống, thỉnh cầu nói.

Hứa Hoán há hốc mồm, còn muốn mở miệng, lại bị Hứa Chấn Thiên trừng mắt nuốt trở lại. không cam lòng bủi mỗi một cái, hai tay Hứa Hoán dút vào túi quần, đi vào phòng của Hứa Mạch. Ông nội không để cho hắn nói, hắn đi nhìn anh họ trước? Hắn cũng không tin, khi Lâm Du không sợ chết đem chuyện anh họ tỉnh lại lừa dối hắn, ông nội còn có thể tiếp tục nhân nhượng với Lâm Du.

“Lâm Du, ông già ta lớn tuổi, không chịu nổi đá kích nặng nề, cũng không còn dám đương cùng quyết đoán khi còn trẻ. So với nỗi khổ tâm cùng khó khăn của cô, ông già này càng không yên lòng cháu mình, cho nên thật xin lỗi, xin cô tha thứ” Hứa Chấn Thiên nói như vậy xong, đi theo sau lưng Hứa Hoán, đi vào căn phòng của Hứa Mạch. Sau đó, ngay trước mặt Lâm Du, đóng cửa phòng lại, ngăn trở tầm mắt của Lâm Du.

Đến đây, thái độ của Hứa Chấn Thiên hoàn toàn kiên định, giữ vững lập trường từ nay về sau Lâm Du không được phép vào phòng Hứa mạch nữa. Mà Lâm Du, địa vị ở Hứa gia trong nháy mắt trở nên cực kỳ lúng túng, so với lúc trước càng quần bách hơn, đi cũng không được, ở cũng không xong.

Lâm Du không nghĩ tới, chẳng qua chỉ trong một đêm, cô biến thành nhân vật bị Hứa gia cảnh giác cùng phòng bị. không nhúc nhích đứng trước cửa phòng Hứa Mạch, cô rất muốn sinh khí, rất muốn nổi giận, nhưng cuối cùng lại biến thành một mảnh trầm mặc im lặng.

Đây là sự coi trọng của Hứa gia với Hứa Mạch, cô không có quyền chỉ trích. Giống như ông nội của cô cho đến khi chết, đều ở trong lòng vì cô tính toán tỉ mỉ, để lại cho cô đầy đủ sung túc vật chất sinh hoạt, cùng với tương lai tốt đẹp. Lâm Du đã từng trải qua sinh tử, so với ai khác hiểu rõ hơn được phần dụng tâm khổ sở này.

Bắt đầu từ hôm nay, Lâm Du bị ngăn ở bên ngoài phòng Hứa Mạch. Hứa gia mời hai hộ sĩ bên ngoài về, một nam một nữ, luôn luôn canh giữ bên trong phòng Hứa mạch.

Nói Lâm Du không được vào, cũng không đứng chờ lâu. dù sao đến mỗi khuya, khi xác định toàn bộ Hứa gia đều rơi vào trạng thái ngủ say, cô vẫn có thể tránh khỏi mắt hộ sĩ, cứ theo lẽ thường lên vào phòng Hứa mạch, kiên nhẫn không bỏ tiếp tục lấy nước ao cho Hứa mạch uống, lau chùi thân thể cho hắn.

“Cũng may ông nội anh chỉ mời hộ sĩ, cũng không có an bài vệ sĩ bên ngoài cửa phòng. Nếu không, tôi thật sự bó tay rồi” Ban đêm Trăng sáng sao thưa, Lâm Du dút hết muỗng nước cuối cùng, nhẹ nhàng nói, “Hứa Mạch, anh mà không tỉnh lại, tôi thật sự sẽ trở thành tội nhân của toàn bộ Hứa gia. Cho dù là trả lại trong sạch cho tôi, cũng xin anh thêm sức mạnh, cố gắng một chút, có được hay không?”

“Hiện nay, Hứa Hoán coi tôi là kẻ địch, Hứa gia gia cũng không nguyên ý tin tưởng tôi. Nói không chừng một ngày nào đó, tôi rất nhanh sẽ bị đuổi ra khỏi Hứa gia. Đến lúc đó, coi như anh thật sự tỉnh lại, khẳng định bọn họ cũng sẽ không nhắc tôi trước mặt anh. Nếu như anh không nghe thấy tôi nói chuyện với anh mấy tháng nay, sợ rằng sẽ vĩnh viễn không biết sự tồn tại của tôi” Lâm Du tự giấu nhẹm miệng, đáy mắt thoáng qua một tia tối tăm cùng khổ sở.

“Bất quá, như vậy cũng tốt. Nếu như anh thật sự nghe thấy, anh liền biết những bí mật mà tôi không muốn ai biết, sợ hãi, không chịu nổi, thậm chí còn có chút không thể nói với bên ngoài. Nếu như anh tỉnh lại nhớ được những chuyện kia, nhất định sẽ coi tôi là quái vật, người điên, hay thật sự trở thành người điên rồi. cho nên, vẫn là không để cho anh nhìn thấy tôi. Đến lúc đó, hai ta cầu thuộc về cầu, đường thuộc về đường, mỗi người tiếp tục cuộc sống của mình...” Nói tới chỗ này, cổ họng Lâm Du nghẹn ngào, dừng lại...

Lặng lặng ngắm nhìn dung nhan khi ngủ của Hứa mạch, cuối cùng Lâm Du không chịu nổi con tim đau xót, cúi đầu xuống chạm rai in lên môi Hứa Mạch: “Thật xin lỗi, coi như tôi thiếu anh”

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Du xách gương hành lý rời khỏi Hứa gia, ngồi máy bay đi nước Mỹ. Cuộc tranh tài dương cầm quốc tế sắp tới, bọn họ yêu cầu phải có mặt trước thời gian để chuẩn bị sẵn sàng.

Một đường đi đến phi trường, Lâm Du cảm thấy trong lòng có chút nóng nảy. không nói ra được nguyên nhân, chính là cảm thấy trong cơ thể huyết dịch sôi trào, giống như đang náo loạn, lại giống như đang ám chỉ điều gì.

Mà một khắc cô ngồi lên máy bay kia, Hứa gia, căn phòng của Hứa Mạch, Hứa Mạch ước chừng nằm trên giường hơn bốn tháng, trải qua dầy dụa một hồi lâu, rốt cuộc chiến thắng bóng tối, mở mắt.

“Đại thiếu gia tỉnh” kèm theo hộ sĩ kêu lên, toàn bộ Hứa trạch xôn xao một mảnh, náo nhiệt long trời lở đất.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Hứa mạch tỉnh. Mặc dù không thể xuống giường đi lại, nhưng cũng đủ khiến Hứa gia mừng rỡ không thôi. Bác sĩ đã chắc chắn, chuyện Hứa Mạch tỉnh lại đã là kì tích hiếm có, chắc hẳn sau này còn có thể lại có kì tích, hẳn có thể khỏe mạnh đứng lên.

So với cả đời làm người thực vật, Hứa mạch không đi được cũng không có làm cho Hứa gia thất vọng, chỉ cần người còn sống, thì có hi vọng. Từng bước từng bước đi từ từ, một ngày nào đó rồi cũng sẽ tốt thôi.

Nhưng mà, tất cả mọi người đều không nghĩ tới, sau khi tỉnh lại, người đầu tiên Hứa Mạch hỏi đến là Lâm Du.

Hai người này lúc trước không phải là không có bất kì quen biết nào sao? Chẳng lẽ, khoảng thời gian này Hứa Mạch đều có tri giác? Nghe được thanh âm bên ngoài? Như vậy, Lâm Du không có nói dối? Cô đã phát hiện dấu hiệu tỉnh lại của Hứa Mạch từ sớm?

Có suy nghĩ này, lại nghĩ tới thời gian gần đây thái độ cả bọn họ đối với Lâm Du, mọi người Hứa gia trở mặt nhìn nhau, trong lúc nhất thời không biết nói cái gì cho phải.

Hứa Chấn Thiên cũng vậy, khi bị Hứa Mạch hỏi, trong bụng không biết trả lời như thế nào.

Đợi đến khi bác sĩ tới kiểm tra xong, chắc chắn trên người Hứa Mạch là xảy ra kì tích, Hứa Chấn Thiên liên tục gật đầu, trong lòng hiện tại tràn đầy vui mừng, lúc này cũng không đoái hoài tới gì, vội vàng nói: “Hứa Mạch, con cảm thấy thế nào? Có cảm thấy khó chịu chỗ nào hay không?”

“Ông nội, con muốn gặp Lâm Du” Ánh mắt sáng quắc nhìn Hứa Chấn Thiên, Hứa Mạch kiên trì hỏi.

“Con...” Hứa Chấn Thiên khẽ thở dài một cái, thật sự nói ra tung tích Lâm Du: “Lâm Du xuất ngoại, đi tham gia cuộc so tài dương cầm quốc tế, nửa tháng sau sẽ trở lại”

“Có thể liên lạc với cô ấy không?” Xuất ngoại? Lâm Du cái gì cũng nói với hắn, lại duy nhất không có chào tạm biệt. Đối với việc Lâm Du không có ở đây, Hứa Mạch cảm thấy mất mát.

Thất vọng trên mặt Hứa Mạch quá mức rõ ràng, làm Hứa Chấn Thiên không khỏi mềm lòng, phân phó quản gia bên cạnh “Lập tức gọi điện thoại cho Lâm Du”

“Anh họ, anh cần gì nhất định phải tìm cô ta? Cô ta cũng không phải là người tốt gì...” Hứa Hoán lầm bầm còn chưa có hết, chỉ thấy sắc mặt Hứa mạch chợt thay đổi.

“Cô ấy không phải người tốt, cậu phải sao?” Ngần đầu lên nhìn Hứa Hoán, vẻ mặt Hứa Mạch rất là nghiêm túc, bên trong giọng nói lộ ra cảm tức vô cùng.

“Anh họ?” Hứa Mạch là người khiêm tốn, tình cảm với Hứa Hoán từ trước đến giờ luôn tốt. Ở trong mắt Hứa Hoán, người anh họ Hứa Mạch này là tốt nhất, cũng là ưu tú nhất. Nhưng mà trong nháy mắt này, Hứa Hoán cảm thấy Hứa Mạch đối với hắn rất là tức giận.

“Thừa dịp tôi hôn mê, khi dễ vợ tôi, cậu cảm thấy mình không sai?” Nếu là trước kia, quả thật Hứa Mạch đối với người em trai Hứa Hoán này rất tốt. Nhưng khi chính tai nghe Hứa Hoán đối với Lâm Du nói ra những lời tồi tệ, Hứa Mạch thiếu chút nữa bị chọc giận mà từ trên giường nhảy cồm lên đánh Hứa Hoán một trận.

“cái gì mà vợ? Lâm Du căn bản không phải...” Nếu Lâm Du thật sự là chị dâu của hắn, Hứa Hoán dĩ nhiên sẽ một mực cung kính đem Lâm Du kính trọng. Nhưng trên thực tế, Lâm Du căn bản không phải là vợ Hứa Mạch, cũng không có tư cách làm con dâu Hứa gia.

“Cô phải” trằm mặt cắt đứt lời kêu la của Hứa Hoán, Hứa Mạch nói như đinh đóng cột, “Tôi nói phải, cô ấy chính là phải”

“Anh họ, anh điên rồi? Lâm Du cô ta...” không dám tin nhìn Hứa Mạch, Hứa Hoán nghĩ thế nào cũng không thông, Hứa Mạch tại sao lại đối với Lâm Du như thế. Không phải là, bị Lâm Du cho uống thuốc mê chứ?

“Hứa Hoán, bớt tranh cãi một tí” bất động thanh sắc nghe đến đó, Hứa Chấn Thiên hoàn toàn nhìn ra thái độ của Hứa Mạch đối với Lâm Du, không khỏi im lặng nghĩ ra một cái ý nghĩ không thể tưởng tượng nổi. Giờ khắc này, tim của ông như gương sáng, sáng tỏ thông suốt.

“Ông nội, con là được Lâm Du đánh thức.” tận tình bên trong, Hứa Mạch một câu cũng không nói. Nhưng chỉ một câu giải thích hơi hợt, đã vì địa vị của Lâm Du ở Hứa gia dao động lớn.

Xung quanh mọi người đều nghiêm sắc mặt, muốn hỏi nhiều, lại biết nên hỏi từ đâu. từ khi Hứa Mạch xảy ra chuyện, bọn họ rất hoảng sợ. Đối với Lâm Du, bọn họ không cách nào khống chế con giận, thái độ đương nhiên sẽ không được tốt.

Mà đợi đến khi Hứa Hoán nói, Lâm Du đem chuyện Hứa Mạch tình lại làm chuyện đùa nói dối mọi người, chán ghét của mọi người đối với Lâm Du tăng thêm một bậc, hận không thể đem Lâm Du đuổi ra Hứa gia. Nhưng mà hiện nay, chính miệng Hứa Mạch nói, hẳn là được Lâm Du đánh thức?.

“Từ ngày đầu tiên Lâm Du đến phòng của con, một thân một mình đọc sách cho con nghe, không ngừng khích lệ con nên tỉnh lại... cô ấy làm hết thầy, con đều biết, hơn nữa đối với cô ấy đáp lại” Đối với một căn phòng yên lặng, trên mặt Hứa Mạch mang nụ cười nhàn nhạt, ôn nhu tốt đẹp.

Trong bụng Hứa Hoán rung lên, kinh ngạc tròn to mắt. đáp lại cái gì? Chẳng lẽ chuyện Lâm Du nói là sự thật? Trước đó anh họ quả thật có động? Mà hẳn thân em họ cùng anh ấy có tình cảm thâm hậu nhất, lại không phát hiện ra? Ngay dưới con mắt của hắn, hắn lại không phát hiện động tác của anh họ.

“Không sai, chính là như trong đầu cậu tưởng tượng” trừng mắt nhìn Hứa Hoán một cái, nụ cười trên mặt Hứa Mạch phai đi, giọng nói có chút không vui, “Tôi thật sự không muốn thừa nhận, người em họ mà tôi đáng tự hào nhất, nguyên lai là một tên cuồng tự đại ngu xuẩn dốt nát. Nhưng lại phơi bày cho tôi thấy, để cho tôi không thể giả bộ không biết. Hứa Hoán, đối với Lâm Du, cậu quá phận rồi.”

“Đó là vì...” Hứa Hoán muốn giải thích, hẳn là vì Hứa Mạch bị tổn thương mà bất bình, trong lòng sinh ra bất mãn, là... có thể có nhiều lý do hơn nữa, nhưng đối mặt với công lao to lớn Lâm Du đã đánh thức được Hứa Mạch, cũng trở nên không đáng nhắc tới. Lâm Du, là nhân của Hứa gia.

“Sai lầm chính là sai lầm, mượn cớ nhiều hơn nữa cũng là vô ích” Hứa Hoán không kiên ki biện hộ cho mình nữa, Hứa Mạch lại không từ bỏ dễ dàng như vậy.

Từ khi Lâm Du bước vào Hứa gia, quả thật Hứa Mạch không biết cô gái này. Nhưng mà bốn tháng ròng rớm chiều chung sống, hẳn thực sự nhận biết được Lâm Du, so với bất luận kẻ nào hiểu rõ cô hơn.

Rốt cuộc tại sao Lâm Du thay Lâm Nhất thiên giả tới Hứa gia, đến tốt cùng là có rắp tâm muốn cướp thế Hứa gia, hay là trong lòng tràn đầy oán hận dự định trả thù Lâm gia... Hứa Mạch cũng không ngại. Không có cách nào, ai bảo hắn chẳng qua là nghe những chuyện cũ kia của Lâm Du, liền nổi lên lòng muốn bao che đây.

Về phần Hứa Hoán cùng những người ở Hứa gia, Hứa Mạch sẽ cho bọn họ biết: Lâm Du đối với hắn không có ác ý, cũng chưa từng nghĩ muốn tổn thương hắn.

“Lão gia, Lâm tiểu thư không liên lạc được. Tôi đã điều tra Lâm tiểu thư vẫn còn đang trên máy bay, còn chưa đến nơi, cho nên điện thoại di động của cô ấy chưa mở máy” vừa lúc đó, quản gia đi tới.

Hướng về phía quản gia gật đầu một cái, Hứa Chấn Thiên xoay người nói với Hứa Mạch: “Vậy cũng chỉ có thể chờ thôi”

“Mẹ con đâu?” Hứa Chấn Thiên vì Hứa Mạch an bài, Hứa Mạch lại có chút nóng lòng. Rõ ràng là Lâm Du đem hắn đánh thức, là Lâm Du đem hắn từ trong bóng tối kéo ra ngoài. Không thể từ chối, hẳn mở mắt người đầu tiên muốn trông thấy, chính là Lâm Du.

Thân là nhà dương cầm nổi tiếng, Tần Khả Tâm là giám khảo lần tranh tài này, tự nhiên là phải đi Mỹ trước. vốn là bà cũng không muốn đi trước, chỉ là bên kia có một số công chuyện, đã sang Mỹ trước Lâm Du ba ngày.

Bất quá bởi vì Hứa Mạch đột nhiên tỉnh lại, Tần Khả Tâm trực tiếp bỏ công việc, giờ phút này đã đang trên phi cơ bay trở về. Cho nên, Hứa Mạch muốn tìm bà, cũng là không tìm được.

Biết được hành tung của Tần Khả Tâm, ánh mắt Hứa Mạch chợt lóe, cũng không tìm Lâm Du nữa.

Ngược lại là cả đám người Hứa gia, bởi vì thái độ của Hứa Mạch là bối rối. Hứa Mạch trước mặt tất cả bọn họ, công nhận Lâm Du là vợ hắn. Nói cách khác, Hứa Mạch chấp nhận cuộc hôn nhân hoang đường này?.

Tâm tình phức tạp nhất, phải nói đến Hứa Hoán luôn luôn coi Lâm Du là kẻ thù. Hắn chẳng thể nghĩ tới, Lâm Du có thể làm anh họ hắn vui vẻ, đơn giản không cách nào tưởng tượng, không thể bác bỏ. Nhưng mà, nếu như anh họ nhận định Lâm Du, hẳn không thể không khò vì đã bất kính với Lâm Du, phải ngoan ngoãn đi xin lỗi rồi...

Tần Khả Tâm trở về rất nhanh, nhìn Hứa Mạch ngồi xe lăn, nước mắt rơi lã chã.

“Mẹ” thấy Tần Khả Tâm, Hứa Mạch để quyền sách trên tay xuống, hướng về phía Tần Khả Tâm lộ ra nụ cười vui vẻ, “Người đã về”.

Tần Khả Tâm không nhận được nữa, hướng Hứa Mạch ôm lấy: “đã về rồi, con trai bảo bối của mẹ đã trở lại thật rồi”

“Mẹ, con đều đã cưới vợ rồi, người con gọi con là ‘bảo bối’. Sẽ làm con ngượng ngùng” Nhẹ nhàng vỗ bàn tay đang chụp sau lưng của Tần Khả Tâm, Hứa Mạch thân thiết an ủi Tần Khả Tâm.

“Vợ?” Tần Khả Tâm sững sờ, kinh ngạc nhìn Hứa Mạch, “Ài?”.

“Lâm Du à!” một thái độ đương nhiên, Hứa Mạch nói xong lại bỗng nhiên thay đổi giọng, “Mẹ, người không phải cũng hiểu lầm Lâm Du chứ? Nếu không phải cô ấy ngày đêm bên cạnh đọc mấy loại sách khô khan nhàm chán, con còn không biết khi nào mới tỉnh lại được đây!”

Tần Khả Tâm vừa muốn nói chuyện, liền thấy quyển sách Lâm Du hay đọc trên chân Hứa Mạch. Hồ nghi nhìn Hứa mạch, chăm chú hỏi: “Thật sự là Lâm Du đánh thức con sao?”

“Mẹ, con là con trai ruột của người, cần phải đem những chuyện này ra làm gì?” Hứa Mạch đỡ khóc đỡ cười nhún vai, thuận tiện cũng không quên cất giọng nói rõ ràng trước mặt của mình, “Bất quá mẹ, vợ con bị ông nội cùng Hứa Hoán ép đi rồi, người phải giúp con trai người đem người đó trở về?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Cuộc tranh tài dương cầm quốc tế, Lâm Du thuận lợi đạt được giải nhất. Bụng giải trở về Hứa gia, Lâm Du cảm giác rõ ràng, bầu không khí Hứa gia lại một lần nữa thay đổi. Quét sạch không khí không vui trước khi cô rời đi, ngược lại là một cỗ vui sướng tràn đầy?

Sinh lòng nghi ngờ, nhắm mắt lại chuẩn bị nghe, chắc chắn trong phòng Hứa Mạch không có ai, Lâm Du trực tiếp mở cửa căn phòng của Hứa Mạch.

Bên trong phòng, Hứa Mạch ngồi trên xe lăn sắc mặt nghiêm nghị, anh tuấn phi phàm. Ánh nắng mặt trời chiếu rọi vào trong phòng, chiếu sáng ở trên người anh, điểm xuống một cái ánh sáng.

Lâm Du đi tới cửa phòng, đầu tiên nhìn thấy chính là một hình ảnh chói mắt như vậy. Cứ như vậy một cái chớp mắt, thiếu chút nữa cô phản ứng không kịp.

Hứa Mạch tỉnh? Tỉnh lúc nào? Một loạt suy nghĩ khiếp sợ đột nhiên xuất hiện trong đầu, làm cho Lâm Du thiếu chút nữa tưởng là mình đi nhầm phòng.

Nghe âm thanh ngân đầu lên, tầm mắt Hứa mạch thẳng tắp nhìn sang. Không chớp mắt quan sát Lâm Du trong chốc lát, chậm rãi lộ ra một nụ cười ấm áp: “Hoan nghênh trở lại”

Giọng Hứa Mạch mang theo quen thuộc, dưới chân Lâm Du như mọc rễ, đứng ở đó không động đậy. Không phải ảo giác, Hứa Mạch thật sự đã tỉnh.

“Vợ, có thể tự mình tới đây hay không? Mặc dù anh đã rất cố gắng, nhưng vẫn không thể tự mình đi bộ tới” Hướng về Lâm Du giang hai tay ra, giọng của Hứa Mạch rất ôn nhu, trong mắt lóe lên một tia giao hoạt.

Vợ? Lâm Du cau mày một cái, trong bụng dâng lên một cỗ cảm giác không được tự nhiên, nhìn chằm chằm Hứa Mạch không nhúc nhích.

Một chút cũng không bị đã kích khi Lâm Du không phối hợp, động tác Hứa Mạch không thành thạo lăn xe lăn, đi tới trước mặt Lâm Du. ngẩng đầu lên, mặt mày cười chum chim: “Vợ không đi qua, anh cũng chỉ có thể chính mình tới”

Hứa Mạch sẽ động sẽ cười an vị trước mặt cô, Lâm Du nháy mắt mấy cái, trong lúc nhất thời không biết phản ứng ra sao.

Hứa mạch thật sự thức tỉnh... Kết quả như thế, vốn là cô mong đợi nhất. Nhưng sự tỉnh phát sinh như thế, Lâm Du đột nhiên phát hiện, thật ra cô còn chưa có chuẩn bị xong tư tưởng đầy đủ.

Từ khi vừa bắt đầu đối với Hứa Mạch, cô chính là không đề phòng. Một lần nữa trở lại, hồi tưởng qua bảy năm, Lâm Du biết rõ ràng, Hứa Mạch sẽ không tỉnh lại.

Trong lòng có cái nhận thức này, bất kể nói với Hứa mạch chuyện gì, hay là trước mặt Hứa Mạch bại lộ bao nhiêu bí mật, cô cũng sẽ không lo lắng sẽ bị lộ tẩy.

Trong tâm tư, cô coi Hứa Mạch thành vật sở hữu của mình, dù là cái đòi nằm trên giường cũng không quan trọng. Cho nên vô luận như thế nào, cô cũng sẽ không hại Hứa Mạch. Sâu hơn nữa ở trước mặt Hứa Mạch, cô hoàn toàn trong suốt.

Lúc gặp phải hoài nghi của Hứa gia, Lâm Du quả thực từng sinh ra kì vọng đối với Hứa Mạch, mong anh tỉnh lại, hơn nữa cô cũng nói như vậy trước mặt Hứa Mạch. Nhưng khi nói ra như vậy, là sau khi cô bị đuổi ra khỏi Hứa gia.

Lúc đó cô đã rời khỏi Hứa gia, sẽ không gặp lại Hứa Mạch, càng không ai biết cô đã từng xuất hiện trước mặt Hứa Mạch. Có thể Hứa Mạch chưa từng nghe qua lời cô nói, dù tỉnh lại cũng không mang lại uy hiếp cho cô. Cho dù Hứa Mạch nghe được những chuyện cô đã từng nói, sẽ nghĩ cô là yêu thích nói bậy bạ, yêu thích suy nghĩ những chuyện điên khùng, sẽ tận lực tránh xa cô... Lâm Du cũng sẽ không cảm thấy Hứa Mạch có lỗi.

Nhưng Lâm Du chưa từng suy nghĩ qua, cô còn chưa rời khỏi Hứa gia, Hứa Mạch đã tỉnh lại. không có bất kì thông báo nào, cứ như vậy xuất hiện trước mặt cô.

“Vợ, chẳng lẽ em ra ngoài một chuyến, liền không cần anh nữa chứ?” Thật lâu không có được Lâm Du đáp lại, Hứa Mạch tự ý kéo tay của Lâm Du,

giọng rất là... Ai oán?

“Tôi không....” Trước đó, Lâm Du ở trước mặt Hứa Mạch cũng chưa từng xuất hiện, cho nên cũng không biết tính cách Hứa Mạch. Thời khắc này Hứa Mạch đối với cô mà nói, rất xa lạ, nhưng mà, Hứa Mạch vẫn là Hứa Mạch, là cô cùng tâm lòng chăm sóc hơn bốn tháng, là Hứa Mạch cô quyết lòng chiếu cố cả đời. Đối với Hứa Mạch, cô mãi mãi không thể nào làm như không thấy, cũng không có khả năng thờ ơ không động lòng.

“Anh cũng biết vợ sẽ không quan tâm anh” Đúng lúc cắt đứt Lâm Du nói, Hứa Mạch cười híp mắt tự mình trả lời. sau đó, giọng nói nhẹ nhàng, tràn đầy mong đợi, “Vợ, em tham gia tranh tài kết quả thế nào? Có đạt được hạng nhất hay không?”

“Có” Lâm Du gật đầu một cái, trả lời đúng sự thật. Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng mà trong lòng cô Hứa Mạch, đúng là đặc biệt nhất. đối mặt với lòng tốt của Hứa Mạch đối với mình, cô căn bản không chống cự lại được.

“Anh cũng biết, vợ anh lợi hại nhất” Mặt đầy tự hào gật đầu một cái, từ đầu đến cuối Hứa Mạch kéo tay Lâm Du cũng không có thả lỏng. “Vợ đã trở lại, anh liền để cho bọn họ chuẩn bị tiệc ăn mừng”

Tiệc ăn mừng? Lâm Du cũng không nghĩ, thái độ của Hứa gia đối với cô từ cảnh giác cùng phòng bị mà thay đổi. Dù sao đối với Hứa gia mà nói, cô là người ngoài.

Bất quá sau đó, thái độ của Hứa gia, quả thực nằm ngoài dự đoán của Lâm Du. Nhìn Hứa gia trong khoảng khắc nóng nảy, ánh mắt Lâm Du tiềm ẩn nghiên cứu chuyển sang Hứa Mạch

“Vợ, sao vậy?” Tiến lên đón ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Lâm Du, Hứa Mạch xé ra khóe miệng, không có bất kỳ tránh né nào.

Lâm Du lắc đầu một cái, không nói gì thêm nữa. biểu hiện của Hứa Mạch không có chút sai nào. Có thể cũng chính là Hứa Mạch quá mức hoàn mỹ như vậy, để cho Lâm Du có loại cảm giác không thật. giống như thời khắc này hết thấy đều là mơ, dùng sức nắm một cái, giấc mơ sẽ bể tan tành.

“Lâm Du đã trở lại? chúc mừng con đạt được hạng nhất, thật là tốt.” Thấy Lâm Du một lần nữa ở Hứa gia, Tần Khả Tâm biểu hiện nhiệt tình không ít. Có ý đem hoa tươi về đưa tới trước mặt Lâm Du, nụ cười trên mặt rất là thành thật.

Vốn là thấy Hứa Mạch tỉnh lại, Tần Khả Tâm liền dự định bỏ xuống lần đi Mỹ tham gia lần tranh tài dương cầm quốc tế này, ở nhà chăm sóc Hứa Mạch cho thật tốt. chỉ vì Hứa Mạch nói, muốn bà hết sức chiếu cố Lâm Du, cho nên bà mới đặc biệt đi qua Mỹ lần nữa.

Bất quá sau khi chính mắt thấy biểu hiện của Lâm Du trong cuộc tranh tài, Tần Khả Tâm rất vui mừng, bà không có bỏ lỡ màn trình diễn xuất sắc mà Lâm Du đem tới. không khỏi không thừa nhận, Lâm Du rất có tài hoa, rất có linh tính. Hạng nhất lần này, Lâm Du rất xứng đáng.

Đối với lòng tốt bất ngờ của Tần Khả Tâm, Lâm Du hơi nghi hoặc một chút. Thái độ Hứa gia thay đổi quá nhanh, cô không cách nào không phòng bị.

Mặc dù chuyện Hứa Mạch tỉnh lại mang lại cho cô lo sợ lớn hơn vui mừng, nhưng đối mặt với Hứa Mạch, Lâm Du luôn mang theo mấy phần tín nhiệm. bất kể Hứa Mạch thế nào đối với cô, cô cũng có thể chấp nhận. Chẳng qua là đối với những người khác của Hứa gia, lại khác.

Đối với Lâm Du, tâm tình Tần Khả Tâm cũng một mực trở nên phức tạp. thắng xe Hứa Mạch không ăn, là Cừ gia làm, không có quan hệ gì với Lâm Du. Hứa Mạch không thể kịp thời tránh khỏi tai họa, là bị Lâm Nhất Thiên gây họa, cũng không có quan hệ gì với Lâm Du. Nhưng mà cuối cùng, người gả tới Hứa gia chuộc tội, chính là Lâm Du.

Phải là đối một trường hợp khác, Tần Khả Tâm cũng sẽ không đối với Lâm Du sinh ra hiềm khích. Nhưng mà trước đó, đối mặt với Hứa Mạch nằm trên giường không thể động dậy, Tần Khả Tâm rất khó bày ra vẻ mặt ôn hòa sống chung với Lâm Du. Nhưng mà, vì không trách người vô tội, bà đã tận lực tránh Lâm Du, không tiếp xúc quá nhiều.

Mời Lâm Du tham gia cuộc tranh tài dương cầm quốc tế, là bởi vì công nhận tài hoa của Lâm Du. bỏ qua ân oán Hứa gia cùng Lâm gia không nói, Lâm Du đúng là một cô gái tốt.

Bất quá chung quy, Tần Khả Tâm không có biện pháp không nhìn nguyên nhân Lâm Du gả tới Hứa gia. Chỉ cần vừa nghĩ tới Hứa Mạch nằm trên giường không thể nhúc nhích, bà liền không thể nhắm mắt làm ngơ, hận không thể phá hủy Lâm Nhất Thiên cùng toàn bộ Lâm gia.

Không cách nào đè nén hận ý xuống, Tần Khả Tâm hoàn toàn không thể nào sống hòa bình cùng với Lâm Du. cho dù là ở dưới một cái mái hiên, đều cảm thấy hô hấp khó chịu. cho nên bà lựa chọn trốn tránh.

Tần Khả Tâm biết, bà giận cá chém thớt như vậy là không đúng. Sâu nhất trong nội tâm, bà so với ai khác đều biết, nguyên nhân khiến cho bà tránh Lâm Du không đơn thuần là vì sự tồn tại của Lâm Du, mà còn có Hứa Mạch một người không tỉnh.

Trước khi Lâm Du gả vào Hứa gia, Tần Khả Tâm không rời khỏi giường Hứa Mạch nửa bước. bà không ngừng nói với chính mình, không liên quan, Hứa Mạch sẽ tỉnh, con trai của bà rất là kiên cường đấy.

Song khi Hứa Chấn Thiên nói cho bà biết, dự định đem Lâm Nhất Thiên cưới vào Hứa gia. Một khắc kia, Tần Khả Tâm không thể không cường bách chính mình đối diện với thực tế, đối mặt với sự thật tàn khốc Hứa Mạch phải nằm trên giường cả đời.

Đợi đến khi Lâm Du thay thế Lâm Nhất Thiên gả vào Hứa gia, Tần Khả Tâm yên lặng nhượng bộ bỏ qua. Bà sợ hãi chính mình không chịu nổi, sợ một ngày nào đó sẽ buông tha hy vọng trước Hứa mạch....

Vì không để cho mình phải suy nghĩ lung tung, Tần Khả Tâm bắt đầu tiếp nhận đủ loại công việc nặng nhọc, không chịu cho chính mình một khắc thành thời.

Lần tranh tài dương cầm ở đại học D, Tần Khả Tâm tự nhận công chính, cho Lâm Du khẳng định cao nhất. Nhưng trên thực tế, đáy lòng bà suy nghĩ hôn tạp, thật là không cao hứng nổi.

Cho đến khi Hứa Mạch nói cho bà biết, là Lâm Du đánh thức Hứa Mạch, là Lâm Du cứu Hứa Mạch. Tần Khả Tâm vui mừng, cảm giác đối với Lâm Du càng trở nên phức tạp, cảm kích cũng có, càng nhiều hơn. ... là hồ thẹn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Ngày dạ tiệc ở Hứa gia phá lệ phong phú, cũng vô cùng náo nhiệt. Tất cả mọi người Hứa gia đều không ngoại lệ, toàn bộ đều đến đông đủ.

Cảnh tượng như vậy, là Lâm Du ở Hứa gia bốn tháng chưa từng thấy qua. Không cách nào chối bỏ, chuyện Hứa Mạch tình lại không đơn thuần mang lại cho Hứa gia vui mừng, còn là động lực và hi vọng.

Đối với thân thể hoàn toàn bất động với trước đây, với Hứa Mạch không còn nằm trên giường lắng nghe cô nói như trước đây, mà sẽ nói chuyện với cô, Hứa Mạch sẽ cười với cô, trong lòng Lâm Du không kiềm hãm được cũng theo đó chuyển biến tốt. Thay đổi như vậy, thật giống như cũng không khó tiếp nhận lắm.

“Chị dâu, thật xin lỗi!” Đang lúc này, Hứa Hoán với gương mặt đỏ như quả cà chua đi tới trước mặt Lâm Du, một mực cung kính đưa lên nước trái cây, hướng về Lâm Du cúi đầu một cái thật thấp.

Thái độ của Hứa Hoán, từ đầu tới cuối thay đổi cực lớn, hoàn toàn không giống như tác phong của hắn. Lâm Du đứng tại chỗ, mặt đầy quái dị.

“Chuyện lúc trước là em không đúng, em không nên có thành kiến đối với chị, cũng không nên cố ý làm phiền chị. Chị không có nhìn lầm, cũng không có nói dối, anh họ thật sự tình lại! Xin lỗi, lúc trước đều là em lòng dạ tiểu nhân, hiểu lầm chị. Ở chỗ này, em thành tâm cảm ơn chị đã hết lòng chiều cố đối với anh họ, đồng thời hướng về phía chị thành khẩn xin lỗi!” Hứa Hoán vừa nói, một bên liếc trộm Hứa Mạch bên người Lâm Du, rất sợ có câu nào nói không đúng, sẽ tiếp tục bị đánh đòn.

“Các người rốt cuộc bị làm sao đây?” Tần Khả Tâm cũng thì thoi đi, hai người vốn là tiếp xúc không nhiều, không có kết oán. Nhưng là Hứa Hoán... Lâm Du không thể không hoài nghi, Hứa Hoán là không phải uống lộn thuốc?

Nhìn tính cách Hứa Hoán, hào hứng chạy tới cảnh cáo Lâm Du phải giữ khoảng cách Hứa Mạch, không cho phép lại gần Hứa Mạch còn tạm được, tại sao đột nhiên lại chạy tới xin lỗi cô?

Còn nữa, “Chị dâu” kiểu xưng hô này lại đến từ đâu? bởi vì Hứa Mạch xưng hô “bà xã” với cô? Nghĩ tới nghĩ lui, tầm mắt của Lâm Du hướng về trên người của Hứa Mạch.

Chống lại Lâm Du không tiếng động hỏi, Hứa mạch không nói gì, bình chân như ại ngồi trên xe lăn, cười đầy vô tội. Hắn thật cái gì cũng không liên quan, chính là thừa dịp bà xã không có nhà, có lòng tốt tìm Hứa Hoán nói chuyện một chút.

Nói chuyện? coi như người trong cuộc, Hứa Hoán lên tiếng, hắn không bao giờ muốn cùng anh họ nói chuyện thân mật như vậy nữa.

Anh họ trước kia, khiêm tốn lễ độ, đối với người nào cũng bày ra một bộ mặt mày vui vẻ ôn hòa. Thời điểm đó Hứa Hoán vô cùng kính ngưỡng Hứa Mạch, thậm chí đem Hứa Mạch thành đối tượng mà mình phải học tập. Nhưng mà hiện nay, Hứa Hoán thế nào lại cảm thấy nộ cười Hứa Mạch. ... Có âm mưu!

Tình cảnh hôm đó rõ mồn một trước mặt, mỗi lần nhớ lại, cũng làm cho trong lòng Hứa Hoán sợ hãi một phen. Nếu như có thể, hắn thật rất muốn quên đi những chuyện ngày hôm đó xảy ra. Nhưng mà nếu như Lâm Du hỏi, dù hắn không nói ra, cũng theo bản năng ở trong đầu nhớ lại một lần.

Bởi vì sự thật Lâm Du đem Hứa Mạch đánh thức, đứng ở trước Hứa Mạch, Hứa Hoán không nhận được mình chưa có đủ niềm tin. Hắn vốn cảm giác mình không có lỗi, nhưng khi anh họ nhận định Lâm Du làm vợ, như vậy... hắn liền cảm thấy mình quả thật sai lầm rồi. ít nhất thái độ của hắn với Lâm Du quả thật không được tốt, cũng không đủ kính trọng.

Không sai? Trong bụng Hứa Mạch lạnh rên một tiếng, chợt nâng lên một mặt mày vui vẻ, hướng Hứa Hoán ngoắc ngoắc tay.

Đó là lần đầu tiên, Hứa Hoán cảm thấy, nụ cười của Hứa Mạch giống như ác ma kêu gọi. Theo bản năng liền muốn né tránh, nhưng lại không giám khiêu khích lửa giận của con cạp mới tỉnh dậy này.

Hơi chân chừ một chút, nghiêm túc cân nhắc qua thế cục, Hứa Hoán vẫn là chấp nhận cùng người xuống, đem mặt tiến tới trước mặt Hứa Mạch.

Hứa Mạch không chút khách khí bắt lấy cổ áo Hứa Hoán, đâm một cái vào bụng của Hứa Hoán.

“Anh, em sai lầm rồi, thật sự biết lỗi rồi” Hứa Hoán cảm thấy rất ủy khuất. Hắn là vì chuốc giận thay anh họ, mới đối với Lâm Du có ác cảm hơn nữa, hắn cũng không có cố ý tìm Lâm Du gây chuyện, mà là Lâm Du không giải thích rõ ràng tự mình đưa đến trước mặt hắn a!. Mặt dù sau chuyện này chứng minh Lâm Du không có nói dối, nhưng lúc đó dưới tình huống như vậy, hắn làm sao có thể tin tưởng Lâm Du?

“Thật sao?” hướng về phía Hứa Hoán cười một tiếng, Hứa Mạch không giảm bớt lực đạo đánh thêm một quyền thứ hai. Rõ ràng miệng nói một đằng bụng nghĩ một nẻo, hắn làm sao không nhìn ra?

“Đạ, tuyệt đối thật! em đảm bảo sẽ cùng Lâm Du nói xin lỗi, xin cô ấy tha thứ...A!” Hứa Hoán đau đến nghiêng răng, nhưng không dám trả đũa. Chịu giáo huấn của Hứa Mạch, thành thành thật thật nhận quyền thứ ba.

Đánh xong ba quyền, Hứa Mạch thả lỏng cổ áo của Hứa Hoán. Gập nét mặt Hứa Hoán thở phào nhẹ nhõm, hơi hốt nói: “Đừng tưởng rằng đã kết thúc. Vợ của Hứa Mạch tôi, không ai có thể khi dễ. Cho dù là cậu, cũng không được”.

“Anh họ, em không muốn khi dễ Lâm... không đúng, chị dâu. Là chị dâu. Trời đất chứng giám, em thật sự không muốn khi dễ chị dâu” Hứa Hoán ôm bụng rên rĩ, về mặt đau khổ hướng Hứa Mạch giải thích, “Em chủ yếu là không nghĩ tới cô ấy sẽ là chị dâu, cho nên mới không cẩn thận đắc tội cô ấy...”

“Cậu nói là đắc tội? Theo tôi thấy là khi dễ còn dễ nghe hơn. Với bản lĩnh của cậu, có bản lĩnh như vậy, làm sao không tìm tới Lâm Nhất Thiên, trực tiếp đem Lâm Nhất Thiên giết chết hả?” cho dù Lâm Du không phải vợ hắn, Hứa Mạch cũng không đồng ý hành động của Hứa Hoán. Có thể giận cá chém thớt, nhưng phải thích hợp. không nhìn thậm chí không thêm chú ý, Hứa Hoán có thể có nhiều phương thức lựa chọn, hắn không nên làm cho Lâm Du ảm ức, thậm chí làm hại ông nội cũng sinh ra thành kiến với Lâm Du.

“Em cũng có nghĩ qua, nhưng ông nội không cho phép, em liền...” Nói tới chỗ này, Hứa Hoán càng làm bộ ủy khuất, “Anh họ, là Lâm...chị dâu chính mình nói với ông nội, trước hết bỏ qua Lâm gia. Vốn là chúng ta định đem xí nghiệp Bắc Dương tiêu diệt rồi.”

“Mặc dù tôi rất không thích Lâm Nhất Thiên, nhưng cũng sẽ không miễn cưỡng đem tội danh không có đổ lên đầu cô ta. Dù sao, cô cũng không cố ý làm hại tôi là sự thật. Hứa gia chúng ta quả thật tài cao thế lớn, nhưng còn chur tới mức độ độc mã độc tôn. Tôi xảy ra chuyện, ông nội nhất định sẽ giận giữ, cũng sẽ ra tay đối phó Lâm gia. Nhưng tôi không tin ông nội sẽ đánh ngã Bắc Dương, chủ yếu là cho Lâm gia một chút giáo huấn, trong thời gian ngắn không để cho họ có thời gian bình an, bất lực gãy gục, hoang mang không thể sống qua ngày, thời khắc không yên bình” Liếc mắt Hứa Hoán về mặt đầy căm phẫn, Hứa Mạch lạnh lạnh nói.

Hứa Mạch không cho là mọi người không nghĩ ra, chuyện hắn biến thành người thực vật, thắng xe không ăn mới là nguyên nhân chính. Hành động của Lâm Nhất Thiên, chẳng qua là trời đất xui khiến mà trùng hợp. Nhưng người đó muốn diệt trừ hắn, coi như là lần này hắn tránh thoát, còn có lần sau nữa.

Dĩ nhiên, Lâm Nhất Thiên tội chết có thể miễn, nhưng tội sống nhất định phải trị. Dám bỏ thuốc hắn, thì phải gánh vác bị trả thù. Hứa Mạch hắn cho tới bây giờ cũng không phải là loại người lương thiện gì, hắn tuyệt đối sẽ không nương tay.

Nghe Hứa Mạch nói, Hứa Hoán lại trầm mặt, kẻ thù của bọn họ là Lâm Nhất Thiên, muốn hành hạ Lâm Nhất Thiên, nhưng không muốn đưa Lâm Nhất Thiên vào chỗ chết. Thù của anh họ, bọn họ đã trả ra được Cừu gia, đã trả về gấp bội rồi.

Mà Lâm Nhất Thiên, là sau khi bọn hắn đối mặt với Hứa Mạch nằm trên giường không có cử động, là bọn hắn sau khi tra ra chân tướng liền giống như bị ghen ở hòng. Bọn họ có thể không thể diệt trừ Lâm Nhất Thiên để phát tiết, nhưng cũng không thể bỏ qua cho Lâm Nhất Thiên. Nói tha thứ, nói dễ dàng vậy sao?

Nhưng mà, nếu anh họ đã công nhận Lâm Du, hắn liền không có gì đáng nói. Đại trượng phu dám làm dám chịu, chuyện hắn làm, hắn chấp nhận. Nên nói xin lỗi, hắn cũng sẽ không trốn tránh.

Cho nên, mới có giờ khắc này, một màn diễn ra Hứa Hoán với Lâm Du nói xin lỗi.

“Vợ, nếu em muốn tha thứ hắn, liền tiếp nhận lời xin lỗi của hắn. Còn nếu thấy thái độ của Hứa Hoán không đủ chân thành, có thể khiến hắn làm lại lần nữa” mắt thấy trong lòng Lâm Du nghi ngờ càng ngày càng đậm, Hứa mạch mở miệng nhắc nhở.

Lời Hứa mạch vừa nói ra, sau lưng Hứa Hoán chợt lạnh, kiên trì đến cùng không thêm đếm xỉa đến: “Chị dâu có ý kiến gì cứ việc nói ra, em đảm bảo không nói hai lời”

Đến đây, nếu Lâm Du còn không nhìn ra, Hứa Hoán alf đang nhìn sắc mặt Hứa Mạch làm việc, liền uống phí sống lại một lần rồi. trong lòng biết đây là Hứa Mạch bảo vệ cô, Lâm Du không nhìn được nhếch mép, không nhìn Hứa Hoán tồn tại, đẩy Hứa Mạch đi tới bên bàn ăn. Có chỗ dựa có thể dựa vào, cô đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Cũng biết không thể khinh địch như vậy, một lần liền vượt qua kiểm tra. Hứa Hoán cúi đầu xuống, mặt mày ảm đạm thờ dài một hơi. Xem ra, những ngày kế tiếp của hắn khó qua rồi...

Trên bàn ăn Hứa gia, Lâm Du ngồi bên cạnh Hứa Mạch, cũng không nói lời nào, lại cảm giác tồn tại rõ rệt. chỉ vì, Hứa Mạch đang không ngừng vì Lâm Du gấp thức ăn.

Chính mắt thấy thái độ của Hứa Mạch đối với Lâm Du, cho dù Hứa gia đã có chuẩn bị, cũng không tránh khỏi bị rung động. Từ giờ khắc này, ở trong mắt tất cả mọi người, Lâm Du chính là Lâm Du, là Lâm Du chiếu cố Hứa Mạch tình lại sau bốn tháng, là ân nhân Hứa gia. Với Lâm Nhất Thiên không có liên quan.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Một lần nữa Lâm Du trở lại trường học, nghênh đón cô là vinh dự lớn lao. Đoạt lấy hạng nhất cuộc tranh tài dương cầm quốc tế, thanh danh của cô lại một lần nữa được nâng cao, ở đại học D danh tiếng ngày càng lớn.

“Chị” Biết được hôm nay Lâm Du sẽ trở về trường, Triệu Tuyết Nhi cố ý chạy về, “Chúc mừng chị lấy được hạng nhất lần tranh tài này.”

“Hôm nay cô không có việc?” Từ khi Triệu Tuyết Nhi kí hợp đồng với công ty giải trí Thiên Thần, trọng tâm liền chuyển tới trong công việc, rất ít khi trở về trường học. Giờ phút này trông thấy Triệu Tuyết Nhi ở bên trong sân trường, Lâm Du ngăn người.

“Có a, em đã nói với người đại diện, đi xem chị rồi sẽ sang đó ngay” Triệu Tuyết Nhi hôm nay, đã tại giới giải trí bộc lộ được chút tài năng. Công việc không ngừng theo nhau mà tới, xem như là tiểu minh tinh nho nhỏ. Bất quá vì gặp Lâm Du, bận rộn đi nữa cô cũng sẽ rút ra chút thời gian.

“Tới kịp không?” chỉ chỉ đồng hồ trên tay, Lâm Du với Triệu Tuyết Nhi nói đến thời gian.

“Có chút vội vàng, nhưng mà không sao cả” Triệu Tuyết Nhi lắc đầu một cái, nói xong cũng kéo Lâm Du qua một bên, “Lúc em ra ngoài, vừa vặn nghe được Triệu Linh Lộ với Lâm Nhất Thiên nói chuyện điện thoại, nói muốn tìm chị gây phiền phức. Cũng giống như trong video lần trước, nghe nói phóng viên tìm tới Lâm gia, muốn phỏng vấn ba mẹ Lâm Nhất Thiên. Chị, chị phải cẩn thận”

“Được, tôi sẽ chú ý. Trước hết cô nên đi làm việc, không nên đến muộn” Ngoài ý muốn lấy được tin tức của Triệu Tuyết Nhi, Lâm Du cười một tiếng, trong lòng ghi nhớ chuyện này.

“Ừ, em đi trước nhé. Nếu chị có gì cần giúp, thì lập tức gọi điện thoại cho em, em sẽ đến ngay.” Triệu Tuyết Nhi không yên lòng dặn dò xong, về mặt lo lắng bước nhanh rời đi.

Mặc dù vẫn rất lo lắng Lâm Du bị khi dễ, Triệu Tuyết Nhi tự thân cũng chỉ có thể làm được như vậy. Hiện tại cô còn quá yếu, chỉ có thể cố gắng làm việc, từ từ làm cho mình trở nên mạnh mẽ. Cho nên, bất kể mệt mỏi như thế nào đi nữa, cô cũng sẽ không hối hận.

Nhìn Triệu Tuyết Nhi rời đi, Lâm Du gọi điện thoại cho Phong Tĩnh, dặn dò lập tức bắt tay đem nội dung thu thập được phát hành ra ngoài.

“Không thành vấn đề” Phong Tĩnh vừa vặn đang sửa sang lại tài liệu Lâm Du tham gia tranh tài, coi như là đổi mới nội dung.

Ánh mắt Phong Tĩnh từ trước đến nay không tệ, cảm giác nhạy bén cực mạnh. Sự thật quãthực chính là như vậy, lúc trước nội dung có liên quan đến Lâm Du phát hành ra ngoài, dẫn tới phản ứng cực tốt. Mà nay Lâm Du đạt được giải nhất trong lần tranh tài quốc tế, tất nhiên sẽ được hưởng ứng mạnh mẽ.

Hướng chỉ vì phòng ngừa vạn nhất, đòn sát thủ mạnh nhất trong tay cô còn chưa lộ ra ngoài. Chỉ bất quá vì được phân phó, Phong Tĩnh chần chờ nhiều lần, vẫn là ngoan ngoãn ngậm miệng, tạm thời đem nội dung vừa nói biên tập xong phát ra ngoài.

Thời điểm Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình tìm đến trường học, Lâm Du vừa mới tan học. Vừa đi ra khỏi phòng học, liền đụng phải hai người ở bên ngoài.

“Tiểu Du, bên này” Rốt cuộc cũng thấy được Lâm Du, Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình cuối cùng thở phào nhẹ nhõm. Bọn họ dĩ nhiên đã sớm biết sự tình của Lâm Du ở trường học, chỉ là vì không muốn Hứa gia phát hiện ra đầu mối, cho nên mới không đến tìm Lâm Du. Nếu không phải danh tiếng Lâm Du hiện giờ quá lớn, bọn họ ắt phải tránh một bên trốn rồi.

“Cha, mẹ, các người sao lại tới đây” Tin tức Hứa Mạch tình lại, bị Hứa gia che dấu rất kĩ, cho tới nay vẫn không có người ngoài nào biết được. Mà đối mặt với thái độ của Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình, cũng vẫn trước sau như một, chưa từng thay đổi. Ngay cả hai người nói đi đến quán ăn gần trường học nói chuyện, Lâm Du cũng không từ chối.

Chỉ nhìn biểu hiện của Lâm Du, Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình căn bản không đoán được thái độ của Hứa gia. Cũng hơn bốn tháng đi qua, Hứa gia vẫn không có phát hiện Lâm Du không phải Lâm nhất Thiên? Chuyện như vậy, thật sự có khả năng sao?

Nhưng mà Lâm Du ở Hứa gia, tựa hồ cũng không phải khó chịu đựng như bọn họ từng suy nghĩ. Lâm Du như thường có thể đi học, còn có thể tham gia thi đấu dương cầm quốc tế, đoạt được hạng nhất. Chẳng lẽ kĩ thuật diễn xuất của Lâm Du tốt như vậy, một chút xiu sơ hờ cũng không có?

Nghỉ ngơi trong lòng ngày càng lớn, kèm theo kí gĩa tìm đến, Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình không thể nhẫn nại được, muốn tìm Lâm Du hỏi rõ ràng. Cùng lúc đó, bọn họ còn thông báo Lâm Nhất Thiên đại diện gặp mặt, dễ dàng đem sự tình hỏi rõ.

Nhưng mà, Lâm Du trả lời làm bọn họ rất thất vọng. Lâm Du nói, cô ở Hứa gia chỉ là một người trong suốt, mỗi ngày ngoại trừ tiếp xúc với Hứa Mạch, căn bản không thấy được những người khác ở Hứa gia. Cho nên, không tồn tại một chút sơ hở nào, cũng không ảnh hưởng cô học tập...

“Không thể nào” Lâm Nhất Thiên vội vã chạy tới, thở hổn hển tròn mắt nhìn Lâm Du, hung ác chất vấn, “Hôm tranh tài ở trường học, người làm giám khảo chính là Tần Khả Tâm mẹ của Hứa Mạch. Bà ta còn cố ý mời chị đi thi đấu dương cầm quốc tế, chị làm sao có thể chưa cùng người nào của Hứa gia tiếp xúc qua?”

“Công việc của Tần Khả Tâm bận bịu nhiều việc, rất ít ở tại Hứa gia, tôi chưa từng chạm mặt bà lần nào” Lâm Du đối đáp trôi chảy, chợt hỏi ngược lại, “Ngược lại Lâm Nhất Thiên, cô vẫn ở Chu gia trang điểm đậm như vậy sao? Người Chu gia không có phát hiện dị thường cùng kỳ hoặc nào sao?”

“Làm sao có thể, tôi mỗi lần ra ngoài mới trang điểm, trước khi về nhà đã tháo trang sức. Hơn nữa, có Chu Tuyền che chở cho tôi, ai có thể nhìn ra cái gì không đúng?” Nhắc tới Chu Tuyền, Lâm Nhất Thiên không khỏi có chút đắc ý, trong giọng nói thể hiện quá mức rõ ràng.

“Ừ, vậy thì tốt” Lâm Du không thể không gật đầu một cái, không nhìn ra bộ dáng bị đã kích một chút nào.

“Chẳng lẽ chị một chút cũng không yêu Chu Tuyền?” Mặt đầy hoài nghi nhìn Lâm Du, Lâm Nhất Thiên chưa từ bỏ ý định hỏi.

“Dĩ nhiên...” Lâm Du còn chưa nói hết, cửa phòng bao đã bị đẩy ra. Hứa Mạch mang theo hộ vệ về đây xe lăn đi tới, giống như từ trên trời rơi xuống, xuất hiện trước mặt bốn người.

Lâm Du quả nhiên là yêu Chu Tuyền đấy. Ý nghĩ như vậy mới vừa thoáng qua trong đầu Lâm Nhất Thiên, cô ta còn chưa kịp đắc ý, liền bị Hứa Mạch ra sân dọa sợ mặt như màu đất, làm đổ nước trà trên bàn.

Nước trà nóng bỏng theo bàn chảy xuống, tung tóe trên chân Lâm Nhất Thiên, nóng đến như vậy. Mà cô, thể nhưng động cũng không dám động, thân thể cứng ngắc tại chỗ. Kinh hãi mở to mắt, há hốc mồm: “Hứa...”

“Hứa Mạch” Lâm Nhất Thiên không thể gọi xong, Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình đồng thời kinh hô thành tiếng, không dám tin hô lên. Thật sự là Hứa Mạch? Làm sao có thể?

Lâm Du cũng bị Hứa Mạch đột nhiên xuất hiện làm kinh hãi. Ngồi ở chỗ đó, trong lúc nhất thời không có đứng dậy. Biểu hiện như vậy, ngược lại giống như trước đó không biết chuyện gì.

Lâm Du cho là, Hứa gia tạm thời sẽ không tiết lộ tin tức Hứa Mạch tỉnh lại. Không nghĩ tới, Hứa Mạch lại chủ động xuất hiện trước mặt mọi người.

Đối với tình trạng như vậy, nghỉ ngơi xong, Lâm Du buông lỏng người, nhếch miệng, chuẩn bị xem cuộc vui. Hứa Mạch xuất hiện, kinh ngạc nhất không phải là cô, mà là Lâm Nhất Thiên cùng vợ chồng Lâm Hồng Tín.

Như vậy sau đó, rốt cuộc Hứa Mạch là định trả thù trở về, hay là chuẩn bị đi chiến thuật quanh co? không thể chối cãi, Lâm Du rất là chờ mong.

“Vợ, anh đến đón em về nhà” Tầm mắt Hứa Mạch quét qua một nhà ba người, lại cố định ở trên người Lâm Du. Giọng ôn hòa bên trong mang theo cung chiêu, hoàn toàn không thấy ba người Lâm Nhất Thiên.

Tối hôm qua sau khi dạ tiệc kết thúc, Hứa Mạch vốn nói chuyện với Lâm Du thật tốt một chút. Bất quá Lâm Du căn bản không chịu phối hợp, cô tự ý chạy về phòng của mình. Rất rõ ràng, Lâm Du đang tránh né sống chung với hắn.

Biết Lâm Du lo lắng chính là cái gì, Hứa mạch cũng không cưỡng ép, suy nghĩ hôm nay lại nói chuyện tỉ mỉ với Lâm Du một lần. Nhưng mà buổi sáng thời điểm hắn thức dậy, Lâm Du đã đi tới trường học, mặt cũng không lộ một cái.

Hứa Mạch quả thật không vội Lâm Du sẽ mở rộng cánh cửa lòng của mình với hắn, nhưng mà không có ý định để mặc Lâm Du lúc nào cũng cả người đầy gai nói chuyện với hắn. Nếu Lâm Du không thể như trước chiều cố hắn, cũng không lại nữa đêm chạy đến phòng của hắn, hắn cũng chỉ có thể chủ động tìm Lâm Du. Vô luận như thế nào, hắn cũng sẽ không chấp nhận Lâm Du đi ra khỏi thế giới của hắn.

Về phần Lâm Nhất Thiên, so với vợ của mình, hoàn toàn không còn quan hệ gì nữa. Hứa Mạch có tính toán của hắn, cũng sẽ không dễ dàng làm loạn kế hoạch của Lâm Du. Nói tóm lại, vạn sự tất cả lấy vợ làm đầu.

Giọng Hứa Mạch ôn hòa như thế, rơi vào trong tai Lâm Nhất Thiên, trong nháy mắt trở thành bài đòi mạng. Hứa Mạch đang kêu ai? Cô ta sao? Hiện nay Lâm Du nhưng là đang dùng tên cô ta sống ở Hứa gia đấy. Nếu như bị phát hiện cô ta mới là Lâm Nhất Thiên, cô ta chẳng phải chết không có chỗ chôn?

Sắc mặt Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình cũng đồng thời trắng bệch, hai người cũng rất sợ bị lộ ra chân tướng, chỉ hận không được hôm nay chưa từng tới gặp Lâm Du. Đều do Lâm Du yêu thích nổi danh, còn huyền ảo mọi người đều biết đến. Nếu như rơi vào tay của những kí gĩa kia... Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình bị dọa sợ đến nổi mặt mũi tái mét.

Xem ra, Hứa Mạch không có ý định đối phó Lâm Nhất Thiên rồi. Nếu như vậy, liền không cần lưu lại nữa. Lâm Du đứng lên, đi về phía Hứa Mạch.

“Nhất Thiên” Tôn Uyển Đình bỗng nhiên kêu lên, chống lại tầm mắt Lâm Du đang nghiêng đầu nhìn, kiên trì đến cùng dấn dò, “Nhất Thiên, con phải chiếu cố Hứa đại thiếu thật tốt, không nên hồ nháo tự do phóng khoáng, cũng không cần chọc Hứa đại thiếu tức giận. Nhớ lấy?”

“Nhất Thiên, chớ quên thân phận của con. An tâm ngây ngốc ở Hứa gia, không nên lại gây họa” Vì an tâm, Lâm Hồng Tín lại giáo huấn.

“Nhất Thiên, không phải chị không giúp em. Đều là tại em có lỗi trước, em phải dừng cảm gánh vác trách nhiệm, ngàn vạn lần đừng vì bản thân mà cho nhà thêm phiền...” Lâm Nhất Thiên đột nhiên đi qua kéo tay của Lâm Du, trong mắt tràn đầy cầu khẩn.

Lâm Du không có trả lời, mặt không cảm giác nhìn ba người Lâm Nhất Thiên. Bọn họ đây lădự định đem cô đẩy vào chỗ chết sao? Thật không hồ là người một nhà.

Nhưng vào lúc này, Hứa Mạch lên tiếng: “Vợ, Nhất Thiên là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 27

Một câu nói của Hứa Mạch, làm cả phòng trong nháy mắt yên tĩnh lại, lạnh ngắt không một tiếng động.

Run như cây sậy nhìn nghi ngờ trên mặt Hứa Mạch, ba người Lâm Hồng Tín cũng không dám khẳng định, Hứa Mạch có hay không thật sự không nhớ Lâm Nhất Thiên.

Mất thấy ba người Lâm gia bị dọa sợ đến mất tiếng, Lâm Du bữu môi một cái, thần sắc như thường: “Chính là người bỏ thuốc anh”

“Thì ra là cô ta” Hứa Mạch đầu tiên là bùng tình ngộ gât đầu, ngay sau đó về mặt lại kì quái nháy mắt mấy cái, “Nhưng mà tại sao bọn họ lại kêu vợ như vậy? Nghe ông nội nói, tên vợ không phải gọi như vậy a”

Ba người Lâm Hồng Tín hoàn toàn ngây ngốc. Là Hứa Chấn Thiên nói? Hứa gia đã sớm biết Lâm Du không phải là Lâm Nhất Thiên? Nhưng tại sao Hứa gia cho tới bây giờ đều không có nói gì? Đến tột cùng là ngầm cho phép Lâm Du thay mặt gã, hay là chuẩn bị tính nợ bọn họ? không trách! Hứa gia đối với Lâm Du dung túng như vậy, thì ra... ngay từ đầu Hứa gia đã biết gã đi không phải là Lâm Nhất Thiên.

Mà Lâm Nhất Thiên, đồng thời khiếp sợ, nhưng cũng càng mất thể diện. Không nghĩ lúc trước cô ta quán lấy Hứa Mạch lâu như vậy, mà Hứa Mạch từ đầu tới cuối không có nhớ qua tên cô. Tình cảnh này, cô ta cảm thấy hết sức khó chịu.

Không thể không nói, một chiêu này của Hứa Mạch thật biết dày vò người khác. Mất lạnh nhìn sắc mặt ba người Lâm Du đối tới đối lui, bị cảm giác sợ hãi giày vò, trong lòng Lâm Du hừ lạnh một tiếng, không nói lời nào nữa.

Lâm Du không hoài nghi chút nào, trước khi ba người Lâm gia tận lực lừa gạt Hứa Mạch cô chính là Lâm Nhất Thiên, Hứa Mạch quả thật không có ý định làm khó bọn họ. nhưng mà bangười Lâm gia càng muốn tự tìm đường chết, như vậy cũng đừng trách người khác.

“Hứa...Hứa Mạch, đúng...” Bầu không khí như bị đông lạnh lại, một khắc trước Lâm Nhất Thiên còn nghĩ mình may mắn, dần dần bắt đầu cảm thấy com tim co rút sợ hãi. Giờ phút này cả người đã phát run, hoàn toàn không biết nên làm như thế nào. Cô ta rất muốn đến bên Hứa Mạch xin lỗi, muốn cầu xin Hứa Mạch tha thứ, nhưng vừa lúc này cô ta trước mặt Hứa Mạch muốn Lâm Du chịu chết thay, giờ này căn bản không biết làm sao cho phải.

“Tôi nhớ được cô” Nhìn Lâm Nhất Thiên ngay cả lời cũng không nói rõ ràng, sắc mặt Hứa Mạch lạnh xuống, “Chính là cô đã bỏ thuốc tôi”

“Tôi...Tôi...” Lâm Nhất Thiên ấp úng, qua thật lâu cũng không nói ra được một câu hoàn chỉnh.

“Hứa đại thiếu” Tôn Uyển Đình chợt la to một tiếng, đi tới mấy bước, liều mạng hướng Hứa Mạch cúi đầu, “Thật xin lỗi, thật xin lỗi. Là Nhất Thiên là chúng tôi không hiểu chuyện, làm hại ngài. Lâm gia chúng tôi nguyện ý gánh vác hết trách nhiệm này, sẽ ngoan ngoãn chịu ngài trách phạt”

Đối mặt với lời xin lỗi của Tôn Uyển Đình, Hứa Mạch bỗng nhiên nhếch mép một cái, tầm mắt chuyển tới Lâm Du, cười: “Anh còn tưởng rằng Lâm gia đã gánh vác trách nhiệm, không nghĩ tới còn không có a. nếu như vậy, chúng ta liền xem xét đi”

Xem xét sao? Vậy cũng không được. Hứa Mạch rõ ràng là cố ý nói với Lâm Du như vậy, chuyện này còn có thể cứu vãn. Tựa như cuối cùng cũng lấy được thông tin hữu dụng, Lâm Hồng Tín tinh ngộ. Từ phía sau lưng đẩy Lâm Du một cái, đánh trống lảng coi bỏ trách nhiệm, thúc dục: “Tiểu Du, ngó người ra đó làm gì? Còn không mau theo Hứa đại thiếu về nhà”

“Cẩn thận” không đề phòng bị Lâm Hồng Tín đẩy một cái như vậy, chân Lâm Du lao đảo một cái, thiếu chút nữa ngã xuống. Cũng may, Hứa Mạch lạnh tay lẹ mắt đỡ được cô.

Lâm hồng Tín chỉ vội vàng muốn đưa Hứa Mạch đi, nào nghĩ Lâm Du đứng không vững như vậy. Ánh mắt đảo qua, phát hiện sắc mặt Hứa Mạch trầm

xuống. Không chắc chắn là Hứa Mạch đang tức giận ai, trong lúc nhất thời không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Mượn lực của Hứa Mạch đứng vững chân, trong mắt Lâm Du xẹt qua một tia không thích, nhìn Lâm Hồng Tín: “Ba, người một hồi gọi con là “Nhất Thiên” một hồi lại kêu “Tiểu Du”. Rồi cuộc muốn con làm ai? Có thể cho con câu trả lời chắc chắn hay không?”

Gặp Lâm Du chỉ đích danh chất vấn, trên mặt Lâm Hồng Tín không có chút huyết sắc, theo bản năng nhìn sắc mặt Hứa Mạch.

Mà Tôn Uyển Đình, chính là không nói hai lời, đem trách nhiệm đều đẩy ra: “Cái đứa nhỏ này nói bậy bạ cái gì đó? Ba của con khi nào lại ép con phải làm người khác? Con là ai thì chính là người đó, chúng ta làm sao có thể làm chủ được cho con?”

Nghe Tôn Uyển Đình nói, Lâm Du Cũng không sinh khí, trả lời: “Vậy con đây liền làm chính mình vậy”

“Vợ đương nhiên là chính mình” Không nghi ngờ trả lời, Hứa Mạch gạt đầu một cái, kéo tay của Lâm Du, “Về phần Lâm gia phải gánh vác trách nhiệm, Hứa gia sẽ không quên”

“Dạ, dạ. Hứa đại thiếu nói đúng, Lâm gia phải gánh vác trách nhiệm, Lâm gia tuyệt đối không hai lời” Rất sợ nói câu nào đó không đúng chọc giận Hứa Mạch, trước mắt Tôn Uyển Đình chỉ mong vượt qua lần này, sau lại tính tiếp.

Không cách nào chối cãi, ba người Lâm Gia chính là gió chiều nào theo chiều đó. Không có bị Hứa Mạch vạch trần trước, ba người cũng có thể mặt dày trắng trợn đổi trắng thay đen, đem Lâm Du xác nhận thành Lâm Nhất Thiên. Mà khi chân tướng bị phơi bày, ba người lập tức đổi lại lời nói, thật là làm cho người ta phải ngược mắt mà nhìn.

Nếu Lâm gia đã hạ mình hạ xuống một nấc thang, Hứa Mạch tự nhiên cũng không chút khách khí mà đập lên: “Nếu Lâm gia thành tâm nói xin lỗi, tôi cũng không muốn làm khó mọi người. chỉ cần đem cổ phần Bác Dương Lâm Nhất Thiên đang nắm giữ chuyển tất cả cho vợ tôi, Hứa gia liền không truy cứu chuyện này nữa, như thế nào?”

Một câu Hứa Mạch rơi xuống, sắc mặt Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình chợt biến, Lâm Nhất Thiên lại giống như bị ai đó bóp cổ họng. Cái gì mà không làm khó dễ? Rõ ràng là muốn mạng của bọn họ mà. Ba người không hẹn mà cùng nhìn về phía Lâm Du.

Lâm Du cũng không nghĩ tới, Hứa Mạch lại đột nhiên yêu cầu như thế. Bất quá đề nghị này của Hứa Mạch, vừa vặn cũng là một phần nằm trong kế hoạch của cô.

Bác Dương là do một tay Lâm An Yên sáng lập, vị phòng ngừa quyền hành rơi vào tay người ngoài, hơn nữa cổ phần đều nằm trong tay người nhà. Mà Lâm Nhất Thiên, ở Bác Dương vốn chỉ có 10% cổ phần, nhưng vì không yên lòng chuyện Lâm An Yên để lại cho Lâm Du 30% cổ phần, Tôn Uyển Đình liền đem 5% cổ phần trên danh nghĩa chuyển hết cho cô ta.

Tôn Uyển Đình sốt con gái, không muốn con mình phải chịu ủy khuất, do dự mãi vẫn làm như vậy. Dù gì cũng là người một nhà, vòng tới vòng lui đều là của mình.

Như vậy, trong tay Lâm Nhất Thiên có 15% cổ phần Bác Dương. Mặc dù không thể sánh bằng Lâm Du, nhưng cũng không hề nhỏ.

Hứa Mạch có lẽ không biết, nhưng trong lòng Lâm Du hơn ai khác đều biết. Có 15% cổ phần của Lâm Nhất Thiên, trong tay cô liền nắm 45% cổ phần Bác Dương. Lâm Hồng Tín thân là Tổng giám đốc Bác Dương, cũng chỉ có 36%...nói cách khác, Lâm Du hoàn toàn có thể đánh ngã Lâm Hồng Tín, ngồi lên vị trí tổng giám đốc Bác Dương.

Lâm gia dĩ nhiên sẽ không chấp nhận Lâm Du cướp đi Bác Dương. Nếu không phải Lâm Du gả vào Hứa gia liền bắt vô âm tín, bọn họ đã sớm lập kế hoạch dành lại số cổ phần mà Lâm Du đang nắm giữ của Bác Dương. Nhưng ai có thể ngờ tới, bọn họ còn chưa kịp hành động, Hứa Mạch đã giúp Lâm Du đoạt lại Bác Dương.

Vô luận như thế nào, Lâm Hồng Tín cũng không chấp nhận việc Lâm Du nắm giữ cổ phần nhiều hơn hẳn. Có 15% cổ phần của Lâm Nhất Thiên trong tay, hẳn liền có 51% cổ phần, Bác Dương tuyệt đối không thể vượt mất khỏi tay.

Vốn là Lâm Hồng Tín còn nghĩ, 30% cổ phần trong tay Lâm Du mặt dù nhiều, nhưng lại không đáng để lo. Hiện tại thế cục đột biến, dù hẳn không giỏi tính toán, cũng cảm thấy không khó giải quyết.

Hứa Mạch thật sự không biết phân phối cổ phần của Bác Dương? Có lẽ...không thể nào.

Trên mặt treo nụ cười âm áp, giọng của Hứa Mạch rất là thông thả nhẹ nhàng: “Xem ra tất cả mọi người đều không có ý kiến phản đối. Như vậy, cứ quyết định như vậy đi. Sau này tôi sẽ phái luật sư qua làm thủ tục, xin cáo từ trước”

Tầm mắt lướt qua ba người Lâm Hồng Tín có giận cũng không dám nói, khó khăn kiềm chế, Lâm Du nhếch miệng, chủ động đi tới sau lưng Hứa Mạch, đẩy Hứa Mạch rời đi.

Bên ngoài quán ăn, một chiếc xe sang trọng nổi bật đậu ở đó. Mở cửa xe, Hứa Mạch được vệ sĩ giúp đỡ đi vào trong xe, Lâm Du chỉ là đứng đó nhắm mắt lại trong giây lát.

Hứa Mạch ngồi trong xe không có thúc giục Lâm Du, nụ cười trên mặt không thay đổi, nghiêng đầu nhìn vị trí trống bên cạnh.

“Tại sao có thể như vậy?” Cả người tê liệt vô lực ngồi trên ghế, Lâm Nhất Thiên không dám tin hô, “Tại sao Hứa Mạch lại đột nhiên tỉnh lại, hẳn không phải là người thực vật sao? Hơn nữa... Hơn nữa hẳn lại còn giúp Lâm Du cướp cổ phần trong tay con?”

“Ông xã, ông nói... chuyện này với Tiểu Du rốt cuộc có quan hệ gì không? Cổ phần là muốn cho Tiểu Du đấy. Tiểu Du không thể không biết?” Tôn Uyển Đình vốn là hoài nghi Lâm Du có chuyện lừa gạt bọn họ, hiện nay càng thêm khẳng định.

Nghe đến đó, Lâm Du mở mắt, xoay người ngồi vào trong xe

“Cổ phần của Lâm Nhất Thiên, anh sẽ để cho Hứa Hoán xử lý. Không có gì sai sót, trong vòng vài ngày là cậu ta có thể giao cho vợ” chưa từng hỏi Lâm Du đã nghe được cái gì, Hứa Mạch tự ý nói.

“Anh có thể hay không đổi cách gọi?” Mặc dù gánh lấy thân phận gả thay, đối với Hứa Mạch mở miệng là một tiếng “vợ”, Lâm Du không quen cho lắm. Lúc trước không nói thì thôi, nhưng mà bọn họ vừa mới gặp người của Lâm gia xong, dường như không cần thiết phải tiếp tục diễn xuất nữa.

“Không thể” Như đinh đóng cột lắc đầu một cái, mắt Hứa Mạch lộ ra ý cười, mở miệng nói, “Anh còn đang đợi cùng vợ đi lĩnh giấy kết hôn đây”

Lâm Du giật mình. Nếu như Hứa Mạch vẫn là người thực vật, cô nguyện ý chiều cố hấn cả đời. Nhưng Hứa Mạch đã tỉnh, điều kiện cô đàm phán với Hứa Chân Thiên đã mất hiệu lực. Cho nên, cô sớm hay muộn phải rời khỏi Hứa gia đấy.

“Nếu như vợ không ở lại Hứa gia, sợ rằng Lâm gia sẽ không giao ra số cổ phần trong tay Lâm Nhất Thiên, anh cũng không có biện pháp gì khác. Đó là lí do chính đáng, đương nhiên chính là tài sản chung của vợ chồng. Của anh cũng là của vợ, của vợ tất nhiên cũng là của anh rồi. Cho nên, xin em hỗ trợ một chút, như vậy được không?” Nữa câu cũng không nhắc tới bất hòa của Lâm Du với Lâm gia, Hứa Mạch giống như là tự mình quyết định, mưu tính đến lợi ích của bản thân mình.

Lặng lặng nhìn mặt mày Hứa Mạch vui vẻ ảm áp như tắm xuân, Lâm Du yên lặng chốc lát, hỏi: “Anh muốn cổ phần của Lâm Nhất Thiên, còn cả Bác Dương nữa phải không?”

“Hai cái đều đúng” Nếu Lâm Du hỏi, Hứa Mạch cũng không giấu giếm ý đồ của hấn, “Trừ phi Bác Dương là do vợ quản lý, nếu không có không có lí do cần thiết phải tồn tại”

Từ khi nghe Lâm Du dứt quãng kể chuyện bên trong, Hứa Mạch chấp vá mọi chuyện lại với nhau. Bệnh viện tâm thần, hẳn hoàn toàn không cách nào tương tượng được Lâm Du làm thế nào sống được ở đó năm năm, càng không thể nào chịu đựng được những người đó dám đối xử với Lâm Du như thế. Bất kể là một nhà ba người Lâm Hồng Tín, hay là Chu Tuyền, phàm là người đã từng tổn thương qua Lâm Du, một cái hấn cũng sẽ không bỏ qua, nhất định phải để cho bọn họ mất tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Anh họ, anh đây chính là ăn cướp trắng trợn” Nghe Hứa Mạch phản phó xong, Hứa Hoán ngoài miệng nói như vậy, trong lòng lại không có chút nào không đồng ý. Hấn đã sớm muốn giáo huấn Lâm Nhất Thiên, hiện nay có thể tự mình động thủ, đương nhiên sẽ không bỏ qua.

“Có vấn đề?” Ban đầu Lâm gia cùng Lâm Nhất Thiên cường đoạt đi cổ phần trong tay Lâm Du? Bây giờ hấn làm như vậy, chẳng qua là lấy đạo người trả lại cho người. Chắc hẳn, Lâm gia sẽ không dám phản đối rồi.

“Dĩ nhiên không thành vấn đề. Thật là quá sáng khoái rồi” Hứa Hoán nhao nhao muốn vỗ tay một cái, khí thế mười phần ra ngoài.

Hứa Mạch cùng Hứa Hoán nói chuyện, cũng không có tránh Lâm Du. Cho nên Lâm Du không cần nhắm mắt, cũng có thể nghe rõ ràng. Huống chi, cô không nghĩ cử động của Hứa Mạch có gì không đúng. Lâm Nhất Thiên dù sao cũng phải vì hành động của mình mà phải trả giá thật lớn, kiếp trước là hai năm thanh xuân, đời này là 15% cổ phần Bác Dương. Kết quả phát triển như thế nào, thì phải nhìn Lâm Nhất Thiên quyết định như thế nào.

“Vợ, khi nào chúng ta có thể đi lĩnh giấy kết hôn?” Thật giống như người vừa tính toán âm mưu không hề tồn tại, nụ cười Hứa Mạch thật là ôn hòa, lộ ra ảm áp.

Nhưng mà Lâm Du, một chút cũng không dám khinh thường Hứa Mạch. Nụ cười của Hứa Mạch là thật lòng, nhưng hành động của hấn thật là không thể đoán được. Một người như vậy, cho dù ngồi trên xe lăn, cũng như thường có năng lực lớn mạnh, quyết định thế cục.

“Vợ chẳng lẽ muốn vứt bỏ anh đi?” Đối mặt Lâm Du, tính cách Hứa Mạch tựa hồ phá lệ lộ ra chút trẻ con. Thấy Lâm Du không để ý hấn, lúc này thần sắc ảm đạm cúi đầu, hai tay đặt trên chân, “Đúng vậy, anh là một người tàn phế như vậy, quả thật không có tư cách quán lấy vợ...”

Nếu như là người khác, cũng có thể sẽ tự ti như vậy. Nhưng mà Hứa Mạch trong mắt Lâm Du, căn bản không thể nào là người như vậy.

Im lặng nhếch nhếch khóe miệng, Lâm Du dự định đi về phòng của mình. Đứng ở trước mặt Hứa Mạch sau khi tỉnh lại, cô luôn luôn không được tự nhiên, có điểm lúng túng, cùng bứt rứt.

“Vợ, Lâm Nhất Thiên cùng Chu Tuyền chắc cũng lĩnh giấy kết hôn rồi, đúng không?” Bất ngờ, Hứa Mạch hỏi.

“Hắn là như vậy” Bước chân vốn muốn rời đi bỗng dừng lại, Lâm Du gật đầu một cái, “Hứa gia điều tra, chắc sẽ không xảy ra sơ suất.”

“Vậy thì dễ giải quyết” Xác định Hứa Mạch với Lâm Nhất Thiên đã thực sự kết hôn, trong mắt Hứa Mạch càng phát ra cuồng khí, nghiền ngẫm gọi lên khóe miệng.

Thấy vẻ mặt Hứa Mạch đều cảm thấy sẽ không có chuyện tốt xảy ra, bất quá đây là ân oán giữa Hứa Mạch cùng Lâm Nhất Thiên, Lâm Du không có ý định nhúng tay. Một mình thì một mình, mối thù của cô, chính cô sẽ báo. Mà Hứa Mạch, cũng nên do hấn tự mình động thủ mới được.

Đưa mắt nhìn Lâm Du ra khỏi phòng, nụ cười trên mặt Hứa Mạch tàn đi, thần sắc trong trẻo lạnh lùng nhìn ra ngoài cửa sổ. Lâm gia, Lâm Nhất Thiên, Chu Tuyền... chỉ là suy nghĩ một chút, liền phá lệ chọc người tức giận a.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Du theo như lễ thường đến trường, bất quá chỉ là mới vào phòng học, cô liền phát hiện thật bất đắc dĩ: Buổi sáng đi quá vội vàng, cuối cùng không mang theo sách.

“Cần giúp không?” Bắt đầu từ học kì này Cố Nhiên liền có ý ngồi ở sau lưng Lâm Du, đúng lúc thò đầu ra, hỏi.

“Quên mang theo sách rồi” Lâm Du đứng là quên. Trong lòng có quá nhiều chuyện, cả đêm suy nghĩ không ngừng, quên mang sách cũng khó tránh khỏi.

Không thể chối, cho dù Lâm Du biểu hiện như không có chuyện gì xảy ra, cũng không có biện pháp không quan tâm đến. Dù sao cũng là cùng chung kẻ thù, mà kế hoạch của cô còn đang trong quá trình tiến hành. Cả đêm ngày hôm qua cô đều nghĩ đến Hứa Mạch, yên lặng đắn đo suy nghĩ đến khả năng lựa chọn, quyết định tận lực tránh sinh ra phiền toái xung đột không cần thiết.

“À” Thế nào cũng không nghĩ tới Lâm Du lại quên mang sách, Cố Nhiên ngẩn người. Sau đó, nhanh chóng lấy sách của mình, hai tay dâng lên, “Anh cho em mượn”

Lâm Du ngẩn đầu lên, nhìn Cố Nhiên chăm chăm.

Ngay tại lúc Cố Nhiên bị nhìn chăm chăm cực kì ngượng ngùng, quần bách muốn đem sách thu về, Lâm Du đưa tay, nhận lấy sách: “Cảm ơn”

“Không... không cần khách khí” Thấy Lâm Du nhận lấy sách của hắn, sắc mặt Cố Nhiên đỏ ửng, dùng lực lắc đầu.

“Cố Nhiên, anh mang nhầm sách rồi á” Vừa lúc đó, Vương Dung Dung ngồi ở bên người Lâm Du đem sách của mình đẩy đến chính giữa mình và Lâm Du, đình đặc nói, “Lâm Du, tôi cho cậu mượn xem, hai ta có thể xem cùng”

“Được” Lâm Du cười nhếch miệng, cũng không đem sách của Cố Nhiên trả lại.

Trí nhớ của Lâm Du cực kì tốt, chưa bao giờ cần xem thời khóa biểu. Bất quá vừa rồi Cố Nhiên đem quyển sách khác môn hôm nay phải học đưa tới, cô cho rằng mình đã nhớ nhầm. Sau khi do dự, vẫn là lựa chọn tin tưởng Cố Nhiên. Chẳng qua không nghĩ tới, sự thật cuối cùng chứng minh, Cố Nhiên mới là người nhớ sai.

“Làm sao có thể chứ? Tôi rõ ràng là lấy sách hôm nay học” Gặp phải Vương Dung Dung phá, Cố Nhiên rất là quần bách, lúc này giải thích.

“Vậy sao? Vậy có dám đánh cược hay không, nếu như anh thua, liền mời tôi cùng Lâm Du uống trà sữa, như thế nào?” Vương Dung Dung mui phần tự tin nói.

“Cá thì cá, ai sợ ai?” Cảm tạ Vương Dung Dung nói lên đặt cược, bởi vì nếu mời Lâm Du uống trà sữa, coi như thua, Cố Nhiên cũng không cảm thấy mất thể diện. Không nói hai lời, nhận lấy khiêu chiến.

“Được a, vậy chúng ta chờ xem một hồi rốt cuộc giáo sư nào sẽ vào phòng học. Lâm Du là người chứng kiến, như thế nào?” Nếu là lúc trước, đánh chết Vương Dung Dung cũng không dám kéo theo Lâm Du. nhưng mà hiện nay, cho dù là chuyện nhầm chán cũng đáng tới Lâm Du, đủ để khiến Vương Dung Dung coi Lâm Du là người của mình.

“Không thành vấn đề” Cố Nhiên nâng cao cằm, khuôn mặt lơ đãng, “Nếu là cô thua, nhớ mời tôi cùng Lâm Du uống trà sữa, là ly lớn” (Lâm Du lòi, dù thua hay thắng thì cũng được uống trà sữa 😊 😊)

“Được, ly lớn thì ly lớn. Vỗ tay ước định” Vương Dung Dung hướng Cố Nhiên dơ tay lên.

“Được” Trả lời một tiếng vang dội, Cố Nhiên không phục vỗ tay thề.

Buồn cười nhìn Vương Dung Dung cùng Cố Nhiên, Lâm Du không tự chủ nhếch khóe miệng. Cô chẳng qua là quên mang sách, nhưng không có quên

hôm nay rốt cuộc học cái gì. Cho nên, Cố Nhiên nhất định là thua rồi.

Nhưng mà, mặc dù chắc chắn đã biết kết quả, cũng không lên tiếng nhắc nhở, cũng không có ngăn cản. Bên người có bằng hữu đơn thuần như vậy, cảm giác thật tốt.

Lâm Du chưa bao giờ nghĩ tới, hữu tình giữa người và người, chính là đơn giản như vậy. Nhớ lại cô đã từng, dù là lật xem danh bạ điện thoại nhiều lần, cũng không có khả năng tìm thấy một số điện thoại của bằng hữu. Ngay cả bạn học cùng lớp, cũng không có lấy một cái.

Mà hiện nay, Lâm Du có thể cảm giác rõ ràng, cô đang dần được các bạn bè xung quanh tiếp nhận, nhìn Vương Dung Dung cùng Cố Nhiên tinh thần phần chân bông bột, trong mắt Lâm Du lóe lên cảm kích. Bọn họ mang cho cô xúc động, còn nhiều hơn so với cô tưởng tượng. Mà cô, nhất định là nhớ cả đời.

“Lâm Du, bên ngoài có người tìm” Vừa lúc đó, một nam sinh ngồi ở vị trí gần cửa ra vào không có báo trước hô lớn.

Giọng nam sinh không nhỏ, Lâm Du lại đang là nhân vật tiêu điểm, không nghi ngờ chút nào, tầm mắt tất cả các bạn học trong phòng học đều nhìn qua: “Oa, là Chu Tuyền”

Coi như là hội trưởng hội học sinh, nhân khí của Chu Tuyền ở đại học D rất cao, đông đảo người ái mộ. Bất qua sau khi hần bước vào đại học năm thứ 4, liền rất ít xuất hiện ở trường. Giờ phút này đột nhiên xuất hiện ở lớp đại học năm thứ ba, cho dù là đến tìm Lâm Du... cũng đưa đến nghị luận sôi trào.

“Tìm Lâm Du sao? Không có ở đây” Lâm Du chưa ở miệng, Cố Nhiên liền nhảy ra ngoài. Mà giờ phút này ánh mắt nhìn Chu Tuyền, tràn đầy không thích.

Cố Nhiên là sớm đã biết Lâm Du cùng Chu Tuyền đã từng có hôn ước. Vốn là Lâm Du có thể như ý gả cho Chu Tuyền, cho dù Cố Nhiên hần không vui, nhưng vẫn thành tâm chúc phúc. Chỉ cần nữ thần có thể hạnh phúc, hần cho dù thương tâm, cũng không liên quan.

Nhưng mà, Lâm Du không có gả cho Chu Tuyền. Lâm gia cường ép Lâm Du, giúp Lâm Nhất Thiên thay mặt gả thay vào Hứa gia.

Cố Nhiên không tin, chuyện này Chu Tuyền không biết chút nào. Coi như lui mười ngàn bước mà nói, trước khi cưới Chu Tuyền quả thực không biết chuyện, đêm đó như vậy đem Lâm Nhất Thiên lấy về nhà, cũng nên phát hiện chân tướng.

Nhưng mà, đến tận bây giờ, Chu Tuyền cũng không nói gì, chẳng hề làm gì cả. mặc cho Lâm Du ở Hứa gia chịu khổ, mặc cho Lâm Nhất Thiên nhon nhon ngoài vòng pháp luật.

Vốn là Cố Nhiên còn đang suy đoán rốt cuộc là tại sao, đợi đến khi thân thể Lâm Du bị bại lộ, hần lập tức hiểu. Chu Tuyền đây là chê Lâm Du không phải con gái tổng giám đốc Bắc Dương, cảm thấy Lâm Nhất Thiên có thể mang lại lợi ích cho hần nhiều hơn. Cuối cùng, Chu Tuyền chính là một kẻ tiểu nhân thấy lợi quên nghĩa.

Cố Nhiên từ đầu đến cuối đều nhớ, sau khi hần phát hiện chân tướng, Lâm Du đối mặt thân nhiên với hần. Lâm Du nói cho hần biết, sự tình trong lúc này quá phức tạp, vài ba lời không thể giải thích rõ ràng, hy vọng hần không nên nhúng tay vào, không muốn hần tham dự vào chuyện đó....

Cố Nhiên nghe Lâm Du nói, nhưng vẫn cảm thấy không cam lòng. Hần cảm thấy Lâm Du không đáng giá phải bị như vậy, càng đáng ghét hơn là đám người ép Lâm Du tới bước đường này. Lâm gia, còn có Chu Tuyền, đều là đối tượng hần chán ghét.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Không có? Nghe được tiếng kêu trong phòng học, Chu Tuyền không ở bên ngoài nữa, trực tiếp đi vào. Giữa hần và Lâm Du, từ khi sự kiện thay gả xảy ra, chưa từng trực tiếp gặp mặt qua, cũng không có bất kì tiếp xúc nào. Thật sự coi như, quả thực thiếu Lâm Du một câu trả lời. Mà Lâm Du, cũng nên cho hần một lời giải thích.

“Tiêu Du, hai ta nói chuyện một chút” Đứng ở trước mặt của Lâm Du, giọng Chu Tuyền rất đương nhiên, giống lúc là một người trước kiêu ngạo.

Không có ngăn đầu nhìn về phía Chu Tuyền, Lâm Du nhìn chăm chăm quyển sách đã mở ra, lạt nhạt nói, “Chờ tôi tan học”

“Được, anh chờ em” Nhìn Lâm Du quá mức hiển nhiên, lại đang ở dưới con mắt mọi người, trên mặt Chu Tuyền không nén được giận, lại cũng chỉ có thể đáp ứng. hiện nay hần có chuyện nhờ Lâm Du giúp, cho dù không vui, cũng phải nhẫn nhịn chịu thỏa hiệp.

Nhìn ra Chu Tuyền không tình nguyện, nhưng mà Lâm Du không thèm để ý chút nào. Ngược lại, Chu Tuyền càng tức giận, cô càng thống khoái. Cho nên, cô chẳng qua là vẫn ngồi chỗ nào đó, hoàn toàn xem như không nhìn thấy Chu Tuyền.

Chu Tuyền nhớ, lúc trước Lâm Du, sẽ không làm như vậy với hắn. Lâm Du thời điểm đó, mặc dù cao ngạo, mặc dù lạnh nhạt, đối với hắn lại hoàn toàn khác. Đã từng, hắn từng mừng thầm qua, cũng đặc ý qua, phần đối xử đặc biệt này hắn được độc quyền.

Chu Tuyền chưa bao giờ nghĩ tới, sẽ có một ngày, hắn cũng sẽ biến thành đối tượng như những người khác trong mắt Lâm Du. nhưng vào giờ phút này, hắn cũng không thể duy trì tự ái cùng cao ngạo, ngẩng cao đầu đứng trước mặt Lâm Du. Chỉ vì trong mắt Lâm Du, tựa hồ cũng không có sự hiện hữu của hắn, cũng không có tồn tại vết tích của hắn. . .

Không hổ là hoa không nữ thần của trường, ngay cả hội trưởng hội học sinh Chu tuyền cũng không thèm nhìn. Các bạn học xung quanh không biết chân tướng ánh mắt rồi rít nhìn Lâm Du đầy kinh nể, Vương Dung Dung càng là không nhìn được kích động lặng lẽ đẩy cánh tay Lâm Du một cái.

“Có chuyện” Nghiêng đầu nhìn về phía Vương Dung Dung, về mặt Lâm Du không khác thường chút nào.

“Không. . .Không có việc gì” Biểu hiện Lâm Du quá vô tội, Vương Dung Dung lắc đầu một cái, không khỏi không thừa nhận, Lâm Du thật sự là đem Chu Tuyền không coi ra gì.

Nhận thấy rõ sự thật này, lời ra khoe miệng liền bị Vương Dung Dung nuốt xuống, yên lặng nhìn Chu Tuyền với ánh mắt đồng tình. Nhìn một chút, nữ thần ngay cả cô đều không để ý rồi, hể lần này đến lần khác đều không đem Chu Tuyền vào trong mắt. . .

Ánh mắt của Vương Dung Dung nóng rực, trong lòng Chu Tuyền không thể không sinh ra một trận nổi nóng. Nhìn Lâm Du không để ý hắn thật sâu, cuối cùng hắn không đứng nổi nữa, xoay người sải bước rời đi.

“Nha, sẽ không tức giận đấy chứ?” Nhìn bóng dáng Chu Tuyền biến mất ở cửa phòng học, Vương Dung Dung thấp giọng, nói nhỏ với Lâm Du.

“Không biết” Chu Tuyền dĩ nhiên tức giận. Lấy sự kiêu ngạo của hắn, làm sao có thể chấp nhận chuyện người khác không thèm nhìn mình? Bất quá, Lâm Du căn bản không thèm để ý tâm tình của hắn, dĩ nhiên sẽ chẳng thèm quan tâm rồi.

“Lâm Du. . .” Vương Dung Dung không biết, nhưng mà Cố Nhiên biết rõ sự tình. Thấy Chu Tuyền đã rời đi, lo lắng hỏi, “Em không sao chứ?”

“Tôi có thể có chuyện gì chứ?” Lâm Du nghe vậy quay đầu, không trả lời mà hỏi ngược lại. Sự quan tâm của Cố Nhiên, cô cảm thấy được. Bất quá, cô thật sự không có chuyện gì, cũng không có khả năng bị Chu Tuyền ảnh hưởng.

“Em. . .” phản ứng của Lâm Du không giống là giả, Cố Nhiên hít sâu một hơi, cười ra miệng, “Em không cso chuyện gì là tốt rồi”

“Tôi không sao” nở một nụ cười đáp trả Lâm Du, Lâm Du gật đầu một cái, “Cảm ơn anh”

“Không cần khách khí” Mới đầu thời điểm cảm thấy Lâm Du thay đổi, Cố Nhiên không thích ứng kịp. Biết được chuyện Lâm Du phải trải qua, hắn tức giận, cũng lo lắng. Mà nay nhìn Lâm Du dần dần cười nhiều hơn, hắn đột nhiên cảm giác được, như vậy cũng không có gì không tốt. Ít nhất, hắn có thể cảm giác được, Lâm Du đối với hắn cười cũng cảm ơn đều là thật lòng.

“Tôi nói. . .” Vương Dung Dung cũng không phải là cố ý cắt đứt Cố Nhiên cùng Lâm Du nói chuyện với nhau, nhưng nên nói vẫn phải nói. Vì vậy, Cô chỉ cô giáo đang từ cửa tiến vào, không coi ra gì chế nhạo nói, “Cố đại thiếu, Anh cũng đừng quên mời tôi trà sữa a. Nhớ, ly lớn đấy.”

“Không phải chỉ là một ly trà sữa, tôi sẽ quyệt nợ sao?” Tầm mắt từ trên người Lâm Du lướt qua, Cố Nhiên chột vung tay lên, lớn tiếng nói, “Tất cả mọi người ở đây đều có phần, sau khi tan học ai muốn uống trà sữa, tất cả cùng nhau đi. Tôi mời tất cả”

Có người mời, mọi người tự nhiên vui vẻ đáp ứng. Liên tục kêu được, còn nhân tiện vỗ tay cảm kích.

Nghe thấy tất cả mọi người đều đồng ý, Cố Nhiên vỗ ngực một cái, nụ cười trên mặt càng khuếch tán. Mấy chục ly trà sữa mà thôi, hắn có bất tận. Bất quá cứ như vậy, sau khi tan lớp chờ Chu Tuyền đến gặp Lâm Du, chỉ sợ gặp không ít phiền. Hắn cũng muốn mở to mắt ra nhìn kĩ một chút, Chu Tuyền có thể khi dễ Lâm Du nữa hay không.

Bên tay truyền đến âm thanh các bạn học vỗ tay cùng hoan hô, trong bụng Lâm Du âm thầm lắc đầu một cái. Cố Nhiên nháo loạn, cô thật là theo không kịp. nhưng mà không thể chối, bên người có một người bạn như vậy, cuộc sống sau này cũng náo nhiệt lên rồi.

Tiếng chuông tan học vừa reo, Chu Tuyền liền xuất hiện bên ngoài cửa phòng học Lâm Du. Chỉ bất quá, hắn chỉ là đứng nơi đó, nhưng lại không thể nào đi vào. Nguyên nhân rất đơn giản, Hứa Hoán đang ngăn ở cửa phòng học Lâm Du.

Hứa Hoán là nhận được tin nhắn của Cố Nhiên, mới biết Chu Tuyền tới tìm gặp Lâm Du. Không do dự chút nào, hắn trực tiếp báo cho Hứa Mạch. Lại sau đó, lại phụng mệnh mà đến, chặn Chu Tuyền ở trước cửa.

Thành phố D không coi là nhỏ, nhưng cũng không lớn đến nỗi không gặp mặt mà không quen. Không khéo, Chu Tuyền nhận biết Hứa Mạch, cũng nhận biết Hứa Hoán.

Chuyện Hứa Mạch tình lại, Chu Tuyền đã từ trong miệng ba người Lâm Hồng Tín mà biết được. Có chút không dám tin, lại có chút sợ hãi. Sau khi suy nghĩ cặn kẽ, hắn vẫn là quyết định đi tìm Lâm Du nói chuyện một chút. Dù sao, Lâm Du mới là người có khoảng cách gần với Hứa Mạch nhất.

Bất quá để cho Chu Tuyền thất vọng là, Lâm Du không thèm để ý đến hắn. còn hơn nữa làm muốn vạch rõ ranh giới với hắn, tìm Hứa Hoán đến làm chỗ dựa.

Chẳng lẽ Lâm Du hận hấn đến như vậy? Ban đầu tại sao cô không tìm đến hấn? Cô ngay cả nhờ giúp đỡ cũng không có, vậy thì làm sao hấn có thể giúp được cô?

Một bên Chu Tuyền không ngừng vì chính mình giãi bày, một bên liên tục nhìn về phía cửa phòng học Lâm Du. Hấn đã nghĩ xong, chỉ cần Lâm Du hỏi, là hấn có thể đưa ra lời giải thích hợp lý làm cho cô hài lòng.

Bởi vì một câu nói của Cố Nhiên, các bạn học khác cũng không có rồi đi. Đi theo bước chân Cố Nhiên, vây quanh Lâm Du đi ra phòng học.

Cứ như vậy, tình cảnh của Chu Tuyền liên lúng túng hơn rồi. Hấn là đến tìm Lâm Du, cũng đã hẹn trước thời gian với Lâm Du xong, đám người Cố Nhiên đều ở đó, đều nghe rõ được? Hiện giờ chuyện gì đang xảy ra? Một đám người liên liên thủ giúp Lâm Du đối nghịch với hấn?

“Tối rồi. Đi uống trà sữa.” Có thể để cho Cố Nhiên tự mình mời, dĩ nhiên sẽ không phải là Chu Tuyền. không vui lòng liếc mắt Hứa Hoán một cái, Cố Nhiên phồng má hờ. Nếu không phải vì giúp Lâm Du, hấn mới không cùng Hứa Hoán làm hòa. Cho nên, Hứa Hoán tốt nhất nên đáng tin một chút, mau mà đem Chu Tuyền đáng ghét này đi.

“Ừm” Hứa Hoán không nghĩ tới, lần này Cố Nhiên sẽ giận lâu như vậy. Hấn còn tưởng rằng, sẽ giống như những lần trước, sau một đêm, hấn và Cố Nhiên sẽ lại như cũ. Nào nghĩ tới, sự tình cũng không đơn giản như hấn nghĩ như vậy.

Hứa Hoán và Cố Nhiên từ nhỏ lớn lên cùng nhau giao tình rất sâu. Từ đầu cũng không phải không có cãi vã, nhưng Cố Nhiên rất tốt bụng, ngủ một giấc sẽ quên đi những chuyện không vui. Cũng vì vậy, hai người bọn họ tính cách hoàn toàn bất đồng, yêu ghét cũng khác hẳn, nhưng lại làm bạn tốt nhiều năm như vậy.

Hứa Hoán cho là, không thể có chuyện gì làm hấn và Cố Nhiên tách ra. Bất quá Lâm Du xuất hiện, thành công phá vỡ nhận thức của hấn, làm hấn trở tay không kịp.

Thật ra thì, nếu như thay mặt gã thay vào Hứa gia không phải Lâm Du, Hứa Hoán cũng không lừa gạt Cố Nhiên. So với người khác hấn biết rõ, nhìn Cố Nhiên câu thả, nhưng miệng cũng rất chặt. Không nên nói, một câu hấn cũng không nhiều lời, một người bằng hữu thật sự có thể giữ bí mật, tin được.

Xấu chính là ở chỗ, Lâm Du chính là hoa khôi là Cố Nhiên thường xuyên treo bên mép. Đối với Lâm Du, Cố Nhiên thật thích, hảo cảm không ít. Nếu để cho Cố Nhiên biết Lâm Du thay thế Lâm Nhất Thiên gã thay vào Hứa gia, Hứa Hoán không có biện pháp làm cho hấn tỉnh táo lại, đến lúc đó sợ là lại âm ỉ một trận.

Anh họ xảy ra chuyện, Hứa gia đã quá rồi, Hứa Hoán không muốn lại sinh ra rắc rối, cũng không muốn vì Lâm Du mà hấn cùng Cố nhiên tổn thương tình bạn. Suy nghĩ đi qua, hấn lựa chọn không nói cho Cố Nhiên.

Nào nghĩ tới vì một video của Lâm Nhất Thiên lại vạch trần thân phận thật của Lâm Du, nào nghĩ tới Lâm Du sẽ dứt khoát nói cho Cố Nhiên cô ở ngay tại Hứa gia...Chỉ một cái chớp mắt như vậy, Hứa Hoán cũng hoài nghi sự trùng hợp này là do có người cố tình làm rồi. Nhưng mà nghĩ lại, tựa hồ lại không hợp với lẽ thường.

Lâm Du không thể nào khống chế Lâm Nhất Thiên, nhiều lắm cũng chỉ là tương kế tựu kế, kéo Cố Nhiên xuống nước. Mà Lâm Nhất Thiên, mới là kẻ cầm đầu đưa tới mầm tai họa.

Chỉ cần nghĩ tới Lâm Nhất Thiên, tâm tình Hứa Hoán liền khó chịu. Hấn đã sớm muốn tìm người tra Lâm Nhất Thiên, nhưng Lâm Du lại với gia gia bàn xong điều kiện, làm hại hấn cũng bị cưỡng ép không được sinh sự. Cũng may anh họ hấn tỉnh lại có thể đường đường chính chính giải quyết Lâm Nhất Thiên, lừa gạt trong lòng hấn cũng tiêu giảm.

Nhớ tới, Lâm gia bên kia vẫn còn đang vùng vẫy gãy chết, nói gì cũng không chịu giao ra cổ phần Bắc Dương của Lâm Nhất Thiên. Lát nữa không có chuyện gì, chờ đến khi uống trà sữa xong, hấn sẽ đi tìm Lâm Nhất Thiên là tốt rồi. Bất quá trước đó, Hứa Hoán còn phải chờ Hứa Mạch tới.

“Lâm Du, chúng ta nói chuyện một chút” Ngăn ở trước mặt Lâm Du, Chu Tuyền trịnh trọng nói. Về phần Cố nhiên cùng mọi người, đều bị hấn coi như không khí.

“Xin lỗi, tôi phải ra ngoài. Có thể hay không chờ tôi với bạn học uống trà sữa xong sau đó lại nói?” Lâm Du không có trực tiếp cự tuyệt Chu Tuyền. Cứ như vậy, chơi đùa Chu Tuyền.

“Lâm Du, đừng quá đáng.” Chỉ cảm thấy bị trêu đùa, Chu Tuyền trầm mặt xuống, mắt hửng hờ.

“Chu tam thiếu chó vội tức giận, vẫn xin chờ trong chốc lát. Anh họ tôi nói, hấn cũng phải tìm Chu tam thiếu nói chuyện” Hứa Hoán nhún nhún vai, xen vào nói.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Chợt nghe thấy Hứa Mạch muốn tới, sắc mặt Chu Tuyền tái nhợt, hiện ra mấy phần khó chịu: “Lâm Du, cô cố ý?”

Chu Tuyền đây là oan uổng Lâm Du. Cô thật sự là không biết Hứa Mạch sẽ tới, cũng căn bản chưa từng liên lạc với Hứa Mạch qua. Ngay cả chuyện Hứa Hoán đứng bên ngoài phòng học, trước đó cô cũng không biết.

Bất quá đối mặt với Chu Tuyền, Lâm Du không cho là cô cần phải giải thích gì, cũng là lười giải thích. Mặt đầy lạnh lẽo sương giá liếc mắt Chu Tuyền một cái, hoàn toàn không nhúc nhích dự định đi đường vòng rồi đi.

“Lâm Du, cô đứng lại” Chu Tuyền đã từng vô số lần trông thấy Lâm Du lạnh lẽo cự tuyệt người theo đuổi, cũng hầu như đều là lạnh lùng độc lai độc vãng. Nhưng hần chưa bao giờ cảm nhận qua phản lãnh ý này, mà hôm nay chân chính cảm nhận được, lại cảm thấy nhục nhã khó có thể dùng lời diễn tả được.

Chu Tuyền muốn đưa tay qua kéo Lâm Du, nhưng mà một trái một phải, đồng thời xuất hiện hai vị hộ hoa sứ giả. Cố Nhiên cùng Hứa Hoán đều là mặt lạnh trợn mắt, thái độ đối với Chu Tuyền rất là không thích.

Cho tới bây giờ Lâm Du đều là không thiếu người theo đuổi, một điểm này Chu Tuyền biết rõ. Nhưng hần luôn cho là, Lâm Du không thể nào chọn am sinh khác bất cứ cơ hội nào, cũng hầu như là Lâm Du đem hần đặt ở một vị trí quan trọng trong lòng cô. Cho dù hần cùng với Lâm gia bàn điều kiện, dù hần cùng Lâm Nhất Thiên lĩnh giấy kết hôn, Chu Tuyền từ đầu đến cuối đều nhận định như vậy.

Vậy mà giờ phút này hiện ra trước mặt thế cục như thế này, mạnh mẽ đánh Chu Tuyền một cái tát. Nhìn Cố Nhiên cùng Hứa Hoán không hề kém so với hần, Chu Tuyền vô ý thức nắm chặt quả đấm.

“Chu tam thiếu đây là mềm không được, muốn cứng rắn sao?” Hứa Hoán nhưn mày, giọng nói tràn đầy mỉa mai, “Cảm thấy sẽ không có ai vì Lâm Du làm chỗ dựa sao?”

“Chu Tuyền, không cần khinh người quá đáng” Cố nhiên sao với Chu Tuyền hơi cao một chút, mặt lạnh ưỡn ngực nhìn xuống Chu Tuyền, ngược lại cũng có loại khí thế áp đảo người khác.

Nhìn thế cục như vậy, hiển nhiên Chu Tuyền không chiếm được lợi thế. Bất buộc phải đi tìm Lâm Du nói chuyện một chút, cuối ừng hần cũng hạ thấp mình: “Tiểu Du, lấy quan hệ của hai chúng ta, có thể nói chuyện riêng chứ?”

“Tôi không cho là chúng ta có bất cứ quan hệ nào” Không giống với Chu Tuyền nghĩ. Lâm Du nửa phần tình cảm cũng không lưu lại cho hần. Chút tình cảm của cô với Chu Tuyền đã sớm tiêu hao không còn một chút nào rồi. Hiện tại còn sót một chút, ngoại trừ hận, cũng không còn gì.

Nhưng mà, Hứa Mạch tỉnh lại, chuyện thay mặt gả thay cũng không che dấu được. Bất luận như thế nào thì Chu gia cũng không thoát khỏi trách nhiệm.

Nếu như Lâm Nhất Thiên không đắc tội Hứa gia, coi như chuyện cô dâu bị thay đổi bị vạch trần, Lâm Nhất Thiên dù gì cũng là con gái Lâm gia, lại là con gái ruột thịt của Lâm Hồng Tín, chắc hẳn sẽ không gây sóng gió gì lớn. Ngược lại cũng không gây ảnh hưởng thông gia hia nhà, ít nhất Chu gia sẽ không để ý đến.

Nhưng nếu như Hứa gia muốn giận cá chém thớt Chu gia, Chu gia chắc chắn sẽ không dàn xếp được ổn thỏa, hai nhà Chu Lâm bất hòa không nói, vị trí Chu Tuyền ở Chu gia tất nhiên cũng bị hạ xuống.

Như vậy, sống chết của Chu Tuyền, ắt hẳn hần phải tự lo. Mà Lâm gia lại tự thân khó bảo toàn, không thể bảo toàn người con rể Chu Tuyền này được...

Cân nhắc thiệt hơn, Lâm Du tin chắc, thông minh như Chu Tuyền, giờ phút này chuyện không muốn thừa nận nhất, chính là chuyện hần với Lâm Nhất Thiên là vợ chồng. Cô với Chu Tuyền tự nhiên cũng không có chút quan hệ nào, không phải sao?

Chu Tuyền quả thật không muốn thừa nhận quan hệ vợ chồng của hần với Lâm Nhất Thiên. Ban đầu hần sò dĩ chấp nhận đáp ứng với Lâm Hồng Tín, là bởi vì thân phận quyền uy của Lâm Hồng Tín ở Bắc Dương. Mà nay Lâm Hồng Tín lại nói cho hần biết, nếu như cô phần của Lâm Nhất Thiên bị Lâm Du cướp mất, Lâm Du liền trở thành tổng giám đốc của Bắc Dương rồi.

Nếu như biết sớm sự tình sẽ phát triển tới mức này, Chu Tuyền nhất định sẽ không cùng hợp tác với Lâm Hồng Tín, sẽ không công nhận người vợ Lâm Nhất Thiên này. Nhưng mà bây giờ đã không có đường quay trở về, chuyện Lâm Du có thể làm, chỉ có thể kiên trì đi về phía trước. Về phần Lâm Du, chính là một cửa ải khó khăn mà hần phải vượt qua.

Trước khi đến tìm Lâm Du, từ đầu đến cuối Chu Tuyền đều cảm thấy, Lâm Du đối với hần nhất tình là vẫ có tình cảm. Coi như hai người không làm vợ chồng được, cũng không phải không thể làm bằng hữu. Cũng có lẽ chỉ cần hần giải thích thật tốt với Lâm Du, cũng sẽ giải quyết phiền toái rõ ràng, ít nhất cũng có thể giúp hần thoát thân.

Nhưng khi chính mắt thấy được thái độ của Lâm Du, trong bụng Chu Tuyền vô cùng sốt ruột, trên mặt lại không dám biểu hiện ra ngoài: “Tiểu Du, anh có chuyện muốn nói với em một chút, chỉ cần mấy phút cũng được”

“Muốn nói liền nói thôi. Có chuyện gì thì cứ nói, ngại gì người khác nghe được.” Hứa Hoán hừ lạnh một tiếng, rõ ràng là muốn kín chuyện.

“Đúng vậy. Có lời thì cứ nói. Chúng ta cũng không phải loại người khua môi múa mép, sẽ không vắn vẹo quan hệ của anh với Lâm Du” Cố Nhiên không nghĩ nhiều, nhưng cũng ghi tâm một điều: không thể để Chu Tuyền khi dễ Lâm Du.

Vậy cho nên, Cố Nhiên cố ý kéo theo một nhóm lớn bạn học đi theo sau lưng Lâm Du, chính là muốn Chu Tuyền biết khó mà lui. Để đảm bảo không có sơ hở, hẳn còn từ bỏ hiềm khích lúc trước tìm đến Hứa Hoán chống lưng.

Song song hai việc như vậy, nếu còn để cho Chu Tuyền được như ý, Cố Nhiên thật sự muốn khóc.

“Sẽ không phải là muốn tỏ tình chứ?” Vương Dung Dung không xác định hô lên, một khắc trước không khí còn khản trương trong nháy mắt liền thay đổi.

Hứa Hoán cùng Cố Nhiên đồng thời nhìn về phía Vương Dung Dung, ngay cả Lâm Du cùng Chu Tuyền cũng quay đầu lại. Vị bạn học này rốt cùng là nhìn ra từ nơi nào, Chu Tuyền muốn tỏ tình với Lâm Du.

“Chẳng lẽ không phải sao?” Bị bốn người nhìn đến phát quẫn, Vương Dung Dung hơi lùi về phía sau một chút, khản trương bổ sung nói, “Lâm Du là hoa khôi của trường. Chu Tuyền thích cô ấy, cũng không có gì hiếm lạ chứ? Có khó tiếp nhận như vậy không?”

“Dĩ nhiên là không. Vợ của tôi ưu tú như vậy lại là nữ sinh hoàn mỹ, làm sao có thể không có người thầm mến chứ?” Vẫn ngồi trên xe lăn, vẫn là mang theo hộ vệ, Hứa Mạch ra sân chính là khuấy đảo lòng người. Mà hẳn lên tiếng càng làm người khác chú ý, thật là tiêu sái, lại tràn đầy tự tin cùng kiêu ngạo.

“Bà xã?” Mọi người không biết chân tướng sừng sờ, Vương Dung Dung càng kích động bắt lấy cánh tay Lâm Du, “Lâm Du, bạn trai cậu?”

Mặc dù ngồi trên xe lăn, bề ngoài Hứa Mạch lại đủ xuất sắc, hơi thờ chừng đại, hoàn toàn xứng đáng là người hoàn mỹ. Huống chi còn mang theo hộ vệ ra cửa, nhìn thế nào cũng là đại nhân vật không thể đắc tội, làm người khác không dám khinh thường. Giống như Vương Dung Dung, phản ứng đầu tiên chính là một người xuất chúng như vậy lại không thể đi lại, mà hẳn... Hẳn lại kêu Lâm Du là “Vợ”?

Bạn trai? Xưng hô như vậy Lâm Du chưa từng nghĩ tới. Cô còn tưởng rằng Hứa Mạch kêu như vậy, tất cả mọi người sẽ biết được cô đã kết hôn.

“haha! Còn phải nói sao! Không sai, chính là bạn trai!” Không có dấu hiệu nào, suy nghĩ Cố Nhiên nóng lên, ngay ngốc nói ra trả lời khẳng định.

Cũng không thể nói mọi người, Lâm Du đã lập gia đình chứ? Hơn nữa còn là gả cho người thực vật mà bên ngoài đồn đại Hứa đại thiếu gia. Người nào ác ý nhất định sẽ đã kích Lâm Du đấy. Lại nghĩ tới Lâm Nhất Thiên cùng Chu Tuyền cũng dính dáng trong đó, dây dưa rắc rối quá sâu, bỏ cũng bỏ không được... Cố Nhiên lắc đầu một cái. Bất kể như thế nào, trước phải qua loa cho qua chuyện đã mới được.

Ngu si! Hứa Hoán động động môi, chỉ là khẩu hình, cũng không có nói ra miệng. Quả nhiên là những người nào tàn ủng hộ Lâm Du, vì danh tiếng Lâm Du, thật sự Cố Nhiên không thêm đếm xỉa tới gì hết. Cũng không suy nghĩ một chút anh họ của hẳn cũng tự thân xuất mã, còn có ai có thể khi dễ được Lâm Du? Không thấy hẳn đều phải yên lặng lui ra, không nói một lời sao?

Quả thật Cố Nhiên không phát hiện Hứa Hoán im lặng. Sự xuất sắc của Hứa Mạch, đủ để hẳn vừa ra sân, liền hấp dẫn đi sự chú ý của mọi người. Cố Nhiên cũng không ngoại lệ, thời khắc này sự chú ý toàn bộ đều đặt ở nụ cười lộ vẻ ôn hòa trên người Hứa Mạch, không kim hẳn được trong lòng khe cầu nguyện, Hứa đại thiếu ngàn vạn đừng có sinh khí, nhất định phải nhớ vì Lâm Du cân nhắc một chút a...

Tầm mắt Hứa Mạch nhàn nhạt ngẫm thâm ý xẹt qua lo âu trong mắt Cố Nhiên, lại không tiếng động nhìn Lâm Du bên người hẳn, hơi hơi gật đầu: “Ừ, là bạn trai, lấy kết hôn là tiền đề quan hệ lui tới”.

“Oanh” một tiếng, quanh mình sắc mặt mọi người khác nhau, sôi sục. Đầu tiên là hội trưởng hội học sinh Chu Tuyền có khả năng sẽ tỏ tình với Lâm Du, giờ lại là bạn trai thân bí của Lâm Du xuất hiện.. Hai cái liên tiếp cùng một lần ập tới, bọn họ thiếu chút nữa đã không phản ứng kịp.

“Kết... Kết hôn? Quá bất ngờ! Lâm Du cậu phát tài à” Lắc lắc tay của Lâm Du, Vương Dung Dung kích động lời nói không có mạch lạc, “Thời điểm tổ chức tiệc cưới nhớ cho tôi biết, tôi muốn chuẩn bị thật nhiều quà tặng đấy”

“Không...” Lâm Du vừa định nói không cần, cô sẽ không cùng Hứa Mạch tổ chức tiệc cưới, liền bị Hứa Mạch chặn lời muốn nói lại.

“Không cần khách khí. Đến lúc đó mọi người muốn đến liền có thể đến, càng nhiều càng niềm vui” Hứa Mạch bình tĩnh ngồi chỗ đó, nụ cười ấm áp, ấm áp mà tốt đẹp, trong phút chốc liền bắt trái tim và hào cảm toàn bộ nữ sinh sau lưng Lâm Du.

“Hảo soái” Cuối cùng có một vị nữ sinh không nhịn được tâm hô lên một tiếng, gật đầu liên tục, “Tôi muốn đi! Khẳng định sẽ đi”

“Tôi đây cũng đi” không ít nữ sinh rồi rít gật đầu, gò má ửng đỏ biểu thị phụ họa. Quá tuân tù rồi. Thật sự là so với Chu Tuyền càng soái.

Chu Tuyền bị xem nhẹ thành người đi đường về mặt cứng ngắc đứng ở một bên, đối với Hứa Mạch là ngoài ý muốn. Là Lâm Du báo Hứa Mạch tới, chẳng lẽ Lâm Du liền vô tình như vậy, có chủ ý quyết định muốn vạch rõ giới hạn với hẳn? Hay là, Lâm Du cũng không biết chuyện này, là Hứa Hoán cho Hứa Mạch bết chuyện mà chạy tới đây.

Trong tiềm thức, Chu Tuyền là nghiêng về phía sau. Bởi vì nếu như vậy, hẳn với Lâm DU còn có thể thương lượng, nhưng nếu như là về trước, ánh mắt Chu Tuyền có chút nảy sinh ác độc, quay đầu nhìn về phía Lâm Du.

Cảm giác được tầm mắt ác ý ở trên đầu mình, Lâm Du đưa mắt qua, vừa vặn chống lại quan sát của Chu Tuyền.

“Tiểu Du, anh...” Nhanh chóng thu liễm lại ác ý nơi đáy mắt, Chu Tuyền mềm giọng còn muốn nói với Lâm Du hơn hai câu, lại thấy Lâm Du bất động thanh sắc dời tầm mắt đi, không coi hấn ra gì.

Không có cho Chu Tuyền cơ hội tiếp tục mở miệng, Lâm Du tự ý đi về phía Hứa Mạch. Hai tay thúc đẩy xe lăn Hứa Mạch, thần sắc như thường nhìn về phía Cố Nhiên: “Cố Nhiên, không cần anh mời khách. Bất quá, nếu như mọi người không ngại, vẫn là có thể cùng nhau đi uống trà sữa, có người trả tiền. Thế nào, có đi hay không?”

“Đi, dĩ nhiên đi” Cố Nhiên lập tức gật đầu, trách nhiệm đối với Hứa Mạch làm một cái gật đầu, “Hứa đại thiếu, đa tạ á!”

“Không cần cảm ơn” Hứa Mạch còn chưa có bao giờ trải qua việc móc tiền túi mời bạn học uống trà sữa, ngay sau đó không nhanh không chậm bổ sung, “Chư vị đồng học nếu như muốn ăn kem ly, cũng không cần khách khí, cứ mở miệng.”

Tinh thể nhanh chóng thay đổi, Chu Tuyền cuối cùng cũng không tìm được cơ hội chen miệng vào. Lầm lét nhìn trái nhìn phải một phen, thấy tất cả mọi người đều bị Hứa Mạch dễ như trở bàn tay mua chuộc. Trong lòng nhất thời càng bất bình. Không phải chỉ một ly trà sữa một ly kem, nghĩ hấn không mời nổi?.

Chu Tuyền dĩ nhiên là mời được. Nhưng mà rất đáng tiếc, một đám người Cố Nhiên hoàn toàn không có ý tứ muốn hấn mời khách. Tốp năm tốp ba đi theo sau lưng Hứa Mạch cùng Lâm Du, trực tiếp đem Chu Tuyền dĩ vãng quên ở phía sau cùng.

Mất thấy kế hoạch một lần nữa rơi vào khoảng không, Chu Tuyền tức giận đá cục đá bên cạnh. Không cẩn thận không khống chế lực đạo, đá xong lại liên tục kêu đau, co rút khóe miệng mắng thầm xui.

Xui sao? Đương nhiên là như vậy rồi. Cái này, tất cả mọi người đều đã rời đi, còn có một vị không động bước chân chờ xem kịch vui. Mất thấy Chu Tuyền không coi ra gì lộ ra tính cách chân thực, Hứa Hoán nghĩ một chút, còn có lòng tốt lên tiếng nhắc nhở: “Chu tam thiếu không cần cuống cuống, chờ anh họ tôi chiêu đãi bạn học của chị dâu thật tốt, sau này sẽ tự tìm đến Chu tam thiếu nói chuyện thật tốt.”

“Chị dâu?” Chu Tuyền không dám tin trọn to hai mắt, dứt khoát liền nói: “Chẳng lẽ Hứa nhị thiếu chính là như vậy nhận định thân phận của Lâm Du ở Hứa gia? Không phải Lâm Du chĩa tay mặt Lâm Nhất Thiên gả vào Hứa gia? Tôi không tin Hứa gia sẽ không có bất gì bất mãn nào, thuận thuận lợi lợi liền chấp nhận người con dâu Lâm Du này”

“Hứa gia dĩ nhiên không biết. Phàm là chuyện đều có ngọn nguồn, cũng không thể tự dung định tội người vô tội phải không?” Hứa Hoán lắc đầu một cái, không có chột dạ chút nào nói bừa, “Hứa gia từ trước đến nay ân oán rõ ràng, nợ nên đòi lại, một phần cũng không thể thiếu”

Nợ! Nghe Hứa Hoán dùng tới chữ này, bất an trong lòng Chu Tuyền lại đánh tới một lần nữa. Chần chờ một chút, thử dò xét nói: “Nếu như Hứa gia thật sự ân oán rõ ràng, cũng không phải là nên với Chu gia nói rõ ràng quan hệ?”

“Chu gia? Chuyện này với Chu gia có quan hệ sao? Xin lỗi, tôi không hiểu ý tứ Chu tam thiếu. Như vậy đi, Chu tam thiếu chờ anh họ tôi xong việc, lại đến hỏi hấn một chút đi” Cũng không đợi Chu Tuyền trả lời, Hứa Hoán nói xong cũng dứt khoát khoát tay, nghênh ngang mà đi, “Tôi còn có việc, đi trước một bước”

Chu Tuyền cảm thấy, hấn quyết định hôm nay tìm tới Lâm Du, là hết sức không sáng suốt. Xui xẻo đụng phải Cố Nhiên mời khách, lại xui xẻo đụng phải Hứa Hoán cũng ở đây, xui xẻo hơn là đụng phải Hứa Mạch tới trường học. Nói tóm lại, không có một cái thuận lợi.

Chờ không hai tiết học Chu Tuyền cứ như vậy thẳng tắp đứng tại chỗ, sắc mặt âm trầm gầy gữa trong chốc lát, sau cùng vẫn là đuổi theo chân Hứa Mạch cùng Lâm Du. Vô luận như thế nào, hấn đều phải đem sự tình cùng Hứa Mạch nói cho rõ ràng, để tránh vạ lây người vô tội.

Ở trong mắt Cố Nhiên, Lâm Du là nữ thần của hấn. Mà Hứa Mạch, là thần tượng mà hấn không có biện pháp vượt qua. Nữ thần gả cho thần tượng, ngoại trừ nay từ đầu cuộc hôn nhân này ngọn nguồn không được tốt lắm, lại tới thời khắc hai người họ đi cùng một chỗ, thật ra lại không có khó chịu đựng như trong lòng hấn tưởng tượng.

dẫn một đám bạn học đi ở phía sau, Cố Nhiên cau mày nghiêm túc suy tư một đường, cho đến khi đến cửa tiệm trà sữa mới dừng lại, Cố Nhiên rút cuộc thờ phào một hơi, hạ quyết tâm: “Hứa đại thiếu, tôi muốn hai cốc trà sữa lớn.”

“Anh uống nhiều như vậy?” Kì quái nhìn Cố Nhiên, Vương Dung Dung hỏi ra nghi ngờ của mọi người.

“Tôi uống một ly, đem về một ly, không được sao?” Tức giận vọt tới phía trước, Cố Nhiên một tay vỗ vào trên quầy tiệm trà sữa, “Trước cho tôi hai ly nước đá, hạ hỏa!”

“Thật sự có thể uống!” Trợn mắt há mồm nhìn Cố Nhiên thật sự cầm hai cốc trà sữa lớn trong tay, Vương Dung Dung nhủ mi nói, “Tôi chỉ biết nữ sinh yêu thích uống trà sữa, cuối cùng hôm nay cũng biết nam sinh cũng yêu uống trà sữa”

“Thích uống thì lấy thêm mấy ly. Những bạn học khác cũng vậy, không cần ngại, tùy tiện uống.” Hứa Mạch vừa nói vừa nâng tay lên, hộ vệ sau lưng hiểu ý lập tức lấy ra ví tiền, sau khi ngón tay lướt qua một hàng thẻ vàng, liền lấy ra một chồng tiền mặt.

Khoe giàu! Cố Nhiên bĩu môi một cái, yên lặng tránh ra khỏi vị trí, mặc cho một đám bạn học phía sau xông lên quầy. Sau đó, không thể nào cao hứng đi tới bên người Lâm Du, cầm cốc trà sữa trong tay chuyển qua: “Có muốn uống hay không?”

“Vợ hôm nay không thể uống nước đá” Giọng của Hứa Mạch rất lạnh nhạt, thần sắc cũng bình tĩnh. Chỉ bất quá từ miệng hắn nói ra, làm cho người khác khó tránh khỏi cảm thấy kì quái.

“À, tịa sao? Lâm DU thường xuyên đều mua nước đá uống à” Cho là Hứa Mạch cố ý ngăn trở, Cố Nhiên đương nhiên phải hỏi rõ ràng.

“Bình thường có thể uống, hôm nay không được” Hứa Mạch bình chân như vại nhìn Lâm Du, “Vợ, lý do chính em cũng rõ ràng nha”

Hứa Mạch nói thân nhiên, nhưng là Lâm Du nghe xong có chút đỏ mặt, lúng túng gãi đầu, nhẹ nhàng “ừ” một tiếng. Cô hôm nay là tình huống đặc biệt, kinh nguyệt đánh tới, quả thật không thích hợp uống nước đá.

“Như vậy a...” Cố Nhiên như cũ cũng không hiểu rõ rốt cuộc là nguyên nhân gì. Bất quá Lâm Du không có ý định uống, không thể làm gì khác là âm ức rừ đầu xuống, dự định lấy về trà sữa.

“Lâm Du không thể uống? Cho tôi cho tôi, tôi a...” Bởi vì số bạn học đến rất đông, tiệm trà sữa đang bận làm từng ly. Vương Dung Dung đứng ở cuối cùng, không có chen chúc qua cướp. Lạnh mắt phát hiện Cố Nhiên đưa qua trà sữa, nhất thời vron tay ra cầm.

“Này, Vương Dung Dung, có thể hay không biết ngại là gì?” Không phòng bị trà sữa bị người ta cướp đi, tâm tình Cố Nhiên cực thấp.

“Cố đại thiếu, hôm nay anh là cùng tôi đánh cuộc, thua liền phải mời tôi cùng Lâm Du uống trà sữa. Đừng quên, Lâm Du là người chứng kiến vẫn còn ở đây, tùy lúc có thể làm chứng cho tôi. Nhưng mà, anh rất may mắn, vừa vặn đụng phải bạn trai Lâm Du đến trường học mời khách trà tiền. Từ trước đến giờ tôi là người tùy tính, không so đo với anh, coi như anh là mượn hoa hiến phật, cũng sẽ không chê cười anh không tuân thủ lời hứa.” Vương Dung Dung vừa nói vừa cầm ống hút uống trà sữa. Thật ra đặt cuộc chính là đùa giỡn thôi, cô cũng không tham ly trà sữa của Cố Nhiên, nếu không nhất định sẽ năm không thả, yêu cầu Cố Nhiên lần sau lại mời khách.

“Đặt cuộc?” Nghe liên quan đến Lâm Du, Hứa Mạch hứng thú. Trong miệng hỏi Vương Dung Dung, ánh mắt lại hướng về Lâm Du bên người.

“Đúng vậy, đặt cuộc. Không biết hôm nay Lâm Du có chuyện gì xảy ra, lại quên mạng theo sách tới trường học. Cố Nhiên muốn là anh hùng cứu mỹ nhân, đem sách của hắn cho Lâm Du mượn. Ai biết a, Cố đại thiếu của chúng ta bệnh hay quên quá lớn, lại đem nhầm sách cho mượn. Tôi ngồi ở bên cạnh Lâm Du mà, có lòng tốt nhắc nhở. Chỉ tiếc Cố đại thiếu trời sinh thích sĩ diện, đánh chết cũng không thừa nhận là hắn mang nhầm sách, lại muốn cùng tôi đánh cuộc. Kết quả thì rõ ràng rồi, tôi thắng, Cố đại thiếu thua.” Bởi vì cảm thấy Hứa Mạch rất tốt, lại thêm cái miệng thích nói, Vương Dung Dung đem mọi chuyện giải thích rõ ràng.

“Vợ, em là người chứng kiến?” Lấy nhận thức của Hứa Mạch với Lâm Du, Lâm Du không thể không nhớ thời khóa biểu. Về phần quên mang theo sách, chuyện này ngược lại có chút khác thường, cần phải hỏi rõ.

“Ừm” Vương Dung Dung đã giải thích rõ ràng như vậy, Hứa Mạch lại một lần nữa xác định, không cần nhiều lời, chính là muốn cô mở miệng. Bất đắc dĩ nhìn Hứa Mạch, Lâm Du gật đầu một cái.

Hứa Mạch cũng không cố tình làm khó Lâm Du. Chỉ là thái độ của Lâm Du tại lúc hắn chưa tỉnh với lúc hắn tỉnh khác nhau quá lớn, hắn thực thích ứng không kịp, không thể làm gì khác là kiên nhẫn không bỏ qua thứ gì mà tân dụng rồi.

Chạm đến bất đắc dĩ trong mắt Lâm Du, Hứa Mạch hiểu ý cười cười.

Lần đầu tiên Lâm Du xuất hiện trong phòng hắn, thời điểm thật lòng đối với hắn giới thiệu, hắn cũng thật là bất đắc dĩ. Rõ ràng Lâm Nhất Thiên mới là hung thủ, tại sao tới Hứa gia lại là Lâm Du? Lúc đó hắn cũng dần suy nghĩ, có phải Lâm Du có động cơ khác, đang âm thầm mưu mô cái gì.

Nhưng mà, hắn tin tưởng ông nội. Có ông nội ở đây, dù là Lâm Du dự định làm những gì, chỉ sợ cũng rất khó thực hiện. Vậy cho nên, hắn nằm ở trên giường bị buộc đón nhận Lâm Du đến gần.

Thời điểm Lâm Du hướng hắn đọc những cuốn sách nhằm chán đó, Hứa Mạch thiếu chút nữa bị kinh sợ làm cho tỉnh lại. Mặc dù xuất thân cũng là học kinh doanh, nhưng hắn lại ghét nhất là sách chuyên nghiệp về kinh doanh.

Để cho từ trước tới giờ chỉ làm theo thực hành mà hiểu biết chính xác, lại khiến hắn nằm ở trên giường không thể động nghe những thứ kiến thức khô khan nhằm chán, không thể nghi ngờ chính là một loại hành hạ. Nếu như thời điểm đó hắn có thể mở miệng, khẳng định là giọng cũng đầy ắp bất đắc dĩ đi.

Chân chính để cho hắn sinh ra ý thức nguy cơ, chính là Lâm Du chủ động nói lên muốn tắm cho hắn.

Tắm? Coi như hắn là nam tử hán đại trượng phu, không cần thiết để ý cái gọi là rõ ràng, nhưng cũng không thể dung túng cho một nữ tử xa lạ đối với hắn giờ trò a! Huống chi gian phòng của hắn còn để máy theo dõi, không chừng sẽ bị vậy xem! Quá mất mặt.

Tâm tình kèm theo rất nhiều phức tạp xông lên đầu, hắn chậm chậm thích ứng Lâm Du tồn tại, dần dần đón nhận Lâm Du đến gần, thậm chí không tự chủ được xem Lâm Du là người ở nhà.

Quý dị thời gian quay ngược lại bảy năm trước, năm năm sinh hoạt trong bệnh viện tâm thần, Lâm Du nói rất dễ dàng, hắn nghe lại đau lòng. Nếu không phải sớm chiều sống chung quá mức thân mật, nếu như không phải Lâm Du đối với hắn tất cả không đề phòng, sợ rằng hắn mãi mãi cũng không nhận thấy Lâm DU có cái gì không đúng.

Không sai, có cái gì không đúng. Địa phương như bệnh viện tâm thần, cho dù thật sự là người bình thường, cũng cực kì dễ dàng bị ép điên. Mặc dù nhìn Lâm Du bình thường, lời nói hành động nhìn như không có gì khác thường, nhưng từ khi cô không ngừng tự hỏi, cùng với từ đầu đến cuối thỉnh thoảng mâu thuẫn trong lời nói... Chỉ cần dùng chút tâm, quan sát kĩ một chút, không khó để nhìn ra đầu mối.

Hứa Mạch rất vui mừng thời điểm hắn nhận biết Lâm Du, mình là một người thực vật. Đối mặt với hắn không có một chút uy hiếp nào, Lâm Du dần dần trừ bỏ phòng bị, coi hắn như là vô hại. Vậy cho nên, Lâm Du không chút kiên kỵ nào ở trước mặt hắn biểu hiện ra chính mình chân thật, Lâm Du độc nhất vô nhị.

Lâm Du nói, nếu như là bảy năm sau chính hắn, vốn là không thể tỉnh lại. Lâm Du làm xong mười phần chuẩn bị, dự định đi cùng hắn làm người thực vật cả đời. Phần cam kết này, với cảm tình không liên quan, là cô muốn cây thể Hứa gia đưa ra một phần điều kiện. Nhưng mà, ý nghĩ tính toán rõ ràng cũng quyết tâm, lại vừa vận dụng đến tâm hắn rồi.

Trước khi Lâm Du xuất hiện, Hứa Mạch không tin tình yêu. Cái gọi là một đời một đôi người, nghe êm tai, càng nói càng êm tai. Nhưng lại có thể có mấy người đi đúng đường không thay đổi, cho đến chết cũng không từ bỏ?

Hứa Mạch kính nể lác đác không có mấy người có thể tuân thủ được lời hứa cả đời, nhưng xưa nay hắn không cho là hắn có thể làm được. Cho nên, hắn không dễ dàng chạm đến tình yêu, cũng chưa từng đến gần với người khác phái. Đối với trong nhà nhét vị hôn thê cho hắn, hắn cũng tận số xin miễn cho kẻ bắt tài, tránh xa.

Hắn không phải người đứng núi này trông núi nọ, nhưng lại không muốn lãng phí thời gian với nhau, trễ nải cuộc sống của mình. Hắn đã sớm đưa ra quyết định, trừ phi bắt buộc phải bước vào hôn nhân, nếu không hắn sẽ không cần nhắc đến chuyện kết hôn.

Lâm Du là Hứa Chấn Thiên là chủ cưới về thay cho hắn, lúc đó Hứa Mạch không cách nào phản đối, chỉ có thể nghe theo mệnh trời. nhưng mà tiếp xúc với Lâm Du một thời gian dài, hắn cảm thấy: mặc dù là trời xui đất khiến nhưng ông nội quả thật là làm chuyện tốt, hợp tim hắn, cũng như ý của hắn.

Mỗi ngày có thể nghe Lâm Du khích lệ, có thể nghe Lâm Du không có bất kì kế hoạch nào kẻ lười, có tin đồn thú vị phát sinh tại trường học, cũng có một cái cảm giác khác bảy năm thống khổ và gầy vò...Phàm là Lâm Du chính miệng nói cho hắn biết, Hứa Mạch một câu cũng không quên, tất cả đều nhớ ở trong lòng. Nên cảm ơn, hắn nhớ. Nên dạy dỗ, hắn cũng sẽ không bỏ qua.

Mà vào giờ phút này, đối với bạn học trong lớp Lâm Du, như Cố Nhiên, như Vương Dung Dung, Hứa Mạch cũng coi là bằng hữu, cũng nguyện ý kết giao.

“Tôi còn không nghĩ ra, tại sao lúc khác Lâm Du có thể uống nước đá, hôm nay lại không thể uống. Chẳng lẽ bởi vì tôi đưa cho Lâm Du, cho nên mới không uống?” Mặt Cố Nhiên tối sầm lại, như cũ không thể giải thích được.

“Ngủ Ngốc” Lâm Du không có mở miệng, nhưng mà Vương Dung Dung không có nhìn được nhỏ nước bọt lên tiếng: “Nhờ anh có thể hay không giống như một nam sinh bình thường, loại chuyện này tùy tiện suy nghĩ một chút liền có thể đoán ra được. Trừ phi...khóa sinh lý anh không đạt tiêu chuẩn. Ngay cả bạn gái cũng chưa từng có qua?”

Khóa sinh lý, Cố Nhiên còn thật vô dụng nghĩ qua trong lòng. Hắn làm sao biết phải chú ý khóa này, mà cái khóa này đối với việc hắn theo đuổi Lâm Du có liên hệ gì? Hoàn toàn không liên quan có phải hay không? Về phần chưa từng có bạn gái, Cố Nhiên không thể không biết xấu hổ.

Với chuyện này hắn rất là nghiêm túc, đối với nữ sinh mình thích chịu trách nhiệm! Nếu như ngày nào đó hắn thật sự có thể đem nữ thần theo đuổi tới tay, hắn liền có thể không chút chột dạ nào nói cho cô biết, hắn yêu chỉ mình cô. Mặc dù...hiện nay chuyện này là không thể nào, Lâm Du đã gả cho Hứa Mạch...

Cố Nhiên suy nghĩ trong lòng, Vương Dung Dung cũng không biết. Bất quá giờ phút này Cố Nhiên im lặng, ngược lại để cho Vương Dung Dung suy nghĩ một chút.

Từ nơi đáy lòng, Vương Dung Dung vẫn cho là, loại nam sinh thiếu gia đẹp trai nhiều tiền như Cố Nhiên, nhất định là hoa hoa công tử, tùy tiện ngoác tay, bạn gái sẽ tới một đống lớn. Nếu không phải bởi vì gặp phải Lâm Du, khẳng định Cố Nhiên vẫn còn lưu lại một bụi hoa nào đó...

Nhưng mà Vương Dung Dung có thể nào cũng không nghĩ tới, Cố Nhiên tới tận bây giờ vẫn không có qua bạn gái, thậm chí ngay cả chuyện nữ sinh mỗi tháng phải trải qua tình huống đặc biệt cũng không biết. Chuyện này...thực sự là nằm ngoài dự đoán của cô a.

Cố Nhiên cùng Vương Dung Dung đều im lặng, trong lúc bất chợt đều không nói gì. Tình huống như vậy, rơi vào trong mắt của Hứa Mạch cùng Lâm Du, quả thực là thú vị.

Lâm Du còn khá, không thích bàn chuyện về người khác. Hứa Mạch chính là trực tiếp không vòng vo, nói ra suy nghĩ của hắn: “Hai người thật thích hợp”

“Ai với anh ta/ cô ta thích hợp?” Mặt húng nhìn Hứa Mạch, Cố Nhiên cùng Vương Dung Dung một miệng đồng thanh phản đối.

Lần này, ngay cả Lâm Du cũng không nhìn được nói vào, “Bây giờ nhìn không phải rất thích hợp sao?”

“Không thích hợp” Một là nửa tram miệng một lời, Cố Nhiên cùng Vương Dung Dung đồng thời biểu đạt sự căm hận, lại nghiêng đầu qua trừng đối phương: “Không cho phép nói chuyện theo tôi”

Hứa Mạch cười nhạt một cái không nói, Lâm Du chính là nhún nhún vai, chỉ chỉ chẳng biết từ lúc nào bạn học lại vậy lại càng đông.

“Ồ...” Mọi người kéo dài âm cuối nhạo báng nhìn Cố Nhiên cùng Vương Dung Dung, toàn bộ đều không nói cái gì bên trong. Không nhìn ra a, bọn họ nguyên lại hợp nhau như thế.

“Không cho nghĩ bậy, cũng không được nói bậy. Nếu ai dám can đảm nói ra ngoài ta cùng cộp cái này tin đồn nhảm, xem ta như thế nào thu thập các người.” Ngay trước mặt Lâm Du bị hiểu lầm, hơn nữa Lâm Du thật sự đã sinh ra hiểu lầm, Cố Nhiên nghiêng răng, tức giận không dứt.

“Cộp cái? Cố Nhiên, anh nói ai là cộp cái đây? Tôi trêu chọc anh hồi nào hả? Anh dám tùy tiện lấy tước hiệu cho tôi?” Vương Dung Dung thật là tức muốn khóc.

Coi như bình thường cô độc miệng một chút, trước khi quen biết Lâm Du còn sau lưng nghị luận Lâm Du vài câu, nhưng tuyệt đối không có ý đồ gì xấu a!

Hơn nữa từ lúc quen thuộc Lâm Du, rồi hiểu con người của Lâm Du, cô cũng thường xuyên ngầm hỗ trợ Lâm Du nói tốt với các bạn học khác, rất phí tâm nghĩ biện pháp bồi thường rồi.

Ngay cả sự kiện video lần trước, cô cũng cố gắng kéo không ít bạn học vì Lâm Du nói tốt, đem hết khả năng thay đổi hướng của bài viết, rất sợ danh tiếng Lâm Du bị hủy diệt...

Vương Dung Dung biết, trước là cô không đúng, lúc trước đem Lâm Du coi là cao ngạo không coi ai ra gì. Nhưng hiện tại cô đang đền bù thật tốt, hơn nữa làm không ít việc không cần hồi báo, cũng chưa nghĩ là sẽ nói với bất kỳ kẻ nào. Những chuyện kia đều là cô tự nguyện làm, cô can tâm tình nguyện!

Biểu tình trên mặt Vương Dung Dung quá mức tức giận, lại xen lẫn ủy khuất, lời vừa ra miệng thì mang theo nước mắt rồi. Cố Nhiên cứng đờ, thần sắc mất tự nhiên nghiêng đầu qua, nhìn trời nhìn đất cũng không chịu nhìn Vương Dung Dung. Cái gì chứ, hẳn chính là thuận miệng nói một chút, cũng không muốn chọc Vương Dung Dung khóc.

Hứa Mạch trực tiếp nở nụ cười. Nghe Cố Nhiên thăm mếu Lâm Du, còn theo đuổi một hồi lâu? Vốn Hứa Mạch còn cho rằng, Cố Nhiên sẽ là tình địch. Dù sao từ trong miệng Lâm Du, hẳn từng nghe qua cái tên này nhiều lần, cũng biết Cố Nhiên đối với Lâm Du không tệ, còn nhiều lần giúp Lâm Du. Nhưng àm hôm nay gặp mặt, sự tình hoàn toàn không như hẳn nghĩ.

Cố Nhiên rất thú vị, thú vị đến mức Hứa Mạch ghét không nổi. Cùng lúc đó, Cố Nhiên ở trong mắt Hứa Mạch không có nửa điểm uy hiếp.

Hứa Mạch có thể nghĩ như vậy, dĩ nhiên không phải bởi vì hiểu lầm Cố Nhiên thích Vương Dung Dung. Mà tính cách thẳng thừng của Cố Nhiên, nam sinh đơn giản như vậy không thích hợp với vợ của hắn. làm bạn bình thường cũng không tệ lắm, làm bạn trai thì hoàn toàn không thể nào.

Cái tranh cãi nhỏ nhoi này, cuối cùng Hứa Mạch cũng mở miệng hóa giải. Là hắn nói Cố Nhiên cùng Vương Dung Dung thích hợp, sau đó mới đưa đến tranh chấp. Như vậy, hẳn nói xin lỗi.

Hứa Mạch mở miệng, Vương Dung Dung ngượng ngùng gật đầu một cái, trong lòng như cũ khôn được tự nhiên, nhưng cũng không còn tức giận.

Lâm Du nói, Cố Nhiên lập tức ngoan ngoãn cúi đầu với Vương Dung Dung, sau đó nói “thật xin lỗi”, hơn nữa lại mau một cốc trà sữa nữa cho Vương Dung Dung để thể hiện áy náy.

Cố Nhiên nói xin lỗi, Vương Dung Dung nhận lấy. Nhưng trà sữa, giờ giờ ly trà sữa lớn trong tay, Vương Dung Dung mân mê miệng. Cô cũng không phải người yêu chiếm tiện nghi củangười khác, huống chi ly trà sữa đang uống chính là của bạn trai Lâm Du mời khách...

Không thể không nói, bởi vì nhận tiện nghi của Hứa Mạch, thái độ của các bạn học với Hứa Mạch cùng Lâm Du cũng có mấy phần tốt hơn. Nghe hai người nói xin lỗi, cũng rồi rít hỗ trợ hòa giải, nói bọn họ không bàn tán liên tục, đều là đùa giỡn...

Bên này lòng tốt nồng nặc tán ra, Chu Tuyền cách đó không xa chính là cắn răng nghiêng lợi. Hắn cho là Hứa Mạch là đại nhân vật, sẽ không tốn thời gian với đám người bình thường này ở lâu. Cho dù là vì Lâm Du, cũng liền mặt ngoài ở lại mấy phút, làm nhân vật đi đường đi ngang qua. Nhưng hắn không thể nghĩ tới, Hứa Mạch lại cùng đám bạn học này hòa hợp ở một chỗ.

Mất thấy Hứa Mạch cười thành thạo với mọi người, lại thấy mọi người đối với Hứa Mạch từ xa lạ đến thân thiết hơn.. kiên nhẫn của Chu Tuyền hao hết, lại một lần nữa đi đến.

“Hứa đại thiếu, có thể hay không để cho ta nói chuyện với Lâm Du một chút?” Nếu Lâm Du không đáp ứng, Chu Tuyền dứt khoát chuyển đối tượng hỏi. Nghe Hứa Mạch làm người khiêm tốn, từ trước đến giờ đều lưu lại cho người ta một con đường sống, có lẽ trực tiếp đi tìm Hứa Mạch liền có thể giải quyết vấn đề khó khăn của hắn?

“Vị này là ai?” Đột nhiên bị cắt đứt nói chuyện với nhau, Hứa Mạch quay đầu, nhìn Chu Tuyền một cái, lại ngăn đầu về Lâm Du, “bạn học của vợ sao?”

“Không phải” Lâm Du lắc đầu một cái, hoàn toàn không có ý tứ hỗ trợ giới thiệu. Hứa Mạch làm sao không biết Chu Tuyền? Rõ ràng muốn Chu Tuyền phải khó chịu. Cô đứng ở một bên Hứa Mạch, tự nhiên là vô điều kiện phối hợp.

Sắc mặt Chu Tuyền trở nên khó coi. Hắn không tin Hứa Mạch không nhận ra hắn, Hứa Mạch khẳng định là cố ý. Mà Lâm Du lại giúp Hứa Mạch tới làm nhục hắn?

Đến giờ phút này rồi, rốt cuộc Chu Tuyền ý thức được, Lâm Du đối với hắn chán ghét. Hay là nói, Lâm Du hận hắn? Hận hắn không giúp đỡ cô kịp thời, hận hắn lựa chọn Lâm Nhất Thiên buông tha cô.

“Tiểu Du, em thay đổi” ngẫm thâm ý vừa ra khỏi miệng, ánh mắt Chu Tuyền thật ôn nhu, giọng nói lại lộ ra đau lòng, “Anh không nghĩ tới em sẽ biến thành người như vậy, em làm cho anh quá thất vọng”

Ý Chu Tuyền là sao? Chẳng lẽ trước đây hắn với Lâm Du có nhận biết, còn xảy ra chút gì? Ngoại trừ Cố Nhiên ra, các bạn học khác đều vô cùng ngạc nhiên, tò mò nhìn Lâm DU rồi lại Chu Tuyền, thầm đoán quan hệ giữa hai người.

“Ta nói vị bạn học này” Ý Chu Tuyền mờ ám như vậy, Hứa Mạch làm sao từng bị như vậy? Lãnh đạm nhìn lướt qua Chu Tuyền, lại đem thế cục đảo ngược để như trở bàn tay, “Làm sao lại tát nước dơ vào người khác, loại hành vi như vậy rất là không đúng”

“Làm sao không đúng. Đường đường là hội trưởng hội học sinh cũng có một bộ mặt này? Thật không sợ mất mặt” Cố Nhiên bĩu môi một cái, hai tay ôm vai, khinh thường nhìn Chu Tuyền.

“Tôi...” Chu Tuyền không dám đắc tội Hứa Mạch, chỉ có thể như quả hồng mềm co người to bóp, “Cố Nhiên, chuyện này không liên quan gì đến cậu, xin đừng nhúng tay vào”

“Tôi không có nói liên quan tới tôi a! Chính là gặp chuyện bất bình, rút dao tương trợ. Thế nào, Chu tam thiếu còn muốn cấm không cho tôi tự do ngôn luận” loại vật trái hồng mềm này, nhìn cũng không muốn nhìn, chớ nói chi vị Cố nhiên này nhìn là biết khó giải quyết. Chu Tuyền muốn đem Cố Nhiên so với Hứa Mạch thật là không sáng suốt.

Mất thấy Cố Nhiên cố tình ngăn trở, phía sau còn ngồi một vị Hứa Mạch, Chu Tuyền bị buộc bó tay toàn tập, không thể làm gì, “Tôi chẳng qua là muốn cùng Lâm Du nói chuyện riêng một chút, các người cần gì phải khoa trương để phòng tôi như vậy?”

“Không cần thiết” Hứa Mạch cười một tiếng, không có cảm giác khi dễ người khác một chút nào, “Hứa hắn đã nói với cậu, tôi cũng định tìm cậu nói chuyện một chút chứ? Chu tam thiếu ít có thời gian? Không bằng bây giờ ta trò chuyện một chút?”

“Tôi...” Tìm Lâm DU là một chuyện, so chiều với Hứa Mạch lại là một chuyện khác, Chu Tuyền có chút chần chờ.

“Sẽ không phải là sợ chứ?” Cố Nhiên xuy cười một tiếng, khuôn mặt khinh thường cùng khinh bỉ, “Cũng đúng. Chính chủ đều tới, người làm sao dám lên tiếng?”

Tiếng nói Cố Nhiên rơi xuống đất, Chu Tuyền á khẩu không trả lời được. Trên mặt sắc màu rực rỡ, trong lòng thâm trầm. Hắn chẳng qua là không nghĩ tới Hứa Mạch sẽ kiên định bảo vệ Lâm Du như vậy, đem tất cả trách nhiệm đều đẩy lên trên người Lâm gia.

Nếu như sớm đoán trước được kết quả, Chu Tuyền thì, ban đầu hẳn quyết định sẽ không hợp tác cùng Lam Hồng Tín, cũng sẽ không tin tưởng Lâm Hồng Tín nói bảy 30% cổ phần Bắc Dương của Lâm Du là không đáng nhắc tới.

Mà nay nước đã tới chân, Chu Tuyền không thể lui được nữa, đành phải hết sức cứu vãn. Vô luận thế nào, 15% cổ phần trên danh nghĩa của Lâm Nhất Thiên, nói gì cũng không thể cho Lâm Du.

“chính chủ” trong miệng của Cố Nhiên, là chỉ người bị Lâm Nhất Thiên bày mưu kế. Trong chuyện này, để cho Lam Du thay mặt gả vào Hứa gia, coi như Chu Tuyền không phải đồng mưu, cũng là người biết rõ tình hình. Đến trước mặt Hứa Mạch, không chột dạ mới là lạ.

Bất quá bên cạnh còn những bạn học khác, thế nhưng không hẹn mà cùng hiểu lầm: bạn trai chính thức của Lâm DU ở chỗ này, Chu Tuyền hết lần này tới lần khác dây dưa với Lâm Du? Có ý gì? Dự định cướp trắng trợn? Thấy thế nào cũng giống như là tiểu tam a! không nghĩ hội trưởng hội học sinh tiếng tăm lừng lẫy lại thối như vậy. điển hình là người đứng đầu, bị người bên cạnh lấy lòng, đắc ý vênh vao, quá coi trọng mình rồi! thua thiệt chính là lúc trước bọn họ sùng bái hắn, vẫn may mắn là còn kịp cứu vãn.

Hiểu lầm, liền hình thành vào giờ phút này, hoàn toàn rung chuyển địa vị. Thậm chí sau này còn truyền ra nhiều phiên bản khác nhau nữa, các bạn học này cũng nhận định suy nghĩ của bọn họ mới là chính xác, Chu Tuyền chính là ái mộ Lâm Du.

Cuối cùng, Chu Tuyền chậm một bước vẫn là bị tình thế ép buộc, không thể không đi theo sau lưng Hứa Mạch rồi đi. Lâm Du chính là đi theo phía sau, không có thay đổi sắc mặt.

Nhìn đoàn người Hứa Mạch rời đi, Vương Dung Dung nâng cùi chỏ đụng Cố Nhiên bên người: “Này, Cố đại thiếu, anh biết bạn trai Lâm Du đúng không? Hắn làm gì a? Nhìn là biết chính là một cái tình anh”

“Mắc mớ gì tới cô?” hỏi cái gì không hỏi, lại đi hỏi thân phận Hứa Mạch, không thấy Hứa Mạch còn chưa đi xa à? Vạn nhất bị nghe được thì làm sao bây giờ? Cố Nhiên tức giận trắng mặt liếc nhìn Vương Dung Dung, bĩu môi lầm bầm: “Ngược lại là nhân vật không tầm thường, xứng với Lâm Du”

“Tôi đây không phải là quan tâm Lâm Du sao?” Vương Dung Dung ngược lại cũng không sinh khí, mặt đầy vẻ ghẹo nói, “Bất quá Cố đại thiếu, bạn trai Lâm Du hình như là anh trai của Hứa Hoán? Anh với Hứa Hoán tốt như vậy, không phải sau này sẽ kêu Lâm Du một tiếng “Chị dâu”

“Cô không nói, không ai nói cô cầm đầu” rõ ràng bị đâm trúng đuôi, Cố Nhiên hỏa khí bành trướng, thở phì phò bước đi.

Nhìn bóng người Cố Nhiên rời đi, Vương Dung Dung là lười. Cô cũng không phải có ý, là thuận miệng nói một chút. Hơn nữa, rõ ràng chính là sự

thật, là gì không cho phép người khác nói?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

edit: Đinh Lâm

Đúng là Chu Tuyền đến tìm Lâm Du. Nhưng khi đối mặt với Hứa Mạch, hắn không biết nên nói cái gì. Vậy nên hắn ngậm chặt miệng, lặng lẽ đợi Hứa Mạch mở miệng.

Nếu muốn so sức kiên trì, Hứa Mạch tuyệt đối không kém Chu Tuyền. Chẳng qua là không muốn cùng Chu Tuyền lãng phí thời gian, liền dứt khoát tỏ rõ thái độ: "Tôi hy vọng Chu nhị thiếu sau này đừng tới tìm Lâm Du gây phiền toái."

"Hứa đại thiếu hiểu lầm. Tôi không nghĩ muốn tìm Tiểu Du gây phiền toái, chỉ là, tôi có vài lời cần phải nói rõ ràng với Tiểu Du." Chu Tuyền một bên giải thích, một bên nhìn về phía Lâm Du.

So với Chu Tuyền, cách Hứa Mạch gọi "Lâm Du" hiển nhiên xa cách hơn nhiều. Nhưng mà, Lâm Du lại cảm thấy Hứa Mạch gọi rất dễ nghe. Ân oán trước kia dù chẳng nguôi ngoai, nhưng cách gọi thân mật vẫn là lưỡi dao sắc bén. Đâm một cái, là có thể thấy máu.

"Vậy liền nói đi!" Nụ cười trên mặt Hứa Mạch không có tản đi, giọng rất là tự nhiên.

Người ngay không nói lời mờ ám, làm trò trước mặt người biết chuyện, hắn không cần phải lấy tiếng "vợ" để chứng minh thân phận của mình. Thường ngày gọi "vợ" cũng chỉ mong thành công 'phá băng', khiến thái độ của Lâm Du đối với hắn khôi phục như trước không còn khoảng cách, nhưng lại không có hiệu quả.

Đối với Lâm Du, Hứa Mạch không ngừng điều chỉnh thái độ, cố gắng đến gần cô. Nếu con đường này không thể thực hiện được, hắn sẽ không chút do dự bỏ qua, sau đó lựa chọn một con đường khác. Mới vừa rồi ngay trước mặt Chu Tuyền đối xung hô, chỉ là thuận theo tự nhiên thôi.

Nói? Dĩ nhiên Chu Tuyền muốn nói. Nhưng hắn muốn tìm một nơi yên tĩnh, chỉ hai người bọn họ, đem mọi chuyện nói cho rõ ràng. Mà không phải lại có người không liên quan ở một bên quấy rầy. Lần trước là Cố Nhiên và Hứa Hoán, lúc này lại là Hứa Mạch.

"Nếu như Chu tam thiếu không định nói, vậy chúng tôi liền đi trước." Thấy Chu Tuyền không có ý định mở miệng, Hứa Mạch nhếch mép lên, không chút phiền lòng.

"Chờ một chút!" Chu Tuyền đưa ra yêu cầu, "Hứa đại thiếu có thể tránh mặt một lát không?"

Hứa Mạch cười. Giọng mỉa mai nhưng không tức giận, vẻ mặt ôn hòa chỉ chỉ Lâm Du: "Chuyện này Chu nhị thiếu phải hỏi người trong cuộc, chứ không phải tôi."

"Tiểu Du..." Chu Tuyền bi thương nhìn Lâm Du.

"Giữa tôi và anh không có chuyện gì mờ ám, không cần thiết giấu giếm Hứa Mạch." Lâm Du vẫn không nể mặt, lạnh lùng nhìn Chu Tuyền.

Kí ức của Chu Tuyền tràn đầy những hình ảnh khi hai người gặp mặt lúc trước. Lúc đó giữa họ không có chút mâu thuẫn, cũng không cãi nhau, bầu không khí hòa hợp. Còn kí ức của Lâm Du chỉ toàn là hình ảnh lần cuối cùng gặp nhau ở bệnh viện tâm thần, cùng oán hận chất chứa đã sâu.

Hai người không cùng suy nghĩ, cũng khó có thái độ tốt với nhau. Còn Chu Tuyền, dù hắn suy đoán thế nào chẳng nữa, cũng nghĩ không ra nguyên nhân khiến Lâm Du coi hắn là kẻ thù. Hai người không nói không rằng gây nên bầu không khí thật quỷ dị.

Thái độ của Lâm Du vô cùng kiên quyết, Chu Tuyền không thể làm gì, nhưng lại không có biện pháp buông tha. Khẽ cắn răng, quay đầu nhìn về phía Hứa Mạch: "Vậy có thể mời hộ vệ của Hứa đại thiếu tránh đi được không?"

"Chuyện này ngược lại có thể được." Hứa Mạch gật đầu một cái, khoát tay về phía hộ vệ áo đen.

Thường nói 'đưa tay không đánh người mặt tươi cười', nhưng khi đối mặt với nụ cười trên mặt Hứa Mạch, Chu Tuyền quả thực không thích, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

"Chu Nhị thiếu, xin mời!" Hộ vệ đã nghe lệnh phân tán bốn phía, nhưng Chu Tuyền vẫn không có ý định mở miệng. Hứa Mạch lễ phép lên tiếng nhắc nhở.

Chu Tuyền giật gật môi, chần chờ hồi lâu, cuối cùng chật vật nói: "Ngày kết hôn ấy, anh thực sự cho rằng cô dâu là em. Anh không nghĩ tới đột nhiên lại

biến thành Lâm Nhất Thiên, càng không biết người thay thế Lâm Nhất Thiên gả đến Hứa gia là em. Là anh sơ sót, thật xin lỗi!"

Nụ cười trên môi Hứa Mạch vẫn không thay đổi, nhưng đáy mắt lại nhanh chóng đóng băng. Nghiêng đầu qua, nhìn về phía Lâm Du.

"Ngày kết hôn không biết, vậy còn ngày thứ hai? Ngày thứ ba, ngày thứ tư, cũng không phát hiện? Đừng nói với tôi là cho tới hôm nay anh mới phát hiện người mỗi tối cùng giường chung gối với anh là Lâm Nhất Thiên nha? Hay là anh chẳng hề biết gì, anh là vô tội?" Hân cũng không cần phải tới giải thích với cô. Bởi vì những lời giải thích này ở trong mắt Lâm Du, tất cả đều là dối trá.

Lâm Du đã từng trải qua đau đớn khi từ thiên đường rơi xuống. Đối với Chu Tuyền, cô không có chút nào mong đợi, cũng không có khả năng tin tưởng bất kỳ lời giải thích nào của hân!

"Không phải, chỉ là anh..." Nếu như Hứa Mạch không ở bên cạnh nhìn chăm chăm, Chu Tuyền có thể nói ra đủ loại lời ngon tiếng ngọt để thuyết phục Lâm Du. Hân có thể lập tức ly hôn với Lâm Nhất Thiên, cũng có thể lập tức thoát khỏi quan hệ với Lâm gia. Chờ đến khi Hứa gia trả thù Lâm gia xong, hân lại cùng Lâm Du kết hôn, trở thành kẻ thắng lợi sau cùng!

Nhưng bởi vì có Hứa Mạch, suy nghĩ lúc trước của hân dành rơi vào khoảng không, từ đầu đến cuối không nói nên lời.

"Chỉ là anh đã cùng với ba của Lâm Nhất Thiên bàn xong điều kiện, đúng không?" Trên mặt của Lâm Du thoáng qua một tia châm chọc, "Nghe nói tôi không phải là con gái của Lâm Hồng Tín, liền cảm thấy đổi thành cưới Lâm Nhất Thiên cũng không có gì không tốt, không phải sao?"

"Tiểu Du, không phải như em nghĩ đâu, thật! Lúc ấy anh có chút lơ mờ, chưa kịp biết rõ rốt cuộc là tình huống gì. Hơn nữa anh đã chung giường với Nhất Thiên, tự thấy mình không xứng với em, cho nên mới..." Vất vả viện cớ, Chu Tuyền vừa nói liền ngừng lại. Lý do này quả thực không có sức thuyết phục, đến ngay cả chính hân còn cảm thấy xấu hổ.

Không sai, Lâm Du nói đúng sự thật. Lúc đầu khi biết Lâm Du không phải là con gái của Lâm Hồng Tín, quả thật hân theo bản năng nghiêng về Lâm Nhất Thiên. Cưới Lâm Du, hân chỉ có thể trở thành cổ đông của Bắc Dương. Nhưng nếu cưới Lâm Nhất Thiên, hân có thể ngồi lên vị trí tổng giám đốc Bắc Dương!

"Cho nên anh mới ‘thuận lý thành chương’(*), đồng ý cùng với Lâm Hồng Tín hợp tác?" Hai tay của Hứa Mạch nắm thật chặt xe lăn, còn sắc mặt Lâm Du phát lạnh, trong mắt tràn đầy châm chọc, "Ngày thứ hai sau khi kết hôn, anh với Lâm Nhất Thiên liền lãnh giấy chứng nhận kết hôn, không phải sao? Bây giờ chạy tới giả vờ vô tội? Lừa gạt ai đó?"

(*) cứ thế mà thành

"Tiểu Du, không phải như vậy. Anh cùng Nhất Thiên chẳng qua là..." Thế nào cũng không ngờ tới Lâm Du lại biết hân và Lâm Nhất Thiên đã lãnh giấy chứng nhận kết hôn, Chu Tuyền vội vàng muốn biện bạch.

"Chẳng qua là cái gì?" Vừa lúc đó, Lâm Nhất Thiên đột nhiên xông ra. Tức giận tròn mắt nhìn Chu Tuyền, sắc mặt xanh mét, "Chu Tuyền, ở ngay trước mặt tôi, anh nói rõ một chút, hai ta rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

Vốn là, Lâm Nhất Thiên không biết chuyện Chu Tuyền đến tìm Lâm Du. Nếu không phải Hứa Hoán lỡ miệng nói lộ ra, sợ rằng lúc này cô còn chẳng hay biết gì.

Không cách nào phủ nhận, từ đầu đến cuối Lâm Nhất Thiên vẫn lo lắng Chu Tuyền sẽ trở lại với Lâm Du. Dù sao ngay từ đầu, người mà Chu Tuyền muốn kết hôn là Lâm Du, Lâm Du đối với Chu Tuyền cũng không có chút nào bất mãn và chán ghét. Cô hoàn toàn có lý do tin tưởng, nếu như không phải nửa đường đột nhiên xảy ra biến cố, Chu Tuyền đã cùng Lâm Du trải qua cuộc sống hôn nhân hạnh phúc.

Nghĩ như vậy, Lâm Nhất Thiên đối với việc Chu Tuyền tìm tới Lâm Du sau lưng cô khiến cô ngày càng cảnh giác, đề phòng. Coi như ngay từ đầu là Lâm gia bọn cô tính toán Chu Tuyền trước, Chu Tuyền cũng đã đáp ứng không phải sao? Là Chu Tuyền tự lựa chọn hợp tác với ba, không ai bức bách cả!

"Nhất Thiên, sao cô lại tới đây?" Lâm Du bên này còn chưa nói rõ ràng, Lâm Nhất Thiên lại chạy tới làm rối lên, Chu Tuyền nhức đầu không thôi.

"Thế nào? Không hy vọng em tới? Muốn thừa dịp em không biết, len lén cùng với Lâm Du ‘ám độ trần thương’(*)? Chu Tuyền, em cảnh cáo anh, nếu muốn bỏ rơi em, không có cửa!" Hiện tại Chu Tuyền là “cái phao” duy nhất mà Lâm Nhất Thiên có thể bắt được. Nếu không có Chu Tuyền, cô làm sao thoát khỏi sự trả thù của Hứa Mạch? Bất kể như thế nào, cô cũng không chấp thuận Chu Tuyền cùng Lâm Du bỏ lại cô mà ‘song túc song tề’(**)!

(*) Chọn con đường, cách thức tấn công mà không ai nghĩ tới.

(**) Túc: ở cùng một chỗ, tề: cùng nhau bay lượn, cả câu chỉ đôi trai gái yêu nhau gắn bó không rời.

Chỗ đứng của Lâm Nhất Thiên rất khéo léo, vừa vận đưa lưng về phía Hứa Mạch. Một lòng chạy tới “bắt gian”, Lâm Nhất Thiên không phát hiện sự tồn tại của Hứa Mạch, liền ngang gào thét.

"Nhất Thiên, cô nói ít một tí! Không nên ăn nói lung tung, tùy ý gài tang vật, tôi cùng Tiểu Du không phải như cô nghĩ!" Nếu như có thể, Chu Tuyền chỉ mong mình không có xú quan hệ nào với Lâm Nhất Thiên. Hân nào nghĩ tới Hứa Mạch sẽ tỉnh lại nhanh như vậy, lại trực tiếp uy hiếp đến lợi ích của hân?

Hiện giờ trong mỗi bước đi hân đều phải cẩn thận, từng bước gian nan, chỉ sợ ‘vạn nhất’(*). Sớm biết thế, ngay từ đầu hân đã không ham cái lợi trước

mất!

(*) Trích thành ngữ “Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất”, cả câu này có ý nhắc nhở phải làm việc cẩn trọng, đề phòng những việc không hay, khó lường trước xảy ra. "Nhất vạn" chỉ việc gì đó có khả năng xảy ra cao/ nhiều lần, "vạn nhất" nghĩa là "lỡ như, chẳng may..".

So với hiện nay gặp phải cảnh khổ, cưới Lâm Du mang đến lợi ích không thể nghi ngờ. Cho dù Lâm Du không phải là con gái ruột của Lâm Hồng Tín, nhưng dầu gì cũng là Lâm gia tiểu thư, trong tay nắm cổ phần Bác Dương. Chỉ cần cưới Lâm Du, hẳn có hành động, cho dù không làm được tổng giám đốc Bác Dương, vẫn có thể trở thành đại cổ đông lớn thứ hai, bất cứ lúc nào cũng có thể sai khiến Lâm Hồng Tín!

Nhưng còn Lâm Nhất Thiên? Mang danh con gái ruột của tổng giám đốc Bác Dương, trong tay giữ 15% cổ phần Bác Dương. Nhưng cô ta lại đắc tội Hứa gia! Cưới cô ta như ôm một quả lựu đạn hẹn giờ, lúc nào cũng có thể nổ, rước lấy tai họa!

Cho đến giờ phút này, Chu Tuyền mới phục hồi lại tinh thần, bắt đầu cảm thấy hối hận. Dù là tay cờ bạc, cũng rất quý trọng sinh mạng của mình. So sánh giữa Lâm Du và Lâm Nhất Thiên, Lâm Nhất Thiên tỉ số nguy hiểm quá cao. Nếu không phải vậy, ban đầu Lâm gia làm sao lại “tiền trăm hậu tấu”, ép buộc hẳn lên phải thuyền gặc? Lúc ấy chắc hẳn nhất thời xoắn não, nên mới suy nghĩ quá đơn giản, liền đáp ứng hợp tác với Lâm Hồng Tín. Đứng lã đàu óc nước vào, điên rồi!

Cho dù Chu Tuyền có hối tiếc thế nào đi chăng nữa, đã không còn kịp. Trước mắt thế cục đã định, dù có là thần tiên, cũng không thay đổi được gì.

Về phần Chu Tuyền, coi như hẳn không cùng Lâm Hồng Tín hợp tác, sớm muộn rồi cũng sẽ bị Lâm Du tìm tới. Huống chi Lâm Du biết rõ dã tâm của Chu Tuyền, một khối thịt thật to béo xấp dâng lên trước mắt, dù là biết rõ sẽ gặp nguy hiểm, Chu Tuyền cũng sẽ không nhịn được tiến vào bẫy! Cái gọi là hối hận, chẳng qua chỉ là gặp phải thời điểm nguy hiểm, bản năng trốn tránh mụn có thôi. Đây chính là Chu Tuyền đẩy thói hư tật xấu, vô si cực kỳ!

"Không phải anh muốn như vậy? Được lắm! Chu Tuyền, anh với Lâm Du bây giờ là như thế nào? Lén lút sau lưng tôi, rốt cuộc hai người có âm mưu gì?" Đứng trước mặt Chu Tuyền, Lâm Nhất Thiên lớn giọng.

"Tôi cũng rất muốn biết, Chu nhị thiếu rốt cuộc muốn nói với cái gì Lâm Du?" Trơ mắt nhìn Chu Tuyền rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, Hứa Mạch chỉ hỏi một câu nhẹ bồng, trực tiếp làm toàn thân Lâm Nhất Thiên cứng đờ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Từ khi Lâm Du đoạt được giải nhất ở cuộc tranh tài dương cầm quốc tế, giá trị con người lập tức tăng lên gấp bội. Ngay thời điểm này, nội dung trả lời phỏng vấn của Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyên Đình lại được đưa ra, nhất thời dẫn đến chấn động. Vô số tiếng mắng đánh tới đầy trời.

Trong lúc này, chuyên mục mới nhất của tuần san *Đóa Nhuê* lại liên quan đến thân thế của Lâm Du, mọi chuyện trong phút chốc rẽ sang hướng khác.

Những lời mắng mỏ vẫn tồn tại như cũ, nhưng đã có phần lắng xuống. Thậm chí còn có người nghi ngờ, liên tưởng tới âm mưu giết người chiếm đoạt tài sản

Lâm Du rất nổi danh ở đại học D. Hề là sinh viên của trường, ai cũng ít nhất một lần nghe qua danh hiệu “băng sơn hoa khô”. Truyền thuyết kể rằng, từ khi Lâm Du nhập học tới nay, mặc dù ‘độc lai độc vãng’(*), nhưng chưa bao giờ gây thù chuốt oán cùng người khác, càng không gây xung đột với bạn học, ấn tượng của cô trong lòng bạn học cực tốt. Hơn nữa Lâm Du vẫn luôn là sinh viên có thành tích ưu tú, được các giáo sư khen ngợi, hàng năm đều nhận học bổng!

(*) Một mình đến, một mình đi

Một sinh viên ưu tú về mọi mặt như vậy, lại vô tình vô nghĩa, bất hiểu với cha mẹ nuôi như trong video?

Nếu như cẩn thận xem video được đăng trên diễn đàn của đại học D, cũng không khó để phát hiện, đằng sau những bình luận mắng chửi ban đầu, ngày càng nhiều bạn học quen biết Lâm Du cực lực giải vây cho cô. Dù loại bình luận, nhưng đều tin tưởng nhân phẩm của Lâm Du!

Nghiên cứu lại đoạn video kia kĩ hơn nữa, dễ dàng nhìn ra, từ đầu tới cuối đều là “vị kia” (Lâm Nhất Thiên) vừa khóc vừa tố, tự biên tự diễn sò sò ra đây. Còn Lâm Du, ngoại trừ gương mặt lạnh lùng, chẳng hề làm gì cả!

Thật ra thì cô không kịp phản ứng. Hoặc là nói, cô bị dọa sợ bởi em gái bắt ngờ làm khó dễ. Nếu muốn so sánh, chẳng lẽ mọi người không cảm thấy Lâm Du mới càng vô tội?

Về phần “tố cáo” của vợ chồng Lâm Hồng Tín lại càng buồn cười. Ở trong miệng bọn họ, Lâm Du biến thành người con bất hiếu, vô ơn bạc nghĩa!

Con gái bất hiếu? Bất quá Lâm Du chỉ là một sinh viên đại học năm thứ ba, chưa bước vào xã hội, hoàn toàn không có năng lực để kiếm tiền, thế vợ chồng Lâm Hồng Tín muốn cô hiếu thuận như thế nào?

Không đúng nha! Nghe nói ông nội của Lâm Du để lại cho cô không ít di sản, còn nghe nói cha ruột của cô mới chính là người thừa kế xí nghiệp Bác Dương năm đó.

Chẳng lẽ... Vợ chồng Lâm Hồng Tín luôn miệng nói Lâm Du không hiếu thuận là do Lâm Du không có đem di sản mà ông nội của cô để lại sang tên cho bọn họ? Dám hỏi hai người này, nếu Lâm Du làm như ý họ muốn, thì cô sẽ trở thành người con nhu thuận, hiếu thảo?

Gia đình bình thường vốn đã có nhiều phiền rối rắm, huống chi là gia đình quyền thế. Thựcthực hư hư, ai biết được mà lần. Hơn nữa... Cái kim trong bọc sẽ có ngày lòi ra!

Phóng viên vốn dĩ đang sẵn đuối Lâm Du giờ bắt đầu chuyển hướng sang vợ chồng Lâm Hồng Tín, tiếp tục tra xét ngọn nguồn!

Xí nghiệp Bác Dương không thể chuyển đi, Lâm Hồng Tín cũng không thể nghỉ làm, căn bản không có biện pháp ngăn chặn phóng viên một cách triệt để. Cho nên, Lâm Hồng Tín cũng chỉ có thể dằng hoàng bị phỏng vấn.

Vấn đề mà các ký giả đưa ra đều sắc bén, Lâm Hồng Tín nhiều lần bị hỏi tới mặt đỏ cổ to, sắc mặt đen rồi lại đen. Đến cuối cùng, Lâm Hồng Tín cắn răng một cái, xoay người rời đi. Từ đó cự tuyệt phỏng vấn!

Phản ứng trước sau không đồng nhất làm cho các phóng viên “đánh hơi” được không ít mùi vị.

Rất nhanh, nội dung phỏng vấn Lâm Hồng Tín đã được in trên mặt báo, mỗi hàng mỗi chữ đều ngầm suy đoán ý đồ của Lâm Hồng Tín khiến ông đau đầu nứt óc, hận không thể đốt sạch mấy tòa soạn kia ngay lập tức!

Mặc những toan soạn khác, tuần san Đóa Nhuế vẫn giữ riêng cho mình một góc trời như cũ, chỉ đăng tin tức về Lâm Du, hoàn toàn không đề cập đến vợ chồng Lâm Hồng Tín.

Ngay tại lúc “tin tức kia” nóng đến đỉnh điểm, tuần san Đóa Nhuế lại đột ngột đưa tin: “Lâm Du hạnh phúc bên cậu chủ Hứa thị Hứa Mạch!”

"Cái gì? Sao có thể?" Vừa đọc tiêu đề tin tức mới nhất, vợ chồng Lâm Hồng Tín cực kỳ sợ hãi, hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra.

"Làm sao bây giờ? Nhất định là Lâm Du đang trả thù chúng ta!" Đắc tội Hứa Mạch đã đưa bọn họ vào thế bị động, giờ Lâm Du lại phản bội, Tôn Uyển Đình lòng như lửa đốt, rối tinh rối mù.

Lâm Hồng Tín mặt âm trầm không nói gì. Ngay từ đầu lúc bọn họ đem Lâm Du gả vào Hứa gia, chỉ nghĩ rằng Hứa gia sẽ tiếp nhận thân phận của Lâm Du. Coi như Lâm Du không phải hung thủ hại Hứa Mạch biến thành người thực vật, nhưng vẫn là chị gái của Lâm Nhất Thiên. Người xưa có câu “ghét ai ghét cả tông ti họ hàng” (*), không có khả năng Hứa gia không giận chó đánh mèo!

(*) Nguyên văn là “Hận ốc cạp ô”

Lâm Hồng Tín đã sớm mơ ước cổ phần trong tay Lâm Du, nhưng hắn không vội đoạt lấy ngay. Bất quá Lâm Du chỉ là một cô bé cái gì cũng không biết, có cổ phần cũng không biết dùng thế nào. Lâm Hồng Tín tin chắc, chỉ cần hắn vẫn còn khống chế Bác Dương, bất cứ lúc nào hắn cũng có thể lấy lại 30% cổ phần trong tay Lâm Du.

Điều bất ngờ là, Lâm Du được gả sang Hứa gia xong liền giống như điều đứt dây, chẳng những cắt đứt liên lạc với bọn họ, mà còn càng lúc càng xa. Thậm chí hiện nay còn trở mặt thành thù!

Lâm Hồng Tín thật không biết, rốt cuộc Lâm Du đã nói cái gì mà khiến cho Hứa gia đồng ý hôn sự của cô với Hứa Mạch. Nhưng Hứa Mạch đột nhiên tỉnh lại quả thật rất khác thường, cũng rất quý dị.

Rõ ràng ban đầu hắn đã tự mình hỏi qua bác sĩ, xác suất Hứa Mạch tỉnh lại cực kì nhỏ bé! Thật chẳng lẽ là kỳ tích? Lâm Hồng Tín không tin!

"Nếu không thì chúng ta lại đi tìm Tiểu Du nói chuyện? Tôi luôn cảm thấy giống như Tiểu Du có hiểu lầm với chúng ta. Lần trước trở về nhà, không nói hai lời liền trực tiếp hỏi tôi có phải nó không phải là con ruột của chúng ta không, mở miệng liền hỏi về di vật mà cha mẹ ruột để lại, xem chút nữa tôi không phản ứng kịp." Đến lúc này, Tôn Uyển Đình mới có thể bình tâm mà nhớ lại “nhất cử nhất động”(*) của Lâm Du.

(*) Mỗi một việc làm

Nghe Tôn Uyển Đình nói, một dòng suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu Lâm Hồng Tín, gấp giọng hỏi: “Lần trước là ai nói với Tiểu Du nó không phải con ruột của chúng ta?”

"Nó nói là người hầu của Hứa gia. Lúc đấy tôi bị hù dọa đến choáng váng, cũng không hỏi kỹ. Bây giờ nghĩ lại, đúng là có vấn đề. Khi không tại sao người hầu của Hứa gia lại nói về chuyện đấy? Coi như họ bàn tán về Nhất Thiên sau lưng chúng ta, thì cũng xì xào chuyện chúng ta dạy dỗ không nghiêm, ai lại vô duyên vô cớ nhắc tới thân thế Tiểu Du?" Tôn Uyển Đình càng nói càng kinh hãi, "Ông nói.. có khi nào.. Tiểu Du.. đã phát hiện?"

"Không thể nào! Đừng tự mình dọa mình!" Bị Tôn Uyển Đình nói, Lâm Hồng Tín lạnh cả người, khiển trách Tôn Uyển Đình xong, sắc mặt xanh mét rồi khỏi nhà.

Không đúng, chuyện này khẳng định có cái gì đó sai sai! Không lí nào Tiểu Du lại vô duyên vô cớ muốn di vật của anh trai cùng chị dâu. Hấn phải đến căn nhà lúc bọn họ còn sống nhìn một chút!

Nhìn bóng lưng Lâm Hồng Tín biến mất ngoài cửa, Tôn Uyển Đình càng lúc càng bất an, vội vàng gọi điện thoại cho Lâm Nhất Thiên.

"Hứa Mạch, con đã nghĩ kĩ chưa?" Đối với hôn sự của Hứa Mạch và Lâm Du, Hứa Chấn Thiên không phản đối, cũng chẳng tán thành. Nhưng nếu như Hứa Mạch đã quyết định, ông sẽ tôn trọng.

"Vâng, con đã suy nghĩ kĩ rồi ạ." Hứa Mạch gật đầu một cái, cười nhẹ nhìn về Hứa Chấn Thiên, "Ông nội, Lâm Du là ông giữ lại, con tin tưởng mắt nhìn người của ông sẽ không sai."

"Không hối hận?" Đánh giá về mặt Hứa Mạch, Hứa Chấn Thiên hỏi lại. Đứa nhỏ Lâm Du này, sai thì chắc chắn không sai. Nhưng có thích hợp hay không là do duyên phận.

"Ông nội, ông biết tính con mà. Con không phải người ăn nói lung tung. Chuyện này con đã nghĩ kĩ mọi thứ rồi mới ra quyết định. Con với Lâm Du dù không phải là tình đầu ý hợp, lưỡng tình tương duyệt, nhưng khoảng thời gian con ngủ mê man không thấy mặt trời, Lâm Du luôn ở bên con! Phần ân tình này không có cô gái nào bì kịp. Cho nên, người vợ này, con nhất định cưới!" Hứa Mạch bình tĩnh nhìn Hứa Chấn Thiên, kiên định nói. Mặc dù hấn có chút giấu giếm nguyên nhân hấn muốn cưới Lâm Du, nhưng nhiều đó đã đủ để thuyết phục Hứa Chấn Thiên rồi.

Lúc Hứa Mạch chưa tỉnh, người đầu tiên mà hấn muốn gặp nhất chính là Lâm Du. Nhưng đến khi hấn vất vả tỉnh lại, Lâm Du lại không có ở đó.

Ngày hôm ấy, thẳng đến cuối cùng, quân gia cũng không thể liên lạc với Lâm Du. Lâm Du một mình đi Mỹ, điện thoại di động lại tắt, đoán chừng không nghĩ tới việc liên lạc cùng Hứa gia, hoặc là không biết nên báo bình an với ai. Vậy nên, cứ như vậy mà cắt đứt liên lạc.

Thời điểm biết chuyện này, lòng Hứa Mạch tràn đầy thất vọng, hận không thể lập tức bay qua nước Mỹ tìm Lâm Du. Bất đắc dĩ là tình trạng cơ thể của hấn lúc đó không cho phép, không có biện pháp bay đi tìm Lâm Du.

Mặc dù cuống cuống trong lòng, Hứa Mạch cũng chỉ có thể chấp nhận. Bất quá hấn vẫn nhờ Tần Khả Tâm chạy tới nước Mỹ trước, chiếu cố Lâm Du. Được bà gật đầu đồng ý, hấn mới hơi yên lòng một chút.

Trong mấy ngày đó, Hứa Mạch suy nghĩ rất nhiều. Từ lúc sinh ra tới nay, đây là lần đầu tiên hấn biết được cái gì gọi là đứng ngồi không yên, mỗi phút mong chờ. Thậm chí có vài lần hấn tưởng tượng, nếu như Lâm Du không trở lại, hấn nên làm cái gì? Chẳng lẽ thật sự như Lâm Du nói, bọn họ cứ như vậy mà bỏ lỡ?

Chỉ cần vừa nghĩ tới giọng của Lâm Du khi nói chuyện với hấn, tâm Hứa Mạch liền thương yêu không ngớt. Có trời mới biết khi đó hấn muốn tỉnh lại biết bao, muốn chính miệng nói cho Lâm Du biết rằng, những chuyện kia không có khả năng xảy ra! Có hấn ở đây, nhất quyết sẽ không để cho cô ủy khuất hay khó chịu dù chỉ một chút!

Cũng may, cuối cùng Lâm Du vẫn trở lại.

Khi thấy Lâm Du đang ở trong phòng của hấn, một khắc kia, lòng Hứa Mạch như đánh trống, trăm hoa đua nở. Không cần bất cứ kẻ nào nói cho hấn biết, hấn đã biết chắc chắn, đời này của hấn... khẳng định là... nằm trong tay Lâm Du rồi.

"Không hối hận là tốt rồi." Hứa Chấn Thiên khẽ thờ dài một cái, tầm mắt lướt qua Hứa Mạch rơi vào cửa phòng của Lâm Du, "Trước đây là ông không công bằng với Lâm Du, ông nội thiếu nó một câu xin lỗi. Nếu như nó thật sự trở thành người Hứa gia, con phải che chở cho nó thật tốt, đừng để cho nó chịu ủy khuất."

"Ông nội yên tâm, con hiểu rồi." Hứa Chấn Thiên là trưởng bối, lại có dự tính giữ lại Lâm Du giúp hấn, tận đáy lòng Hứa Mạch sinh lòng cảm kích.

Trong lòng Hứa Mạch rất rõ ràng chuyện giữa hai người Hứa Hoán và Lâm Du. Thật ra không phải là Hứa Chấn Thiên lựa chọn tin tưởng Hứa Hoán, mà là không cách nào tin tưởng lời Lâm Du nói, hấn – một người thực vật lại hỏi tình... Để rồi cuối cùng chỉ có thể bị thương, tuyệt vọng, lòng tràn đầy mất mát nhìn hấn nằm ở trên giường không nhúc nhích!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34

Người thân quan tâm yêu quý, Hứa Mạch cảm động lây, cũng có thể hiểu được. Bất quá, nên thay Lâm Du xả giận, hấn cũng sẽ không quên. Trước kia hấn coi Hứa Hoán là anh em thân thiết. Nhưng khi chính người em họ Hứa Hoán này, Hứa Mạch một chút cũng sẽ không nương tay.

Thái độ của Hứa Chấn Thiên, cũng là Hứa gia. Ngay cả lão gia tử cũng không phản đối, khiến cho những người khác trong lòng không nhận được thăm

mắng trong lòng, cũng tiến lên chúc phúc. Đến giờ, hôn sự Hứa Mạch và Lâm Du liền coi như hoàn toàn xác định.

Nhưng mà trước đó, còn có một chuyện quan trọng hơn phải tuyên bố với mọi người. Hứa Chấn Thiên tự mình lên tiếng, Hứa gia tổ chức bữa tiệc lớn, ăn mừng Hứa Mạch bình yên tỉnh lại!

Hứa đại thiếu thật sự đã tỉnh! Mặt hồ bình tĩnh xuất hiện từng cơn sóng gợn, nhận được thiệp mời dự tiệc toàn bộ tầng lớp thượng lưu xôn xao, rồi rít cảm thán không thôi.

Hứa Mạch tổ chức bữa tiệc ở quán rượu sang trọng nhất thành phố D. Bất quá, đến khi phần lớn khách mời đều đã đến, vẫn không thấy bóng dáng Hứa Mạch.

Mọi người ở đây đang chờ, Hứa Mạch mặc một bộ tây trang màu đen ngồi trên xe lăn, với Hứa Chấn Thiên đi sau lưng tiến vào hội trường. Mà Lâm Du, lấy thân phận vị hôn thê của Hứa Mạch, đẩy xe lăn của Hứa Mạch, chính thức bước vào tầng lớp thượng lưu ở thành phố D.

Kiếp trước, Lâm Du cho đến khi bị giam vào bệnh viện tâm thần, cũng chưa từng thực sự đặt chân vào tầng lớp này. Một phần bởi vì bản thân tính cách Lâm Du không thích tham gia náo nhiệt, một phần bởi vì Lâm gia cùng Chu Tuyền cố tình đứng sau giặt dây.

Khoảng thời gian trong bệnh viện tâm thần kia, Lâm Du cả ngày đều nghĩ, nhớ lại mình rốt cuộc là tại sao lại rơi đến bước đường này, nghĩ bọn họ đến tột cùng là đã làm gì để từng bước từng bước đem mình đẩy xuống vách đá!

Suy nghĩ nhiều, Lâm Du cũng đã nghĩ thông suốt.

Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình từ lúc Lâm Du còn nhỏ, đã có mưu tính nuôi dưỡng tính tình cô thành thanh cao cao ngạo, cho nên Lâm Du chưa bao giờ có bạn bè, dù gặp phải khó khăn cũng không ai giúp.

Đợi đến khi Lâm Du không chịu giúp Lâm Nhất Thiên gả thay, ngược lại kiên quyết gả cho Chu Tuyền, Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình sinh lòng tức giận, rất nhanh nói điều kiện với Chu Tuyền. Ba người liên thủ, dốc hết sức ngăn cách Lâm Du với thế giới bên ngoài. Vì vậy nhằm lúc không ai chú ý cắt đứt tất cả đường lui của cô!

Mà nay một lần nữa trở lại, Lâm Du chưa từng nghĩ tránh xa người ngoài, Hứa Mạch lại càng hận không thể tuyên bố quyền sở hữu của hắn với Lâm Du với toàn thế giới. Vì thế, hai người tham dự mặc trang phục lộng lẫy bắt mắt vô cùng, lập tức hấp dẫn toàn bộ ánh mắt.

Chu gia cũng trong danh sách mời. Bất quá vào giờ phút này, về mặt bọn họ ai nấy đều không tốt.

Chu Tuyền cưới Lâm Du, hai nhà đã sớm quyết định. Lâm gia chưa từng phản đối, Chu gia cũng là tán đồng. Ở trong lòng người nhà họ Chu, vẫn cho là Lâm Du gả vào Chu gia! Nhưng mà trên thực tế, cho đến khi Lâm Du cùng Hứa Mạch thông báo kết hôn, bọn họ mới giật mình nhận ra có cái gì không đúng.

Ở Chu gia, ngoại trừ Chu Tuyền, những người khác đều chưa thấy Lâm Du và Lâm Nhất Thiên cùng xuất hiện, đối với hai chị em cũng không quen. Hơn nữa sau khi kết hôn Chu Tuyền cùng "Lâm Du" liền dọn ra ngoài, không có tiếp xúc quá nhiều với người nhà họ Chu.

Lấy danh tiếng Lâm Du ở thành phố D, Chu gia không biết. Lâm Du có chỗ dựa đi tham gia cuộc thi quốc tế, bọn họ cũng không biết. Lâm Du mang giải nhất về rồi, bọn họ cũng không nhận được tin tức trước tiên.

Đợi đến khi danh tiếng Lâm Du chậm rãi truyền ra từ trường học, đợi đến khi biết tin Lâm Du với vợ chồng Lâm Hồng Tín tranh cãi, Chu gia nghe thấy mới thấy kỳ quái, còn đang định tìm Chu Tuyền cùng "Lâm Du" tra hỏi xem xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà, thân thể "Lâm Du" khó chịu, chỉ có Chu Tuyền trở về Chu gia. Mà Chu Tuyền cho câu trả lời của hắn rất đơn giản, Lâm Du với vợ chồng Lâm Hồng Tín có hiểu lầm, tin tức phần lớn đều là không quan trọng.

Thật ra thì ân oán Lâm Du với Lâm gia, Chu gia cũng không để ý. Nếu Chu Tuyền nói là hiểu lầm, bọn họ cũng không có tra cứu, mặc cho sự tình trôi qua.

Nếu như sớm biết hôm nay sẽ phát sinh một màn này, người Chu gia nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Chu Tuyền, tất nhiên sẽ tra hỏi tận gốc. Mà hiện nay, nhìn Lâm Du đứng sau lưng Hứa Chấn Thiên, người nhà họ Chu hận không được bắt "Lâm Du" gả cho Chu Tuyền kia giăng co một phen, hỏi rõ kết quả người nào mới thật sự là Lâm Du!

Lâm Nhất Thiên là ai? Người đề ý thông tin đều biết, Lâm Nhất Thiên là kẻ cầm đầu hại Hứa Mạch thành người thực vật. Nếu như không phải Lâm Nhất Thiên bỏ thuốc Hứa Mạch, Hứa Mạch chắc chắn sẽ tránh được tập kích lần đó? Ở Hứa gia việc đầu tiên là phải trừng phạt Lâm Nhất Thiên !

Nhưng mà, sự thật đặt ở trước mắt người nhà họ Chu lại nói rằng, thật ra thì Lâm Nhất Thiên chân chính đang ở trong nhà bọn hắn, hơn nữa còn là được họ nở mày nở mặt cười vẻ! Đây là Lâm Nhất Thiên mượn Chu gia đối nghịch với Hứa gia? Cô ta muốn hại chết Chu gia sao?

Trong lòng mắng Lâm Nhất Thiên, người nhà họ Chu cũng không thể mặt thể diện ở trước mặt người ngoài. Trước mắt, vẫn phải mau sớm dùng biện pháp hòa bình giải quyết với Hứa gia mới được.

Này suy nghĩ như vậy, Chu Đáo giận trừng mắt Chu Tuyền một cái khiến hắn cúi thấp đầu không dám nhìn, mặt mày vui vẻ đi về phía Hứa Chấn Thiên cùng Hứa Mạch: "Hứa lão gia tử mạnh khỏe! Hứa đại thiếu cũng vậy! Chúc mừng Hứa đại thiếu bình phục."

"Chu tổng! Đến đây, làm quen một chút, đây là vị hôn thê của Hứa Mạch, Lâm Du. Nhắc tới, Tiểu Du với Chu gia các người còn có chút quen biết, vừa vặn nhân dịp tối nay gặp mặt nói chuyện rõ ràng, tránh cho sau này sinh ra phiền toái không cần thiết." Hứa Chấn Thiên vừa nói liền tránh ra một bước, chỉ chỉ Lâm Du sau lưng Hứa Mạch.

"Chú Chu mạnh khỏe, con là Lâm Du." Đối với Chu Đáo, trước kia Lâm Du cũng không tiếp xúc nhiều. Ngược lại với Chu Lăng cách đó không xa, Lâm Du rất có giao tình. Dĩ nhiên là sau khi Lâm Du vào bệnh viện tâm thần mới kết giao.

"Được, được!" Không nghĩ tới Hứa Chấn Thiên sẽ nói chuyện này, trên mặt Chu Đáo rất lúng túng, cười nói, "Thật là nước lớn trôi Miếu Long vương, không phải người một nhà không vào nhất gia môn. Chuyện Tam tiểu tử nhà tôi với Tiểu Du, mong rằng Hứa lão gia từ không nên để ở trong lòng."

"Chu tổng nói lời này, ngược lại hai chúng ta nhà quá thật nên xử lý thật tốt. Nhưng mà, lão đầu từ tôi tuổi đã rất cao, sẽ không xen vào chuyện bất hòa giữa con cháu. Chu tổng nếu có chuyện gì, cứ nói với Hứa Mạch. Từ trước đến giờ chuyện của hắn là chính bản thân hắn làm chủ, chúng ta làm người lớn coi như muốn quản, cũng không nói được." Cũng không đợi Chu Đáo đáp lời, hai tay Hứa Chấn Thiên chấp ở sau lưng, về không liên quan đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng Hứa Chấn Thiên, Chu Đáo há hốc mồm, muốn gọi Hứa Chấn Thiên lại, lại thôi. Thái độ Hứa gia rất rõ ràng, dự định giao cho Hứa Mạch tự mình xử lý. Nhưng mà như vậy, Chu gia không cần thận thu nhận Lâm Nhất Thiên, liền lâm vào tình cảnh khó khăn. Không biết nếu như hắn bây giờ nói với Hứa Mạch, Chu gia là người không biết sự tình, không biết Hứa Mạch sẽ tin tưởng không?

Hứa Mạch không có lên tiếng trước, nhận lấy ly nước trái cây Lâm Du đưa tới, cau mày một cái: "Anh còn tưởng rằng là rượu chát."

"Uống nước trái cây rất tốt đối với thân thể của anh." Lâm Du vừa nói vừa cầm lên một ly nước trái cây, hướng về phía Hứa Mạch giơ giơ lên.

"Em đã chắc chắn rồi..." Lâm Du cúi đầu xuống, nhẹ uống một hớp nước trái cây, lấy hành động thực tế biểu đạt sự lựa chọn của hắn.

Chỉ là đơn giản một màn như vậy, Chu Đáo trong bụng sáng tỏ thông suốt, giống như thấy được hy vọng cực lớn, thử thăm dò nói: "Hứa đại thiếu với Tiểu Du... cảm tình dường như tình cảm rất tốt!"

"Tôi còn tưởng rằng này tất cả mọi người đều biết chuyện, nguyên lai Chu tổng không biết." Cha của Chu Tuyền này... Nghe nói là núi dựa của Chu Tuyền? Như vậy thật xin lỗi, không thể nào Hứa Mạch có sắc mặt tốt trả lời.

"Chuyện này..." Hứa Mạch vừa mở miệng liền không để lại một chút tình cảm nào, Chu Đáo cân nhắc nhiều lần, vẫn là không đếm xỉa đến, "Có lẽ mọi người không tin, nhưng mà trước kia Chu gia quả thật không biết người được cưới về không phải Tiểu Du, mà là em gái Tiểu Du. Chuyện này, sợ là có hiểu lầm"

"Ồ." Hứa Mạch gật đầu một cái, gương mặt hỏi, "Như vậy Chu gia dự định tiếp theo như thế nào? Đối người lại?"

Mặc dù trên mặt Hứa Mạch không có tức giận thậm chí còn mang theo nụ cười, Chu Đáo cũng không dám tùy tiện gật đầu. Kiên trì đến cùng nhìn Lâm Du một cái, Chu Đáo khẽ cắn răng: "Cái này... Còn phải xem ý nguyện Tiểu Du."

"Điều này cũng không cần hỏi. Tôi đã cầu hôn với Tiểu Du, Tiểu Du cũng đáp ứng. Về phần bên Chu gia này, nghe nói Chu Tam thiếu với Lâm Nhất Thiên đã lĩnh giấy kết hôn, sau đó cũng đi tuần trăng mật. Nói cách khác, ít nhất Chu Tam thiếu vô cùng rõ ràng người hắn lấy về nhà là ai, cũng là cam tâm tình nguyện. Như vậy, hôn ước hắn với Tiểu Du trước kia tất nhiên không tồn tại nữa. Chắc hẳn, đối với lần này Chu tổng sẽ không có dị nghị gì chứ?" Quan hệ quanh quẩn không ít người cũng đang vênh tai nghe động tĩnh bên này, Hứa Mạch đương nhiên sẽ không muốn nhỏ tiếng giấu diếm, liền dứt khoát trực tiếp nói ra.

Mục đích Hứa Mạch làm như vậy rất rõ ràng, ý tứ biểu đạt cũng rất rõ ràng: Hứa gia là tác phong bá đạo, cũng không có thiếu nợ Chu gia. Hắn và Lâm Du kết hôn, đường đường chính chính, quang minh chính đại!

Chuyện Chu Tuyền với "Lâm Du" lĩnh giấy kết hôn còn đi hưởng tuần trăng mật, Chu Đáo dĩ nhiên biết. Nhưng hắn cho là, đó là Lâm Du thật không có phản đối! Nhưng mà giờ, Hứa Mạch nói đều là sự thật, hắn không có biện pháp phản bác, chỉ đành phải ngầm thừa nhận.

"Nhắc tới, còn phải cảm tạ Chu Tam thiếu cưới sai người rồi. Mặc dù là trời xui đất khiến, nhưng đi cùng Tiểu Du khoảng thời gian này, là thời gian quý báu của cuộc đời tôi." Hứa Mạch vừa nói liền kéo tay Lâm Du lại, về mặt thâm tình.

Mà Lâm Du, nhìn lướt qua Hứa Mạch, mặc dù không làm được biểu tình cảm động, cũng không có rút tay về. Hai người đã thỏa thuận, cần phối hợp là phải phối hợp!

Nụ cười trên mặt Hứa Mạch rất chân thành, nhìn đến nỗi Chu Đáo không nói ra lời muốn đồng người trở lại. Trời mới biết hắn căn bản không thể tiếp nhận sự thật Lâm Nhất Thiên là vợ Chu Tuyền này! Hơn nữa, hắn mơ hồ có loại dự cảm bất an, Lâm Nhất Thiên này, sẽ đem họa đến cho Chu gia.

Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình lặng lẽ chạy vào yến hội vào lúc này. Vốn là, bọn họ cũng không muốn tới. Nhưng thiệp mời Hứa gia đưa đến trên tay bọn họ, bọn họ không dám không đến. Cùng lúc đó, bọn họ còn mang đến người thứ 3 được mời trong thiệp, bị Chu Tuyền cố ý bắt ở nhà: Lâm Nhất Thiên!

Phát hiện một nhà ba người Lâm Hồng Tín đến, Hứa Mạch nhếch miệng, nụ cười sâu hơn. Thân là Hứa gia Đại thiếu gia, mặc dù hắn không quản là ảo lạ, nhưng là ngao khí mười phần. Ăn một lần thua thiệt như vậy, thiếu chút nữa đi cả đời, hắn có thể sẽ bỏ qua dễ dàng sao!

Lâm Du cũng nhìn thấy một nhà ba người Lâm Hồng Tín xuất hiện, lúc này không giữ yên lặng trạng thái nữa, lắc lư tay Hứa Mạch, dò hỏi: "Tôi muốn đi một chuyến, anh có đi hay không?"

"Dĩ nhiên là phải đi." ba người Lâm Hồng Tín, tối nay chiếm vai trò quan trọng. Ngay cả tên của bọn họ đều do Hứa Mạch nhìn Lâm Du tự tay viết lên thư mời, chẳng lẽ lại bỏ qua?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Thời điểm nhìn thấy Hứa Mạch và Lâm Du, sắc mặt Tôn Uyển Đình có chút bối rối, cơ mặt hơi co quắp.

Còn Lâm Hồng Tín, dù có ra vẻ trấn định, cũng không nhịn được thỉnh thoảng liếc nhìn Hứa Mạch. Bất kể như thế nào, thái độ của Hứa gia là điểm mấu chốt, ông cần phải cẩn thận đề phòng.

Từ khi Lâm Nhất Thiên bước vào yến hội, hai chân liền như nhũn ra, sắc mặt trắng bệch, không nói được một câu. Cả người cứng ngắc trốn sau lưng Tôn Uyển Đình, hận không thể biến thành không khí ngay lập tức.

"Cha, mẹ, hai người tới rồi!" Đi tới trước mặt Lâm Hồng Tín và Tôn Uyển Đình, vẻ mặt Lâm Du như thường, thái độ tuy không mấy thân cận, nhưng cũng không xa cách. Giống như chưa từng phát sinh bất kỳ chuyện gì.

"Ừ." Tùy ý hướng về phía Lâm Du gật đầu một cái, toàn bộ sự chú ý của Tôn Uyển Đình liền chuyển sang Hứa Mạch, "Hứa đại thiếu khỏe."

"Lâm phu nhân khỏe." Khách sáo chào hỏi xong xuôi, Hứa Mạch trực tiếp hỏi, "Không biết... Chuyện Lâm gia đáp ứng chuyển nhượng cổ phần Bác Dương cho Tiểu Du khi nào thì xong thủ tục?"

Không tài nào nghĩ tới Hứa Mạch sẽ đòi cổ phần Bác Dương ngay trước mọi người, mặt ba người Lâm Hồng Tín đỏ lên, không lên tiếng, quyết tâm làm ngơ.

Không ai trả lời, Hứa Mạch cũng không nóng nảy, nhàn nhạt nhếch miệng, lẳng lặng nhìn ba người họ chăm chăm. Bầu không khí trong nháy mắt hạ xuống thật thấp.

Mọi người từ bốn phương tám hướng chuyển tầm mắt sang nhìn bọn họ, như có gai ở sau lưng, có thể đâm chết người. Do dự hồi lâu, Lâm Hồng Tín mở miệng: "Xin Hứa đại thiếu yên tâm, sẽ nhanh chóng hoàn thành."

"Thật sao? Lâm tổng giám đốc có thể nói thời gian cụ thể không? Luật sư của Hứa thị đã bận rộn không ít vì chuyện này, quả thực không được tốt lắm" Quy tắc làm việc của Hứa Mạch, một khi đã nhận định thì không có khả năng buông tay. Nói hấn ý thể hiếp người cũng được, nói hấn cướp đoạt trắng trợn cũng tốt, ngược lại, cổ phần Bác Dương trong tay Lâm Nhất Thiên, hấn nhất quyết chẳng buông tha!

Bị Hứa Mạch uy hiếp, Lâm Hồng Tín khề cần rặng, cười khan gật đầu nói: "Rất nhanh, rất nhanh thôi."

"Rất nhanh ư? Tối hôm nay? Hay ngày mai?" Theo lý thuyết, Lâm Hồng Tín đứng, Hứa Mạch ngồi, khí thế của Lâm Hồng Tín sẽ áp đảo Hứa Mạch. Nhưng không. Mặc dù phải ngẩng mặt nói chuyện với Lâm Hồng Tín, khí thế của Hứa Mạch vẫn vững như bàn thạch.

Mấy lời qua loa lấy lệ ai chẳng nói được, nụ cười lấy lòng trên mặt Lâm Hồng Tín cứng đờ, đứng tại chỗ lúng túng.

Thật ra thì Lâm Hồng Tín đã ngằm bắt tay vào thu mua cổ phần còn phân tán của Bác Dương. Chỉ cần số cổ phần trong tay của hấn vượt qua 50%, cổ phần từ Lâm Nhất Thiên chuyển cho Lâm Du chỉ là phần nhỏ!

Đúng là người tính không bằng trời tính, cho dù hấn chịu bỏ ra số tiền lớn, cố gắng hết sức cũng chỉ thu hồi được 8%.

Cho nên tới bây giờ, trong tay Lâm Hồng Tín chỉ có 44% cổ phần như cũ. Nếu như lúc này đem 15% kia của Nhất Thiên chuyển cho Lâm Du, cô liền trở thành cổ đông lớn nhất ở Bác Dương vì nắm giữ 45% cổ phần... Nghĩ tới nghĩ lui, Lâm Hồng Tín vẫn lãnh đạm quyết không buông tay.

"Tiểu Du à, lâu rồi hai mẹ con mình không có dịp trò chuyện cùng nhau. Bảo Nhất Thiên truyền lời cho con, cũng không thấy con về nhà. Vừa vặn hiện giờ rảnh rỗi, chúng ta đến bên kia ngồi xuống trò chuyện một lát được không?" Tôn Uyển Đình thừa nhận, là bà cố tình nói sang chuyện khác. Tuy lý do rất cứng nhắc nhưng là vào giờ phút này, việc bà có thể làm cũng chỉ là đánh lừa dư luận thôi.

"Nhiều khách khứa như vậy, đứng ở cửa quả thật kỳ cục." Không thể không gật đầu, Lâm Du vỗ vỗ vai Hứa Mạch, "Không bằng mời ba mẹ qua bên kia ngồi xuống trò chuyện?"

"Được!" Hứa Mạch sáng khoái đáp ứng, còn tặng thêm nụ cười ấm áp, "Cha, mẹ, mời tới bên này."

"Tiểu Du, đừng..." người mà Tôn Uyển Đình muốn tìm là Lâm Du, tự nhiên sẽ không để Hứa Mạch chen vào. Mắt thấy Hứa Mạch theo cùng, liền vội vàng lắc đầu một cái, "Hiếm có cơ hội, hai mẹ chúng ta con liền trò chuyện thật tốt. Ba của con cùng Nhất Thiên đều không tham gia, Hứa đại thiếu cũng đừng đi theo, được không?"

Lâm Hồng Tín cùng Lâm Nhất Thiên mãnh liệt gật đầu, Lâm Du hơi nhủ mảy: "Vây cũng tốt! Để cho Hứa Mạch theo ba cùng Nhất Thiên trò chuyện, con theo mẹ đến bên kia."

Hai cha con Lâm Nhất Thiên đứng hình tại chỗ, cũng không dám... gật đầu nữa. Nói tới nói lui, bọn họ vẫn không thể nào chạy thoát?

"Đi thôi! Hai mẹ con chúng ta đến bên kia trò chuyện thật tốt!" Không còn cách nào khác, bà vội vội vàng vàng kéo Lâm Du đi khỏi.

"Ba, con tìm Chu Tuyền trước." Tôn Uyển Đình cùng Lâm Du rời đi, Lâm Nhất Thiên không còn chỗ chắn trước mặt, bại lộ trong tầm mắt Hứa Mạch. Vào giờ phút này, trong đầu cô chỉ có thể nghĩ tới "cái phao" Chu Tuyền.

"Đi đi!" Trong bụng khê thở dài một cái, Lâm Hồng Tín bắt đầu đi nói. Hấn cũng không muốn một mình đối mặt với Hứa Mạch, nhưng mà họa là do Nhất Thiên gây ra, đem Nhất Thiên đưa đi mới là thượng sách. Nể tình Chu gia, không chừng Hứa gia sẽ không quá làm khó Nhất Thiên nữa.

"Đứng lại." Thanh âm Hứa Mạch không cao, khí thế cũng không lạnh.

Cơ hồ là theo bản năng, Lâm Nhất Thiên dừng bước ngay. Mặc dù cô liều mạng muốn di chuyển, lại không làm gì được. Cảm giác vô lực, hoảng loạn xen lẫn sợ hãi kịch liệt gia tăng làm cô muốn nổi điên!

"Lâm nhị tiểu thư tựa hồ rất đi vội vã? Mặt mày tôi đáng ghét như vậy sao?" Nụ cười trên mặt không đổi, giọng Hứa Mạch mang nghi ngờ hỏi.

"Không... Không có..." Vành mắt ngập nước, Lâm Nhất Thiên run rẩy nói, thanh âm nhỏ gần như không thể nghe thấy. Cô thật không biết Hứa Mạch đáng sợ như vậy. Rõ ràng thời điểm cô thích hấn, hấn luôn ôn hòa lễ độ, chưa bao giờ bức dọc cũng chưa từng nổi giận, cứ như dù là chuyện gì xảy ra đều cười một tiếng mà qua. Cô chính là "say nắng" đáng về đó!

"Hứa đại thiếu hiểu lầm. Bởi vì Nhất Thiên có chuyện muốn nói với Chu Tuyền nên mới rời đi." Lâm Hồng Tín vừa nói vừa bước đến chắn trước mặt Lâm Nhất Thiên. Để cho Nhất Thiên ở chỗ này, sợ là khó xong việc. Còn không bằng trước tiên đem Nhất Thiên rời đi, ông ở lại đàm luận điều kiện với Hứa Mạch.

"Tôi lại không nghĩ vậy!" Hoàn toàn không cho Lâm Hồng Tín mặt mũi, Hứa Mạch châm chọc lắc đầu một cái, "Đã làm sai chuyện liền muốn chuồn, kẻ đầu sỏ biến tôi thành cái bộ dạng này tới hôm nay cũng chưa từng thành tâm đến trước mặt tôi nói câu "xin lỗi". Chẳng lẽ đôi chân này của tôi không đáng tiền?"

"Sao lại thế được! Tuyệt không phải như Hứa đại thiếu nghĩ. Nhất Thiên thật biết sai rồi, cho tới bây giờ vẫn còn mang lòng áy náy, cho nên mới không dám đối mặt với Hứa đại thiếu ngài. Lâm gia chúng ta rất thành tâm muốn chuộc lỗi, cho nên mới đem Tiểu Du đưa đến Hứa gia chiếu cố ngài! Ngài..." Bởi vì vô cùng hốt hoảng, Lâm Hồng Tín trực tiếp dùng tới kính xưng "ngài", vẻ lấy lòng hiện ra hết bên ngoài. Chưa nói xong chuyện liền bắt gặp sự châm chọc cùng tức giận nơi đáy mắt Hứa Mạch, nhất thời ngậm miệng, không dám nói tiếp.

Cùng lúc đó, Tôn Uyển Đình kéo Lâm Du đi tới trong góc, khí thế liền cường hãn hơn nhiều: "Tiểu Du, rốt cuộc là chuyện gì? Hứa gia bên này liên tiếp gặp biến cố, sao không thấy con lên tiếng? Con oán hận ba mẹ chuyện gì? Hay là cảm thấy ba mẹ nơi nào không đúng, khiến con mất hứng? Có việc gì cứ nói thẳng! Coi ba mẹ trở thành người ngoài rồi hả?"

Lâm Du không phản bác, cũng không có giải bày, mặc cho Tôn Uyển Đình thao thao bất tuyệt. Nơi này dù là nơi hẻo lánh, nhưng vẫn còn chưa tới vắng đến mức không có người. Thêm vào nữa Tôn Uyển Đình kéo Lâm Du tới đây đã làm người khác chú ý, chẳng ít người hiếu kỳ đều phóng tầm mắt sang bên này.

"Tiểu Du, con nói thật với mẹ đi. Có phải ngay từ đầu con không vui khi gả cho Hứa Mạch? Nếu như con không tình nguyện, có thể nói với ba mẹ, sao lại trước mặt đáp ứng sau lưng lên lên đoạn tuyệt liên hệ với cả nhà? Mẹ sớm cảm thấy kỳ quái rồi, thế nào con gả vào Hứa gia rồi lại biệt vô âm tín. Chẳng lẽ Hứa gia không cho phép con bước ra khỏi cửa? Hoặc là con không muốn trở về thăm ba mẹ có đúng hay không?" Nói tới đây, trong lòng Tôn Uyển Đình không ngừng khinh thường. Sớm biết Lâm Du giận đối bọn họ, bà đã tìm Lâm Du nói chuyện!

Bây giờ lại nói với Lâm Du những thứ này cũng không quan là có tác dụng hay không. Còn có... Hứa Mạch chính là không có ý định bỏ qua cho nhà bọn họ, giống như muốn làm Lâm Du vui vẻ? Tôn Uyển Đình cảm thấy, trong chuyện này có Lâm Du động tay động chân.

Trách chỉ trách bà ban đầu nghĩ lầm rồi, hơn nữa còn là sai hoàn toàn. Cho là đem Lâm Du đẩy ra ngoài làm bia đỡ đạn, coi như xong chuyện. Thành công qua loa lấy lệ đối với Hứa gia, lại thuận lợi thoát khỏi "đại phiền toái" Lâm Du, còn vừa lòng đẹp ý vì Nhất Thiên tìm một bến đỗ tốt... Cho nên, căn bản là bà không có nghĩ tới việc hỏi tình cảnh Lâm Du ở Hứa gia, cũng lười quan tâm tới.

Mà hiện nay, nhìn rõ ràng Lâm Du có Hứa Mạch làm chỗ dựa, Tôn Uyển Đình ngoại trừ bắt đầu dĩ vãng dĩ vãng là bắt đầu dĩ vãng. Có gì lại không kịp thời ổn định tâm Lâm Du, để cho cô chiếm thế thượng phong dễ như trở bàn tay? Đối với bà, Lâm Du chẳng có chút uy hiếp nào hết, ngay cả khi trong tay cô có cổ phần, từ đầu đến cuối chỉ là vật trong túi, tùy thời có thể thu hồi lại!

Lâm Du vẫn không mở miệng, chờ xem Tôn Uyển Đình còn có thể ra chiêu thức gì. Cô đã từng quá mù quáng, căn bản không biết bộ mặt thật của

những người được gọi là “người thân” này. Lần này, cô sẽ trợn to hai mắt nhìn thật tốt, quyết không để mình lâm vào thế bị động.

"Tiểu Du, sao con không nói chuyện. Đứng rồi, còn đi vật cha mẹ ruột của con nữa. Lần trước con đột nhiên nhắc tới, mẹ không để ý, cũng không có đi theo con. Con đi nhìn rồi là phải không? Rốt cuộc con cầm cái gì? Nghe ba con nói, hộp gỗ nhỏ trên bàn trang điểm của mẹ con tựa hồ không thấy? Con có lấy đi không? Bên trong có cái gì, có quan trọng lắm không?" Tôn Uyển Đình nhìn một bụng lời nói muốn nói với Lâm Du, chỉ chờ cô trả lời.

Lâm Du là do một tay bà nuôi lớn. Qua nhiều năm như vậy, bà cũng đã thành công “lũng đoạn” cuộc sống của cô. Năm tháng sau này còn dài, Tôn Uyển Đình càng tự tin hơn gấp trăm lần, không có một chút lo lắng.

"Là con lấy đi. Chỉ để tưởng niệm thôi, không có thứ gì quan trọng." Lâm Du đã sớm dự đoán rồi sẽ có một ngày như thế. Việc mà Tôn Uyển Đình thắc mắc, cô đã nghĩ xong câu trả lời. Dù Tôn Uyển Đình muốn đòi cái hộp gỗ kia, cũng không có gì đáng lo ngại. Dây chuyền ở trên cổ của Hứa Mạch, gan Tôn Uyển Đình dù có to bằng trời cũng không dám tìm Hứa Mạch.

"Tưởng niệm? Rốt cuộc là vật gì? Tiểu Du, đưa cho mẹ nhìn một chút. Không chừng mẹ có thể nhớ lại một số chuyện cũ, còn có thể nói cho con nghe nghe." Tôn Uyển Đình nhảy bèn, vội vàng thúc giục. Bà muốn biết rõ lý do vì sao Lâm Du thay đổi thái độ, chờ đến khi cô làm sáng tỏ nguyên nhân, mới có thể hốt thuốc đúng bệnh, gãi ngứa đúng chỗ!

"Dạ, nếu mẹ muốn nhìn, vậy thì nhìn một chút đi! Bất quá phải đợi đến lúc yến hội kết thúc. Hiện tại khách khứa rất nhiều, không thích hợp để chúng ta rời đi." Trước sự truy hỏi của bà, Lâm Du không hề lộ ra một chút kinh hoàng hay sợ hãi.

Thái độ Lâm Du như vậy ngược lại Tôn Uyển Đình nghi ngờ. Chẳng lẽ cái đó hộp gỗ đó không có gì quan trọng? Mặt kệ! Tìm cơ hội xem trước rồi tính!

"Được rồi, chuyện này chúng ta sau này lại nói. Nhưng Tiểu Du à, dầu gì con cũng là chị của Nhất Thiên, thế nào cũng phải giúp đỡ một chút chứ! Mẹ thấy Hứa đại thiếu rất thích con, còn muốn cùng con kết hôn. Hay con nói với Hứa đại thiếu, bỏ qua cho Nhất Thiên được không? Dù gì sau này chúng ta cũng là thông gia, đều là người một nhà. Sao con có thể mặc cho Hứa đại thiếu gây sự với chúng ta? Chẳng lẽ phải tính toán chỉ li, cạnh tranh đến người chết ta sống?" Tôn Uyển Đình oán trách nói.

"Mẹ, chuyện của Hứa gia con không xen vào được, cũng không quản được. Không phải mẹ không biết con gả vào Hứa gia thế nào, bọn họ làm sao có thể từ bỏ ý đồ? Bản thân con còn lo chưa xong, làm sao giúp Nhất Thiên?" Lâm Du đã cố nhẫn nại để nghe cho hết những gì Tôn Uyển Đình nói.

"Sao có thể? Mẹ thấy Hứa đại thiếu rõ ràng rất thích con! Tiểu Du, ta là mẹ của con, đừng nghĩ qua mặt được ta!" Rõ ràng bà không tin những gì Lâm Du giải thích, Tôn Uyển Đình nhấn mạnh thân phận của bà. Mặc dù bà không phải mẹ ruột của Lâm Du, nhưng địa vị của bà trong lòng Lâm Du không thấp, bà không tin không bắt được Lâm Du!

"Mẹ, con không có nói láo. Nếu mẹ không tin, con nói nhiều hơn nữa cũng vô ích." Lâm Du bình tĩnh nhìn Tôn Uyển Đình, từng chữ từng câu giải thích, "Còn nữa, mẹ, mọi việc không thể chỉ nhìn mặt ngoài, mẹ thấy Hứa Mạch yêu thích con, có chắc chắn là hắn không có giả vờ? Suyt chút nữa Nhất Thiên lấy mạng của hắn, hại hắn nằm trên giường hơn bốn tháng, tỉnh lại lại trở thành người tàn tật... Nếu là mẹ, mẹ có bỏ qua không?"

Tôn Uyển Đình bị hỏi khó. Dĩ nhiên bà biết Hứa gia sẽ không bỏ qua, đây cũng đều bà lo lắng nhất. Lâm Du đã đưa vào Hứa gia rồi, cũng sắp thành vợ Hứa Mạch, chẳng lẽ không có chút xú tác dụng? Hiện nay Hứa Mạch không phải người thực vật, hắn sẽ vô duyên vô cớ cưới Lâm Du?

Cô biết lý do này không thuyết phục được Tôn Uyển Đình, cô cũng không lo lắng. Căn bản là cô không muốn có tí dính líu nào với Lâm gia, chẳng qua là cùng nhau diễn trò, xem bản lĩnh ai cao hơn thôi.

"Ta không quan tâm! Cổ phần trong tay Nhất Thiên không thể cho người! Ngược lại thì người, ban đầu không phải ông nội để lại cho người 30% cổ phần sao, lấy ra phân nửa cho Nhất Thiên, còn phần của Nhất Thiên thì đổi cho người. Cứ như vậy, cổ phần của Nhất Thiên không thay đổi, của người cũng không ít, còn cho Hứa gia một câu trả lời, vẹn cả đôi đường." Tôn Uyển Đình đưa ra yêu cầu của mình.

Lâm Du cười, nụ cười rất nhẹ rất nhạt, Tôn Uyển Đình không có nhìn thấy, nhưng bên kia Hứa Mạch lại nhìn thấy rõ ràng.

Xem ra, vị Lâm phu nhân này đã chọc giận Lâm Du! Hứa Mạch cười lạnh một tiếng, hướng về phía Lâm Hồng Tín đưa ra “tối hậu thư”: "Sáng sớm ngày mai tám giờ, tôi phải thấy 15% cổ phần Bắc Dương trên danh nghĩa Lâm Nhất Thiên viết tên Lâm Du. Nếu không, Bắc Dương cũng không còn tồn tại."

"Hứa..." Giương mắt nhìn Hứa Mạch đẩy xe lăn đi về phía nơi hẻo lánh, Lâm Hồng Tín đưa tay ra muốn vặn hỏi, lại bị Hứa Hoán chẳng biết đi tới bên người ông lúc nào cản lại.

"Xin lỗi, Lâm tổng, mời tới bên này." Chỉ chỉ vị trí hiện tại của Hứa Chấn Thiên, thái độ Hứa Hoán không mấy thân thiện, khiến cho Lâm Hồng Tín kinh hồn bạt vía.

Lâm Nhất Thiên nhận cơ hội này chuẩn êm. Chắc rằng lực chú ý của Hứa Mạch dời đi, ngay lập tức xông về Chu Tuyền. Cũng không để ý sắc mặt khó coi Chu Tuyền như thế nào, nắm thật chặt tay Chu Tuyền không buông ra: "Chúng ta về nhà!"

Chu Tuyền cũng muốn về nhà, nhưng là hắn không về được! Lâm Nhất Thiên gây họa, có Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình giúp cô chịu trách nhiệm, không oán không hối giúp cô thu dọn chiến trường. Còn hắn? Thân phận con riêng đã khiến hắn ở Chu gia rất khó chịu, “tân nương” đòi người càng làm cho hắn khó xử. Ánh mắt Chu Đáo nhìn sang tức giận, Chu Tuyền biết: Lần này hắn tiêu rồi!

"Đi thôi!" Bởi vì quá mức sợ hãi, Lâm Nhất Thiên thanh âm không tự chủ lên cao, có vẻ bèn nhọn lại chói tai. Cô vừa kêu xong, nhất thời ngày càng nhiều tầm mắt dồn sang cô.

Vốn thấy Hứa Mạch rời đi, đại đa số mọi người đều nhìn về phía nơi hẻo lánh. Dù sao Hứa Mạch mới là nhân vật chính, hẳn ở đây, chính là tâm điểm. Lâm Nhất Thiên biết rõ điều này, Chu Tuyền càng không thể không biết.

Nhưng giờ khắc này, cử động vô lễ của Lâm Nhất Thiên khiến hai người trở thành tâm điểm. Những cặp mắt nhìn sang mang theo hiếu kỳ và khinh thường, hai người không hẹn mà cùng cúi đầu, theo bản năng trốn tránh.

"Náo cái gì? Có thấy mắt mắt không?" Chu Đáo cũng không nhịn được nữa, nghiêm mặt phát tác.

Đây là lần đầu tiên Chu Đáo nghi ngờ quyết định đem Chu Tuyền trở về Chu gia. Vốn cho là đứa bé này sẽ làm cho ông nở mày nở mặt, trăm ngàn lần không nghĩ tới vinh quang đâu không thấy, chỉ thấy một tràn mắt mắt!

Chu Đáo nhìn về phía Chu Tuyền, trong mắt tràn đầy không vui. Sâu xa hơn, ông bắt đầu hoài nghi, Chu Tuyền là cố ý! Cố ý trả thù ông, trả thù Chu gia, trả thù bọn họ đã từng xem nhẹ cùng lạnh lùng đối với Chu Tuyền cùng mẹ Chu Tuyền!

"Ba, thật xin lỗi." Bị khiển trách, trên mặt của Chu Tuyền nóng hừng hực. Lại nhìn thấy ánh mắt châm chọc như có như không của Chu Lăng, Chu Tuyền hung tợn cắn răng, cố nhịn khuất nhục(*). Một ngày nào đó, Chu gia sẽ là của hắn, hắn mới là người thừa kế Chu gia đường đường chính chính!

(*) Áp bức và lăng nhục

"Thật xin lỗi? Chỉ là một câu ‘thật xin lỗi’ có hữu dụng không? Mày không nhìn thấy thái độ của Hứa đại thiếu đối với chúng ta? Hứa lão gia ngay cả cái liếc mắt cũng không muốn cho! Tất cả đều do mày! Mày... Về nhà coi ta thu thập người thế nào!" Chu Đáo rất muốn mắng to Chu Tuyền, bất quá, ông vẫn cố nén lửa giận. Bất kể như thế nào, không thể gây chuyện trong yến hội Hứa gia, không thể khiến tất cả mọi người coi Chu gia thành trò cười.

Không nghĩ tới Chu Đáo sẽ phản ứng như vậy mạnh, Lâm Nhất Thiên nháy mắt mấy cái, có chút không hiểu đây là trạng thái gì. Coi như Lâm gia đắc tội Hứa gia, không đến nỗi ngay cả Chu gia cũng gặp họa theo chứ! Rõ ràng Chu gia ngay từ đầu rất vui lòng cưới Lâm Du, thân phận của nàng so với Lâm Du còn đường đường chính chính hơn, làm sao lại không thể gả cho Chu Tuyền rồi hả?

Ở trong lòng Lâm Nhất Thiên, sở dĩ cô giấu giếm, chỉ là vì né tránh Hứa gia. Về phần những người khác, cô chưa bao giờ tận lực che giấu. Huống chi trong lòng hắn, cô so với Lâm Du càng xứng đáng bên cạnh Chu Tuyền, cô cũng không cho là Chu Tuyền thua thiệt khi cưới cô. Nếu không, sau khi Chu Tuyền phát hiện cô không phải Lâm Du, vì sao liền tiếp nhận sự thật, ngầm thừa nhận sắp xếp của bọn họ?

Lâm Nhất Thiên không biết, cùng với chuyện Lâm Du không phải con gái ruột của Lâm Hồng Tín và Tôn Uyển Đình thì bí mật Chu Tuyền là con riêng chính là điều mà Chu gia không muốn người ngoài biết.

Dĩ nhiên, bản chất hai người khác nhau. Sự tình Lâm gia giấu giếm thân thế Lâm Du bị vạch trần, nhiều lắm cho rằng họ muốn bảo vệ Lâm Du. Về phần xuất thân của Chu Tuyền tai tiếng cực lớn, căn bản không thấy được ánh sáng!

Ngay cả Lâm Nhất Thiên, nếu như để cho cô biết Chu Tuyền là con riêng, sợ rằng cô sẽ lập tức phát điên mất! Còn hiện giờ, cô nên vui mừng khi không biết chuyện này, cũng nên vui mừng Chu gia không có ý định phanh phui chuyện này ra ánh sáng. Cứ như vậy, ít nhất cô còn nhận được danh tiếng Chu gia tam thiếu phu nhân, dương dương tự đắc cảm thấy lựa chọn của mình đủ sáng suốt...

"Mẹ, cổ phần Bắc Dương trên danh nghĩa của con đã giao cho Hứa Mạch. Mặc dù vẫn là viết tên con, nhưng quyền chi phối đã không phải của con nữa rồi. Rốt cuộc tại sao lại như vậy, hẳn là trong lòng mẹ biết rõ. Con lấy 30% cổ phần Bắc Dương đổi lấy bình yên vô sự ở Hứa gia, Nhất Thiên chỉ cần giao 15% cổ phần là có thể tránh được bị Hứa Mạch gây tổn thương. Căn thận tính toán, con mới là người vô tội bị dính líu, không phải sao? Tại sao mẹ lại hùng hổ đứng ở chỗ này chỉ trích con không có giúp Nhất Thiên? Dù con có phép thần thông cũng không thể lấy 15% cổ phần trong tay Hứa Mạch đến giúp Nhất Thiên thoát thân." Coi như là biểu đạt bất mãn với Tôn Uyển Đình, đồng thời Lâm Du cũng nói ra ủy khuất, giống như hoàn toàn không có tồn tại cừu hận. Thái độ Lâm Du như vậy, thành công để cho Tôn Uyển Đình buông lỏng, không chút nào ý thức được nguy cơ.

Đối mặt với những lời tố cáo của cô, Tôn Uyển Đình lúng túng, cũng không đem thái độ Lâm Du để ở trong lòng. Lâm Du có chịu ủy khuất hay không, bà căn bản không để ý. Hứa gia đối với Lâm Du có được hay không, nàng cũng không quan tâm. Bất quá, cổ phần trong tay Lâm Du cực kỳ trọng yếu, sao có thể bị cướp đi?

Chợt bắt cánh tay Lâm Du, Tôn Uyển Đình không dám tin, sắc nhọn kêu thành tiếng: "Cái gì? Cổ phần tất cả đều bị Hứa Mạch cầm đi?"

"Không sai." Hít sâu một hơi, Lâm Du ổn định tâm tình, châm chọc nói, "Mẹ, nếu không mẹ đi nói với Hứa Mạch, để cho hắn đem 30% cổ phần trả lại cho con đi?"

"Tiểu Du!" Tôn Uyển Đình thở hắt vì kinh ngạc, tức giận giậm chân, "Rốt con bị sao vậy? Chuyện trọng đại như vậy cũng không thương lượng với ba mẹ? Con có biết Bắc Dương là tâm huyết cả đời của ông nội con không? Há?? Ông nội đem nhiều cổ phần để lại cho người như vậy, là yêu thương người, là tình cảm đối với cha mẹ ruột của người! Nhưng người thì sao? Người.. Thậm chí ngay cả cổ phần ông nội để lại cho người tất cả không quản được? Sau này người làm sao giao phó với ông nội của người?"

"Không bằng tôi giúp Tiểu Du giao phó với ông nội Lâm?" Hứa Mạch đột nhiên lên tiếng, trong phút chốc thay đổi thế cục, Tôn Uyển Đình bị dọa sợ đến mức không thốt được lời nào.

Mắt thấy Tôn Uyển Đình như bong bóng xì hơi, hận không thể lập tức tìm cái kẻ đất chui vào, đáy mắt Lâm Du thoáng qua một tia châm chọc. Tối nay là lần đầu tiên hợp tác giữa cô với Hứa Mạch, hiệu quả lại tốt đến kì lạ. Nên than thở một nhà ba người Lâm Hồng Tín quá phối hợp sao?

Chương 36

Đối mặt Hứa Mạch, Tôn Uyển Đình than phiền nhiều hơn nữa cũng không nói ra miệng. Theo bản năng nghiêng đầu tìm Lâm Hồng Tín, lại phát hiện hắn đã bị mời đi đến trước mặt Hứa Chấn Thiên, nhất thời càng không biết nên làm thế nào cho phải.

"Về phần tin đồn gần đây có liên quan Tiểu Du, chắc hẳn Lâm phu nhân và Lâm tổng cũng cần giao phó giống như Lâm gia gia?" Tôn Uyển Đình không nói lời nào, Hứa Mạch không thể không mở miệng. Ôn hòa nhìn bộ dạng Tôn Uyển Đình á khẩu không trả lời được, lặng lẽ đợi Tôn Uyển Đình trả lời.

Vốn là Tôn Uyển Đình đã tìm xong lý do hoàn mỹ rồi, nhưng là chột dạ cộng thêm sợ hãi, khó tránh khỏi lộ ra sự lúng túng. Sau một lúc lâu, cuối cùng nhỏ giọng giải thích: "Đây là do các phóng viên nói bậy nói bạ..."

"Vậy thì mong Lâm phu nhân tự mình ra mặt hỗ trợ giải thích một chút được không?" Không có vạch trần lời nói dối của Tôn Uyển Đình, Hứa Mạch đã quyết định, "Vậy chúng ta chọn ngày tổ chức tiệc cưới của tôi cùng Tiểu Du."

"Cái...cái gì?" Giống như nghe được tin tức kinh thiên động địa, Tôn Uyển Đình không dám tin trọn to mắt. Giải thích? Giải thích cái gì?

"Mẹ, là như vậy. Hứa Mạch nói, tiệc cưới con và anh ấy nhất định sẽ có rất nhiều phóng viên đến, đến lúc đó chỉ sợ sẽ có không ít phỏng vấn. Vừa vặn ba cùng mẹ ngày đó cũng đều ở đó, không bằng giúp con giải thích một phen? Còn có Nhất Thiên, nếu như em ấy nguyện ý, cũng có thể đứng ra làm giải thích một chút vì sao con gả thay em ấy..." Thấy Tôn Uyển Đình dường như còn không có biết rõ tình trạng, Lâm Du tiếp lời nói.

"Này tại sao có thể?" Tôn Uyển Đình theo bản năng phản bác lên tiếng. Đợi đến khi kịp phản ứng, lại vội vàng thay đổi giọng, "Cái đó, Tiểu Du à, ý mẹ là, chuyện đã qua cũng đã đi qua, chúng ta không nên nhắc lại, tránh cho mọi người mất mặt. Làm người mà, vẫn phải là hướng mặt nhìn không phải sao?"

"Mất mặt? Vì sao lại mất mặt? Vừa rồi Lâm phu nhân không phải nói, hết thấy đều là do phóng viên nói hươu nói vượn? Nếu là giải thích sự thật, chẳng lẽ không phải vì tốt cho danh dự Tiểu Du? Tôi cảm thấy rất tốt, cứ quyết định như vậy." Cười như không cười nhìn Tôn Uyển Đình không thể chống đỡ, Hứa Mạch cứ vậy quyết định.

Cực kỳ rõ ràng, Tôn Uyển Đình ở trước mặt Lâm Du nói chuyện như lẽ dĩ nhiên, hận không thể Lâm Du nói một câu, bà nói mười câu phản kích trở về. Nhưng là đối Hứa Mạch, một chữ cũng không dám lên tiếng, thậm chí khẩn cấp hy vọng mình là một người câm không cần trả lời.

Không thể không nói, Lâm Du cùng Hứa Mạch, một người mềm mại một người cứng rắn, liên thủ diễn được một trò hay, ép Tôn Uyển Đình sắc mặt kịch biến, hoàn toàn không thể nói được câu nào.

Ở trong lòng Tôn Uyển Đình, bà chỉ cho là Lâm Du là đang thấy tức giận chuyê gả thay giúp Lâm Nhất Thiên, là đang bất mãn bởi vì Lâm Nhất Thiên làm liên lụy cho nên đắc tội Hứa gia. Về phần Hứa Mạch, Tôn Uyển Đình càng nhận định hắn đang trả thù Lâm Nhất Thiên thậm chí còn cả Lâm gia...

Nhưng mà Tôn Uyển Đình vô luận như thế nào cũng không thể nghĩ ra được, Lâm Du cùng Hứa Mạch là muốn đưa Lâm gia vào chỗ chết. Không phải một đao toí mạng, mà là từ từ chơi với Lâm gia, như mèo vờn chuột, trêu chọc đùa bỡn bọn họ!

Tôn Uyển Đình bên này bị hành hạ, Lâm Hồng Tín bên kia cũng không tốt hơn. Không như hẳn tưởng, Hứa Chấn Thiên chẳng qua chỉ là gạt hẳn sang một bên, hoàn toàn không để ý đến hắn.

Lắm lết nhìn trái nhìn phải, ở bên người Hứa Chấn Thiên thấy xung quanh toàn người quyền quý, Lâm Hồng Tín gấp như con kiến trên chảo nóng, muốn lên làm quen, lại sợ, chỉ đành trơ mắt nhìn mà không làm gì được.

Phàm là trong mọi trường hợp, Lâm Hồng Tín nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội tốt đẹp như vậy để kết giao với những nhân vật lớn. Mạng lưới quan hệ trước mắt, tuyệt không phải lúc bình thường hắn có thể tiếp xúc được. Mỗi lần thấy có người tới chào hỏi với Hứa Chấn Thiên, Lâm Hồng Tín liền không nhịn được rục rịch. Chỉ tiếc, không người nào có ý định biết hắn, cũng không để ý tới hắn.

"Xin lỗi, để cho Lâm tổng đợi lâu. Mời Lâm tổng tới, chủ yếu là muốn hỏi một chút, hôn sự Lâm Du cùng Hứa Mạch, Lâm gia có ý kiến gì chưa?" Hứa Chấn Thiên cuối cùng nhớ tới tồn tại của Lâm Hồng Tín, sau khi tiếp hết khách tới chào hỏi.

Bất quá Lâm Hồng Tín may mắn là, giọng của Hứa Chấn Thiên coi như thân thiện, thái độ cũng không phải như Hứa Mạch hùng hổ dọa người, hơn nữa còn không có nói chuyện Lâm Nhất Thiên hại Hứa Mạch!

Vội vàng lắc đầu một cái, Lâm Hồng Tín cả khuôn mặt là nụ cười lấy lòng: "Không có ý kiến, không có ý kiến! Hứa gia làm chủ, Lâm gia chúng tôi đợi quyết định!"

"Vây cũng không tốt." Lâm Hồng Tín nghĩ câu trả lời của hắn có thể làm Hứa Chấn Thiên vui vẻ, nhưng mà Hứa Chấn Thiên lại không dễ lừa gạt như hắn nghĩ. Hơn nữa, bởi vì Lâm Hồng Tín a dua nịnh hót, khiến cho Hứa Chấn Thiên nhũn mảy, "Tiểu Du dù gì cũng là con gái Lâm gia, các người làm trưởng bối, cũng không thể bên nặng bên nhẹ."

Hứa Chấn Thiên một câu nói làm Lâm Hồng Tín sợ hết hồn hết vía. Theo bản năng, hắn liền nghĩ đến sự tình Lâm Du phát hiện thân thể của mình.

Nhớ tới cái chết của vợ chồng Lâm Hồng Hiến... Lâm Hồng Tín há hốc mồm, cũng muốn hỏi, nhưng lại sợ nói nhầm chọc Hứa Chấn Thiên nổi giận.

"Xem ra Lâm gia quả thật không có ý kiến. Nếu như vậy thì do Hứa gia sắp xếp. Nếu như có nhu cầu cần Lâm gia giúp, tôi hy vọng Lâm gia phối hợp." Thấy Lâm Hồng Tín chỉ ngẩn ra, tâm trạng Hứa Chấn Thiên càng kém. Không có tiếp tục nói chuyện với Lâm Hồng Tín, xoay người đi ra.

Lâm Hồng Tín bị bỏ lại càng hồ đồ. Hứa lão gia từ đây là không còn muốn truy cứu trách nhiệm Lâm Nhất Thiên?

"Lâm tổng nếu là muốn hỏi chuyện Lâm Nhất Thiên, ông nội của tôi nói, chuyện này giao cho anh họ tôi xử lý." Nhưng mà ngay sau đó, Hứa Hoán đổi một chậu nước lạnh xuống, đổi cho Lâm Hồng Tín lạnh cả người, trong nháy mắt từ thiên đường ngã xuống địa ngục.

"Đúng rồi, 15% cổ phần Bắc Dương trong tay Lâm Nhất Thiên kia, Lâm tổng thật giống như không nghĩ khi nào trả lại? Nếu như vậy, tôi đành phải ra tay." Hứa Hoán nói như thế đồng thời nhìn về vị trí Lâm Nhất Thiên hiện thời.

Tính toán Hứa Hoán trên mặt quá mức rõ ràng, Lâm Hồng Tín giật mình một cái. Vội vàng theo tầm mắt Hứa Hoán đưa qua, liếc mắt liền thấy được đứng cạnh Lâm Nhất Thiên là mấy vị cao lớn thô kệch.

Màu đen chính trang, huấn luyện nghiêm chỉnh... Là vệ sĩ của Hứa Mạch! Lâm Hồng Tín nhớ trước kia hắn có nhìn thấy bọn họ đi theo sau lưng Hứa Mạch! Không chậm trễ chút nào, Lâm Hồng Tín đi nhanh tới chỗ Lâm Nhất Thiên.

Tôn Uyển Đình cũng phát hiện tình trạng Lâm Nhất Thiên. Chẳng qua là không đợi bà đến nơi, Lâm Nhất Thiên đã bị mang đi.

"Tiểu Du, nhanh, mau cứu Nhất Thiên!" Mắt thấy Lâm Nhất Thiên gãy giữa lợi hại, Tôn Uyển Đình đau lòng không dứt, bắt cánh tay Lâm Du hỏi.

"Mẹ, con nói rồi, con ở Hứa gia bản thân đã khó bảo vệ, mẹ nên cầu người khác không phải con." Trần định tự nhiên đẩy tay Tôn Uyển Đình ra, Lâm Du lui về phía sau hai bước, đứng ở sau lưng Hứa Mạch.

"Hứa... Hứa đại thiếu..." Tôn Uyển Đình một bên sốt ruột nhìn về phía phương hướng Lâm Nhất Thiên bị mang đi, một bên khẩn thiết nhìn Hứa Mạch, trong giọng nói tràn đầy khẩn cầu.

Nhưng mà, Hứa Mạch không có để ý lời nói của bà, chẳng qua là nhân nhật nhìn lướt qua Chu Tuyền không nhúc nhích, kỳ quái nói: "Tôi còn tưởng rằng Chu Tam thiếu sẽ ngăn lại, không nghĩ tới sự tình sẽ thuận lợi như vậy."

Tôn Uyển Đình sửng sốt, quay đầu đưa qua. Bà không nghĩ tới Hứa Mạch sẽ ngay trước mặt khách khứa, cứ như vậy bắt Lâm Nhất Thiên đi, bà càng không ngờ tới Chu Tuyền quả thật như Hứa Mạch nói, không nhúc nhích đứng ở nơi đó, không chút nào có ý định cứu Lâm Nhất Thiên!

"Chuyện gì xảy ra? Những người đó mang Nhất Thiên đi làm gì?" Lâm Hồng Tín chậm một bước, đi tới bên người Chu Tuyền gấp giọng hỏi.

"Không biết." Hoàn toàn không có như Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình cuồng cuồng, Chu Tuyền im lặng quay đầu, bộ dáng không liên quan.

"Chu Tuyền! Nhất Thiên là vợ của cậu, tại sao có thể không hề quan tâm như vậy?" Lâm Hồng Tín tận mắt thấy Lâm Nhất Thiên bị mang đi. Lúc đó biểu hiện của Chu Tuyền, hắn cũng nhìn rõ ràng. Không làm gì được, hắn giận cá chém thớt.

"Tôi cho là cha vợ cũng biết tại sao tôi lại làm như vậy." thanh âm Chu Tuyền lạnh xuống, hoàn toàn không có chút thân thiện nào, "Cha tôi còn chờ tôi, đi trước một bước."

"Cậu..." Lâm Hồng Tín không thể ngăn cản Chu Tuyền. Sự tình phát sinh tới hôm nay, đã sớm thoát khỏi phạm vi hắn có thể nắm trong tay. Bất kể là Hứa Mạch tỉnh lại, hay thái độ Chu Tuyền biến chuyển, cũng không như hắn nghĩ. Nếu như Chu Tuyền thật bởi vì thái độ Chu gia từ bỏ hôn nhân với Nhất Thiên, Lâm Hồng Tín âm thầm cắn răng, trong bụng hô to không ổn.

Lâm Nhất Thiên bị mang đến một căn phòng xa lạ, cửa phòng bị khóa từ bên ngoài. Mặc cho cô thét chói tai tức giận mắng, cũng không có ai để ý tới nàng. Kinh sợ, Lâm Nhất Thiên cuối cùng không nhịn được gào khóc.

Sau một lúc lâu, ngay tại lúc cô ta khóc cuồng loạn, cửa phòng mở ra. Người xuất hiện trước mặt chính là Lâm Du.

"Lâm Du, tại sao là chị? Chị lại dám can đảm để cho người bắt tôi tới đây giam lại? Chị đắc ý cái gì?" Lâm Nhất Thiên chột từ dưới đất bò dậy, giơ tay liền muốn cho Lâm Du một cái tát.

Đứng sau lưng Lâm Du vệ sĩ đi ra, trực tiếp nắm cánh tay Lâm Nhất Thiên. Sau đó, Lâm Du trở tay đánh một cái tát, vang dội mạnh mẽ hạ xuống.

"Lâm Du, chị lại dám đánh tôi? Tôi liều mạng với chị!" Trên mặt đau rát, cánh tay gãy giữa thế nào cũng không ra, Lâm Nhất Thiên tức giận cả người run lẩy bẩy, cắn tức nhìn Lâm Du hét, "Mau bảo hắn buông tay tôi ra!"

Lâm Du lắc đầu một cái, giọng rất là lạnh nhạt: "Hắn là người của Hứa Mạch, không nghe tôi."

"Đùa gì thế? Bọn họ nếu không nghe lời chị, làm sao biết ngăn cản không để cho tôi đánh chị? Lâm Du, chị đừng cố làm ra vẻ, tôi giờ đã nhìn thấu âm hiểm hèn hạ của chị!" Bởi vì quá mức tức giận, lại bởi vì đến lúc này tư thái Lâm Du quá cao, Lâm Nhất Thiên không lựa lời mắng.

Cũng không vội cãi nhau với Lâm Nhất Thiên, Lâm Du giờ tay lên, vệ sĩ sau lưng lập tức đưa văn kiện đã chuẩn bị xong tới tay cô. Sau đó, Lâm Du chậm rãi đi vào phòng, đem văn kiện bày trên bàn, lấy bút đưa cho Lâm Nhất Thiên: "Ký đi!"

"Ký cái gì? Tôi sẽ không ký!" Bản năng cảm giác nguy hiểm, Lâm Nhất Thiên mãnh liệt lắc đầu, "Lâm Du, chị rút cuộc là ở bên nào? Tôi là em gái chị! Chị tại sao có thể giúp người ngoài bắt nạt tôi?"

"15% cổ phần Bác Dương trong tay cô. Ba hình như không thể nào hoàn thành, Hứa gia thì giúp một tay." Nhét bút vào trong tay Lâm Nhất Thiên, Lâm Du hoàn toàn không thèm để ý Lâm Nhất Thiên chửi rủa cùng chất vấn, "Không muốn Hứa Mạch tự mình đến đây, liền ngoan ngoãn ký đi."

Nghe được tên Hứa Mạch, trên mặt Lâm Nhất Thiên thoáng qua kinh hoàng. Vội vàng nhìn bốn phía một phen, xác định Hứa Mạch chưa từng, liền an tâm.

"Đừng tưởng rằng Hứa Mạch không có xuất hiện, chính là không có ở đây. Cô nhìn bên ngoài xem những người vệ sĩ kia là ai phái tới? Có thể ở trong bữa tiệc Hứa gia mời cô đi, chẳng lẽ cô thật nghĩ rằng khách khứa trong bữa tiệc đều là người mù, không có nhìn thấy? Mọi người chẳng qua là không để ý. Hay là nói, cô còn không có quan trọng đến mức để cho bọn họ cam nguyện mạo hiểm đắc tội Hứa gia. Giống như... Chu Tuyền." Nhìn thấu tâm tư Lâm Nhất Thiên, Lâm Du lạnh lùng nói.

"Chị nói vậy! Lâm Du, đừng tưởng rằng tôi sẽ tin tưởng kẻ khích bác ly gián của chị! Rõ ràng chính là chị ở sau lưng làm chuyện xấu, xúi bẩy Hứa Mạch đối phó tôi! Chị chính là muốn trả thù tôi gả cho Chu Tuyền! Tôi cảnh cáo chị, dẹp ý niệm này đi! Chu Tuyền đã là của tôi, coi như chị muốn cướp, cũng không cướp được!" Lâm Nhất Thiên sẽ không quên, Lâm Du chính miệng thừa nhận thích Chu Tuyền. Chỉ nghĩ Lâm Du có ý trêu tức mình, Lâm Nhất Thiên cự tuyệt mất lửa.

"Là thế này phải không?" Lo lắng nhếch miệng, Lâm Du trả lời lại một cách mỉa mai, "Như vậy nếu tôi nói, cô đã từng yêu Hứa Mạch đến chết đi sống lại, hiện nay Hứa Mạch thuộc về tôi, hơn nữa bây giờ tôi độ kiên quyết đòi cổ phần Bác Dương trong tay cô?"

Lâm Nhất Thiên nghệt thờ. Cô rất muốn bật thốt lên, châm chọc Hứa Mạch ngay cả đứng lên cũng không nổi, cô mới coi thường! Lời nói như vậy rõ ràng đã tới cửa miệng, nhưng làm thế nào cũng không nói ra được.

Khi Hứa Mạch vẫn là người thực vật, cô dám can đảm không coi Hứa Mạch ra gì. Giờ Hứa Mạch có thể nói chuyện, Lâm Nhất Thiên căn bản ngay cả một chút xiu lời nói khó nghe cũng không dám tùy ý mở miệng.

"Cho nên nói, mau ký đi! Cô bớt một chuyện, tôi cũng đỡ phí công sức." Lâm Du hai tay khoanh trước ngực, hướng văn kiện trên bàn bêu môi.

"Tôi không ký! Lâm Du, chị dẹp ý nghĩ này đi! Tôi sẽ không để cho chị được như ý, tôi..." Lâm Nhất Thiên không ngừng lui về phía sau, định thoát ra, lại bị vệ sĩ ở cửa ngăn lại.

"Nếu như vậy, cũng đừng trách tôi không khách khí." Lâm Du quay lưng lại, không tiếp tục nhìn về phía Lâm Nhất Thiên.

Kinh ngạc nhìn Lâm Du, Lâm Nhất Thiên còn chưa kịp phản ứng, hai cánh tay liền bị giữ. Cảm giác nguy cơ xảy ra, Lâm Nhất Thiên bị dọa sợ kêu loạn: "Các người làm gì? Buông tôi ra! Buông ra!"

Nhưng mà, dù cho Lâm Nhất Thiên kêu lợi hại hơn nữa, cũng không có người để ý.

Bị cưỡng ép đè ở trên bàn, Lâm Nhất Thiên bị dọa sợ đến nước mắt chảy xuống, liên tục cầu xin tha thứ: "Chị, em biết lỗi rồi! Em không dám... chọc giận chị tức giận nữa! Chị đừng đối xử với em như vậy, em van cầu chị, chị không thể đối xử với em như vậy..."

Nếu như khóc lóc cầu xin tha thứ hữu dụng, cô sẽ không có khả năng ở bệnh viện tâm thần ngây ngốc năm năm rồi. Lâm Du nhếch miệng, đáy mắt dâng lên tức giận, tay phải vô ý thức nắm thành quyền, móng tay đâm vào lòng bàn tay, truyền tới đau nhói.

"Đưa cô ta mang đi ra ngoài!" Đúng lúc này Hứa Mạch tiến vào phòng.

Mà Lâm Nhất Thiên, trong nháy mắt nghe được thanh âm của Hứa Mạch, lập tức như cứng lại, dừng kêu khóc cùng giãy giụa. Cũng chính là lúc này, trong nháy mắt vệ sĩ bất cơ hội đưa tay cô ta đặt ở trên văn kiện, nắm bút hạ xuống ký tên.

Văn kiện có hiệu lực, 15% cổ phần Bác Dương trong tay Lâm Nhất Thiên từ đó đổi chủ, chuyển sang tên Lâm Du. Cổ Đông lớn nhất Bác Dương, do Lâm Hồng Tín biến thành Lâm Du, tùy từng lúc đối mặt với nguy cơ bị đuổi khỏi vị trí tổng giám đốc.

Công việc hoàn thành, mang Lâm Nhất Thiên mặt đầy không dám tin rất nhanh bị đưa ra khỏi căn phòng. Trong căn phòng, trong khoảnh khắc chỉ còn lại Lâm Du cùng Hứa Mạch.

"Buông tay ra đi!" Nhìn từng giọt nước không ngừng chảy xuống từ tay Lâm Du, Hứa Mạch khẽ thở dài một cái. Ở trường hợp như vậy lộ ra sơ hở, hơi không cẩn thận, cũng sẽ bị nắm được nhược điểm.

Lâm Du không nhúc nhích, đưa lưng về phía Hứa Mạch, đứng ở trước cửa sổ, cặp mắt vô thần rơi ngoài cửa sổ. Đây chỉ là bước đầu tiên, cô sẽ không đơn giản bỏ qua những người đó như vậy! Tôn thương mình, Lâm Du nhất định phải nghìn lần vạn lần đòi lại!

Mắt thấy Lâm Du chẳng những không có buông tay ra, còn chảy ra càng nhiều nước hơn. Hứa Mạch trong mắt lóe lên tia sáng, đẩy xe lăn đi tới cạnh Lâm Du, bắt lấy tay Lâm Du, cưỡng ép đem đầu ngón tay của cô đẩy ra: "Không muốn bị thương chính mình thì bỏ tay ra."

Suy nghĩ hoảng hốt chậm rãi kéo về, tầm mắt chuyển tới Hứa Mạch, trên mặt Lâm Du không có bất kỳ biểu tình gì, đáy mắt một chút nhiệt độ cũng không có. Giống như người chết từ trong địa ngục bò lên, không cảm giác được nửa điểm sinh khí.

"Không sao. Bây giờ có tôi giúp em, bọn họ không tôn thương được em." Lâm Du có cái gì đó không đúng, Hứa Mạch sớm đã phát hiện. Giờ phút này tận mắt nhìn thấy, chẳng những không có cảm thấy sợ hãi, ngược lại dâng lên cảm giác đau lòng tức giận không cách nào nói rõ. Những người đó thiếu nợ Lâm Du, hẳn sẽ nhớ kỹ, tất nhiên sẽ giúp đòi lại từng chút một!

Lòng bàn tay phải nước đã ngừng chảy, trong mắt Lâm Du dần dần có thần thái. Một lát sau, rốt cuộc khôi phục bình thường.

Ý thức được tay phải bị Hứa Mạch cầm, sắc mặt Lâm Du biến thành lạnh, theo bản năng thu hồi tay phải giấu ở sau lưng. Hứa Mạch vừa mới toàn bộ đều thấy được?

"Tôi không thấy cái gì." Biết Lâm Du vẫn còn đề phòng, Hứa Mạch lắc đầu một cái, lên tiếng chối. Chẳng qua là nhìn đáy mắt Lâm Du cảnh giác cùng phòng bị, hẳn vẫn không thể nào nhìn được dân dò, "Em nhớ đừng tự làm bản thân bị thương nữa."

Hắn quả nhiên cái gì cũng nhớ! Tất cả bí mật của cô, chỉ có Hứa Mạch ngủ mê man mới nghe! Thân thể Lâm Du trong nháy mắt cứng ngắc, nhìn chòng chọc vào Hứa Mạch không có lên tiếng.

"Cổ phần của Lâm Nhất Thiên, hiện nay là của em rồi. Như vậy, cổ phần Bắc Dương trong tay em đã lên đến 45%. Cộng thêm trước kia Hứa Hoán nhiều chuyện thu hồi được 6%, chúng ta trong tay nắm hơn phân nửa cổ phần, tùy thời có thể đổi chủ Bắc Dương. Tiếp theo em định làm như thế nào?" Đây là lần đầu tiên Hứa Mạch cứng rắn nói sang chuyện khác. Mặc dù trên mặt hắn không có chút biểu hiện, nhưng trên thực tế, so với Lâm Du hắn còn gấp hơn.

Kế hoạch tối nay, là hắn với Lâm Du làm rất tốt đẹp. Nếu Lâm Hồng Tín sống chết lôi kéo không chịu chuyển nhượng cổ phần, như vậy thì bọn họ giúp một tay từ phía sau lưng đẩy lên, trực tiếp mời Lâm Nhất Thiên đi theo.

Nhưng Hứa Mạch không có nghĩ tới là, Lâm Du sẽ luống cuống. Có lẽ là một câu của Lâm Nhất Thiên chạm đến cảm kỵ của Lâm Du, cũng có lẽ là thái độ Lâm Nhất Thiên làm cho Lâm Du hồi tưởng lại chuyện cũ không tốt. Tóm lại, khi phát hiện Lâm Du không đúng, Hứa Mạch liền chạy tới.

Cũng vì vậy, Hứa Mạch mới có thể kịp thời ép Lâm Nhất Thiên ký, cũng phân tán vệ sĩ trong nhà, giữ được bí mật cho Lâm Du.

Vốn là chuyện đáng được ăn mừng, lại nhìn thấy nguy cơ sau phản ứng của Lâm Du. Hắn không xác định được trong lòng Lâm Du mình rốt cuộc có thể đạt tới mấy phần tin tưởng, Hứa Mạch chỉ có thể đánh cược, chỉ có tin tưởng vô điều kiện Lâm Du sẽ không thoát ra khỏi sự che chở của Hứa gia sớm như vậy.

"Trước không gấp." Hứa Mạch thắng cuộc. Lâm Du không có nói tiếp chuyện vừa rồi, lạnh lùng trả lời, "Tôn Uyển Đình dám nhớ đến 30% cổ phần trong tay tôi kia, sẽ không có khả năng buông tha 15% cổ phần này. Bọn họ còn sẽ tới tìm tôi!"

"Cũng tốt. Mặc dù Lâm Hồng Tín làm người chưa ra gì, nhưng hắn làm ăn quả thật có chút thủ đoạn. Thích chiếm tiện nghi nhỏ, cũng giỏi lợi dụng sơ hở, tâm ngoan độc đủ mạnh tay. Nếu để cho hắn tiếp tục điều khiển Bắc Dương, cũng coi là vật sử dụng được, vì chúng ta bán mạng kiếm tiền." Trong bụng thở một hơi dài nhẹ nhõm, Hứa Mạch trên mặt lại lần nữa nở nụ cười, tính toán nói.

"Hắn sẽ không cam lòng, nhất định sẽ vội vã thu tán cổ còn lại vào tay. Chẳng qua là hắn sẽ không nghĩ tới, coi như hắn sở hữu tất cả, cũng chỉ có thể lấy được 49% cổ phần Bắc Dương." Khi Hứa Mạch nói cho cô biết, Hứa Hoán cầm 6% cổ phần Bắc Dương, Lâm Du cũng biết, Lâm Hồng Tín nhất định sẽ thua!

"Hiếm thấy Hứa Hoán làm chút chuyện tốt, cũng coi như có chút tác dụng." Trước Hứa Mạch dự định đánh tâm lý với Lâm Hồng Tín, trực tiếp đoạt 15% cổ phần trong tay Lâm Nhất Thiên, đủ để khiến một nhà ba người Lâm Hồng Tín ăn không ngon, ngủ không yên.

Không nghĩ được lúc cho Hứa Hoán làm việc này, Hứa Hoán sẽ uống công vô ích. Chờ đến Hứa Hoán nghe Hứa Mạch dừng lại việc thu mua, trong tay bọn họ đã được 6% cổ phần Bắc Dương.

Cho dù Lâm Hồng Tín trong tối đi thu mua tán cổ, cũng không làm nên chuyện gì. Nếu Lâm Hồng Tín muốn trách, chỉ có thể tự trách mình tay chân quá chậm, lại để cho Hứa Hoán chiếm được lợi thế trước. Trời xui đất khiến, quyết định Lâm Du muốn trở thành người đứng đầu Bắc Dương!

Hứa Mạch nói, Lâm Du không thể trả lời. Cô với Hứa Hoán không cùng mục tiêu, quyết định không làm bằng hữu được.

Bất quá nói tới chỗ này, Lâm Du vẫn chủ động nói ra tính toán của mình: "Tôi nói với Tôn Uyển Đình, cổ phần trong tay tôi đều bị anh nắm giữ. Nhằm đề phòng vạn nhất có chuyện gì xảy ra, hay là trước sang tên cho anh?"

"Không cần." Thứ trong tay Lâm Du, Hứa Mạch căn bản sẽ không đi tranh. Ngược lại, hắn chỉ làm đồ trong tay của cô càng ngày càng nhiều. Bất kể là tài sản, hay là cái khác, hắn cũng có thể dùng hết khả năng lấy về cho cô.

Mà vào giờ phút này, đối mặt với Lâm Du, Hứa Mạch nhún mày, nghiêm chỉnh giải thích: "Em biết, tôi hận là Lâm Nhất Thiên, không để cho cô ta sống tốt chính là mục đích duy nhất. Tôi không có lòng dạ nào với Bác Dương, cũng lười nhận lấy sản nghiệp của người ta. Vừa vặn, em là người Lâm gia. Bác Dương dưới danh nghĩa của em, tốt vô cùng. Đừng quên, hai ta chẳng mấy chốc sẽ kết hôn, cũng coi là dùng chung tài sản, tôi không sợ em chạy."

Lâm Du trầm mặc chốc lát, gật đầu một cái, công nhận lời Hứa Mạch nói. Cạnh tranh với người Lâm gia, cô có thể không thèm để ý. Nhưng Bác Dương là một tay ông nội cô sáng lập, nếu như có thể, cô hy vọng có thể hoàn thành giao phó của ông nội. So với chấp tay nhường Bác Dương cho Hứa Mạch, ghi trên danh nghĩa của mình, không thể nghi ngờ càng làm cho ông nội an tâm hơn.

"Như vậy chuyện này lúc đó quyết định. Cổ phần trong tay Hứa Hoán, tôi cũng để cho cậu ta viết tên của em. Em tùy thời muốn có thể dùng, tùy thời có thể tới Bác Dương tìm Lâm Hồng Tín chơi bài ngựa." Cẩm văn kiện trên bàn lên đưa cho Lâm Du, nụ cười trên mặt Hứa Mạch quá mức là chân thành.

Cổ phần trong tay là thật, không giả được. Vào giờ khắc này, Lâm Du nguyện ý tin tưởng, Hứa Mạch là quả thật có tâm giúp nường.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

"Con nói cái gì? Cổ phần bị Hứa Mạch đoạt đi? Làm sao có thể? Không phải hán nói tám giờ mới..." Lâm Hồng Tín ngạc nhiên lên tiếng, lời đến một nửa lại nghẹn. Tối nay cũng là "sáng sớm ngày mai tám giờ" lúc trước, Hứa Mạch không hề vi phạm ước định, cho dù ai cũng nói không chừng Hứa Mạch nói không giữ lời.

"Không phải Hứa Mạch, là Lâm Du! Là Lâm Du cho người bắt con đưa đi, còn buộc con ký, là Lâm Du!" Lâm Nhất Thiên ủy khuất, giằng giụa nước mắt tố cáo. Cô không dám ghi thù Hứa Mạch, chỉ có thể đem tất cả oán khí đổ lên người Lâm Du. Bất kể chuyện này có phải do Hứa Mạch làm hay không, cô đều tính sổ trên đầu Lâm Du!

"Tiểu Du nó..." Lâm Hồng Tín cau mày, muốn nói lại thôi, quả thật là ông không biết nên nói cái gì cho phải. Là tự tay bọn họ đẩy Lâm Du sang Hứa gia, ngày nay hiển nhiên Lâm Du biến thành con cò trong tay Hứa Mạch, không thể nói Lâm Du sai lầm.

"Tiểu Du nói, cổ phần trong tay của nó đã bị Hứa Mạch giữ. Mặc dù không muốn tin tưởng, nhưng chúng ta có muốn không tin cũng không được." Biết được cổ phần Lâm Nhất Thiên bị cướp đi, Tôn Uyển Đình mặt không vui. Khẽ cắn răng, thấp giọng cả giận nói, "Bất quá, chúng ta chỉ có thể hạ thủ trên người Tiểu Du. Đừng quên, di sản mà ông cụ để lại Tiểu Du không chỉ có là 30% cổ phần Bác Dương!"

"Bà nói đúng..." Hai mắt Lâm Hồng Tín tỏa sáng, nhớ lại tủ sắt của Lâm An Yên ở ngân hàng. Ông rất rõ ba của mình, ông cụ thương yêu Lâm Du như vậy, chắc chắn sẽ để lại đường lui cho Lâm Du. Dù là Bác Dương phá sản, Lâm An Yên cũng sẽ bảo đảm cuộc sống vinh hoa phú quý vô tận cho Lâm Du!

"Đừng nói với tôi là cho tới giờ ông cũng không biết ông nội Lâm Du để lại thứ gì." Tôn Uyển Đình cười lạnh một tiếng, mặt đầy không tin nhìn chăm chăm Lâm Hồng Tín.

Lâm Hồng Tín im lặng, không lên tiếng. Quả thật ông đã từng nghĩ tới việc hỏi ba mình rốt cuộc cho Lâm Du cái gì, chỉ là không tìm được cơ hội để hỏi.

Nhưng hiện tại lại khác. Cổ phần trong tay Nhất Thiên và Lâm Du đều bị Hứa Mạch đoạt đi. Nếu như ông còn không hành động, sợ là ngay cả tủ sắt kia cũng không giữ được! Nhất định phải bảo mật tuyệt đối phần di sản này.

"Tủ sắt?" Lâm Nhất Thiên kinh ngạc lên tiếng, ngay lập tức bộc phát, "Tủ sắt gì? Ông nội để lại tủ sắt cho Lâm Du? Dựa vào cái gì? Ông nội chỉ cho con 10% cổ phần Bác Dương, lại cho Lâm Du nhiều như vậy? Quá thiên vị! Quá bất công!"

"Nhất Thiên, nhỏ giọng một chút! Tinh táo lại!" Cảnh giác nhìn lướt qua bốn phía, thấy không có ai chú ý, Tôn Uyển Đình mới nhỏ giọng giáo huấn, "Biết con sẽ không kiềm chế được mà! Vậy nên ba mẹ mới không nói cho con nghe. Nếu sớm nói cho con biết, nhất định con sẽ tìm Lâm Du làm âm ỉ."

"Âm ỉ thì thế nào? Hai người không cho phép con cạnh tranh với Lâm Du, mọi việc đều phải giấu trong lòng không được phép nói ra! Dựa vào cái gì con phải nhìn đầu này, nhường đầu kia? Hai người nhìn lại một chút đi, con nhẫn nhịn nhiều năm như vậy rồi, cuối cùng đổi được cái gì? Cổ phần Bác Dương, tủ sắt ngân hàng, cái gì ông nội cũng để lại cho cô ta! Con tận tâm tận lực hầu hạ ông nội lâu như vậy cũng chỉ được 10% ít ỏi! Dựa vào cái gì?" Lâm Nhất Thiên không cam lòng, vừa nói vừa lau nước mắt.

Cô đã sớm biết Lâm Du không phải chị ruột của mình, nhưng ba mẹ năm lần bảy lượt dặn dò cô phải giữ kín bí mật, không thể để Lâm Du biết, còn phải dụ dỗ Lâm Du...

Lúc trước còn nhỏ, Lâm Nhất Thiên không biết tại sao phải làm như vậy. Từ từ lớn lên, cô cũng hiểu. Hết thấy ngon nguồn, đều tại ông nội của cô.

Bởi vì ông nội thiên vị, cả nhà ba người bọn họ phải thận trọng "hầu hạ" Lâm Du, sợ chọc giận ông nội sẽ bị đuổi đi, cuối cùng cái gì cũng không có!

Rõ ràng qua nhiều năm như vậy, đều do ba ba của cô vì Bác Dương mà bán mạng. Nhiều năm như thế, cả nhà bọn họ đều chưa từng bạc đãi Lâm Du. Nhưng đến khi ông nội qua đời, những thứ trọng yếu nhất đều để lại cho Lâm Du, mọi thứ tốt nhất đều thuộc về Lâm Du. Căn bản là ông nội lòng dạ sắt đá! Mỗi lần nghĩ tới đây, Lâm Nhất Thiên liền không nhịn được căm ghét Lâm Du, căm hận sự tồn tại của Lâm Du đến tận xương tủy!

Lâm Du mở mắt, gương mặt hiện lên chút ảm áp.

Bởi vì cô là kỳ vọng của ông nội, là kiêu ngạo của ông nội, là “bảo bối” mà cho đến lúc ông nội qua đời cũng không yên tâm trong lòng. Phàm là nơi có cô, trên mặt ông nội mãi mãi là nụ cười từ ái, chưa từng lộ ra dù là một chút xiêu mất hứng. Cho nên điều khắc sâu nhất trong trí nhớ Lâm Du, chính là nụ cười của ông nội...

Bén nhảy nhận ra tâm tình Lâm Du có biến hóa, tầm mắt Hứa Mạch liền quét qua vị trí một nhà ba người Lâm Hồng Tín. Ở Lâm gia, người có thể khiến cho Lâm Du hoài niệm, chắc hẳn chỉ có người ông nội Lâm đã mất. Như vậy, một nhà Lâm Hồng Tín giờ phút này đang tính toán, chắc chắn có liên quan tới ông nội Lâm.

Suy nghĩ chuyển một cái, hần nhớ tới từng lời tự thoại trước kia của Lâm Du, Hứa Mạch nhất thời sáng tỏ. Cho tới bây giờ, chuyện có thể khiến một nhà ba người Lâm Hồng Tín lo nghĩ, chỉ sợ cũng chỉ có...

“Bọn họ đang tính toán về tù sắt ông nội để lại cho tôi.” Điều mà Lâm Du nói ra, hệt như Hứa Mạch suy đoán.

“Bọn họ thật biết nghĩ!” Tù sắt mà ông nội Lâm để lại có bao nhiêu tài sản, Lâm Du không có tí mĩ nói qua, Hứa Mạch cũng không có ý định hỏi tới. Từ việc Lâm Du dễ như trở bàn tay trở thành cô đồng giải trí Thần Thiên, còn thuận lợi thu mua tuần san Đóa Nhuế, không cần nghĩ cũng biết: Cái đó tù sắt ấy rất có giá trị, hơn nữa giá trị tuyệt không bình thường!

“Đúng là bọn họ thật biết nghĩ. Bất quá là... Bọn họ chỉ được ngắm chứ không thể lấy.” Lâm Du nhẹ nhẹ nhếch mép một cái, chợt dòi đề tài, “Gần đây tôi mới vừa đầu tư hai bộ phim, một bộ do Triệu Tuyết Nhi thủ vai chính, bộ khác thì Thiên vương đang ăn khách Tần Nam đảm nhận.”

Quả nhiên có giá trị! Nhưng cũng không khiến Hứa Mạch nổi lên tâm tư. Bình tĩnh gạt đầu, nụ cười trên mặt Hứa Mạch thật chân thành: “Nếu như cần gì thì cứ nói với anh, anh có thể tài trợ, bao nhiêu cũng không là vấn đề.”

“Không cần, tiền của tôi đã đủ dùng. Bất quá, vẫn là cảm ơn anh.” Không nghĩ tới Hứa Mạch sẽ nói vậy, Lâm Du dừng một chút, nghiêm túc đưa ra lời mời, “Nếu như thuận tiện, mời anh đến dự buổi ra mắt phim.”

“Này thì có gì bất tiện? Chỉ cần Tiểu Du không ngại thời khắc anh ra ngoài đều phải mang theo hộ vệ, đi đâu cũng không thành vấn đề.” Hiếm thấy Lâm Du chủ động, tự nhiên Hứa Mạch sẽ không cự tuyệt.

Về phần hộ vệ, một là bảo đảm an toàn, hai là phòng ngừa “vạn nhất”. Hứa Mạch cũng không hy vọng, khi đụng phải tình cảnh lúng túng, lại phải để cho Lâm Du động thủ giúp hắn. Nhìn Lâm Du tay chân nhỏ nhắn, hẳn thật không ngờ.

“Vậy quyết định thế đi. Thời gian cụ thể tôi sẽ thông báo cho anh sau.” Mang hộ vệ, Lâm Du cũng không ngại. Không mang theo hộ vệ, Lâm Du mới không có cảm giác an toàn. Hứa Mạch quá “tôn quý”, một khi xảy ra chuyện, cô không gánh nổi trách nhiệm.

“Được.” Nếu như mọi chuyện thành công, liền coi như đây là lần đầu tiên ước hẹn của hắn và Lâm Du. Nghĩ tới đây, lòng Hứa Mạch dâng lên chút mong đợi.

Từ khi cổ phần của Lâm Nhất Thiên chuyển cho Lâm Du, Lâm Hồng Tín lo lắng Hứa Mạch sẽ thực hiện bước kế tiếp. Cuối cùng ông vẫn không thể thu sạch cổ phần Bác Dương còn phân tán, chỉ nắm được 49%, ông gấp đến “đứng ngồi không yên”.

Dù Lâm Hồng Tín có vắt cạn sức lực, cũng chẳng thể giành lại 2% cổ phần kia. Ngoại trừ 45% cổ phần Bác Dương trong tay Lâm Du, còn dư lại 6% biến thành cổ phần thần bí, cho nên ngay cả tra ông cũng không tra được sở hữu là ai!

Trong tình hình này, đối với tù sắt trong tay Lâm Du, Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình càng khẩn cấp muốn tranh đoạt!

Hai người đến trường học tìm Lâm Du. Nhưng lần này, bọn họ thu liễm rất nhiều, lại càng cẩn thận từng li từng tí. Cực lực che giấu tai mắt người khác, Lâm Hồng Tín và Tôn Uyển Đình trước đó đã hỏi kỹ càng Lâm Nhất Thiên về địa hình trường, rồi canh giữ một hướng hẻo lánh vô thư viện ở đại học D, ngăn Lâm Du lại.

Thấy họ đến, Lâm Du cũng không kinh ngạc. Nghe hai người nhắc tới tù sắt, cô giả bộ hơi sững sốt một chút, liền cúi đầu.

“Tiểu Du, con cũng đừng trách ba mẹ, ba mẹ không phải loại người “tâm ngoan thủ lạt” (*) đến mức đi đòi di sản mà ông nội con để lại cho con. Con cũng biết tình cảnh của Lâm gia hiện giờ mà, ba mẹ không thể trở mặt nhìn Bác Dương đối chọi, ba mẹ... là bất đắc dĩ, quả thực không nghĩ ra được biện pháp khác rồi. Khi còn sống ông nội thương con như vậy, chắc hẳn con cũng không muốn nhìn thấy tâm huyết cả đời của ông nội con biến thành vật trong túi người khác phải không? Tiểu Du, con hãy niệm tình ông nội, vì Lâm gia mà giúp ba mẹ một tay được không?” Thấy Lâm Du không lên tiếng, sắc mặt Tôn Uyển Đình hơi biến, cố nén không nổi giận, tận tình khuyên nhủ.

(*) Tâm ngoan thủ lạt: thủ đoạn tàn nhẫn lòng dạ độc ác

“Tiểu Du, là ba ba không có bản lĩnh, không giữ được Bác Dương. Lần này coi như là ba ba cầu xin con, giúp Lâm gia một lần đi. Ba ba bảo đảm, một

khi Bác Dương vượt qua nguy cơ, ba ba khẳng định đem những thứ thuộc về con, trả lại cho con gấp bội!”

“Ba mẹ muốn làm gì? Đem tù sắt trao đổi với Hứa Mạch sao? Hứa Mạch sẽ tùy tiện bỏ qua cho Lâm gia? Chẳng lẽ ba mẹ không lo lắng tất cả sẽ như “Dã Tràng xe cát biển Đông(*)”? Đến cuối cùng, Lâm Du không lấy Hứa Mạch ra để viện cớ, mà là tương kế tựu kế xoay chuyển tình thế chủ động sang cô.

(*) Dã Tràng xe cát biển đông/ Nhọc nhằn mà chẳng nên công cán gì: ý nói với những việc không thể thì dù cố gắng đến mấy cũng vô ích.

“Không đâu! Tiểu Du yên tâm, mẹ với ba con đã suy nghĩ tỉ mỉ qua. Hứa Mạch nắm cổ phần Bác Dương rồi mà vẫn án binh bất động, nhất định là đang quan sát, không biết ra tay với Bác Dương thế nào. Dù sao ba ba cũng nắm hơn phân nửa cổ phần trong tay, Hứa Mạch không thể nào động đến Bác Dương. Nếu như vào lúc này, chúng ta xuất ra đồ vật có giá trị ngang hàng để trao đổi, Hứa Mạch nhất định sẽ đáp ứng! Chẳng qua là Hứa Mạch muốn Lâm gia nói xin lỗi và bồi thường, cho hân thi có làm sao!” Nghe ý tứ Lâm Du, cũng không phải là không thể thương lượng. Tôn Uyển Đình trong bụng mừng quýnh lên, liền vội vàng giải thích.

“Nếu ba ba nắm hơn phân nửa cổ phần, Bác Dương vẫn là của Lâm gia chúng ta! Tại sao còn sợ Hứa Mạch?” Bất được chỗ sơ hở trong lời nói của Tôn Uyển Đình, Lâm Du kinh ngạc lắc đầu một cái, “Cha, mẹ, thật xin lỗi. Đó là thứ cuối cùng ông nội để lại cho con, con không thể giao cho hai người.”

Tôn Uyển Đình nhất thời nhanh miệng, suy nghĩ thuyết phục Lâm Du giao ra tù sắt, không chú ý nói sai. Đợi đến Lâm Du chỉ ra, trong mắt lóe lên không vui, cường ngạnh giải thích: “Tại sao không thể? Đó cũng là đồ vật của Lâm gia chúng ta! Lâm gia gặp phải nguy cơ, chẳng lẽ con không nên lấy ra giúp Lâm gia vượt qua cửa ải khó khăn?”

“Đó là của ông nội để lại cho con!” Lâm Du làm mặt lạnh, kiên trì nói.

Hiện nhiên lý do của Tôn Uyển Đình không thuyết phục được Lâm Du, bà càng cương quyết càng làm cho Lâm Du sinh ra nghi ngờ. Lâm Hồng Tín ho nhẹ hai tiếng, cho Tôn Uyển Đình một cái ánh mắt.

Được chồng nhắc nhở, Tôn Uyển Đình yên lặng cắn răng, lên tiếng lần nữa lúc, giọng chuyển tiếp đột ngột: “Tiểu Du, mẹ biết, con là đứa bé ngoan, con quý trọng đồ vật mà ông nội để lại. Nhưng Tiểu Du à, đồ vật là chết, người là sống. Chẳng lẽ con nhẫn tâm trơ mắt nhìn ba mẹ bị ép vào đường cùng? Mẹ thừa nhận, vừa nãy là mẹ nói dối, cổ phần trong tay của ba ba con không hơn nửa, sắp không giữ được Bác Dương rồi...”

Tôn Uyển Đình cố ý không nói hết, lưu lại càng nhiều lời phía sau mặc cho Lâm Du suy diễn, cũng là hy vọng Lâm Du có thể thức thời tiếp lời nói chuyện. Thật đáng tiếc là Lâm Du mặt đầy vô tội nháy mắt mấy cái, chỉ nhìn Tôn Uyển Đình mà không tiếp lời.

Tôn Uyển Đình thiếu chút nữa bị Lâm Du làm tức chết, hít sâu một hơi, đẩy Lâm Hồng Tín một cái. Không thể chỉ một mình bà nói, bà sắp tức điên lên rồi!

Lâm Hồng Tín cũng không ngờ tới, Lâm Du luôn thông minh và hiểu chuyện, nhưng hôm nay nói cái gì cũng không thông suốt. Vốn ông còn tưởng rằng, chỉ cần chỉ điểm Lâm Du mấy câu như thường ngày, Lâm Du sẽ thuận theo ý bọn họ. Giống như lúc đầu để cho Lâm Du giúp Nhất Thiên gả thay, không phải Lâm Du cũng rất nhanh đáp ứng sao?

Đừng thấy Lâm Du mặt lạnh, nhưng nội tâm lại mềm yếu nhất. Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình đều biết nhược điểm này của cô, trước giờ đắn đo thỏa đáng, mọi việc đều thuận lợi. Vậy mà hôm nay, vũ khí lớn nhất của bọn họ lại không có tác dụng.

Lâm Hồng Tín Thở dài một hơi, mặt mày ừ dột nói: “Tiểu Du, ba ba đã rất cố gắng vấn hồi, nhưng lại không thể giữ lại Bác Dương. Ba ba không biết tiếp theo sẽ phát sinh ra chuyện đáng sợ gì, cũng không biết chúng ta sẽ lâm vào cục diện bị động như thế nào. Nhưng ba ba có thể khẳng định, nếu như chúng ta không kịp ngăn cản hành động trả thù Hứa Mạch, Lâm gia sẽ xong đời!”

“Tiểu Du, đừng quên, xét đến cùng, chúng ta mới là người một nhà! Hứa gia chỉ đem con biến thành con cờ để lợi dụng, Hứa Mạch cũng không phải thật lòng muốn cưới con, bọn họ đều là bụng dạ khó lường!”

Tôn Uyển Đình giở mọi thủ đoạn tồi tệ, mang Lâm An Yên ra làm lá chắn: “Mẹ biết, bởi vì thân thể của con, con không muốn cùng ba mẹ thân cận như trước nữa. Nhưng bao nhiêu năm qua, ba mẹ là thật lòng coi con như con gái ruột mà thương yêu. Nếu không phải như thế, sao ông nội con có thể yên tâm đem con giao cho ba mẹ tới nuôi dưỡng. Coi như con không nghĩ tới tình thương yêu nhiều năm ba mẹ đối với con, cũng nên tin tưởng cơ trí của ông nội con không phải sao? Khi cha còn sống yêu thương con như vậy, sau khi mất lại để lại cho con di sản...”

“Con biết.” Lần này, Tôn Uyển Đình vẫn cố ý nói nửa chừng, rồi cuộc Lâm Du cũng tiếp lời.

Bà biết là Lâm An Yên có tác dụng đối với Lâm Du mà! Tôn Uyển Đình đặc ý liếc mắt một cái với Lâm Hồng Tín, không ngừng cố gắng: “Tiểu Du thân thiết với ông nội như vậy, khẳng định không nỡ khiến cho ông nội thất vọng. Bác Dương chính là tâm huyết cả đời của cha, kiêu ngạo nhất cũng là Bác Dương, con đành lòng trơ mắt nhìn ông nội con sau khi chết cũng không được an lòng?”

“Không đành lòng.” Lâm Du cúi đầu xuống, che giấu hận ý khắc cốt dần dần tăng lên đáy mắt.

Dĩ nhiên không đành lòng! Nếu như không phải vì phần không đành lòng này, sao cô có thể kiên trì sống đến bây giờ? Nếu như không phải bởi vì không còn mặt mũi đi gặp ông nội, sao cô có thể tình nguyện ở tại bệnh viện tâm thần chịu đủ hành hạ cũng chưa từng tìm chết?

Không sai! Quả thật bọn họ đã lấy đi tất cả vũ khí sắc bén trong căn phòng. Nhưng vẫn còn có tường không phải sao? Chỉ cần cô nghĩ, lo gì không chết được?

Chỉ là cô không dám đi tìm ông nội, sợ ông nội thương tâm, dùng tất cả sức lực chống chọi, cho nên mới có Lâm Du giờ phút này một lần nữa đứng trước mặt bọn họ!

Không nhận thấy Lâm Du có cái gì không đúng, Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình lơ là liếc mắt, không một tiếng động trao đổi tin tức, quyết tâm thuyết phục Lâm Du giao ra tù sắt!

“Lâm Du, đứng này làm gì? Không phải em phải đi thư viện sao?” Cố Nhiên đi tới, liếc mắt trông thấy Lâm Du cúi đầu đứng trước mặt Lâm Hồng Tín và Tôn Uyển Đình. Cúi đầu? Đây chính là Lâm Du! Đùa gì thế?

Theo bản năng nhận định Lâm Du là gặp phải phiền toái, Cố Nhiên không nói hai lời, mang theo một đám bạn bè trùng trùng điệp điệp đi tới, vây Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình.

Đột nhiên bị vây quanh, Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình sửng sờ. Chuyện gì xảy ra? Đám người này là ai? Từ đâu xuất hiện?

“Lâm Du, em đi trước đi.” Không chút khách khí xem hai vợ chồng Lâm Hồng Tín như những kẻ không tốt lành gì, Cố Nhiên mang bộ dạng “trời sập xuống cũng có anh chống đỡ”, rất có khí thế.

“Cám ơn.” Hướng về phía Cố Nhiên gật đầu một cái, Lâm Du xoay người, đi đường vòng.

Đi? Lâm Du cứ như vậy bỏ đi? Bởi vì quá mức ngạc nhiên, Lâm Hồng Tín và Tôn Uyển Đình đứng chết trân tại chỗ, thật lâu cũng không nói được một câu. Chờ đến lúc bọn họ kịp phản ứng, muốn tỏ rõ thân phận thì Lâm Du đã đi xa, biến mất ở khúc quanh rồi.

“Nói đi! Rốt cuộc các người là ai? Tìm Lâm Du làm gì?” Cố Nhiên vừa mở miệng, chính là “khởi bình văn tội”, hơn nữa còn trực tiếp định tội.

“Chúng ta là ba mẹ của Lâm Du!” Mặt đầy không vui trợn mắt nhìn Cố Nhiên, Lâm Hồng Tín xuất ra khí thế trường bối, thái độ không mấy thân thiện.

“Ba mẹ? Ah, các người chính là người phía sau nói bậy nói bạ với tạp chí bát quái, cố ý bôi xấu danh tiếng Lâm Du à!” Lâm Hồng Tín không nói thân phận thì thôi đi, đằng này vừa nói, lập tức khiến Cố Nhiên đề cao cảnh giác. Hắn không có quên hai người cha mẹ nuôi nhân tâm này, vì hạnh phúc con gái ruột, vô tình đem Lâm Du đẩy vào “ô sọt” Hứa gia!

Mặc dù sau khi Hứa Mạch tỉnh lại thái độ đối với Lâm Du coi như rất tốt, mặc dù “Hứa Hoán nhiều chuyện” cố ý chạy tới nhấn mạnh qua với hắn rằng thái độ Hứa gia đối với Lâm Du đã có sự chuyển biến, hơn nữa là coi trọng... Cố Nhiên vẫn rất để ý đến nguyên nhân ban đầu Lâm Du bị đưa vào Hứa gia!

Có một số việc, không quan trọng quá trình, chỉ coi trọng kết quả. Nhưng nếu là chuyện phát sinh ở trên người Lâm Du thì khác! Nếu như đối phương không phải Hứa Mạch, nếu như Hứa Mạch không có tình lại, Lâm Du sẽ có kết quả gì? Không cần người khác nói, Cố Nhiên cũng có thể nghĩ đến.

Phải, hắn thừa nhận bản lãnh của hắn không đủ, không có biện pháp cứu Lâm Du từ Hứa gia ra. Nhưng mà, phạm là việc hắn có thể làm, Cố Nhiên tuyệt đối không từ chối! Giống như yến hội Hứa gia công bố Hứa Mạch tỉnh lại, hắn không thích, liền không tham gia. Mà giờ khắc này đối đãi với cha mẹ nuôi của Lâm Du, hắn không thích, liền không cho họ thái độ tốt!

“Cậu nói những nói cuối gì đó? Người trẻ tuổi, không biết thì không nên nói lung tung! Đây là chuyện nhà Lâm gia chúng tôi, một chút quan hệ với cậu cũng không có, không tới phiên cậu chen miệng vào!” Thấy Cố Nhiên cùng một đám sinh viên mà dám lớn tiếng cùng bọn họ, Tôn Uyển Đình mất hứng chỉ trích. Bọn họ nói xấu Lâm Du thì thế nào? Hứa Mạch hỏi, bọn họ không dám trả lời. Đám này sinh viên đại học bình thường hỏi, bọn họ cũng phải nhin sao? Nằm mơ!

“Xem ra các người là một chút hơi cái cũng không có a! Được, các người cứ việc nhảy nhót. Đến đến đến, nói thêm mấy lời hùng hồn nữa đi. Chúng ta trở về làm người tốt, giúp các người tuyên truyền. Không chừng các người còn có thể báo lên lần nữa!” Cố Nhiên vừa nói liền vén tay áo lên, giống như tư thế nóng lòng muốn cùng người đánh nhau. Nhưng thực tế là hắn giương điện thoại di động trong tay lên, dự định chụp hình.

Cố Nhiên làm người, từ trước đến giờ rất tùy hứng. Hắn thích Lâm Du, liền lòn vón quanh cô gần hai năm. Dù mỗi lần Lâm Du đều đối với hắn mặt lạnh, hắn cũng không để ý. Cho đến khi Lâm Du lập gia đình, hắn mới bắt đầu thu lại tâm tư theo đuổi, chuyển thành yên lặng ngưỡng mộ.

Trong lúc vô tình biết được Lâm Du lập gia đình không giống như hắn tưởng tượng, Cố Nhiên tức đến mức thiếu chút nữa tuyệt giao với Hứa Hoán. Lẽ nào lại như vậy, này không nói rõ rồi khi dễ người mà!

Nếu không phải chính miệng Lâm Du nói hắn không nên nhúng tay... Coi như Cố Nhiên không thể thay đổi thế cục, ít nhất cũng có thể giúp một tay vạch trần bộ mặt giả tạo của vợ chồng Lâm Hồng Tín, quấy rối Lâm Nhất Thiên đến không có thời gian yên ổn!

“Cậu bị bệnh thần kinh à? Đúng là chẳng ra làm sao!” Lâm Hồng Tín một tay đẩy ống kính điện thoại di động của bọn hắn, một tay kéo Tôn Uyển Đình bước nhanh rồi đi.

Điện thoại di động trong tay Cố Nhiên không thể cầm, “ba” một tiếng rơi xuống đất, nhất thời chia năm xẻ bảy.

Nhìn Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình chật vật chạy trốn, Cố Nhiên lơ đãng vỗ vỗ tay, hướng về phía “bằng hữu” bên cạnh la lớn: “Này này, nhanh tay chụp hình! Đây chính là tội chứng! Người anh em tôi muốn đòi lại!”

Chưa đi được xa, dưới chân Lâm Hồng Tín lao đảo một cái, thiếu chút nữa ngã xuống. Kéo theo thân thể Tôn Uyển Đình mất đà, cánh tay nặng nề đung vào tảng cây.

”Rắc” một tiếng, cánh tay truyền tới đau nhức, Tôn Uyển Đình không nhịn được kêu thành tiếng: “Ông xã, gãy! Cánh tay của tôi gãy rồi! Bệnh viện, nhanh đi bệnh viện!”

Thành công thì ít, thất bại có thừa! Lâm Hồng Tín bị buộc dừng bước lại, vội vội vàng vàng đưa Tôn Uyển Đình đi bệnh viện.

Tất nhiên Lâm Du không có đi xa. Nhìn thấy rõ ràng một màn này, khóe miệng nâng lên. Coi như cô thiếu Cố Nhiên một cái ân tình, ngày khác nhất định sẽ trả!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Tôn Uyển Đình gãy xương, tuyệt đối không thể trách người bên cạnh. Chỉ vì Lâm Hồng Tín lao đảo không đứng vững, không báo trước cả người cũng ép hướng Tôn Uyển Đình. Kết quả là, Tôn Uyển Đình một mực sống trong nhung lụa cứ như vậy bị gãy tay.

Lúc đó Lâm Nhất Thiên chưa nhận được tin tức. Mà thật bất hạnh bị Cố Nhiên tìm tới cửa.

Ý tứ Cố Nhiên rất rõ ràng, muốn Lâm Nhất Thiên bồi thường điện thoại của hắn!

Lại một lần nữa bị bạn học gọi từ trong phòng học ra, tâm tình Lâm Nhất Thiên không tốt chút nào. Trước kia Hứa Hoán đến tìm nàng, đã khiến oanh động không nhỏ, đối với cô ta mà nói căn vốn không phải là chuyện tốt.

Giờ phút này đến tìm Lâm Nhất Thiên biến thành Cố Nhiên, không nói trong trường học Cố Nhiên nổi tiếng như thế nào, đơn giản chỉ mỗi Triệu Linh Lộ tức giận, Lâm Nhất Thiên liền không chống đỡ được.

Triệu Linh Lộ quả thật rất tức giận. Cô phát hiện, từ khi học kỳ này bắt đầu, Lâm Nhất Thiên trở nên khác lạ!

Lúc trước Lâm Nhất Thiên luôn cùng cô ta than phiền mọi thứ về Lâm Du, giống như với Lâm Nhất Thiên tố cáo Triệu Tuyết Nhi chương mắt như thế nào, tình cảnh hai người giống nhau, mỗi lần gặp đều có chung bao nhiêu chuyện nói không hết

Nhưng bây giờ thì sao? Lâm Nhất Thiên không nói tới Lâm Du nữa, thậm chí đem Lâm Du coi như là điều cấm kỵ không thể chạm tới. Thình thoảng Triệu Linh Lộ cố gắng nhắc đến, cũng sẽ bị Lâm Nhất Thiên qua loa lấy lệ trả lời, thật là mất hứng!

Nếu như nói, Lâm Nhất Thiên là bởi vì quá mức ghét Lâm Du, lười phải tiếp tục nói chuyện về Lâm Du, Triệu Linh Lộ dù có bất mãn, cũng có thể hiểu được. Là chị em tốt cco ta sẽ tôn trọng lựa chọn của Lâm Nhất Thiên, tha thứ Lâm Nhất Thiên. Nhưng sự thật vốn không như Lâm Nhất Thiên biểu hiện ra vậy!

Lần trước chuyện liên quan đến video của Lâm Du, Lâm Nhất Thiên giấu giếm không dám nói cho người khác biết, ngay cả Triệu Linh Lộ cũng lừa gạt. Lâm Nhất Thiên cẩn thận từng li từng tí, lại duy chỉ có không chú ý tới, nam sinh giúp Lâm Nhất Thiên quay chụp video, là người ái mộ của Triệu Linh Lộ. Thậm chí hoàn toàn không đợi Lâm Nhất Thiên nói ra lời, người ái mộ kia liền hướng cô giành công, đem đầu đuôi sự tình nói rõ ràng.

Biết được chuyện đã xảy ra, Triệu Linh Lộ liền một mực chờ đợi Lâm Nhất Thiên thẳng thắn cùng với mình. Hơn nữa, mỗi lúc đều ám chỉ và nhắc nhở. Có thể mỗi lần, Lâm Nhất Thiên đều là làm bộ nghe không hiểu, chút nào không đủ nàng chia sẻ bí mật dự định.

• Được rồi, đây là ân oán giữa chị em gái Lâm gia, Lâm Nhất Thiên không muốn nói, cô cũng không hỏi. Triệu Linh Lộ liền làm như không biết, giúp Lâm Nhất Thiên giấu diếm. Nhưng là sau đó thì sao?

Cuộc thi tài năng, Lâm Du rõ ràng cũng buông tha. Nhưng bởi vì có Lâm Nhất Thiên biểu diễn dương cầm, thuận lợi giúp Triệu Tuyết Nhi đoạt được số một, toả hào quang rực rỡ. Cuối cùng càng làm hại cô cơ hội cũng không có, cứ như vậy bại bởi Triệu Tuyết Nhi!

Nếu như không có Lâm Du, Triệu Tuyết Nhi không thể nào ký hợp đồng với công ty giải trí Thần Thiên. Nếu như không có Lâm Nhất Thiên, Lâm Du coi như muốn trợ giúp, cũng là không có năng lực làm...

Mỗi lần muốn đến kia ngày chuyện buổi tối, Triệu Linh Lộ cũng không nhịn được muốn hoài nghi, Lâm Nhất Thiên thật sự là đứng về phía mình sao?

Chuyện Hứa Hoán đến tìm Lâm Nhất Thiên, tất cả bạn học đều biết, Triệu Linh Lộ cũng không ngoại lệ. Vốn là cô cho là, Lâm Nhất Thiên sẽ nói cho mình biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Nhưng mà, Triệu Linh Lộ nghĩ lầm rồi! Cho tới tận hôm nay, Lâm Nhất Thiên vẫn không có nói sự thật cho cô ta biết, Lâm Nhất Thiên đến tột cùng là như thế nào quen biết với Hứa Hoán!

Chị em tốt nhất có chuyện lừa gạt mình, xem bản thân như kẻ ngu đần. Triệu Linh Lộ càng nghĩ càng không thoải mái. Dần dần, bất mãn của Triệu Linh Lộ đối với Lâm Nhất Thiên tích lũy, đến mức độ cao hơn.

Mà vào giờ phút này Cố Nhiên đến, hoàn toàn làm Triệu Linh Lộ giận dữ, nhất thời liền bộc phát.

“Lâm Nhất Thiên, cậu nói rõ ràng xem! Đầu tiên là Hứa Hoán, giờ lại là Cố Nhiên, cậu rốt cuộc muốn làm gì? Câu tam đáp tứ cũng phải có mức độ!” Chắc chắn Cố Nhiên đã rời đi, Triệu Linh Lộ cắn răng nghiền lợi giận dữ hét với Lâm Nhất Thiên.

“Triệu Linh Lộ, cậu nói những gì đấy?” Nếu không phải là vì tránh cho Triệu Linh Lộ hiểu lầm, Lâm Nhất Thiên sẽ không nói hai lời đáp ứng bồi thường Cố Nhiên một chiếc điện thoại di động mới? Rõ ràng chính mình chuyện gì còn không có biết rõ, cứ như vậy bị tìm tới!

“Tôi nói bậy? Tôi nói bậy sao? Cậu nếu không thẹn với lương tâm, tại sao không dám nói cho tôi biết? Chuyện Lâm Du, cậu không dám nói. Chuyện Hứa Hoán, cậu cũng không dám nói. Chuyện Cố Nhiên, cậu lại không dám nói. Lâm Nhất Thiên, tôi thật là càng ngày càng không nhìn thấu được cậu rồi. Cậu dứt khoát nói rõ ràng cho tôi! Có chuyện gì là cậu không dám nói? Chỉ cần cậu dám nói, tôi liền tin!” Triệu Linh Lộ đứng lý không tha người, tức giận không dứt.

“Tôi có nói, cậu dám tin? Vậy được, tôi toàn bộ đều nói cho cậu! Một năm một mười, không một chút nào bỏ sót toàn bộ nói cho cậu biết! Tôi lập gia đình, Lâm Du cũng lập gia đình! Tôi gả cho Chu Tuyền, không sai, chính là hội trường trưởng chúng ta. Lâm Du gả cho Hứa Mạch, anh họ Hứa Hoán, cậu cũng đã nghe nói qua cái người kia, Hứa đại thiếu xảy ra tai nạn xe cộ biến thành người thực vật đã tỉnh lại! Ở điều kiện tiên quyết như vậy, cậu còn hoài nghi tôi với Hứa Hoán, tôi theo Cố Nhiên? Rốt cuộc là cậu điên rồi, hay tôi điên rồi?” Lâm Nhất Thiên cảm giác mình sắp điên mất rồi. Tại sao tất cả mọi người đều ép buộc cô, tại sao mọi người không để cho mình có cuộc sống tốt?

Lâm Nhất Thiên rốt cuộc đã làm sai điều gì? Khi còn bé phải nhường nhịn Lâm Du, bức bối sống cuộc sống dưới bóng Lâm Du. Bây giờ thật vất vả thoát được Lâm Du, cô ta lại phải nhìn sắc mặt Hứa Mạch sống!

Lâm Nhất Thiên thừa nhận, là mình có lỗi với Hứa Mạch, nhưng cô ta không muốn tính mạng Hứa Mạch! Hứa Mạch xảy ra tai nạn xe cộ, lại không phải cô động tay chân, Hứa gia làm sao nhất định phải sống chết nắm lấy mình không thả?

Còn có Chu gia! Chu gia dựa vào cái gì nhận định cô ta không bằng Lâm Du, dựa vào cái gì nhất định phải đổi lại cô ta với Lâm Du? Lâm Nhất Thiên không đổi, kiên quyết không đổi! Cô ta đã gả cho Chu Tuyền rồi, không thể nào lại gả đến Hứa gia, càng không thể nào mạo hiểm sớm chiều sống chung với Hứa Mạch! Cô ta... không dám...

“Cái gì? Cậu rốt cuộc đang nói gì? Thế nào một câu nói tôi cũng không nghe hiểu? Cậu nói chậm một chút, từng câu từng câu. Còn nữa, tôi không điên, cậu cũng không điên.” Trong lời nói Lâm Nhất Thiên lượng tin tức quá lớn, Triệu Linh Lộ nghe sững sờ, cả người đều choáng váng, hoàn toàn không phản ứng kịp.

Xã hội thượng lưu cũng có cấp bậc phân chia. Hứa gia là cấp bậc cao nhất, Chu gia cùng Cố gia thứ hai. Mà Lâm gia cùng Triệu gia, đều là kẻ tới sau.

Đặc biệt là Triệu gia, điển hình nhà giàu mới nổi, dựa vào cha đẻ Triệu Tuyết Nhi bán cá phát tài, bắt quá mới vừa giàu có hai mươi mấy năm, so với Lâm gia còn không bằng.

Cũng vì vậy, Triệu Linh Lộ không có tư cách tham gia bữa tiệc của Hứa gia, cũng không biết quá nhiều bí mật chân chính thuộc về xã hội thượng lưu. Mặc dù có thể đi theo Cố Nhiên, thuần túy là bởi vì đến cô họ của Triệu gia gả cho bác cả của Cố Nhiên. Từ đó, thuận lợi quan hệ.

Dĩ nhiên, nếu như Triệu Linh Lộ có thể như ý nguyện gả cho Cố Nhiên, địa vị của cô ta ắt phải nước lên thuyền lên, ngược lại cũng không thể khinh thường. Nếu không phải như thế, Lâm Nhất Thiên như thế nào lại hạ thấp đáng về cùng với Triệu Linh Lộ làm bạn, còn khắp nơi nhẫn nhịn tính khí đại tiểu thư của Triệu Linh Lộ?

“Những gì nên nói tôi đã nói, không muốn nói lại lần thứ hai. Cậu tin cũng được, không tin cũng được, tùy.” Lâm Nhất Thiên đã từng dễ dàng tha thứ cho Triệu Linh Lộ, là vì nhìn thấy khả năng Triệu Linh Lộ gả cho Cố Nhiên. Mà nay bản thân Lâm Nhất Thiên đã là vợ Chu Tuyền, căn bản không cần phí tâm lấy lòng Triệu Linh Lộ, thậm chí còn phải lo cho gia đình. Cùng lắm thì tuyệt giao, Lâm Nhất Thiên cô không có sức tiếp tục đối phó Triệu Linh Lộ!

“Ừ ừ, Nhất Thiên cậu chờ một chút. Thật xin lỗi thật xin lỗi, đều là tôi sai. Tôi không nên tức giận linh tinh, còn nói xấu người. Tôi không phải cố ý, cậu đừng tức giận, cũng chớ để ở trong lòng. Chúng ta là gì a? Chính là quan hệ quá tốt, tôi mới có thể ở ngay trước mặt cậu nổi giận phải không? Có bất mãn liền muốn nói ra, hiểu lầm giải thích rõ mới có thể tiếp tục làm chị em tốt mà!” Giọng ý tưởng trước kia của Lâm Nhất Thiên, vào giờ phút này Triệu Linh Lộ cũng trong nháy mắt đem hy vọng lâu dài đặt ở trên người Chu gia.

Như vậy thứ nhất, Triệu Linh Lộ cùng Lâm Nhất Thiên trao đổi vị trí, thái độ cùng giọng điệu cũng nhất thời hoàn toàn bất đồng. Lúc trước đều là Lâm Nhất Thiên cúi đầu trước Triệu Linh Lộ, hiện nay ngược lại, biến thành Triệu Linh Lộ lấy lòng với Lâm Nhất Thiên.

Ngược lại chờ đến khi Triệu Linh Lộ gả cho Cố Nhiên, tự nhiên không cần chịu ủy khuất, cũng không phải nén giận nhìn sắc mặt Lâm Nhất Thiên! Trong lòng ôm ý nghĩ như vậy, Triệu Linh Lộ kéo tay Lâm Nhất Thiên, giọng thân mật nói: “Nhất Thiên, cậu cũng thực sự là... Gả cho Chu Tuyền, chuyện tốt như vậy, tôi lại không nghe nói gì. Nhìn xem, tôi không có thể làm phù dâu cho cậu, cũng không thể cho cậu phong cái bao lì xì, là chị em tốt cũng quá không phải rồi a!”

Lâm Nhất Thiên cứng ngắc đứng tại chỗ, cố nén cảm giác muốn rút tay ra, xụ mặt không lên tiếng. Cô ta bây giờ đã phiền não, không có thời gian đối đáp với Triệu Linh Lộ. Triệu Linh Lộ thích nghĩ như thế nào thì cứ nghĩ như thế đó, Lâm Nhất Thiên lười giải thích, cũng không cần giải thích.

”Cái đó, Nhất Thiên à, Lâm Du thật sự gả cho Hứa đại thiếu rồi hả? Thật không thể tin được! Hứa đại thiếu không phải cậu nhìn thấy trước sao? Cậu còn nói nhất định sẽ theo đuổi Hứa đại thiếu tới tay, làm nữ chủ nhân Hứa gia rồi mà! Khi đó không phải cậu trả cổ ý gọi điện thoại cho tôi, hào hứng nói với tôi, cậu lập tức phải thành công? Cậu cũng không biết, tôi vẫn luôn ủng hộ cậu, lúc ấy không ít lần trong tôi cổ vũ cho cậu đấy!” Triệu Linh Lộ nói, dĩ nhiên không phải nói thật. Nghĩ lúc đó nghe Lâm Nhất Thiên vừa ý Hứa Mạch, Triệu Linh Lộ chỉ muốn phun ra bốn chữ: “Nói vớ vẩn!”.

Nếu không phải ngại vì Lâm Nhất Thiên là bạn tốt duy nhất, Triệu Linh Lộ chắc chắn sẽ không che giấu ý nghĩ chân thật của mình. Triệu Linh Lộ căn bản cũng không để ý chuyện Lâm Nhất Thiên đuổi theo Hứa Mạch này, chỉ chế giễu, đi theo cùng Lâm Nhất Thiên làm loạn.

Đợi đến Lâm Nhất Thiên gọi điện thoại cho Triệu Linh Lộ nói lập tức phải làm được chuyện này, Triệu Linh Lộ không chút nào tin tưởng. Chẳng qua là bừa mỗi một cái, cúp điện thoại xong liền nhổ nước bọt, nói thẳng Lâm Nhất Thiên sắp mê muội vì Hứa Mạch đến điên rồi, cũng không biết tự xem lại mình!

Không nghĩ tới ngày thứ hai, Hứa đại thiếu xảy ra tai nạn xe cộ biến thành người thực vật, tin tức chỉ thấy trên báo. Sau đó, Lâm Nhất Thiên liền im lặng, quy quy củ củ lại cũng không có nhắc đến tên Hứa Mạch.

Triệu Linh Lộ lúc ấy đang suy nghĩ, Lâm Nhất Thiên chắc chắn sẽ không trông chờ Hứa Mạch, sớm muộn cũng sẽ từ bỏ tình cảm này!

Mà sự thật cũng quả thật chứng minh, cô ta nghĩ không có sai. Lâm Nhất Thiên chẳng những thay lòng, hơn nữa còn thay đổi nhanh chóng. Mặc dù có chút lù lù lại mà câu việc khác ý, nhưng đó dù sao cũng là Chu Tuyền, Lâm Nhất Thiên gả qua, không thua thiệt!

”Được rồi, cậu bớt nói một tí. Tôi còn có việc, đi trước.” Lại là Hứa Mạch! Lâm Nhất Thiên nghe không vô, hất tay Triệu Linh Lộ ra, đi ra ngoài.

Đã làm qua những chuyện ngu xuẩn kia, Lâm Nhất Thiên đã suy nghĩ một chút. Nếu như có thể một lần nữa trở lại, cô ta bảo đảm sẽ không sinh ra ý đồ không an phận với Hứa Mạch, bảo đảm cách Hứa Mạch xa xa. Chỉ có như vậy, cô mới không xui xẻo dính líu với việc Hứa Mạch gặp phải tai nạn xe cộ, chỉ vì thế bỏ ra cái giá thể thảm!

”Nhất Thiên, buổi tối không ăn...” Cái chữ “Com” cuối cùng, Triệu Linh Lộ còn chưa nói hết, chỉ thấy Lâm Nhất Thiên đi xa. Trong lòng tràn đầy mất hứng, nhưng cũng không tiện phát tác. Chỉ đành phải tại chỗ lạnh, rên một tiếng, uốn éo người rồi đi hướng ngược lại.

Thời điểm Lâm Du trở lại Hứa gia, trực tiếp được quản gia báo cho biết, Hứa Mạch đang chờ.

Nói cảm ơn với quản gia, Lâm Du trực tiếp đến căn phòng của Hứa Mạch. Nghênh đón cô, là một xấp tài liệu thật dày.

Tùy ý mở ra nhìn một chút, thấy là giấy bất động sản, cổ phần cảm sách, đủ loại đầu tư, khoản tiền gửi ở ngân hàng các loại, một loạt số tiền to lớn tài sản chứng minh, Lâm Du kinh ngạc ngẩng đầu lên: “Cho tôi?”

”Ừ.” Không chút do dự gạt đầu một cái, Hứa Mạch bổ sung nói, “Đây là tạm thời sửa sang lại, còn không đầy đủ. Đến sau này còn có một ít, rất nhanh cũng sẽ giao cho em.”

”Tôi không muốn.” Không phải là đồ vật của mình, Lâm Du chưa bao giờ nảy lòng tham. Vô luận tài sản Hứa Mạch có bao nhiêu, cũng không có quan hệ gì với cô.

”Trước giúp tôi bảo quản.” Không có nhận lấy tài liệu Lâm Du đưa tới, Hứa Mạch thần sắc như thường, giọng nghiêm túc, “Em nhắc tới hai bộ phim đầu tư kia, tôi có xem qua. Không tồi, không ngoài dự liệu nhất định sẽ kiếm lớn. Cá nhân tôi mà nói, là không lo nhiều tiền phỏng tay. Cho nên, tôi nghĩ rằng xin em giúp tôi thích hợp làm chút đầu tư.”

”Anh muốn tiến vào vòng giải trí?” Nghe xong lý do của Hứa Mạch, Lâm Du càng kinh ngạc.

Hứa thị vốn là lão đại Long Đầu, tuyệt đối sẽ không thiếu tiền. Trong tay cô cầm những thứ tài sản này chứng minh, mặc dù còn không đầy đủ, cũng đủ để biểu thị tài lực khổng lồ của Hứa Mạch. Lâm Du không cho là, Hứa Mạch có linh cảm, bỗng nhiên nhìn trúng giải trí mang tới lợi ích gì.

”Vốn là người ở trong đó, dĩ nhiên thời khắc sẽ không quên phân chén canh.” Hứa Mạch cười ý vị thâm trường, chỉ chỉ mấy phần tài liệu Lâm Du còn chưa kịp nhìn phía dưới cùng kia.

Lâm Du ngẩn người, thuận thế mở ra tài liệu chưa có nhìn xong, nhất thời trợn to mắt. Đài truyền hình? Hứa Mạch thật đúng là cái gì cũng xem qua!

”Đầu tư vật này, cho tới bây giờ đều là chính xác, có kiếm thì có thua thiệt. Tôi có nguyên tắc của bản thân, từ trước đến giờ cứ càng nhiều càng tốt.” Mặc dù đến tận bây giờ, phần là đầu tư của hắn, chưa bao giờ thua thiệt. Ngắm nhìn Lâm Du, Hứa Mạch luận sự phân tích: “Sức mạnh Thần Thiên giải trí phát triển rất tốt, ngày sau nhất định không thể tưởng tượng. Chỉ cần trong tay em cầm cổ phần không bán đi ra ngoài, lợi nhuận gấp bội trong tầm tay. Còn em đang tiến hành đầu tư điện ảnh, tiền đồ cũng rất tốt, hoàn toàn có thể tiếp tục. Dĩ nhiên, tôi càng ủng hộ đa nguyên hóa phát triển. Nếu như em có ý hướng, trong tay của tôi có một đài truyền hình có thể cung cấp cho em, đầu tư thêm mấy bộ phim truyền hình cũng có thể được.”

Lâm Du trầm mặc. So với Hứa Mạch, mỗi một bước cô đều rất cẩn thận, căn bản không nằm trên cùng một đường thẳng.

”Những chuyện này cũng không vội, em có thể chậm rãi cân nhắc. Có ý nghĩ liền nói cho tôi biết, tôi chờ em.” Hắn không xác định nhúng tay như vậy có thể hay không khiến Lâm Du không thích, Hứa Mạch nói vòng vo, rồi lại lui về vị trí an toàn.

”Ừ.” Thật lâu sau đó, Lâm Du khẽ gật đầu, kêu. Mặc dù cô chắc chắn sẽ kiếm tiền, nhưng là vẫn là phải chờ đến sau khi hai bộ phim lấy lại vốn, mới có thể tiến hành bước kế tiếp. Vội vàng nhưng tài lực bản thân không đủ, hơi không chú ý sẽ ngã rất thảm!

”Lâm gia bên kia, có động tác rồi phải không?” Mắt thấy đề tài kết thúc, Hứa Mạch không để lại dấu vết hỏi tới chuyện Lâm Du ở trường học.

”Ừ. Bọn họ hôm nay tới đi tìm tôi, mở miệng muốn tù sắt, nói là cầm tù sắt đối với cổ phần Bắc Dương của anh.” Nói đến chuyện này, trong mắt Lâm Du lóe lên ánh mỉa mai, “Tôi nói anh sẽ vẫn không bỏ qua cho Lâm gia, bọn họ không tin.”

”Bọn họ căn bản là không có dự định cầm tù sắt trao đổi với tôi, dĩ nhiên sẽ không tin tưởng em nói.” Hứa Mạch cười nói tiếp. Lâm Du quả thật hiểu hần, nếu như Lâm Hồng Tín dám cầm tù sắt tới, tuyệt đối là chỉ có tới chứ không có về! Bất quá lấy lý giải của hần đối với Lâm Hồng Tín, Hứa Mạch không cho là Lâm Hồng Tín sẽ thật ngu xuẩn như thế.

”Tôi cũng không tin tưởng bọn họ nói. Cho nên tôi không cho.” Huống chi cho dù Lâm Du có cho, Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình chi sợ cũng phải bị tức giận thổ huyết. Nghĩ đến tù sắt đặt ở trong ngân hàng rồng tuếch, Lâm Du mặt hiện lên một tia đắc ý bé nhỏ đến mức không thể nhìn thấy.

Biểu tình Lâm Du trên mặt rất nhạt, nhưng mà Hứa Mạch vẫn chính xác bắt được. Chắc chắn tâm tình Lâm Du không có bị vợ chồng Lâm Hồng Tín ảnh hưởng, lúc này Hứa Mạch mới yên lòng.

Nếu như hỏi Hứa Mạch, biến thành người tàn tật không thể tự do đi lại như vậy, cảm xúc lớn nhất là cái gì. Hứa Mạch tuyệt đối sẽ không chút do dự cho biết: Hận không có biện pháp thời thời khắc khắc canh giữ ở bên người Lâm Du, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu để bảo vệ cô tốt nhất!

Bất quá bởi vì lúc trước hơn bốn tháng nằm ở trên giường chỉ có thể nghe, không thể nói, cũng không thể động, là người thực vật, tâm tính Hứa Mạch đã rèn luyện đủ nhẫn nại, cũng vô cùng kiên trì. Cho dù biến thành người tàn tật, hần cũng có kiên ngạo cùng tự tin của mình, chưa từng oán trời trách đất, cũng không có thời gian bi thương, than thở.

So với những gì Lâm Du đã từng trải, Hứa Mạch không thể oán trách ai, cũng không có biện pháp, hiện giờ tình cảnh hần coi như là vận mệnh bất công. Ngoại trừ không thể đi, hần vẫn là người bình thường dù là khổ cực cả đời cũng không sao.

Huống chi từ trong miệng Lâm Du, Hứa Mạch biết, hần đã từng là người thực vật chưa từng tỉnh lại. Mà lần này, hần tỉnh lại. Là Lâm Du mang kỳ tích cho hần, không phải vận mệnh lại ưu ái hần một lần nữa?

Bởi vì tâm tính như vậy, bởi vì tín niệm như vậy, cũng bởi vì trước mắt còn có chuyện trọng yếu hơn chờ hần làm, Hứa Mạch hoàn toàn không để ý tới hoàn cảnh bản thân, tất cả sự chú ý cũng dồn vào trên người Lâm Du.

Bên kia, vì không dám lại đến trường học ngăn Lâm Du lần nữa, vợ chồng Lâm Hồng Tín đang nóng nảy không dứt, ăn ngủ không yên, trong trạng thái cáu kỉnh. Hai người rất muốn trực tiếp đến Hứa gia tìm Lâm Du, lại không có can đảm, ai cũng không dám bước ra bước đầu tiên. Cứ như vậy nơm nớp lo sợ nhìn chừng mấy ngày, đến khi ngày cưới Hứa Mạch cùng Lâm Du được thông báo.

”Hứa Mạch thật muốn cưới Lâm Du?” Ngồi ở trong phòng khách Lâm gia, vẻ mặt khó coi, Lâm Nhất Thiên không dám tin nhìn Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình.

Không phải nói Hứa Mạch căm ghét Lâm Nhất Thiên? Căm ghét Hứa gia? Tại sao chỉ đối với Lâm Du đặc biệt? Trong lúc này rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Bọn họ quá bị động, căn bản không thể biết rõ tình hình!

Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình không nói, ai cũng không có biện pháp gì chắc chắn. Hứa Mạch hành động, hoàn toàn không theo lẽ thường, bọn họ cũng bị buộc vào đường cùng.

”Cha, mẹ, chúng ta phải bình tĩnh, suy nghĩ thật kỹ rốt cuộc là sai chỗ nào. Sau đó sẽ cẩn thận bàn bạc xong, ứng đối ra sao mới có thể thua không đến nỗi thất bại thảm hại! Chu gia bên kia đã công khai bắt mối với con, thậm chí lên tiếng muốn Chu Tuyên ly hôn với con, con không có đường lui!” Lâm Nhất Thiên khẽ cắn răng, giờ phút này cũng không thể không nói rõ sự thật.

”Cái gì? Bọn họ làm sao dám? Chu Tuyên không phải đã cùng với ba của con thỏa thuận xong rồi sao?” Tôn Uyển Đình thét chói tai, Lâm Hồng Tín cùng Lâm Nhất Thiên trầm mặc. Lâm Nhất Thiên sao lại không biết, nếu như Bắc Dương không phải của Lâm gia, Chu Tuyên căn bản sẽ không đáp ứng hợp tác, tiếp nhận người vợ Nhất Thiên này!

”Vẫn phải là nói đến từ thân thể Tiểu Du.” Từ trước khi Lâm Nhất Thiên trở về, Lâm Hồng Tín cũng đã nghĩ thật tốt, duy nhất do thân thể thật của Lâm Du làm thay đổi ngọn nguồn, vẫn là do Lâm Du không phải con gái ruột bọn họ!

”Tôi hỏi qua Tiểu Du rồi, con bé quả thật đã cầm đi di vật của mẹ nó. Về phần trong hộp gỗ nhỏ kia rốt cuộc là cái gì, vẫn chưa biết được.” Nói đến chuyện này, Tôn Uyển Đình trầm mặc. Vốn là bà ta đã nói với Lâm Du, để Lâm Du đưa hộp gỗ nhỏ cho bà xem. Ai ngờ Hứa Mạch không hề báo trước đột nhiên làm khó dễ, cưỡng ép đoạt đi cổ phần Bắc Dương trong tay Nhất Thiên. Cho nên dù cái gì Lâm Du cũng không đòi hỏi lại, chỉ muốn đòi lại tổn thất.

”Trước kia bà không có tra xét? Tôi không phải đã nói người, nhất định không được để lại bất cứ dấu vết gì sao?” Ban đầu vợ chồng Lâm Hồng Tín xảy ra chuyện, hậu sự do Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình một tay lo liệu. Hai người tuyên bố không muốn để Tiểu Du nhớ lại thương tâm, những tấm hình liên quan đến vợ chồng Lâm Hồng Tín cũng đốt không còn một mống. Lại trăm ngàn lần không nghĩ tới, sẽ bởi vì một cái hộp gỗ nhỏ tầm thường tự nhiên đâm ngang.

“Tôi quả thật đã nhìn kỹ! Cái hộp gỗ nhỏ đó căn bản là nhìn không ra bất kỳ khác thường gì, không tin ông lại nhìn một chút!” Bị Lâm Hồng Tín trách, Tôn Uyển Đình hơi cảm thấy oan uổng. Bị thương cánh tay không thể hoạt động, bắt quả điện thoại di động còn lưu lại hình, đưa cho Lâm Hồng Tín nhìn.

Tôn Uyển Đình tự nhận, bà luôn luôn làm việc cẩn thận. Lúc ấy vì để tránh chi tiết bỏ sót xuất hiện, bà còn cố ý chụp ảnh, hoàn chỉnh gìn giữ đến nay. May là hiện nay lấy ra xem lại, bà cũng không nhìn ra cái đó hộp gỗ nhỏ có bất kỳ quỷ dị gì!

“Bà nên chụp trong hộp gỗ một tấm hình nữa.” Lâm Hồng Tín cũng không nhìn ra dị thường. Qua nhiều lần nhìn, tùy ý tìm lời giải thích.

Tôn Uyển Đình trực tiếp tức không nói ra lời. Bà nào biết những thứ rách nát kia quan trọng như vậy? Nếu Lâm Hồng Tín sớm có dự kiến như vậy, trước kia thế nào không có nhắc nhở bà? Bây giờ đồ vật không có mới nói, có ích gì không?

“Vẫn phải là hên Lâm Du đi ra nói một chút.” Nghe Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình cãi vã, Lâm Nhất Thiên nhũn mày, thở dài một hơi. Vẫn là không cách nào khả thi, tiếp tục như vậy sớm muộn cũng sẽ bị Lâm Du cùng Hứa Mạch đùa chơi chết!

“Nói một chút? Mẹ cũng đã muốn nói với Lâm Du. Nhưng chúng ta căn bản là không thấy được người nó, thế nào nói? Lần trước đi tới trường học ngăn Lâm Du, người đã bị vây lại rồi, lời còn chưa nói hết liền đụng vào một đám tiểu tử không thức thời chưa ráo máu đầu chạy tới quấy chuyện, còn làm gãy cánh tay của mẹ! Lần sau lại bị mẹ gặp, khẳng định không tha cho thằng nhóc dẫn đầu đó!” Nhắc tới Cố Nhiên, sắc mặt Tôn Uyển Đình trầm xuống, chỉ hận không được rút gân lột da Cố Nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

“Mẹ, con khuyên mẹ nên im lặng đi.” Thấy bộ dạng không chịu bỏ qua cho Cố Nhiên của Tôn Uyển Đình, Lâm Nhất Thiên cau mày, tức giận nói, “Cố Nhiên là Đại thiếu gia nhà họ Cố đấy. Mẹ chọc ai không chọc, lại đi chọc giận hắn ta? Mẹ có biết là hắn đã tìm con đòi bồi thường rồi không? Con ‘miệng cam như hén(*)’ không dám hỏi chuyện gì đây này!”

(*) Cam như hén: không dám nói câu nào

“Cái gì? Cố đại thiếu gia?” Sắc mặt Tôn Uyển Đình đại biến, theo bản năng mở miệng muốn giải bày, “Mẹ chưa từng gặp cậu ta! Mẹ còn tưởng cậu ta là...”

“Vậy mẹ tưởng anh ta là ai? Vô danh tiểu tốt(*)? Sao các người không ngấm lại, nếu thật sự anh ta là ‘vô danh tiểu tốt’, sao lại dám chống lại chúng ta? Được rồi, mẹ cũng đừng ghi hận, suy nghĩ thật kỹ xem phải làm sao xin lỗi anh ta đây này!” Lâm Nhất Thiên không khỏi nghĩ đến chính mình. Đang êm đẹp lại bị Cố Nhiên tìm tới, xui xẻo quá mà!

(*) Vô danh tiểu tốt: người tầm thường, hèn mọn, không ai để ý đến.

Tôn Uyển Đình nhất thời không mở được miệng, nghiêng đầu nhìn về phía Lâm Hồng Tín. Bà không biết Cố đại thiếu gia thì thôi đi, thế nào ngay cả Lâm Hồng Tín cũng không biết?

Lâm Hồng Tín lúng túng, yên lặng chốc lát, miễn cưỡng giải thích: “Chỉ là một công tử bột, cả ngày toàn lo ăn chơi, tán gái, tôi làm sao mà biết cậu ta.”

“Tán gái? Ai mà không biết hán thần phục dưới váy của Lâm Du. Toàn trường đều biết hán thích Lâm Du, cũng khổ sở theo đuổi cô ta lâu lắm rồi!” Lâm Nhất Thiên cười lạnh, có cơ hội liền bắt đầu bôi nhọ Cố Nhiên cùng Lâm Du.

Dĩ nhiên, toàn trường đều biết nhưng không có nghĩa là toàn trường đều nguyện ý tin tưởng. Tỷ như Triệu Linh Lộ, hề nghe được tin nhằm liên quan tới việc Cố Nhiên theo đuổi Lâm Du, nhất định sẽ khịt mũi coi thường, nhất định không tha kẻ đầu sỏ tung tin.

Vì có giao tình với Triệu Linh Lộ, Lâm Nhất Thiên cũng không ít lần giúp biện bạch. Nhưng Lâm Nhất Thiên tuyệt đối tin tưởng, Cố Nhiên có ý với Lâm Du!

Vừa nói tới Lâm Du, Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình lập tức tìm được chỗ phát tiết, không hên mà cùng đem món nợ này tính lên đầu cô!

Lâm Du không biết một nhà ba người Lâm Hồng Tín ở sau lưng nghị luận về cô và Cố Nhiên. Nhưng nếu có biết rõ, cô cũng sẽ không để ý tới. Vào giờ phút này, cô đang phụng bồi Tần Khả Tâm đi viếng thăm một nhà nghệ thuật trứ danh.

Tiền bối ấy họ Hoàng, người người tôn xưng ông một tiếng “Hoàng lão tiền bối”. Lần viếng thăm này Tần Khả Tâm tốn không ít tâm tư, mà Lâm Du không làm cho bà thất vọng, luôn biết trước biết sau ở trước mặt Hoàng lão tiền bối, thời điểm được ông yêu cầu trình diễn dương cầm, cô đã hoàn thành một cách xuất sắc. Phần trình diễn của cô đã thành công khiến Hoàng tiền bối rung động.

Từ trong nhà Hoàng lão tiền bối đi ra, Tần Khả Tâm vừa đi vừa dặn dò Lâm Du: “Địa vị Hoàng lão tiền bối rất cao, yêu cầu thu học trò cũng đặc biệt nghiêm khắc. Con có thể được Hoàng tiền bối để mắt, nghĩa là ông ấy rất vừa ý con. Lão tiền bối tuổi đã cao, khó tránh khỏi tính tình có chút cổ quái, nhưng tài hoa của ông ấy tuyệt không phải là hư danh. Sau này nhớ đến thỉnh giáo ông ấy thường xuyên, đối với thành tựu dương cầm của con trăm lợi mà không có một hại. Thấy lão tiền bối con cũng đừng quá cầu nệ tiểu tiết. Chúng ta không cầu danh, không mưu lợi, chỉ cầu sở học của bản thân hoàn thiện hơn, không thẹn với lòng là được...”

Vốn là Tần Khả Tâm có ý thu Lâm Du làm đồ đệ. Nhưng mà Hứa Mạch bên cạnh nhúng một tay vào, nhắc tới Hoàng lão tiền bối. Tần Khả Tâm do dự mãi, cuối cùng vẫn đáp ứng.

Đừng nói Tần Khả Tâm, ngay cả sư phụ của bà thầy Hoàng lão tiền bối cũng phải hành lễ theo quy củ. Nếu thật Lâm Du được Hoàng lão tiền bối thu làm đồ đệ, chuyện tốt này có câu cũng không được.

“Dạ. Con đều nhớ, cảm ơn.” Đột nhiên bị Tần Khả Tâm dẫn đi gặp Hoàng lão tiền bối, Lâm Du hơi kinh ngạc. Cho đến khi vào nhà, thấy lão tiền bối, nàng mới chắc chắn: Tần Khả Tâm là thật tâm vì cô mà suy tính!

Mặc dù không biết vì sao Tần Khả Tâm đối với cô tận tâm tận lực như thế, Lâm Du cũng không cự tuyệt. Nếu đã nhận phần ân tình này, cô phải cố gắng hết mình, không để cho Tần Khả Tâm mất mặt.

Nghe Tần Khả Tâm hết lòng dặn dò, đầu óc Lâm Du tuy mơ hồ, nhưng cũng không có biểu hiện ra mặt. Cật đầu một cái, đem những gì Tần Khả Tâm nói từng cái một ghi nhớ.

Ngoại trừ ông nội Lâm An Yển, Lâm Du không có nhiều kinh nghiệm chung đụng với trưởng bối, ngay cả Hứa Chân Thiên, ngay từ đầu Lâm Du liền coi là cây đại thụ, tồn tại tâm tư tính toán. Cho nên đến bây giờ, cô với Hứa Chân Thiên tuy cùng sống cùng một mái nhà gần nửa năm, cũng chưa thân thiết lắm.

Đối nhân xử thế là nhược điểm lớn nhất Lâm Du. Giao thiệp thế nào, xã giao ra sao cô đều không biết. Từ nhỏ đến lớn, không ai chỉ dạy cô, cũng không có người nào chỉ điểm. Cô vẫn luôn sống trong vòng khép kín của chính mình, bây giờ muốn thoát khỏi, tuy nói dễ dàng, nhưng lại không đơn giản để thực hiện.

Cho nên khi nghe Tần Khả Tâm chỉ dạy, cô rất chăm chỉ lắng nghe, quyết tâm biến lý thuyết thành hành động.

Lâm Du phản ứng như vậy làm Tần Khả Tâm rất vừa lòng. Dừng một chút, Tần Khả Tâm cười đề nghị: “Tiểu Du, lát nữa con có rảnh không? Cùng bác uống ly cà phê được chứ? Bác có mấy lời muốn nói với con.”

“Được ạ.” Cảm giác Tần Khả Tâm có ý tốt, Lâm Du gật đầu.

Tần Khả Tâm dẫn Lâm Du đến quán cà phê mà bà thường đến cùng bạn bè. Hoàn cảnh rất thanh tĩnh, phong cách tao nhã, âm nhạc thư thái khiến con người bà dễ dàng buông bỏ ưu phiền.

“Tiểu Du, bác thật lòng muốn nói với con một câu: Thật xin lỗi. Đồng thời, bác cũng muốn nói cảm ơn con, cảm ơn con đã giúp Hứa Mạch tỉnh lại. Con là ân nhân của Hứa gia, cũng là người mà trong lòng bác muốn cảm tạ nhất!” Đã từng, đối với Lâm Du, Tần Khả Tâm có khoảng cách, cũng có ngăn cách. Nhưng bây giờ, bà muốn chủ động cải thiện quan hệ với Lâm Du. Không đơn thuần là vì Hứa Mạch luôn bảo vệ Lâm Du, mà đây là quyết định của chính bà.

Tay đang bụng cà phê của Lâm Du khựng lại, ngẩng đầu lên, nhìn về phía Tần Khả Tâm.

Lòng dạ cô rất hẹp hòi, hẹp hòi tới mức lúc nào cũng nhớ tổn thương mà một nhà ba người Lâm Hồng Tín cùng Chu Tuyền mang lại, cô muốn bọn họ phải trả giá thật đắt. Bởi vì bọn họ đã từng là người nhà của cô, là người mà cô thật lòng tin cậy!

Nhưng Hứa gia không phải là người thân của cô, họ không có nghĩa vụ phải đối xử tốt với cô. Trước giờ Hứa gia đối với cô luôn xa cách, cũng đề phòng. Mà cô đối với Hứa gia cũng là tồn tại cảnh giác. Chưa từng thật lòng đối đãi, dù xảy ra chuyện không vui, Lâm Du cũng không để ở trong lòng.

“Nói thật lòng, trước giờ bác chưa từng nghĩ là con và Hứa Mạch sẽ đi đến một bước này. Nhưng các con đã quyết định kết hôn, âu cũng là duyên phận. Thân là mẹ của Hứa Mạch, trước giờ ta chưa làm tốt, cũng không xứng với từ “mẹ” này. Nhưng con yên tâm, bác bảo đảm, sau này nhất định coi con như con gái ruột! Cho nên, cái này mong con nhận lấy.” Tần Khả Tâm không phải là một người giỏi mưu kế, cũng không có tâm cơ gì. Vừa mới bắt đầu, bà liền lật lá bài tẩy.

Nhìn Tần Khả Tâm đột nhiên lấy ra một cái hộp đồ từ trong túi xách đặt lên bàn, Lâm Du lắc đầu một cái: “Con không...”

“Tiểu Du đừng vội cự tuyệt. Sau khi mở ra xem rồi hãy quyết định.” Đem cái hộp đồ đặt vào trong tay Lâm Du, Tần Khả Tâm cười từ ái.

Lâm Du không có nói nữa, mở hộp ra, liền thấy được vòng ngọc lục bích.

“Mặc dù nó rất tầm thường, nhưng đây đúng là bảo vật gia truyền của Hứa gia. Lúc bà nội của Hứa Mạch giao cho bác đã dặn dò thật kỹ, sau này nhất định phải nhận đúng con dâu rồi mới truyền lại.” Sau khi nói đến đây, nụ cười trên mặt bà càng lộ vẻ chân thành, “Mà con chính là người vợ mà Hứa Mạch tự mình nhận định. Bác tin tưởng con mắt của Hứa Mạch, cũng tin tưởng nhân cách của con. Hai người các con nhất định sẽ hạnh phúc!”

Hạnh phúc? Mắt Lâm Du rưng rưng, nhìn vòng ngọc không có mở miệng. Cô và Hứa Mạch chẳng qua chỉ là quan hệ hợp tác, sao có hạnh phúc sao?

Chờ đến ngày Hứa Mạch chơi đã, không còn ý định trả thù Lâm Nhất Thiên, quan hệ giữa hai người bọn họ tự nhiên tan vỡ.

“Tiểu Du, bác biết, trở thành người một nhà cũng không phải điều dễ dàng. Nhiều người sống cùng nhau nhất định sẽ có mâu thuẫn. Bác đã từng trải qua, đối với con dâu mới là con bác rất đồng cảm. Nhưng Tiểu Du à, con thử tiếp nhận một chút đi! Có lẽ con sẽ phát hiện rất nhiều điều không tưởng cùng ngạc nhiên. Với bác mà nói, Hứa gia không làm cho bác thất vọng. Tương tự thế, bác cũng hy vọng Tiểu Du có thể cảm nhận được.” Bởi vì bà đã chấp nhận người con dâu này, Tần Khả Tâm chân tâm thật ý nói, không trộn lẫn tí nào tạp chất.

“Cám ơn bác, con biết rồi.” Chỉ là biết, mà không nhất định sẽ làm được. Lâm Du tự mình hiểu lấy. Dù giờ phút này cô đáp ứng Tần Khả Tâm, chỉ sợ cũng rất khó làm được. Nếu trước đó không cam kết, cô sẽ không dễ dàng ưng thuận.

“Không cần khách khí. Mọi người đều là người một nhà mà! Tiểu Du, sau này nếu con có tâm sự gì, hoặc là bị ủy khuất gì cứ việc nói với bác. Mặc dù bác thiên vị, nhưng sẽ không chỉ thiên vị con trai mình. Nhắc tới mới nhớ, có thể bắt được tâm của Hứa Mạch, Tiểu Du, con thật rất cừ. Lòng bác cảm kích không ngớt, nhất định không dám thờ ơ Tiểu Du đâu.” Nói đến phần sau, ý tứ trừu ghẹo trong lời nói dần dần biểu hiện rõ ra.

Mặt lộ vẻ lúng túng khi nghe Tần Khả Tâm trừu ghẹo, Lâm Du đang muốn mở miệng, liền bị người đẩy cửa vào gây chú ý.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39-2

Là Tôn Uyển Đình cùng Lâm Nhất Thiên! Không nghĩ tới lại đụng phải họ ở chỗ này. Lâm Du bĩu môi, thuận tay khép lại cái hộp đồ rồi đặt xuống bàn.

“Tiểu Du!” Hai mẹ con Tôn Uyển Đình ra ngoài dạo phố, ở nhà càng nghĩ càng bức bối, họ liền mua nhiều quần áo xinh đẹp để điều chỉnh tâm trạng. Lại cực kỳ đúng dịp, thời điểm hai người đi ngang qua phát hiện ra Lâm Du.

“Thì ra là chị thông gia.” Thấy Tôn Uyển Đình cùng Lâm Nhất Thiên, Tần Khả Tâm chào hỏi, nhưng cũng không đứng dậy chào đón. Nguyên nhân Lâm Du gả vào Hứa gia không phải bí mật, đáng lẽ Lâm Nhất Thiên là kẻ đầu xỏ bị trừng phạt, đối với mẹ con Tôn Uyển Đình, dĩ nhiên Tần Khả Tâm không thể cho bọn họ thái độ tốt.

“Hứa phu nhân.” Chỉ lo đề mắt tới Lâm Du, Tôn Uyển Đình cùng Lâm Nhất Thiên không có chú ý đến người ngồi ở đối diện Lâm Du lại là Tần Khả Tâm. Lúc này mới sực hết hồn, liền vội vàng nặn ra vẻ mặt vui vẻ hàn huyên, “Thật là đúng dịp. Hứa phu nhân đây mang theo Tiểu Du đi dạo phố sao? Thật là cảm kích. Tiểu Du thật có phúc, gặp được người mẹ chồng tốt như phu nhân.”

“Chị thông gia cũng thật có phúc, đi tới đâu cũng có con gái đã xuất giá ở bên người, hẳn là rất thương yêu. Đãi ngộ của Tiểu Du chúng tôi so ra kém hơn nhiều.” Tần Khả Tâm “tự tiểu phi tiểu”(*) liếc mắt một cái sang Lâm Nhất Thiên, nói tiếp, “Một giọt máu đào hơn ao nước lã, quả thật không thể so sánh.”

(*) Như có như không

Tôn Uyển Đình ghen tị. Nhất Thiên là bảo bối bà mang nặng chín tháng, dĩ nhiên bà thương yêu. Vốn là sự tình dễ hiểu, nhưng từ miệng Tần Khả Tâm nói ra sao lại châm chọc như vậy? Hơn nữa, không phải bà không thân cận cùng Lâm Du, là do cô không liên lạc với Lâm gia mà!

Nghĩ tới đây, Tôn Uyển Đình như lấy lại được tinh thần, ngẩng đầu ưỡn ngực, cười nhẹ nhàng: “Không phải như vậy. Tôi cũng rất thương Tiểu Du. Không tin thì Hứa phu nhân có thể hỏi Tiểu Du, từ nhỏ đến lớn, trong nhà đều coi Tiểu Du là trên hết. Dù Nhất Thiên tuổi còn nhỏ, cũng chiều có Tiểu Du khắp nơi! Nhưng Tiểu Du lại thay đổi, không còn nể về nhà nữa. Sáng nay ba Tiểu Du còn nói, Tiểu Du mới đổi số điện thoại đi động cũng không nói cho chúng tôi biết, hại cho chúng tôi có muốn cũng không liên lạc được với Tiểu Du, thực sự là...”

“Nhìn chị thông gia vui vẻ như vậy, hẳn cũng không nhớ Tiểu Du tới mức đó đâu! Về phần giận dữ? Có ai bị dồn vào đường cùng mà không muốn kẻ chủ mưu trả giá chứ? Cũng như chị thông gia mới vừa mới nói, mọi việc Lâm gia đều lấy Tiểu Du làm đầu mà! Khi gặp phải nguy hiểm đều đưa Tiểu Du làm bia đỡ đạn! Thật có đạo lý, tôi cần phải học hỏi.” Tần Khả Tâm châm chọc, sắc mặt Tôn Uyển Đình lúc xanh lúc trắng, ngoài mặt nở nụ cười nhưng trong bụng tức điên lên.

Đến thời khắc máu chột, vẫn là Lâm Nhất Thiên đứng dậy. Bất quá khi cô mở miệng không phải vì cải thiện bầu không khí, mà là nhằm vào cái hộp đồ trước mặt Lâm Du: “À, cái này chính là di vật Bác cả gái lưu cho chị sao? Bên trong chứa cái gì? Mở ra cho chúng tôi nhìn một chút đi!”

“Lúc đi dạo phố mà chị cũng mang theo di vật mẹ chị để lại nữa à?” Có Tần Khả Tâm ở đây, Lâm Du vốn không muốn lên tiếng. Nhưng Lâm Nhất Thiên chỉ đích danh khiêu khích, cô cũng sẽ không nhẫn nhịn, “Vậy thì chờ đến lúc ba mẹ cô qua đời, cô lại lấy di vật đem ra khoe khoang!”

“Lâm Du!” Không nghĩ tới Lâm Du lại dám nguyên rủa bà chết ngay mặt bà, Tôn Uyển Đình tức giận tới mức cả người phát run, “Coi như tôi không phải mẹ ruột của cô, dù gì tôi cũng nuôi dưỡng cô nhiều năm như vậy. Cô đền đáp công ơn nuôi dưỡng của tôi như thế sao?”

“Sao chị có thể đối xử với mẹ như vậy? Coi như em nói sai lời thì chị cứ mắng em. Em là em gái, chị chửi sao cũng được. Mẹ là trưởng bối, đã bạc đãi

chị khi nào chưa? Đúng là lấy oán báo ân!” Lâm Nhất Thiên thêm dầu vào lửa.

Lâm Nhất Thiên tự cho là bất được nhược điểm của Lâm Du, có thể bôi đen Lâm Du trước mặt Tần Khả Tâm một lần, hoàn toàn phá hư ấn tượng về Lâm Du trong lòng Tần Khả Tâm.

“Cô trách cái gì? Nhiều năm như vậy, Tiểu Du ăn, uống hay dùng là của các người sao? Dù có cũng là của cụ Lâm! Tiểu Du thân là con gái Lâm gia, đó là quyền lợi đương nhiên được hưởng! Chẳng lẽ không gọi một tiếng ‘mẹ’, không kêu một tiếng ‘ba’, Tiểu Du sẽ đói bụng? Sẽ bị đuổi khỏi Lâm gia?” Nếu hai mẹ con bọn họ không bày vẽ mặt có lý chẳng sợ, bà còn niệm tình bọn họ không có công lao cũng có khổ lao. Đàng này bọn họ lại bày vẽ mặt bố thí ra đối đãi với Tiểu Du, thế thì bọn họ không đáng được tôn trọng.

“Bởi vì tiện tay nuôi Tiểu Du hai mươi mấy năm liền có thể tùy ý sắp đặt, không chút áy náy đẩy Tiểu Du ra gánh tội thay? Nếu như cụ Lâm vẫn còn, chỉ sợ các người sẽ có khác thái độ đi!” Giễu cợt nhìn Tôn Uyển Đình cùng Lâm Nhất Thiên, toàn bộ sự mất hứng của Tần Khả Tâm đều hiện ra bên ngoài, “Cô, chủ thì không phải người một nhà sao? Máu chảy ruột mềm! Lòng dạ các người sao lại ác độc dữ vậy?”

Tần Khả Tâm khiển trách không lưu tình chút nào, Tôn Uyển Đình cùng Lâm Nhất Thiên bị nói đến không ngẩng đầu lên được, vừa tức vừa bực. Nếu người ngồi chỗ này không phải là Tần Khả Tâm, khẳng định bọn họ mắng lại rồi!

Ngay lúc này thì Hứa Mạch gọi điện tới, nhưng hần không gọi cho Tần Khả Tâm mà là gọi cho Lâm Du. Thắc mắc của hần rất đơn giản, viếng thăm Hoàng lão tiên bối lại tốn thời gian lâu vậy sao?

“Tôi cùng bác gái ngồi uống ly cà phê.” Đối với hành động điều tra hành tung của Hứa Mạch, Lâm Du không trách, đúng sự thật báo cho hần biết.

“Ra là vậy. Em vượt qua cuộc khảo hạch của Hoàng lão tiên bối rồi, phải không? Mẹ anh cùng em vì chuyện đó nên đi ăn mừng à?” Đối với Tần Khả Tâm, Hứa Mạch vẫn rất yên tâm. Chỉ cần Tần Khả Tâm không có làm mặt lạnh tố cáo với hần, nghĩ là bà đã chấp nhận Tiểu Du rồi.

“Ừ, vượt qua kiểm tra rồi.” Về phần ăn mừng? Dĩ nhiên là không có. Lý do thực sự thì Lâm Du không nói ra miệng, lại không muốn nói xạo lừa gạt Hứa Mạch, dứt khoát liền không quan tâm.

Lâm Du không nói, vậy là không phải ăn mừng. Tâm Hứa Mạch chùn xuống nhưng trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc: “Khi nào hai người quay về? Có cần anh tới đón không?”

“Hần rất nhanh, tôi hỏi bác gái một chút.” Khi nghe một người tàn tật tới đón, nếu là người khác nhất định sẽ cự tuyệt, nhưng Lâm Du lại khác, Hứa Mạch ra ngoài là chuyện bình thường. Lấy tay che kín micro, cô trực tiếp hỏi Tần Khả Tâm, “Hứa Mạch gọi điện thoại tới hỏi chúng ta lúc nào trở về, anh ấy sẽ tới đón.”

“Nói với nó, chúng ta sẽ ở đây chờ nó. Cùng đi chọn nhẫn cưới xong rồi trở về.” Nghe được tên Hứa Mạch, sắc mặt Tần Khả Tâm khá hơn nhiều, tâm tình trong nháy mắt sáng sủa. Không chút suy nghĩ, nói ra điều bà dự định.

Chọn nhẫn cưới? Quyết định lúc nào? Sao cô lại không biết? Lâm Du hơi cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng cũng không sót một chữ kể lại cho Hứa Mạch nghe.

“Được, anh lập tức tới.” Chọn nhẫn cưới? Hứa Mạch có nghĩ đến, chẳng qua hần còn chưa xác định thời gian cụ thể. Nếu hôm nay Tần Khả Tâm nhắc tới, hần không chậm trễ chút nào đáp ứng.

Nhẫn cưới? Lâm Du thật sự trở thành người của Hứa gia rồi ư? Nhìn kĩ lại, có lẽ Lâm Du đã thành công lấy được sự công nhận của Tần Khả Tâm? Làm sao có thể? Nghĩ lại, từ các cô đi vào, Tần Khả Tâm không che giấu chút nào bảo vệ Lâm Du, trong lòng Lâm Nhất Thiên tức giận, ghen tị không dứt.

Mất thấy Lâm Du bình an đứng trước mặt, các cô lại không đụng được tới cô ta dù chỉ là một sợi tóc, Lâm Nhất Thiên có chút nóng nảy, lặng lẽ chọc chọc eo Tôn Uyển Đình.

Tôn Uyển Đình cũng rất sốt ruột. Chủ yếu là Tần Khả Tâm ngồi ở bên cạnh, hơn nữa không chút ý tứ tránh mặt, cho nên có rất nhiều lời nói bà đều không nói được ra miệng.

Bất quá, điều cần nói vẫn phải nói! Khẽ cắn răng, Tôn Uyển Đình hít sâu một hơi, thả mềm giọng điệu: “Tiểu Du, mẹ biết con mà. Nếu như không phải thật sự tức giận ba mẹ, con sẽ không nguyên rủa ba mẹ chết. Nhưng là mẹ suy nghĩ thật lâu cũng không nghĩ đến, rốt cuộc mẹ chọc con mất hứng khi nào?”

“Thay Nhất Thiên gả vào Hứa gia, người ngoài không biết chuyện, chẳng lẽ trong lòng con không biết? Ba mẹ đã trung cầu ý kiến của con, con cũng không phản đối, nên mới được chuyện. Nếu như con không muốn gả, con hoàn toàn có thể nói cho ba mẹ, ba mẹ thương con như vậy, nhất định không buộc con làm chuyện mình không thích.” Nói những lời này ngay trước mặt Tần Khả Tâm, Tôn Uyển Đình tự nhiên có dụng ý khác. Tất cả mọi người đều cho là bọn họ buộc Lâm Du gả vào Hứa gia, nhưng trên thực tế là Lâm Du tự mình đáp ứng gả, không trách được bọn họ!

Thấy Lâm Du không lên tiếng phản đối, tâm Tôn Uyển Đình đang treo lên chậm rãi hạ xuống: “Về phần thân thể của con, ba mẹ cũng không phải có ý lừa gạt. Chẳng qua là thời điểm đó con còn quá nhỏ, ba mẹ là thật thương tiếc con mới chủ động nuôi dưỡng con. Chuyện này đã được ông nội của con cho phép, chuyện ông nội con quyết định, chẳng lẽ con cũng không tin?”

“Con tin.” Không kịch liệt phản bác hay cường lực giải bày như Tôn Uyển Đình và Lâm Nhất Thiên nghĩ, Lâm Du gật đầu một cái, trước sau như một mặt không biểu cảm, “Nhưng mà mẹ à, con chẳng hề làm gì cả, không phải sao? Tại sao các người muốn đứng ở chỗ này chỉ trích con?”

Cũng không đợi Tôn Uyển Đình tiếp lời, Lâm Du tiếp tục nói: “Gã cho Hứa gia là lựa chọn của con, con chưa từng oán hận các người. Thân thể của con, từ khi trong lúc vô tình biết được, con chỉ trở về lấy đi vật cha mẹ ruột, cũng không nói ra bất kỳ bất mãn nào. Con làm như vậy, rốt cuộc sai ở chỗ nào?”

“Nhưng mà Tiểu Du, rõ ràng con tức giận a! Nếu như con không tức giận, tại sao con lại không đem số điện thoại mới nói cho chúng ta biết? Tại sao không trở về Lâm gia?” Tôn Uyển Đình chất vấn.

“Con đổi điện thoại đi động mới rồi, số điện thoại lưu trong máy cũ, không có biện pháp thông báo cho ba mẹ. Nếu như các người muốn, bây giờ con nói cho các người biết.” Lâm Du vừa nói liền quơ quơ điện thoại đi động trong tay không có buông xuống, giọng tự nhiên báo ra dãy số mới, “Về phần không trở về Lâm gia, bởi vì Hứa Mạch cần được chăm sóc, con không thể phân thân.”

Không cần phí sức liền lấy được số điện thoại đi động mới của Lâm Du rồi, giống như hung hãn xuất một quyền đánh ra, lại rơi vào bông vải... Về mặt Tôn Uyển Đình cùng Lâm Nhất Thiên cũng ngạc nhiên, đứng ở nơi đó, đều không lưu tâm nhớ cái số này.

Tình cảnh này, Tần Khả Tâm bật cười một tiếng, ngay cả chàm chọc đều lùi. Bất quá đối với Lâm Du, từ trong thâm tâm bà ngày càng thích. Bà có loại dự cảm, Lâm Du sẽ là một con dâu tốt! Cho nên, sau này bà nhất định sẽ đối với Lâm Du càng thêm tốt mới được! Đứa trẻ tốt như vậy, bà không muốn bởi vì bất kỳ lý do nào làm hại Hứa Mạch bỏ lỡ...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Lúc Hứa Mạch đến, Tôn Uyển Đình và Lâm Nhất Thiên đã chột vật rồi đi. Đối với Hứa Mạch, hai người họ vừa nghe được tên liền rụt rè. Do dự mãi, vẫn không dám ở lại, trước một bước cáo từ.

Tần Khả Tâm thấy Hứa Mạch đến, liền đột ngột nói phải đi công ty tìm Hứa Diệp Lỗi, cũng rời đi. Cuối cùng chỉ còn Lâm Du cùng Hứa Mạch đi mua nhẫn cưới.

“Có muốn hủy bỏ hành trình không?” Không có Tần Khả Tâm ở đây, Lâm Du trực tiếp nói với Hứa Mạch.

“Không cần. Chuyện mẹ anh đã nói ra, sau này nhất định sẽ tới hỏi. Hơn nữa, coi như là diễn trò, cũng phải làm toàn bộ, không phải sao?” Lý do của Hứa Mạch rất thỏa đáng, nhất thời Lâm Du không tìm được lý do phản bác.

Tiếp đó, Lâm Du cùng Hứa Mạch đi tới cửa hàng trang sức của Hứa gia. Ở đó có đủ loại vàng bạc châu báu, mặc cho Lâm Du tùy ý chọn.

“Chọn nhẫn kim cương được chứ?” Thấy Lâm Du đứng không nhúc nhích, dường như không có dự định chọn lựa, Hứa Mạch đề nghị.

“Ừ.” Lâm Du cho là chuyện này không cần phải cân nhắc cẩn thận, tùy ý cầm một cái liền có thể, cũng không có để ý.

“Cái này cũng không tệ, thử nhìn một chút?” Nhân viên trong tiệm bưng cả hộp ra, Hứa Mạch chỉ chỉ chiếc nhẫn kim cương phía trên nhất.

So với thái độ của Hứa Mạch, hiển nhiên Lâm Du lạnh nhạt hơn nhiều. Bất quá tình cảnh này, chạm đến ánh mắt không cho phép nghi ngờ của Hứa Mạch, cuối cùng Lâm Du vẫn thỏa hiệp. Đắm chìm trong tầm mắt hâm mộ của một đám nhân viên, Lâm Du cầm chiếc nhẫn mà cô ưng ý lên, định đeo thử.

“Chờ một chút.” Hứa Mạch vội lên tiếng, cắt ngang hành động của Lâm Du, về mặt thần nhiên, một tay cầm lại nhẫn cưới trong tay cô, tay còn lại thì nâng tay trái của cô lên, “Chuyện này phải để anh làm mới đúng.”

Lâm Du ngẩn người, mắt lộ ra nghi ngờ nhìn Hứa Mạch. Cô với Hứa Mạch chỉ có quan hệ hợp tác, chỉ cần diễn cho có lệ thôi, Hứa Mạch không cần phải làm như vậy.

Hắn biết Lâm Du nghi ngờ, nhưng hắn vẫn không trả lời, chỉ chăm chú đeo nhẫn lên ngón áp út của cô. Quan sát tỉ mỉ một phen, ngẩng đầu lên, cười rục rờ: “Cũng không tệ lắm, thích không?”

Nghe Hứa Mạch hỏi, cảm giác kì quái trong lòng Lâm Du tăng vọt lên: “Anh...”

“Không thích thì chúng ta có thể thử cặp khác. Nếu đã tới đây thì cũng phải chọn cái hợp ý chứ.” Không cho Lâm Du cơ hội đặt câu hỏi, Hứa Mạch thuận tay cầm mấy chiếc nhẫn khác, từng chiếc từng chiếc đeo thử lên tay cô.

Câu hỏi chưa kịp thoát lại bị Hứa Mạch cắt đứt, Lâm Du có chút kinh ngạc, bất quá cũng không buồn bực. Cô biết đây không phải là thời cơ tốt, liền ngoan ngoãn ngậm miệng, mặc cho Hứa Mạch đeo thử.

”Cũng không tệ lắm, nhưng anh cảm thấy thiếu thiếu cái gì ấy.” Đem chiếc nhẫn cuối cùng từ tay Lâm Du gỡ xuống, Hứa Mạch lắc đầu một cái, trả lại cả hộp nhẫn cho nhân viên. Ngón tay Lâm Du rất đẹp mắt, đeo trang sức lên cũng thật xinh đẹp. Nhưng Hứa Mạch thấy thế nào cũng cảm thấy chưa đủ, còn không đạt tới kết quả hắn mong muốn.

Nếu Hứa Mạch nói không hài lòng, Lâm Du cũng không có ý định phát biểu ý kiến. Tùy ý đi tới một bên, quan sát những món trang sức khác.

Bởi vì Tiểu Du không để ý, hắn mới phá lệ coi trọng! Nhìn bóng lưng Lâm Du, trong mắt Hứa Mạch lóe lên một vết cung chiều, quay đầu hỏi nhân viên của cửa hàng: “Không có thứ khác?”

Mặt của mấy cô nhân viên đỏ bừng lên, đang chuẩn bị lắc đầu, quản lí liền vội vã chạy tới, hô to một tiếng: “Có! Lớn nhỏ đều ở chỗ này.”

Trong tay quản lí bung cái hộp, là trang sức mới nhất và xa xỉ nhất nơi đây. Quản lí không nói hai lời liền mở cái hộp đó ra rồi đưa cho Hứa Mạch.

”Tiểu Du, đến thử một chút nào.” Chiếc nhẫn kim cương trong hộp quả thật rất đẹp, ít nhất có thể khiến hai mắt Hứa Mạch tỏa sáng. Không nói lời nào, hắn hướng đến phía Lâm Du vẫy vẫy tay.

Có thể khiến cho Hứa Mạch lên tiếng muốn cô đeo thử lần nữa, nhất định là chiếc nhẫn mà Hứa Mạch hài lòng. Trong lòng nghĩ như vậy, Lâm Du không thể không đi tới.

”Em thấy thế nào? Có đẹp hơn mấy cái trước kia không?” Trên mặt của Hứa Mạch hiện ra kỳ vọng.

”Ừ, rất đẹp.” Cô phải thừa nhận rằng ánh mắt Hứa Mạch rất tốt. Chiếc này rõ ràng đẹp hơn nhữn chiếc trước, hơn nữa còn vô cùng tinh xảo. Lâm Du gật đầu một cái, chủ động đưa tay trái ra.

”Em có muốn chọn chiếc khác không?” Hứa Mạch dẫn Lâm Du đến cửa hàng của Hứa gia tuyệt đối không phải vì tiết tiền mà bởi vì cửa hàng này thành danh đã lâu, tiếng tăm lừng lẫy khắp cả nước.

Dưới sự dẫn đường của Hứa Mạch mấy năm gần đây, Hứa thị bắt đầu gia nhập quốc tế, ấ về vô số giải thưởng lớn nhỏ, vị trí xếp hạng trong nháy mắt liên tăng vọt.

Nếu như Lâm Du không chọn được trang sức mà cô thích ở Hứa thị, Hứa Mạch không ngại đổi chỗ khác.

”Không cần. Chọn cái này đi.” Sợ Hứa Mạch thật sự mang cô đi đến cửa hàng khác, Lâm Du nói xong liền nghiêm túc gật đầu, “Tôi rất thích, cảm ơn.”

”Em thích là được rồi.” Hứa Mạch cũng rất vừa ý chiếc nhẫn này, thấy Lâm Du nói ra chữ “thích”, độ cong khóe miệng hắn ngày càng sâu.

”Đây là cặp nhẫn số lượng hạn chế, tổng cộng chỉ có ba cặp...” Thấy Hứa Mạch rất hài lòng, quản lí vội vàng giới thiệu.

”Hai cặp khác ở nơi nào?” Chỗ mà Hứa Mạch cùng Lâm Du chọn chính là cửa hàng châu báu lớn nhất với đủ loại trang sức, thiết kế mới mẽ độc đáo.

”Bởi vì số lượng có hạn nên đều tập trung ở đây ạ. Hôm nay vừa mới chuyển tới, tôi định lấy một cặp ra trưng bày.” Chưa xác định được ý đồ của Hứa Mạch, quản lí dừng lại một chút, trả lời đúng sự thật.

”Vậy thì đem tất cả ra đây.” Hứa Mạch chính là muốn cặp nhẫn này, hơn nữa còn là cả ba đôi.

Từ trước đến giờ Hứa thị yêu thích thiết kế sản phẩm cao cấp. Nếu nói là số lượng hạn chế, tuyệt đối không có sản phẩm thứ tư xuất hiện, huống chi giờ phút này Hứa Mạch lại muốn cả ba cặp, trên thị trường có muốn tạo hang nhái cũng không có cơ hội.

Quản lí sửng sốt. Nào có mua nhẫn cưới một lượt ba cặp? Chẳng lẽ là vì phòng ngừa đựng hàng với người khác?

Kịp thời phản ứng, quản lí âm thầm cảm thán tâm ý mà Hứa đại thiếu đối với bà xã, gật đầu liên tục: “Nếu như hợp ý ngài, tôi sẽ lấy hai đôi khác đến.”

”Em cứ đeo đi, rất đẹp mắt.” Trong thời gian chờ đợi quản lí, Hứa Mạch căn Lâm Du đem chiếc nhẫn tháo xuống, “Còn có hai đôi dự bị, trong buổi lễ kết hôn có thể tùy ý thay đổi.”

Động tác tháo nhẫn dừng lại. Đối với lời nói của Hứa Mạch, cô cạn lời!

Thời điểm sau đó, Hứa Mạch lại làm chủ mua không ít đồ trang sức cho cô. Giấy chuyền, vòng tay, hoa tai... đầy đủ mọi thứ. Miễn là hắn thấy thuận mắt liền không một sót xuống.

Lâm Du yên lặng đứng ở một bên. Đến lúc ra khỏi cửa hàng trang sức Hứa thị, cô cũng không phát biểu bất cứ ý kiến gì. Vào giờ phút này, dù có bị điếc cô cũng có thể cảm nhận rất nhiều lời xì xào bàn tán. Chắc hẳn như vậy là cả Hứa thị sẽ biết việc hắn vì cô mà tiêu tiền như nước, hơn nữa còn lấy cả ba đôi nhẫn mới thiết kế để tiện việc thay đổi...

”Anh biết em không thích, bắt quá là vẫn phải mua. Không thích đeo thì để đó, không có gì đáng ngại.” Lâm Du yên lặng, Hứa Mạch tuy nhìn ra lại tận lực không vạch trần. Đối với Lâm Du mà nói, kết hôn với hắn chẳng qua là hợp tác, không cần phí tâm. Nhưng là hắn không nghĩ vậy. Hắn muốn kết hôn với Lâm Du, là thật tâm thật ý muốn, vậy nên hắn không thể lơ là, sơ sài!

”Chẳng qua tôi cảm thấy...” Lâm Du rất muốn nói, không cần phải mua những thứ này. Nhưng trên mặt Hứa Mạch thân nhiên, ngược lại như cô không chuyên nghiệp. Dù đã hợp tác nhưng cô lại không diễn đúng vai của mình, luôn trốn tránh hắn? Khi hắn vẫn là người thực vật, cô chưa từng như vậy.

”Hửm?” Thấy Lâm Du nói một nửa lại dừng, Hứa Mạch quay đầu, nhìn sang.

”Không việc gì.” Lâm Du lắc đầu một cái, nhưng tâm tình trong bụng lại sôi trào, phức tạp không dứt. So với những gì Hứa Mạch làm, cô đúng là không bằng một góc.

”Nếu như có ý kiến gì, em cứ việc nói. Con người của anh có lúc tương đối bá đạo, có lúc không suy nghĩ đến cảm nhận của em, anh muốn trước tiên nói cho em lời xin lỗi.” Đột nhiên Lâm Du đổi lời nói, khiến Hứa Mạch có chút thấp thòm. Tức nước vỡ bờ, hắn lo lắng rằng sự nhiệt tình của hắn sẽ làm cho Lâm Du phòng bị theo bản năng.

”Không phải. Là vấn đề của chính tôi.” Lâm Du nói thật ra ý nghĩ của mình, “Cái tôi của tôi quá lớn, tuy đã đồng ý hợp tác với anh nhưng từ đầu tới giờ vẫn chưa làm tốt, chỉ lo bận bịu chuyện của mình. Là tôi không đúng, người nên nói xin lỗi là tôi.”

Hiếm khi nghe được lời trong lòng cô, Hứa Mạch cười một tiếng, về mặt thành khẩn: “Anh còn tưởng chuyện lớn, té ra là chuyện này. Kì thực anh không để trong lòng chuyện ấy đâu. Em cần làm gì, em muốn làm gì đều được. Đừng cố diễn, như thế sẽ rất giả tạo. Em hãy cứ là mình, trước sao giờ vậy là được.”

Quả thật lời của Hứa Mạch rất có đạo lý, Lâm Du không lên tiếng nữa, tí mĩ suy nghĩ.

Khi Hứa Mạch cùng Lâm Du về đến nhà, liền thấy hai người khách.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40-2

Hai người khách ấy không ai khác chính là Chu Đáo và Chu Tuyền.

Ý đồ của Chu Đáo rất rõ ràng, một là đến nói xin lỗi, hai là muốn sửa lại sai lầm. Còn Chu Tuyền thì cúi đầu đứng ở nơi đó, bộ dạng tất cả đều mặc cho Chu Đáo an bài.

Ngồi trên ghế sa lon, Hứa Chấn Thiên không tỏ thái độ, mặt lạnh nhìn cha con Chu gia.

Hứa Hoán ngồi bên cạnh, không nhin được, mắt húng lên tiếng: “Xin lỗi thì không vấn đề gì, Hứa gia chúng tôi tiếp nhận. Nhưng sửa lại sai lầm lại là chuyện gì? Tin tức anh họ muốn với Lâm Du đã sớm được công bố, ngay cả ngày cưới cũng đã quyết định, bây giờ hai người chạy đến Hứa gia ầm ỉ? Định đem Lâm Du đổi thành Lâm Nhất Thiên?”

”Hứa lão gia, tôi biết chuyện này đối với Hứa gia mà nói rất khó khăn. Nhưng hôn sự của Tiểu Du cùng Chu Tuyền đã được ông cụ Lâm quyết định từ trước. Bây giờ ông cụ Lâm đã qua đời, chúng tôi lại bận rộn, không thể chiều cô Tiểu Du thật tốt, quả thật chúng tôi đuối lí! Trước kia không biết thì coi như xong đi, hiện nay khi đã biết sai cô dâu, Chu gia chúng tôi không thể “đám lao phải theo lao”, mặc cho sai lầm này tiếp tục kéo dài!” Chu Đáo khàn trương xoa xoa tay, mặt mày ủ dột nói.

Thật ra Chu Đáo rất chột dạ khi đối mặt Hứa Chấn Thiên. Nhưng vì Chu Tuyền, ông không còn cách nào cả, chỉ đành phải cắn răng nhận! Năm đó là do ông có lỗi với mẹ của Chu Tuyền, không thể cưới bà như đã hẹn, cũng thiếu nợ Chu Tuyền. Hiện nay Chu Tuyền đi sai một bước, coi như có thù trả một thù, cuối cùng ông lại vì Chu Tuyền thu thập cục diện rồi rắm!

”Chu gia là có ý gì? Lâm Nhất Thiên với Chu Tuyền đều đã nhận giấy kết hôn rồi! Các người muốn cho anh họ cưới một đôi giày rách? Nằm mơ giữa ban ngày!” Khinh thường mắt liếc Chu Đáo cùng Chu Tuyền, Hứa Hoán lạnh lùng nói lời châm chọc.

”Cái này... Hứa Nhị thiếu thật đã hiểu lầm. Chúng tôi không muốn cho Hứa đại thiếu cưới Lâm Nhất Thiên. Dù sao đây cũng là ân oán của Hứa gia với Lâm gia, Hứa đại thiếu muốn thu thập Lâm Nhất Thiên thế nào, hay xử trí ra sao là do Hứa gia quyết định. Tóm lại Chu gia không liên quan, không có dính dấp trong đó, cũng không nên hỏi tới. Chúng tôi muốn sửa chữa sai lầm, đem Tiểu Du mang về Chu gia...” Ngày thường tư thái Chu Đáo chắc chắn sẽ không thấp như vậy. Nhưng đứng trên địa bàn Hứa gia, ông thật sự không ngóc đầu lên được.

”Nói tới nói lui, các người chính là muốn đem Lâm Du đổi về, đem Lâm Nhất Thiên đưa qua phải không?” Hứa Hoán nhún nhún vai, lạnh lạnh hỏi, “Dám hỏi Chu Nhị thiếu một câu, cậu với Lâm Nhất Thiên tiến triển đến mức nào rồi? Chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa hay đã “phu thê chi thực”(*)?”

(*) Vợ chồng thực sự

Chu Tuyền ngẩng đầu lên, không nghĩ tới Hứa Hoán sẽ hỏi ra loại sự tình này. Hắn với Lâm Nhất Thiên đương nhiên đã là vợ chồng thực sự, nhưng nếu

thừa nhận, chính là đánh vào mặt mũi Hứa gia. Nhưng nếu nói không có, chính là tổn hại tôn nghiêm đàn ông của hắn...

“Họ là vợ chồng thực sự.” Chu Tuyền không mở miệng, ngược lại là Lâm Du không để ý, giúp hắn trả lời, “Chu Nhị thiếu đã chính miệng thừa nhận ngay trước mặt tôi cùng Hứa Mạch, anh ta với Nhất Thiên đúng là “vợ chồng”.”

“Tiểu Du, anh...” Nghiêng đầu phát hiện Lâm Du, sắc mặt Chu Tuyền thay đổi, hiện ra mấy phần kinh hoàng, “Anh với Nhất Thiên không phải như em nghĩ, thật!”

“Không như tôi nghĩ? Chu Nhị thiếu chẳng lẽ là con giun trong bụng tôi, biết vào giờ phút này tôi đang suy nghĩ cái gì?” Lâm Du vênh mép giễu cợt, một chút tình cảm cũng không cho Chu Tuyền lưu, “Nói thật cho anh biết, tôi có bệnh thích sạch sẽ, không chấp nhận nổi bất kỳ đồ bẩn nào, bao gồm cả đàn ông.”

“Phốc!” Hứa Hoán đang uống nước, bị câu nói sau cùng của Lâm Du dọa cho phun ra hết. Hắn không nghe lầm chứ? Lâm Du vừa mới nói cái gì? Đồ bẩn? Chu Tuyền?

Theo bản năng, tầm mắt Hứa Hoán liền nhìn về phía Hứa Mạch. Nếu dựa theo tiêu chuẩn của Lâm Du, anh họ của cậu đã đủ tiêu chuẩn tiến vào vòng trong.

Ngay cả Hứa Chấn Thiên cũng “tựa tiểu phi tiểu” liếc nhìn Hứa Mạch. Mặc dù trọng điểm là Lâm Du nói Chu Tuyền không sạch sẽ, không có biện pháp, Lâm Du phải gả cho Hứa Mạch. Mặc kệ hai đứa nó có đàm phán nội bộ hay không, ít nhất nhìn bề ngoài, xác thực Hứa Mạch phù hợp với yêu cầu của Lâm Du!

Chịu đủ quan sát từ Hứa Chấn Thiên cùng Hứa Hoán, Hứa Mạch không hề cảm thấy ngượng ngùng, ngược lại thân nhiên tiếp nhận. Cùng lúc đó, mặt đây xin lỗi nhìn về Chu Tuyền: “Tiểu Du nhà tôi từ trước đến giờ nhanh mồm nhanh miệng, xin Chu Nhị thiếu thứ lỗi.”

Sắc mặt Chu Tuyền càng khó coi hơn. Không dám tranh chấp công khai với Hứa Mạch, không thể làm gì khác hơn là dè dặt giận xuống, định giải thích với Lâm Du: “Tiểu Du, anh cùng Nhất Thiên là hiểu lầm. Lúc ấy anh cho người kia là...”

“Ngàn vạn lần đừng nói nữa!” Cắt đứt lời giải thích của Chu Tuyền, Lâm Du không che giấu chán ghét, “Tôi sợ nghe xong sẽ nôn.”

“Tôi cũng cho là Chu Nhị thiếu không nên nói tiếp. Nếu không, tôi không bảo đảm sẽ làm ra chuyện gì đâu. Thừa dịp tôi còn tâm trạng ngồi nơi đây tiếp chuyện cùng hai người, phiền rời đi ngay cho.” Hứa Mạch đồng thời vung tay lên, ra hiệu cho vệ sĩ sau lưng.

“Xin mời!” Không cần bất kì lời nào, mấy người vệ sĩ sụ mặt sải bước đi đến trước mặt Chu Đáo và Chu Tuyền, giọng cứng rắn.

Đây là công khai đuổi khách đuổi khách, hơn nữa còn là tình cảnh vô cùng khó coi! Chu Đáo khế cắn răng, quay đầu nhìn về phía Hứa Chấn Thiên, mong đợi Hứa Chấn Thiên có thể nói gì đó.

Hứa Chấn Thiên đã để cho Chu Đáo thất vọng. Truyền thống bao che của Hứa gia không chỉ đơn thuần là Hứa Mạch che chở Lâm Du, những người khác của Hứa gia cũng sẽ bởi vì lựa chọn của Hứa Mạch mà bảo vệ Lâm Du không cho ngoại ngoại khi dễ. Đừng nói Lâm Du nói đúng sự thật, dù là cô thật sự đắc tội bất kì ai, bọn họ cũng sẽ dốc toàn lực bảo Lâm Du! Đây chính là khác biệt giữa người một nhà và người ngoài, không thể nghi ngờ, vấn đề đã đóng thuyền!

Hứa Chấn Thiên cũng không lên tiếng, Hứa Hoán càng không lên tiếng. Chậm rãi uống nước, chế giễu. Đầu óc hai cha con Chu gia đúng là ngu muội, nghĩ sao mà lại chạy tới Hứa gia yêu cầu đòi Lâm Du về? Chẳng lẽ bọn họ cho là chỉ cần bọn họ tùy tiện nói mấy câu đáng thương, Hứa gia liền nhượng bộ? Ngây thơ như vậy, cho nên cho cậu cũng không có ý bỏ đá xuống giếng.

“Chú Chu, đây là lần đầu tiên con tỏ rõ thái độ ngay trước mặt chú, cũng là lần cuối cùng nói chuyện này với chú.” Nhìn sắc mặt khó coi của Chu Đáo, giọng của Lâm Du hòa hoãn lại.

Bất quá, lời Lâm Du nói ra khỏi miệng vẫn không chút lưu tình như cũ: “Con tin tưởng lời chú nói là trước đó chú và Chu gia không biết chuyện. Nhưng thật xin lỗi, con không có biện pháp tuân theo ước nguyện của ông nội. Duyên phận Chu gia cùng Lâm gia, không nhất định phải là do con kéo dài. Nhất Thiên cũng là con gái Lâm gia, hơn nữa, so với con, cô ấy thích hợp gả đi Chu gia hơn. Có em ấy ở đấy, bất cứ lúc nào ba mẹ con cũng sẽ ủng hộ Chu Tuyền.”

“Tiểu Du, lời này của con là ý gì? Chú muốn con làm con dâu là vì cảm thấy con là đứa trẻ tốt, không có ý đồ khác, với ba mẹ con cũng không có chút quan hệ nào...” Mặc dù càng nói càng chột dạ, Chu Đáo vẫn kiên trì nói hết lời.

Chu Đáo thừa nhận, nếu như không phải Lâm Nhất Thiên đắc tội Hứa gia, khi biết Lâm Du không phải là con gái ruột Lâm Hồng Tín, khẳng định ông sẽ nghi ngờ về người con dâu Lâm Nhất Thiên này!

Người ngoài không biết chuyện Chu Tuyền là con riêng, nhưng người nhà họ Chu rất rõ ràng. Không ngoài dự liệu, gia sản Chu gia nhất định sẽ để lại cho Chu Lăng. Dưới tình huống này, Chu Đáo không thể không mưu tính trước thay Chu Tuyền. Cũng chính bởi vì như vậy, ông mới có thể bỏ qua hôn sự Chu Lăng không nói, ngược lại giữ vững quyết định giúp Chu Tuyền cưới Lâm Du!

Nghĩ lúc đó lúc Lâm An Yên còn tại thế, thương yêu nhất chính là cháu gái Lâm Du. Hơn nữa Lâm An Yên đã từng tiết lộ, phàm là khi ông qua đời, di sản lưu lại cho Lâm Du tuyệt đối sẽ không thiếu! Chu Đáo chính tai nghe qua những lời này, dĩ nhiên đối với Lâm Du hơn coi trọng.

Nếu sớm biết Lâm Du cũng không phải là con gái Lâm Hồng Tín, Chu Đáo không thể nào đáp ứng cho Chu Tuyền cưới Lâm Du đơn giản như vậy. Ông muốn chọn nhà thông gia có gia cảnh không tệ có thể ủng hộ, nâng đỡ Chu Tuyền!

Bác Dương có thể kiếm tiền, là con đường không tệ với Chu Tuyền, Lâm gia cũng không có căn cơ thâm hậu thế gia... Dù ngày sau thân phận của Chu Tuyền bị vạch trần, Chu Đáo cũng không sợ sinh ra biến cố, càng không sợ Lâm gia oán hận Chu gia!

Trời xui đất khiến, Lâm Nhất Thiên gả vào Chu gia, Lâm Hồng Tín lại cho ra cam kết thích hợp... Chu Tuyền lựa chọn như thế điều kiện, Chu Đáo hiểu, cũng đồng ý.

Nhưng không tốt ở chỗ Lâm Nhất Thiên trêu chọc tới Hứa Mạch, Chu gia bọn họ hoàn toàn không gánh nổi khi Hứa gia trả thù! Nếu như bởi vì Lâm Nhất Thiên mà Chu Tuyền gặp phải dính líu, Chu Đáo tuyệt đối không cho phép.

Sau khi cân nhắc hơn thiệt, cuối cùng Chu Đáo cho ra quyết định chặt vật. Vô luận như thế nào, Chu gia cũng không thể lưu lại Lâm Nhất Thiên. Coi như không thể thành công đem Lâm Du đổi về, bọn họ cũng phải mau sớm thoát khỏi Lâm Nhất Thiên, đem Lâm Nhất Thiên đuổi khỏi Chu gia!

"Nếu quả thật như chú Chu nói, thì Chu gia hẳn càng phải tiếp nhận Nhất Thiên - người con dâu này rồi. Thật ra Nhất Thiên với Chu Tuyền vô cùng xứng đôi." Lòng dạ âm hiểm, bụng dạ khó lường, hai người như vậy mà không xứng đôi sao? Ngoại trừ Lâm Nhất Thiên, Lâm Du không nghĩ tới ai sẽ thích hợp với Chu Tuyền hơn. Ngược lại, ngoại trừ Chu Tuyền, Lâm Du cũng không cho là những người khác cùng Lâm Nhất Thiên sẽ thích hợp hơn.

Thái độ Lâm Du rất rõ ràng, cũng rất quả quyết. Không có bất kỳ câu oán hận, cũng không có đề cập một chút bất mãn. Chẳng qua là cô chỉ kiên quyết không muốn gả cho Chu Tuyền, càng nói rõ Lâm Nhất Thiên cùng Chu Tuyền thích hợp hơn... Bình tĩnh như vậy, dĩ nhiên Chu Đáo và Chu Tuyền đều không tìm ra được lời phản bác.

"Vẫn là câu nói kia, tiền khách!" Lúc Lâm Du nói chuyện, Hứa Mạch không cản trở, thậm chí còn tỏ ý cho về sĩ tạm thời không hành động. Mà giờ khắc này Lâm Du đã nói xong, tự nhiên hẳn không cần phải lưu cha con Chu gia lại, lại một lần nữa biểu thái.

"Tiểu Du, bất kể như thế nào, Chu gia chúng ta đều chỉ nhận thức người con dâu là con! Nếu như ngày nào đó con đổi ý, tùy thời có thể..." Chu Đáo cùng Chu Tuyền nhất trí nhìn về Lâm Du, thần sắc Chu Đáo trịnh trọng cam kết, chỉ đợi Lâm Du nói thêm gì nữa.

Nhưng Lâm Du không có nói lời, không đợi Chu Đáo nói xong, liền mặt đầy hờ hững đẩy Hứa Mạch đi ra: "Ông nội Hứa, con cùng Hứa Mạch trở về phòng trước."

Căn phòng lúc trước của Hứa Mạch ở lầu hai. Bất quá từ khi hẳn tỉnh lại, liền đổi xuống lầu dưới.

Đối với việc đổi phòng này, người không hài lòng không phải Lâm Du mà chính là Hứa Mạch. Vốn hẳn và Lâm Du ở căn phòng lân cận nhau, coi như ngồi lên xe lăn, mọi lúc hẳn đều có thể đi tìm Lâm Du. Hiện nay lầu trên lầu dưới, cách nhau một cái cầu thang, thật là làm khó hẳn.

Mang theo khuôn mặt không tình nguyện, Chu Đáo cùng Chu Tuyền bị mời về. Chỉ bất quá mới vừa ra khỏi địa bàn Hứa gia, bọn họ liền nhìn nhau cười một tiếng, lộ ra vẻ mặt nhẹ nhõm.

Dĩ nhiên bọn họ biết, đem Lâm Du đổi về là chuyện không thể nào. Nhưng nếu không làm như vậy, bọn họ không thể nào tỏ rõ thái độ với Hứa gia. Nay chỉ hy vọng Hứa gia có thể tin tưởng, bọn họ trước đó quả thật không biết chuyện, giờ phút này cũng vội vã phui sạch quan hệ với Lâm Nhất Thiên...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41-1

Editor: Linh Ngọc

Chào mọi người, từ bây giờ mình sẽ edit chung với hai bạn kia ^^

Lễ cưới của Lâm Du và Hứa Mạch, được tổ chức rất lớn. Hoàng lão gia, Phong Tĩnh, Triệu Tuyết Nhi, tất cả đều đến. Tất nhiên người của nhà họ Gia và người nhà họ Lâm của không ngoại lệ.

Cố Nhiên là do Hứa Hoán kéo tới, sau khi ở bên Tô Nhiên náo loạn một thời gian, tự nhiên quan hệ của hai người từ từ dịu lại, dần dần quay về chiều hướng tốt.

"Làm bạn thân của cô dâu, anh được sắp xếp cho ngồi chỗ này." Nhìn vị trí Phong Tĩnh và Triệu Tuyết Nhi, Hứa Hoán bầu môi, cười đầy hàm ý.

Cố Nhiên tức giận hừ lạnh một tiếng, nhưng cũng không phản bác. Anh đương nhiên là ngồi bên này của Lâm Du, bạn thân của cô dâu, có gì khác biệt chứ?

“Cố thiếu gia.” Nhìn thấy Cố Nhiên, Triệu Tuyết Nhi mở đầu chào hỏi.

“Cô là..?” Lúc Cố Nhiên đến đây, anh không chú ý người nào ngồi chỗ này. Sau khi nhận ra là Triệu Tuyết Nhi, nhất thời kinh ngạc, “Đã lâu không gặp, cô thay đổi không ít.”

“Cách biệt ba ngày, cũng làm thay đổi con người mà!” Sau khi gia nhập vào giới giải trí, Triệu Tuyết Nhi cũng sinh ra không ít tự tin. Cả người đầy khí chất, thay đổi rất nhiều so với trước đây. Nhiều lúc tưởng rằng hai người, cũng chẳng có gì lạ.

“Thật đúng là.” Thời gian gần đây đã xảy ra rất nhiều chuyện, Cố Nhiên cảm thấy đầu anh không đủ nhanh để tiếp thu. Cũng may hôm nay, là ngày vui Lâm Du, chỉ ít cũng khiến trong lòng Cố Nhiên cảm thấy thoải mái.

Về phần Triệu Tuyết Nhi, tuy rằng hai nhà có quan hệ thông gia, nhưng trên thực tế, Cố Nhiên tiếp xúc với Triệu Linh Lộ nhiều hơn. Mặc dù lúc này hai người ngồi chung một bàn, nhưng cũng không có chủ đề để trò chuyện.

Cảm giác được Cố Nhiên không có ý định trả lời, Triệu Tuyết Nhi thức thời thu hồi lực chú ý, tiếp tục quay sang Phong Tĩnh: “Chủ biên Phong, tiệc cưới của chị Lâm Du cũng là do tuần san các chị phát sóng trực tiếp toàn bộ quá trình sao?”

“Không phải.” Tuy rằng tôi cũng rất muốn, nhưng thực lực của Đóa Nhuế chưa đạt tới trình độ này. Hơn nữa chuyên mục có liên quan đến Lâm Du, Đóa Nhuế vẫn đang tiến hành làm, sẽ không bỏ mất. Lần này toàn bộ phát sóng trực tiếp, là do Đại thiếu gia Hứa bên kia sắp xếp.” Người của Lâm Du đã thông báo trước đó, đối với Triệu Tuyết Nhi, Phong Tĩnh có thái độ coi như thân mật: “Ngược lại là em, gần đây có bộ phim điện ảnh sắp lên sóng? Có chịu nể mặt tôi, giúp đỡ phòng vấn một chút?”

“Chủ biên Phong thật biết nói đùa, phỏng vấn của Đóa Nhuế, tôi tất nhiên là sẽ nhận lời. Coi như mọi người không mời tôi, thì tôi cũng luôn mong chờ.” Trước kia Triệu Tuyết Nhi sẽ nói chuyện mà không khách sáo. Mà nay Triệu Tuyết Nhi, thật là thay đổi không ít. Đương nhiên, cũng bởi vì trong lòng Triệu Tuyết Nhi biết rõ, tuần san Đóa Nhuế quan hệ khá thân thiết với Lâm Du.

“Vậy thì rất tốt. Tôi liền kêu người sang công ty giải trí Thần Thiên thương lượng!” Phong Tĩnh cười, thiện ý trêu ghẹo nói, “Nhớ kỹ nhất thiết phải đến nha!”

“Vâng, nhất định nhớ rồi. À phải rồi, chủ biên Phong không biết có hứng thú với phim điện ảnh không? Nếu có thời gian, có thể đi xem một chút.”

Mấy ngày nay Triệu Tuyết Nhi cố tình mời về Lâm Du. Lúc ra cửa, người đại diện cho cô rất nhiều vé, để cô có thể mời bạn bè. Nhưng nói đến bạn bè, thực sự cô không có. Còn không bằng thuận nước đẩy thuyền, đưa cho Phong Tĩnh là xong.

“Tôi vốn đang dự định dùng tiền nhờ quan hệ. Bây giờ tốt rồi, bớt việc, cảm ơn cảm ơn!” Phong Tĩnh ngại ngùng nói.

Đóa Nhuế không phát triển lắm trong giới, nhưng cũng có danh tiếng không nhỏ. Thân là chủ biên của Đóa Nhuế, lần đầu tham gia điện ảnh mà nói, cũng không nhọc lòng.

Nhưng, lời nói ngọt ngào ai mà không thích nghe. Đặc biệt là ở nơi này, trường hợp này, như vậy sẽ ổn thỏa. Dù sao, trong lòng các cô đều biết rõ, coi đôi phương như là người của mình.

“Chủ biên Phong, người quá khách sáo.” Triệu Tuyết Nhi lắc đầu, cười kéo khóa túi lên.

“Còn dư lại tám vé, dự định tặng ai sao?” Nhìn thấy trong túi Triệu Tuyết Nhi còn dư lại một tám vé mời, Phong Tĩnh thuận miệng hỏi.

“Chỉ có hai tám là tặng bạn. Đợi chị Lâm Du sang đây, muốn đưa cho chị ấy.” Triệu Tuyết Nhi không có giấu diếm, cũng không cảm thấy cần phải che giấu. Ngồi cùng một bàn, mọi người không phải đều mù, không thể nào không nhìn thấy.

Phong Tĩnh lại yên lặng, cũng không hỏi tới vì sao những tám vé khác lại không tặng người ta. Thân thể Triệu Tuyết Nhi và những việc cô ấy trải qua, trong phỏng vấn, cô cũng hiểu rõ. Luôn cảm thấy nếu như tiếp tục hỏi, sẽ trở thành người không biết phân nặng nhẹ.

Nhưng mà Phong Tĩnh không hỏi, toàn bộ quá trình hai người nói chuyện, Cố Nhiên cũng rất hứng thú: “Như vậy cô có rất nhiều vé? Nếu không có ý định đưa cho người khác, có thể cho tôi được không?”

Nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Triệu Tuyết Nhi, Cố Nhiên lúng túng cười cười. Ý thức được anh như vậy có chút đường đột, dù sao anh cũng không quen biết Triệu Tuyết Nhi, sau đó bổ sung: “Tôi có thể bỏ tiền mua.”

“Không cần tiền, nếu Cố thiếu gia thấy hứng thú, thì mời bạn bè cùng đi.” Thấy Cố Nhiên thật sự dự định đi xem, Triệu Tuyết Nhi thật là rộng rãi mở túi ra, lấy nhiều vé mời tặng cho anh.

“Làm sao tôi có thể không biết xấu hổ? Hai chúng ta cũng không thân lắm...” Từ trước đến nay Cố Nhiên luôn lẹ miệng, có sao nói vậy. Mà việc này, cũng nói hết trước mặt Triệu Tuyết Nhi.

Về mặt Triệu Tuyết Nhi Triệu Tuyết Nhi rõ ràng giật mình. Sau một lúc lâu, mới thì thào nói: “Không phải anh là vị hôn phu của Triệu Linh Lộ sao? Nói như thế nào cũng là người thân...”

“Ai là hôn phu của Triệu Linh Lộ chứ?” Thấy sắc mặt của Triệu Tuyết Nhi có cái gì đó không đúng, Cố Nhiên có chút ngượng ngùng. Cảm tay của

người ta quá mềm mại, làm anh quá vô ý, giờ đang chuẩn bị nói xin lỗi thì nghe được lời nói của Triệu Tuyết Nhi, nhất thời tức giận.

"Nhưng mà Triệu Linh Lộ nói..." Đường như Cố Nhiên chưa quen thuộc chưa quen thuộc Triệu Tuyết Nhi, kỳ thực Triệu Tuyết Nhi cũng không hiểu Cố Nhiên bao nhiêu.

Ngoại trừ biết anh là người nhà họ Cố, là vị hôn phu của Triệu Linh Lộ. Nhưng thứ khác, Triệu Tuyết Nhi chưa từng hiểu kỳ, cũng không có quan tâm nhiều. Người Triệu gia thỉnh thoảng lấy chuyện này ra trêu ghẹo Triệu Linh Lộ, mỗi người đều thái độ đồng tình. Cho nên cô vẫn cho là, tình cảm của Triệu Linh Lộ và Cố Nhiên là thật...

"Sao cô ta lại nói như vậy? Còn nữa cô ta nói cô không phải là con gái của Triệu gia cũng là sự thật sao?" Lời Cố Nhiên Cố Nhiên Cố Nhiên vừa ra khỏi miệng, sắc mặt của Triệu Tuyết Nhi trắng lán thứ hai.

Mà Cố Nhiên, chỉ hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình. Anh không phải cố ý! Thế nhưng hôm nay tâm trạng anh có gì đó không đúng. Liên tiếp nói sai, cảm giác như mình cố ý khi dễ con gái nhà người ta. Quá mất mặt!

"Xin lỗi." Triệu Tuyết Nhi và Cố Nhiên cùng nhau nói, lại cùng nhau ngẩng đầu, nhìn đối phương.

"Cô không cần xin lỗi tôi, là tôi sai, nói lung tung. Cô là con gái của Triệu gia, nhất định là chính xác! Vừa rồi tôi hơi loạn, mong cô đừng để trong lòng." Cố Nhiên đi trước một bước.

"Tôi cũng có lỗi. Thực sự rất xin lỗi, tôi không biết tình hình mà nói lung tung. Nếu như mạo phạm đến anh, xin anh tha thứ cho." Cố Nhiên xin lỗi, không hề nằm trong tính toán của Triệu Tuyết Nhi.

Không thể phủ nhận, Cố Nhiên nói như vậy quả thật có một chút xúc phạm tới Triệu Tuyết Nhi. Thế nhưng cô sớm đã hình thành thói quen, không hề yếu ớt chịu không nổi một đả kích như vậy.

Ở trong lòng của Triệu Tuyết Nhi, từ khi biết chị Lâm Du, cô đã bắt đầu học được cách tạo lòng tin, nắm chặt ý kiến của mình, biết làm sao điều khiển được tâm trạng, cũng hiểu được không thể than trời trách đất, không hối hận. Hiện nay cô, có đã có năng lực, trở nên kiên cường!

"Không trách cô được! Vừa nhìn liền biết cô không phải là loại người nhiều chuyện, nhất định là Triệu Linh Lộ ở phía sau bịa đặt, làm hại tất cả mọi người đều hiểu lầm quan hệ của tôi và cô ta!" Thấy Triệu Tuyết Nhi thành tâm xin lỗi, Cố Nhiên khoát tay, không chút khách khí đổ tất cả trách nhiệm lên đầu Triệu Linh Lộ.

Cố Nhiên kết luận như vậy, khiến Triệu Tuyết Nhi há hốc mồm, muốn giải thích lại không biết nên bắt đầu nói từ đâu. Vừa hay phía sau, Lâm Du và Hứa Mạch đã ra.

Lâm Du nói, cô không làm theo đạo Chúa, vì thế hôn lễ không cần theo kiểu Âu Tây. Hứa Mạch không ý kiến. Gật đầu đồng ý.

Nghe nói việc này, Hứa Chấn Thiên luôn miệng khen, rất nhiều khen ngợi. Thậm chí còn dặn dò Hứa Hoán và đám con cháu, say này kết hôn, phải theo như tập tục của nước chúng ta!

Phải theo như tập tục của nước chúng ta? Ngoài mặt Hứa Hoán không lên tiếng, nhưng trong lòng chỉ lắc đầu. Hôn lễ ở giáo đường, chỉ cần nước ba tiếng "Tôi nguyện ý", còn tiệc cưới thì chú rể phải đọc diễn văn, nói nhiều lời tuyên ngôn tình yêu ngọt ngào... Anh chân thành đồng tình với cảnh ngộ của anh họ, chỉ mong anh họ mạnh khỏe.

Hứa Hoán lo lắng, Hứa Mạch ở đây, hoàn toàn không phải là vấn đề khó nói! Nếu như thật lòng muốn lấy một người, bất luận hôn lễ rườm rà cỡ nào, cũng chỉ là hạnh phúc ngọt ngào mà thôi. Chỉ cần Lâm Du thích, anh ấy nhất định sẽ thực hiện được.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41-2

Editor: Linh Ngọc

Kiếp trước Lâm Du gả cho người rất xuất sắc. Nhưng Chu Tuyền lại sĩ diện, diễn văn của chú rể phải đọc trong tiệc cưới trực tiếp bị bỏ đi. Lúc đó Lâm Du không chú ý đến màn này, mà bây giờ Lâm Du không ngờ sẽ có đoạn này.

Đợi đến thấy được các mục trong lễ cưới, Lâm Du mới phát hiện, có vài mục mà cô không biết. Nhưng mà lúc này nhắc bỏ đi, đã không còn kịp.

Vì vậy, lúc Hứa Mạch chuẩn bị lên, Lâm Du cũng không tránh khỏi theo qui trình, đèn chiếu xuống chỗ ngồi.

"Đầu tiên, rất cảm ơn các bạn và mọi người đã đến đây vào ngày hôm nay, tôi rất vui khi cùng ngồi một chỗ với mọi người, đây là ngày hạnh phúc nhất

của tôi.” Lấy lại tự nhiên trên sân khấu, Hứa Mạch một tay cầm microphone nở nụ cười ấm áp.

Phong cách lời nói đầu cũ rích, vì Lâm Du, anh họ có thể nói bất cứ điều gì! May mà một đám khách mời phía dưới vẫn vỗ tay nhiệt tình, hơn nữa...

Liên Gia Gia cũng vỗ tay? Thật là kỳ lạ! Hứa Hoán không lên tiếng lắc đầu. Nếu như người trên sân khấu không phải là Hứa Mạch, anh vô cùng nghi ngờ, anh có thể nhìn để nghe tiếp được hay không.

“Tôi tin mọi người đều biết, trong nửa năm qua, tôi đã xảy ra rất nhiều chuyện.” Lời kể tiếp của Hứa Mạch, làm bầu không khí trong lễ cưới chớp mắt chuyển từ vui mừng sang lạnh lẽo.

Người Hứa gia nhìn nhau, không lường trước được Hứa Mạch lại nói chuyện này, càng không biết rằng Hứa Mạch lại nói chuyện gì tiếp.

Cả hội trường lặng ngắt như tờ, Triệu Tuyết, Phong Tình thậm chí Cố Nhiên, ai nấy vẻ mặt lo lắng nhìn Lâm Du.

Mặt Lâm Hồng Tín và Tôn Uyển Đình lộ vẻ vô cùng kinh ngạc, bầu không khí trở nên kỳ quái. Chuyện gì xảy ra? Hứa Mạch muốn nói chuyện tay nạn giao thông và trở thành người thực vật sao? Chẳng lẽ muốn nói đến chuyện Lâm gia đòi cô dâu? Nếu như vậy, lễ cưới vẫn tiếp tục sao?

Lâm Nhất Thiên khinh thường hừ lạnh một tiếng, khóe miệng nhếch lên. Nếu như Hứa Mạch thực sự nói, chính là làm cho Lâm Du mất mặt. Nói vậy lễ cưới đêm nay, nhất định sẽ trở thành trò cười. Lúc này đây Lâm Du chết chắc!

Nghĩ tới đây, Lâm Nhất Thiên đứng dậy khỏi chỗ ngồi, yên lặng đi qua chỗ Lâm Du. Cô đã bắt đầu không kịp chờ đợi nhìn bộ dáng chật vật của Lâm Du, khẳng định thú vị! Rất tuyệt!

“Sau tai nạn xe, tất cả mọi người đều cho là tôi không tỉnh lại nữa. Ngay cả tôi cũng cho rằng mình sẽ mãi mãi nằm trên giường.” Cảm giác được không khí của hội trường chuyển biến, nụ cười Hứa Mạch biến mất, ánh mắt rơi vào trên người Lâm Du, vẻ mặt tự nhiên tiếp tục nói, “Nhưng mà, mãi đến khi Tiểu Du xuất hiện, tôi thì ra đây là số phận đưa cho tôi một phần quà lớn.”

Câu nói sau cùng của Hứa Mạch, khiến đa số mọi người thở dài một hơi, đều lộ ra ý cười. Thì ra là muốn mượn chuyện này bày tỏ, không phải dính tới ân oán Lâm gia, là bọn hắn suy nghĩ nhiều quá!

Quà tặng? Lâm Nhất Thiên dừng bước lại, không dám tin quay đầu nhìn Hứa Mạch. Hứa Mạch đây là ý gì? Bày tỏ với Lâm Du?

Thật đáng tiếc, sau khi Hứa Mạch nói, lần thứ hai chuyển biến tình hình, chọc cho người quan tâm anh và Lâm Du, pháp phòng lo sợ.

Hứa Mạch nói: “Thành phố D nói nhỏ cũng không nhỏ, nói lớn cũng không lớn. Đã là bí mật, ở nơi này giới thượng lưu cũng không giấu được. Chẳng hạn như trước đó Tiểu Du là vị hôn thê của Chu thiếu, giống như chuyện tôi xảy ra tai nạn xe cùng em gái của Lâm Du là có liên quan, giống như hai con gái của Lâm gia lập gia đình vào cùng một ngày, hình như có gì đó không đúng?”

Mỗi một trường hợp thay đổi, tất cả mọi người nguyên ý hòa theo Hứa Mạch một đôi lời. Vậy mà lúc này, Hứa Mạch mang theo nụ cười và câu hỏi, ngay cả Hứa Hoán cũng không dám đơn giản gạt đầu hay là lắc đầu. Rốt cuộc anh họ giờ trở quý gì? Dự định trước mặt mọi người nói tất cả mọi chuyện? Như vậy không được tốt lắm? Tình hình Lâm Du sẽ rất lúng túng?

Thì ra đó chỉ là bước đệm! Lâm Nhất Thiên an tâm lại, vốn định về chỗ cũ nhưng lại tiếp tục đi tiếp.

“Quả thực thật muốn nói, tôi cũng không biết lý do. Có lẽ là Lâm gia nghĩ, Tiểu Du và Chu Nhị thiếu không thích hợp, cho nên đến lúc này mới đòi cô dâu? Cũng có lẽ là do Chu gia đột nhiên phát hiện thân thể của Tiểu Du có nội tình khác, vì thế bàn bạc lại với Lâm gia?” Hoàn toàn không chịu trách nhiệm mình suy đoán, căn bản Hứa Mạch không để ý anh đã bỏ bom xuống cả hội trường, cười híp mắt vào vấn đề chính.

“Mặc kệ sau lưng tôi mọi người có câu hỏi gì về hôn lễ này, nhưng từ nay về sau, tôi không muốn nghe bất kỳ lời nào không nên nữa. Đồng thời, ở đây, tôi trịnh trọng nói với mọi người: Chỉ cần là Lâm Du, mặc kệ cô ấy có phải con gái ruột của tổng giám đốc Dương hay không, tôi đều lấy cô ấy về Hứa gia! Với tôi mà nói, trên đời này cô ấy là thiên sứ độc nhất vô nhị! Trong lúc thời gian tôi khó khăn nhất, cô ấy vẫn mãi bên cạnh tôi, chăm sóc tôi đến khi tỉnh lại! Đã in sâu vào lòng tôi, là thiên sứ đẹp nhất!” Sau khi Hứa Mạch nói xong, phòng tiệc bỗng nhiên bắt đầu khởi sắc, truyền đến không ít âm thanh.

Mà chỗ Lâm Du đứng, ruy băng cánh hoa phát phối, hình ảnh tuyệt đẹp ấy đã ngăn bước chân của Lâm Nhất Thiên lại.

Chỉ còn cách Lâm Du vài bước, Lâm Nhất Thiên không thể nào bước tiếp được nữa, mở mắt to oán hận trừng mắt nhìn Lâm Du. Không thể nào! Không nên tiến triển như vậy! Hứa Mạch anh ta... là thích Lâm Du thật sao?

“Bốp bốp...” Tiếng vỗ tay vang lên, Hứa Hoán, Cố Nhiên, Triệu Tuyết Nhi phối hợp rất ăn ý, thuận lợi dẫn cả bầu không khí hội trường trở nên sôi trào.

“Không tệ, tốt vô cùng!” Tần Khả Tâm vừa đi theo ra sức vỗ tay, một bên vui mừng nói. Hứa Chấn Thiên và hứa diệt lỗi đều không nói chuyện, trên mặt cũng nhất trí tán thành. Nếu như nói lúc trước, bọn họ vẫn còn cần nhắc, cũng biết cần cẩn thận lựa chọn người con gái phù hợp. Nhưng Hứa Mạch gặp chuyện không may, bọn họ lại có yêu cầu khác, chỉ đồ Hứa Mạch bình an vô sự là tốt rồi.

Lâm đứng trên sân khấu, cũng cần theo qui trình, là đọc diễn văn. Còn hơn Hứa Mạch, lời nói của cô đơn giản khiến cho mọi người kinh ngạc. Cô không nhìn tới bất cứ kẻ nào, ánh mắt chỉ dừng lại trên người Hứa Mạch. Khóe môi nhếch lên, lộ ra ý cười nhàn nhạt: “Cảm ơn.”

“Nhưng lời này phải là do anh nói. Nếu như không có em, chỉ sợ bây giờ anh vẫn còn nằm trên giường không thể cử động.” Nụ cười trên mặt Hứa Mạch

càng rực rỡ, trước mặt mọi người bắt đầu thực hiện nghi thức kết hôn.

Đầu tiên Hứa Mạch đeo nhẫn vào trên tay Lâm Du, sau đó cầm lấy hai hộp khác hai tay đưa lên: “Cái này không đơn thuần anh muốn em lấy, còn có ba chữ, anh cũng muốn anh nhận lấy.”

Ba chữ? Sẽ không phải là ba chữ mà cô cô đó chứ? Lâm Du dừng một chút, bình tĩnh nhìn Hứa Mạch, chỉ chớp lát đã nhận ra hai mặt của hôn nhân.

“Không ngờ anh họ lại như vậy, tôi thật sự bị làm cảm động chết mất!” Nếu như nói trước đây, Hứa Hoán còn có chút hoài nghi Hứa Mạch có phải thật thích Lâm Du. Hay không. Thế nhưng từ giờ này khắc này: Hứa Hoán một mực tin tưởng: Hứa Mạch là thật lòng với Lâm Du.

“Không hổ là Hứa đại thiếu! Ba chữ anh yêu em, quá có lòng!” Đường như theo lời Hứa Hoán, Triệu Tuyết Nhi đã mù quáng cảm động.

“Quả thực rất có lòng, đặc biệt có lòng!” Đồng thời Phong Tĩnh nói như thế trong góc phòng nhiếp ảnh gia gật đầu. Tuy rằng Đóa Nhuế không có biện pháp ghi hình, nhưng Hứa thiếu đã đặc cách, bọn họ có thể tiến đến quay chụp làm chuyên mục tư liệu sống. Mà mới vừa rồi một màn kia, tuyệt đối là kinh điển giữa kinh điển!

“Chỉ nghe nói qua có nhẫn độc nhất vô nhị, lại không nghĩ rằng còn có thứ còn hơn nữa. Đại diện cho “Anh yêu em”, cuối cùng tôi cũng phục sát đất!” Hứa Mạch còn hơn các chiêu của gái, Cổ Nhiên lắc đầu, thờ dài không ngớt đồng thời, bỗng nhiên an tâm. Nếu đã xác định Lâm Du hạnh phúc, như vậy anh cũng nên buông xuống triệt để!

Bị đá kích, Lâm Nhất Thiên không biết làm gì. Nhìn lễ cưới của Lâm Du, lễ cưới của cô và Chu Tuyền càng không đáng nhắc đến. Bất luận như thế nào, cô cũng không cam lòng!

Nếu... Nếu khi đó gã đến Hứa gia không phải là Lâm Du, mà là cô, vậy nữ nhân vật chính đêm nay không phải là cô sao? Không cách nào đè nén, Lâm Nhất Thiên suy nghĩ.

Chu Tuyền cũng rất không vui. Trước mặt mọi người Hứa Mạch nhắc tới Lâm Du vốn là vị hôn thê của anh, nhưng Chu gia nhưng bởi vì thân thể Lâm Du nên sửa thành Lâm Nhất Thiên... Thực ra cái này cũng không đúng!

Lấy Lâm Nhất Thiên một thời gian, trong lòng anh nghĩ đây là Lâm Du, cho rằng người mình lấy cũng là Lâm Du! Anh cũng là bị Lâm gia tính kế, bị Lâm Nhất Thiên tính kế!

Hứa Mạch vu khống, là cố ý làm hủy danh tiếng của Chu gia! Kể từ đó, Hứa gia không gây phiền phức cho Chu gia, tình cảnh anh ở Chu gia cũng rất xấu hổ.

Cảm giác được ánh mắt kì lạ của nhiều người, Chu Tuyền có chút ngồi không yên, theo bản năng muốn đứng dậy rời đi.

Nhưng mà, một ánh mắt cảnh cáo của Chu Chí quét tới, Chu Tuyền vẫn là ngoan ngoãn ngồi xuống lại. Ở Chu gia, ba là chỗ dựa vững chắc duy nhất của anh, bất luận như thế nào anh cũng không thể làm ba tức giận!

Tức giận? Chu Chí chỉ là ngồi đây cho có. Trong thương trường, tất nhiên lợi ích là quan trọng nhất, nhưng chữ tín cũng không thể bỏ qua. Tối nay là lễ cưới của Hứa Mạch, ở đây không thiếu nhất chính là thân phận, người có địa vị! Ông có một dự cảm, sau khi Chu thị hợp tác sẽ có rất nhiều điều khó khăn... Rồi loạn vô cùng.

Ngoài ra, Chu Chí càng chính là truyền thông ở đây. Ký giả, nhiếp ảnh gia... Lời nói vừa rồi của Hứa Mạch e là đã bị ghi lại. Lần này Chu gia hơi khó khăn rồi đây.

Phía dưới, sắc mặt của Lâm Hồng Tín và Tôn Uyển Đình thay đổi liên tục, Nếu như Hứa Mạch thực sự yêu Lâm Du, như vậy, trước khi Hứa Mạch hành động.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Editor: Phan Đình Lâm

Hoàng lão tiền bối tuy có tên trong danh sách khách mời, nhưng sự xuất hiện của ông cũng khó tránh khỏi không ít ánh nhìn chăm chú. Đến khi biết được ông thu Lâm Du làm đồ đệ, mọi người liền nhìn cô với con mắt khác.

“Lâm Du là đồ đệ của Hoàng lão tiền bối sao? Đùa à?” Tôn Uyển Đình không dám tin, chọc chọc bên người Lâm Hồng Tín, bà luôn cảm thấy đây chỉ là Hứa gia cố ý giữ thể diện cho Lâm Du.

”Trước kia thì không, bây giờ là phải.” Sắc mặt âm trầm nhìn Lâm Du, Lâm Hồng Tín lắc đầu một cái. Sớm biết Lâm Du năng lực như vậy, ông sẽ không từ bỏ con cờ tốt này!

Năm đó nếu không có Lâm Du, sao ông có thể được ba tính nhiệm, rồi nắm quyền điều hành Bắc Dương? Lúc đó ông rất kiêng dè uy nghiêm của ba mình, mọi việc đều cẩn thận, đoán trước ngấm sau, chưa bao giờ đi sai một bước. Nhưng hiện nay thì...

Rốt cuộc ông không còn coi trọng sự tồn tại của Lâm Du từ lúc nào? Chắc là từ lúc ba qua đời. Ân hận, nguy trang nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng đến lúc tự do thì sau phải tự ngược đãi chính mình?

Có lẽ ngay cả ông cũng không ý thức được oán hận Lâm Du đã tích tụ quá sâu trong lòng. Cho nên đến lúc buông lỏng liên lan tràn, che hết tất cả lý trí của ông.

Sự tình của Lâm Nhất Thiên chỉ là một lỗ hổng. Trong lòng Lâm Hồng Tín biết rõ, cho dù không có Lâm Nhất Thiên, sớm muộn rồi ông cũng sẽ ra tay với Lâm Du. Bất mãn đã sớm tồn tại, chẳng qua là không có hiện ra thôi.

Vốn là lúc Hứa Mạch tỉnh lại, Lâm Hồng Tín rất nóng lòng, nhưng chẳng hề đem lỗi lầm đổ lên người mình. Chẳng qua là Nhất Thiên không cẩn thận, chỉ phạm một cái sai lầm nho nhỏ, tội không đáng chết! Bọn họ chỉ muốn bảo vệ tốt con gái của mình. Không có một tia sám hối!

Nhưng tới hôm nay, Lâm Hồng Tín mới ý thức được rằng ông đã bất cẩn đến mức nào. Mặc dù Lâm An Yên đã chết, giá trị Lâm Du vẫn tồn tại như cũ. Ông không nên đem Lâm Du ném ra ngoài quá sớm, không nên bỏ qua con cờ vốn đang nắm trong tay này! Hy vọng bây giờ bắt đầu lại vẫn còn kịp.

So với Lâm Hồng Tín, sắc mặt Lâm Nhất Thiên càng âm trầm hơn. Cô còn tưởng rằng, có thể thấy Lâm Du biến thành trò cười. Lại không nghĩ rằng, Hứa Mạch nói những thứ kia chính là vì giúp Lâm Du, hướng tất cả mọi người tuyên bố: Lâm Du là người Hứa Mạch yêu, không cho phép coi thường!

Từ nhỏ Lâm Nhất Thiên đã cảm thấy vận mệnh đối với cô không công bằng. Lúc ông nội còn sống đều thiên vị Lâm Du. Vất vả chịu đựng đến khi ông nội chết, cuộc sống của cô mới dần trở nên thoải mái.

Lâm Nhất Thiên thừa nhận, mục tiêu cô theo đuổi Hứa Mạch không chỉ là đơn thuần. Cô rất thích hắn, nhưng cô coi trọng nhiều hơn chính là bối cảnh sau lưng Hứa Mạch. Cô tin chắc, chỉ cần đuổi kịp Hứa Mạch thì sẽ hoàn toàn phủ sạch quan hệ với Lâm Du, có thể cao cao tại thượng mắt nhìn xuống Lâm Du, giống như bóp chết một con kiến vậy!

Nhưng Lâm Nhất Thiên không có nghĩ tới, cuối cùng vẫn là Lâm Du chiếm tiện nghi! Tại sao ông trời lại đối xử với cô như vậy! Người đến bên Hứa Mạch trước là cô mà, thế nào đến cuối cùng, tất cả vinh quang đều biến thành của Lâm Du?

Lại một lần nữa, Lâm Du đoạt đi hết thảy của cô! Ý niệm mãnh liệt thoáng qua ở trong đầu, Lâm Nhất Thiên cắn môi dưới thật chặt, trợn mắt nhìn Lâm Du, tầm mắt hận không thể giết chết Lâm Du!

Cảm giác tầm mắt nóng bỏng của Lâm Nhất Thiên, Lâm Du quay đầu, nhìn trở về. Chạm đến ánh mắt tràn đầy ghen tỵ và căm ghét của Lâm Nhất Thiên, Lâm Nhất Thiên bất động thanh sắc, ngoắc ngoắc khóe miệng, chậm rãi lộ ra nụ cười.

Khiêu khích! Trắng trợn khiêu khích! Tuyệt đối Lâm Du là cố ý! Mưu đồ đã được lập từ sớm! Lâm Nhất Thiên đứng ngồi không yên, hướng đưa qua chất vấn Lâm Du.

”Nhất Thiên, đừng nghịch ngợm.” Kéo tay Lâm Nhất Thiên, Tôn Uyển Đình thuận thế nhìn qua, chỉ thấy phía sau ót Lâm Du. Trong bụng bất đắc dĩ thờ dài, Tôn Uyển Đình thấp giọng dặn dò, “Nay đã khác xưa, thân phận hiện giờ của Lâm Du không như trước, không thể đắc tội.”

”Mẹ! Là cô ta cố tình chọc tức con! Con sẽ không tha cô ta đâu!” Lâm Nhất Thiên vẫn tức giận như cũ, cũng may cô còn nhớ rằng phải hạ thấp âm điệu, nhờ vậy mới không khiến người bên cạnh nhìn sang.

”Được rồi, tỉnh táo lại. Mẹ biết trong lòng con không phục, nhưng chuyện này chúng ta không cách nào dự đoán. Coi như là Lâm Du đạp phải vận *** chó mới có thể xoay mình!” Lâm Du xoay mình, Tôn Uyển Đình cũng bất mãn hết sức. Nhưng không thể chối, vận khí lần này của Lâm Du quả thật đủ mạnh, đủ đẹp!

”Phần may mắn này vốn nên thuộc về con!” Nếu như sớm biết Hứa Mạch hồi tỉnh, Lâm Nhất Thiên không đời nào đem cơ hội gả vào Hứa gia chấp tay nhường.

”Dù là vậy nhưng chúng ta cũng phải chậm rãi tìm cách. Con đừng nóng vội, có ba mẹ ở đây, sẽ không để cho con thua thiệt.” Nói đến đây chuyện, Tôn Uyển Đình cũng tự có khẩu lượng.

Thái độ Chu gia biểu đạt rất rõ, gần đây còn trực tiếp tìm tới Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình, ý tứ đều muốn Lâm Nhất Thiên và Chu Tuyền ly hôn.

Tôn Uyển Đình vốn không đáp ứng chuyện này. Nhưng hiện nay nhìn cảnh tượng rạn vỡ của Lâm Du, Tôn Uyển Đình liền nghĩ lại. Nhất Thiên nhà bà nhất định phải có cuộc sống tốt hơn!

Lâm Du khẽ nhắm mắt lại, trên mặt thoáng qua một tia khinh thường rõ ràng. Cô cái gì cũng không nói nhiều, tiếp tục cùng Hứa Mạch đi mời rượu quan khách.

Bởi vì thân thể Hứa Mạch bất tiện, cho dù đã kết hôn, hai người vẫn không ở chung phòng, cứ như lúc trước người lầu trên kẻ lầu dưới.

Tuy trong lòng từng của Hứa gia suy nghĩ khác nhau, nhưng không một ai nói ra sự nghi ngờ của mình, chuyện của vợ chồng bọn họ thì cứ do bọn họ tự giả quyết.

Sinh hoạt ngày thường của cả hai trước và sau khi cưới đều không thay đổi. Khác biệt duy nhất là mỗi ngày sau khi làm việc, hẳn đều được một ly nước trong lành tuyền.

Được uống lại thứ nước trong trí nhớ, đầu tiên Hứa Mạch sùng sốt một chút. Ngay sau đó không nói hai lời, uống một hơi cạn sạch. Mùi vị lành tuyền quả thật rất tốt, hẳn hoài niệm lắm a!

Thấy Hứa Mạch hỏi cũng không hỏi liền trực tiếp uống ly nước không rõ lai lịch, Lâm Du nhếch miệng, trong mắt lướt qua vẻ kinh ngạc. Cô cho là ít nhất Hứa Mạch sẽ hỏi một chút?

Hứa Mạch đương nhiên sẽ không mở miệng hỏi động cơ của Lâm Du. Hẳn tin tưởng cô, bất kể cô đưa tới bất kỳ vật gì, hẳn cũng sẽ không cự tuyệt. Phần này tín nhiệm đã khắc vào xương tủy, như bóng với hình, mãi không thay đổi!

Lâm Du và Hứa Mạch đúng hẹn có mặt trong ngày lễ ra mắt phim mà Triệu Tuyết Nhi đóng vai nữ chính. Dưới sự bảo vệ của hộ vệ, Lâm Du cố ý đi mua bắp rang cùng coca cola, khiến hai người ngồi cạnh Cố Nhiên bĩu môi.

Vì điều vé mời của Triệu Tuyết Nhi nên khó tránh khỏi sẽ xuất hiện vị trí ghé liền kề. Bất quá coi như Triệu Tuyết Nhi có lòng, cố ý xếp hai vợ chồng Lâm Du vào hai chỗ ngồi riêng. Cho nên mặc dù Cố Nhiên ngồi cùng hàng ghế, nhưng lại cách nhau nhiều chỗ ngồi.

Tới tham gia lễ ra mắt hoặc là diễn viên tham gia trong phim, hoặc là phóng viên, các nhà phê bình, nếu không thì chính bạn bè thân thuộc trong nội bộ... mọi người đều thật lòng tới vì điện ảnh. Ai lại giống như Lâm Du ôm bắp rang cùng coca cola, thật là gai mắt.

Cũng may cả hai đến không tính là sớm, lúc vào rạp chiếu phim thì ánh đèn đã tối xuống. Cho nên không có bao nhiêu người nhận ra thân phận của họ. Cố Nhiên biết cũng là ngoài ý muốn vì cậu vừa vận tiền vào phía sau hai người.

Phong Tĩnh chỉ tới có một người, Cố Nhiên thì ngược lại. Trong tay cậu có rất nhiều vé mời, ngoại trừ mấy tấm còn dư trong tay, một cái cậu kín đáo đưa cho Hứa Hoán, những cái khác thì cậu hiểu kính mẹ cùng bà nội.

Mẹ và bà của cậu là người yêu phim, đặc biệt là phim tình cảm lãng mạn. Mà Triệu Tuyết Nhi đóng ngay bộ phim đúng thể loại Cố Nhiên xem thường nhất, toàn hình ảnh lãng mạn, tình yêu chân thành... Cố Nhiên và Hứa Hoán chính là quá nhàn rồi, không có chuyện gì làm nên mới cố mà đến xem.

Hứa Hoán tới sớm hơn Cố Nhiên. Rốt cuộc cũng thấy Cố Nhiên xuất hiện, liền tức giận: “Đi coi phim điện ảnh cũng tới trễ, sao không đợi đến hết phim rồi tới?”

“Tớ đến phòng vệ sinh mà! Nào nghĩ tới vừa ra liền đụng phải hai vị kia!” Hướng vị trí hiện thời của Lâm Du cùng Hứa Mạch bĩu môi, Cố Nhiên thấp giọng ủy khuất nói, “Cậu cũng biết mà, có anh họ của cậu đi ở phía trước, tớ chỉ dám chậm rãi đi theo phía sau thôi.”

“Còn dám ngụy biện?” Bỏ mặc Cố Nhiên ủy khuất, Hứa Hoán cười lạnh nói, “Có gan thì cậu đến ngắt lời anh tớ đi?”

“Đương nhiên tớ không có can đảm đó, cho nên mới tới trễ mà!” Nếu là Hứa Hoán, Cố Nhiên nhất định phải tiến lên ngắt lời. Nhưng đôi Hứa Mạch, cậu tình nguyện làm tiểu đệ dâng hoàng theo ở phía sau.

“Hai vị thiếu gia thật náo nhiệt.” Ngay cả thanh âm ăn bắp rang của Lâm Du cũng đã giảm xuống rồi! Phong Tĩnh bắt đắc dĩ lắc, mở miệng nhắc nhở.

Cả hai liền ngậm miệng, không nói nữa. Ngẩng đầu lên, nghiêm túc cẩn thận xem phim.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42-2

Lâm Du đoán quả không sai, Triệu Tuyết Nhi vào vai chính bộ phim này rất đẹp mắt, đủ khiến người xem rơi nước mắt. Mà Triệu Tuyết Nhi khi biểu diễn, luôn biết tròn biết méo khiến người ta ấn tượng cực kỳ sâu sắc.

Nghe vang lên tiếng vỗ tay như sấm, Triệu Tuyết Nhi đứng lên, mặt đầy mừng rỡ nhìn về Lâm Du.

Mà Lâm Du nghe được không ít lời khen chân thành. Cô tán dương hướng về phía Triệu Tuyết Nhi gật đầu một cái.

Người xem chậm rãi tản đi, Triệu Tuyết Nhi kích động chạy tới: “Chị, đạo diễn bảo em đến hỏi, chị có thời gian không? Chúng ta làm tiệc ăn mừng!”

”Diễn không tệ, phản hưởng cũng rất tốt, quả thật nên làm tiệc ăn mừng.” Ngoại trừ đạo diễn ra, chỉ có Triệu Tuyết Nhi biết cô là người đầu tư. Cho nên khi Triệu Tuyết Nhi đến, Lâm Du nghĩ cũng không nghĩ, liền lấy thẻ ngân hàng đưa ra, “Bất quá chị sẽ không đi. Mọi người đi ăn mừng đi, chị trả tiền!”

”Tại sao có thể để cho chị trả tiền? Em trả là được rồi!” Mặc dù tiền không nhiều bằng Lâm Du, nhưng trả một bữa cơm, Triệu Tuyết Nhi vẫn trả nổi.

”Chị là người đầu tư, người không thể đến, đây là tâm ý của chị.” Mắt thấy đạo diễn không ngừng nhìn sang hướng bên này, Lâm Du không trì hoãn nữa, thúc giục Triệu Tuyết Nhi nhận thẻ ngân hàng.

Nhưng mà vô luận như thế nào Triệu Tuyết Nhi cũng không chịu nhận. Dĩ nhiên cô biết Lâm Du là người đầu tư, nhưng căn bản Lâm Du không có xuất hiện qua ở Studios. Ai cũng đoán già đoán non, không biết chủ đầu tư là ai.

Rất nhiều lời đồn đãi nổi lên, đến Triệu Tuyết Nhi cũng không nhìn được hoài nghi, cô cũng không phải nhân vật tự mình đầu tư tự mình diễn trong truyền thuyết, ngay cả thử vai cũng không có liên được giao vai nữ chính một cách đường đường chính chính, đến cả cô cũng có chút không tin.

Mặc dù ekip làm bộ phim này không rầm rộ nhưng Triệu Tuyết Nhi vẫn rất cảm kích cơ hội khó cầu này. Được xuất hiện trên màn ảnh rộng là điều không hề dễ dàng. Huống chi cô còn là người mới, nếu không có Lâm Du nâng đỡ, căn bản cô không thể đi xa trên con đường thuận lợi như vậy!

Đến cuối vẫn là Hứa Mạch ra mặt giải quyết vấn đề. Trực tiếp phái vệ sĩ đưa cả ekip đến quán cơm, còn tiền bạc thì tính vào hẩn.

Trong lòng Triệu Tuyết Nhi, Hứa Mạch và Lâm Du là một thể. Khi Lâm Du cho cô thẻ ngân hàng, cô trực tiếp liền cự tuyệt nhưng khi Hứa Mạch phái vệ sĩ đi, cô cũng không dám có bất kỳ ý kiến gì. Khí thế của Hứa Mạch quá lớn, cô hoàn toàn không dám phản bác, chỉ có ngoan ngoãn nghe lệnh.

Mang theo vệ sĩ của Hứa Mạch đi qua phía đạo diễn, Triệu Tuyết Nhi không có nói rõ thân phận của Hứa Mạch, chỉ nói người đầu tư có an bài khác, vô cùng xin lỗi vì không thể đi theo mọi người cùng nhau ăn mừng, mời mọi người ăn cơm coi như bồi tội...

Bất kể Lâm Du có viện cớ hay không, chỉ bằng hành động hào sảng mời khách như vậy, đạo diễn không hề mang chút tức giận. Ngược lại, hẩn với người đầu tư cũng không quen, chỉ là trong lúc vô tình biết được thân phận của Lâm Du, mới gặp qua một lần thôi.

Đề nghị mời Lâm Du đi cùng là ý nghĩ nông nổi nhất thời. Bị Lâm Du cự tuyệt, vừa vặn như ý hẩn mong muốn. Không có mặt người đầu tư, ngược lại bọn họ càng nhàn nhã. Nghĩ như vậy, mặt đạo diễn đầy lo lắng khoát khoát tay, khách sáo hàn huyên hai câu, vẫy bàn tay lớn một cái, mang theo cả đoàn đi ăn cơm.

Ngay từ lúc phim kết thúc, Hứa Hoán cùng Cố Nhiên liền bồi bà nội Cố và mẹ Cố ra về. Hai vị trưởng bối đối với bộ phim tới nay rất hài lòng, liên tục khen Cố Nhiên có lòng, nhắc Cố Nhiên nhớ lần sau dẫn hai người họ coi tiếp...

”Mẹ, lần này là con ngẫu nhiên biết diễn viên chính mới có được mấy tấm vé đấy. Lần sau chắc không dễ dàng như vậy đâu!” Cố Nhiên không có hứng thú đối với việc xem phim, cậu mới không lãng phí thời gian vào vấn đề này. Nếu hai người muốn xem phim thì tìm ba cậu đi an bài không được sao? Lại cứ nhắm vào cậu thể này mới đau chứ!

”Vai chính? Nam chính hay nữ chính? Nghe con nói thể mẹ chợt nhớ tới, nữ chính nhìn hơi quen mắt. Là người con nhận đó à?” Mẹ Cố thuận miệng nói, không có ý định miễn cưỡng cậu. Bất quá Cố Nhiên trả lời, quả thực làm bà tò mò.

”A... Sẽ không phải là nữ chính chứ? Cô gái kia thật xinh đẹp, là người tốt!” Bà nội Cố gật đầu liên tục, khen không dứt miệng, “Tiểu Nhiên à, đó là đối tượng của con phải không? Nếu không đang yên đang lành, con gái nhà người ta sao lại mời con đến xem bộ phim do mình thủ vai chính? Nhất định có vấn đề!”

”Mẹ, bà nội! Không phải như hai người nghĩ đâu...” Có vấn đề là vấn đề gì chứ? Cố Nhiên dờ khóc dờ cười, liền muốn giải thích.

”Bà nội Cố, mẹ Cố, đúng như hai người nói đó! Vé mời trong tay Cố Nhiên đúng là do nữ chính đưa cho cậu ấy. Hai người bọn họ học cùng trường đại học, đương nhiên là biết nhau rồi.” Hứa Hoán tuyệt đối là bạn xấu. Dĩ nhiên, mục đích chủ yếu của hẩn là hỗ trợ Cố Nhiên thoát khỏi đại phiền toái.

”Thật sao? Tiểu Nhiên ơi, cô gái kia tên gì? Rảnh rồi mời cô ấy về nhà ngồi một chút...” Tinh thần bà nội Cố nhất thời tỉnh táo, nắm tay Cố Nhiên, gật gật đầu.

Mẹ Cố đứng một bên mặt đầy đồng ý, thỉnh thoảng còn phụ họa theo.

Hăm hại huynh đệ! Liếc nhìn Hứa Hoán mặt đầy há hê một cái, Cố Nhiên vẻ mặt đau khổ giải thích: “Không phải vậy! Triệu Tuyết Nhi là con gái nhà họ Triệu. Con và cô ấy không quen, nhiều lắm chỉ gặp mấy lần, ngay cả bạn bè bình thường cũng không bằng.”

”Triệu gia?” Bà nội và mẹ Cố nhìn nhau một cái, hồ nghi nói, “Là cô bé lúc trước bị ôm nhầm à?”

”Cũng có thể không phải!” Giới thiệu xong thân phận của Triệu Tuyết Nhi, Cố Nhiên nhân cơ hội tỏ rõ quyết tâm, “Đúng rồi, bà nội, mẹ, nói đến Triệu gia, con trình trọng thành minh với hai người, thông gia cái gì đó với ai con cũng có thể tiếp nhận, nhưng tuyệt đối không phải là Triệu Linh Lộ! Hai người cũng đừng hiểu lầm rồi nhận sai con đâu đó!”

”Triệu Linh Lộ?” Bà nội cùng mẹ Cố trở mắt nhìn nhau. Bọn họ chọn người con dâu này lúc nào? Hơn nữa lúc trước Tiểu Nhiên cũng đã nói kiên quyết không chấp nhận kết hôn, cho nên căn bản họ không bận tâm chuyện này a!

Cố Nhiên nặng nề gạt đầu một cái, khoanh hai tay, trịnh trọng nói: “Con tuyệt đối không muốn cô ta!”

Hứa Hoán bổ sung: “Là như vậy, Triệu Linh Lộ tung tin khắp nơi rằng Cố Nhiên là vị hôn phu của cô ta. Cho nên...”

Sắc mặt bà nội Cố và mẹ Cố nhất thời chìm xuống, Hứa Hoán cũng biết, không cần phải nói thêm nữa “Cho nên... “. Tránh tầm mắt hai vị trưởng bối, Hứa Hoán cho Cố Nhiên một cái ánh mắt.

Cố Nhiên chớp mắt mấy cái, mặt đầy nghi ngờ. Làm gì giờ? Điều gì nên nói cậu đều đã nói hết rồi.

Hứa Hoán bắt đầu đi đỡ cái trán. Cố Nhiên – cái người này lúc nào cũng than phiền bị hấn hăm hại, sao lại không suy nghĩ một chút “dụng tâm lương khô(*)” của hấn? Đến cả chung thân đại của cậu hấn cũng phải bận tâm, “huynh đệ” tốt như hấn dù có đốt đèn lồng cũng tìm không ra!

(*) Phải dùng nhiều tâm tư trí lực để suy đi tính lại

Vô luận trong bụng oán thăm Cố Nhiên như thế nào, Hứa Hoán vẫn nghĩa khí tiếp tục nói: “Bà nội Cố, mẹ Cố, bỏ qua thân thế Triệu Linh Lộ không nói, chúng ta cần cân nhắc nhân phẩm của cô ta. Theo con được biết, cô ta và Cố Nhiên ngay cả bạn bè bình thường cũng không phải nhưng lại mật dày tuyên bố Cố Nhiên là vị hôn phu của cô ta. Loại tâm địa bất lương này tương tự như Lâm Nhất Thiên lúc trước theo đuổi anh họ của con í, có khi còn hơn...”

Cuối cùng cũng sáng tỏ ý tứ Hứa Hoán, Cố Nhiên lập tức phối hợp la ầm lên: “Không sai! Triệu Linh Lộ và Lâm Nhất Thiên còn là bạn tốt, thường xuyên cùng tiến cùng thủ, cá mè một lứa!”

Suốt đời Triệu Linh Lộ cũng không biết, chính do tình huống này mà hình tượng của ả trong lòng hai vị trưởng bối Cố gia đã xấu đến mức tận cùng, không thể nào sửa đổi.

Bên kia, Lâm Du cùng Hứa Mạch bị cản lại. Ý tứ Phong Tĩnh rất đơn giản, anh muốn vì hai người làm một bài phỏng vấn.

“Bài phỏng vấn?” Đối với Lâm Du mà nói, điều này thật sự không cần thiết. Con đường mà cô từng bước bày ra đã hiện lên một nửa, rất nhanh thôi thì cô có thể trực diện đối mặt với Lâm gia!

“Được đấy! Không thành vấn đề.” Nhưng Hứa Mạch lại trực tiếp đáp ứng. Phối hợp với Lâm Du, cử động trả thù của hấn hiển nhiên quá chậm. Bất quá không liên quan, hấn vui vẻ phụng bồi Lâm Du trở nên mạnh mẽ.

“Chủ yếu là nhằm vào hôn lễ của hai người.” Phong Tĩnh không che giấu chút ý đồ nào, thần sắc thản nhiên nói, “Truyền thông những ngày gần đây rất hứng thú đối với những lời mà Hứa đại thiếu nói ở tiệc cưới. Tôi đang suy nghĩ, trước tiên nên “tiên hạ thủ vi cường(**)”, trực tiếp đưa tin, hơn nữa đúng lúc coi như chính diện tuyên bố ra bên ngoài, diệt sạch mọi tin đồn hiện có.”

(**) Ra tay trước để dành được lợi thế, trở thành kẻ mạnh

“Tin đồn?” Lâm Du cười, “Tôi còn tưởng rằng, có Hứa đại thiếu ở đây, không ai dám tùy tiện viết loạn chứ.”

“Mặc dù Hứa gia “quyền đại thế lớn”, nhưng tuyệt đối không thiếu đối thủ cạnh tranh. Nếu không, Hứa đại thiếu cũng sẽ không ra chuyện ngoài ý muốn. Thôi thì liều mạng đánh một trận đẹp mắt.” Phong Tĩnh vừa nói vừa lấy ra mấy phần báo cáo đưa cho Lâm Du cùng Hứa Mạch.

Dù không phải là tin tức nổi bật gì, nhưng nó lại có tính khuếch tán cao. Mấy nhà báo chủ yếu săn những tin bất mắt, hấp dẫn, nhắm thẳng vào Hứa Mạch và cảm tình bất hòa của chị em Lâm gia, quan hệ uẩn khuất với Chu Tuyền, rồi tứ giác tình...

“Trí tưởng tượng thật phong phú!” Tùy ý xem nội dung một tờ báo, về mặt Lâm Du hồ hững, “Viết rất chân thực, ngay cả tôi còn muốn tin tưởng đó là sự thật.”

“Anh thì không hy vọng phần tin này là thật.” Tâm tình mang thêm mấy phần mất hứng, tay cầm tờ báo rung lên, “Cái gì mà Lâm Du cùng Chu Tuyền là tình yêu đích thực, còn anh trở thành kẻ người thứ ba chen vào đoạt ái? Tiểu Du nhà ta thế non hẹn biển với Chu Tuyền lúc nào? Còn thể nguyên sống nữa chứ!”

“Khụ khụ.” Phong Tĩnh hắng giọng một cái, xụ mặt, nghiêm trang nói, “Thật ra thì không đơn thuần viết về tình yêu của Chu Tuyền, còn có Hứa đại thiếu cùng Lâm Nhất Thiên đã từng yêu nhau thắm thiết. Còn viết hai người (HM và LNT) vì yêu sinh hận, vượt qua sống chết để chứng minh tình yêu kiên trinh không thay đổi. Mà chung quy Lâm Du chỉ là một kẻ đáng thương, một người hy sinh, bị lừa gạt trở thành bia đỡ đạn...”

Phong Tĩnh kể, phản ứng của Lâm Du không quá lớn. Hứa Mạch thì ngược lại, nụ cười trên mặt biến mất, mặt lạnh nói: “Tra!”

Thủ phạm nhất định phải tra, nhưng thật ra thì cũng không khó đoán. Trong lòng Lâm Du hiểu rõ, phương hướng điều tra Hứa Mạch cũng chỉ gói gọn trong một vài người.

Cùng lúc đó, ngoại trừ tin tức của Đóa Nhuế, Hứa Mạch và Lâm Du còn tham gia chương trình truyền hình.

Đài truyền hình, người chủ trì, nhân viên làm việc đều thuộc mình quản lý... Một đường đầy đèn xanh chiếu xuống, Hứa Mạch và Lâm Du lần đầu tiên cặp tay xuất hiện ở trước mặt công chúng, thật sự làm sáng tỏ, tin tức quả là càng ngày càng nóng!

“Cá nhân tôi cảm thấy, căn bản không cần nhiều lời, ai cũng có thể nhìn ra rằng hai vị rất hạnh phúc.” Hai người vừa đến, người chủ trì liền cười ha hả nhiệt tình khen.

“Thật ra thì tôi chưa từng nghĩ tới việc tham gia chương trình truyền hình để chứng minh tình cảm của mình.” Hứa Mạch bình tĩnh ngồi ở chỗ đó, nụ cười trên mặt giống như xuân, gió đập vào mặt, hết sức vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

“Nói lời thật lòng, ngay từ đầu tôi định trực tiếp mời luật sư. Như Tiểu Du nói đây, hoạt động tạp chí bát quái cũng không dễ dàng, ai cũng cần kiếm tiền nuôi gia đình. Suy đi nghĩ lại, vì sống qua ngày mà đưa tin lá cải, cũng phải tốn không ít tiền bào nào.” Giọng Hứa Mạch đầy nhạo báng, có thể nhận ra được hân hoan với chuyện này rất bất mãn.

Lâm Du không có biểu hiện gì. Cô vốn không thích việc mình bị hàng nghìn con mắt cùng lúc nhìn chăm chú. Tham gia chương trình là do Hứa Mạch quyết định, cô chỉ thuận theo hân thôi.

“Tần suất xuất hiện trên mặt báo của hai bạn không hề thua kém đại minh tinh chút nào.” Người chủ trì cười, nói tiếp, “Trước đó tôi đã xem qua rất nhiều tin tức về hai vị. Quả thật hai người rất xuất sắc, rất xứng đôi.”

“Chỉ đang nói đến chuyện Tiểu Du đoạt giải nhất cuộc thi dương cầm quốc tế phải không? Quả thật, Tiểu Du rất ưu tú, danh tiếng ở đại học D cũng rất tốt. Lần trước tôi đến trường đón Tiểu Du về nhà, nghe được không ít bạn học ngầm gọi Tiểu Du là “nữ thần”, khi ấy tôi thật cảm thấy rất bất ngờ.” Đem chuyện nói qua sơ lược, hiển nhiên trọng điểm là tán dương Lâm Du.

“Thì ra Hứa đại thiếu chỉ mới biết đến danh hiệu của “nữ thần” của chúng ta gần đây thôi. Tôi đã từng nghe danh của bà Hứa từ sinh viên của đại học D, phỏng chừng có hơn hai ba năm rồi đấy.” Người chủ trì đi cổ động nói.

“Tôi thật rất nuối tiếc vì không nhận biết Tiểu Du sớm hơn. Nếu như thời gian có thể quay trở lại, tôi nhất định sẽ trực tiếp nắm vùng ở công trường, sau đó tạo một cuộc gặp gỡ tình cờ đây lãng mạn.” Hứa Mạch cười một tiếng, không sợ phiền phức nêu giả thuyết.

Cạn lời! Cô phát hiện mỗi lần chỉ cần Hứa Mạch mở miệng, não cô dường như xoắn lại, không phản bác được một từ. Cũng may là người chủ trì linh lợi chuyển đổi bầu không khí, tránh tình huống nhạt nhẽo.

Tiếp đó mọi thứ đều giao hoàn toàn cho Hứa Mạch. Lâm Du chỉ thỉnh thoảng bị gọi tên, chỉ cần trả lời một vài lời coi như xong chuyện. Hứa Mạch chống đỡ mọi thứ một cách hoàn mỹ không một điểm sơ hở.

Lúc từ đài truyền hình đi ra, Lâm Du cố ý nhắm mắt lại lắng nghe mấy lời nghị luận xung quanh. Không có những lời xì xào bàn tán khó nghe, tựa hồ mỗi nhân viên làm việc đều bị Hứa Mạch thu mua thành công, ngoài miệng đều là lời khen.

“Không thuận lợi như thế chứ?” Thấy ánh mắt Lâm Du nhìn về hân mang theo hồ nghi, Hứa Mạch lơ đãng cong ngón tay gõ một cái lên tay vịn xe lăn, “Anh và em vốn không phải là đại minh tinh, lấy ở đâu ra nhiều nghi ngờ cùng chữ rửa? Chẳng qua chỉ là có người phía sau an bài thôi. Trong đài truyền hình không có người của bọn họ, dĩ nhiên thể chủ động vào tay ta. Nếu như đổi lại địa bàn này là của bọn họ, tình cảnh hiện giờ sẽ khác.”

Bọn họ? Bất được trọng điểm trong lời nói Hứa Mạch, Lâm Du hỏi “Anh đã biết người tung tin tức là ai rồi à?”

“Anh nghĩ là em cũng biết.” Hứa Mạch không trực tiếp nói ra tên họ, cười nhẹ nhàng nhìn Lâm Du.

“Không nhất định là bọn họ.” Suy đoán chủ quan, dĩ nhiên Lâm Du nhận định là mấy người kia. Nhưng một khi chưa tìm ra chân tướng, cô nhất định không oan uổng bất kì kẻ nào.

“Chỉ sợ là em thất vọng rồi. Lâm gia cùng Chu gia đều có nhúng tay.” Hứa Mạch vĩnh mấp, giọng có chút lạnh, “Lâm gia biên đạo câu chuyện tình yêu của anh cùng Lâm Nhất Thiên, Chu gia bịa đặt chuyện tình yêu thanh mai trúc mã tốt đẹp của em và Chu Tuyên. Em thấy ý đồ chân chính của bọn họ là gì?”

Lâm Du im lặng. Lâm gia cử động rất dễ hiểu, ý đồ thật rõ ràng: Lâm Nhất Thiên dự định chiếm lại Hứa Mạch! Bất quá, Chu gia bên kia... có chút không hợp với lẽ thường.

Lâm Du không cho là cô có giá trị lợi dụng đối với Chu gia, cũng không cho là Chu gia sẽ vì cô mà đối đầu với Hứa gia. Thật không biết hồ lô của Chu gia chứa thuốc gì!

Thấy Lâm Du không nói lời nào, Hứa Mạch cũng không truy hỏi, “Gần đây Lâm gia gió êm sóng lặng cho nên nhịn không được ra tay rồi. Nghe nói Bác Dương đang bận bịu làm ăn lớn, nếu như không thành, tổn thất sẽ không nhỏ đâu.”

”Ừ.” Gần đây Lâm Du bắt đầu tiếp xúc với một ít nguyên lão Bắc Dương, họ đều là thuộc hạ đắc lực của Lâm An Yến lúc còn sống, đối với Lâm Du rất gần gũi.

Bác Dương có động tĩnh, Lâm Du biết, nhưng không có cản trở. Lâm Hồng Tín muốn mượn khoản làm ăn này để củng cố vị trí tổng tài Bắc Dương, nhưng trên thực tế không hề đơn giản như ông ta tưởng.

Kiếp trước, lúc này Lâm Du gả cho Chu Tuyền, Lâm Nhất Thiên tiến vào Hứa gia. Mỗi làm ăn lớn này cũng đã xuất hiện, bất quá dù cho Lâm Hồng Tín tranh thủ cỡ nào cuối cùng đều biến thành công cốc. Đối tượng mà Lâm Hồng Tín muốn hợp tác là người nhà họ Tần, nhà mẹ đẻ của Tần Khả Tâm, nhà ông ngoại Hứa Mạch!

”Anh chắc chắn mỗi làm ăn này sẽ không thành.” Hứa Mạch vừa nói liền cười một tiếng, “Bác Dương sắp ngã nhào, Lâm gia sợ là không được nhân nhả.”

Kiếp trước Tần gia không đáp ứng hợp tác với Bắc Dương, lý do rất đơn giản: Hứa Mạch bị Lâm Nhất Thiên làm hại biến thành người thực vật. Mà lần này, nhìn Hứa Mạch lộ vẻ cười anh tuấn, Lâm Du không khỏi thở dài một hơi trong lòng. Tiếp xúc nhiều với Hứa Mạch liền phát hiện hắn không vô hại như vẻ bề ngoài. Lâm gia còn gặp phiền toái dài dài.

Phim mà Triệu Tuyết Nhi đóng tỉ lệ xem rất cao, doanh thu phòng bán vé cũng không tệ. Dù tiền Lâm Du thu được chưa chất đầy két sắt nhưng cũng đủ đề chết editor rồi. Bộ phim kế tiếp còn bội thu hơn, tiền ào ào chui vào túi Lâm Du.

Hon hãn Triệu Tuyết Nhi, Thiên vương Tần Nam quả thật là “cái tên bán vé”, phim có anh tham gia đều không cần lo về doanh thu, các rạp đều sốt vé.

Bữa tiệc toàn những đạo diễn trứ danh, diễn viên tên tuổi... Lâm Du không từ chối được, đành diện trang phục long lẫy cùng Hứa Mạch tham dự.

”O, anh họ, chị dâu, hai người tới rồi!” Vừa thấy Hứa Mạch cùng Lâm Du xuất hiện, Tần Nam liền chạy tới.

Lâm Du cũng sốt. Cô với Tần Nam trước kia từng gặp mấy lần, thái độ Tần Nam chưa bao giờ như hôm nay, mỗi lần đều là cao cao tại thượng, mặt không cảm giác. Thì ra diện mạo thật của Thiên vương Tần Nam là thế này! Khoan đã, vừa nãy Tần Nam mới vừa kêu “anh họ” và “chị dâu” sao? Tiệc cưới của cô cùng Hứa Mạch cũng chưa từng thấy Tần Nam xuất hiện...

”Anh họ không biết đâu, dạo này em bận bù đầu bù cổ! Ngay cả khi anh nằm bệnh trên giường em cũng chỉ có thể đến thăm một hai lần.” Tần Nam vừa nói vừa nháy nháy mắt, khuôn mặt lầy lợm biểu lộ ra ngoài.

Tần Nam đình đặc nói xong, cũng không đợi Hứa Mạch phản ứng, liền quay đầu nhìn về Lâm Du: “Còn có chị dâu, thật xin lỗi! Tiệc cưới của anh chị em dự định tham gia, nhưng ông nội không cho đi. Còn nói em mà tham gia nhất định sẽ đưa tới hỗn loạn, chi toàn phá rồi! Vậy nên em mới vắng mặt đó! Lễ vật em sẽ không quên đâu!”

Lần đầu tiên cô biết “Thiên vương” Tần Nam đang ăn khách nhất hiện nay lại là người Tần gia! Ban đầu cô còn tưởng rằng, Tần Nam, họ Tần là trùng hợp thôi.

”Một hai lần? Thế nào anh lại nghe mẹ kể, mấy ngày đầu lúc biết ta gặp chuyện, có người mỗi ngày đều chạy đi bệnh viện khóc lóc om sòm bên giường bệnh của anh. Hóa ra người đó không phải là chú à. Anh còn tưởng tình nghĩa anh em của anh với chú mấy năm nay sâu đậm như vậy...” Tần Nam không có tham gia tiệc cưới, chuyện này Hứa Mạch có thể lý giải. Lầy danh tiếng Tần Nam, nếu xuất hiện tại tiệc cưới của hắn và Lâm Du, nhất định sẽ gây náo loạn. Bất quá Tần Nam che che giấu giấu ăn nói bừa bãi, Hứa Mạch liền không khách khí vạch trần.

”Ai khóc chứ? Còn đặc biệt khóc lớn nữa sao? Mặt mặt như vậy?” Tần Nam hai tay chấp ở sau lưng, trái phải nhìn bốn phía, chỉ hận không bắt được một ai làm bìa đỡ đạn.

”Mẹ anh còn nói, bởi vì thời điểm khóc quá thương tâm bị mọi người thấy được. Sau đó sợ hãi bị đem làm trò cười, liền trốn mất dạng.” Hứa Mạch tiếp tục đào bới sự kiện lúng túng của Tần Nam.

Cô của anh thật đúng là! Sao lại kể lại chuyện này chứ? Sắc mặt Tần Nam nhất thời thay đổi, phình mặt, nhìn trái nhìn phải, chuyển sang nói với Lâm Du: “Chị dâu à, chúng ta không phải lần đầu tiên gặp mặt, không cần phải giới thiệu chi cho rườm rà.”

Nhìn anh đỏ mặt lên, Lâm Du giúp giải vây: “Ừ, không cần.”

”Em đã nói rồi, chị dâu là người tốt!” So với Hứa Mạch không nề mặt, thái độ của Tần Nam đối với Lâm Du liền vuron lên một tầm cao mới. Nhân tiện thương lượng chuyện đứng đắn, “Đứng rồi chị dâu, bộ phim em sắp đóng đàn thiếu nhà đầu tư em chị muốn tham gia không?”

”Được a, thiếu bao nhiêu?” Tần Nam tham gia đóng phim, tuyệt đối không sợ vắng khách! Mà đương lúc trong tay Lâm Du có dư thừa vốn, tự nhiên có hứng thú rồi.

Biết là chị dâu có tiền mà! Tần Nam nghiêng người sang, đưa lưng về phía mọi người, hướng Lâm Du dựng ngón tay lên lên.

Lâm Du sáng tỏ gật đầu, phà lệ đáp ứng dứt khoát.

Mỉm cười nhìn Tần Nam cùng Lâm Du chuyển động cùng nhau, Hứa Mạch kéo tay Lâm Du: “Đừng có cái gì cũng không hỏi liền đưa tiền. Dù là anh em

ruột cũng phải tính toán rõ ràng! Huống chi là anh em bà con? Anh cùng tên tiểu tử này không thân đến mức đó, không cần chừa cho hấn mặt mũi.”

”Chú ấy khóc vì anh đấy.” Chỉ dựa vào điểm này, Lâm Du có thể chắc chắn, Tần Nam cùng Hứa Mạch quan hệ phi thường thân cận. So sánh thái độ Tần Nam lúc trước đối với cô cùng hiện nay hoàn toàn bất đồng. Lâm Du có thể kết luận, Tần Nam cùng Hứa Mạch rất thân thiết.

Tần Nam quần bách, giờ tay che mặt. Anh thật rất không muốn nhắc lại chuyện này, quá mất mặt! Chị dâu là cố ý! Cố ý trả thù anh vì trước kia đã bắt kính đây mà!

Biểu hiện của anh nhất thời chọc cười Hứa Mạch: “Được rồi! Xem xét việc chú ấy khóc lóc thành tâm như vậy, anh sẽ giúp lần này.”

Từ tiệc ăn mừng đi ra, Lâm Du cùng Hứa Mạch liếc mắt liền thấy Hứa Hoán tới đón.

Lâm Du còn chưa mở miệng, liền nghe Hứa Mạch lên tiếng nói: “Có trò hay để nhìn.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43-2

“Anh!” Ngày thường thấy Hứa Mạch, thái độ Hứa Hoán chẳng hề nhiệt tình thế này. Từ “anh họ” biến thành “anh”, tuy chỉ là một tiếng xưng hô nhưng hàm ý bên trong khác xa một trời một vực.

”Cất!” Cô cảm thấy là lạ nhưng không biết ở chỗ nào, chợt nghe một tiếng giễu cợt truyền tới phía sau lưng. Nghiêng đầu qua, hai tay trong đút vào túi quần, Tần Nam liền theo ở phía sau, “Cô tôi có thêm người con trai ruột lúc nào thế?”

Thanh âm Tần Nam thật lớn, Lâm Du và Hứa Mạch nghe rõ, không có khả năng Hứa Hoán không nghe thấy.

Cậu xụ mặt, mắt liếc Tần Nam, giọng hạ thấp: “Sao cậu cũng ở đây?”

”Tôi ở đâu Hứa nhị thiếu quân được à?” Tần Nam và Hứa Hoán từ trước đến giờ không thuận. Hai người đều thích cùng Hứa Mạch chơi đùa, từ nhỏ đã nhìn nhau không vừa mắt, không ít lần vì vấn đề “Hứa Mạch nên chơi đùa cùng ai” mà xảy ra tranh chấp.

”Tôi đến là bàn việc đại sự, còn cậu thì sao? Chắc lại là nhân vật chính của buổi tiệc này nữa chứ gì! Còn dám đi ra ngoài, đúng là không biết sợ là gì.” Xuất thân như bọn họ mà lại một hai chạy đi làm diễn viên, có lúc cậu nghi ngờ, đầu của Tần Nam chắc chỉ chứa tòa đậu hũ a!

”Tôi dựa vào bản lĩnh của chính mình kiếm tiền nuôi sống bản thân, không ăn trộm cũng chẳng ăn cướp, sao lại không dám bước chân ra ngoài? Hứa Nhị thiếu nếu không ưa, sau này lúc thấy tôi trên TV hay gặp trên màn ảnh rộng tránh đi, không nhìn là được rồi. À quên, tôi cũng làm đại diện cho rất nhiều sản phẩm cùng nhãn hàng trang phục, cảm phiền Hứa nhị thiếu trước khi mua hàng cần kiểm tra thật kỹ lưỡng, kéo mua phải sản phẩm do tôi quản bá thì ngại lắm!” Tần Nam ghét nhất là kẻ thích lời thân thể của anh ra mà chỉ trỏ. Ai quy định thiếu gia nhà có tiền như anh không được yêu diễn xuất? Anh chính là thích làm diễn viên đấy!

”Không nhọc cậu phí tâm. Chỉ cần có mặt cậu, dù tác phẩm lớn hay nhỏ, tôi đều tránh xa!” Hứa Hoán bĩu môi một cái, đi tới muốn nhận lấy công việc của Lâm Du, đẩy Hứa Mạch lên xe.

Hứa Hoán ở xa còn đỡ, vừa tới gần, lập tức bị Tần Nam cười nhạo: “Hình như Hứa nhị thiếu chưa điều tra kỹ thì phải. Tôi vừa kí hợp đồng đại diện cho nhãn hiệu trang phục cậu đang mặc đấy. Đúng rồi, quần áo cậu đang mặc chính là bộ tôi mặc đi chụp ảnh tuyên truyền hôm ấy.”

Mặt của Hứa Hoán trong phút chốc đen như đáy nồi, hung hăng trợn mắt: “Tần Nam, cậu không nói không ai bảo cậu câm đâu!”

”Tôi cũng đâu muốn nói chuyện. Chỉ là tôi có lòng tốt muốn nhắc nhở Hứa nhị thiếu thôi! Lo lắng cậu vào một ngày đẹp trời nào đó, đột nhiên biết được quần áo mà mình mặc là do tôi làm đại diện, com nuốt không trôi thì nguy.” Hiếm khi chiếm được thế thượng phong, Tần Nam ra sức khiêu khích, trêu chọc Hứa Hoán.

”Yên tâm, bây giờ tôi ăn com hết vô rồi!” Tức chết cậu mà! Thật sự là cậu không biết hấn ta làm đại diện nhãn hiệu này, nếu biết trước cậu sẽ vạch rõ ranh giới, một món cũng không đụng vào!

”Thật đúng là tiếc nuối. Tôi còn tưởng rằng, khi cậu ngày càng trưởng thành thì sẽ rộng lượng hơn, không ngờ cậu vẫn nhỏ mọn như trước!” Tần Nam lắc đầu một cái, làm ra vẻ mặt “chỉ tiếc rèn sắt không thành thép”.

”Cám ơn cậu quá khen! Nhỏ mọn chính là ưu điểm lớn nhất của tôi, đến chết cũng không thay đổi!” Tức giận hừ lạnh một tiếng, Hứa Hoán đẩy Hứa Mạch bước nhanh rời đi.

Lâm Du kinh ngạc đứng tại chỗ, nhìn Tần Nam, rồi lại nhìn phương hướng Hứa Hoán rời đi.

”Chị dâu chớ để ý. Em và cậu ta không hợp nhau là điều ai cũng biết. Chỉ cần chạm mặt là xực. Dĩ nhiên, tình cảm của em với anh họ sẽ không vì tên tiểu tử thú ầy kia mà bị ảnh hưởng đâu!” Lúc nói đến câu này, hiển nhiên Tần Nam có chút nghiêng răng nghiêng lợi, tận lực nhấn mạnh.

Không hai người bọn họ lại như vậy. Bất quá, nếu Hứa Mạch không mở miệng ngăn trở, chắc hẳn không là việc lớn. Lâm Du không hỏi nhiều nữa, trực tiếp từ biệt: “Tôi đi trước. Về chuyện đầu tư, điện thoại qua liên lạc.”

”Được.” Tần Nam đưa tay lên tạo dáng nghe điện thoại, sau đó thấp giọng lại, thần bí nói, “Chị dâu, gia tài của anh họ đều do chị giữ phải không? Anh họ của em chính là một con rùa vàng đấy! Chị có thể dùng tiền của anh ầy nha, lời thì phản chị, lỗ giành phần anh.”

Không ngờ Tần Nam lại đưa ra gợi ý này, cô không trả lời, mặt đầy chế nhạo nói câu “tạm biệt”.

Trên xe, Hứa Mạch ngồi cùng Lâm Du ở hàng ghế sau, Hứa Hoán ngồi cạnh tài xế.

Tâm tình của cậu xấu cực kì, từ lúc lên xe liền không lên tiếng, cho đến khi về tới nhà, đưa Hứa Mạch trở về phòng xong liền rời đi.

Lâm Du chớp mắt mấy cái, có thể thấy tâm trạng của cậu rất tồi tệ. Quan hệ giữa cô với Hứa Hoán cũng không tốt lắm, vì vậy dù cô thấy cũng sẽ không hỏi nhiều, xem như không biết.

”Hai đứa nó rất kiên cường, không chịu thua và đặc biệt cao ngạo. Trước đây trong mỗi lần cãi vã, có thắng có thua, cân sức ngang tài. Từ khi Tần Nam bắt chấp bị gia đình phản đối vẫn đi làm diễn viên thì Hứa Hoán ngược lại rơi xuống thế hạ phong.” Lâm Du tuy không hỏi nhưng Hứa Mạch vẫn nói.

”Bởi vì Tần Nam tự mình kiếm tiền?” Theo cô quan sát, sau khi Hứa Hoán nghe được Tần Nam nói “dựa vào chính mình nuôi sống bản thân”, khí thế liền yếu xuống.

Hứa Mạch lắc đầu một cái: “Bởi vì tiền Tần Nam kiếm được không dựa vào gia đình. Trong tay Hứa Hoán cũng có một ít đầu tư nhưng lại gắn liền với Hứa gia. Ngoài miệng nó không nói nhưng trong lòng vẫn có chút ngại.”

”Ồ!” Cái này gọi là lòng tự ái nha! Lâm Du nhún nhún vai, không nhiều lời nữa, cô không thích bàn luận sau lưng người khác

”Chuyện đầu tư mà Tần Nam nói, em có thể cân nhắc. Nếu cảm thấy không thích hợp thì lấy tiền của anh đầu tư.” Ở buổi tiệc ăn mừng, Hứa Mạch không nói nhiều. Nhưng thái độ của Tần Nam rất rõ ràng, cũng không nắm chắc cơ hội kiếm lại tiền.

Hứa Mạch ngừng một chút, lại bổ sung: “Bởi vì gia đình không ủng hộ, Tần Nam cũng không dễ mở miệng. Hôm nay nó chủ động kéo đầu tư, nhất định đã gặp phải phiền toái.”

”Không cần. Bộ phim mà chú ầy nói tôi cũng biết, lúc đầu quả thật không kiếm được tiền, phản ứng người xem cũng không lớn nhưng rất đáng giá đầu tư. Có thể bộ phim này sẽ giúp Tần Nam leo lên vị trí ảnh đế.” Thời điểm đáp ứng đầu tư, Lâm Du cũng không biết là bộ phim này. Sau một lúc bàn bạc, biết chắc chắn tên bộ phim, cô liền an tâm.

Lâm Du không có ý định lật lọng. Trước khi Tần Nam gợi ý dùng tiền của Hứa Mạch để đầu tư, dù không lộ vẻ mặt, nhưng trên thực tế chắc hẳn cũng là lo lắng doanh thu phòng vé, sợ có bị lỗ vốn, cô lại không có biện pháp ngay mặt mà nói cho Tần Nam, lần này anh lựa chọn không có sai.

Dù điện ảnh không kiếm được tiền nhanh bằng kinh doanh nhưng ngược lại, cái mà điện ảnh mang lại chính là sự công nhận kỹ thuật diễn xuất cùng với giải thưởng vinh danh. Lần đầu tư này không thua thiệt!

”Thì ra là như vậy. Vậy thì theo ý em, dù thua lỗ cũng không hề gì, cứ tính cho anh. Điều mà Lâm Du nói ra, Hứa Mạch tự nhiên tin tưởng. Bất quá... Không ai biết trước được điều gì, chưa chắc mọi việc sẽ theo quỹ đạo của kiếp trước. Như việc hấn tính lại này, không phải sao?

Về phần Tần Nam, Hứa Mạch luôn ủng hộ, làm điều mình thích chẳng có gì mất thể diện, sao lại phản đối. Tần gia cũng không phải chỉ có Tần Nam làm người thừa kế, phía trên còn có người anh họ siêu quần chống đỡ, việc thừa kế gia sản hoàn toàn không là vấn đề.

Tuy nhiên Hứa Mạch là họ Hứa, cũng không thể chen miệng vào. Thân là anh họ, điều hấn có thể làm chính là khi Tần Nam cần giúp, không chút do dự ra tay trợ giúp.

Lâm Du không gật đầu, cũng không nói gì nữa. Một khi cô quyết định điều gì, dù là gặp thất bại, tuyệt không liên lụy người khác. Lần này dù gặp thất bại, cô vẫn có thể gánh vác.

Đêm đó, sau khi uống xong nước suối Lâm Du bụng tối, Hứa Mạch gọi điện thoại cho Tần Nam: “Chuyện đầu tư anh và Tiểu Du đã bàn bạc qua. Cô ầy rất ủng hộ chú, kiên quyết không đồng ý dùng tiền của anh.”

”Anh họ...” Tần Nam sưng sốt, không biết nên đáp như thế nào. Anh với Lâm Du cũng không có giao tình, mở miệng là do chuyện quá cấp bách, cứ nghĩ chuyện này sẽ dừng tại đây. Anh cứ nghĩ.. dù sao cũng có anh họ ở đó, coi như anh mặt dày mượn tiền anh họ vậy. Không ngờ rằng Lâm Du thật sự đáp ứng. Anh chợt giật mình, nhớ tới quan hệ giữa hai người, liền có chút hối hận.

Tìm anh họ vay tiền, anh không có áp lực chút nào, cũng không mang gánh nặng trong lòng, cùng lắm là chụp mấy set hình quảng cáo kiếm tiền trả thôi.

Nhưng Lâm Du lại khác, Tần Nam khề cần rắng, tự phi nhờ kẻ sách của chính mình. Nghĩ kỹ một chút, giống như anh dùng mặt mũi của anh họ kéo đầu

tư, dù Lâm Du không muốn cũng phải nhận lời.

Bởi vì áy náy, anh cố ý nói với Lâm Du dùng tiền của anh họ để đầu tư. Nhưng Lâm Du lại không có tiếp lời. Lúc ấy anh liền biết chị dâu sẽ dùng tiền của mình.

”Không cần suy nghĩ lung tung. Tiểu Du nói, cô ấy tin tưởng chú, khẳng định bộ phim này không thua lỗ!” Hứa Mạch cười một tiếng, khích lệ nói, “Dù chú làm gì anh chị cũng ủng hộ, cần bao nhiêu tiền cứ nói, chỉ cần không làm điều gì có lỗi với bản thân, không phụ nỗ lực của bản thân là được.”

”Vâng! Cảm ơn anh họ! Em sẽ cố gắng hết sức, tuyệt đối không khiến chị dâu lỗ tiền!” Nghiêm túc gật đầu, địa vị của Lâm Du trong lòng anh tăng lên một bậc.

Khi cô đang xem xét ba bộ phim điện ảnh nên đầu tư liền nhận được điện thoại của Lâm Hồng Tín.

Hợp tác giữa Bác Dương và Tần thị không thành. Vì muốn nhận sự tín nhiệm của Tần thị, Lâm Hồng Tín đã “đổ sông đổ bể” một khoảng tiền lớn. Ngán ngùi trong một đêm, vòng vốn của Bác Dương liền gặp vấn đề.

Mục đích Lâm Hồng Tín tìm Lâm Du rất đơn giản, không đề cập đến cổ phần của cô ở công ty, chỉ nhắm vào kết sắt thôi.

Sau khi kiên nhẫn nghe ông than thở xong, cô gật đầu đáp ứng: “Được.”

Lâm Hồng Tín bên kia rõ ràng kinh ngạc, một lúc lâu sau, không dám tin hỏi lại: “Thật? Tiểu Du thật sự đáp ứng?”

“Vâng. Ba đến ngân hàng trước đi, con sẽ tới sau.” Lâm Du rất bình tĩnh, giọng lạnh nhạt, giống như đang bàn luận hôm nay thời tiết rất tốt vậy.

”Được, được! Không thành vấn đề! Ba ba sẽ đến ngân hàng liền!” Lâm Hồng Tín kích động không thôi, cúp điện thoại, cả cơ thể rơi vào trạng thái hưng phấn cực độ. Rốt cuộc cũng lấy được rồi, quá tốt!

Nghe cô phải đến ngân hàng, Hứa Mạch không nói hai lời, cùng đi với cô.

Liếc mắt nhìn mấy vị hộ vệ sau lưng hắn, cô cân nhắc, không phản đối. Cô cũng không xác định ông ta có nổi điên hay không, tự bảo vệ chính mình, đem theo hộ vệ là sự lựa chọn không tồi.

”Tiểu Du, cảm ơn con, thật sự rất cảm ơn con! Thực sự mẹ không biết nói gì. Con cứu Bác Dương, con không để cho ông nội của con thất vọng. Ba mẹ cùng Lâm gia sẽ không quên đại ân của con...” Tôn Uyển Đình theo sau chồng mình, ôm chặt kết sắt, liên tục cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

“Đều là người nhà, không cần khách sáo.” Lâm Du lắc đầu, thần nhiên trước lời cảm kích của Tôn Uyển Đình.

”Tiểu Du, công ty còn nhiều việc đang chờ xử lý, ba mẹ về trước.” Đương nhiên Lâm Hồng Tín sẽ không mở kết sắt kia trước mặt Lâm Du. Nếu Lâm Du thấy được đồ trong két, sau đó đổi ý, vậy thì bọn họ chịu thua thiệt rồi.

”Được. Cha, mẹ đi thông thả.” Lâm Du thừa biết những tính toán trong lòng của bọn họ nhưng cô không vạch trần, tiền bọn họ ra về.

Hai vợ chồng Tôn Uyển Đình rời đi bằng tốc độ nhanh nhất, sợ đứng lại chút nữa sẽ bị vệ sĩ của Hứa Mạch cản trở,

”Em để bọn họ đi dễ dàng vậy à?” Hứa Mạch nhìn về phía Lâm Du.

”Bọn họ sẽ không đi xa.” Nghe Hứa Mạch hỏi, Lâm Du cười lạnh. Với tính tình nôn nóng của Lâm Hồng Tín, cô khẳng định ông ta mở kết sắt ngay trên xe, sẽ cho xe quay lại nhanh thôi.

Trên mặt Hứa Mạch không lộ ra chút kinh ngạc nào, hỏi Lâm Du: “Chúng ta chờ ở đây hay rời đi?”

”Chờ đi! Mặc công một hồi còn phải nghe điện thoại, có khi còn náo loạn đến Hứa gia.” Mặc dù địa vị hiện tại của cô ở Hứa gia đã không giống nhau, nhưng từ đầu đến cuối Lâm Du vẫn nhớ, mọi thứ đơn thuần chỉ là giao dịch giữa cô với Hứa Mạch, không phải là thật. Cô là người ngoài, không thể coi Hứa gia trở thành chỗ dựa.

”Thật ra thì...” Hứa Mạch vừa định nói, coi như náo loạn đến Hứa gia cũng không sao. Có hẳn ở đây, Hứa gia sẽ là địa bàn để cô tung hoành. Nhưng lời còn chưa nói hết đã thấy chiếc xe màu đen thẳng gấp, đỗ trở lại.

”Lâm Du!” Từ trong xe đã nghe tiếng Lâm Hồng Tín rống giận.

”Tiểu Du!” Tôn Uyển Đình lập tức vọt xuống, giờ kết sắt trống không gấp giọng hỏi, “Chuyện gì xảy ra? Tại sao kết sắt lại trống không?”

Hứa Mạch ngoắc khoe miệng. Hắn chỉ nghĩ cô sẽ không để thứ gì quý giá trong đó, không ngờ cô giao hoạt như vậy. Lần này hai vợ chồng Lâm Hồng Tín không tức chết mới lạ!

”Sao ă?” Lâm Du kinh ngạc lên tiếng, không dám tin nhìn Tôn Uyển Đình, “Mẹ đừng làm con sợ! Ông nội sẽ không để lại kết sắt trống không cho con đâu.”

”Đĩ nhiên là cha không để lại kết sắt trống, cho nên mẹ mới hỏi con, rốt cuộc con đem tiền cất nơi nào?” Lúc hỏi câu này, ánh mắt bà không tự chủ nhìn về phía Hứa Mạch.

Bà không thể nào tin được Lâm Du sẽ “treo đầu dê bán thịt chó(*)”. Trong lòng bà, khuyết điểm lớn nhất của Lâm Du là quá lạnh nhạt, ưu điểm lớn nhất cũng chính là sự lạnh nhạt đấy. Bà dụng tâm nuôi dưỡng Lâm Du nhiều năm như vậy, chỉ dạy biết bao đạo lý. Bà có lòng tin, sự giáo dục của mình tuyệt đối thành công!

(*) Hành động bịp bợm, dùng nhãn hiệu đẹp để để đánh lừa.

Nếu vấn đề không phải ở Lâm Du, hiển nhiên kết sắt đã bị người khác động tay động chân. Mà “người khác” kia chỉ có thể là Hứa Mạch.

Chỉ có Hứa Mạch mới coi Lâm gia là kẻ thù. Chỉ có Hứa Mạch mới có năng lực “thần không biết, quỷ không hay” lấy hết đồ trong kết sắt. Chỉ có Hứa Mạch mới vô si như vậy, đầu tiên cướp đi cổ phần Bác Dương trong tay Nhất Thiên, bây giờ lại lên cướp đi đồ trong tủ sắt Lâm Du.

Mặc Tôn Uyển Đình nhìn mình, Hứa Mạch vẫn thản nhiên ngồi đó. Đừng nói bà ta không dám hỏi những điều hoài nghi trong lòng, dù bà ta dám hỏi thì thế nào? Hắn không thừa nhận, bà ta làm gì được hắn.

”Mẹ, con thật sự không biết.” Mặt cô mờ mịt hỏi lại Tôn Uyển Đình, “Nếu như lời mẹ nói là kết sắt trống rỗng. Vậy tiền biến đi đâu?”

”Làm sao tao biết!” Theo bản năng, Tôn Uyển Đình mắng lại. Kịp phản ứng mình lỡ lời, vội vàng kéo lại Lâm Du tay, thấp giọng hỏi, “Tiểu Du, con nghĩ kỹ lại xem, chuyện kết sắt con có nói với ai không? Còn mặt mã, có ai biết nữa không?”

”Không có. Chuyện kết sắt chỉ có Lâm gia biết. Con biết, ba mẹ biết, Nhất Thiên cũng biết. Về phần mặt mã, lúc con mở chốt an toàn có nói với ba mẹ.” Lâm Du dùng âm lượng bình thường trả lời.

Sắc mặt Tôn Uyển Đình cực kỳ khó coi, nghiêng đầu nhìn Lâm Hồng Tín. Dưới cái nhìn của bà, Lâm Du không có nói láo. Nhưng nếu Lâm Du không nói láo, vậy chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ cha không để lại tiền cho Lâm Du?

Lâm Hồng Tín cũng không tin Lâm Du sẽ nói láo. Nếu nó không muốn giao kết sắt ra, không cần đồng ý thỉnh cầu của bọn họ, càng không cho bọn họ mang kết sắt đi.

Nhưng đồng thời Lâm Hồng Tín cũng không tin Lâm An Yên không lưu lại tài sản cho Lâm Du. Nếu nói tủ sắt không có thứ gì, đánh chết ông cũng không tin.

Cha là người khôn khéo, có tầm nhìn rất xa! Năm đó bọn họ tốn biết bao thời gian, biết bao tâm lực mới có được sự tín nhiệm của ông ấy, được cho phép nhập Lâm Du vào họ khẩu.

Ngoài mặt ông ấy không nói gì, nhưng trong lòng lại có tính toán. Hễ có chút sơ suất gì đối với Lâm Du, cha cũng ghi nhớ trong lòng, hơn nữa còn chỉ rõ tại chỗ không chút lưu tình.

Từ đầu đến cuối, Lâm Hồng Tín nhận định, trước khi chết Lâm An Yên, cố ý để luật sư công bố di chúc trước thời hạn, còn cố ý nói rõ trong tay Lâm Du sẽ có 30% cổ phần Bác Dương. Đây coi như một lời nhắc nhở, cũng là một lời cảnh cáo.

Lâm An Yên biết trước, nếu không có sự che chở của ông, Lâm Du sẽ chẳng có gì ở Lâm gia cả. Vì vậy ông đã sắp đặt mối hôn sự từ sớm, còn đặc biệt giao lại kết sắt cho Lâm Du trông coi...

Ông ấy chuẩn bị nhiều như vậy, nhất định sẽ không giờ trò trong kết sắt.

Khẽ cắn răng, Lâm Hồng Tín và Tôn Uyển Đình nhìn về Hứa Mạch. Dù không dám hỏi nhưng hoài nghi trong lòng bọn họ đã lên đỉnh điểm, chỉ chờ cơ hội bùng nổ.

”Lâm tổng giám đốc cùng Lâm phu nhân đang đùa à? Lấy được kết sắt cũng không mở ra trước mặt chúng tôi, ngồi xe đi ra thật xa rồi quay trở lại la hét là không thấy tiền. Theo tôi thấy, mười phần là do hai người tự biên tự diễn, lập mưu đưa tôi và Lâm Du vào tròng!” Hứa Mạch nói lên nghi ngờ của mình trước Lâm Hồng Tín một bước. Hơn nữa, hắn còn có bằng cứ, đặc biệt đường đường chính chính.

Vừa nghe những lời Hứa Mạch nói ra, trong nháy mắt, Lâm Du gỡ tay Tôn Uyển Đình ra. Lui về phía sau hai bước, không tưởng tượng nổi nhìn Tôn Uyển Đình và Lâm Hồng Tín: “Mẹ, ba, đây đều là sự thật? Tại sao hai người lại đối xử với con như vậy? Tại sao lại lừa dối con?”

”Tiểu Du! Con đừng nghe...” Tôn Uyển Đình hốt hoảng muốn phản bác lại Hứa Mạch, nhưng thấy cái nhìn “tựa tiểu phi tiểu” của Hứa Mạch, sửa lại lời nói, “Con đừng suy nghĩ lung tung, mọi chuyện không phải như vậy. Ba mẹ sao có thể lừa con. Thật sự ba mẹ không có thấy tiền, nhất định là có vấn đề.”

”Vấn đề gì? Lúc này Lâm phu nhân còn vui mừng ôm kết sắt rồi đi, mấy lời cảm tạ còn văng vẳng bên tai, chớp mắt đã quên rồi sao? Tôi cùng Tiểu Du còn chưa lên xe, lại bị các người ngăn lại... Theo tôi thấy, mọi rắc rối nằm ở chỗ Lâm tổng giám đốc cùng Lâm phu nhân” Không phải chỉ có mỗi hai vợ chồng Lâm Hồng Tín biết gấp lừa bỏ tay người, Hứa Mạch cũng biết, hơn nữa còn dùng chiêu cao minh hơn.

Tôn Uyển Đình nghẹn lời. Trong lòng bà biết rõ điều Hứa Mạch nói không phải sự thật nhưng lại không tìm được lý do chính đáng hơn để phản bác. Lúc bà và Lâm Hồng Tín mở kết, quả thật Lâm Du và Hứa Mạch không có mặt. Hơn nữa xe của bọn họ cũng cách xa ngân hàng... Lần này phải giải thích thế nào đây?

”Chúng tôi là ba mẹ của Lâm Du, không thể nào lừa dối nó chuyện lớn thế này! Chúng tôi đã mang kết sắt đi, chúng ta sẽ không chối. Chúng tôi không lấy tiền thì sẽ không nhận bậy!” So với Tôn Uyển Đình, phản ứng của Lâm Hồng Tín trấn định hơn. Bọn họ không có lấy tiền thì tại sao phải ăn nói khép nép?

”Nhưng theo tôi được biết, hai người không phải là cha mẹ ruột của Tiểu Du. Hơn nữa, lúc trước cũng bởi vì một ít duyên cớ, hai vị ngay trước truyền thông mắng Tiểu Du tri ân không báo, không biết hiếu thuận.” Hứa Mạch lời chuyện cũ ra nói, trí nhớ từ trước đến giờ của hắn rất đầy đủ.

Không đợi Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình giải bày, Hứa Mạch khoát tay, giọng tùy ý: “Ngân vạn lần đừng nói với tôi là việc này có hiểu lầm. Tôi nghĩ thế nào cũng không thông, tại sao người khác không có hiểu lầm, hết lần này tới lần khác đến Lâm gia lại có hiểu lầm?”

Hứa Mạch dừng lại nhìn Lâm Du, sau đó mới tiếp tục nói: “Nói tới mới nhớ, mỗi lần các người gặp rắc rối, vấn đề điều không nhỏ. Chẳng lẽ mỗi chuyện rắc rối đều là các người cố ý làm ra?”

Ly gián! Hứa Mạch quả nhiên âm hiểm, chẳng những bỏ đá xuống giếng mà còn muốn ly gián tình cảm giữa bọn họ và Lâm Du. Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình đồng thời phòng bị, hướng về phía Lâm Du lắc đầu. Không nên tin Hứa Mạch, ngân vạn lần không thể bị Hứa Mạch lừa gạt.

Nhưng đáng tiếc, Lâm Du nhận ám hiệu của bọn họ, thậm chí không thèm nhìn, cô vẫn cúi đầu xuống, yên lặng không nói, bộ dáng thương tâm giống như đã chịu đả kích lớn.

”Hai vị nên dứt khoát một chút, đem tiền trả lại đi!” Lâm Du không nói lời nào, quyền phát ngôn tự nhiên giao cho Hứa Mạch, “Nhị vị luôn nói Tiểu Du tri ân không báo, nhưng rõ ràng cô ấy rất hiếu thuận với hai người! Nếu không sau khi chuyện kia phát sinh, tại sao cô ấy lại đồng ý thỉnh cầu vô lý của hai người, thay thế Lâm Nhất Thiên gả tới Hứa gia?”

”Tiểu Du chưa từng làm gì có lỗi với hai người. Còn hai người? Trước kia cố ý bôi xấu danh tiếng Tiểu Du không nói, những tổn thương hai người tạo ra cho cô ấy cũng chẳng thể bù đắp. Trừ phi các người chủ động đứng ra giải thích với truyền thông, lúc trước là hai người nói sai, hiểu lầm Tiểu Du.” Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình vẫn im lặng, Hứa Mạch cũng không để ý.

Xung quanh người vây lại càng ngày càng nhiều, ở một khúc quanh còn có bóng người lên lút chụp ảnh... Hứa Mạch khề thờ dài, bắt đầu di hướng về phía Lâm Hồng Tín và Tôn Uyển Đình nói: “Hai vị gọi điện thoại cho Tiểu Du nhờ giúp đỡ, Tiểu Du không nói hai lời đáp ứng trợ giúp ngay, còn lấy cả thứ cuối cùng mà ông nội Lâm để lại. Lúc giao kết sắt, cô ấy cũng không nghĩ đến ngày hai vị đem tiền trả lại. Hai vị cần gì phải tổn thương cô ấy một lần nữa?”

”Hứa đại thiếu! Mặc dù không muốn bắt kính đối với cậu, nhưng có mấy lời tôi nhất định phải nói.” Lâm Hồng Tín không thể kiềm được, tay nắm chặt bước lên một bước. Thấy hành động của ông ta, vệ sĩ phía sau lưng lập Hứa Mạch lập tức đáp trả.

Hai người vệ sĩ, một trái một phải chế trụ cánh tay Lâm Hồng Tín giống như xách con gà con vậy, xách Lâm Hồng Tín đến khoảng cách tạo sự an toàn đối với Hứa Mạch.

Đường đường là tổng giám đốc Bác Dương lại bị làm nhục vậy, ông xanh mặt, nghiến răng nghiến lợi cất giọng: “Hứa Mạch, cậu không nên được voi đòi tiên! Lâm gia tôi không sợ cậu, cũng không mặc cho cậu lấn áp mãi! Nếu cậu còn hồ đồ ngu xuẩn như vậy, đừng trách chúng tôi trở mặt!”

Hứa Mạch cười thật ôn hòa: “Được, không thành vấn đề. Để coi Lâm gia các người sẽ làm gì. Một lần nữa biến tôi thành người thực vật, nằm trên giường không nhúc nhích mấy tháng, tình lại cũng là một phế nhân, đứng lên cũng không nổi. Hay định tùy tiện tìm một cô gái vô tội đứng ra làm bia chịu đạn, che chở cho cô con gái rượu của hai người. Lâm gia tùy ý, Hứa Mạch tôi chờ!”

Cùng lúc đó, Lâm Du bỗng nhiên ngẩng đầu lên, đỏ mắt nói: “Cha mẹ, tại sao hai người lại biến thành như vậy? Nỡ lòng nào hai người lại đối xử với con như vậy? Tại sao?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44-2

"Tiểu Du, không phải như con nghĩ, hãy nghe mẹ giải thích ..." Tôn Uyển Đình đi tới, muốn làm yên lòng Lâm Du.

"Đủ rồi! Mẹ, đừng giải thích gì nữa! Từ lúc đáp ứng thay Nhất Thiên gả vào Hứa gia, cho tới bây giờ con chưa từng hối hận. Con coi các người là người nhà, là người thân duy nhất, là những người mà con tin tưởng tuyệt đối... Thật không ngờ... Tại sao lại làm tổn thương con? Tại sao?" Không đợi Tôn Uyển Đình tới gần, cảm xúc của Lâm Du đã vỡ bờ, thần sắc hiện ra mấy phần oán giận.

"Ở trường học, Nhất Thiên gây phiền toái cho con, thuyết phục hai người cùng em ấy tố cáo, oán trách con không hiếu thuận, còn tìm người mở topic đăng video làm nhục con. Ba mẹ thì trước mặt truyền thông chỉ trích con bất hiếu, tri ân không báo... Con tri ân không báo lúc nào? Con hy sinh cả hôn nhân, hy sinh cả cuộc sống tự do tùy các người định đoạt, giẫy vò. Các người còn muốn gì nữa?" Lâm Du đang bộc phát hết mọi tức giận và hận ý đã tích tụ từ kiếp trước. Ánh mắt Hứa Mạch lạnh lùng, khí thế cực mạnh nhìn chằm chằm Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình.

Hai chân Lâm Hồng Tín như mọc rễ, không thể cử động. Tôn Uyển Đình bị dọa sợ, lùi về sau mấy bước, há hốc mồm, không nói được lời nào.

"Tuy hai người không nói nhưng chuyện gì con cũng biết. Con chỉ là không muốn nói, không muốn phá hư tình thân thân quý này... Con nghĩ cho hai người nhiều như thế, ngay cả đồ vật cuối cùng mà ông nội để lại con cũng giao cho hai người. Không ngờ hai người lại tàn nhẫn lừa dối con." Nói xong chữ cuối cùng, Lâm Du không báo trước bước tới mấy bước, đoạt lấy kết sắt trong ngực Tôn Uyển Đình, "Các người đã không muốn thì trả lại cho con! Con không cho các người, không cho!"

"Tiểu Du..." Tôn Uyển Đình không kịp trở tay, định đoạt lại kết sắt.

Cô cực lực bảo vệ kết sắt, giọng không có chút ám áp nào: "Tiền trong này ba mẹ đã lấy đi rồi, ngay cả kết sắt rỗng cũng không chịu trả lại cho con sao?"

"Tiểu..." Tôn Uyển Đình khóc không ra nước mắt, thiếu điều quỵ xuống trước mặt Lâm Du. Bọn họ có lấy đồng nào trong đó đâu! Nếu như có tiền thì cần gì họ quay trở lại cùng cô và Hứa Mạch lý luận?

Cô ôm kết sắt rỗng đến trước mặt Hứa Mạch. Không nói lời nào đặt kết sắt lên chân Hứa Mạch, cầm hai tay hắn lên tạo thế ôm kết sắt sau đó mặt lạnh đi ra sau lưng hắn, đẩy xe lăn rồi đi.

Tiểu Du tức đến mức bị chập mạch rồi sao? Chẳng lẽ cô tưởng hắn sẽ để kết sắt rơi xuống đất? Mặc dù cái kết sắt rỗng này không có giá trị sử dụng nhưng hắn cũng không ngờ tới mức không nhìn ra cục diện trước mắt. Hai tay che chở kết sắt trống không, Hứa Mạch bật cười không dứt.

Đoàn người Lâm Du và Hứa Mạch cứ như vậy rời khỏi đất thị phi. Vợ chồng Lâm Hồng Tín muốn đuổi theo nhưng lại sợ vệ sĩ sau lưng Hứa Mạch, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Cho đến khi chiếc xe sang trọng của Hứa gia biến mất, sắc mặt Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình mới khó chịu nhìn nhau, không nói tiếng nào. Chẳng những tới một chuyến vô ích mà còn đắc tội Lâm Du. Vấn đề mấu chốt nhất là tiền trong kết sắt ở nơi đâu? Chẳng lẽ chúng mọc cánh bay đi?

"Ba mẹ ơi là ba mẹ, thường ngày hai người khôn khéo lắm mà, sao gặp Hứa Mạch thì đầu óc biến thành bã đậu hết thế? Ý đồ của hắn ta rõ ràng là không muốn chúng ta tốt hơn. Có hắn ta sau lưng Lâm Du, tù sắt không xây ra vấn đề mới lạ." Biết được tin, Lâm Nhất Thiên vội vã chạy về Lâm gia. Sau khi tường tận những chuyện đã xảy ra, cô bị phản ứng của ba mẹ làm bật cười.

"Nói nhảm! Những điều con nói ba mẹ không biết sao? Không thể nghi ngờ, nhất định là do Hứa Mạch tráo đi rồi! Hắn có ý muốn đem Lâm gia biến thành trò cười, một mũi tên kích bác quan hệ giữa chúng ta với Lâm Du! Là do chúng ta lơ là, sơ suất, bị hắn xoay vòng vòng!" Lòng đầy cảm phẫn, Tôn Uyển Đình cá giận nói.

Lâm Hồng Tín trầm mặt không tiếp lời. Khẳng định Hứa Mạch hiện tại rất đắc ý, hắn dám đùa bọn họ trong lòng bàn tay, tức chết mà!

"Hừ! Con nói không phải là Hứa Mạch đâu! Mối thù giữa Hứa Mạch với chúng ta còn cần dùng chiêu kích bác, ly gián à? Không đuổi tận giết tuyệt chúng ta đã là may lắm rồi! Theo con nghĩ, Hứa Mạch không bụng dạ hẹp hòi thế đâu! Hắn cũng chỉ muốn cho chúng ta chút dạy dỗ, sau đó ân oán chấm dứt, xong chuyện! Nếu không, từ khi hắn tỉnh lại đến bây giờ ngoại trừ lấy đi 15% cổ phần của Bác Dương trong tay con, hắn còn làm gì? Hắn vốn không muốn dồn chúng ta vào đường cùng, hay nói khác hơn, sự trả thù của hắn căn bản đã kết thúc!" Lâm Nhất Thiên thông thạo nói ra những lời khen tặng Hứa Mạch.

"Nhất Thiên, đầu con bị vô nước hả? Con đừng quên, cổ phần trong tay con là do hắn đoạt, con còn cảm thấy hắn là người tốt?" Lâm Nhất Thiên trước kia rất ái mộ Hứa Mạch, đối với biểu hiện lúc này của cô, bà kiên quyết không đồng ý.

"Đừng vội mà mẹ! Mẹ nghe con phân tích nè. Mẹ tự hỏi thử xem, với địa vị của Hứa Mạch, muốn hại chúng ta không phải dễ như trở bàn tay sao? Hiện tại thế nào?" Thấy Tôn Uyển Đình muốn phản bác, Lâm Nhất Thiên trực tiếp đáp lời, "Con biết mẹ lại muốn nói tới 15% cổ phần kia. Mẹ hãy nghĩ kỹ, 15% cổ phần đổi lấy đôi chân... Ai lời ai lỗ?"

Lâm Nhất Thiên mặt mày hớn hờ nói, Tôn Uyển Đình á khẩu, không trả lời được. Nếu như chân Hứa Mạch có thể trị hết, Hứa gia khẳng định không tiếc tiền. 15% cổ phần Bác Dương sao có thể so được?

"Mấy ngày nay con đã cẩn thận suy nghĩ rất lâu, lục lại dấu vết dù chỉ là nhỏ nhất. Nhiều chứng cứ xác thực đã hiện ra, kẻ cầm đầu hại Lâm gia đi vào

khốn cảnh chính là..." Lâm Nhất Thiên kéo dài âm cuối, tầm mắt Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình đồng thời nhìn sang, bên cao giọng quát lên: "Lâm Du!"

"Đùa gì vậy? Thế nào lại là Tiểu..." Tôn Uyển Đình bĩu môi, không một chút tin tưởng Lâm Nhất Thiên. Nhớ tới ngày hôm nay bọn họ thật sự đã tổn thương sâu sắc Tiểu Du, về nhà lại còn chỉ trích sau lưng, oan uổng Tiểu Du thế này, bà có chút áy náy.

"Tại sao lại không phải là cô ta? Mẹ, Lâm Du đã chính miệng thừa nhận, mọi hành động của chúng ta cô ta đều đã biết tất tẩn tật. Lấy tính cách của cô ta, không lí nào bị chúng ta tính kế mà lại không trả đũa. Hai người tin tưởng cô ta, con thì không!" Hoài nghi đối với Lâm Du đã thâm căn cố đế(*), Lâm Nhất Thiên không ngừng cố gắng, tiếp tục thuyết phục: "Ba mẹ đừng quên, người ra mặt cướp đi cổ phần trong tay con chính là Lâm Du."

(*) Thâm căn cố đế: đã ăn rất sâu, ảnh hưởng rất nặng nên khó có thể thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Lâm Nhất Thiên rất tin tưởng vào những lí lẽ đầy sức thuyết phục của chính mình, đúng sai phải quấy được phân tích rõ ràng như thế, thần tiên cũng phải lưu luyến.

Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình nhìn nhau, lắc đầu: "Nhất Thiên, con nghĩ nhiều rồi. Tiểu Du không phải như con nghĩ đâu, nó không có tâm kế sâu đến vậy. Ba mẹ nuôi nó từ nhỏ, dù có gả ra ngoài thì nó cũng sẽ không quay lại cắn người nhà."

"Con nghĩ nhiều sao?" Không nghĩ tới ba mẹ lại không tin cô, Lâm Nhất Thiên cắn răng, hít sâu một hơi: "Không sai, con thừa nhận, quả thật con không thích Lâm Du, từ nhỏ đã không ưa rồi. Nhưng từ trước đến giờ con không cố ý nhắm vào cô ta. Ba, mẹ, con mới là con gái ruột của hai người, cũng là người duy nhất tuyệt đối không làm điều tổn hại tới Lâm gia."

"Cô ta tình nguyện hai tay dâng kết sắt cho ba mẹ sao? Nếu thật sự cô ta tốt như hai người nói, vậy tiền đâu?" Lâm Nhất Thiên không chừa Hứa Mạch đánh tráo kết sắt, người duy nhất cô hoài nghi chỉ có Lâm Du!

Vợ chồng Lâm Hồng Tín á khẩu, nhưng bọn họ vẫn không tin điều mà cô nói là sự thật.

"Có phải ba mẹ chưa từng hoài nghi cô ta không? Ba mẹ nhớ kĩ lại xem, cái ngày mà cô ta quay về hỏi ba mẹ về thân thế của mình, phản ứng của cô ta như thế nào? Là vô cùng tỉnh táo. Lúc ấy chúng ta chỉ lo kinh hoàng, chẳng hỏi kĩ lưỡng điều gì hết. Giờ ngẫm lại, lời giải thích của cô ta đầy rẫy sơ hở. Cô ta chẳng hề lo lắng việc Hứa gia có phát hiện ra thân phận giả của mình không mà chỉ cố chấp đòi di vật mà ba mẹ cô ta lưu lại. Nói cách khác, bên trong cái hộp gỗ ấy có chứa thứ quan trọng mà chúng ta không phát hiện thôi." Lâm Nhất Thiên nóng nảy, lớn tiếng giải thích.

"Phản ứng của nó lúc nhắc đến cái hộp gỗ ấy rất bình thường, hơn nữa vừa mở vừa nói, mẹ còn xem lại đồ bên trong mà. Nếu có gì kỳ hoặc, nó sẽ không bình tĩnh thế đâu." Vợ chồng Tôn Uyển Đình vẫn tin chắc rằng Hứa Mạch là người xấu.

"Ba cũng không cảm thấy Tiểu Du có vấn đề gì, ngược lại là con đấy, đừng cứ đem mũi dùi hướng về Tiểu Du, nghĩ cách lấy lại đồ trong tay Hứa Mạch mới là thượng sách." Lâm Hồng Tín không đồng ý nhắc nhở.

Cô tức điên cả người. Cô ghét Lâm Du, ghét ba mẹ, ghét luôn cái nhà này! Bọn họ chỉ tin tưởng Lâm Du, chẳng coi lời nói của ra gì.

Thật ra cũng không thể trách hai vợ chồng bọn họ không tin cô. Bọn họ rất quan tâm cô, nhiều năm qua đã chỉ dạy biết bao thủ đoạn, toan tính. Còn Lâm Du thì ngược lại, bọn họ dưỡng thành một tờ giấy trắng.

Nếu Lâm Du và Lâm Nhất Thiên xảy ra xung đột, bọn họ sẽ chọn tin tưởng Lâm Du. Dù sao tính tình cao cao tại thượng của Lâm Du cũng là do bọn họ dày công bồi dưỡng. Lâm Du biết tính kế người khác? Trừ khi mặt trời mọc hướng tây!

Lâm Nhất Thiên thở phì phò rời đi. Cô vốn định ở nhà vài ngày, hiện tại một giây cô cũng không muốn. Cả Lâm gia và Chu gia đều là nơi khiến cô khó chịu.

Đầy Hứa Mạch trở về phòng, Lâm Du lập tức nghĩ đến chuyện đầu tư lúc trước. Số tiền trong kết sắt cô đầu tư hết vào bộ phim điện ảnh của Tần Nam. Lúc đó Tần Nam bảo đã đủ rồi, nhưng cô lo đó chỉ là lời khách sáo.

"Không việc gì. Nếu như nó cần thêm sẽ nói cho chúng ta. Nó nổi tiếng mấy năm nay, tiền kiếm được cũng không ít. Chỉ là nó quen tiêu tiền như nước nên số dư trong tài khoản hơi eo hẹp thôi." Hứa Mạch đã từng hỏi Tần Nam về tiền kiếm được khi đóng phim, không coi là thiếu, chẳng qua tiền dư phần lớn đều bị xài hết.

Thì ra Tần Nam có thể tự bỏ sung vốn vào chỗ còn thiếu, Lâm Du gật đầu, không rầu rĩ nữa.

Hoàng tiền bối gọi điện đến, ông hỏi Lâm Du lí do vì sao không đi học, có phải chê cách dạy của ông không. Lâm Du luôn miệng xin lỗi, tỏ rõ rằng cô lập tức đến ngay.

Hoàng tiền bối hừ lạnh một tiếng, cũng không dây dưa nữa, chỉ bảo Lâm Du dẫn Hứa Mạch theo.

Kết thúc cuộc thoại, Lâm Du nhìn về Hứa Mạch: "Sự phụ bảo tôi lập tức qua đây, anh cũng phải đi theo."

"Được, anh cùng em đi." Hứa Mạch và Hoàng tiền bối cũng có quen biết. Mặc dù không phải là thầy trò nhưng hắn từng được tiền bối chỉ bảo nhiều thứ, vậy nên hắn mới đề nghị Tần Khả Tâm dẫn Lâm Du đến bãi sự.

Nghe Hứa Mạch giải thích xong, Lâm Du đã hiểu. Không nhiều lời nữa, hai người lại đi ra ngoài.

Mười mấy phút sau, cả hai đã đến chỗ Hoàng tiền bối. Bởi vì có thêm Hứa Mạch, ông cũng khiển trách Lâm Du nữa, chỉ nhàn nhạt liếc mắt rồi kiểm tra bài Lâm Du.

Sau khi cô đàn xong, Hoàng tiền bối gật đầu tán thưởng: "Nếu không phải vì bài đàn này của con, thầy tuyệt đối không bỏ qua chuyện kia đâu!"

"Tiền bối, Tiểu Du thật sự không cố ý quên mất lời dặn của người, chỉ là trong nhà xảy ra vài chuyện rắc rối." Biết Hoàng tiền bối đã nguôi giận, Hứa Mạch bắt đầu chối bỏ trách nhiệm thay cô. Tiền bối thù rất dai, một khi ấn tượng không được tốt, sau này gặp mặt sẽ không vui vẻ. Vì vậy, dù việc nhỏ như con thỏ cũng phải giải thích rõ ràng.

"Rắc rối gì? Nói ta nghe thử xem." Với địa vị của Hứa gia, khả năng của Hứa Mạch mà Lâm Du còn gặp rắc rối sao? Ông tin không nổi!

Hắn cũng biết những suy nghĩ của tiền bối, thoáng nhìn Lâm Du rồi thấp giọng nói tiếp: "Gần đây Bác Dương gặp một số vấn đề, Lâm gia nhờ Tiểu Du giúp đỡ, họ muốn mượn phần di vật mà ông nội Lâm để lại."

"Rất khó giải quyết à?" Nếu như Bác Dương gặp biến cố, Lâm gia mượn phần di sản này thì có gì lạ đâu. Nhìn biểu hiện của Hứa Mạch chắc chắn chuyện không đơn giản rồi.

"Bọn họ nhận kết sắt, chưa mở ra đã vội đem lên xe rồi đi. Mấy phút sau bọn họ quay trở lại hỏi tiền trong kết sắt đã biến đi đâu." Lấy thân phận và địa vị của Hoàng tiền bối, nghe chuyện này giống như nghe truyện tiêu lâm thôi, hoàn toàn không có chút ảnh hưởng gì, thế nên hắn thân nhiên nói cho Hoàng tiền bối nghe.

Hoàng tiền bối cười giễu cợt: "Chẳng lẽ bọn họ hoài nghi Tiểu Du đem tiền giấu mất? Nếu nó nghĩ như thế thì đem tù sắt giao cho bọn họ làm gì?"

"Chính là như vậy. Nhưng mặt kệ chúng con giải thích thế nào Lâm gia cũng không tin." Nói tới đây, Hứa Mạch cười khỏ, "Có lẽ ân oán giữa hai nhà đã quá sâu đậm."

Thù hằn giữa hai nhà Hứa – Lâm ông không có hứng thú. Về phần Lâm Du, ông không còn tức giận nữa, đồng thời ấn tượng của cô trong lòng ông thay đổi cũng không ít.

Ông từng nghe Hứa Mạch nói về quan hệ giữa Lâm Du và Lâm gia, chẳng thân thiết gì mấy. Nhưng khi Lâm gia gặp nạn, Lâm Du vẫn thoải mái cho mượn kết sắt, giúp Bác Dương thoát nạn. Nhân phẩm của Tiểu Du đúng là không tệ! Người đệ tử này ông định rồi!

Lúc đầu ông chỉ cảm thấy Lâm Du rất có thiên phú về dương cầm, nhận làm đồ đệ cũng không tồi. Hiện giờ thì khác, có thể nói đây là duyên phận giữa ông và Tiểu Du, cô chính là niềm kiêu ngạo lúc về già của ông.

Hoàng tiền bối giữ Hứa Mạch và Lâm Du ở lại nhà dùng cơm. Sau khi tỉ mỉ dạy cho Lâm Du những vấn đề cần biết xong, ông mới đồng ý cho hai người ra về.

Từ nhà Hoàng tiền bối đi ra, sắc trời đã chuyển tối. Cả hai đang định về nhà thì Lâm Du nhận được cú điện thoại cầu cứu của Triệu Tuyết Nhi.

Lâm Du vẫn nghĩ là Triệu Tuyết Nhi có chỗ dựa ở giải trí Thần Thiên thì sẽ không gặp vấn đề gì. Nhưng giờ Triệu Tuyết Nhi lại sợ hãi gọi điện cho cô, cô ấy đang tự khóa bên trong phòng vệ sinh ở tiệm cơm của Cố thị, bên ngoài còn có người đập cửa, cô ấy không dám ra ngoài...

"Đề Hứa Hoán đi đi! Nó thân với Cố Nhiên. Có đại danh của Cố Nhiên ở đó, mọi chuyện sẽ đơn giản hơn nhiều." Có lẽ do quá sợ hãi, giọng của Triệu Tuyết Nhi rất lớn. Hứa Mạch ở kế bên nghe rất rõ, đứng lúc nhắc nhở.

"Không cần đâu. Tôi sẽ gọi trực tiếp cho Cố Nhiên." So với việc nhờ sự hỗ trợ của Hứa Hoán, cô thà tìm Cố Nhiên còn hơn.

Nhận được điện thoại từ Lâm Du, Cố Nhiên bất ngờ đến muốn nhảy dựng lên. Không nói câu nào vội nhắc bước ra cửa: "Lâm Du, em yên tâm, anh đang ăn cơm cùng bạn ở phòng cách vách, anh lập tức qua đây!"

"Chuyện gì?" Đi đâu rồi cũng trở về La Mã, người bạn ăn cơm cùng với Cố Nhiên lại chính là Hứa Hoán. Nghe Cố Nhiên gọi tên Lâm Du, cậu bật dậy ngay tức khắc.

"Đi cứu người!" Cố Nhiên cũng không cúp điện thoại, mở cửa chạy tới phòng vệ sinh.

Cứu người? Không phải là cứu Lâm Du chứ? Hứa Hoán tối mặt, xông theo ra ngoài. Không phải chị dâu đang ở cùng với anh họ sao? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45-2

Editor: Phan Đình Lâm

Lấy thân phận của Cố Nhiên, muốn vào phòng ăn riêng chỗ Triệu Tuyết Nhi đang gặp nạn rất dễ dàng. Khi cậu chạy đến thì thấy đồ vật ngổn ngang, hết như Triệu Tuyết Nhi nói, ngoài cửa phòng vệ sinh có một người đàn ông đầu hói ra sức phá cửa.

“Mày là ai mà dám vào đây? Biến ngay!” Thấy có người lạ vào, những người trong phòng hoảng hốt, cao giọng đuổi người.

“Cút!” Đá người đàn ông mập văng ra cửa phòng, Cố Nhiên gõ cửa phòng vệ sinh, “Triệu Tuyết Nhi, anh là Cố Nhiên, Lâm Du gọi anh tới đây. Điện thoại vẫn còn giữ liên lạc với Lâm Du, em ra ngoài sẽ nghe được ngay.”

Cố Nhiên! Triệu Tuyết Nhi không chần chờ mở cửa: “Lâm Du chị ấy...”

“Điện thoại đây, tự em nói chuyện với cô ấy đi.” Cậu vừa nói vừa bảo hộ Triệu Tuyết Nhi phía sau lưng, “Lâm Du nói, chuyện này em không cần bận tâm, quản lí của em và công ty sẽ xử lý.”

“Vâng, cảm ơn.” Triệu Tuyết Nhi nghẹn ngào cầm lấy điện thoại di động, gật đầu liên tục, dưới sự bảo vệ của cậu thuận lợi thoát ra ngoài.

“Mày từ đâu đến? Muốn chết?” Người đàn ông mập muốn tiếp tục âm ỉ, lại bị Hứa Hoán cản lại.

Cậu còn tưởng là Lâm Du gặp nguy hiểm, ai ngờ lại là bạn của cô. Nhưng không có vấn đề gì, cứu người là chuyện tốt. Nhìn lại đám người làm chuyện đen tối, Hứa Hoán cười châm chọc: “Nếu sau này muốn làm loại giao dịch này thì cút đi nơi khác. Đây không phải là nơi các người muốn làm gì thì làm. À, còn người kia chính là thiếu gia nhà họ Cố, chỉ sợ các vị ngồi đây sau này không được bước vào tiệm cơm của Cố gia nữa bước thôi.”

Không được bước vào tiệm cơm của Cố gia nữa bước? Những người trong phòng biến sắc. Bọn họ đều là nhân vật có địa vị, sau này gặp đối tác mà không được vào đây, người biết được chắc cười rụng răng mất!

Không thèm để ý sắc mặt tái xanh của bọn họ, Hứa Hoán lịch sự đóng cửa, quay lại phòng ăn cũ.

Lâm Du định đến đó đón Triệu Tuyết Nhi, chỉ có điều sau khi cô ấy rời khỏi tiệm cơm, rất nhanh đã bình tĩnh lại. Cô ấy nói mình không sao, bảo cô không cần tới đón, cô ấy về nhà nghỉ ngơi một lúc là ổn.

Nghe được sự kiên định trong giọng nói của Triệu Tuyết Nhi, cô không kiên trì nữa, bảo cô ấy chuyển điện thoại cho Cố Nhiên.

“Làm phiền anh đưa cô ấy về nhà. Mai đến trường em mời anh bữa cơm.” Cô biết ân tình lớn lao của Cố Nhiên không thể chỉ mời bữa cơm là có thể giải quyết, nhưng hiện giờ cô cũng chẳng biết đền đáp thế nào, thôi thì để sau này vậy.

“Không thành vấn đề! Đây là bạn bè, không nên khách sáo.” Tính tình Cố Nhiên thẳng thắn, nghe được lời mời ăn cơm của Lâm Du, cậu cười, “Hon nữa, chỉ anh và em đi ăn cơm, Hứa đại ca không ghen à?”

“Ai nói chỉ có hai người cùng ăn cơm?” Nghe tiếng Hứa Mạch bên trong điện thoại, cậu đỏ mặt hỏi lạnh.

Cố Nhiên đang giúp Triệu Tuyết Nhi đóng cửa xe, thiếu chút nữa đã bị cửa xe kẹp tay. Cười khan hai tiếng, vội vàng chào hỏi: “Hứa đại ca à, em chỉ đùa thôi! Bữa cơm sao có thể thiếu anh được!”

“Được rồi, đừng khua môi múa mép nữa. Chuyện này cảm ơn chú. Ngày mai mời chú ăn cơm!” Cố Nhiên còn phải đưa Triệu Tuyết Nhi về nhà, Hứa Mạch không nhiều lời nữa, cúp điện thoại.

Nhận lấy điện thoại Hứa Mạch đưa qua, Lâm Du nghĩ ngợi, hay là gọi điện thoại cho tổng giám đốc của giải trí Thiên Thần. Lúc Triệu Tuyết Nhi ký hợp đồng, cô đã từng đặc biệt chào hỏi. Nay sự tình này xảy ra, cô muốn biết tổng giám đốc của giải trí Thiên Thần có biết hay không.

Nhận được đáp án phủ định, Lâm Du thở phào nhẹ nhõm. Ít nhất cái vỏ bọc này không thành vấn đề!

“Mọi chuyện không đơn giản như vẻ bề ngoài đâu.” Hứa Mạch bỗng một câu nói, cắt đứt sự trầm tư của cô, “Người quản lí mà em chọn cho Triệu Tuyết Nhi rất có danh tiếng, ngay cả anh cũng biết. Em nghĩ chuyện này cậu ta không biết sao? Còn cấp trên của cậu ta, chẳng lẽ hèn để cấp dưới của mình qua mặt mà không hay biết à?”

Hứa Mạch nói rất có lý, Lâm Du không tiếp lời. Vòng giải trí tiếp trước cô chưa từng tiếp xúc. Danh tiếng của Thiên Thần giải trí, cô đã nghe qua. Ngành điện ảnh sẽ rất phát triển vào mấy năm sau, cô biết điều này. Cô cho rằng giải trí Thiên Thần sẽ là con át chủ bài hữu dụng, xem ra chuyện này không đơn giản như cô nghĩ.

”Theo anh được biết, thật ra giải trí Thiên Thần không sạch sẽ gì. Danh tiếng vang dội nhưng bên trong thối nát. Chỉ nói đến một quản lý nhỏ nhoi lại dám một tay che trời, sớm muộn gì cũng gặp chuyện.” Trước đó Hứa Mạch cũng không điều tra giải trí Thiên Thần. Bởi vì Lâm Du thu mua cổ phần, hẳn mới phải người chú ý, sau đó phát hiện vấn đề không nhỏ.

”Tôi có nên mang Tuyết Nhi ra ngoài không?” Giải trí Thiên Thần bản hay không bản, tạm thời cô không quan tâm. Cái mà cô lo lắng chính là an toàn của Triệu Tuyết Nhi. Là cô đưa Triệu Tuyết Nhi vào, nếu giải trí Thiên Thần có vấn đề gì, cô chính là kẻ đồng lõa.

”Không cần. Hôm nay có cuộc điện thoại này của em, trong thời gian ngắn bọn họ sẽ thu liễm.” Thấy Lâm Du vẫn còn lo lắng, Hứa Mạch đề nghị, “Nếu như em không yên tâm thì có thể thu mua giải trí Thiên Thần. Chỉ cần nó ở trong tay của em thì em muốn làm gì cũng được.”

”Thu mua giải trí Thiên Thần?” Lâm Du chưa bao giờ nghĩ tới chuyện này. Miếng thịt béo bở này quá lớn, cô sợ không gặm hết được.

”Nếu như em không ngại, anh có thể giúp em. Đúng rồi, không phải là em muốn cảm tạ Cố Nhiên sao? Có thể mời chú ấy tham gia.” Có hẳn ở đây, miếng thịt này không thành vấn đề. Nhưng để Lâm Du không cảm thấy thiếu nợ hẳn, vậy nên hẳn đưa ra biện pháp trung hòa.

Nghe lời đề nghị của Hứa Mạch, hai mắt cô tỏa sáng: “Nếu Cố Nhiên không phản đối là được.”

”Ngoại trừ Cố Nhiên, em cũng có thể tìm mẹ anh. Mẹ anh có nhiều tiền lắm!” Nói đến Tần Khả Tâm, nụ cười trên mặt Hứa Mạch rất là rục rịch.

”Vậy thì không thể rồi. Bác gái quá ngay thẳng, nhìn thế nào cũng không ra dáng người làm ăn.” Tần Khả Tâm là nghệ sĩ dương cầm vang danh, tìm bà cùng nhập cổ phần thu mua công ty giải trí... Cô nghĩ nát óc cũng không tài nào tìm ra điểm thích hợp.

Hứa Mạch nhún vai, cười không nói. Hẳn thừa nhận là hẳn cố ý nói như vậy nhằm mục đích khiến cô cự tuyệt. Hẳn cứ đề nghị rồi cô cứ làm theo, điều này không tốt tí nào. Làm không khéo khiến cô ngày càng phòng bị hẳn thì khổ!

Quả thật lúc này Lâm Du không có suy nghĩ nhiều như vậy. Sau khi cự tuyệt, trong lòng cô nghĩ đến một người, nhưng lại cảm thấy lo lắng, nhìn về Hứa Mạch.

”Sao vậy?” Nghi ngờ nhìn Lâm Du, Hứa Mạch nói một cách nghiêm túc, “Có chuyện gì thì em cứ nói. Trong quá trình hợp tác, nếu chúng ta không thẳng thừng chia sẻ suy nghĩ riêng thì khó đạt được ý kiến thống nhất lắm.”

“Tôi muốn mời Chu Lăng hợp tác, anh cảm thấy thế nào?” Cô có chút thấp thỏm hỏi.

Chu Lăng sao? Thiếu chút nữa hẳn quên anh ta rồi! Ngoại trừ Triệu Tuyết Nhi, người thứ hai cô nhắc tới trong phòng bệnh chính là Chu Lăng. Từ trước đến giờ không thấy cô tiếp xúc với Chu Lăng, hẳn tưởng rằng Lâm Du quên mất. Nay mới biết là do cô không tìm được cơ hội thích hợp thôi.

”Với thân phận của Chu Lăng, tìm anh ta cũng không có vấn đề gì. Nhưng mấu chốt là vì sao anh ta phải hợp tác cùng chúng ta? Tin tưởng chúng ta? Em có chắc chắn lấy được sự tín nhiệm của anh ta không?” Chu Lăng không giống Triệu Tuyết Nhi, hẳn không cho rằng Chu Lăng sẽ tin tưởng cô nhanh như vậy.

Tầm mắt Lâm Du hướng ra ngoài xe, giống như không nghe được câu hỏi của Hứa Mạch.

Đang lúc Hứa Mạch nghĩ là cô sẽ không nói nữa thì bỗng Lâm Du lên tiếng: “Trong tay tôi có một bí mật, chỉ cần tôi nói với Chu Lăng, nhất định anh ta sẽ tin tưởng. Nhưng vấn đề là tôi không xác định được điều này là đúng hay sai. Tôi đã can thiệp vào cuộc sống của Tuyết Nhi, thiếu chút nữa đã hại em ấy. Đổi thành Chu Lăng, tôi không biết...”

”Chuyện của Triệu Tuyết Nhi chỉ là việc ngoài ý muốn. Nếu không có em, cô ấy cũng sẽ vào nghề bằng cách khác thôi. Không phải giải trí Thiên Thần thì cũng sẽ là công ty khác. Em cho rằng công ty khác sạch sẽ à? Chỉ là do cô ấy không có chỗ dựa vững chắc thôi.” Lời của hẳn nói đúng là sự thật. Muốn ổn định trong giới giải trí, dựa vào thực lực không thì chưa đủ. Triệu Tuyết Nhi quá thuần khiết, rất dễ trở thành mục tiêu của người khác.

Nhìn chằm chằm Hứa Mạch đã lâu, Lâm Du bấm lòng bàn tay, thấm ra vài giọt nước mắt: “Được, tôi đã biết nên làm thế nào rồi.”

Tầm mắt lướt qua lòng bàn tay phải của cô, Hứa Mạch không nói gì. Chân của hẳn đã có sự tiến bộ rõ rệt.

Thuyết phục được Cố Nhiên là việc cực kỳ đơn giản. Cô chưa nói xong thì cậu đã đáp ứng: “Không thành vấn đề! Cái duy nhất anh không thiếu chính là tiền. Chờ anh thành công, anh sẽ đem tiền bỏ vào bao bố, kéo vào văn phòng của cha anh, móc ra từng chồng một hũ chết ông ấy! Xem ông ấy còn xem thường anh nữa không. Hừ hừ!”

Cảnh tượng cậu miêu tả quả thực rất sinh động. Hứa Mạch cười ra tiếng, ngay cả trên mặt cô cũng hiện ra nụ cười.

”Đúng rồi, còn Triệu Tuyết Nhi, em không cần quá lo lắng. Tối hôm qua anh có đến thăm, em ấy đã bình tĩnh lại rồi, em ấy kiên cường hơn hẳn chúng ta nghĩ đấy!” Triệu Tuyết Nhi là người thứ hai được Cố Nhiên khen tặng sau Lâm Du, Hứa Hoán mà biết chuyện này chắc sẽ cười đến rụng hết răng mất.

"Những việc Tuyết Nhi trải qua đều rất gian khổ, nếu em ấy không tự học được sự kiên cường, nhất định sẽ bị nuốt trong bóng đêm." Thân thể của Triệu Tuyết Nhi cũng không phải bí mật. Lâm Du nói tiếp, "Sự việc kia xảy ra là do em sơ suất. Bây giờ dù có hối lỗi thì cũng chẳng thay đổi được gì. Là bạn bè, chuyện em có thể làm chính là tận lực giúp đỡ em ấy, không để chuyện đó xảy ra lần hai."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Editor: Phan Đình Lâm

"Em ấy... Quả thật không dễ dàng gì!" Nghe Lâm Du nói, Cố Nhiên gật đầu, trịnh trọng nói: "Em yên tâm, anh sẽ chiều cổ em ấy."

Lâm Du từng nghe Triệu Tuyết Nhi nhắc tới mối quan hệ giữa Cố Nhiên với Triệu gia. Nếu Cố Nhiên nguyện ý chiều cổ Triệu Tuyết Nhi, đương nhiên đó là điều tốt, nhưng chỉ sợ Cố Nhiên sẽ gặp không ít phiền phức.

Dừng một chút, Lâm Du hỏi: "Chuyện giữa anh với Triệu Linh Lộ sao rồi?"

"Anh và cô ta thì có chuyện gì?" Nhắc tới Triệu Linh Lộ, Cố Nhiên mất kiên nhẫn: "Coi như phụ nữ trên đời này chết hết anh cũng không cưới cô ta!"

"Người nhà của anh thì sao?" Cố Nhiên thật đúng là... May là cô không có uống nước, nếu không thì cô đã bị sặc này giờ rồi.

"Mẹ và bà nội luôn đứng về phe của anh, nói Triệu Linh Lộ so ra còn kém Triệu Tuyết Nhi! Cha của anh thì bảo cần suy nghĩ thêm" Cố Nhiên bĩu môi, lơ đãng nói, "Thật ra là cha đồng ý rồi. Mỗi lần cha nói "cần suy nghĩ thêm" xong đều không nói gì nữa. Nghe như nặng nề lắm nhưng thật ra cha cũng chẳng suy tính gì cả."

"Anh thấy chú đừng nhúng tay vào chuyện của Triệu Tuyết Nhi thì tốt hơn." Theo góc độ của lý trí, Hứa Mạch phân tích: "Tình cảnh của Triệu Tuyết Nhi ở Triệu gia rất lúng túng, nếu chú ra mặt bảo vệ, khó tránh chuyện Triệu gia đổ nguyên nhân Triệu Linh Lộ không kết hôn được lên người Triệu Tuyết Nhi. Nếu Triệu gia quyết tâm truy cứu, dĩ nhiên chú không có vấn đề, nhưng Triệu Tuyết Nhi thì..."

"Chẳng lẽ bọn họ dám xé xác Triệu Tuyết Nhi? Sau này cô ấy sẽ do em bảo hộ!" Nhớ tới thái độ khác biệt mà Triệu gia đối với Triệu Linh Lộ và Triệu Tuyết Nhi, Cố Nhiên rất bất bình.

Nghĩ đến Lâm Du, sắc mặt cậu đen lại. Yêu ai yêu cả đường đi lối về, quyết tâm bảo vệ Triệu Tuyết Nhi của cậu càng thêm kiên định. Lúc trước cậu không biết thì thôi, còn sau này, đừng hòng có ai khi dễ được Triệu Tuyết Nhi.

Một người đàn ông nổi lên ý muốn bảo hộ một cô gái... Hứa Mạch cười, không nói cũng không ngăn cản lời thề son sắt của Cố Nhiên nữa.

Chuyện thu mua công ty giải trí Thiên Thần cứ vậy mà quyết định. Sau khi trò chuyện xong, Lâm Du không về nhà cùng Hứa Mạch mà cô liên lạc với Chu Lăng.

Số điện thoại của Chu Lăng là do Hứa Mạch lấy được nhưng hẹn gặp mặt là do Lâm Du ra mặt. Đối với lần này, Hứa Mạch không có bất kỳ dị nghị gì, hần phải tài xế cùng vệ sĩ đưa cô đến chỗ hẹn.

Thấy Lâm Du, nghi ngờ trong lòng Chu Lăng vẫn không hề sút giảm. Hần và Lâm Du có thể coi là biết nhưng không tiếp xúc nhiều. Lúc đầu Lâm Du chính là vị hôn thê của Chu Tuyền, lấy quan hệ tòi tẽ giữa anh và Chu Tuyền thì thái độ của anh với cô không thể nào tốt được.

Lâm Du bắt ngờ hẹn gặp làm Chu Lăng ngạc nhiên. Anh cho là cô sẽ không liên lạc gì với Chu gia nữa.

Nói theo cách khác, cho dù Lâm Du muốn tìm, cũng là tìm Chu Tuyền tính sổ, cuối cùng sao lại nhắm vào người vô can là anh vậy trời? Dù bất đắc dĩ nhưng anh vẫn đến trước giờ hẹn, đã đồng ý gặp mặt thì không đến muộn, đây là phép lịch sự cơ bản.

"Thật xin lỗi, đã để cho anh Chu đợi lâu." Tiêu sái ngôi xuống vị trí đối diện Chu Lăng, tựa như bạn tri kỷ, Lâm Du mở thực đơn, "Có muốn uống gì không?"

"Không cần." Chu Lăng từ chối, sau đó lịch sự gọi phục vụ.

"Hai ly nước chanh." Lâm Du gọi thức ăn rất nhanh, cũng không quên giải thích, "Cà phê giúp nâng cao tinh thần nhưng không nên uống nhiều, đổi khẩu vị một chút, nói không chừng sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn."

"Tôi cho là nước chanh chỉ dành cho con gái." Chu Lăng hoài nghi Lâm Du đang đùa bỡn anh.

"Không biết!" Lâm Du lắc đầu một cái: "Thình thoảng thử một vài thứ lạ, đối với anh Chu mà nói, cũng không tổn hại gì."

Chu Lăng lạnh giọng xuống: “Có ý gì?”

“Nếu anh đã hỏi, tôi cũng không vòng vo. Hôm nay tôi tìm gặp anh Chu là muốn được hợp tác cùng anh.” Cô không giãi vòng vo, dứt khoát rồi: “Chắc anh đã nghe qua danh tiếng công ty giải trí Thiên Thần. Tôi dự định thu mua công ty này nhưng ngại vốn không đủ, thực lực còn yếu, cần tìm thêm bạn hợp tác.”

“Bạn hợp tác? Gồm có những ai rồi?” Anh là người làm ăn, miễn nghe đến cơ hội làm ăn là nổi máu nghề nghiệp.

“Ngoại trừ anh Chu ra, hai người khác nhất định anh đã biết, đều là người có tiền, chính là Hứa Mạch và Cố Nhiên.” Lâm Du ném mồi như.

Hứa Mạch thì không cần nói nhiều, có hán thì thực lực bảo đảm. Còn Cố Nhiên? Con cùng nhà họ Cố, đúng như Lâm Du từng nói, đều là người không thiếu tiền chủ. Cùng hợp tác với họ, Chu Lăng không thể nào không động tâm. Nhưng mấu chốt là vì sao Lâm Du tìm anh chứ?

“Chẳng lẽ anh Chu đã quên, thiếu chút nữa tôi đã trở thành vợ của Chu Tuyền? Nghĩ lại lúc trước, tôi và Chu Tuyền cũng không thiếu ân oán.” Cô chỉ nhắc đến mỗi Chu Tuyền chứ không phải Chu gia, cũng không định giận cá chém ai khác.

“Cô tính tưởng chúng tôi không biết chuyện đó à?” Lâm Nhất Thiên gả vào Chu gia, đối với Chu Lăng mà nói, đó vừa là uy hiếp vừa là cơ hội. Nếu Chu Tuyền không ly hôn với Lâm Nhất Thiên, ắt sẽ dễ dàng lấy được sự nâng đỡ từ Bác Dương. Nhưng cùng lúc, nếu Chu Tuyền không có biểu hiện cụ thể, ai cũng không thể đảm bảo Hứa gia cái gì cũng không làm.

“Tin hay không tin giờ đã không còn quan trọng. Cái tôi đề ý không phải là thái độ của Chu gia mà là sự lựa chọn của Chu Tuyền. Tôi biết, Chu Tuyền lựa chọn Lâm Nhất Thiên, bỏ tôi.” Nói tới đây, Lâm Du cúi đầu, tâm trạng thậm tệ.

“Mặc dù tôi cũng có sai vì không kịp thời thông báo cho hán rằng cô dâu đã bị đổi. Nhưng mà... Hán biết rõ cô dâu không phải là tôi, biết rõ tôi được gả đến Hứa gia là vì giúp Nhất Thiên chuộc tội, biết rõ tôi trở lại đại học D nhưng cũng không lộ diện... Anh Chu cảm thấy tôi sẽ đại nhân đại lượng bỏ qua chuyện này sao?” Cô cười khổ, không đợi Chu Lăng trả lời, tự mình trả lời, “Tôi không làm được.”

“Cô tìm tôi là để nói những chuyện này? Tôi với Chu Tuyền là anh em, còn tôi với cô thì chẳng thân gì mấy. Về tình về lý, tôi cùng phe với Chu Tuyền là điều hiển nhiên, không phải sao?” Những điều Lâm Du nói, Chu Lăng không thể phản bác, nhưng ngược lại, nghi ngờ trong lòng anh ngày càng lớn hơn.

“Bởi vì Chu Tuyền cùng anh không phải là anh em.” Nhận ra địch ý trong mắt Chu Lăng, trên mặt cô mang thêm ý cười: “Tôi cho rằng anh Chu sẽ không nhận người em trai này.”

Chu Lăng nhún mày: “Cô biết chuyện này từ đâu?”

“Tôi từng nghe ông nội nói.” Vào giờ phút này, Lâm Du chỉ có thể mượn Lâm An Yên thôi.

Nghe cô nói thế, Chu Lăng buông lỏng căng thẳng, ánh mắt nhìn về cô đã giảm xuống phòng bị. Chu Lăng xuy cười, nói lời châm chọc: “Nghe đồn ông cụ Lâm coi cô như trân bảo, hận không thể hái sao trên trời cho cô. Vốn tôi còn đang kỳ quái tại sao ông cụ Lâm chọn Chu Tuyền làm cháu rể. Thì ra ông cụ Lâm có tính toán khác. Chuẩn bị cho cô và Chu Tuyền liên thủ giết chết tôi?”

“Anh Chu hiểu lầm rồi. Lúc ông nội của tôi biết chuyện thì đã quá muộn. Nếu không, dù bất cứ giá nào ông nội cũng sẽ hủy bỏ hôn sự này. Tôi chỉ biết được chân tướng lúc ông nội hấp hối.” Lâm Du biết trong lòng anh còn có ngăn cách, cô trịnh trọng giải thích: “Ông nội sẽ không để tôi chịu ủy khuất dù chỉ là nhỏ nhất.”

“Ông cụ vì điều kiện sức khỏe không cho phép, không thể hủy bỏ hôn ước thì tôi còn có thể hiểu. Còn cô thì sao? Ông cụ Lâm qua đời lâu như vậy, cô không nói tới một chữ, cứ để cho hôn sự tiếp tục, chẳng lẽ cô không có tư tâm?” Hiển nhiên Chu Lăng không tin điều mà cô giải thích, anh đưa ra nghi vấn.

“Ngay cả anh Chu cũng nói tôi có tư tâm, anh không đoán được phần nào nguyên nhân sao? Nếu tôi nói, trước đây là do tôi thích Chu Tuyền, vì thế tôi không muốn hủy bỏ hôn ước, anh Chu tin không? Nếu tôi lại nói, biết được tin Chu Tuyền cùng Lâm Nhất Thiên đăng kí kết hôn xong, tôi cho Hứa Mạch biết ngay việc Chu Tuyền là con riêng, anh tin chứ?”

Những lời mà Lâm Du nói quả thật có thể tin, nhưng vẫn chưa *** để anh buông bỏ toàn bộ nghi ngờ: “Nếu cô yêu Chu Tuyền thì đã không đồng ý gả qua Hứa gia.”

“Tôi không hối hận khi gả đến Hứa gia.” Cô không giải thích thêm, tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ: “Nếu tôi không gả đến Hứa gia thì làm sao biết Chu Tuyền không hề thật lòng, làm sao biết tôi không phải là con gái ruột của ba mẹ? Nếu không gả cho Hứa Mạch, anh Chu cảm thấy chúng ta có thể cùng ngồi nơi đây nói chuyện hợp tác sao?”

Chu Lăng trầm mặc. Trong lời nói của cô lộ ra rất nhiều tin tức nhưng chẳng có gì là bí mật. Lâm Du thay Lâm Nhất Thiên chịu tội, đối mặt với cừu hận của Hứa gia, đột nhiên bị vạch trần thân thế, có thể tưởng tượng được cô đã phải chịu đã kích thế nào. Đến ngày nay, Lâm Du có thể rạn vỡ gả cho Hứa Mạch, tuyệt không phải do có vận khí tốt. Ngược lại, nếu Hứa Mạch không tình lại...

“Có lẽ anh Chu không tin tưởng quyết tâm của tôi, cũng không tin tưởng thành ý của tôi...” Thấy Chu Lăng không nói lời nào, Lâm Du cũng không nóng nảy. Lấy tính tình của anh, không đứng dậy rồi đi đã là hiếm thấy. Huống chi cô còn con át chủ bài chưa lật: “Hứa Mạch đã giúp tôi điều tra một việc, không biết anh Chu có hứng thú nghe không?”

Thành công thu hút sự chú ý của anh, Lâm Du nhẹ giọng: “Mẹ đẻ của anh Chu năm ấy không phải chết vì bệnh...”

Chu Lăng đứng lên, tay đập phải thủy tinh trên bàn, nước chanh văng tung tóe.

Không để ý đến một bàn vầy đầy nước chanh, Lâm Du chậm rãi đứng lên, đặt tiền lên bàn: “Anh Chu có thể trở về nhà chậm rãi cân nhắc xem tôi và anh có khả năng hợp tác hay không. Nếu như có đáp án, trực tiếp liên lạc với tôi, hoặc có thể tìm Hứa Mạch.”

“Chờ một chút!” Sắc mặt khó coi kêu ở Lâm Du: “Hôm nay cô đến tìm tôi, là chủ ý của Hứa Mạch hay của cô?”

“Là chủ ý của tôi.” Lâm Du dừng lại, nghiêng đầu nhìn Chu Lăng: “Hứa Mạch đối với Chu gia không có ác ý, đây là sự thật. Thu mua công ty Thiên Thần là do một tay tôi tổ chức, cho dù anh không tham gia, cũng không có giành hưởng. Nhưng nếu như anh Chu không gia nhập, tôi sẽ rất thất vọng, đây là lời thật lòng.”

Nếu Chu Lăng không đồng ý hợp tác, cô sẽ rất khó tìm được cơ hội đến gần Chu Lăng. Ngay cả chuyện công ty giải trí Thiên Thần cũng chỉ là ngoài ý muốn. Lâm Du hy vọng, Chu Lăng lựa chọn tin tưởng cô. Nếu không thì tin tưởng Hứa Mạch cũng được. Chỉ cần Chu Lăng buông xuống phòng bị, nhất định anh sẽ là đồng minh tốt của cô.

Chu Lăng không lập tức đồng ý hợp tác, Hứa Mạch thiêu thiêu mi, không nhiều lời, cũng đã sớm ngờ tới kết quả. Chu Lăng không phải là Cố Nhiên mà mặc Lâm Du nói cái gì tin cái đó. Dù Lâm Du không có ác ý, cũng rất khó đạt thành mong muốn.

“Hứa Mạch có thể giúp một tay sao?” Đây là lần đầu tiên Lâm Du chủ động nhờ Hứa Mạch giúp đỡ. Cô không phải Chu Lăng, không có biện pháp đã động suy nghĩ của anh. Nhưng cùng đứng trên cương vị của những người đàn ông, Hứa Mạch có thể đưa ra đề nghị tốt hơn.

“Nếu em không ngại, anh sẽ nói chuyện cùng cậu ta. Nhưng việc cậu ta đồng ý hay không, anh không thể bảo đảm, chỉ có thể hết sức.” Không thể không thừa nhận, Lâm Du đối với Chu Lăng rất đề ý, Hứa Mạch ghen nhưng giấu chưa nhiều bằng chuyện mong muốn Lâm Du đạt thành ý nguyện.

Để Hứa Mạch nói chuyện với Chu Lăng? Lâm Du sừng sốt. Cũng đúng, bỏ qua trí nhớ kiếp trước trong bệnh viện tâm thần của cô, bất kể là đối với cô hay là đối với Chu Lăng mà nói, Hứa Mạch được coi là đối tượng thích hợp đáng hợp tác.

Có Hứa Mạch hỗ trợ, mọi chuyện được xoa dịu. Ba ngày sau, Lâm Du nhận được điện thoại của Chu Lăng, anh đã đồng ý hợp tác.

Cùng lúc đó, công ty giải trí Thiên Thần đột nhiên xuất hiện nhiều tai tiếng, giá cổ phiếu tụt dốc không phanh, kế hoạch thu mua công ty của Lâm Du thành công mỹ mãn.

Thiên Thần giải trí đổi chủ là tin hot ở một tháng sau. Lúc đó Lâm Du - tổng giám đốc mới ở trước mặt mọi người công khai quan điểm. Những cổ đông mới như Cố Nhiên và Chu Lăng đều có tham dự. Duy chỉ có Hứa Mạch là không xuất hiện.

Tất cả mọi người đều biết, Lâm Du là vợ của Hứa Mạch. Hứa Mạch không xuất hiện, dĩ nhiên toàn quyền quyết định thuộc về Lâm Du. Cho nên, dù không muốn đề ý Lâm Du nhưng chẳng ai dám công khai lên tiếng. Huống chi còn có hai cổ đông mới ở đây, rất rõ ràng rằng họ về phe Lâm Du, thế cục đã ổn định, không nghi ngờ gì nữa.

Tin tức Lâm Du đảm nhiệm vị trí tổng làm Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình choáng váng. Một tháng qua, bởi vì Tần thị không hợp tác, Bác Dương ngập tràn nguy cơ. Bất đắc dĩ, bọn họ đến cầu Chu gia hỗ trợ và điều kiện tiên quyết của Chu gia là Lâm Nhất Thiên phải ly hôn với Chu Tuyền!

Vốn là hai vợ chồng họ không đáp ứng chuyện này. Nhưng Chu gia giữ vững lập trường, Chu Tuyền và Lâm Nhất Thiên cũng không phản đối. Cuối cùng, Lâm Nhất Thiên kí đơn ly hôn trước, chuyện ly hôn cứ thế mà định, Chu gia bỏ vốn, Bác Dương được cứu.

Cũng chính vào lúc này, tin tức về Lâm Du sao có thể không làm họ khiếp sợ? Tiền thu mua công ty giả trá lấy từ đâu? Không lẽ là từ kết sất? Công ty giải trí Thiên Thần lớn như vậy rốt cuộc đã gặm hết bao nhiêu tiền? Quả nhiên Lâm Du tính toán trên đầu bọn họ!

“Con đã nói Lâm Du không đơn giản mà ba mẹ không tin. Giờ thì tốt rồi! Lâm Du chính là một con bạch nhãn lang (*), sớm muộn gì cô ta cũng bắt chết chúng ta! Hai người còn không hành động thì chúng ta chờ chết.” Lâm Nhất Thiên tức giận nói.

(*) Bạch nhãn lang: là một danh từ riêng chỉ loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn.

Từ khi ly hôn với Chu Tuyền, Lâm Nhất Thiên dọn về Lâm gia tận hưởng những ngày tháng tiêu dao tự tại, những ngày gần đây cô chẳng hề làm gì cả, chỉ ở nhà bảo dưỡng cơ thể.

“Có lẽ không phải là Lâm Du! Hứa Mạch...” Tôn Uyển Đình vẫn nghiêng ngả vào Hứa Mạch.

“Mẹ! Nếu Hứa Mạch lấy tiền, sao hán ta có thể nhường vị trí tổng giám đốc cho Lâm Du? Hay mẹ cho rằng Hứa Mạch ngại danh tiếng mình quá vang dội nên cho Lâm Du nhận thay? Chắc có quỷ mới tin!” Lâm Nhất Thiên nói xong, cắn một miếng táo trên bàn.

Tôn Uyển Đình á khẩu. Dĩ nhiên bà không tin! Vị trí tổng giám đốc của công ty do mình ra vốn lại hai tay dâng cho người khác?

“Nhất Thiên, lần trước con nói, người đứng tên phần cổ phần mà con đã chuyển nhượng là Lâm Du sao?” Lâm Hồng Tín mở miệng hỏi Lâm Nhất Thiên,

sau đó quay sang Tôn Uyển Đình: “Bà xã, lần trước bà nói, Lâm Du bảo là cổ phần trong tay nó do Hứa Mạch tiếp quản phía không? Tiếp quản chứ không phải là chuyển nhượng?”

Bầu không khí trở nên im lặng một cách quỷ dị, ngay cả việc ăn táo của Lâm Nhất Thiên cũng ngừng lại. Hai mẹ con cô cùng nhìn về Lâm Hồng Tín, chuyện này ai cũng biết mà, hỏi lại làm gì nữa.

“Chúng ta bị Lâm Du lừa bịp.” Lâm Hồng Tín cắn răng: “Nếu tôi đoán không sai, cổ phần riêng lẻ của các cổ đông khác đã vào tay Lâm Du.”

“Cái gì?” Lâm Nhất Thiên thét lên. Làm sao có thể? Cô hoàn toàn không nghĩ nhiều đến thế! Cổ phần cho Lâm Du, cô luôn nghĩ là khoảng bồi thường cho Hứa Mạch. Cho thì cho, ghé góp làm sao, cô không cần. coi như trả giá cho việc theo đuổi Hứa Mạch. Nhưng nếu như người được lợi không phải Hứa Mạch mà là Lâm Du, cô nhất định sẽ liều mạng với cô ta.

“Không thể nào!” Tôn Uyển Đình lắc đầu, kiên quyết không nhận mình đã phạm phải sai lầm lớn. Rốt cuộc bà đến đến độ nào mà lại không nhận ra sơ hở lớn như vậy! Rõ ràng Lâm Du nói là “tiếp quản”, bà lại không suy nghĩ kỹ càng.

“Đừng nói thêm nữa, Lâm Du nói cho bà biết, cổ phần trong tay nó không động được vì quyền khống chế không nằm trong tay nó. Nhất định là nó, không có chữ ký của nó, Hứa Mạch làm sao lấy được.” Giờ thì ông đã thông suốt, tức đến mức đá một cái thật mạnh lên ghế trong phòng, cười lạnh liên tục: “Giới cho đôi vợ chồng gian xảo, dám lừa chúng ta!” Nếu ngay từ đầu Lâm Du mượn danh Hứa Mạch cướp những thứ thuộc về họ thì cổ phần của Lâm Nhất Thiên và tiền trong két sắt đều... Cả nhà ba người tức đến muốn hộc máu.

“Cha, trước hết phải gặp Lâm Du hỏi cho rõ, sau đó kết luận cũng không muộn.” Ném miếng táo đang ăn dở vào thùng rác, Lâm Nhất Thiên chán ghét nói.

“Ừ, phải tìm Tiểu Du hỏi rõ! Nếu thật do nó làm, mẹ nhất định không tha cho nó!” Tôn Uyển Đình càng nói càng nổi nóng, giọng căm hận nói tiếp: “Còn cái hộp gỗ Tôn Tinh Vi lưu lại nữa, lần này chúng ta phải biết được bí mật cất bên trong nó.”

Sờ dĩ Hứa Mạch không theo Lâm Du đến đại hội cổ đông là do chân của hắn đột nhiên có cảm giác, cần gặp bác sĩ để kiểm tra.

Bên Lâm Du cũng chẳng gặp vấn đề gì. Ở đại hội cổ đông, cô trực tiếp công khai rõ quy chế mới. Hết xuất hiện giao dịch đen, một khi tra ra thì lập tức đuổi khỏi công ty.

Nhậm chức chưa bao lâu thì cô đã sa thải một số quản lý cao cấp, làm những người còn lại có lửa không thể phát. Lâm Du không thêm đề ý việc có người không phục. Tính cả cô, Hứa Mạch, Cố Nhiên cùng Chu Lăng cộng lại đã chiếm hơn chín mươi phần trăm cổ phần. Nói cách khác, trừ phi bọn họ nội bộ mâu thuẫn, nếu không, giải trí Thiên Thần do cô một tay che trời.

“Mâu thuẫn nội bộ? Đòi nào anh và em lại có mâu thuẫn. Em yên tâm, anh luôn đứng về phía em. Em không biết đâu, sau khi từ đại hội cổ đông trở về nhà, cha anh nhìn anh với ánh mắt nóng bỏng, chỉ thiếu chút là phát điên lên thôi!” Nhớ tới về mặt điên cuồng khi đã “có người nổi nghiệp” của cha mình, đến giờ anh vẫn hết sức vui mừng.

“Đó là do trước kia anh chỉ lo ăn chơi khiến chú lo sợ thôi.” Thật ra, đối với Cố Nhiên, Lâm Du rất yên tâm. Cố Nhiên làm người rất chân thật, thích là thích, không thích chính là không thích, tuy có ăn chơi nhưng không đến nỗi nào.

“Về phía tôi thì cô cứ yên tâm đi. Lấy mặt mũi của Hứa đại thiếu, tôi cũng không ngốc mà chủ động rút lui đâu.” Sau khi đồng ý hợp tác, thái độ của Chu Lăng đối với Lâm Du có sự thay đổi nhất định. Bất quá, cũng không tốt hơn nhiều so với trước: “Dĩ nhiên, tốt nhất cô đừng vui mừng quá sớm, đừng cùng Hứa Mạch âm ỉ đến mức li hôn. Nếu không, tôi khẳng định là người thứ nhất trở mặt!”

“Anh Chu cứ yên tâm đi. Chuyện tương lai không tính nhưng hiện giờ chúng tôi không xảy ra cãi vã đâu.” Lâm Du cười nói.

Chu Lăng bĩu môi, không lên tiếng. Sợ rằng ngay cả Lâm Du cũng không ý thức được, cô đã tin tưởng Hứa Mạch đến vậy, còn dám nói trước kia cô yêu Chu Tuyền. Lòng phụ nữ quả thật khó dò!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

Editor: Phan Đình Lâm

Mọi việc về công ty Thiên Thần đã xong, tảng đá lớn trong lòng Lâm Du được buông xuống. Cho nên khi nhận được điện thoại của Tô Uyển Đình, cô nhận lời ngay, không từ chối yêu cầu của bà ta.

Lúc cô vào trong nhà, cả nhà ba người họ đã ăn cơm trưa xong, cùng ngồi ở phòng khách xem TV.

Giờ phút này, cô đứng nơi này tựa như người ngoài, hoàn toàn xa lạ.

“Tiểu Du trở lại à! Con đã ăn cơm chưa?” Thấy Lâm Du, Tôn Uyển Đình đứng dậy, cũng không đợi Lâm Du trả lời, nói tiếp: “Chắc con đã ăn rồi. Lấy thân phận bây giờ của con, nhất định là coi thường thức ăn ở Lâm gia chúng ta.”

Lâm Du không tiếp lời, đem hộp gỗ đang cầm trên tay trao cho bà.

“Còn đem theo vật này trở về à!” Giọng của bà cay nghiệt, hoàn toàn không có một chút dịu dàng.

“Mẹ à, mở mắt to nhìn cho kĩ những vật ở bên trong nha. Tránh cho lịch sử tái diễn, bị người khác tính kế mà không biết.” Lâm Nhất Thiên ngồi một bên, giọng mỉa mai.

Lâm Hồng Tín không nói gì, nhìn chăm chăm vào cái hộp đang được Tôn Uyển Đình mở ra.

Nói thật, Tôn Uyển Đình cũng không nhớ bên trong hộp gỗ chứa những gì. Năm đó bà cũng chỉ liếc sơ qua, chẳng thấy đồ vật gì đáng tiền, bèn ném sang một bên. Nào ngờ hôm nay bà lại phải gánh trách nhiệm lớn thế này.

“Mẹ, rốt cuộc mẹ có thấy điều gì khác thường không?” Thấy Tôn Uyển Đình này giờ không nói gì, Lâm Nhất Thiên nóng nảy.

“Con im miệng! Đừng làm ồn!” Lâm Nhất Thiên càng sốt ruột, Tôn Uyển Đình càng phiền não. Căn bản bà không nhận ra điều gì khác lạ, nhìn tới nhìn lui cũng chỉ có những thứ rẻ tiền.

“Tiểu Du, trong này không thiếu đi cái gì chứ?” Vừa lúc đó, Lâm Hồng Tín nghiêm chỉnh mở miệng.

Lâm Du lắc đầu, kinh ngạc nhìn về phía Lâm Hồng Tín: “Con không biết. Khi con lấy cái hộp, nó chỉ gồm những món ấy thôi.”

“Không phải vậy chứ? Thế nhưng ba ba nhớ, bên trong còn có món trang sức mẹ con thích nhất nữa.” Nhìn Lâm Du, ông chắc chắn thiếu một món trang sức.

“Con cũng không biết.” Cô không hề tránh né nhìn lại Lâm Hồng Tín, cười nói: “Thì ra ba ba còn nhớ món trang sức mẹ con thích nhất”

Sắc mặt ông cứng đờ, chưa kịp phản bác, chỉ thấy Tôn Uyển Đình quăng hộp gỗ xuống đất: “Món trang sức yêu thích nhất? Đồ không biết xấu hổ!”

Sắc mặt Lâm Hồng Tín càng thêm khó coi, ông đứng lên, trợn mắt nhìn Tôn Uyển Đình: “Bình tĩnh! Bà đừng có cố tình gây sự!”

“Tôi cố tình gây sự? Ông còn dám nói tôi cố tình gây sự? Ngược lại bây giờ tôi mới biết ông thích Tôn Tinh Vi. Năm đó sao ông không gọi lấy bà ta về nhà? Còn để anh của ông phóng tay trên.” Bị đâm trúng chuyện xưa, lý trí Tôn Uyển Đình hoàn toàn biến mất.

Những lời Tôn Uyển Đình nói điều không phải sự thật. Đối với Tôn Tinh Vi, từ đầu Lâm Hồng Tín chỉ xem bà ấy là chị dâu, chưa từng có ý nghĩ không an phận. Nếu không, hẳn làm sao nhẫn tâm giết chết người con gái mình yêu.

Nhưng những lời hiện giờ Tôn Uyển Đình nói đã chạm phải tự tôn của một người đàn ông. Cho nên, chẳng những Lâm Hồng Tín không giải thích mà còn đáp trả: “Cũng chính do bà không có bản lĩnh, không gả được cho anh trai tôi...”

“Lâm Hồng Tín! Ông đừng khinh người quá đáng!” Lâm Hồng Tín có thể phản bác là do ông không chột dạ. Còn Tôn Uyển Đình thì ngược lại, sợ dĩ bà mất bình tĩnh là tại vì Lâm Hồng Tín chọc đúng nỗi đau mà bà đã cố công che giấu bao năm nay.

“Tôi khinh người quá đáng? Rốt cuộc là ai quá đáng hơn, bà phải hiểu rõ nhất chứ! Còn cần tôi nói rõ sao?” Nói tới đây, ông bèn nhớ đến sự tồn tại của Lâm Du và Lâm Nhất Thiên.

Ông nhìn về phía Lâm Du, sau đó nhìn qua phía Lâm Nhất Thiên đang mở to mắt nhìn ông bà, Lâm Hồng Tín khoát tay: “Được rồi, đừng làm mất mặt ngay trước mặt bọn nhỏ.”

“Tôi...” Tôn Uyển Đình hít sâu: “Được, tôi không thể tưởng tượng nổi, tôi không nói! Cái gì tôi cũng không nói cả, như vậy là được chứ gì?”

Tôn Uyển Đình nói xong giận dữ đứng lên lầu bỏ lại một mình ông đối mặt với hai chị em Lâm Du.

“Cha, những lời từ nãy đến giờ hai người nói đều là sự thật sao?” Lâm Nhất Thiên thật không thể tin vào tai mình. Cha của cô thì thích mẹ Lâm Du, mẹ cô thì thích cha của Lâm Du. Họ xem cô là cái gì? Là sản phẩm sau cùng của người đàn ông bị phóng tay trên với người đàn bà không gả được sao?

So với Lâm Nhất Thiên đang khiếp sợ, Lâm Du không có phản ứng gì nhiều, cô ngồi xồm người xuống, nhặt hộp gỗ lên. Sớm biết là Tôn Uyển Đình và mẹ cô không hợp, không ngờ là bà ta hận mẹ cô đến vậy, ngay cả khi mẹ cô đã khuất nhiều năm cũng chưa nguôi.

“Cha trả lời đi chứ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Lâm Nhất Thiên giậm chân hỏi.

“Đủ rồi! Đừng làm rộn chuyện nữa!” Kiên nhẫn của Lâm Hồng Tín đã mất hết, chỉ trên lầu “Có gì thắc mắc thì lên lầu hỏi bà ta. Cha không thẹn với lương tâm!”

"Cha..." Lâm Nhất Thiên thở phì phò, trừng mắt nhìn Lâm Hồng Tín, đang chuẩn bị lên lầu, lại nghiêng đầu nhìn Lâm Du. Cô cắn răng ngồi trở xuống: "Con còn có chuyện cần hỏi Lâm Du!"

Chuyện kia không vội, một chút hỏi cũng không muộn. Nhưng chuyện giữa Lâm Du và Hứa Mạch nhất định phải hỏi rõ ràng.

Thấy biểu hiện của Lâm Nhất Thiên, Lâm Hồng Tín lạnh nhạt, nhưng trong lòng thì thầm coi trọng con gái nhà mình. Hiếm thấy được khi Lâm Nhất Thiên biết phân rõ nặng nhẹ, người làm cha như ông một âm thầm vui vẻ.

"Nói đi! Vì sao cô lại kết hôn với Hứa Mạch? Tào tin đồn nhảm à?" Lâm Hồng Tín tức muốn học máu, nếu như sớm biết Lâm Nhất Thiên mở miệng hỏi chuyện này, ông tuyệt đối không giao quyền chủ động cho Lâm Nhất Thiên. Mà giờ bọn họ đã đưa ra câu hỏi, lập trường rõ ràng, chỉ có thể chờ biểu hiện của Lâm Du.

"Tôi và Hứa Mạch không tạo tin nhảm gì cả." Lâm Du có thể bảo đảm, những điều chính miệng cô nói cho Hứa Mạch nghe đều là sự thật.

"Không thể nào! Nếu cô không nói gì, cũng chẳng làm gì hết, sao Hứa Mạch lại kết hôn cùng cô? Cô đừng có nói với tôi là do Hứa Mạch yêu cô đấy. Tôi tuyệt đối không tin!" Lâm Nhất Thiên cố chấp nói.

Về điểm cố chấp này, cô vừa giống Lâm Hồng Tín, cũng giống cả Tôn Uyển Đình. Chỉ cần là chuyện cô nhận định, dù Hứa Mạch tự mình nói cho cô biết, Hứa Mạch thích Lâm Du, Lâm Nhất Thiên cũng sẽ không tin tưởng.

"Cô không tin, tôi cũng không có biện pháp." Lâm Du buông tay, bộ dáng hết cách rồi.

Lâm Nhất Thiên đen mặt. Cô đứng trở thành thẳng hễ trước mặt Lâm Du từ khi nào? Rõ ràng cô mới chính là người thừa kế chính thống, cũng là người được gả cho Hứa Mạch. Sớm biết Lâm Du gả qua sẽ được vinh hiển thế này, có chết cô cũng không nhường cơ hội kia.

"Tiểu Du, những lời Nhất Thiên nói con đừng để ý tới. Tính tình nó là thế, không hiểu chuyện, quá ngây thơ. Hai đứa cùng nhau lớn lên, tính khí của nó con còn không biết sao?" Lâm Hồng Tín ho nhẹ hai tiếng, tiến vào chuyện chính: "Nghe nói hiện giờ con là tổng giám đốc của Thiên Thần?"

"Trên danh nghĩa chính là vậy." Giải trí Thiên Thần chính là bước ngoặt đầu tiên, cô chưa từng nghĩ sẽ giấu giếm, cũng không cần phải che giấu.

"Là tiền của con?" Lâm Hồng Tín hỏi tới điểm mấu chốt.

Lâm Du lắc đầu một cái, trả lời đúng sự thật: "Con không đủ năng lực gặm miếng bánh lớn như vậy."

"Hứa Mạch hỗ trợ?" Nghe Lâm Du trả lời xong, Lâm Hồng Tín bèn hỏi đến Hứa Mạch ngay.

"Trừ anh ta ra thì cũng chẳng còn ai giúp con." Đưa bốn hộp gỗ nhỏ trong tay, Lâm Du cúi đầu, tự giấu nói.

"Tiểu Du, con cũng biết, thời gian trước Bác Dương gặp vấn đề lớn, vất vả lắm ba ba mới qua cửa ải khó. Công lao của em gái con là lớn nhất, nó hy sinh cả hạnh phúc cuộc đời mình." Lâm Hồng Tín công khai dò xét.

"Ồ." Lâm Du gật đầu sáng tỏ: "Thật vĩ đại! Hôn nhân mà Nhất Thiên hy sinh, là hôn nhân của con. Còn cái gọi là cả đời hạnh phúc, đó là của con. Cảm đồ của con giao dịch với Chu gia, Nhất Thiên hy sinh thật lớn."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47-2

Editor: Phan Đình Lâm

Sắc mặt hai cha con Lâm Nhất Thiên đen lại, không tài nào mở miệng nói ra những ý nghĩ đã dự định trước.

Dù sao Lâm Hồng Tín cũng là một con cáo già, ông phản ứng lại ngay: "Con cũng biết chuyện Bác Dương nhờ Chu gia giúp đỡ? Vậy tại sao con không đồng ý giúp? Nếu Hứa gia chịu ra tay, Nhất Thiên đã không cần ly dị."

"Ba ba, con với Hứa Mạch là mối quan hệ gì ba ba rõ nhất mà. Coi như Hứa Mạch không giận cá chém thớt, vậy còn Hứa gia? Các người không hỏi tới là do sợ bị vạch trần, sợ con oán hận các người, sợ con đứng ra vạch mặt?" Đối mặt trước nghi ngờ Lâm Hồng Tín, Lâm Du thản nhiên trả lời.

"Nay đã khác xưa. Con dám nói thái độ của Hứa gia không thay đổi? Còn người nào ở Hứa gia dám lạnh nhạt với con à? Ba ba không phải kẻ hồ đồ, chỉ với việc con lên nhậm chức tổng giám đốc Thiên Thần thì ba ba đã hiểu một hai. Đúng rồi, nghe mẹ con nói, cổ phần của Bác Dương nằm trong tay con đúng không? Cổ phần của Nhất Thiên đã sớm bị con chiếm, hiện giờ con đã trở thành đại cổ đông của Bác Dương rồi. Lâm gia chúng tôi chẳng còn nọ nần gì con nữa cả."

Không sai, đứng ở góc độ của Lâm Du, ngay từ đầu họ ép cô gả đến Hứa gia là bọn họ có lỗi! Nhưng Lâm Du chẳng hề phản đối cũng chẳng cự tuyệt. Gả đến Hứa gia, là Lâm Du cam tâm tình nguyện, sao có thể trách bọn họ.

Mà hiện nay, rõ ràng Lâm Du được lòng Hứa gia, mượn Hứa Mạch để leo lên chỗ tốt, vậy mà vẫn còn chấp nhất bọn họ sao?

"Ba ba, con không có nói Lâm gia có lỗi với con." Lâm Du ngẩng đầu lên, nhìn thẳng Lâm Hồng Tín: "Là Lâm gia tự nhận định."

Ông muốn dòi tầm mắt đi ngay nhưng vẫn phải nhịn. Bởi vì trong lòng ông biết rõ, ông có tính kế phần di sản trong tay cô. Trên thực tế, Lâm Du nào có chịu thua thiệt gì. Ngược lại Lâm gia, thế mà gặp phải nạn tai, xem chút không vượt qua được.

"Đồ đạc của cô? Vốn là của Lâm gia! Ông nội họ Lâm, di sản ông để lại dĩ nhiên nên cho Lâm gia dùng! Cô cũng đã gả đi rồi, còn tính toán cổ phần Bác Dương làm chi? Đừng có nói đây là ý của Hứa Mạch, có chết tôi cũng không tin." Lâm Nhất Thiên tròn mắt nhìn Lâm Du, rốt cuộc cũng vào chủ đề chính, vỗ bàn nói.

"Các người đã muốn định tội tôi thì tôi cần tranh cãi làm gì. Chẳng lẽ tôi phải làm theo những gì các người muốn thì các người mới yên lòng? Nếu thật vậy thì tôi thừa nhận hết. Tất cả là do tôi làm đấy! Là tôi đoạt cổ phần của Nhất Thiên, là tôi tính toán sau lưng Lâm gia." Không để Lâm Nhất Thiên mở miệng, Lâm Du đối đáp trời chày: "Tiếp theo thế nào? Các người khóc lóc cầu xin tôi thu tay lại sao? Quỳ xuống xin tôi trả lại cổ phần sao? Ta nói tôi không làm được, các người tin sao?"

Hai cha con Lâm Nhất Thiên nhận định Lâm Du có mưu đồ khác, chối không được bèn nhận, nhưng đó không phải là kết quả họ mong muốn.

Bộ đáng bị bức phải thừa nhận mọi chuyện của Lâm Du làm cuộc thương lượng giữa họ quay về La Mã. Hiện nay, bất kể Lâm Du có thừa nhận hay không, cổ phần cũng không lấy lại được, di sản Lâm An Yến để lại thì càng không.

"Con tưởng rằng ba mẹ gọi con vì nhớ lại chút gì đó về ba mẹ ruột của con. Xem ra là con "tự mình đa tình" ". Lâm Du nói xong thì đứng lên ngay: "Cái gì cần nói con đã nói. Con xin phép!"

"Lâm Du, cô đứng lại đó cho tôi! Cô vẫn chưa giải thích rõ ràng gì mà. Chuyện giữa cô với Hứa Mạch là như thế nào?" Lâm Nhất Thiên đuổi theo cô, cất cao giọng hỏi.

"Nếu muốn biết, sao không trực tiếp hỏi tôi?" Hứa Mạch không một tiếng động tiến vào Lâm gia.

Lâm Nhất Thiên giật mình, dừng bước lại, nhất thời không biết nên vui hay là sợ.

"Nhất Thiên, quần áo cô đang mặc không thích hợp gặp khách cho lắm." Lâm Du có lòng tốt nhắc nhở khi nhìn thấy ánh mắt chan chứa tình cảm dành cho Hứa Mạch của Lâm Nhất Thiên.

"Ồ! Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi lên lầu thay quần áo ngay." Ý thức được sự khiêm nhã hiện tại của mình, Lâm Nhất Thiên hét lên, bùm mặt xông lên lầu.

"Lâm tổng giám đốc gấp gấp gọi Tiểu Du về như thế, không biết có chuẩn bị cơm cho cô ấy không? Vốn là tôi muốn giữ cô ấy ở lại ăn cơm. Bất đắc dĩ Tiểu Du lại không chịu, tan học liền chạy đến Lâm gia ngay..." Hứa Mạch vờ nói vờ thờ đầu nhìn sang phía phòng ăn rộng tuếch, sạch sẽ của Lâm gia.

Lâm Hồng Tín lúng túng đứng lên, nụ cười trên mặt không được tự nhiên. Cả nhà ông đã ăn từ trước, căn bản ông không nghĩ đến việc Lâm Du mang bụng đói chạy sang đây.

Nhưng nghĩ lại, Lâm Hồng Tín cảm thấy chuyện này không thể trách bọn họ. Đây không phải là ngày đầu tiên Lâm Du ở đây, sao lại không biết rõ quy củ? Còn để bụng đói tới Lâm gia? Sợ Hứa Mạch chưa giận đủ sao.

Hứa Mạch chưa nói dứt lời, bụng của Lâm Du đã biểu tình, kêu ục ục.

Sờ bụng mình, Lâm Du có chút ủy khuất: "Hứa Mạch, tôi đói rồi."

"Ừ, dẫn em đi ăn ngon." Hứa Mạch vừa nói vừa kéo tay Lâm Du, không cho Lâm Hồng Tín bất kỳ cơ hội mở miệng nào hết, nghênh ngang rời đi.

Đến khi Lâm Nhất Thiên trang điểm xong, mừng như điên xuống lầu, Hứa Mạch đã sớm rời đi. Tức giận dậm chân, Lâm Nhất Thiên mất hứng oán trách Lâm Hồng Tín không giữ Hứa Mạch lại...

Không để ý Lâm Nhất Thiên cố tình gây sự, mặt Lâm Hồng Tín tối sầm rời khỏi nhà. Tôn Uyển Đình là như vậy, Lâm Nhất Thiên cũng vậy, hai mẹ con đều cố tình gây mà!

Hứa Mạch đưa cô đến tiệm cơm, chính xác là của Cố thi. Vì cô đang rất đói mà tiệm cơm gần nhất chỉ có nơi đây thôi.

"Tôi còn tưởng rằng anh không muốn trả tiền đấy." Ngồi xuống ghế lò, Lâm Du cười nói.

"Quả thật anh có ý này." Nghe Lâm Du trêu ghẹo, Hứa Mạch gật đầu xác nhận.

Thời gian chung đụng ngày càng dài, Lâm Du ở trước mặt hắn càng ngày càng chân thực. Hứa Mạch rất hưởng thụ thái độ tự nhiên mà tùy ý của Lâm

Du, cũng vô cùng chờ mong những tiến triển sau này. Ít nhất lần này, sách lược của hấn không có sai.

"Vậy anh còn không mau gọi điện thoại cho Cố Nhiên? Chờ com nước xong lại ký đơn?"

Lâm Du hỏi quá mức nghiêm túc, trong lúc nhất thời Hứa Mạch không biết trả lời thế nào. Một lát sau, hấn lắc đầu, cũng không tiếp lời, hướng về phía Lâm Du cười.

Thấy Hứa Mạch nhìn cô cười là cả người cô rợn tóc gáy, Lâm Du dòi mông, bản năng đứng thẳng người lên: "Có chuyện?"

"Không có. Anh chỉ là đang suy nghĩ, rốt cuộc dùng tên của ai sẽ hữu dụng, vẫn là dùng tên của anh thì hơn." Rõ ràng là hấn tùy ý mượn có. Vừa lúc đó, cửa bao sương mở ra, thức ăn lên bàn.

"Không nói nữa, ăn com." Cô đói lắm rồi, không cùng Hứa Mạch đùa nữa, cúi đầu xuống ăn.

Hứa Mạch ăn rồi mới ra ngoài, biết Lâm Du đang rất đói, lúc này cũng không trêu chọc cô tiếp, toàn tâm toàn ý gấp thức ăn cho cô.

Dĩ nhiên, không phải Hứa Mạch cô ý dùng com trước. Chỉ vì kể từ khi chân của hấn bắt đầu có cảm giác, bác sĩ liền nghiêm khắc không chế thực đơn ăn uống, không cho phép có bất kỳ sơ suất nào. Cho dù hấn ra ngoài ăn cùng với Lâm Du, những hộ vệ lúc nào cũng nhìn chăm chăm kia tuyệt không đồng ý. Nếu bị Lâm Du biết, càng phiền toái nhiều hơn.

Quả thật Lâm Du rất chú ý tình trạng khôi phục của Hứa Mạch. Cùng lúc đó, “nước suối” mỗi ngày cho Hứa Mạch được tăng lên.

Lúc mới bắt đầu, Lâm Du lo lắng Hứa Mạch sẽ không chịu nổi. Nhưng trên thực tế, sau khi uống “nước suối” Hứa Mạch mới tỉnh lại, rồi hai chân dần dần có cảm giác. Lâm Du tin chắc rằng “nước suối” thật sự hữu dụng đối với cơ thể của Hứa Mạch.

Đối với động tác nhỏ của cô, Hứa Mạch không chần chờ uống hết. Hấn chưa từng nghĩ đến việc đem bí mật này nói cho người thứ ba nghe, cũng chưa từng dự định đem “nước suối” nghiên cứu. Chỉ cần là thứ LÂM DU đưa, hấn liền thử.

Com nước xong, vừa ngồi lên xe, Lâm Du dừng lại. Vừa rồi trong lúc dùng com, cô nhận được điện thoại từ Triệu Tuyết Nhi, nghe xong cô tiện tay để trên bàn, lúc này còn chưa mang ra.

"Chờ một chút, tôi lập tức trở ra." Điện thoại di động không phải thứ khác, ném nó khó tránh khỏi việc không có phương tiện liên lạc. Báo một tiếng cho Hứa Mạch, cô quay lại tiệm cơm ngay.

Thái độ phục vụ ở Tiệm cơm rất chu đáo và hoàn hảo. Chuyện khách để quên điện thoại cũng không phải việc gì to tát. Lâm Du nhanh chóng cầm điện thoại ra ngoài.

"Tiểu Du?" Vừa ra khỏi tiệm cơm, Lâm Du nghe thấy tiếng gọi. Quay đầu lại thì thấy Chu Tuyền đang đi về phía cô.

Đối với Chu Tuyền, cô không còn lời gì để nói. Đã từng, quả thật cô rất muốn tìm Chu Tuyền nói cho ra nhẽ. Nhưng giờ, những chuyện cô muốn biết đều đã biết, cái cô không muốn biết cũng đã rõ hết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Editor: Phan Đình Lâm

"Lần sau vậy! Bây giờ tôi không có thời gian." Đối mặt Chu Tuyền, Lâm Du bình thần đến mức bất ngờ: "Hứa Mạch còn chờ trong xe."

"Không mất nhiều thời gian của em đâu." Nghe thấy Hứa Mạch đang ở bên ngoài, Chu Tuyền càng không muốn để cô đi. Im lặng chặn đường hồng bắt lấy cánh tay cô.

Lâm Du tránh ra. Ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn Chu Tuyền: "Xin anh tự trọng."

"Tiểu Du, anh và em phải đi đến mức này sao? Những gì cần giải thích anh đã giải thích rồi. Tha thứ cho anh được không em! Chắc em cũng biết anh đã ly hôn với Nhất Thiên, giờ anh đã là người tự do..." Chu Tuyền vừa nói vừa đến gần Lâm Du.

Lâm Du tiếp tục lui về phía sau hai bước. Cùng lúc đó, ngay trước mặt Chu Tuyền, cô không chút khách khí bấm phím gọi điện thoại. Nếu da mặt của Chu Tuyền đã dày như tường thành, cô cũng không cần khách khí nữa.

"Tiểu Du, dừng..." Thấy rõ động tác của cô, theo bản năng, hấn muốn đoạt lấy điện thoại di động, ngăn cản ý đồ muốn gọi điện cho Hứa Mạch của cô.

Đáng tiếc, Chu Tuyền vẫn chậm một bước. Vừa đổ tiếng chuông thứ nhất, bên đầu dây bên kia Hứa Mạch đã lên tiếng.

"Hứa Mạch, tôi đang bị chặn trước cửa phòng ăn, anh cho hai hộ vệ đến đây đi." Giọng của cô tựa như đang ra lệnh.

"Được." Hứa Mạch không thêm đề ý giọng điệu ra lệnh của cô, gật đầu, phân phó hộ vệ đi vào đón người.

"Tiểu Du!" Ngay cả một cơ hội nhỏ như vậy mà cô cũng không cho hắn. Giờ này Chu Tuyền chỉ cảm thấy Lâm Du thật vô tình. Lắc đầu, không dám tin nhìn Lâm Du: "Em tuyệt tình đến mức này sao?"

"Tôi và anh không còn gì để nói hết." Nhìn thấy hộ vệ của Hứa Mạch, Lâm Du cúp điện thoại, vòng qua Chu Tuyền ra ngoài.

Lần này, Chu Tuyền không dám tiếp tục ngăn cản nữa. Chu Tuyền cắn răng nghiêng lợi hướng về phía Lâm Du hô: "Lâm Du, em phải bỏ hôn ước của chúng ta vậy sao? Em nở làm ông nội Lâm dưới tuổi vàng không yên lòng sao?"

"Nếu tôi giả cho anh, ông nội mới thật sự không an lòng. May mắn là tôi không lấy anh, hiện giờ trên thiên đường, ông nội vẫn mỉm cười chúc phúc cho tôi." Chu Tuyền không nên lời Lâm An Yên vào, hần nhắc tới ông nội, chính là trực tiếp chọc trúng giới hạn của cô. Lâm Du sắc bén phản kích: "Ngược lại là anh, làm xương làm gãy, không uống công mẹ anh – một kẻ thứ ba phá gia can người khác dạy dỗ. Không uống công thân phận con riêng này của anh."

Chu Tuyền cứng đờ cả người, không dám tin nhìn Lâm Du: "Cô.. Sao cô..."

"Sao tôi lại biết à? Muốn người khác đừng biết, trừ phi mình không làm. Huống chi giấy cũng không gói được lửa." Lâm Du cười châm chọc: "Nếu không, anh cho rằng vì sao tôi lại không giả cho anh?" Nói xong, cô được hộ vệ của Hứa Mạch hộ tống rời khỏi tiệm cơm.

Xanh mặt nhìn Lâm Du rời đi, trong đầu Chu Tuyền giờ là một mớ hỗn độn. Lâm Du đã sớm biết thân thế của hắn rồi sao? Cho nên cô ta mới không giả cho hắn? Nói cách khác, hắn bị gài bẫy? Ngay cả Lâm Nhất Thiên và Lâm gia đều bị Lâm Du lợi dụng?

Lâm Du không đề ý đến Chu Tuyền ở phía sau nhìn mình thế nào, trong lòng cô giờ rất vui vẻ. Ví thế khi thấy Hứa Mạch, cô phá lệ nở nụ cười: "Phòng chừng hiện giờ Chu Tuyền đang hận tôi thấu xương tủy. Mặt mũi của hắn tôi đem đập xuống đất hết rồi."

"Không việc gì, để cho cậu ta hận. Cậu ta cũng chẳng thể gây ra sóng gió lớn gì." Hứa Mạch cũng chịu cười nói. Không chỉ Chu Tuyền, Chu Đáo mà cả Chu gia hắn đều phải cho người canh chừng gắt gao.

Hắn đang thả một chiếc lưới to, chỉ cần Lâm Du lên tiếng, lập tức hắn sẽ thu lưới. Về phần mồi cá gồm những con nào thì còn tùy vào vận khí.

"Tôi cũng nghĩ giống vậy." Mặc dù Lâm Du có vẻ hơi tự phụ. Cho dù bị mang danh tiểu nhân, cô cũng nhất định khoe khoang trước mặt Chu Tuyền. Chỉ có như thế, hận thù hăng trong đáy lòng của cô mới có thể tiêu giảm.

Khi hai người họ về đến nhà thì thấy Tần Khả Tâm.

Thấy bọn họ, Tần Khả Tâm lập tức phân phó phòng bếp đem đồ ngọt ra. Sao đó, bà cặn kẽ nói về việc cô được mời đi biểu diễn.

Bà vốn muốn mang Lâm Du lộ diện nhưng cô lại từ chối. Hơn nữa Hoàng lão tiền bối đã từng bảo Lâm Du không cần lộ diện nhiều, chỉ cần xuất hiện ở những buổi trình diễn lớn thôi... Tần Khả Tâm tí mỉ nghĩ lại, cảm thấy có lý, lúc này bà mới loại bỏ dự định đầu tiên của mình.

Nhưng cái chính làm bà vui mừng lại là chuyện khác. Hứa Mạch không cần tranh thủ tranh công cho Lâm Du, hai chân Hứa Mạch dần có cảm giác, đây là công lao của cô. Lâm Du chính là phúc khí của con bà, dù chuyện này hơi mơ hồ nhưng bà tuyệt đối tin tưởng.

Tần Khả Tâm quá nhiệt tình làm Lâm Du “thụ sủng nhược kinh”. Cô quay đầu nhìn Hứa Mạch.

Thấy ánh mắt nhờ giúp đỡ của cô, Hứa Mạch khẽ mỉm cười, lên tiếng: "Mẹ, chuyện con nhờ mẹ hiện giờ sao rồi?"

"Dĩ nhiên là xong rồi. Chuyện mẹ hứa với con có khi nào quên đâu. Cái con muốn đã chuyển lên phòng của con rồi." Tần Khả Tâm trả lời.

"Con và Tiểu Du xin phép về phòng trước." Hắn không chần chờ kéo Lâm Du đi.

Một mình ở lại phòng khách, cả người bà sững sờ nhưng sau đó lại mỉm cười. Tình cảm hai đứa nó ngày càng tốt lên nha.

Trước đó cô cũng không biết chuyện Hứa Mạch nhờ mẹ mình làm. Đợi đến khi nhìn thấy cây gậy trong phòng Hứa Mạch, Lâm Du tròn to mắt: "Anh có thể đi?"

Hứa Mạch không trả lời ngay, mà là như có điều suy nghĩ nhìn cây gậy kia thật lâu, rồi mới “lập lò nước đôi” nói: "Chuẩn bị trước thôi."

Lâm Du một lòng nhìn cây gậy nên không chú ý tâm tình Hứa Mạch. Trực tiếp cầm cây gậy lên, đưa cho hắn: "Muốn thử không?"

Nhìn cây gậy trước mặt, Hứa Mạch không đưa tay cầm lấy. Tầm mắt chuyển từ nhìn cây gậy kia sang nhìn Lâm Du: "Nếu như anh vĩnh viễn không đứng lên được, em có ghét bỏ anh không?"

"Tại sao phải ghét bỏ anh?" Lâm Du không chút nghĩ ngợi trả lời, ánh mắt của Hứa Mạch rất quái dị: "Thời điểm anh còn là người thực vật nằm bất động trên giường, tôi từng ghét bỏ anh sao?"

Quả thật, khi đó Lâm Du cực kì kiên nhẫn đối với hắn. Hắn vẫn nằm một chỗ suốt khoảng thời gian ấy. Trong lòng thờ dài, Hứa Mạch không suy nghĩ lung tung nữa, đưa tay nhận lấy cây gậy.

Bất quá hắn chẳng thể đứng lên theo nguyện vọng. Hắn dùng hết sức vẫn không thể đứng lên. Hai chân ngoài cảm giác đau đớn ra, vẫn chỉ là đau đớn.

"Tốt lắm." Lâm Du động viên, không hề thất vọng như Hứa Mạch.

Hứa Mạch yên lặng. Kết quả này so với dự trù của hắn chênh lệch rất lớn. Vốn hắn còn tưởng rằng, ít nhất hắn có thể đứng lên thành công, dù là mấy giây thôi cũng được.

"Anh có muốn tôi uống ‘nước suối’ không?" Nói thật đáy lòng, cô không nắm chắc tác dụng của ‘nước suối’. Tuy nhiên, trực giác mách bảo cô rằng, ‘nước suối’ sẽ giúp ích đối với cơ thể của Hứa Mạch.

"Dục tốc bất đạt, chờ thêm một ít thời gian nữa vậy." Trải qua lần này, Hứa Mạch không dám đặt hy vọng quá lớn nữa. Dù hắn rất mạnh mẽ, tuy nhiên, vẫn bị sự thật phủ phàng ngày đã kích.

"Cũng được, vậy thì chờ một thời gian nữa. So với hiện trạng nằm một chỗ vào mấy tháng, bây giờ đã khá hơn rất nhiều rồi." Mặc dù cái ‘khá’ này không như cô mong đợi, nhưng nếu so với lúc mới đầu thì đây là điều đáng mừng rồi.

"Ừ." Hứa Mạch gật đầu, đặt cây gậy sang một bên.

"Đúng rồi, chuyện cải cách Thiên Thần giải trí tôi đã để cho Cố Nhiên viết bản kế hoạch. Về phần có thực hiện được không thì phải họp ban quản trị lại bàn bạc mới biết được kết quả." Lâm Du vừa nói vừa mở mấy vi tính, nhanh chóng đăng nhập tài khoản của mình, đem tài liệu in đi ra.

Nói tới công việc, năng lực chú ý của Hứa Mạch quay lại, nghiêm túc nghiên cứu bản kế hoạch của Cố Nhiên.

Hứa Mạch xem báo cáo, Lâm Du liền ngồi ở một bên. Chậm rãi chờ Hứa Mạch nhìn xong lại nói. So với Hứa Mạch, cô chỉ là một tân sinh viên thôi. Bất kể là trong lĩnh vực gì, tầm nhìn của Hứa Mạch đều tốt hơn cô nhiều.

Yên lặng nhìn chăm chú gò má Hứa Mạch, tâm Lâm Du dần lắng đọng xuống. Chỉ khi ở bên hắn, mọi buồn đau lo âu của cô mới giải tán đi, chẳng còn phiền não. Cô cần phải làm gì, chỉ cần hắn chỉ điểm một chút là được.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48-2

"Phải sửa nữa hả? Anh thấy cũng ổn mà, có Hứa đại ca làm cố vấn thì con ma mới như anh đừng có nhắc tới. Còn Chu Lăng làm chi, anh thấy anh ta giống chiếc bánh mè đen, nhân đen kịt, bụng dạ khó lường đầy tính toán. Hay là anh giao cho anh ta làm bản kế hoạch này?" Nghe tin bản kế hoạch phải sửa, Cố Nhiên tiu nghỉu.

Không phải Cố Nhiên cố ý từ chối mà là anh đã vắt sạch cả não mới miễn cưỡng viết ra được cái bản kế hoạch này. Nào tra tài liệu, nào thỉnh giáo thư kí tài ba bên cạnh ba mình... bận cả mấy ngày mới làm ra nó đấy.

Nếu được thông qua, dĩ nhiên là anh vui vẻ rồi, nhưng đó chỉ là hy vọng xa vời, quả thực giờ anh ‘hữu tâm vô lực’.

"Hứa Mạch có đưa ra một số đề nghị, tất cả em đều có ghi cặn kẽ phía sau. Anh chỉ cần đưa theo những đề nghị này rồi thay đổi, không tốn hao nhiều công sức lắm đâu. Đã làm thì phải làm cho xong chứ, anh nhận thua dễ dàng như thế sao?" Lâm Du cũng biết năng lực của Cố Nhiên, nhưng cô vẫn cố ý khiêu khích.

Đúng như Lâm Du từng nói, chỉnh sửa bản kế hoạch này thì ai chẳng làm được. Nhưng chủ yếu là phương hướng trong kế hoạch này đều do Cố Nhiên nghĩ ra. Vì thế công lao của Cố Nhiên, ai cũng không thể cướp. Hứa Mạch cho chút ý kiến là do hắn nhớ ân huệ của Cố Nhiên, chứ không phải hắn muốn cướp công, đòi chủ bản kế hoạch. Nếu thật là như vậy, Lâm Du tin rằng, sự hợp tác đơn thuần giữa bọn họ không lâu sau sẽ biến chất.

"Em hiểu rõ năng lực của anh mà, có sửa hay không cũng vậy thôi. Có Hứa đại ca cùng em nhúng tay vào anh cực kì yên tâm." Cố Nhiên không ốm mà rên, ngã luôn xuống giường.

"Không được! Em không yên tâm." Cô nhất quyết cự tuyệt Cố Nhiên.

Nghe thấy giọng của Lâm Du thay đổi, anh giơ tay đầu hàng: “Được rồi được rồi, anh biết rồi. Anh sửa là được chứ gì. Em đem bản kế hoạch cũ đến đây, tối nay anh làm cú đêm, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ.”

”Ừ.” Lâm Du hài lòng đáp ứng xong định cúp điện thoại.

”À, chờ một chút, còn một việc.” Cảm giác Lâm Du muốn cúp điện thoại, Cố Nhiên dò hỏi: “Hứa Hoán hỏi anh chuyện của Thiên Thần, anh nói là bị em kéo vào, không nói tí mĩ. Bất quá anh thấy cậu ta có chút mất hứng, chẳng biết là ghim em hay nhắm vào anh. Bị Hứa Hoán biết chuyện này... có sao không?”

”Không thành vấn đề.” Tâm tình của Hứa Hoán không nằm trong phạm vi quan tâm của cô. Cậu cao hứng cũng tốt, mất hứng cũng được, Lâm Du không quan tâm, cũng không để ý.

”Há, vậy thì tốt. Nghĩ lại mới nhớ, có Hứa đại ca ở đây thì “chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không” thôi. Từ nhỏ Hứa Hoán sợ anh Hứa Mạch nhất, vâng lời tuyệt đối. Chuyện chúng ta hợp tác, anh ấy biết rõ nhất lại còn tham dự nữa. Coi như Hứa Hoán muốn tìm người trút giận thì nên tìm anh Hứa mới đúng.” Nghe cô trả lời, Cố Nhiên thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Du không nói nhiều về chuyện này nữa, cô cúp máy rồi fax tài liệu qua cho Cố Nhiên.

Ngày lúc này, Hứa Hoán tìm đến.

Nghe tiếng gõ cửa, Lâm Du còn tưởng là người làm của Hứa gia. Cô không thích người khác tự tiện ra vào phòng của mình, vì thế, cô không lên tiếng, tự mình ra mở cửa.

Thấy Hứa Hoán ở ngoài cửa, cô phần nào đoán được ý định của cậu. Nhưng cô vẫn hỏi như thường lệ: “Có chuyện?”

”Chuyện chị và Cố Nhiên hợp tác sao lại không nói với em?” Nhắc đến chuyện này, cậu càng ngày càng ngại, anh họ muốn tìm người giúp mà lại bỏ sót cậu. Nghĩ tới nghĩ lui, cậu nghĩ ngay vấn đề nằm trên người Lâm Du. Vì vậy, cậu chạy thẳng lên lầu tìm cô.

”Tại sao phải nói với chú?” Lâm Du không trả lời mà hỏi lại, từ lần đầu gặp mặt, hai người họ đã chẳng ưa gì nhau. Sau này cô và cậu dù có tiếp xúc nhiều hơn nhưng cũng chẳng có gì cải thiện. Cô không nghĩ có thể tìm cậu hợp tác.

”Chị dâu, chuyện lúc trước là em sai, em đã xin lỗi chị. Nếu em có gì không phải thì chị cứ nói ra. Thế nào đi chăng nữa, giờ chị đã lấy anh họ, cũng đã là thành viên của Hứa gia. Người một nhà mà, có gì phiền lòng thì chúng ta thẳng thắn chia sẻ.” Hứa Hoán nói toàn những lời thật lòng. Cậu muốn bắt tay làm hòa với Lâm Du.

”Tôi thấy không cần thiết.” Không thể phủ nhận, Lâm Du thù rất dai. Hay nói khác hơn, cô không có ý định chung sống hài hòa với Hứa gia. Cô và bọn họ không phải người một nhà thật sự, tương lai cũng vậy. Sao khi kết thúc hợp đồng, cô và Hứa Mạch đường ai nấy đi, gây dựng tình cảm cũng chẳng dễ làm gì.

”Tại sao không cần thiết? Chị là chị dâu của em mà. Đúng là lúc trước em có những lời nói và hành vi mạo phạm chị, nhưng xin chị hãy tin tưởng, thật lòng em không có ý ghim chị.” Hứa Hoán ngẩng đầu ưỡn ngực đứng trước mặt cô, thái độ cực kỳ thành khẩn.

”Em hy vọng chị có thể thành tâm coi em là người một nhà. Tuy chị không nghĩ vậy, nhưng với em mà nói, anh họ chỉ có một, chị dâu cũng chỉ có một.” Hứa Hoán biết rõ, quan hệ giữa cậu với Lâm Du không được coi là thân cận, nhưng cậu không ngờ lại xa lạ đến mức này.

Triệu Tuyết Nhi xảy ra chuyện, người thứ nhất Lâm Du gọi điện thoại tìm là Cố Nhiên, lúc đó trong lòng Hứa Hoán có chút không vui. Nhưng nghĩ đến Triệu Tuyết Nhi đang ở tiệm cơm Cố thị xảy ra chuyện, tìm Cố Nhiên là hợp tình hợp ý.

Nhưng chuyện thu mua Thiên Thần lần này đã làm cậu ý thức được có cái gì đó không đúng.

Lâm Du đảm nhiệm vị trí tổng giám đốc của Thiên Thần, cậu không có ý kiến gì. Xét đến cùng, cậu và chị dâu không có bất kỳ mâu thuẫn lợi ích nào. Bất kể chị dâu có sản nghiệp lớn bao nhiêu, quyền lực cao bao nhiêu cũng không liên quan gì đến cậu.

Nhưng cậu rất để ý chuyện cậu không nằm trong số những người Lâm Du chọn để hợp tác. Có lẽ lý do là Cố Nhiên không thiếu tiền, nhưng cậu cũng có nhiều tiền mà! Nếu chị dâu cần tiền, bao nhiêu cậu cũng đưa hết.

Hơn hết là, từ Cố Nhiên, cậu còn biết được sự tồn tại của người thứ ba mang tên Chu Lăng.

Chu Lăng là ai? Là anh trai của Chu Tuyền. Coi như Chu Tuyền là con riêng đi, nhưng bọn họ vẫn là anh em cùng cha mẹ. Tại sao chị dâu lại tìm Chu Lăng? Trả thù Chu Tuyền hay tính toán Chu gia?

Dựa vào một mình Lâm Du, muốn thành công thuyết phục Chu Lăng là chuyện khó như lên trời. Thế nhưng chị dâu đã thành công, vì vậy cậu chắc chắn anh họ đã nhúng tay vào. Cậu ý thức được mình hoàn toàn bị cho ra rìa.

Nghe Hứa Hoán nói xong, cô trầm mặc. Đối mặt với gương mặt thành khẩn của cậu, dù cô muốn cự tuyệt cũng chẳng thể nói nên lời.

Cho dù Hứa Mạch không nói nhưng trong lòng cô thừa biết, Hứa Mạch rất coi trọng người em họ này, chỉ là hấn thiên vị cô thôi.

Lâm Du là một người ích kỷ. Cô đã phải trải qua rất nhiều chuyện đau khổ, vì thế, theo bản năng của mình, cô luôn bài xích người khác và đặt an toàn của mình lên trên hết. Tuy nhiên, điều đó không có nghĩa là cô không biết mang ơn.

Những việc Hứa Mạch làm cho cô, cô biết rõ, cũng nhớ kỹ trong lòng. Cô không muốn thiếu ân huệ của Hứa Mạch, cô cũng không muốn ném cảm giác không ngóc đầu lên được trước mặt hắn. Cho dù trên nhiều phương diện cô không bằng hắn, còn cần hắn hỗ trợ...

Sau một hồi lâu, Lâm Du gật đầu: “Tôi biết rồi, sẽ không có lần sau.”

“Thật không?” Nhìn chị dâu thường ngày lạnh lùng, cậu nghĩ chắc là lần này thất bại rồi, mặc cho cậu nói khô cằn hòng thì chị dâu cũng không chịu tha thứ, cậu cũng đã chuẩn bị trước phương án trường kì kháng chiến rồi.

Nào ngờ hạnh phúc đến bất ngờ như thế, cậu chẳng kịp phản ứng, sau khi khôi phục tinh thần, cậu nói: “Chị không được nuốt lời đó. Em xuống lầu xem anh họ đã ngủ chưa.”

Sau khi Hứa Hoán lao nhanh xuống lầu, cô đóng cửa phòng, leo lên giường nằm đọc sách.

“Chú cảm thấy mình làm đúng?” Nghe được ngọn nguồn từ miệng Hứa Hoán, chẳng những Hứa Mạch không tán dương mà còn có ý khiển trách: “Nếu thật sự chú có năng lực, hãy hành động để chứng minh chứ không phải dựa vào công phu miệng lưỡi.”

“Em cũng muốn hành động thực tế mà, nhưng chị dâu không cho em cơ hội. Lúc gặp khó khăn, chị dâu luôn tìm Cố Nhiên, anh họ cũng không chịu giúp em, anh luôn đứng bên phe của chị dâu, hai người hợp tác lại bỏ rơi em.” Hứa Hoán rất bất bình trước thái độ của Hứa Mạch. Từ sau khi tỉnh lại, anh họ chỉ tập trung lo nghĩ đến Lâm Du, những người khác thì đứng sang một bên. Bất công quá đi mất!

“Tự gây lỗi tự chịu trách nhiệm” Hứa Mạch lạnh lạnh nói.

“Em biết mà. Vì vậy em đã ngoan ngoãn nhận lỗi với chị dâu đó. Tiếp theo còn nhờ anh họ giúp đỡ nhiều hơn, nói nhiều lời tốt đẹp về em trước mặt chị dâu, để chị dâu không xem em là người ngoài.” Mục đích cậu đến đây không phải vì tố cáo mà là nhờ anh họ giúp đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Sau khi nghe Hứa Hoán giải bày, Hứa mạch không nói gì cả. Hắn không phải Lâm Du, cũng không muốn can thiệp vào quyết định của cô.

Từ phòng Hứa Mạch đi ra, Hứa Hoán thiết âm ức. Cậu không nghĩ tới anh họ sẽ say mê và coi trọng Lâm Du đến vậy. Ôi... Người xui xẻo tiếp theo lại là cậu rồi!

Có một người còn thê thảm hơn Hứa Hoán, đó là Chu Tuyền.

Ở Chu gia, địa vị của hắn vốn thấp nhưng nhờ có Chu Đáo bảo vệ, Chu Tuyền được sống trong an nhàn một thời gian dài. Sâu xa hơn, so với Chu Lăng thì hắn được ông ta quan tâm nhiều hơn.

Nhưng mà hiện giờ, ở Chu gia, Chu Tuyền đã không còn vững như trước. Mặc dù Hứa gia không làm gì cả nhưng Chu gia không dám có một giây mất cảnh giác. Mà kẻ đầu sỏ gây ra lại là Chu Tuyền. Đến Chu Đáo cũng không thể nào hiểu được sự hồ đồ của hắn, dù ông có ý muốn bao che cho hắn nhưng đành lực bất tòng tâm.

“Cha, thật sự con không cố ý. Con không muốn cha bận tâm lo lắng, cho nên mới...” Chu Tuyền xấu hổ cúi đầu đứng trước mặt của Chu Đáo: “Mặc dù Bác Dương không bằng Chu thị, nhưng ít ra cũng có chỗ đứng và danh tiếng. Con không nghĩ...”

Ông vô cùng tức giận. Nhưng nhìn thấy bộ dạng ủ rũ cúi đầu giải thích của hắn, ông chẳng thể phát tác lửa giận.

Chu Lăng là con của ông, Chu Tuyền cũng vậy. Tài sản của Chu gia không nhất thiết phải để lại hết cho Chu Lăng, hắn cũng có một phần. Người cha như ông đã cố hết sức tranh giành cho hắn, cố vì sao hắn lại dính vào chuyện tranh giành tài sản thế này?

“Cha, thật xin lỗi. Con biết lỗi rồi, sẽ không có lần sau.” Thấy con mình đã thật lòng nhận sai, ông không đành lòng khiển trách tiếp.

“Mọi chuyện đã thế này, giờ con có nói gì cũng vô dụng. Nghĩ cách giải quyết cho êm xuôi chuyện này mới là điều quan trọng.” Suy nghĩ một lúc, ông hỏi tiếp: “Con với Lâm Du đã xảy ra chuyện gì? Hòn anh giận em?”

“Con thật tình không biết rốt cuộc Tiểu Du muốn thế nào. Rõ ràng lúc trước còn vui vẻ, giờ lại giận lẫy...” Hắn cũng rất bất đắc dĩ. Lúc trước mặt dù không yêu say đắm nhưng cô đã chấp nhận hôn sự này. Ai có thể ngờ bây giờ cô lại trở mặt.

”Nhưng Tiểu Du biết thân thế của con.” Nói đến đây, sắc mặt hắn đen thui: “Không biết ai đã nói cho cô ấy biết. Hình như cô ấy rất để ý chuyện này, đôi thái độ với con ngay.”

”Y như cha đoán.” Sắc mặt ông khá khó coi, im lặng một hồi, ông thở dài: “Có lẽ chuyện này có liên quan đến Chu Lăng.”

”Anh hai sao?” Chu Tuyền sững sốt, hắn không ngờ Chu Đáo lại hoài nghi Chu Lăng.

”Chu Lăng là cổ đông mới của giải trí Thiên Thần. Còn người ngồi vị trí tổng giám đốc là Lâm Du.” Ông rất bất mãn, người thọt sau lưng ông không ai khác lại là đứa con trai cả của mình.

”Cái gì?” Thật sự hắn không biết chuyện này. Gần đây bề bộn nhiều việc, bận bịu phải sạch quan hệ với Lâm Nhất Thiên, rồi cả chuyện trong trường học, bận bịu suy tính trăm phương ngàn kế để vô tình gặp được Lâm Du.

”Biết ngay con chẳng hay biết gì mà.” Chu Đáo lắc đầu, ngay lúc này, ông phải thừa nhận Chu Tuyền vẫn quá non nớt.

”Gần đây Chu Lăng có hành động rất lớn, chắc nó đã đứng cùng chiến tuyến với Lâm Du. Đã lên cùng một thuyền, nếu Lâm Du muốn biết, hiển nhiên nó sẽ nói.”

Nghe những lời cha mình nói, Chu Tuyền sang tở. Thì ra, người đâm sau lưng hắn chính là Chu Lăng. Thù này hắn ghi, từ nay về sau, hắn với Chu Lăng không đội chung trời.

”Con phải biết, nó nhiều tuổi hơn con, tiền trong tay cũng nhiều hơn con. Bất quá con cứ yên tâm, thứ thuộc về con ai cũng không giành được. Cha tuyệt đối không để con chịu thua thiệt!” Đối với đứa con trai này, ông không tiếc lời khẳng định.

”Cảm ơn ba!” Mặc dù Chu Đáo nói không nhất định có thể làm được, nhưng Chu Tuyền nguyện ý tin tưởng. Vì toàn bộ Chu gia, ngoại trừ Chu Đáo ra, không có người thứ hai thật lòng đứng về phía hắn. Xuất thân con riêng này mãi là vết nhơ không thể xóa trong cuộc đời hắn.

Cũng trong hôm đấy, khi Chu Lăng vừa về đến nhà, ngay lập tức bị Chu Đáo gọi vào thư phòng. Chẳng để cho Chu Lăng biết chuyện gì, ông đã khẳng định cậu hãm hại Chu Tuyền, còn bảo cậu không nên hợp tác với Lâm Du thu mua giải trí Thiên Thần.

”Hãm hại Chu Tuyền? Tôi không có. Về phần thu mua giải trí Thiên Thần, có tiền tại sao không kiếm?” Chu Đáo không thích cậu, đối với người cha này cậu cũng không có cảm tình. Những chuyện ông làm khiến cậu từ thất vọng đã triệt để biến thành vô vọng rồi.

”Mày còn dám nói không có? Nếu mày không nói thì sao Lâm Du biết? Mày có biết mày đã hại chết người em trai duy nhất của mày không?” Nếu có thể, ông muốn tát Chu Lăng một cái. Nhưng giờ cậu đã lớn, ông không thể tự tiện đánh là đánh được.

”Coi như tôi nói cho Lâm Du biết đấy, vậy thì thế nào? Chẳng lẽ Lâm Du biết không nên sự thật? Các người định lừa gạt cô ta đến lúc nào? Lâm Nhất Thiên không phải đã gả cho Chu Tuyền rồi sao, vẫn ly hôn như thường! Tôi tin tưởng, cho dù đổi lại thành Lâm Du thì kết quả cũng vậy thôi. Huống chi, còn có Hứa Mạch, Chu Tuyền có là cái thá gì. Ông tưởng mất Lâm Du bị bù lệch ăn hay đầu óc cô ta bị nước vào hay sao mà đi buông tha Hứa Mạch?” Nếu ông ta không muốn nghe cậu giải thích thì nói nhiều chỉ tốn nước bọt, thà nhận hết cho ông ta vừa lòng.

”Mày... Mày... Đồ nghiệt tử! Sao mày không suy nghĩ cho cái nhà này, cho em trai mày một chút? Mày chỉ lo tính toán người trong nhà, vì tư lợi mà cả em trai ruột mày cũng bán đứng! Cút ra ngoài cho tao! Cút khỏi căn nhà này!” Nghe chính miệng Chu Lăng thừa nhận, còn ở một bên ủng hộ Hứa Mạch, ông tức run người, gầm lên.

”Ông tưởng tôi muốn ở lại ngôi nhà này lắm sao? Sau này đừng hờ tị là gọi tôi về dùng cơm, tôi còn bận rộn nhiều việc.” Chu Lăng đi ngay, không quay đầu lại, một chút lưu luyến cũng không có. Đối với cái nhà này, cậu đã không còn ôm tía kỳ vọng nào nữa!

”Cha cứ để cho anh hai rồi đi dễ dàng như vậy, tốt sao? Lỡ ông nội biết...” Tất nhiên là Chu Tuyền không quan tâm gì Chu Lăng, cái hắn để ý chỉ là thái độ của ông nội Chu thôi.

”Không việc gì, nếu ông nội hỏi đến, cha tự chịu trách nhiệm.” Ngoài miệng ông nói vậy nhưng mắt lại nhìn theo hướng Chu Lăng rời đi. Nếu cha biết thằng con ngỗ ngược kia do ông đuổi đi, nhất định sẽ mắng ông một trận. Thật phiền phức!

Hôm nay Triệu Tuyết Nhi hẹn Lâm Du đi dạo phố.

Khó có được thời gian rảnh rỗi, Lâm Du kinh ngạc nhìn Triệu Tuyết Nhi: “Em chắc chắn cứ để bộ dạng này đi ra ngoài sẽ không có người nhận ra?”

”Không sợ, cứ ăn nấp che dấu thì mới dễ bị phát hiện.” Triệu Tuyết Nhi bĩu môi, chỉ vào tờ poster phía trước không xa: “Chị nhìn kĩ xem, coi giống em không?”

Cô nghiêng đầu nhìn, đó là hình ảnh một đại minh tinh, đôi mắt nhìn cô nữ sinh đang mặc đồng phục... Lâm Du lắc đầu, quả thật không giống là một người.

”Cho nên không thành vấn đề, chúng ta đi dạo phố thôi.” Chuyện mà Lâm Du làm vì cô, cô đã biết từ chỗ Cố Nhiên rồi. Tuy không nói ra miệng, nhưng trong lòng cô tràn đầy cảm kích, nhưng trên hết chính là sự quyết tâm.

Cô sẽ cố gắng trở thành minh tinh nổi tiếng người người đều biết để không làm mất mặt Lâm Du! Công việc bán đấu giá kia cô sẽ cố gắng biểu hiện thật

tốt, không để cho Lâm Du đầu tư thất bại! Một ngày nào đó, cô sẽ trở thành trụ cột của Thiên Thần, chống đỡ giúp Lâm Du một phần nào đó!

Lâm Du không nhiều lời nữa, cả hai bắt đầu đi mua sắm.

”Chị thấy cái này thế nào? Em cảm thấy rất hợp với chị. Chị mặc lên nhất định rất đẹp!” Cô lanh tay lẹ mắt cầm chiếc váy màu vàng nhạt lên, hào hứng nói.

”Đem chiếc váy trong tay cô ta lại đây. Tôi mua nó!” Vừa lúc đó, bên tai hai cô truyền đến âm thanh không dễ nghe.

Lâm Du và Triệu Tuyết Nhi nhìn qua, bĩu môi. Lại là Triệu Linh Lộ, người đã lâu không gặp rồi.

”Cô bị điếc hả? Đem chiếc váy kia lại đây cho tôi.” Thấy người bán hàng không nhúc nhích, Triệu Linh Lộ mất hứng la ầm lên, sau đó quăng thẻ tín dụng xuống bàn nghe một tiếng “ba”.

”Thật ngượng ngùng. Chiếc váy mà vị khách kia đang cầm trong cửa hàng chúng tôi chỉ có một chiếc.” Cô bán hàng khổ sở nhìn Triệu Linh Lộ, bắt đầu đi giải thích: “Hơn nữa kích cỡ của chiếc váy kia không thích hợp với dáng người của quý khách.”

”Không phải kích thước của tôi thì không thể mua? Tôi mua về tặng người khác đấy, không thì treo trong tủ quần áo ngắm mỗi ngày hoặc là... Tiện tay quăng vô sọt rác đấy, cô dám có ý kiến?” Giọng của Triệu Linh Lộ đột nhiên lên cao, bèn nhón làm người khác chú ý.

Triệu Linh Lộ làm việc không giảng đạo lý. Quần áo ở trên tay của Triệu Tuyết Nhi, ả nói lấy là lấy, đoạt được còn ném vào thùng rác. Nghe được ngữ điệu bất nhã từ miệng Triệu Linh Lộ, những người xung quanh liền thay đổi ánh mắt nhìn ả.

Ả cũng chẳng thèm để ý mọi người xung quanh đang nhìn mình. Nếu cô bán hàng không phối hợp, ả cũng sẽ không khách khí, trực tiếp đi tới trước mặt Triệu Tuyết Nhi, đưa tay ra: “Đưa đây.”

Triệu Linh Lộ coi đây là chuyện đương nhiên, giọng điệu cao cao tại thượng. ả thường xuyên làm điều này, lần nào cũng thành công cướp được đồ trong tay Triệu Tuyết Nhi.

Nếu là trước kia, chắc chắn Triệu Tuyết Nhi sẽ không cạnh tranh với ả. Nhưng hiện tại thì khác, cô sẽ không nhường dù bất cứ giá nào.

Cô rất muốn mua cái váy này tặng cho Lâm Du làm quà cảm ơn. Triệu Tuyết Nhi lắc đầu, cô cầm chiếc váy đưa ra sau lưng.

”Mày dám không đưa?” Triệu Linh Lộ xệ mặt xuống, không ngờ nó dám làm trái ả: “Triệu Tuyết Nhi, mày muốn bị mắng? Thái độ của ba mẹ đối với mày thế nào mày rõ nhất, mày muốn chọc cho ba mẹ ghét mày hơn phải không?”

”Riêng chiếc váy này thì không được.” Nghe Triệu Linh Lộ nói, sắc mặt cô cứng đờ. Nhưng cô vẫn kiên trì với suy nghĩ ban đầu của mình.

”Được lắm! Mày muốn chống đối tao phải không? Thành ngôi sao rồi thì ngon lắm à?” ả khinh thường nhìn Triệu Tuyết Nhi: “Tao có lòng tốt báo cho mày biết, ba mẹ hiện giờ đang tức điên lên, thiếu điều muốn đưa mày về Ngô gia.”

”Coi như ba mẹ mất hứng thì tôi cũng không nhường chiếc váy này cho cô.” Nghe Triệu Tuyết Nhi nói xong, ả cười lạnh, coi bộ lá gan của Triệu Tuyết Nhi này càng ngày càng lớn rồi. ả đưa tay muốn đoạt chiếc váy, bỗng có một cánh tay đẩy ả ra.

”Lâm Du, tôi và cô không có thù hằn gì!” Chống lại Lâm Du, Triệu Linh Lộ có vài phần kiêng kỵ. Không nói danh tiếng của Lâm Du ở thành phố D, chỉ tính quan hệ của Lâm Du với Hứa Mạch thôi cũng đủ để Triệu Linh Lộ sợ hãi.

”Không có thù hằn.” Lâm Du gật đầu. Thấy ả thờ phào nhẹ nhõm, cô nói tiếp: “Thế tại sao cô lại giành chiếc váy của tôi?”

”Của cô?” Ánh mắt Triệu Linh Lộ hồ nghi quét qua Triệu Tuyết Nhi, rõ ràng ả không tin: “Quần áo ở trên tay của Triệu Tuyết Nhi?”

”Cô cảm thấy kích cỡ này phù hợp với Tuyết Nhi?” Lâm Du cao hơn Triệu Tuyết Nhi, lại gầy hơn Triệu Linh Lộ. Với kích cỡ của cô, cả hai chị em nhà họ Triệu đều mặc không vừa.

Triệu Linh Lộ nhìn thật kĩ chiếc váy trong tay Triệu Tuyết Nhi, chắc chắn không phải kích cỡ của cô, bèn cười cho qua: “Thì ra là váy của cô. Vậy... Vậy thì tôi không cần nữa.”

”Sao lại không cần? Nếu là của Lâm Du, tất nhiên phải cần chứ!” Lúc Lâm Nhất Thiên từ trong phòng thử đồ đi ra, Lâm Du và Triệu Tuyết Nhi đều không thấy. Cô ta tiếp lời làm cục diện một lần nữa thay đổi.

”Nhất Thiên?” Triệu Linh Lộ kinh ngạc nhìn Lâm Nhất Thiên, ả còn tưởng rằng, Lâm Nhất Thiên sẽ không công khai chống đối với Lâm Du. Cho dù là Lâm Du của trước kia hay của hiện tại thì cô ta cũng không chọc nổi.

”Chiếc váy này tôi muốn, trả tiền!” Lâm Nhất Thiên không coi ai ra gì, dẫn thẻ tín dụng xuống bàn thu ngân.

Nhân viên thu ngân lúng túng cười, theo bản năng nhìn về phía Lâm Du. Cục diện vừa rồi cô thấy rõ ràng, vị khách này mới là người lợi hại nhất, chỉ sợ là nhân vật mà nhân viên quen tụi cô không đắc tội nổi.

”Nhất Thiến, hay là thôi đi!” Thái độ của Triệu Linh Lộ cũng giống như nhân viên thu ngân. Đắc tội Hứa gia, đối với ả mà nói, hay là với cả Nhất Thiến đều không phải chuyện gì tốt.

”Sao lại thôi? Tính tôi trời sinh thích tranh giành với cô ta đấy, ai làm gì được tôi?” Lâm Nhất Thiến trợn mắt nhìn Lâm Du, tức giận nói. Nếu không có Lâm Du, người Hứa Mạch cưới sẽ là cô ta. Nếu không có Lâm Du, lần trước Hứa Mạch sẽ không vội vã rời đi mà chẳng chờ cô ta được mấy phút.

”Không ai làm gì cô đâu. Chiếc váy này cho cô, lấy về tùy cô muốn làm gì thì làm.” Lâm Du không chút lưu luyến lấy cái váy trong tay Triệu Tuyết Nhi đưa cho Lâm Nhất Thiến.

Lúc này tranh với Triệu Linh Lộ là vì cô không muốn thấy Tuyết Nhi bị chèn ép quá mức. Nhưng nếu đổi thành Lâm Nhất Thiến, một tí xú tâm tư cạnh tranh Lâm Du cũng không có. Bởi vì cô khinh thường, cũng không quan tâm khiêu khích của Lâm Nhất Thiến.

”Cô...” Vừa nghe Lâm Du nói như vậy, Lâm Nhất Thiến không đưa tay lấy chiếc váy: ”Cô bảo tôi mua rác rưởi mà cô không cần thì tôi liền mua sao? Dựa vào cái gì?”

Đổi mặt nghi ngờ của Lâm Nhất Thiến, Lâm Du cười nhẹ: ”Tùy cô nghĩ sao thì nghĩ. Cô nói đi, rốt cuộc cô có muốn mua hay không? Cô mua thì tôi đi. Cô không mua thì cô đi.”

”Tôi không mua, tôi cũng không đi.” Bị Lâm Du xoay vòng vòng, Lâm Nhất Thiến cắn răng nói.

”Vậy được. Tuyết Nhi, trả tiền, chúng ta đi.” Cô không hề kinh ngạc vì kết quả y hệt cô dự liệu.

”Dạ.” Không rộng rãi như Triệu Linh Lộ và Lâm Nhất Thiến, Triệu Tuyết Nhi không có lấy thẻ tín dụng ra mà là trực tiếp trả bằng tiền mặt trong bóp. Phương pháp đơn giản và nhanh chóng nhất, Triệu Linh Lộ và Lâm Nhất Thiến cũng không kịp ngăn lại.

Cứ như vậy, Lâm Du và Triệu Tuyết Nhi xách túi đồ ra khỏi cửa hàng.

Hai người ở lại cũng không nói gì với nhau, cứ như thể bức tức cầm túi xách bước ra ngoài.

”Hai người kia không biết có bị bệnh gì không nữa, người không đắc tội nổi mà vẫn cứ cố đâm đầu vào.”

”Cô thật sự cho rằng hai người kia dám cướp chiếc váy đó sao?”

”Hai vị khách trước tôi thấy có phần quen mặt, hình như có thấy ở đâu rồi đấy.”

”Thấy trong tạp chí chứ đâu. Vị kia chính là hoa khôi của đại học D, thiên tài dương cầm, xinh đẹp như tiên nữ không dính khói bụi trần gian.”

”Thì ra là cô ấy! Còn người bên cạnh cũng là người nổi tiếng đúng không?”

”Trời ạ! Đúng là nảo cá vàng! Cô ấy là nữ chính phim điện ảnh mà tôi hôm qua tôi với cô xem đấy.”

Nghe phía sau có lời xì xào bàn tán, Lâm Du kéo Triệu Tuyết Nhi đi về phía thang máy: ”Em bị nhận ra rồi, hay là em rời đi trước đi!”

”Hả? Làm sao biết? Em còn tưởng rằng cái bộ dáng này của em không có người nhận ra đâu!” Cô không dám tin nhìn Lâm Du nhưng cũng không hoài nghi, lập tức bước vào thang máy.

”Bọn họ vào thang máy rồi!” Triệu Linh Lộ và Lâm Nhất Thiến đã chậm một bước, không thể vào thang máy.

”Nhất định là Lâm Du đã lên theo dõi tôi!” Lâm Nhất Thiến không tin sẽ đứng lúc như vậy, cửa hàng tổng hợp lớn thế này mà bọn họ lại vào chung một cửa hàng quần áo.

”Không thể nào đâu! Tôi thấy là do ngoài ý muốn thôi. Triệu Tuyết Nhi không có gan theo dõi tôi đâu, nhiều lắm là chỉ ở trong lòng mắng tôi vài câu thôi.” Theo kinh nghiệm khi để Triệu Tuyết Nhi từ trước đến giờ, ả nắm rõ tính tình của Triệu Tuyết Nhi trong lòng bàn tay.

”Trước kia tôi cũng cho Lâm Du là nữ thần cao cao tại thượng, nhưng bây giờ thì sao? Được rồi, cô cũng đừng cứ mãi cho là Triệu Tuyết Nhi không dám phản kháng. Nếu cô ta sợ cô, vậy tại sao không đưa chiếc váy kia cho cô?” Không nhìn được dự tính trong lòng Triệu Linh Lộ, Lâm Nhất Thiến tiếp tục châm chọc: ”Cô ta đã bắt đầu phản kháng, chẳng qua là do cô không biết mà thôi.”

Giọng của Lâm Nhất Thiến không thể nào êm tai, nhưng quả thật không sai. Triệu Linh Lộ ngẩn người, cuối cùng ả chẳng thể nào phản bác. Hành động phản kháng vừa rồi của Triệu Tuyết Nhi rất lạ, chẳng lẽ nó ám thị điều điều gì khác?

”Triệu Linh Lộ, không phải tôi có ý phá hư sự hăng hái của cô, cũng không phải tôi cố tình kích bác quan hệ chị em các cô. Tôi lấy thân phận người từng trải, trình trọng nhắc nhở cô, đừng đợi đến khi luân lạc tới mức này giống tôi thì cô mới bừng tỉnh phát hiện, thì ra Triệu Tuyết Nhi mới chính là người ám hại sau lưng cô.” Lâm Nhất Thiến nói một cách thông thạo, đầy khí phách, sau cùng cô vẫn không quên vỗ vỗ lên ngực mình: ”Tôi chính là ví dụ chân thực nhất đấy.”

Triệu Linh Lộ á khẩu. Bất quá một lát sau, ả thận trọng châm chọc nói: ”Tôi cảm thấy Lâm Du không phải loại người như cô nói. Giữa các cô chắc hẳn có hiểu lầm. Dù sao từ nhỏ cô ta cũng không thiếu bất kỳ vật gì, vậy thì cần gì căm ghét cô, xem cô như kẻ thù...”

Triệu Linh Lộ có tâm đề nghị, nhưng thật đáng tiếc, căn bản Lâm Nhất Thiên không đồng ý lời của ả.

Đột nhiên Lâm Nhất Thiên nghiêng đầu qua, trợn mắt nhìn Triệu Linh Lộ: “Ngay cả cô cũng bị Lâm Du thu mua? Cô cũng cho là tôi làm sai, tôi tự làm tự chịu sao?”

“Sao có thể! Tôi đứng về phe cô mà.” Không ngờ lại bị Lâm Nhất Thiên làm khó dễ, Triệu Linh Lộ lúng túng cười, vội vàng nói sang chuyện khác: “Được rồi, chúng ta không nói những thứ đấy nữa, tránh gây mấy húng. Tiếp tục đi dạo phố chứ?”

Lâm Nhất Thiên hừ lạnh một tiếng, giày cao gót đi lên phía trước.

Trong mắt Triệu Linh Lộ lóe lên tia không vui, lại không thể phát tác. ả cứ rặng đi theo. ả còn có việc nhờ Lâm Nhất Thiên nghĩ kế, không thể làm phật lòng cô ta được.

“Cố Nhiên?” Ra khỏi cửa hàng tổng hợp, thấy người bên ngoài, Lâm Du cảm thấy kỳ quái. Sao hôm nay ai cũng đến đây vậy?

“Không nên hiểu lầm, anh không có cho người theo dõi bọn em đâu.” Cố Nhiên chỉ chỉ Triệu Tuyết Nhi: “Tôi cố ý tới đón em.”

“Đón em?” Triệu Tuyết Nhi chớp mắt mấy cái, lịch trình hôm nay hôm nay trông không mà. Cho dù có thì cũng không phải là Cố Nhiên đến đón chứ.

“Không sai! Có tin vui thông báo cho em đây, em sắp đảm nhiệm vị trí người phát ngôn chính của công ty. Cho nên, tôi đến đây dẫn em đến xem sân khấu trước, sẵn tiện làm quen vài người.” Cố Nhiên đích thân ra tay thì cơ hội lần này đúng thật tuyệt hảo. Một khi Triệu Tuyết Nhi thuận lợi nắm bắt được thì đó chính là nút thang tốt cho cô phát triển sự nghiệp trong tương lai.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 50

Triệu Linh Lộ từ trên lầu nhìn xuống qua cửa kính trong suốt thấy Lâm Du và Cố Nhiên đang nói chuyện dưới lầu, sắc mặt ả đen lại.

“Chẳng trách cô tìm tôi, thì ra là như vậy.” Cũng như Triệu Linh Lộ, Lâm Nhất Thiên đã nhìn thấy hết một màn này. Cô ta giấu cợt, cười nhếch miệng: “Cô cũng như tôi, trời sinh cũng chẳng thiếu thứ gì. Mặt nào cô cũng hơn Triệu Tuyết Nhi, thế tại sao cô không lột vô mắt xanh của đại thiếu gia nhà họ Cố đây? Không lẽ chuyện này có liên quan đến thân thể của cô?”

Triệu Linh Lộ giật giật môi, không nói tiếng nào. ả cũng muốn biết tại sao Cố Nhiên lại quan tâm đến Triệu Tuyết Nhi, tại sao Triệu Tuyết Nhi bỗng nhiên trở thành tâm điểm của sự chú ý. Nếu quả thật là do Triệu Tuyết Nhi trở thành ngôi sao, ả cũng muốn trở nên nổi tiếng.

“Vẫn là câu nói kia, nể tình chúng ta là chị em tốt, tôi khuyên cô một câu, đừng coi thường Triệu Tuyết Nhi. Hãy nhìn tôi rồi tự suy ngẫm lại mình, hai chúng ta chẳng khác gì nhau. Lỡ sau này có chuyện gì, đừng trách sao tôi không khuyên cô từ trước.”

“Còn không mau gọi điện thoại cho mẹ của cô, hay cô định chờ tới lúc cô ta cướp Cố Nhiên của cô đi rồi cô mới cảm thấy hối hận?”

Giờ phút này tâm trí của Triệu Linh Lộ rối tung rối mù, chẳng thể suy nghĩ được gì. ả cầm điện thoại gọi ngay cho mẹ Triệu.

Nhận được điện thoại của Triệu Linh Lộ, tâm tình mẹ Triệu không tốt. Việc Triệu Tuyết Nhi trở thành ngôi sao, bà không ủng hộ, thấy trong nhà không người nào phản đối nên bà cũng không hỏi tới. Đứa con gái này bà không thân, nó làm gì mà chẳng được.

Còn Triệu Linh Lộ lại thì khác. Mặc dù Triệu Linh Lộ không phải do bà sinh, nhưng do một tay bà nuôi lớn. Khi chưa biết sự thật, bà xem Triệu Linh Lộ như cháu báu mà yêu thương, vì thế, khi sự thật được phơi bày, bà mới đau lòng đến vậy. Thậm chí khi cho Triệu Tuyết Nhi trở về Triệu gia, bà cũng không đồng ý cho Ngô gia đón Triệu Linh Lộ về.

Bà cảm thấy việc giữ lại hai đứa con gái này bên người là quyết định sáng suốt nhất. Duy chỉ có Triệu Tuyết Nhi không nghe lời làm bà không vui, còn Triệu Linh Lộ thì ngược lại, rất hiểu chuyện.

Hệt như hiện tại, rõ ràng Triệu Tuyết Nhi biết rõ Cố Nhiên là chồng sắp cưới của chị mình nhưng cứ muốn nhúng tay vào làm loạn... Nghĩ thế nào bà cũng thấy Triệu Tuyết Nhi ngày càng được nước làm tới.

“Lộ Lộ, con yên tâm, chuyện này mẹ sẽ làm chủ cho con.” Suy nghĩ một lát, mẹ Triệu vẫn giữ nguyên lập trường dứt khoát.

“Dạ, con cảm ơn mẹ. Chỉ có mẹ thương con nhất thôi.” Triệu Linh Lộ làm nũng.

“Con là con gái của mẹ, mẹ không thương con thì thương ai. Được rồi, chuyện này giao cho mẹ, con tiếp tục đi dạo phố đi!” Mẹ Triệu nói xong muốn

cúp điện thoại.

”Mẹ ơi...” Triệu Linh Lộ chần chờ nhưng vẫn cắn răng nói tiếp: “Con có thể làm diễn viên được không mẹ?”

Mẹ Triệu sững sốt, ngạc nhiên nói: “Cái gì? Sao con lại muốn làm diễn viên?”

”Con thấy Triệu Tuyết Nhi ngày nào cũng rạng rỡ mặc trang phục đẹp, lại còn được nhiều người chú ý... Quan trọng nhất là thái độ của Cố Nhiên đối với cô ta đã thay đổi. Con...” Thật ra Triệu Linh Lộ không muốn làm diễn viên. Bất quá ả không thể nhận thua trước Triệu Tuyết Nhi được.

”Lộ Lộ à, chuyện này đừng vội, chờ mẹ thăm dò bên Cố gia xong chúng ta sẽ nói tiếp, được không?” Biết được nguyên nhân đầu xuất phát từ Cố gia, bà yên lòng cười trấn an nói.

”VẬY... Được rồi! Con nghe lời mẹ.” Dù thế nào thì mẹ Triệu chính là chỗ dựa lớn nhất của ả ở Triệu gia, ả không muốn đắc tội hoặc chọc bà mất hứng.

”Con đúng là con gái ngoan của mẹ. Lộ Lộ yên tâm, có mẹ ở đây nhất định mẹ không để con chịu ủy khuất. Mẹ sẽ gọi cho cô của con, hỏi thật kĩ xem rốt cuộc tại sao Cố Nhiên lại thân thiết với Triệu Tuyết Nhi như vậy...” Thấy Triệu Linh Lộ nghe lời, mẹ Triệu hài lòng cười.

Biết được nội dung cuộc trò chuyện của hai mẹ con Triệu Linh Lộ, Lâm Nhất Thiên bĩu môi, không biết trong đầu Triệu Linh Lộ nghĩ thế nào nữa. Làm diễn viên? Chẳng lẽ ả không biết Triệu Tuyết Nhi có Lâm Du chống lưng sao.

Quả thật Triệu Linh Lộ không biết giải trí Thiên Thần mới đổi chủ. Chuyện trong ngành giải trí ả đâu quan tâm tới, ả chỉ lo chuyện ăn nhậu chơi bời cả ngày thôi. Lâm Nhất Thiên biết nhưng cũng không có nói cho ả hay, vì thế ả chẳng hay biết gì cả.

Triệu Tuyết Nhi cũng không biết chuyện Triệu Linh Lộ muốn gia nhập vào giới showbiz. Bởi vì liên quan đến công việc, cô liền lên xe Cố Nhiên. Lâm Du cũng lên cùng.

Từ khi lên xe, Lâm Du luôn nhắm mắt nghỉ ngơi. Sợ quấy rầy Lâm Du nên cô cũng không lên tiếng.

Thấy phía sau không có âm thanh, Cố Nhiên bèn nhìn lên kính chiếu hậu bên trong thấy Lâm Du đang nghỉ ngơi, cậu giảm âm lượng nhạc trong xe xuống.

Tiếng nhạc vừa được giảm, Lâm Du liền mở mắt, mở miệng hỏi: “Một lát phải gặp người nào?”

”Là Tần Nam - Tần thiên vương, còn có mấy đạo diễn. Máu chốt vẫn là Tần thiên vương, nghe nói khá cao ngạo, có thể Tuyết Nhi sẽ chịu ít ủy khuất.” Trước khi đến rước Triệu Tuyết Nhi, cậu đã tìm hiểu rất kĩ lưỡng những đối tượng này. Chỉ riêng có Tần Nam làm cậu không yên tâm.

Lâm Du cười nhẹ. Tần Nam sao? Là người quen, không là vấn đề.

”Nhắc đến mới nhớ, nếu chúng ta có thể thu Tần Nam về công ty, trăm lợi mà không hại.” Lúc mới bắt đầu, Cố Nhiên chưa từng nghĩ dấn thân vào sự nghiệp giải trí này, nhưng khi tham gia rồi, cậu lại cảm thấy thật thú vị, nó phù hợp với tính phóng khoáng và ngông nghênh của cậu. Công việc này cậu đã chọn!

”Hợp đồng của Tần Nam đã kí với công ty cũ còn thời hạn nửa năm, nếu lúc này cậu ta hủy hợp đồng sẽ rất bất lợi. Hết hợp đồng cậu ta chuyển sang giải trí Thiên Thần cũng không muộn. Nửa năm sau chính là thời điểm máu chốt.” Nói đến chuyện muốn Tần Nam gia nhập công ty, cô đã liên lạc trực tiếp với cậu ta. Mặc dù nhận được câu trả lời không như dự định ban đầu nhưng cũng không làm cô thất vọng.

”Cái gì? Tần Nam sẽ gia nhập công ty chúng ta? Chuyện này xảy ra khi nào? Sao anh không nghe được xú tin tức nào thế?” Thật bất ngờ! Cậu vừa mới nhắc đến Tần Nam thôi mà Lâm Du đã chủ động liên lạc từ lâu rồi, quả thật cậu suy nghĩ chưa cận kề bằng Lâm Du.

”Anh không biết Tần Nam là người nhà họ Tần sao?” Lấy địa vị của Cố thị, cô cho rằng hiển nhiên Cố Nhiên biết chuyện này chứ.

”Thật sao? Anh không biết! Anh nghĩ là người cùng họ thôi. Anh chỉ thân thiết với Hứa Hoán, còn Tần gia bên kia không tiếp xúc nhiều.”

Nói đến Hứa Hoán với Tần Nam, cô cũng đã biết về chuyện giữa hai người này. Hứa Hoán cũng giống cô vậy, không phải là người rộng lượng cho lắm, Cố Nhiên là bạn tốt Hứa Hoán, chắc hẳn cậu không có cơ hội đến gần Tần Nam rồi.

”Vậy Tần Nam là em họ của anh Hứa Mạch rồi.” Đầu là người trong nhà, biết được chuyện này làm cả người Cố Nhiên nhẹ nhõm hẳn: “Thế thì khi Tuyết Nhi gặp Tần Nam không cần lo bị khi dễ.”

”Sao anh nghĩ rằng Tần Nam sẽ khi dễ Tuyết Nhi? Danh tiếng của cậu ta trong giới giải trí xấu lắm hả?” Lần trước cô có đầu tư vào phim của Tần Nam, ngoài chuyện cậu ta hay làm bộ làm tịch ra thì tính tình cũng khá tốt, đâu nghe cậu ta gây mâu thuẫn với ai đâu.

”Không phải. Chủ yếu là giữa hai người bọn họ chênh lệch quá xa. Tuyết Nhi chỉ là người mới, còn cậu ta đã là thiên vương hô mưa gọi gió, hai người lại không chung công ty đại diện, cậu ta cần gì cho Tuyết Nhi sắc mặt tốt. Nếu Tuyết Nhi xui xẻo gặp ngay bữa cậu ta đang bức dọc chuyện gì đấy thì chịu ủy khuất là cái chắc.” Thế nên cậu mới đích thân ra tay, phóng xe đến tận khu mua sắm đưa Tuyết Nhi đến gặp Tần Nam này.

”Em không sao. Chỉ là chịu chút ủy khuất thôi mà...” Nghe cuộc đối thoại giữa Cố Nhiên và Lâm Du, cô đã chuẩn bị sẵn tâm lí. Triệu Linh Lộ cô còn chịu được, bị người khác chèn ép chút xú cũng có sao đâu.

"Em bị ngốc à? Sao lại không sao được. Cũng bởi vì lúc nào em cũng yên lặng chịu đựng nên mới bị người ta trêu đùa cười cở. Điển hình là Triệu Linh Lộ, phàm là những người như cô ta em phải cho một trận thì họ mới biết chừng. Em đừng là ngốc hết chỗ nói mà. Em làm tôi tức điên lên mất!" Triệu Tuyết Nhi còn chưa nói hết lời thì đã bị Cố Nhiên khiển trách.

Lâm Du cũng không đồng ý với Triệu Tuyết Nhi. Bất quá, Cố Nhiên đã lên tiếng, Lâm Du tiếp tục giữ im lặng.

"Không phải như vậy. Chỉ là em không muốn tranh chấp cùng cô ta thôi, dù có làm gì thì mọi người trong nhà đều hướng về phía cô ta cả. Cùng cô ta cãi vã cũng chẳng có ích gì..." Ai nói cô chưa từng có ý định phản kháng chứ, nhưng làm thế thì có nghĩa lý gì.

"Vậy nên tôi mới nói em ngốc! Sao lại vô ích chứ? Em không vùng lên thì sao, bọn họ có cho em thời gian yên ổn không? Đâu phải không có Triệu gia thì em sống không nổi, cần gì phải lệ thuộc, nhường nhịn bọn họ!" Cách xử sự của cô Cố Nhiên không đồng ý. Cùng lắm thì cá chết lưới rách, ai sợ ai!

Lời của Cố Nhiên không phải là vô lý, nếu đó là trong trường hợp Triệu Tuyết Nhi có khả năng độc lập về kinh tế. Với tình trạng cô ấy không có gì cả, nếu trở mặt với bọn họ thì đây không phải là con đường sáng suốt.

Theo Lâm Du, Triệu Tuyết Nhi cứ cố nhẫn nhịn chờ kiếm đủ tiền rồi trở mặt với bọn họ cũng không muộn.

"Em. Em sẽ cố gắng." Mặc dù Cố Nhiên đang mắng cô, nhưng Triệu Tuyết Nhi biết, Cố Nhiên không có ác ý, chỉ là cậu bất bình thay cô mà thôi.

"Em đúng là..." Thấy cô như vậy, một bụng lửa giận của cậu không thể nào phát tác: "Được rồi, em muốn làm sao thì làm. Chỉ cần thoải mái là được. Dù sao cũng không phải ngày một ngày hai. Chờ sau này em nổi tiếng, vừa có tiền vừa có danh như Tần Nam, chỉ cần em hô một tiếng cũng đủ dìm chết Triệu gia kia."

"Dạ, em biết rồi." Triệu Tuyết Nhi nhẹ nhàng trả lời, không chần chờ chút nào. Có thể thấy trong lòng cô có chứa sự phản kháng, chẳng qua cô không đủ năng lực thôi.

"Vậy thì còn được." Cố Nhiên tạm hài lòng, không khách khí nói tiếp: "Có Cố đại thiếu gia tôi đây chống lưng cho em mà, em cần gì phải sợ?"

Triệu Tuyết Nhi cười, nhìn sang Lâm Du: "Em biết rồi. Hơn nữa còn có chị Lâm Du ở đây mà, chị ấy sẽ không bỏ mặt em đâu."

Cố Nhiên chặt chặt lưỡi: "Em nói cũng phải! Có Lâm Du ở đây thì em khỏi cần khác hồ trợ cũng được."

"Ai nói có em thì Tuyết Nhi sẽ bình yên vô sự?" Lâm Du đột nhiên lên tiếng: "Chuyện của Triệu gia em không tiện nhúng tay vào, cũng không giúp được nhiều cho em ấy. Anh thì ngược lại, có anh nhúng tay thì chuyện giúp Tuyết Nhi rời khỏi Triệu gia sẽ dễ dàng hơn."

"Hả? Tuyết Nhi phải rời Triệu gia sao?" Cố Nhiên nghiêng đầu qua nhìn Triệu Tuyết Nhi thật nhanh: "Được nha, nếu có gì cần tôi giúp thì cứ nói, tôi sẽ không tính phí đâu."

Triệu Tuyết Nhi tiếp tục im lặng, một lúc lâu sau, cô lên tiếng: "Cảm ơn anh chị nhiều. Có hai người ở đây thật tốt."

Lâm Du giật giật môi, không nói gì. Có cô ở đây cũng không phải là chuyện gì tốt. Ở kiếp trước, Triệu Tuyết Nhi cũng trở thành ngôi sao có danh tiếng nhưng cuối cùng vẫn bị đưa vào bệnh viện tâm thần.

Cố Nhiên thì ngược lại: "Đó là đương nhiên! Có bốn thiếu gia làm ô dù chính là phúc của em. Sau này em phải cẩn thận lấy lòng bốn thiếu gia đấy, đừng có chọc bốn thiếu gia tức giận. Không thì lúc em chịu thiệt không có ai ra mặt giúp em đâu."

Đối mặt với tác phong con nhà giàu của Cố Nhiên, Triệu Tuyết Nhi chớp mắt mấy cái, không tiếp lời.

Lâm Du vỗ vỗ vai Triệu Tuyết Nhi, bỗng nổi lên chủ ý: "Dù sau Cố gia cũng không thiếu tiền, nếu em không có chỗ ở thì cứ đến đây, thêm một người thêm một bộ chén đĩa thôi."

"Được đó! Nếu Tuyết Nhi không phản đối thì cứ theo tôi về nhà gặp bà nội và mẹ tôi. Lần trước khi bà nội và mẹ xem phim, họ thích em lắm, mẹ tôi còn bảo muốn có một đứa con gái giống em!" Cố Nhiên hết sức tự nhiên nói.

Hiển nhiên Triệu Tuyết Nhi sẽ không mặt dày đến nhà của Cố Nhiên. Dù có rời khỏi nhà họ Triệu, cô cũng đã có đủ khả năng tự nuôi mình.

Chuyện Cố Nhiên gia nhập vào giải trí Thiên Thần, bà nội Cố và mẹ Cố đều biết. So với việc Cố Nhiên đã trưởng thành, hai người càng để ý chuyện cậu là ông chủ của Triệu Tuyết Nhi hơn. Hai người cũng đã bảo cậu khi nào có rãnh nhớ dẫn Tuyết Nhi đến nhà chơi.

Lâm Du nhìn lên Cố Nhiên, không lẽ anh thật sự cho rằng hai trưởng bối nhà họ Cố thật sự muốn con gái chứ?

Lúc ba người bọn họ đến nơi thì đã trễ, Tần Nam đã ở bên trong.

Thấy Triệu Tuyết Nhi rút cuộc tới, Tần Nam bấu môi, hai tay dút vào trong túi quần: "Mặt mũi của cô Triệu thật lớn!"

"Tiền bối, xin lỗi anh, tôi đã đến trễ." Triệu Tuyết Nhi cúi người chín mươi độ, thành tâm nói xin lỗi.

"Thái độ cũng không tệ, nhưng đừng để có lần hai. Cánh nhà báo biết được không tốt cho danh tiếng của cô đâu." Bởi vì Triệu Tuyết Nhi là người của

giải trí Thiên Thần, Tần Nam cũng không muốn gây khó dễ. Tùy ý chỉ điểm hai câu rồi ngừng lại.

”Cảm ơn Tạ tiên bối hướng dẫn. Lần sau nhất định tôi sẽ chú ý, tuyệt đối không đến trễ nữa.” Triệu Tuyết Nhi cúi người thêm một lần nữa, chân thành tự kiểm điểm.

Tần Nam nhẹ nhàng gật đầu, không nói gì nữa. Cậu nể tình Lâm Du mới nhắc nhở Triệu Tuyết Nhi vài câu. Về phần cô ta có để ý những lời cậu nói hay không thì cậu không quan tâm. Giải trí Thiên Thần có rất nhiều nghệ sĩ, cậu không thể chiếu cố hết cũng không có nghĩa vụ này.

Bởi vì dừng xe, Cố Nhiên đến chậm vài phút. Lâm Du vòng vào phòng vệ sinh nên giờ này mới tới cửa. Hai người vào thì cuộc đối thoại kia đã kết thúc.

Nhưng khi Lâm Du xuất hiện, Tần Nam có thâm ý nhìn Triệu Tuyết Nhi một cái. Vốn dĩ cậu tưởng rằng Triệu Tuyết Nhi chỉ là một người mới, không nghĩ tới cô ta lại được Thiên Thần coi trọng như thế. Xem ra Triệu Tuyết Nhi chính là con át chủ bài sau này của Thiên Thần.

Năng lực giao tiếp của Cố Nhiên từ trước đến giờ không tệ, không lâu sau đó thì cậu đã trò chuyện được với người quản lý của Tần Nam. Tần Nam nhàn rỗi không có chuyện gì làm bèn xích lại ngồi gần Lâm Du.

”Hiện tại chị dâu bận lắm không?” Tần Nam còn tưởng rằng, Lâm Du chỉ phụ trách công việc phía sau màn thôi. Cậu không nghĩ đến Lâm Du lại thật sự có năng lực, thật là cậu phải nhìn người chị dâu họ này với cặp mắt khác xưa.

”Đến sân khấu tìm hiểu một chút xem chuyện hợp tác như thế nào thôi.” Ở trước mặt Tần Nam, Lâm Du không che giấu gì cả: “Gần đây chú vẫn bận rộn như trước à?”

”Bận rộn chứ chị! Em còn đang trong thời kì tràn trề năng lượng mà. Với cả em gần hết hợp đồng, công ty đang cố gắng vắt cạn sức lực của em để kiếm tiền. Vốn nửa năm sau em còn có kì nghỉ hai tháng, giờ thì bị lỡ hết rồi.” Tần Nam bắt đầu nói, nhưng ngữ điệu của cậu không có chút oán trách hay tức giận gì cả.

”Nếu chú không muốn làm thì hủy hợp đồng đi. Tổn thất bên công ty tôi sẽ chịu.” Showbiz cũng như chiến trường vậy, chỉ sợ bọn họ cố ý nhắm vào Tần Nam.

”Không cần đâu. Lão già họ Đông kia cũng không thể vắt khô máu cây hái ra tiền này được. Huống chi em còn nhiều công việc khác, không thua thiệt! Dù bọn họ muốn tính toán em nhưng cũng sẽ không làm quá mức, ai lại muốn gây thù với thiên vương tài hoa phong độ như em chứ.”

Nghe Tần Nam nói như vậy, Lâm Du gật đầu: “Được rồi. Nếu như có chuyện khó xử thì chú cứ nói cho tôi biết. Cho dù ta không đủ năng lực giải quyết thì vẫn còn có Hứa Mạch mà.”

”Đó là đương nhiên. Đã có chỗ dựa vững tựa núi Thái Sơn như anh chị, em yên tâm làm chức “thái tử gia” của em rồi.” Cậu còn ngậm lời kéo mấy người bạn thân, họ đều những người có danh tiếng, có cơ hội cậu sẽ nói cho chị dâu chi tiết cụ thể.

Thấy bộ dáng của Tần Nam, Triệu Tuyết Nhi ngạc nhiên tròn to mắt, cô không nhịn cười được. Nếu như Tần Nam gia nhập giải trí Thiên Thần, thái tử gia thì không được nhưng hoàng thân quốc thích thì có thể.

Nghe tiếng Triệu Tuyết Nhi cười, Tần Nam quay đầu, không vui tròn mắt nhìn Triệu Tuyết Nhi. Cậu còn tưởng ngôi sao mới này biết cách làm người, ai dè mới đó mà đã lộ nguyên hình. Dám xem cậu như trò cười, hừ, không muốn sống trong giới showbiz này phải không?

”Tuyết Nhi là học muội cùng trường đại học của tôi. Sau này nếu có cơ hội, nhớ chiếu cố đến em ấy.” Thấy Tần Nam trù trừ Triệu Tuyết Nhi, Lâm Du nói.

”À? Như vậy... Được rồi, biết, em sẽ chiếu cố.” Tần Nam đang định tìm cơ hội cho Triệu Tuyết Nhi ném bài học, ai dè Lâm Du lại nhắc nhở. Dù cho như vậy, cậu vẫn sẽ không cho Triệu Tuyết Nhi sắc mặt tốt.

Biết được mình may mắn tránh được một kiếp, Triệu Tuyết Nhi ngượng ngùng nhìn về phía Tần Nam cười cười. Sau đó, hướng về phía Lâm Du len lén lè lưỡi. Cô không phải cố ý cười, thật mà!

Hợp tác thuận lợi, Cố Nhiên thuận đường đưa Triệu Tuyết Nhi trở về công ty. Lâm Du định ngồi lên xe của Cố Nhiên thì lại bị Tần Nam ngăn cản.

”Chị dâu, em có chút chuyện liên quan đến công việc muốn thương lượng với chị.” Tần Nam nói xong cũng không đợi Lâm Du đáp lời, cậu nói tiếp: “Anh họ mới gửi tin nhắn, ảnh đang trên đường tới.”

”Được.” Nghe Hứa Mạch sắp tới, Lâm Du đồng ý không chút nghĩ ngợi.

Hứa Mạch đến rất nhanh, mấy phút sau hắn đã xuất hiện trước mặt Lâm Du và Tần Nam.

Tần Nam định tiến lên đẩy xe lăn cho Hứa Mạch, nhưng tốc độ của Lâm Du lại nhanh hơn, cậu cũng không giành, yên lặng đứng bên cạnh.

Những ngôi sao mà Tần Nam lôi kéo ai cũng là cây hái ra tiền cả, và tất nhiên, Thiên Thần có đủ khả năng thu nhận bọn họ. Ba người họ nhanh chóng đạt chung nhận thức.

”Cùng nhau ăn cơm tối đi! Em mời.” Sau khi bàn xong chính sự, Tần Nam đề nghị.

”Không phải chú còn có việc bận sao?” Lâm Du chắc chắn cậu còn có lịch trình gì đấy bởi vì từ này đến giờ điện thoại của cậu đã reo rất nhiều lần rồi.

”Tranh thủ lúc rảnh rồi thôi! Trên có chính sách, dưới có đối sách. Em đã lẫn lộn nhiều năm như vậy, bọn họ nghĩ sẽ dễ dàng trấn áp em được sao.” Về mặt Tần Nam đầy kiêu ngạo cùng tự phụ. Chỉ khi đối mặt với vợ chồng anh họ cậu mới khép nép thế thôi. Trên thực tế, cậu vốn là người đặc biệt cao ngạo mà!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Editor: Phan Đình Lâm

Bữa cơm tối vẫn không thể thực hiện được do bị người quản lí của Tần Nam “truy hồn đoạt mệnh”.

Điện thoại Tần Nam reo liên hồi, thấy cậu cứ từ chối nhận cuộc gọi đến, Lâm Du định đề nghị cậu tắt nguồn cho rồi. Bất quá thân là nhân vật công chúng, cậu phải giữ sự chuyên nghiệp của mình. Cậu đánh thờ dài, bất đắc dĩ rời đi trước.

”Tần Nam thật chuyên nghiệp.” Nhìn bóng lưng Tần Nam rời đi, Lâm Du quay đầu nói với Hứa Mạch.

”Ừ. Ngàn vàng khó mua!” Nghe Lâm Du đánh giá, Hứa Mạch gật đầu đồng ý: “Nếu chú ấy gia nhập Thiên Thần, chúng ta sẽ không lỗ là.”

”Tất nhiên.” Lâm Du thiếu thiếu mi, vênh mênh: “Chú ấy còn vì công ty lôi kéo thêm mấy ‘mỏ vàng’. Xem ra chúng ta sắp kiếm được khối bạc.”

Cố Nhiên báo cho Lâm Du việc Triệu Linh Lộ muốn vào Thiên Thần. Bởi vì Cố Nhiên bị người thám kia liên tục nhờ cậy, cậu mới phải gọi đến hỏi cô.

”Không được.” Lâm Du lập tức cự tuyệt, cô cảm thấy nếu cho Triệu Linh Lộ gia nhập thì sớm muộn gì cũng sẽ gặp rắc rối.

”Anh cũng cảm thấy không được. Em biết người thám kia nói với anh thế nào không? “Thím nghe nói gần đây con gia nhập vào giới giải trí chơi đùa. Con hãy mang Lộ Lộ nhà chúng ta vào cùng đi! Đây là thân thích, hai đứa con lại bằng tuổi nhau, cùng nhau tham gia náo nhiệt.” Thái độ coi như đây là chuyện hiển nhiên vậy, anh cạn lời với bà ta luôn.” Cố Nhiên càng nói càng tức giận, lộ rõ sự bất mãn đối với người thám họ Triệu kia.

”Vậy mà anh còn rảnh hơi gọi đến nói chuyện này.” Ngay cả Cố Nhiên cũng không muốn giúp, cô càng kiên định với lập trường ban đầu hơn.

”Buột miệng nói một chút mà! Gọi điện thoại cho em trước để em chuẩn bị tâm lý. Tránh một ngày nào đó Triệu Linh Lộ tìm đến trước mặt em, mà cái gì em cũng không biết, bị Triệu Linh Lộ hỏi trở tay không kịp.” Đây học cùng một trường, tỷ lệ chạm mặt rất là rất cao. Cố Nhiên suy tính trước cho Lâm Du kéo cô gặp khó xử.

”Cô ta gia nhập làng giải trí cũng được, nhưng không thể dính líu đến Thiên Thần. Công ty đang lúc chuyển mình sẽ không thiếu người mới.” Người như Triệu Linh Lộ cô hầu hạ không nổi.

”Trăm phần trăm đồng ý.” Cố Nhiên đồng ý cả hai tay. Bọ họ chỉ có thể toàn tâm lo lắng cho Tuyết Nhi, không thể thêm Triệu Linh Lộ. Ân oán giữa hai chị em này không phải chỉ nói vài câu là có thể xoa dịu.

Nghe tin mình không thể vào Thiên Thần, Triệu Linh Lộ mất hứng giậm chân, chạy đến ba Triệu oán giận tố người cô ruột kia không chịu giúp ả.

Vốn ông không đồng ý việc Triệu Linh Lộ bước chân vào giới giải trí. Nhưng mà trước đã có Triệu Tuyết Nhi làm gương sáng, hơn nữa còn rất thành công. Ông suy nghĩ một chút, cũng dung túng yêu cầu này của Triệu Linh Lộ.

Bất quá mọi chuyện không như bọn họ mong muốn. Hiện giờ, mấu chốt không phải ông có đáp ứng hay không mà là Lộ Lộ không vào được giải trí Thiên Thần!

Chẳng lẽ để Triệu Linh Lộ sang công ty giải trí khác? Ông không yên lòng, nói thẳng ra, ông muốn ả tiến vào công ty chỗ Cố Nhiên hơn.

Tiến thoái lưỡng nan, ông đành gọi điện cho em gái của mình.

Nhận được điện thoại của anh trai, trong lòng bà chẳng vui về gì. Chuyện này bà đã từng đề cập với Cố Nhiên rồi nhưng hiển nhiên cậu không nể mặt bà, không đồng ý cho Lộ Lộ vào công ty giải trí Thiên Thần, làm hại bà mất mặt. Xét đến cùng vẫn là Triệu Linh Lộ không có bản lĩnh bắt được trái tim Cố Nhiên.

Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, Triệu Linh Lộ cũng là cháu gái của bà, ba nó cũng là anh trai của bà. Tuy bà không vui nhưng vẫn đồng ý sẽ tiếp tục thuyết phục Cố Nhiên, cũng sẽ nói tốt vài câu về Linh Lộ trước mặt trưởng bối nhà họ Cố...

”Ba là lợi hại nhất!” Triệu Linh Lộ cười híp mắt với ba Triệu, làm nũng nói.

”Đừng rồi, có ba cô rồi thì cô liền quên đi người mẹ này. Sau này có gặp chuyện gì tiểu nha đầu cô đừng có mà tìm người mẹ này nhờ giúp đỡ nữa.” Mẹ Triệu tức giận liếc mắt. Bà đã từng liên lạc trước với cô ba, ai ngờ ngoài mặt cô em chồng kia đồng ý, thực tế lại không làm được việc.

Chắc tại mặt mũi bà chị dâu này không đủ lớn nên cô ta chỉ làm qua loa cho có lệ chứ gì. Hừ... Nói tóm lại, mẹ Triệu rất bất mãn trước hiệu suất làm việc của cô em chồng này.

Phải nói nếu bây giờ cô Triệu càng chú tâm thì bà càng không thoải mái. Mỗi lần nhờ giúp đỡ cần phải được chồng bà đích thân gọi điện sao?

”Ô kia, mẹ, sao mẹ lại giận con vậy? Con gái cũng là vì Triệu gia của chúng ta thôi!” Thấy mẹ Triệu tức giận, Triệu Linh Lộ lập tức chạy lại, thân mật ôm lấy cánh tay mẹ Triệu: “Mẹ cũng hy vọng con có thể gả cho gia đình tốt đúng không? Chờ chuyện giữa hai đứa con thành, mẹ sẽ bớt lo lắng cho con hơn, tới lúc đó mẹ yên tâm hưởng phúc rồi.”

”Con đó, chỉ được cái miệng dẻo ngoe hà.” Nhéo mũi Triệu Linh Lộ một cái, bà trách yêu.

”Đó là nhờ mẹ dạy dỗ tốt, cái miệng nhỏ của con chính là dùng để làm cho ba mẹ vui vẻ đó!” Triệu Linh Lộ bĩu môi, cười đắc ý nói.

Mẹ Triệu nghe vậy, không nhịn được cười ra tiếng. Mặt mày ba Triệu cũng vui vẻ theo. Một nhà trong phòng khách thật hòa thuận.

Triệu Tuyết Nhi trở về Triệu gia để lấy quần áo. Nửa tháng tiếp theo cô có kế hoạch phải rời khỏi nhà.

”Cô còn mặt mũi trở lại đây?” Thấy Triệu Tuyết Nhi, mẹ Triệu hỏi ngay: “Cô dám khi dễ Lộ Lộ? Cô có ý nói xấu làm Lộ Lộ không vào được giải trí Thiên Thần chứ gì.”

Mẹ Triệu làm khó dễ một cách vô lý. Triệu Tuyết Nhi không trả lời, dự định im lặng trở về phòng thu dọn đồ đạc.

”Cô đứng lại đó cho tôi! Cô còn dám giả bộ không nghe thấy? Hay ngay cả người mẹ này cô cũng không để vào mắt? Đủ lòng đủ cánh rồi thì không xem tôi ra gì đúng không?” Thật ra lúc đầu bà không hề ghét Triệu Tuyết Nhi. Có lúc bà áy náy, đáng lẽ ra tính tình Triệu Tuyết Nhi không phải thế này.

So sánh với Triệu Linh Lộ được bà chiều chuộng từ nhỏ, mẹ Triệu dần bắt mắt cái tính cách hèn yếu của Triệu Tuyết Nhi. Bất tri bất giác từ bài xích biến thành oán trách, thái độ mẹ Triệu đối với Triệu Tuyết Nhi càng ngày càng kém, đến mức trở mặt thành thù như bây giờ.

Đây không phải lần đầu tiên cô bị nể. Lúc đầu cô thật sự bị tổn thương, những lần sau cô bịt lỗ tai lại xem như không nghe rồi dần dà cô đã chai lì, mất hết cảm giác.

Triệu Tuyết Nhi dừng bước, quay đầu lại, giọng bình tĩnh: “Mẹ, con lấy một ít đồ rồi đi ngay.”

”Đi? Đi nơi nào? Rồi Triệu gia? Được đó! Cánh cứng cáp rồi đúng không? Sau này không cần nhà họ Triệu này nuôi cô nữa đúng không? Bản lĩnh cô lớn như vậy thì hãy trả lại những gì cô đã lấy của Triệu gia đi. Chỉ cần cô trả lại không sót thứ gì, tới lúc đó cô muốn đi đâu thì đi.” Bị thái độ lạnh nhạt của Triệu Tuyết Nhi kích thích, mẹ Triệu khí tức giận kêu ầm lên.

Triệu gia chỉ là nhà giàu mới nổi. Trong nhà ba Triệu không coi là đại phú đại quý, mẹ Triệu cũng chỉ là người phụ nữ tầm thường chốn thôn quê. Đối với tiền, Triệu gia rất là coi trọng. Đối với Triệu Tuyết Nhi, từ đầu đến cuối bọn họ chỉ canh cánh trong lòng về chữ “tiền” này!

Nếu là Triệu Tuyết Nhi của trước kia, cô sẽ giữ yên lặng, trốn một góc rồi một mình thương tâm. Nhưng là giờ phút này, bỗng nhiên Triệu Tuyết Nhi nhớ đến những lời nói kia của Cố Nhiên. Cô ngẩng đầu lên, không tránh không né nhìn mẹ Triệu: “Con thiếu Triệu gia bao nhiêu tiền, mẹ đưa ra một cái giá cụ thể đi.”

Mẹ Triệu ngạc nhiên, bà không ngờ cô lại dám trả lời lại. Bà tức quá mới nói thế thôi. Bình thường Triệu Tuyết Nhi chỉ ngoan ngoãn cúi đầu nghe bà mắng, hôm nay cô ta ăn nhăm mặt gấu à?

”Triệu Tuyết Nhi, thái độ của cô thế là thế nào? Chẳng qua mẹ chỉ nói vài câu, cô còn dám trả treo lại. Cho dù những lời mẹ nói cô không thích nghe nhưng mẹ vẫn là trưởng bối, cô còn dám chống đối? Còn ra thể thống gì nữa.”

Nghe được những lời Triệu Linh Lộ nói, mẹ Triệu đau lòng, nắm lấy tay ả không chút nghĩ ngợi. Ba Triệu gật đầu, những lời Triệu Linh Lộ nói rất hợp ý ông.

”Nếu thái độ của con đã làm mẹ phiền lòng thì con xin lỗi, con đã cố gắng hết sức rồi.” Hai tay Triệu Tuyết Nhi nắm lại thật chặt, cô lẳng lặng đứng đó, cô muốn giải quyết mâu thuẫn này một cách ôn hòa nhã nhặn.

”Cố gắng hết sức? Cô muốn chọc tôi tức chết cô mới vừa lòng phải không?” Đối với Triệu Tuyết Nhi, mẹ Triệu đã hoàn toàn thất vọng.

”Được! Hai trăm ngàn. Chỉ cần cô đưa ra hai trăm ngàn thì có thể rút ra khỏi Triệu gia ngay. Sau này cô và nhà họ Triệu không “đây mơ rề má(*)” gì hết! Cô đừng có mơ Triệu gia sẽ lót đường sẵn cho cô.”

(*) Đây mơ rề má: Mối quan hệ, sự liên kết nào đó giữa điều này với điều khác (mặc dù có thể rất ít). (Theo Wiktionary)

Ý chỉ sau này Tuyết Nhi và nhà họ Triệu không còn bất cứ mối quan hệ gì hết.

Triệu Linh Lộ bĩu môi, cười trào phúng. Rốt cuộc à cũng thành công đuổi Triệu Tuyết Nhi ra khỏi Triệu gia. Từ nay về sau cô ta đừng mong dùng danh tiếng nhà họ Triệu để rù quén(*) Cổ Nhiên.

(*) Rù quén: Phương ngữ miền Nam, thường để chỉ hành động quyến rũ của một đối tượng này với một đối tượng khác, nhưng có phần tiêu cực (như cám dỗ, dụ dỗ... nhưng chủ yếu nói về hai người khác giới).

"Một trăm ngàn(*)." Triệu Tuyết Nhi hít sâu một hơi, số tiền này là ranh giới cuối cùng của cô: "Một trăm ngàn không ít, đừng mong nhiều hơn. Con biết con không đáng tiền đến mức đó. Trừ phi, các người định bức tử con. Nếu vậy con có thể đập đầu tự tử ngay cho các người vừa lòng đẹp ý."

(*) 100.000 nhân dân tệ gần 335,5 triệu vnd.

Một trăm ngàn? Đúng là cô ta không đáng giá con số này, nhưng có người tự động dâng tiền thì ngốc sao mà bà không lấy.

"Vậy thì một trăm ngàn." Triệu Linh Lộ đáp lời. À rất sợ mẹ Triệu đòi ý. Hai vợ chồng già bọn họ chẳng nói gì, hiển nhiên đồng ý với Triệu Linh Lộ.

Dù cô sớm biết kết quả sẽ như vậy nhưng trong lòng không tránh khỏi khổ sở. Thì ra cái bọn họ muốn cũng chỉ là tiền mà thôi.

Cô cúi đầu xuống giấu đi cảm xúc. Cô gọi cho Lâm Du nhờ giúp đỡ nhưng điện thoại Lâm Du đã tắt máy.

Chần chờ chốc lát, Triệu Tuyết Nhi quyết định gọi đến Cổ Nhiên. Cô tóm tắt ngắn gọn tình hình hiện tại của mình.

"Một trăm ngàn đúng không? Tôi sẽ đem đến ngay." Cổ Nhiên còn tưởng rằng phải cần thêm một khoảng thời gian nữa thì cô mới quyết tâm rời đi, không ngờ cô lại làm theo lời cậu dạy nhanh như vậy. Cổ Nhiên rất hài lòng!

Bọn họ nghĩ nhất định cô sẽ gọi cho người đại diện, bởi lẽ cô ta không có bạn bè nào để giúp đỡ cả. Nhưng chỉ nửa giờ sau, họ bất ngờ khi người đến lại là Cổ Nhiên.

"Tuyết Nhi ở nhà các người ngày người không tới mười năm, coi như một năm giá mười ngàn, một trăm ngàn này đã là nhiều rồi. Sau này đừng ai tìm Tuyết Nhi gây phiền toái." Ném tấm chi phiếu lên bàn, Cổ Nhiên kéo Triệu Tuyết Nhi ra khỏi nhà họ Triệu. Về phần đồ vật trong phòng Triệu Tuyết Nhi, Cổ Nhiên nói, tất cả đều trả lại cho Triệu gia, tránh đến một lúc nào đó bọn họ lại vô liêm sỉ tới đòi tiền.

Triệu Tuyết Nhi thật há gặm, nhất là khi thấy những người kia gặm tím mặt mà không dám nói gì, chỉ có thể trợn mắt nhìn cô thôi. Cô ngẩng cao đầu theo Cổ Nhiên ra khỏi nơi vốn không phải là nhà này.

Từ nay về sau, cô chỉ một mình một bóng. Nghĩ tới đây, cô không hề sợ hãi, chỉ có điều cô không biết phải làm như thế nào.

Cô bước từng bước trên mặt đất, đáy lòng cô dần bình tĩnh lại. Giải trí Thiên Thần lớn như vậy chắc không thiếu nơi ở cho nghệ sĩ. Bất quá công ty càng lớn, thị phi càng nhiều. Nếu ở cùng nghệ sĩ khác lại khó tránh khỏi vướng phải những rắc rối không cần thiết.

Cổ Nhiên không mang cô đến công ty, cậu trực tiếp mang cô đến một căn nhà nhỏ.

Đứng trước cổng nhà, Triệu Tuyết Nhi lắc đầu: "Cảm ơn anh đã giúp đỡ, nhưng em không thể ở nơi này. Em có thể đến công ty, hoặc ở quán rượu..."

"Đêm hôm khuya khoắt lỡ gặp phải người xấu rồi sao! Tôi đã cho em ở đây thì em cứ ở, cấm từ chối. Nếu em không đồng ý tôi sẽ mang em đến nhà tôi đây! Được rồi, vào nhà nghỉ ngơi đi! Không còn sớm, tôi cũng phải về nhà ngủ, không cùng em lãng phí nước bọt nữa." Cậu nhét chìa khóa vào tay Triệu Tuyết Nhi, nghiêng ngàng phóng xe đi.

Triệu Tuyết Nhi sửng sốt, một lúc lâu sau đó, cô bật cười. Mặc dù không được tự nhiên, cũng không ôn nhu, nhưng Cổ Nhiên đúng là một người tốt, từ đầu đến cuối cậu đều quan tâm chiều cô. Cổ Nhiên thật ấm áp!

Sáng sớm ngày hôm sau Lâm Du mới biết tin Triệu Tuyết Nhi thoát khỏi quan hệ với nhà họ Triệu. Nhắc tới cũng thật đơn giản, một tờ chi phiếu, liền hủy đi gần mười năm tình cảm.

"Triệu gia sẽ hối hận." Nhìn ra tâm tình chập chờn của Lâm Du, Hứa Mạch bình thản nói. Tựa như Lâm gia hiện nay vậy, sớm muộn Triệu gia cũng sẽ phát hiện đuổi Triệu Tuyết Nhi đi là một sai lầm.

"Ừ." Lâm Du gật đầu, những lời hần nói cũng chính là nói cô. Hiện nay cô đã không phải là Lâm Du bị bỏ rơi lúc xưa. Không có Lâm gia, cô cũng có thể sống tốt. một ngày nào đó, Triệu Tuyết Nhi cũng có thể như vậy.

Bởi vì Triệu Tuyết Nhi, Triệu gia không vui gây náo loạn với Cổ Nhiên. Chuyện Triệu Linh Lộ vào Thiên Thần tuyệt nhiên không có khả năng. Sau nhiều lần suy tính, Triệu Linh Lộ tìm đến Lâm Nhất Thiên.

"Nhất Thiên, không phải cô nói Lâm Du làm tổng giám đốc của Thiên Thần sao? Thân là em gái của tổng giám đốc, cô cũng không mang tôi vào công ty được hả?" Triệu Linh Lộ tuy khiêu khích nhưng lại khẩn thiết cầu xin.

”Không cần châm chọc tôi.” Lâm Nhất Thiên chặt đứt tất cả tính toán của ả: “Tôi với cô không giống nhau. Cái tôi muốn cướp là người đàn ông của Lâm Du, không phải công ty của cô ta.”

Cướp có được đâu! Triệu Linh Lộ trầm trồ phúng. ả với Lâm Nhất Thiên đúng là không giống nhau. Triệu Tuyết Nhi cũng chỉ là một tiểu minh tinh, chỉ cần ả dùng chút sức lực là giẫm được Triệu Tuyết Nhi dưới chân ngay!

”Nhưng cô yên tâm, hai chúng ta là bạn tốt, cũng là chị em tốt. Tôi sẽ giúp cô.” Lâm Nhất Thiên dương dương tự đắc: “Khả năng thuyết phục Lâm Du là không cao. Nhưng nếu muốn đưa cô vào vòng giải trí cũng không khó.”

”Cô có cao kiến gì?” Triệu Linh Lộ mừng rỡ hỏi, hai mắt tỏa sáng.

Lâm Nhất Thiên ngẩng cao đầu, chỉ vào tài liệu trong tay: “Tôi đã giúp cô điều tra, chỉ cần cô đồng ý, cô có thể vào công ty này. Đây chính là công ty đại diện của Tần thiên vương.”

”Hà! Không phải Thiên Thần sao?” Vậy là ả không thể gần gũi cùng Cố Nhiên sao? Vừa nghĩ tới mỗi ngày Triệu Tuyết Nhi đều có thể thấy Cố Nhiên, Triệu Linh Lộ cắn răng, khuôn mặt thất vọng.

”Đàn! Cô cứ lượn qua lượn lại mỗi ngày sẽ làm anh ta chán ngấy. Tôi thấy cô nên gia nhập công ty đối thủ của Cố Nhiên, tốt nhất là trở thành kim bài đáng giá, vậy thì cô mới trở thành vật báu anh ta muốn tranh đoạt.” Lâm Nhất Thiên vênh mênh, ý vị sâu xa nói: “Lúc đó đến lượt Cố Nhiên đuổi theo sau lưng lấy lòng cô, trăm phương ngàn kế mang cô vào Thiên Thần!”

Triệu Linh Lộ mở to hai mắt. Sau khi phục hồi tin thần lại, ả ra quyết định: ả tuyệt đối không thể thua Triệu Tuyết Nhi.

Kỳ thi cuối sắp tới, cả bọn Lâm Du quay lại trường học. Lúc này ngoại trừ Lâm Du, Cố Nhiên cùng Triệu Tuyết Nhi thì nước tới chân mới nhảy, ngoan ngoãn chui thư viện.

Cố Nhiên không coi nổi sách, Lâm Du bèn hỗ trợ chỉ ra trọng điểm, cậu liều mạng học bằng cách nhớ.

Mà Triệu Tuyết Nhi thì không phải lạc quan như vậy. Cô cùng bạn học không thân, với cả cô tham gia showbiz, quan hệ giữa cô và mọi người ngày một xa cách hơn. Mặc dù có một số nam sinh lên tiếng muốn hỗ trợ, nhưng ý đồ của bọn họ quá rõ ràng, cô không thể không cự tuyệt.

”Làm bộ làm tịch.” Nhìn bọn nam sinh từng người từng người bị Triệu Tuyết Nhi từ chối, Triệu Linh Lộ mỉa mai. ả đã thành công tiến vào công ty Tinh Vũ, đợi sau khi ả xuất hiện, ánh hào quang chỉ có thể chiếu rọi xuống ả mà thôi.

Lâm Nhất Thiên ngẩng đầu lên, cũng khinh thường nhìn Triệu Tuyết Nhi.

”Triệu Tuyết Nhi, bên ngoài có người tìm.” Ngay lúc này, ngoài cửa truyền tới giọng nam cao vút gọi cô.

Mọi người trong phòng nhìn ra ngoài cửa thì thấy Hứa Hoán. Chỉ trong chốc lát, bầu không khí trong lớp đã náo nhiệt lên hẳn.

Tơ mắt nhìn Triệu Tuyết Nhi chậm rãi đi tới trước mặt Hứa Hoán, nhìn hai người sóng vai đi xa, sắc mặt Triệu Linh Lộ đã đen như nhọ nồi. Về phần Lâm Nhất Thiên, cô ta hít sâu một hơi, vỗ bàn giận lên, đuổi theo.

Hứa Hoán tới để đưa cho Triệu Tuyết Nhi xem những phần trọng điểm. Lấy thành tích của cậu, chỉ dẫn Triệu Tuyết Nhi vượt qua kì thi này là chuyện quá đơn giản. Cậu đột nhiên giúp đỡ cô do có hai nguyên nhân. Thứ nhất là vì cô có quan hệ không tồi với Lâm Du; thứ nhì, chính là do Cố Nhiên nhờ giúp đỡ.

Cố Nhiên đối xử với Triệu Tuyết Nhi đã vượt qua giới hạn của tình bạn bình thường. Cố Nhiên vẫn không phát hiện bởi vì quan hệ với Lâm Du, còn nguyên nhân khác nữa đó là Triệu Tuyết Nhi là người mới của Thiên Thần... Mặc dù Hứa Hoán biết rõ, nhưng cậu cũng không rồi hơi đầu mà nói ra. Chuyện này phải do người trong cuộc tự nhận ra mới thú vị!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Editor: Phan Đình Lâm

Lúc Lâm Nhất Thiên đuổi tới thì Hứa Hoán đã rời đi. Không nói lời nào chặn Triệu Tuyết Nhi lại, giận dữ hỏi: “Cô và Hứa Hoán có quan hệ gì?”

Đột nhiên bị Lâm Nhất Thiên hỏi như vậy, cô có chút bất ngờ. Cô vừa mở miệng định trả lời thì Triệu Linh Lộ chạy tới.

”Triệu Tuyết Nhi, cô rù quên một mình Cố Nhiên chưa đủ sao mà còn chuyển hướng sang Hứa Hoán? Làm người đừng tham lam như thế, kéo không

trộm được gà còn bị mất nắm thóc, chết lúc nào không hay!” Từ khi Triệu Tuyết Nhi rời khỏi Triệu gia, Triệu Linh Lộ đã không chừa mặt mũi cho Triệu Tuyết Nhi nữa. Khi xưa ả chỉ ghét trong âm thầm, còn ngày nay là công khai ghét tại mặt.

Vốn cô không muốn giải thích, nay Triệu Linh Lộ cũng chạy tới rồi, cô vòng qua hai người kia định rời khỏi nơi này.s

”Cô đứng lại đó cho tôi!” Bị Triệu Tuyết Nhi coi như không khí, Triệu Linh Lộ nổi giận, lạnh lùng nhìn cô chăm chăm: “Cô có bản lĩnh lắm mà! Rời nhà họ Triệu liền bám vào Cố Nhiên ngay! Nhưng cô đừng vội mừng, sớm muộn gì cô cũng phải hối hận.”

”Chờ đến lúc tôi hối hận rồi nói!” Không cần phải nhấn nhay nữa, giọng của Triệu Tuyết Nhi mặc dù không coi là lạnh lùng nhưng đã có skhí thế của mình. Như lời Cố Nhiên nói, nếu cô không thể nhận được nữa thì không cần nhận.

”Cô nói cái gì? Cô dám ăn nói với tôi thế hả?” Vừa nói, Triệu Linh Lộ gơ tay lên muốn giáo huấn Triệu Tuyết Nhi ngay lập tức.

”Tuyết Nhi.” Nghe được tiếng Lâm Du, Lâm Nhất Thiên đang chờ xem kịch vui nghiêng đầu qua, trong mắt lộ rõ vẻ kích động.

”Công ty có chuyện tìm em, em đến đây với chị một lát.” Thái độ của Lâm Du lạnh lẽo cô quạnh trước sau như một, giống như không thấy Triệu Linh Lộ và Lâm Nhất Thiên đứng bên cạnh Tuyết Nhi.

Đúng là Lâm Du có chuyện tìm Triệu Tuyết Nhi, nhưng không phải chuyện công ty mà là chuyện cô chuyển đến ngôi nhà nhỏ của Cố Nhiên. Lâm Du không có ý định nhúng tay, bất quá vừa rồi gặp Hứa Hoán, câu trêu đùa của cậu khiến Lâm Du bận tâm.

Bất kể Cố Nhiên đối với Triệu Tuyết Nhi là biểu tình gì thì mọi chuyện ở Triệu gia vẫn rối nùi như cũ. Lâm Du hi vọng Triệu Tuyết Nhi sẽ không gặp thêm phiền toái nữa. Ít nhất, Triệu Tuyết Nhi phải có danh tiếng lớn hơn nữa, nếu không, sau này Triệu Tuyết Nhi sẽ không thể ngang cao đầu trước Cố Nhiên.

”Dạ, em tới liền.” Thấy Lâm Du xuất hiện, Triệu Tuyết Nhi vui hẳn lên. Không để ý sắc mặt đen hơn nhò nòi của hai người đứng bên cạnh, chậm rãi bước đến phía Lâm Du.

Hề đối mặt trước Lâm Du thì khí thế của Lâm Nhất Thiên bay sạch hết. Có lẽ, do từ nhỏ Lâm Nhất Thiên bị dưỡng thành thói quen nhấn nhay, đến giờ cô ta vẫn không có cách nào giẫm đạp Lâm Du dưới chân. Tóm lại, Lâm Du vừa xuất hiện, Lâm Nhất Thiên sẽ phiền não, không có biện pháp giữ vững phong độ. Lần này cũng không ngoại lệ!

”Nhất Thiên, sao cô không nói gì hết vậy?” Nếu chỉ có Triệu Tuyết Nhi, ả sẽ không tỏ thái độ với Lâm Nhất Thiên. Nhưng đó là Lâm Du – vợ của Hứa Mạch, Triệu Linh Lộ suy nghĩ một chút bèn đẩy Lâm Nhất Thiên một cái.

”Tôi có thể nói cái gì?” Giọng Lâm Nhất Thiên khá bức dọc. Liếc Triệu Linh Lộ, sau đó uốn người trở về phòng học.

”Ồi... Nhất Thiên, không phải hướng đó!” Thấy Lâm Nhất Thiên đi càng ngày càng xa, Triệu Linh Lộ đậm chân, mắt hứng đuổi theo. Lần này ả sẽ bỏ qua cho Triệu Tuyết Nhi, lần tới tính sổ cũng không muộn!

Nhìn phương hướng hai người bọn họ rời đi, Lâm Du không thềm lên tiếng.

Triệu Tuyết Nhi nhún vai, không quan tâm hai người thần kinh không bình thường kia. Dù sao đây cũng không phải lần đầu tiên, chờ lần sau Triệu Linh Lộ tới thì tính tiếp.

Quay lại vấn đề chính, Lâm Du nói thẳng ra việc cô muốn an bài chỗ ở cho Triệu Tuyết Nhi.

”Dạ được! Ở chỗ nào cũng được, em dễ thích nghi lắm!” Triệu Tuyết Nhi gật đầu không do dự. Nói thật, cô cảm thấy ở ngôi nhà kia không thích hợp lắm. Dù sao cô và Cố Nhiên cũng không thân thiết, lần này giúp đỡ là do nể mặt Lâm Du thôi.

”Ở trung tâm thành phố chị có một căn hộ nhỏ, một phòng khách một phóng ngủ, hơi nhỏ nhưng một mình em ở cũng rats tiện. Chị biết trong tay em có tiền catse, nhưng sự nghiệp của em chỉ mới bắt đầu, còn nhiều chỗ cần dùng tiền, hiện tại không nên mua nhà. Tháng ba năm sau phim của em mới có thể công chiếu, đến lúc đó muốn mua nhà cũng không muộn.” Tuy giọng Lâm Du rất lạnh nhạt nhưng lại hàm chứa sự chân thành.

”Dạ, em nghe theo chị hết.” Triệu Tuyết Nhi biết Lâm Du sẽ không hại cô, hơn nữa Lâm Du nói rất có lý.

”Một lát em có tiết không? Nếu không có tiết thì bây giờ chị dẫn em qua đó. Còn về Cố Nhiên thì chị sẽ qua nói với anh ấy sau.” Từ trước đến giờ cô làm việc rất quyết đoán, cô định dẫn Triệu Tuyết Nhi đến xem chỗ ở mới ngay bây giờ.

”Không có tiết chị ạ, nhưng em phải quay về lớp lấy đồ.” Triệu Tuyết Nhi lắc đầu, trả lời đúng sự thật.

”Chị sẽ chờ em ở cổng trường.” Lâm Du cũng không mang theo cặp sách, nói rõ địa điểm họp mặt xong bèn trở về phòng học.

Lúc Triệu Tuyết Nhi trở lại phòng học, Triệu Linh Lộ và Lâm Nhất Thiên đã không còn ở đó. Bất quá, cô chắc chắn bọn họ đã quay trở lại, bởi lẽ cặp sách bị xé rách, quãng xuống đất, mọi thứ bên trong đều rơi ra hết.

Bỗng có một cô nữ sinh lạ mặt đến nói cho cô biết là do Triệu Linh Lộ cùng Lâm Nhất Thiên làm, còn cố tình dặm mắm thêm muối, mục đích chủ yếu là chò cô tức giận. Cô nhay bén phát hiện trong tay cô ta có cầm điện thoại di động theo.

Chắc cô ta định hạ thấp danh dự của cô đây mà! Mặc dù cô không “hỏi như còn” như cũng là một minh tinh mới nổi. Một khi video này bị tung lên mạng sẽ có không ít người quan tâm.

Không biết bắt đầu từ lúc nào cô lại có thể nhìn thấu những trò vặt này. Có lẽ là cô đã nghe và thấy nhiều rất nhiều việc trong giới showbiz phức tạp này, hay nói đúng hơn, cô đã không còn nhu nhược như xưa nữa.

Cô mím chặt môi, áp chế những suy nghĩ rồi ren trong lòng, lấy điện thoại di động chụp lại cảnh tượng xốc xếch ấy đăng lên trang cá nhân.

“Lâm Du, Lâm Du, em mau nhìn cái này nè!” Cổ Nhiên la lớn lên làm phần lớn sinh viên trong lớp nhìn về phía cậu.

“Thì ra có nhiều người thích cặp sách của mình đến vậy! Lần sau đi học phải mang chiếc cặp mới rồi!” Giọng Triệu Tuyết Nhi thật dí dỏm, cuối cùng còn kèm một cái icon nháy mắt, nhưng nội dung trạng thái kia biểu thị cô không thoải mái.

Tuy cô không phải là minh tinh “hot” nhất hiện nay, nhưng điều đó không có nghĩa cô không có người hâm mộ. Từ khi phim của cô đóng được công chiếu, dựa vào lối diễn xuất lẫn ngoại hình thì cô đã có được lượng người quan tâm nhất định.

Vì vậy, Triệu Tuyết Nhi mới đăng lên trang cá nhân. Không lâu sau đó đã có rất nhiều người vào bình luận.

“Để cho người đại diện của Tuyết Nhi xử lý.” Đại khái đoán được chuyện đã xảy ra, ánh mắt của Lâm Du lạnh xuống.

“Lại là Triệu Linh Lộ khi dễ Tuyết Nhi nữa chứ gì? Anh cũng biết cô ta sẽ không an phận mà. Hừ.. Chờ xem anh xử cô ta thế nào!” Lâm Du không lộ rõ thái độ gì cả, nhưng Cổ Nhiên đã biết được hung thủ là ai rồi, cậu tức giận vỗ bàn.

“Cổ Nhiên.” Lâm Du quay đầu lại, giọng trầm trọng hỏi: “Anh lấy thân phận gì để đòi lại công bằng cho Tuyết Nhi?”

Cổ Nhiên sững sốt, hồi lâu sau vẫn không nói ra lời. Cậu... Đương nhiên cậu là bạn của Tuyết Nhi rồi! Chẳng lẽ thời gian dài như vậy, ngay cả bạn bè cũng không tính sao?

An bài xong chỗ ở cho Triệu Tuyết Nhi, Lâm Du nhận được điện thoại của Tần Nam.

Tần Nam gọi tới báo tình, nhưng ngữ điệu của cậu lộ rõ vẻ không vui: “Chị dâu, chị biết người tên Triệu Linh Lộ không? Nghe nói là chị em gái gì đó của Triệu Tuyết Nhi. Cô ta kí hợp đồng với Tinh Vũ rồi. Tinh Vũ còn ra lệnh em đặt biệt chiếu cổ cô ta nữa đây!”

Nghe tin Triệu Linh Lộ cũng gia nhập giới giải trí, Lâm Du hỏi ngay: “Chỉ có một mình cô ta thôi sao?”

“Hả? Còn có những người khác sao? Không phải chứ, sao em không nghe ai nói gì hết vậy!” Bị câu hỏi của Lâm Du làm cho hồ đồ, Tần Nam nghiêng đầu qua hỏi người đại diện.

Đầu óc người đại diện của cậu cũng mơ hồ, lắc đầu, khoát tay tỏ rõ anh ta cũng không biết chuyện.

Người đại diện của cậu là một con cáo già thực thụ. Chuyện anh ta không biết hiển nhiên là không có, cậu trả lời cho Lâm Du ngay: “Không có người khác chị ơi.”

“Vậy chú định làm như thế nào? Theo lời bọn họ chiếu cổ Triệu Linh Lộ?” Chắc chắn Lâm Nhất Thiên không nhúng tay vào, cô tập trung chú ý đến mâu thuẫn của Triệu gia “Quả thật cô ta là em gái của Tuyết Nhi, chỉ là vận mệnh trên người thôi, bọn họ là chị em không cùng cha lại khác mẹ. Nếu như chú có hứng thú, lên xem trạng thái mới nhất trên trang cá nhân của Tuyết Nhi đi.”

Weibo? Tần Nam lập tức nháy mắt với người đại diện.

Nửa phút sau, nhìn nội dung gây huyền não không nhỏ kia, Tần Nam cười: “Em biết nên làm như thế nào rồi!”

Tần Nam không có nói tương tặc, Lâm Du cũng không hỏi nhiều. Lấy sự hiểu biết của cô đối với Tần Nam, sự xuất hiện của Triệu Linh Lộ nhất định sẽ rất “đỏ”, nhưng mà là “đỏ thắm”.

Lâm Du nghĩ không sai. Ngay sau khi cúp điện thoại, Tần Nam đoạt lấy điện thoại di động mà người đại diện đang cầm, nhanh chóng gửi dòng bình luận lên Weibo của Triệu Tuyết Nhi: “Thế sự hiểm ác, người xấu tồn tại khắp mọi nơi! Lần gặp mặt sau tôi tặng em chiếc cặp mới.”

“Tần Nam, tài khoản Weibo kia mạng tên cậu đó!” Không kịp ngăn cản hành động của Tần Nam, người đại diện u ám nói.

“Tôi biết chứ! Thế nên tôi mới gọi! Weibo của anh tôi lười sử dụng!” Ném trả điện thoại lại cho người đại diện, Tần Nam lơ đãng nói: “Sớm muộn gì tôi cũng gia nhập Thiên Thần, sợ cái gì?”

“Bây giờ chưa phải lúc. Nếu công ty phát hiện chúng ta sẽ rất bị động.” Gân xanh trên trán người đại diện nổi hết lên, tức giận giáo huấn cậu.

“Bị động thì bị động. Chờ tôi trở thành “thái tử gia” của Thiên Thần, Tinh Vũ dù muốn cũng chẳng làm gì tôi được đâu.” Tần Nam nhún vai, nói một cách dễ dàng.

Cậu đã sớm muốn vạch mặt rõ ràng với công ty đại diện hiện tại – Tinh Vũ rồi. Công việc mà, sớm hợp sớm tan, sau này gặp mặt vẫn là bạn bè. Nhưng từ khi tổng giám đốc của Tinh Vũ ép cậu phải tạo tin đồn gây chú ý với Triệu Linh Lộ thì cậu chẳng còn muốn giữ hòa khí nữa.

Đám xem cậu là “trái hồng mềm” mà tùy ý bóp nặn sao? Đừng có mơ!

Triệu Linh Lộ? Cái tên này đối với Hứa Mạch là hoàn toàn xa lạ. Nếu Lâm Du không nhắc thì hẳn cũng chẳng nhớ nổi là ai.

Đối với Triệu gia, Hứa Mạch không có chút nào ấn tượng. Bất quá thân phận của Triệu Tuyết Nhi thì Hứa Mạch biết rõ mồn một. Đối với quyết định của cô, hẳn không có bất kỳ ý kiến phản đối nào: “Vậy thì giao cho Tần Nam xử lý đi! Chuyện xấu của hắn bản lãnh, thường thường để cho người chắc lưỡi hít hà.”

Có được sự đồng ý của hắn, Lâm Du an tâm: “Chúng ta cần làm gì không?”

Không trả lời Lâm Du ngay, Hứa Mạch lấy điện thoại di động ra, đăng nhập vào Weibo, tìm tin tức mới nhất của Tần Nam, đưa cho Lâm Du. Thật sự bọn họ không cần những tay vào!

“Công ty ra chỉ thị tôi phải chiều cổ người mới, còn phải tạo “scandal” gây chú ý nữa. Nghĩ đi nghĩ lại, tôi đã cự tuyệt. Nếu như tôi có bạn gái giả, mọi người sẽ không thương tâm?” Đây chính là tác phong của cậu ta, cuồng vọng và dũng mãnh. Mà thật sự cậu ta có đủ năng lực để cuồng vọng!

Hàng nghìn lượt bình luận, mỗi người một thái độ, khoe miệng Lâm Du vênh lên, thật đau đầu: “Anh có chắc chú ấy sẽ không làm loạn khi đến công ty của chúng ta không?”

“Không sợ. Tần Nam có bản lĩnh gây chuyện, đương nhiên có khả năng giải quyết. Chỉ cần chú ấy muốn thì mọi chuyện sẽ lắng xuống thôi.” Hứa Mạch rất có lòng tin với Tần Nam.

“Vậy thì tốt!” Không biết từ lúc nào, mọi khi cô cảm thấy lo lắng hay bất an, sau khi nghe những lời Hứa Mạch nói cô liền yên tâm. Có lẽ, từ ngày cô biết Hứa Mạch đến giờ, hễ hắn nói là làm, chưa một lần thất hứa, Lâm Du bắt đầu tình nguyện tin tưởng Hứa Mạch.

Ngày đầu tiên tuyết rơi, Hứa Mạch đã có thể đi bộ với hai cây nạng.

Lúc đó cô đang bung chén canh nóng, bởi vì không chú ý, cô suýt ngã xuống. Hứa Mạch thấy thế, trong nháy mắt hắn đứng lên từ xe lăn, ôm cô lại.

Một khắc kia, tất cả mọi người đều sững sờ, đũa trong tay rớt xuống hết. Quả nhiên chỉ có Lâm Du mới giúp được Hứa Mạch thôi!

Sau khi Hứa Mạch có thể đứng dậy, hắn siêng năng tập vật lý trị liệu. Mỗi buổi sáng, chỉ cần Lâm Du không có tiết, cô sẽ cùng hắn đến bệnh viện. Lúc có thời gian, cô sẽ ở cùng hắn cho đến khi buổi trị liệu kết thúc, nếu cô bận sẽ có Hứa Hoán thay thế.

Đối với sắp xếp của Lâm Du, Hứa Mạch muốn phản đối. Hắn không phải búp bê, không yếu ớt đến mức độ cần người hỗ trợ. Lâm Du bên cạnh hắn sẽ cảm thấy an tâm. Còn đối sang Hứa Hoán thì quả thực không nhất thiết phải thế.

Nhưng Hứa Hoán lại vô cùng chú tâm. Dù sao cậu cũng là một thành viên trong gia đình, với cả chị dâu đã đề nghị, mặc kệ anh họ có đồng ý hay không thì cậu mặt dày leo đèo theo đến bệnh viện.

Trước có Lâm Du phân phó, sau có Hứa Hoán nghe lệnh làm việc, hơn nữa già cả lớn bé trong nhà cũng ngầm cho phép, vậy nên mọi ý kiến của hắn đều vô hiệu. Tần Khả Tâm nói, tất cả do Lâm Du phụ trách, hắn không quyền lên tiếng.

Hứa Mạch cạ lòi! Thấy Lâm Du không chịu thương lượng, hắn đành thờ dài đồng ý.

“Nếu anh không muốn mỗi ngày đều có người đi theo thì phải mau chóng hồi phục lại.” Cô nói câu này vào ngày đầu tiên cô không thể bởi Hứa Mạch đến bệnh viện.

Hứa Mạch yên lặng, không đáp ứng cũng không cự tuyệt. Vì Lâm Du hẳn sẽ mau cố gắng tập vật lý trị liệu.

Bởi vì có bình luận mà Tần Nam gửi qua, Weibo của Triệu Tuyết Nhi được vô số người quan tâm ủng hộ.

Sau khi Tần Nam đăng trạng thái có nhắc tới “bạn gái giả” kia, một đám fan hâm mộ chia làm hai phe, tuy họ không biết rõ đầu đuôi nhưng vẫn thương tâm bình luận khí thế. Phe lí trí khẳng định, bạn gái thật hay giả gì họ cũng không để ý, hạnh phúc của Tần Nam là quan trọng nhất. Phe điên cuồng thì ngược lại, bạn gái thật hay giả gì họ cũng phản đối hết. Một số ít khác thì nghi vấn, người mới là ai, không lẽ là Triệu Tuyết Nhi?

Phe thứ nhất Tần Nam chân thành cảm ơn, còn phe còn lại, cậu ôn nhu trấn an. Đối với những nghi vấn trên, Tần Nam thoải mái trả lời: Không phải, là người khác, đó là người mới còn chưa ra mắt của công ty.

Bộ phận truyền thông của Tinh Vũ giải trí suýt nổi điên, bởi vì câu trả lời của Tần Nam đã đưa Tinh Vũ lên đầu ngọn sóng.

“Cái gì? Lại là Triệu Tuyết Nhi phải không? Chẳng lẽ Tần thiên vương cô ta cũng biết?” Triệu Linh Lộ tức giận phát tác trước Lâm Nhất Thiên.

Im lặng nhìn sắc mặt Triệu Linh Lộ xanh mét vì tức giận, Lâm Nhất Thiên nhún vai, rất muốn nói một câu “không biết cái rắm”. Nhưng cuối cùng cô vẫn nhịn được.

”Được rồi, được rồi! Cứ cho là cô ta vô tình quen biết Tần thiên vương đi. Vòng giải trí nhỏ như vậy, biết nhau là chuyện thường tình! Ngược lại cô nên bình tĩnh, đừng động một chút là nháo nhào lên kéo rắc tội với nhân vật không nên rắc tội thì thảm. Cố tạo scandal với Tần thiên vương, tôi tin không quá một tháng cô sẽ nổi tiếng hơn Triệu Tuyết Nhi!” Lâm Nhất Thiên nói qua loa cho có lệ, song cũng có đạo lý. Cứ chờ đến khi Triệu Linh Lộ thành công tạo tin đồn tình cảm với thiên vương rồi hãy nói tiếp!

”Tôi cũng muốn chứ! Cho nên tôi mới đề cho ba ra mặt đàm phán với Tinh Vũ, tạo cơ hội cho tôi. Nào ngờ thái độ của Tần Nam lại ác liệt như vậy. Nhất Thiên, cô nói tiếp theo tôi phải là thế nào? Nhất định sẽ bị Tần Nam công kích!” Bởi vì ả coi Lâm Nhất Thiên trở thành cổ vấn, Triệu Linh Lộ lười dùng đầu óc, có vấn đề là hỏi Lâm Nhất Thiên.

”Cô đàn sao! Không có Tần Nam cũng còn người khác mà! Tinh Vũ cũng không chỉ có Tần Nam, cô sợ cái gì? Tần Nam công kích thì có gì không tốt, cơ hội tuyên truyền tốt như vậy bỏ lỡ thì phí lắm. Cô nghĩ kĩ xem, không cần đóng phim cũng được nhiều người biết đến. Cơ hội lần này cô còn không biết nắm bắt thì đợi đến khi nào?” Lâm Nhất Thiên chỉ nghĩ kẻ thôi, làm hay không vẫn do Triệu Linh Lộ quyết định. Về phần hình tượng của Triệu Linh Lộ có ra sao thì cô cũng không quan tâm.

Dĩ nhiên Triệu Linh Lộ không muốn lấy hình tượng xấu xa đẩy đề xuất hiện. Bất quá... Nhất Thiên nói rất đúng, nếu như bỏ qua cơ hội này thì thật là đáng tiếc. Triệu Tuyết Nhi đã ra mặt lâu lắm rồi, nếu ả còn chần chừ sẽ muộn mất!

Hơn nữa, nghĩ kĩ một chút, bị Tần Nam công kích cũng đâu phải là chuyện lớn lao gì. Là công ty đồn thổi lên thôi, cũng không phải ả. Chỉ cần ả chết cũng không nhận thì làm được gì ả? Cùng lắm là bị mắng vài câu, ả cũng không mất miếng thịt nào!

Đã thông tư tưởng xong, Triệu Linh Lộ không chần chờ nữa, đi tìm tổng giám đốc của Tinh Vũ ngay, đề nghị ra mặt trước tết.

Bên Tinh Vũ rất nhanh đã đồng ý. Cùng lúc đó, Tinh Vũ với Tần Nam đã giằng co đến giai đoạn ác liệt, hai bên không ai chịu nhượng bộ.

Sự nghiệp Tần Nam tuột dốc không phanh! Không biết tin tức này truyền đến từ đâu. Dù tin tức kia là thật hay giả thì cũng gây ảnh hưởng lớn trong ngành giải trí. Có bài báo suy đoán, bởi vì Tần Nam không ngoan ngoãn phối hợp với sắp xếp của Tinh Vũ nên đã chọc giận họ. Cũng có tờ báo khác nói, có lẽ do người mới mà Tần Nam cự tuyệt có lai lịch quá lớn, Tinh Vũ không dám rắc tội, đánh hy sinh Tần Nam.

”Toàn là điều vô căn cứ! Những lời như vậy mà cũng tin tưởng, truyền thông đầu vô nước hết rồi sao?” Lâm Du tuyệt đối không tin.

”Nghe Tần Nam nói, hai bộ phim ngắn cùng một bộ phim truyền hình của chú ấy đã ngừng quay, mấy cái quảng cáo cũng bị Tinh Vũ cắt đứt. Nghe nói Tinh Vũ đột nhiên tung tin Tần Nam mắc bệnh ngôi sao, không trả đủ thù lao thì đừng mơ tìm Tần Nam hợp tác...” Trên đường đến bệnh viện, Hứa Mạch cười, thuật lại quần cảnh của Tần Nam. Tối hôm qua, Tần Nam có gọi cho hắn để kể lể tố cáo.

”Vậy thì tốt. Vừa vặn Tần Nam có thể nghỉ dài hạn.” Theo Lâm Du, Tần Nam không làm việc thì kẻ chịu tổn thất lớn nhất là Tinh Vũ. Ngược lại, Tần Nam có thể nghỉ ngơi dưỡng sức, chuẩn bị tái chiến.

”Ừ, không có vấn đề. Mặc dù danh tiếng sẽ phải bị ảnh hưởng, nhưng chỉ cần Tần Nam thoát khỏi Tinh Vũ thì mọi nguy cơ đều được hóa giải.” Hứa Mạch hiểu rất rõ ràng tính toán của Tinh Vũ giải trí. Chủ yếu bọn họ muốn làm xấu danh tiếng của Tần Nam, tốt nhất là khiến cậu lao đao trước khi hủy bỏ hợp đồng.

Tinh Vũ tính toán nhiều như vậy lại không ngờ rằng Tần Nam sẽ gia nhập giải trí Thiên Thần. Mà thân phận thật sự của Tần Nam không đơn thuần chỉ là du học sinh mới về nước, mà là thiếu gia của Tần gia, em học của Hứa Mạch.

Tần Nam sẽ không chịu nhiều tổn thất, nhưng từ nay về sau, Tinh Vũ đã trở thành kẻ thù của cậu rồi!

Hết chương 52

Các nàng biết “vi bác” là trang mxh nào không chỉ ta với! Ta không biết tên gốc của trang này nên thay “vi bác” bằng “Weibo” nhé! Thấy trang này nổi tiếng bên TQ nên quát đại luôn. Ai biết cmt cho ta để ta sửa nhé!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 53

Editor: Phan Đình Lâm

Cuối cùng Triệu Linh Lộ cũng được đóng quảng cáo nhưng cô ta lại vướng phải rắc rối.

Triệu Linh Lộ tự đánh giá chính mình quá cao. Quảng cáo nhỏ ả không chịu đóng, cứ đòi quảng cáo lớn, chọn loại chỉ cần đóng một lần là nổi tiếng. Thế nên bị cự tuyệt là phải!

Nhưng Triệu Linh Lộ không cho là vậy. Dưới con mắt của ả, chỉ cần có tiền là mọi vấn đề đều có thể giải quyết. Vì vậy, ả xin ba Triệu bỏ vốn, quyết tâm đối đầu với Triệu Tuyết Nhi.

Thông tin Triệu Tuyết Nhi là đại diện của Thiên Thần, cộng thêm Tần Nam gia nhập công ty giải trí của Lâm Du, phản ứng của truyền thông và người hâm mộ đối với Triệu Tuyết Nhi tốt ngoài dự đoán. Đây cũng là nguyên nhân vì sao Triệu Linh Lộ gấp gáp như thế!

Chỉ tiếc người tính không bằng trời tính! Triệu gia dù “tiền muôn bạc vạn” cũng không đủ năng lực trải thảm đỏ trên con đường trở thành ngôi sao của Triệu Linh Lộ, ngược lại còn làm danh tiếng của cô ả xấu đi.

“Anh còn tưởng cô ta không dám xuất đầu lộ diện.” Từ đầu, Tinh Vũ đã cố tình yêu cầu Tần Nam tạo scandal tình ái với cô ta nhưng Tần Nam không đồng ý, lại thêm bạn tốt của Tần Nam cố tình làm khó dễ. Trên dưới đều công kích nên chuyện Triệu Linh Lộ bị cô lập là điều bình thường.

“Có gì mà không dám!” Ngồi tại phòng làm việc, Lâm Du xem bản kế hoạch của Cố Nhiên: “Kế hoạch không tệ, rất hợp lý, cứ theo đó mà làm.”

“Được.” Một tay Cố Nhiên lập kế hoạch tạo hình tượng cho Tần Nam, hiển nhiên cậu sẽ không để có sai sót: “Nghe nói bên Tinh Vũ có nhúng tay vào bộ phim truyền hình này, hình như là cho Triệu Linh Lộ tham gia.”

“Không vấn đề gì! Lấy danh tiếng hiện tại của Tuyết Nhi thì không có bộ phim này cũng không sao.” Trong chuyện làm ăn cô có rất nhiều nguyên tắc. Về phần Triệu Linh Lộ muốn cướp bộ phim truyền hình cũng không sao, Tuyết Nhi còn có nhiều hạng mục quan trọng hơn.

“Anh cũng nghĩ giống vậy. Từ đầu anh đã không coi trọng bộ này phim truyền hình này, sở dĩ anh thêm vào bản kế hoạch là vì vị đạo diễn đó. Có được sự hỗ trợ của anh ta đối với Tuyết Nhi trăm lợi mà không có hại.” Cậu vừa nói vừa vẽ kí hiệu lên hạng mục phim truyền hình.

“Chiếm được thì do chúng ta may mắn, không chiếm được thì thôi. Tuyết Nhi không nhất thiết phải dựa vào bộ phim truyền hình này mới có thể nổi tiếng. Xem thử cái này đi!” Trên tay cô là bản kế hoạch chi tiết tiết mục mà cô và Hứa Mạch đã thảo luận ngày hôm qua.

Đề nghị của Lâm Du từ trước đến giờ đều không sai. Cố Nhiên tinh táo tinh thần, nhận lấy bản kế hoạch và nghiêm túc nhìn.

Cuối năm là thời điểm diễn ra nhiều buổi tiệc. Hứa gia tương tự vậy, Lâm gia cũng thế.

Lâm Hồng Tín và Tôn Uyển Đình rất chú tâm đến buổi tiệc này. Dĩ nhiên là vì bọn họ muốn mời Hứa Mạch đến, nhưng trước hết, họ cần nói với Lâm Du.

Lâm Du không muốn dây dưa nên cô trực tiếp cự tuyệt ngay trên điện thoại.

“Tiểu Du à, người một nhà đừng thù dai chứ con! Con còn hận ba mẹ sao?” Chần chờ một lát, Tôn Uyển Đình lấy lòng.

“Không có.” Gần đây, tình hình tài chính của Bác Dương ngày một khôi phục lại. Tuy cô không ra tay cướp Bác Dương nhưng không có nghĩa cô dễ yên cho bọn họ tính kế.

“Thế sao con không về? Coi như con không nhớ ba mẹ cùng Nhất Thiên đi, chẳng lẽ ngay cả ông nội – người nuôi con từ nhỏ con cũng quên? Ông nội con sẽ đau lòng lắm đấy!” Tôn Uyển Đình luôn có rất nhiều đạo lý, đủ loại lý do để thuyết phục.

“Nếu con nhớ ông nội, con sẽ đến gặp ông. Không cản trở lại Lâm gia đâu!” Lâm Du vừa nói định cúp điện thoại.

“Gặp... Gặp ông nội?” Tôn Uyển Đình nhất thời bị Lâm Du dọa sợ.

“Dạ, đi gặp ông!” Trong lòng bà ta tuyệt đối sẽ không nghĩ đến chuyện này, Lâm Du nói tiếp: “Chắc mẹ cũng đã lâu không đến viếng nội đúng không?”

“Sao con biết? À không, mẹ thường xuyên nghĩ về ông nội của tụi con, hôm rai cũng tính đi thăm. Tiểu Du à, lúc nào có thời gian rảnh rồi, chúng ta cũng đến thăm ông nha con. Nếu ông nội thấy cả nhà chúng ta hòa thuận, khăng định rất vui vẻ.” Tôn Uyển Đình thuận thế thay đổi kế sách.

“Nếu như mẹ muốn đi, tất nhiên con có thời gian.” Không chần chờ hoặc tránh né, Lâm Du báo thời gian sau đó cúp điện thoại.

Nén giận gác điện thoại, sắc mặt Tôn Uyển Đình thật khó coi. Quả nhiên, bà không điều khiển được Lâm Du rồi. Rõ ràng lúc đầu bà còn nắm cô ta trong lòng bàn tay, không nghĩ tới mới chỉ có mấy tháng mà đã thành ra thế này. Chết tiệt!

Ngày Lâm Du chọn đi viếng Lâm An Yên thời tiết không tốt. Từ sáng sớm, bầu trời đã giăng mây đen. Tôn Uyển Đình định bỏ cuộc giữa chừng nhưng ngại vì có mặt Hứa Mạch, do dự mãi nhưng bà vẫn là kéo Lâm Nhất Thiên đi theo.

“Mẹ, thời tiết quỷ quái này ra ngoài làm gì? Giày của con dơ hết rồi kia!” Lâm Nhất Thiên bực bội chỉ vị trí giày dơ, cô ta chỉ muốn lập tức xuống xe về nhà.

“Bản thì bản, có gì lớn lao đâu mà con la làng hả? Giày của con quan trọng hơn hay Hứa Mạch quan trọng hơn?” Không ai hiểu con bằng mẹ, bà chỉ nói một câu thôi đã khiến Lâm Nhất Thiên ngậm miệng lại.

“Nhưng mà...” Lâm Nhất Thiên lắc đầu chần chờ. Đương nhiên Hứa Mạch quan trọng hơn rồi. Dù Hứa Mạch quan trọng đi chăng nữa thì cũng không

thể bắt cô ta ra ngoài với bầu trời âm u thế này chứ! Đều do Lâm Du làm hại cả!

”Không có nhưng nhị gì hết, ngoan ngoãn nghe lời.” Tôn Uyển Đình kiên quyết kéo Lâm Nhất Thiên đi, mặt tối sầm ra lệnh.

Lâm Nhất Thiên nhìn mưa rơi ngoài cửa xe, cuối cùng cũng không nói gì. Nếu không phải vì Hứa Mạch cô ta cũng không nhẫn nại như thế!

Nhưng hai mẹ con của Lâm Nhất Thiên nhanh chóng cảm thất thất vọng. Họ nhìn trái nhìn phải đều không thấy Hứa Mạch, Lâm Nhất Thiên la lên: “Lâm Du, Hứa Mạch đâu?”

”Hứa Mạch? Ở nhà!” Lâm Du phản ứng rất lạnh nhạt, cũng là chuyện đương nhiên. Thật là kỳ lạ! Bọ họ đến viếng ông nội, tìm Hứa Mạch làm gì? Coi như Tôn Uyển Đình cùng Lâm Nhất Thiên không đủ thành tâm, cũng đừng hành động buồn cười thế chứ!

”Cái gì? Sao anh ta lại ở nhà? Không phải hai người như hình với bóng sao, tan học còn chờ trước cổng đón cô về mà! Ngày viếng mộ ông nội quan trọng đến vậy sao Hứa Mạch không tới?” Lâm Nhất Thiên lớn tiếng nói ra, bất chấp việc mục đích thật của mình có bị lộ hay không. Cô ta đã không còn đủ kiên nhẫn để giả vờ làm chị em tốt với Lâm Du, vậy thì trở mặt thành kẻ thù cũng không tệ!

Hứa Mạch không đi theo là bởi vì hần đã đến viếng. Ngày hôm qua, hần cùng với Lâm Du đến viếng Lâm An Yên trước. So với hôm nay, bầu trời hôm qua đẹp và quang đãng hơn rất nhiều.

Sáng hôm nay đúng là Hứa Mạch có ý định theo cùng Lâm Du. Nhưng thời tiết hôm nay cực kì xấu, không tốt cho thể trạng hiện tại của Hứa Mạch. Vậy nên hần bị Lâm Du cưỡng ép nghỉ ngơi ở nhà.

Giờ này nhìn Lâm Nhất Thiên gào thét, Lâm Du hoàn toàn không để ở trong lòng, chỉ coi như không nghe thấy.

Lâm Du không trả lời càng làm Lâm Nhất Thiên tức giận bốc khói, sầm mặt lại, quay người rời đi.

Mặc dù đã đến trước mộ của Lâm An Yên nhưng cô ta cũng không có ý định đốt nén nhang. Nhìn bóng lưng Lâm Nhất Thiên, Lâm Du không nhúc nhích, thần sắc không thay đổi nhưng trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Tôn Uyển Đình cũng muốn đi, nhưng so với Lâm Nhất Thiên, bà còn giữ được chút lí trí, bà còn phải nhờ vả Lâm Du. Âm thầm bĩu môi, bà cố gắng áp chế cơn giận, giọng cười nói: “Tiểu Du à, chúng ta đến thắp hương cho ông nội đi con!”

”Dạ.” Tuy cô nhìn thấy sự không tình nguyện trên mặt bà nhưng cô vẫn gật đầu rồi đi đến mộ phần của ông nội.

Lâm Du đã đồng ý nên dù Tôn Uyển Đình không muốn đến bái tế cha chồng mình cũng không được. Bà ghét bỏ nhìn phần mộ trước mặt, cắn răng quỳ xuống.

Đứng trước mộ bia Lâm An Yên, Lâm Du không nói gì thật lâu.

Ngay lúc Tôn Uyển Đình không nhìn hết nỗi muốn rời đi, rốt cuộc Lâm Du cũng mở miệng: “Ông nội ơi, con theo mẹ đến thăm ông. Vốn là Nhất Thiên cũng tới, nhưng đến nơi rồi thì em ấy rời đi.”

Sắc mặt bà trong nháy mắt trầm xuống: “Tiểu Du, con nói bậy gì đấy? Bởi vì Nhất Thiên có chuyện quan trọng cần phải làm nên mới rời đi. Sau khi nó làm xong sẽ quay trở lại thăm ông thôi!”

”Vậy cũng tốt. Chờ Nhất Thiên làm xong, mẹ nhớ nhắc em ấy đến thăm nội đấy. Lâu rồi không thấy em ấy, khẳng định ông nội sẽ rất nhớ.” Bị Tôn Uyển Đình xé ra, Lâm Du trên mặt chút nào không nửa điểm không vui, nhếch mép lên, giọng điệu ôn hòa.

Lâm Du cố ý! Trong lòng bà nghĩ vậy! Tuy bà không nói gì nhưng ý giận trong mắt ngày một sâu hơn.

”Ông nội, ông yên tâm, con đã biết thân thế thật sự của mình, ba ba và mẹ không che giấu nữa. Họ rất thương yêu con, còn hơn cả Nhất Thiên. Hơn nữa, con đã lấy được di vật của mẹ, kết hôn người đàn ông mà con mong muốn...” Nói đến đây, rõ ràng Lâm Du dừng một chút. Sau đó, cô hít sâu một hơi, tiếp tục nói: “Ông nội, ông đã gặp Hứa Mạch phải không? Có anh ấy, không ai dám khi dễ con, cũng không có người nào có thể khi dễ được con. Ông nội đừng lo lắng cho con nữa nha, hãy yên lòng an nghỉ.”

Bầu trời ngày một âm u hơn, con gió lạnh thổi qua khiến bà cảm thấy âm khí giăng đầy. Bà nhìn đi ảnh trên mộ Lâm An Yên, bỗng bị ánh mắt của ông dọa sợ, không dám nhìn nữa.

Khi còn tại thế Lâm An Yên rất có uy tín. Ở Lâm gia, hễ ông nói chuyện là cả hai vợ chồng bà không dám lên tiếng. Nếu không phải thế, vợ chồng bà cũng không nguy trang nhiều năm như vậy, khô sở diễn vai cha mẹ tốt, cố gắng đối xử tử tế Lâm Du...

Hiện tại nhìn thấy ánh mắt sắc bén của ông, Tôn Uyển Đình chột dạ, rời mắt nhìn chỗ khác.

Rời khỏi mộ phần của ông nội mình, tâm trạng Lâm Du rất tệ. Vài lần bà muốn mở miệng nhưng đành im lặng.

Bên ngoài nghĩa trang, xe của Hứa gia đã chờ bên ngoài. Còn xe của Lâm gia đã chở Lâm Nhất Thiên rời đi từ trước rồi.

”Tiểu Du, đưa mẹ một đoạn đường đi!” Bà còn chưa nói xong thì đã tự ý ngồi vào trong xe. Đây là lần đầu tiên bà ngồi xe Hứa gia, trong lòng rất đắc ý.

”Mẹ, con không trở lại nhà.” Lâm Du nghiêm chỉnh trả lời.

”Có ý gì?” Tôn Uyển Đình trầm mặt xuống, mắt húng trợn mắt nhìn Lâm Du:”Bên ngoài trời sắp mưa, mẹ còn cùng con tới thăm ngươì ông nội. Đến giờ mẹ không có xe về, con cũng không đưa mẹ về Lâm gia sao?”

”Mẹ, tài xế là do Hứa gia sắp xếp. Mẹ của Hứa Mạch bảo hôm nay con phải đến thành phố S. Hơn nữa thầy con cũng đang ở bên đó chờ.” Lâm Du không nói láo, quả thực hôm nay cô có kế hoạch khác. Cô chỉ không ngờ tới Lâm Nhất Thiên sẽ nổi điên về trước bỏ Tôn Uyển Đình ở lại.

Nghĩa trang ở ngoại ô thành phố D, đường đến thành phố S lại ngược hướng với đường trở lại nội thành. Dù sao bà cũng không lường trước được Nhất Thiên sẽ bỏ đi, huống chi Lâm Du.

Dù vậy, bà vẫn cực kì mất hứng, cố chấp ngồi ì trong xe không ra: ”Mẹ mặc kệ! Dù có chuyện lớn đến đâu con cũng phải đưa mẹ về trước.”

”Vậy mẹ tự nói với bác tài xế đi!” Cô không khách khí nữa, nếu bà muốn về thì tự mà thuyết phục!

So với Lâm Du thì tài xế kia khó thuyết phục hơn nhiều. Không chờ bà nói tiếp, bác tài lái xe đi thành phố S.

”Dừng xe, dừng xe!” Thấy xe chạy ngày một xa, bà đập ghế hét to. Cũng không phải là xe lót kim cương, có gì tốt mà ngồi. Hừ!

Nhưng bác tài phía trước làm như không nghe thấy, vẫn chạy với vận tốc như cũ.

”Lâm Du! Bảo ông ta dừng xe ngay! Dừng ngay lập tức!” Tài xế không nghe lời của bà, bà đành cầu cứu Lâm Du.

Lâm Du khẽ thở dài, khuôn mặt bắt đầu ỉn: ”Mẹ à, mẹ đang làm khó con.”

”Sao mà làm khó? Cô có gì mà khó sở? Chỉ bảo tài xế dừng lại thôi thì có gì khó khăn!” Bà tức điên lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: ”Dừng ra về vô tội trước mặt tôi. Cô muốn làm gì trong lòng mọi người đều biết, cần gì phải che giấu.”

Che giấu? Lâm Du nhếch môi nhưng không lộ ra nụ cười. Dĩ nhiên, cô cũng không có vẻ gì là đắc ý. Lạnh lùng nhìn lướt qua Tôn Uyển Đình, Lâm Du quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

”Lâm Du!” Lâm Du không hợp tác làm Tôn Uyển Đình phát điên. Không chút suy nghĩ, bà giơ tay muốn tát cô.

”Mẹ nghĩ xem, nếu con thả mẹ bên đường thì Nhất Thiên sẽ trở đến đây đó mẹ sao?” Đúng lúc bà hạ tay thì cô mở miệng hỏi.

”Tất nhiên.” Bà ngượng ngừng thu tay lại, Tôn Uyển Đình trả lời cực kỳ tự tin. Nhất Thiên là con gái ruột của bà, bà là mẹ ruột của nó thì sao nó không đến đón!

”Vậy thì thử một chút đi!” Giọng cô kèm theo chút khiêu khích, lên tiếng nói với bác tài xế: ”Dừng xe.”

Tài xế thẳng gấp, bà không đề phòng liền đập đầu vô ghế trước muốn choáng váng.

”Ai ui...” Không chờ Tôn Uyển Đình kịp phản ứng, tài xế mở cửa ghế sau lôi bà ta ra ngay không chần chừ.

Tôn Uyển Đình cảm thấy bà là bị ném xuống xe. Cảm giác nhục nhã mãnh liệt xông lên đầu bà, bà chưa kịp đuổi theo mắng chữ người thì bác tài đã nghiêng ngang lái xe đi.

”Lâm Du, cô chờ đó!” Bà tức giận lấy điện thoại ra gọi cho Lâm Nhất Thiên.

”Mẹ, con đang đi chơi ở bên ngoài. Mẹ tự đón xe đi, đừng gọi con nữa!” Tâm tình Lâm Nhất Thiên cũng không tốt đẹp gì, không đợi Tôn Uyển Đình mở miệng, nói xong là cúp ngay.

”Nhất Thiên, Nhất Thiên!” Bà không tin Nhất Thiên sẽ mặc kệ bà sống chết, bà tiếp tục gọi điện.

Mấy lần đầu, cô trực tiếp từ chối nhưng điện thoại cứ reo mãi, cô bực bội bèn tắt nguồn. Lại muốn bắt cô đi xin lỗi Lâm Du chứ gì! Cô không rãnh!

Nghe trong điện thoại mình truyền đến giọng nói của tổng đài viên, bà không thể tin vào tai mình. Sao lại như vậy? Thật sự như Lâm Du nói, Nhất Thiên bỏ mặc bà!

Lừa gạt trong lòng bà bốc cháy ngàn ngút, mặc bà tới sầm gọi cho tài xế nhà mình. Giận cá chén thớt một hồi, bà ra lệnh tài xế đến đón mình ngay lập tức.

Vô duyên vô cớ bị mắng một trận, bác tài xế rất ức chế nhưng đành im lặng, hỏi vị trí cụ thể của bà chủ.

Trên lộ lớn, nhiều xe cộ qua lại? Trời ơi, đường nào mà không có xe chạy! Thành phố D lớn như vậy, ông tìm ở đâu bây giờ? Đừng nói đến nghĩa trang kia, biết bao nhiêu con đường lớn ngang qua nó.

Vì Tôn Uyển Đình đang nổi giận đùng đùng, tài xế của Lâm gia cũng không dám hỏi nhiều, đành chạy đến nghĩa trang rồi tính tiếp.

Cả đời bà chưa lần nào thê thảm như lần này. Vừa giận lại cuồng cuồng, nhiều hơn chính là bất đắc dĩ và vô lực. Một mình đứng ở ven đường đợi tới mấy tiếng đồng hồ. Vốn tưởng rằng tài xế nhà mình sẽ đến nhanh nhưng mà sự thật lại phủ phàn. Mưa ngày một nặng hạt, bà đã ướt như chuột lột nhưng vẫn phải đứng đợi nơi này.

Vì ngấm nước mưa nên điện thoại của bà đã hư. Hiện tại bà như con cá nằm trên thớt, bị động mọi phía. Thậm chí bà còn hi vọng Lâm Du nổi lòng từ bi quay lại đón bà. Nhưng đến hiện tại bà vẫn không thấy ai tới.

Tài xế Lâm gia không phải cô ý không đến đón bà nhưng xe lại hư ngay dọc đường. Bất chấp mưa như trút nước, ông lấy phụ tùng và sửa xe ngay. Ông lấy điện thoại gọi cho Tôn Uyển Đình để hỏi thăm tình hình, thà bị mắng còn đỡ hơn mất việc!

Lâm Du biết được chuyện Tôn Uyển Đình lâm bệnh từ miệng Hứa Mạch. Hứa Mạch đến bệnh viện để tập vật lý trị liệu như thường nhật thì bất gặp Lâm Hồng Tín khiển trách Lâm Nhất Thiên chỉ lo chơi bời bỏ mẹ mình đứng dưới trời mưa đến phải nhập viện.

“Là do tôi quăng bà ta ở ven đường.” Lâm Du cũng không biết vì sao mình lại nói điều này cho Hứa Mạch nghe.

“Không liên quan đến em. Em không có nghĩa vụ đưa bà ta trở lại Lâm gia.” Lâm Du càng nhấn mạnh mình xấu, Hứa Mạch ngược lại càng không thềm để ý: “Huống chi là do tài xế không đến đón bà ấy, em không có lỗi.”

Lâm Du yên lặng, không trả lời.

“Đừng nói với anh là ngay cả mưa gió em cũng điều khiển được nha!” Trong lời nói Hứa Mạch mang theo nụ cười, hân thù chọc.

“Không phải.” Lâm Du tự nhận quả thật cô có chút khác thường nhưng cũng không mạnh mẽ đến mức đó.

“Không phải à!” Hứa Mạch kéo dài âm cuối, rồi đổi giọng ôn nhu trấn an nói: “Biểu hiện thật tốt nhé! Nhớ về sớm, anh chờ!”

“Được.” Lâm Du cảm thấy an tâm, trả lời trong vô thức.

Lần này cô đến thành phố S để tham gia đại hội quốc tế theo lời mời. Có Hoàng tiền bối cùng Tần Khả Tâm ở đây, chẳng ai dám khinh thường cô. Với cả đây là lần đầu cô xuất hiện sau khi đoạt được giải nhất cuộc thi dương cầm quốc tế, vậy nên rất nhiều cánh phóng viên chú ý.

Phong Tinh cố ý chạy tới để phỏng vấn Lâm Du. Gần đây Đóa Nhuế tập trung chú ý Tần Nam và Triệu Tuyết Nhi, chỉ trích Triệu Linh Lộ không ngớt lời, giờ đây phải đổi đề tài. Lúc này trích dẫn mấy lời khen của các ban giám khảo trong cuộc tranh tài quốc tế là hợp lý nhất. Khen tặng Lâm Du cũng đồng thời giúp tòa soạn Đóa Nhuế nâng cao một bậc.

Chuyện Đóa Nhuế là tài sản của Lâm Du, Tần Khả Tâm không biết, Hoàng tiền bối cũng không quan tâm. Bất quá thấy Lâm Du phải nhận phỏng vấn cũng phá lệ trả lời vài câu hỏi. Không nói cũng biết đó là những lời khen tặng rồi!

Bài phỏng vấn mới nhất là về Lâm Du. Hiện tại lấy Lâm Du làm chủ đề thì không cần đồn thổi cũng nóng. Lâm Du còn là tổng giám đốc của Thiên Thần, dưới trướng còn có Triệu Tuyết Nhi và thiên vương Tần Nam. Muốn không nóng cũng không được!

“Lâm Du! Lại là Lâm Du!” Bên trong phòng bệnh của Tôn Uyển Đình, Lâm Nhất Thiên nắm tờ báo Triệu Linh Lộ đưa tới, hung hãn giẫm đạp trên mặt đất: “Tôi sẽ không bỏ qua cho cô ta!”

Cũng chỉ được cái miệng! Triệu Linh Lộ cúi đầu xuống che giấu khinh bỉ cùng cười nhạo trong mắt. Nếu thật sự Lâm gia có bản lĩnh, Lâm Du sẽ không cuồng vọng đến mức này!

Cùng lúc đó, Tôn Uyển Đình đang nằm trên giường cũng mở mắt, gắt gao nhìn tấm hình của Lâm Du trong tờ báo dưới đất.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

Lâm Nhất Thiên quyết định công khai đối đầu với Lâm Du. Không quan tâm Lâm Hồng Tín quyết liệt phản đối, cô quyết tâm giúp Triệu Linh Lộ trở nên ngôi sao nổi tiếng.

Trong tay Lâm Nhất Thiên không có nhiều tiền nhưng lại được Tôn Uyển Đình hậu thuẫn, bà không do dự đưa toàn bộ số tiền bà khổ công tính toán mấy năm nay để ủng hộ cho cô ta.

Lâm Nhất Thiên nhanh chóng trở thành “tiểu phú bà”. Đầu tiên, cô ta rót tiền vào lĩnh vực phim truyền hình, và điều hiển nhiên vai nữ chính thuộc về Triệu

Linh Lộ.

Nghe tin Triệu Linh Lộ tham gia phim truyền hình khác, tổng giám đốc của Tinh Vũ mặt tối sầm, tức giận vỗ bàn. Ông dốc hết sức tranh với Thần Thiên bộ phim này để rồi cô ta xem như cỏ rác! Hừ.. Không biết tự lượng sức!

Mà Triệu Linh Lộ thì liều mạng. Ắ không muốn ngậm ngốc trong giới showbiz, cái ả muốn chính là sự nổi tiếng, càng nhiều người biết càng tốt, phải nổi tiếng hơn cả Triệu Tuyết Nhi. Ắ đi đến đâu cũng phải có người tung hô, xem trọng chứ không phải bị khinh bỉ và xem thường như hiện tại.

Triệu Linh Lộ không phối hợp làm tổng giám đốc Tinh Vũ rất bức bối. Triệu Linh Lộ thích quậy đúng không? Được! Tinh Vũ cũng không thiếu người mới, đại tiểu thư như thế ông ta hầu hạ không nổi!

Tâm trạng tổng giám đốc của Tinh Vũ tồi tệ hoàn toàn là do Tần Nam. Ông cứ tưởng rằng sau khi ông ra tay “đồ sát” thì sự nghiệp của Tần Nam sẽ bị ảnh hưởng, đến lúc đó cậu ta như cá nằm trên thớt mặc cho ông chém giết, nhưng ông lại không ngờ khi ông cho người gọi cậu ta thì lại không tìm được, Tần Nam đã phui mờ ra nước ngoài du lịch.

Tinh Vũ ngày càng tụt dốc trong khi Thần Thiên ngày một phát triển không ngừng. Có Tần Nam làm trung gian giới thiệu, Thần Thiên liên tiếp ký hợp đồng với các ngôi sao đại bài.

Tần Nam đã mở lời mong đàn anh đàn chị ngôi sao đi trước chiếu cố “em út” Triệu Tuyết Nhi. Vì vậy, hễ có vai phù hợp trong phim điện ảnh hay cần nữ chính trong mv ca nhạc họ đều mời Triệu Tuyết Nhi, vậy nên, lịch trình của cô ngày càng dày đặc hơn.

Lâm Du đang trải qua những ngày cuối cùng của năm cũ ở Hứa gia. Lúc này Hứa Mạch đã có thể đi bộ. Khi trời đẹp, sau khi ăn xong hai người còn cùng nhau đi tản bộ chốc Hứa Hoán ghen tỵ đỏ mặt.

“Con có thời gian đứng đây hâm mộ, sao không đi tìm bạn gái?” Từ sau khi Hứa Mạch tỉnh lại, Hứa Chấn Thiên đã lâu chưa hỏi chuyện mấy đứa bé này. Giờ phút này thấy Hứa Hoán không ngừng nghĩ linh tinh, ông không vui lên tiếng.

“Con mới không cần! Nhìn anh họ kia, vì Lâm Du mà ảnh đã không còn là ảnh của trước kia nữa rồi!” Hứa Hoán lắc đầu, cậu không muốn tự đào huyệt chôn mình.

“Vậy con cứ tiếp tục đứng đây nhìn hai vợ chồng tui nó “tình chàng ý thiếp” đi!” Hứa Hoán không muốn, Hứa Chấn Thiên cũng không miễn cưỡng. Ông lắc đầu một cái, vung tay rồi đi.

Hứa Hoán há hốc mồm, bây giờ cậu mới phát hiện, trong nhà này, địa vị của cậu là thấp nhất. Thật bi ai!

“Lâm gia bên kia không phát hiện gì về kế hoạch của em sao?” Trong lúc cả hai đang tản bộ, Hứa Mạch hỏi.

“Cũng không phải là không có.” Lâm Du dừng một chút, trống rỗng nhìn về vườn hoa nhỏ cách đó không xa: “Trong tay tôi có đủ số cổ phần lúc nào cũng có thể làm Bác Dương đổi chủ. Nhưng hiện tại Bác Dương đã bị Lâm Hồng Tín bòn rút chỉ còn cái vỏ không. Giờ này mà thu hồi nó không phải là lựa chọn sáng suốt.”

“Em tính chờ thêm một khoảng thời gian nữa hả?” Điều mà Lâm Du nói, Hứa Mạch cũng rõ ràng. Lúc đầu bác Dương là một công ty có tầm cỡ, nhưng sau nhiều lần Lâm Hồng Tín đầu tư thất bại thì nó đã trở nên rỗng ruột.

“Ừm. Nhưng nhờ Lâm Nhất Thiên hỗ trợ, chắc không cần chờ lâu đâu.” Phong Tĩnh đã lấy được tin tức Triệu Linh Lộ đóng phim truyền hình, mà người đầu tư phía sau lại là Lâm Nhất Thiên.

Phong Tĩnh còn nói, Lâm Nhất Thiên hẳn đã nhìn ra Đóa Nhuê có liên quan tới cô.

Đối với phán đoán của Phong Tĩnh, Lâm Du cũng không nói gì. Mỗi người đều phải trả giá thật lớn cho những điều mình làm sai. Quả thật Lâm Nhất Thiên rất tốt số, dù có gây nên họa lớn thế nào cũng có người phía sau chịu trách nhiệm. Nhưng lần này thì không đơn giản như vậy!

“Tôn Uyển Đình tự ý dùng vốn của Bác Dương vào việc riêng sớm muộn cũng sẽ bị vạch trần, đến lúc đó để cho Bác Dương đổi chủ.” Những việc hai mẹ con kia làm đều không qua được tai mắt của Hứa Mạch. Bởi lẽ, từ trước đến giờ hai mẹ con này làm việc quen huyền ảo, rêu rao cho người khác biết.

“Ừm.” Lâm Du gật đầu, một lát sau cô quay đầu hỏi: “Vậy còn anh? Sau này chuẩn bị làm gì?”

“Không biết!” Chồng lại ánh mắt kinh ngạc của cô, Hứa Mạch cười, trong lòng lại có dự tính khác.

Lâm Du yên lặng một lúc mới tiếp tục nói: “Tôi còn tưởng rằng anh có kế hoạch khác.”

“Bị em nhìn ra rồi!” Đối với sự nhạy bén của cô, Hứa Mạch rất thương thức. Không giấu giếm nữa, hẳn nói ra tính toán của mình: “Thật ra thì anh cũng không làm gì, chẳng qua anh quá nhàn rồi, buồn chán nên đầu tư thêm một công ty. Mà công ty này, vừa vặn cùng nghề với Bác Dương, phương hướng cạnh tranh giống nhau, khuynh hướng phát triển cũng giống vậy. Không ngoài dự liệu, nó rất nhanh sẽ biết thành cái Bác Dương thứ hai, thậm chí vượt qua Bác Dương.”

Lâm Du vẫn cho rằng nếu Hứa Mạch muốn báo thù, nhất định sẽ trực tiếp đoạt Bác Dương. Nhưng cô lại không ngờ hẳn sẽ dùng công ty khác công

khai đánh sập Bắc Dương.

Nếu Bắc Dương không phải là tâm huyết một đời của ông nội, cô nhất định sẽ vỗ tay khen hay. Nhưng bởi vì nghĩ đến ông nội, cô không thể khoanh tay đứng nhìn. Mắt không chớp nhìn chằm chằm Hứa Mạch, Lâm Du trịnh trọng nói: “Vậy thì sau này chúng ta cạnh tranh công bằng, Bắc Dương sẽ không thua!”

Hứa Mạch cười khỏ, vô tội nói: “Về mặt pháp lý, ông chủ của công ty mới mang tên ‘Lâm Du’. Em định lấy Bắc Dương sau đó toàn lực chèn ép công ty của mình?”

Điều Hứa Mạch nói làm Lâm Du kinh ngạc. Nếu như chuyện cho cô đứng tên sở cổ phần Bắc Dương đoạt từ tay Lâm Nhất Thiên lần trước là vì cô ý châm chọc một nhà Lâm Hồng Tín, cô có thể hiểu. Nhưng hành động lần này của Hứa Mạch cô thật sự không nhìn ra.

“Anh vốn nghĩ rằng em không có lòng dạ nào tiếp lấy Bắc Dương, với cả Lâm Hồng Tín sắp đem Bắc Dương làm cho sụp đổ. Vậy nên anh dự định để em dùng công ty mới để thu nhận lại những nhân viên kỉ cựu của Bắc Dương. Chỉ cần em muốn, em hoàn toàn có thể để công ty mới biến thành cái Bắc Dương thứ hai. Từ trong ra ngoài, từ người quản lý đến nhân viên, ngoại trừ loại bỏ tâm phúc của Lâm Hồng Tín, công ty mới sẽ không có bất kỳ thay đổi nào. Anh chỉ muốn em biết rằng, dù xảy ra bất cứ chuyện gì, Bắc Dương vẫn sẽ tồn tại. Cũng coi như hai vợ chồng chúng ta cùng giao phó cho ông nội, để ông ở trên trời cũng có thể mỉm cười.” Thanh âm của hắn trầm thấp lại ảm áp làm người nghe không ai có thể không tin tưởng.

Lâm Du tròn to mắt, không tưởng tượng nổi nhìn Hứa Mạch. Đến khi trở về phòng cô vẫn chưa phản ứng kịp. Những điều Hứa Mạch nói đều là thật? Vì sao hắn lại làm thế?

Thời điểm Lâm Hồng Tín phát hiện sờ hờ thì đã trễ. Lâm Nhất Thiên cũng đã ném tiền ra ngoài rồi, không thể lập tức thu hồi. Phim truyền hình đã bấm máy, cũng chẳng biết lúc nào mới có thể kết thúc, với cả dù nó được công chiếu cũng chưa chắc thu được số tiền đã bỏ ra.

Tức tối hơn nữa là đó chỉ là cái kịch bản rách nát, lỗ vốn là điều hiển nhiên! Mỗi lần nghĩ tới đây, Lâm Hồng Tín liền giận không chỗ phát tiết. Lâm Nhất Thiên cùng Tôn Uyển Đình thích náo thế nào ông không quan tâm. Nhưng hai mẹ con bọn họ không nên sử dụng vốn của công ty chứ! Lần này không biết ông phải lấy tiền nơi đâu để đắp vào.

“Ông xã, nghiêm trọng đến thế sao?” Tôn Uyển Đình biết số tiền công bà dùng không phải số tiền nhỏ, nhưng bà cho là Bắc Dương có thể xoay vòng vốn. Hơn nữa Nhất Thiên còn nói, tiền rất nhanh thì có thể kiếm về, hơn nữa còn là gấp đôi nữa.

“Thế bà nghĩ sao?” Lâm Hồng Tín chán chường ngồi trên ghế sa lon, tự lẩm bầm: “Nếu có kết sất trong tay Lâm Du thì tôi đã không bị động thế này. Tất cả tiền mặt và gia sản ông già kia đều để lại cho Lâm Du, còn Bắc Dương chỉ còn cái vỏ bọc, bên ngoài thì tráng lệ còn bên trong mục nát...”

“Lâm Du, đứng rồi, tìm Lâm Du! Nó sẽ đứng yên nhìn Bắc Dương sụp đổ sao? Bắc Dương là do ông già kia một tay sáng lập, nó sẽ không bỏ mặt, nhất định sẽ nguyện ý cho tiền.” Tôn Uyển Đình vừa nói vừa lấy điện thoại di động ra muốn gọi cho Lâm Du, lại bất đắc dĩ phát hiện, bà bị Lâm Du cho vào danh sách hạn chế rồi.

Gọi đến Hứa gia? Tôn Uyển Đình không muốn đi bước này, hơn nữa bà cũng không dám. Nhưng Bắc Dương đang ở tình thế “ngàn cân treo sợi tóc”, coi như sợ hãi đi chăng nữa bà cũng phải tìm Lâm Du hỗ trợ.

Tôn Uyển Đình lấy hết dũng khí gọi điện đến Hứa gia, nhưng người nghe điện thoại không phải người làm mà là Hứa Mạch.

“Xin hỏi tìm người nào?” Hứa Mạch trùng hợp ngồi sát bên điện thoại nên hắn bắt máy. Đài truyền hình mới vừa đưa danh sách tiết mục mới nhất cần hắn xác nhận. Đến đưa danh sách không phải nhân viên thông thường mà là người phụ trách của đài truyền hình. Có thể nói họ rất coi trọng chuyện hắn và Lâm Du tham gia tiết mục này. Người phụ trách kia vẫn còn ngồi ở phòng khách đợi nhận lại phần danh sách hắn đang xem.

“Tôi... Tôi tìm...” Tôn Uyển Đình ấp úng thật lâu, rốt cục cũng nói ra khỏi miệng: “Lâm Du.”

“Tìm Lâm Du?” Hứa Mạch khẽ nhú mày, giọng trở nên nghiêm nghị: “Dám hỏi là vị nào?”

“Tôi...” Tôn Uyển Đình không dám nói lên tên họ, run run thật lâu, khẽ cắn răng, cúp điện thoại. Bà cũng không tin bà lại xui xẻo đến vậy, lần sau khẳng định không phải Hứa Mạch nghe máy.

Nói đến thật buồn cười! Tôn Uyển Đình có thể nhận ra giọng Hứa Mạch, Hứa Mạch sao có thể không nhận ra người gọi điện là Tôn Uyển Đình chứ. Danh sách hạn chế kia là do hắn tạo, gọi cho Lâm Du không được chắc chắn bọn họ sẽ gọi đến Hứa gia. Gần sang năm mới, Lâm Du không cần đi học, Tôn Uyển Đình không thể đến trường học ngăn người. Địa phương duy nhất có thể tìm cũng chỉ còn lại Hứa gia thôi. Vậy nên động cơ bà ta tìm Lâm Du lộ rõ mồn một.

Thời điểm Lâm Du xuống, Hứa Mạch mới vừa cúp điện thoại. Không đợi Lâm Du hỏi, Hứa Mạch lên tiếng: “Lâm gia tìm em.”

“Chuyện gì?” Lâm gia dám gọi đến đây? Cô có thể suy ra Lâm gia là bị ép.

“Không nói. Đoán chừng là bị giọng của anh dọa sợ rồi.” Hứa Mạch nhún nhún vai.

Nếu họ không nói thì cô cũng không gọi lại hỏi. Dù sao cô cũng không có hứng thú với động cơ của bọn họ.

“Thế nào lại là Hứa Mạch? Sao hắn lại nghe điện thoại?” Lâm gia bên này, Tôn Uyển Đình cúp điện thoại xong vẫn không cam lòng như cũ, sốt ruột nhìn

điện thoại di động.

”Sao lại không thể là Hứa Mạch? Chẳng lẽ bà không biết Hứa Mạch đã có thể đi lại bình thường được à?” Càng nói đến chuyện này, Lâm Hồng Tín càng nổi giận. Nếu sớm biết Hứa Mạch có thể tỉnh lại, còn có thể đi lại bình thường, vĩnh viễn cũng không đến phiên Lâm Du gả cho Hứa gia! Chuyện tốt như vậy đương nhiên phải để lại cho Nhất Thiên!

”Cái gì? Có thể đi? Chuyện khi nào? Tôi không biết nha!” Tôn Uyển Đình hoàn toàn không biết nên bà rất nhanh bị đá kích. Nhất Thiên đâu? Tại sao còn không về nhà? Phải tìm Nhất Thiên thương lượng đổi sách ngay mới được!

Tìm Lâm Nhất Thiên thương lượng đổi sách? Lâm Nhất Thiên đang “bận quây” khắp nơi đây! Khoảng thời gian gần đây, cô ta quen biết được mấy người bạn ở quán rượu, người nào cũng có tiền. Theo chân bọn họ đi chơi với nhau, Lâm Nhất Thiên cảm thấy rất cao hứng, thậm chí dự định tối nay không về nhà.

Lâm Nhất Thiên đi suốt đêm không về cũng không phải là lần đầu tiên. Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình trước giờ cũng không quản. Chỉ là lần này có chuyện gấp, vậy nên Tôn Uyển Đình gọi điện thoại cho cô ta.

Có lẽ không muốn Tôn Uyển Đình làm phiền, Lâm Nhất Thiên tắt nguồn luôn. Tựa như ngày đó Tôn Uyển Đình bị ném ở dọc đường không người đến đón vậy, bà kim nén lửa giận. Không gọi thì không gọi, tôi cũng không rồi hơi quản cô.

Mặc dù biết Lâm gia đang tìm mình nhưng Lâm Du vẫn không xóa họ khỏi danh sách hạn chế. Bất quá nửa tiếng sau, Tôn Uyển Đình gọi điện thoại đến lần nữa thì cô bắt máy.

”Tiểu Du, là con sao? Là mẹ đây con! Mẹ tìm con.” Nghe ra là giọng của Lâm Du, Tôn Uyển Đình mừng rỡ không thôi.

”Dạ.” So sánh với sự vội vàng của Tôn Uyển Đình, phản ứng Lâm Du lạnh nhạt hơn nhiều: “Có chuyện gì sao?”

”Có chuyện có chuyện, đúng là có vấn đề. Mẹ muốn nói với con chuyện về Bác Dương, con cũng không thể mặc cho tâm huyết của ông nội con “đổ sông đổ biển” hết phải không con, dù gì đi nữa con cũng phải cứu Bác Dương...” Tôn Uyển Đình không dám trễ nãi lời Lâm An Yên ra.

Lâm Du đang đợi thời điểm này: “Bác Dương xảy ra chuyện? Vấn đề gì?”

Nghe Lâm Du vẫn còn quan tâm Bác Dương, Tôn Uyển Đình kích động không thôi, vội vàng trả lời: “Vốn của Bác Dương xuất hiện vấn đề, đang chờ vốn mới rót vào. Tiểu Du, hiện tại con cũng không thiếu tiền, có thể giúp Bác Dương, cứu vãn sản nghiệp mà ông nội con lưu lại không?”

”Mẹ một mực lôi ông nội vào chuyện này không thấy mệt mỏi sao?” Không đợi Tôn Uyển Đình đáp lời, Lâm Du nói tiếp: “Mẹ nói không mệt nhưng con nghe đến độ mệt mỏi rồi. Cho nên, đừng mang ông nội ra ép buộc con. Con không tin những lời mẹ nói, một chữ cũng không tin.”

Nghe tiếng “tút tut”, Tôn Uyển Đình trợn mắt há hốc mồm, thật lâu không thể định thần. Nếu như nói lần trước bà bị ném xuống lối đi bộ dầm mưa chỉ là chuyện ngoài ý muốn, như vậy lần này, Lâm Du công khai chống đối với Lâm gia sao?

Nhìn vẻ mặt biến hóa của Tôn Uyển Đình, Lâm Hồng Tín xuy cười một tiếng. Đúng là “ngực to mà óc như quả nho” mà!

”Ông xã, đến cả ông cũng không giúp tôi nữa hả?” Nghe Lâm Hồng Tín giễu cợt, Tôn Uyển Đình dậm chân, mắt hừng la ầm lên.

”Tôi có thể giúp gì giờ? Tôi giúp bà còn chưa đủ sao? Ai la hét muốn Lâm Du thay thế Nhất Thiên gả đến Hứa gia? Ai giúp Nhất Thiên đổi đầu Lâm Du để giờ này Bác Dương thiếu vốn? Bà mãi mãi cũng là như vậy, việc hư nhiều hơn là thành công.” Đối mặt với Tôn Uyển Đình than phiền, Lâm Hồng Tín mặt lạnh chống đỡ.

”Ông ghét bỏ tôi? Ông oán trách tôi? Lâm Hồng Tín, ông chỉ nhớ đến người phụ nữ Tôn Tinh Vi kia!” Tôn Uyển Đình cố tình gây sự. Tôn Tinh Vi tựa như một cây gai đâm sâu vào Tôn Uyển Đình, chỉ cần chạm vào là chảy máu ngay.

”Đủ rồi! Bà nói đến chuyện của chị dâu làm gì? Năm đó anh chị hai chết như thế nào trong lòng tôi và bà đều biết rõ. Nếu chị dâu là người con gái tôi yêu, tôi nở xuống tay giết chết sao? Tôi không giống như bà, ngay cả người đàn ông mình yêu thương cũng có thể máu lạnh diệt trừ. Về điểm cay độc này, Nhất Thiên ngược lại thừa kế hết từ bà mới đáng chứ! Bất quá Nhất Thiên không tốt số như bà, bên người còn có một người đàn ông hỗ trợ giải quyết hậu hoạn!” Bị Tôn Uyển Đình chọc giận, Lâm Hồng Tín vạch trần những suy nghĩ trong lòng ông bấy lâu nay.

”Vốn tôi còn tưởng rằng, Chu Tuyền sẽ là ô dù Nhất Thiên, lại không nghĩ rằng, Nhất Thiên còn vội vàng thoát ra khỏi hôn nhân sai lầm kia hơn Chu Tuyền. Nhất Thiên quá ngốc, không kịp thời bắt lấy trái tim Hứa Mạch. Mà nay Lâm Du, tựa như chị dâu năm đó, nắm thật chặt trái tim Hứa Mạch. Chỉ dựa điểm này thôi, bên thua chắc ăn là Nhất Thiên!” Nhắc tới Lâm Nhất Thiên và Lâm Du, Lâm Hồng Tín châm chọc, giọng lạnh nhạt làm người lạnh lẽo tâm gan.

”Im miệng! Ông im miệng cho tôi! Không phải như vậy! Nhất Thiên không phải tôi, nó sẽ có được người đàn ông yêu thương nó, nhất định sẽ! Coi như nó không chiếm được, tôi cũng sẽ giúp nó hủy diệt người đàn ông kia, giống như năm đó tôi hủy diệt Lâm Hồng Hiến cùng Tôn Tinh Vi, triệt để hủy diệt Hứa Mạch cùng Lâm Du! Tôi biết rồi, nhất định sẽ...” Nhớ lại chuyện năm đó, cộng với cử động của Lâm Du hiện tại... Tất cả tâm tình tiêu cực của bà toàn bộ bùng nổ, Tôn Uyển Đình cả người run rẩy, gần như cuồng si la lớn.

”Bà sẽ? Tôi nghĩ căn bản bà cũng không làm được gì! Hứa Mạch không phải anh hai của tôi, bà có thể gần gũi hắn, tẩy máy tay chân trên xe riêng của hắn sao? Chỉ tính mấy người hộ vệ kia thôi cũng dễ dàng giết bà như giết gà rồi. Bà còn muốn giết Hứa Mạch cùng Lâm Du? Ngu ngốc!” Không muốn

tổn nước miếng với Tôn Uyển Đình tranh chấp nữa, Lâm Hồng Tín cầm chìa khóa xe lên, sải bước rời khỏi Lâm gia.

Tôn Uyển Đình hét lên một tiếng “Á” rồi điên cuồng đập đồ trong phòng khách.

Nghe phía sau truyền tới âm thanh “chen chen” của miếng thủy tinh rơi xuống đất, Lâm Hồng Tín không quay đầu lại. Việc đã đến nước này, bất kể Tôn Uyển Đình có gay gắt thế nào cũng vậy, cũng không thể cứu vãn cái gì. Bọn họ không thuyết phục được Lâm Du, cũng chỉ có thể thương lượng với ngân hàng. Xét đến cùng ông tự thân vận động sẽ tốt hơn.

Tiết mục mang danh nghĩa của vợ chồng Lâm Du mới vừa được đài truyền hình phát sóng. Ngoại trừ Triệu Tuyết Nhi là người mới ra thì những người còn lại đều là đại bài có tiếng có tăm mà Thần Thiên vừa “hốt” về. Chỉ là nhan đề thôi cũng đã khiến phần lớn người xem quan tâm, chưa nói đến cộng đồng fan hâm mộ của những ngôi sao kia nữa. Tỷ lệ người xem tăng liên tục và có xu hướng ngày một tăng cao hơn.

Tinh Vũ rất bị động. Vào giờ phút này, cái bọn họ có thể làm chính là đem danh tiếng của Tần Nam trấn lại. Nếu không, tất cả danh tiếng đều thuộc về Thần Thiên sở hữu, Tinh Vũ sau này rất khó xoay mình.

“À? Tìm tôi trở về? Bọn họ nằm mơ đi? Có biết thân phận của tôi bây giờ là gì không? Thái tử gia của giải trí Thần Thiên đấy! Tôi còn muốn quay về tham gia tiết mục quảng bá ngay đó. Lấy thân phận “sur huynh” của Triệu Tuyết Nhi, lấy danh nghĩa em họ của tổng giám đốc Thần Thiên – Lâm Du đấy!” Thần Thiên không phải Tinh Vũ, nếu đáp ứng tiền vào Thần Thiên, Tần Nam chưa từng nghĩ giấu giếm thân phận của mình. Mặc dù cậu từng đáp ứng không dựa vào danh tiếng của Tần gia ở vòng giải trí lẫn lộn, nhưng không có nghĩa là cậu không thể mượn danh tiếng của chị dâu Lâm Du phải không? Ngay cả anh họ Hứa Mạch cậu cũng không nhờ giúp đỡ, hừ hừ!

Hoàn toàn không biết Tần Nam đang chuẩn bị chơi họ một vở đau đớn, tổng giám đốc Tinh Vũ nhìn sao nhìn trắng tự đắc, mong đợi Tần Nam. Nhưng sau khi Tần Nam trở lại thành phố D, căn bản không thêm bước vào cửa lớn của Tinh Vũ một bước, ngay trước ông kính của một đám phóng viên bước vào công ty giải trí Thần Thiên.

Lâm Du cùng Cố Nhiên đích thân nghênh tiếp Tần Nam. Song phương hợp tác công khai và cùng có lợi, kí hợp đồng ngay tại chỗ.

Đối với việc Tần Nam không thêm nhìn tới điều khoản hợp đồng liền ký tên, Cố Nhiên nhin lại nhẩn, vẫn không nhin được tò mò hỏi: “Anh không sợ chúng tôi gài bẫy sao?”

“Lúc trước chị dâu đã đầu tư cho tôi biết bao nhiêu tiền rồi. Cho dù chị ấy bắt tôi làm công không lương vài năm tôi cũng không oán thán.” Tần Nam nghiêm chỉnh biểu đạt sự chân thành, bỗng nhiên cậu ngừng lại, cọt nhả bỏ sung: “Dĩ nhiên em biết chị dâu sẽ không bạc đãi em. Chị dâu, nhìn em xem, em vừa trong sáng vừa vô tội thế mà. Nhanh nói chị không gài bẫy em đi!”

“Dĩ nhiên...” Nhìn thấy biểu tình “em thừa biết chính là như thế mà” của cậu, cô cười khẽ: “Không phải. Bắt đầu từ hôm nay, chú chính thức bán mình cho Thần Thiên rồi. Kế hoạch tiếp theo của chú sẽ được gửi vào mail, ngoan ngoãn mà làm việc!”

“Ồ! Chị dâu à, em mới vừa trở về, còn chưa gặp anh họ với mời ăn bữa cơm nữa! À, em còn nghe nói anh họ có thể đi bộ nữa đúng không chị? Em phải kéo anh ra ngoài đi dạo mới được! Anh họ cứ ở nhà sớm muộn cũng nổi mồm meo...” Nếu là Lâm Du thì Tần Nam hoàn toàn không lo lắng. Cậu cố lộ ra biểu tình sợ sệt cùng lo lắng để lôi kéo mối quan hệ với Lâm Du.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Editor: Phan Đình Lâm

Cho đến khi Tần Nam chính thức lấy thân phận nghệ sĩ dưới trướng Thần Thiên lộ diện, Tinh Vũ mới biết thân phận chân thật của cậu. Xác định Tần Nam là thiếu gia nhà họ Tần, toàn bộ kế hoạch chen ép của bọn họ đều chết yểu, tức mà lại không dám nói ra miệng.

Tinh Vũ không khỏi âm thầm hối hận vì đã bỏ qua một con cá lớn. Xui xẻo hơn là bọn họ và Tần Nam còn hủy hợp đồng trong bất hòa, chỉ sợ cậu ta đã ghi hận bọn họ rồi. Sau này gặp mặt sợ rằng rất khó sống chung trong hòa bình, và ắt hẳn sẽ gặp những phiền toái không cần thiết.

Tin tức về Tần Nam truyền khắp nơi. Một phần fan hâm mộ nghĩ Tần Nam che giấu thân phận là vì muốn chứng minh năng lực thật sự của mình nên ngày càng cuồng nhiệt hơn.

Dĩ nhiên, có ủng hộ cũng sẽ có công kích. Phần còn lại chỉ trích Tần Nam không đủ thành thật. Số ít người bắt đầu bàn về tai tiếng mà Thần Thiên vương phải lúc trước, nói thẳng ra họ suy đoán Tần Nam đồng ý sử dụng quy tắc ngầm.

Đối mặt trước một loạt báo cáo, phương thức xử lý của Lâm Du rất đơn giản, cũng rất trực tiếp: Tổ chức buổi họp báo cho Tần Nam.

“Không sai, tôi thừa nhận gia thế của mình khá giả hơn người bình thường một chút. Nhưng không có nghĩa điểm khởi đầu của tôi thuận lợi hơn người

khác. Tôi nhận được danh hiệu thiên vương nhờ chính thực lực của mình. Tôi không muốn khi mọi người nhắc đến cái tên Tần Nam này, thứ đầu tiên xuất hiện trong đầu mọi người là gia thế của tôi chứ không phải quá trình tôi cố gắng phấn đấu. Nói thật, người nhà của tôi không ủng hộ tôi tiến thân vào giới giải trí, tôi cũng đã từng vì lí do này mà xảy ra mâu thuẫn với họ. Đến hiện tại vẫn chưa thể hòa hoãn.” Trong buổi họp báo này, ký giả đều đặt những câu hỏi rất sắc bén, Tần Nam trả lời thành thạo, nói xong cậu còn tặng kèm nụ cười bất đắc dĩ, chi điểm này thôi cũng đủ cho fan nữ tim đập loạn nhịp.

Nhắc tới chuyện cậu “đi ăn máng khác”, Tần Nam phản ứng: “Thật xin lỗi, tôi vốn nghĩ sẽ không muốn dựa vào gia thế nhưng hiện tại tôi đã vi phạm nguyên tắc rồi. Đáp ứng gia nhập Thần Thiên không phải là sự lựa chọn ban đầu, cũng không nằm trong kế hoạch năm năm của tôi. Vốn tôi còn mong chạm tay vào giải ảnh đế, chỉ có thể thực lực của tôi mới được công nhận hoàn toàn, sau đó tôi sẽ mặt dày nói cho mọi người biết chuyện tôi đã giấu giếm. Bất quá, lúc trước xảy ra một số chuyện không vui đã gây ảnh hưởng đến công việc và sinh hoạt của tôi. Vậy nên tôi không thể không chuyển đến Thần Thiên.”

“Ở chỗ này, tôi chỉ hy vọng, mọi người sẽ ngừng bình luận việc tôi “đi ăn máng khác”, cũng không cần ác ý công kích Thần Thiên. Những lời khó nghe kia, có lẽ đã từng tồn tại, nhưng từ nay về sau không thể phát sinh nữa. Tôi nguyện ý tin nhiệm Thần Thiên cũng như tin tưởng nhân cách của tổng giám đốc Thần Thiên - thiên tài dương cầm Lâm Du. Chị ấy đã từng được các danh sư quốc tế công nhận, đồng thời cũng là môn sinh tâm đắc của Hoàng lão tiên bối... Chắc hẳn ai cũng biết đến chị ấy rồi!” Tần Nam đột nhiên chuyển trọng điểm sang Lâm Du. Không khí trong hội trường cũng bớt căng thẳng hơn.

“Nói tóm lại, nếu các bạn yêu Tần Nam, cũng xin yêu cả Thần Thiên. Thần Thiên sau này sẽ là ngôi nhà mới của tôi. Các fan hâm mộ hãy cùng tôi giữ vững chén cơm ngon này nhé! Xin cảm ơn mọi người.” Tần Nam thật rất biết cách nói chuyện, cậu chẳng những thành công tiêu trừ tin tức bất lợi của mấy ngày trước, mà còn thuận lợi rửa sạch nghi án “quy tắc ngầm” cho Thần Thiên.

Tiếp theo sau đó là những câu hỏi liên quan đến những dự định sắp tới của Tần Nam, cũng có những phóng viên hỏi cậu có tự tin mình đoạt giải ảnh đế không... Cuộc họp báo thành công ngoài mong đợi của Lâm Du.

“Không tệ! Cậu ta hoàn toàn có thể tự mình giải quyết nguy cơ, phần giải thích chúng ta tốn công chuẩn bị không dùng được rồi.” Nhìn vẻ mặt tự tin của Tần Nam, Cố Nhiên thấp giọng nói với Lâm Du.

“Tần Nam đúng là một ngôi sao sáng!” Lâm Du gật đầu, bỗng nhiên lúc này điện thoại truyền tới tin nhắn ngắn. Mở ra nhìn nội dung, cô mỉm cười.

“Thế nào?” Hiếm thấy Lâm Du lộ ra nụ cười đắc ý thế này, Cố Nhiên tò mò hỏi.

“Hứa Mạch gửi tin tức tốt tới.” Đưa điện thoại di động cho Cố Nhiên xem, giọng của cô vẫn xen lẫn nụ cười.

“Tần Nam được đề cử giải ảnh đế!” Ngạc nhiên nhìn nội dung tin nhắn, Cố Nhiên nói: “Tiểu tử này không phải người! Vừa mới nhắc tới giải ảnh đế, lập tức liền có cơ hội ôm giải rồi sao?”

“Cũng không nhất định sẽ ôm được giải. Nhưng ít ra đó là một tin tức tốt.” Bộ phim đề danh Tần Nam đến được với giải thưởng cao quý này chính là bộ phim điện ảnh thứ hai mà Lâm Du bỏ vốn đầu tư. Lúc ấy không người nào coi trọng, không nghĩ tới lại trở thành cột mốc đánh dấu Tần Nam được đề cử danh hiệu ảnh đế.

“Dù thế nào cũng đáng giá chúng ta ăn mừng!” Cố Nhiên vừa nói xong liền đi về phía khu vực trung tâm buổi họp báo ngay, trước lúc buổi họp báo kết thúc, cười híp mắt tuyên bố tin tức tốt.

Lâm Du không ngăn cản hành động của Cố Nhiên. Hứa Mạch gửi tin nhắn đến vào lúc này chắc cũng có ý nghĩ giống cô. Cho dù Cố Nhiên không nghĩ đến việc công bố tin này cô cũng sẽ đứng lúc nhắc nhở Cố Nhiên.

“Thật? Có phó tổng sẽ không đùa giỡn tôi chứ?” Kê đưa ra nghi vấn đầu tiên không phải phóng viên mà là Tần Nam. Trước đó cậu hoàn toàn không nhận được tin tức gì cả, hiện tại nghe Cố Nhiên nói ra cậu rất kinh ngạc.

“Chuyện quan trọng thế này có thể tùy ý đùa giỡn sao? Xem ra phó tổng tôi đây không đáng tin cậy nha! Vừa rồi ai mới hy vọng giữ được công ăn việc làm ổn định vậy ta? Phó tổng tôi đây đưa ra lời cảnh cáo với Tần thiên vương, chén cơm của cậu đã “tràn ngập nguy cơ” rồi.” Ngay trước một đám ký giả, Cố Nhiên công khai đùa giỡn Tần Nam.

Những người khác mang theo thiện ý chúc mừng Tần Nam. Tiếng đèn flash “rắc rắc rắc rắc” vang lên lưu lại phản ứng chân thật của Tần Nam lúc này.

Buổi họp báo kết thúc tốt đẹp! Tin tức Tần Nam được đề cử giải ảnh đế tràn ngập mặt báo. Sự hồi tiếc của Tinh Vũ đã không thể diễn tả bằng ngôn từ. Thần Thiên đúng là gặt quả ngon không tốn công mà!

Nói Thần Thiên nhận được lộc mà không tốn công cũng không phải. Dù sao trong bộ phim kia Lâm Du cũng đã góp công lao không nhỏ. Phải nói là Thần Thiên “gieo nhân thiện gặt quả lành” mới đúng!

Cuối cùng Lâm Hồng Tín vẫn không thể vay tiền từ ngân hàng. Chỗ sơ hở của Bác Dương ông không giải thích được, Lâm Du lại không chịu hỗ trợ, Lâm Hồng Tín bức bối không muốn về nhà. Ông suốt ngày nếu không ở công ty thì đến quán rượu.

Tôn Uyển Đình rất bất mãn trước những việc làm của Lâm Hồng Tín. Có nhà mà cũng không trở về, không chừng bên ngoài có người mới! Ý nghĩ đó tồn tại trong đầu Tôn Uyển Đình xóa không được, bà khế cẩn rằng đi đến Bác Dương. Bà muốn tìm Lâm Hồng Tín nói rõ ràng mọi chuyện.

Nói rõ ràng? Người ông không muốn nhìn thấy nhất ngoại trừ Tôn Uyển Đình chính là Lâm Nhất Thiên. Ông không nói hai lời ra lệnh bí thư chặn bà ở

ngoài cửa.

Đến công ty nhà mà cũng bị ngăn lại! Ông ta đang dở trò gì đây? Tôn Uyển Đình tức giận, sắc mặt xanh mét, ngay trước mọi người cho bí thư một cái tát vang dội. Sau đó bà đẩy bí thư sang một bên, tự ý xông vào văn phòng Lâm Hồng Tín.

Công việc đã làm ông phiền muộn không thôi, giờ tới Tôn Uyển Đình đến gây huyên náo! Lâm Hồng Tín vỗ bàn rống giận: “Bà còn dám gây sự nữa thì chúng ta ly hôn!”

Tôn Uyển Đình đứng hình, sau đó bà cười lạnh: “Được nha! Tôi biết sớm muộn gì cũng có ngày này! Lâm Hồng Tín, ông đừng có quên, tôi với ông cùng ‘ngồi trên một chiếc thuyền’. Ông dám ly hôn với tôi thì chúng ta ‘cá chết lưới rách’!”

Cá chết lưới rách... Không thể ngờ đây là chuyện cũ ông không muốn nhắc đến nhất. Lạnh lùng nhìn Tôn Uyển Đình, Lâm Hồng Tín tức giận nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tôn Uyển Đình, bà đừng quên sự kiện kia bà cũng có phần. Bà cứ náo, tôi phụng bồi!”

“Ông giỏi lắm! Ông chờ xem tôi và ông ai gan lớn hơn!” Tôn Uyển Đình nói xong bèn nghiêng đầu rời đi.

Lâm Hồng Tín bĩu môi khinh thường. Ông không tin Tôn Uyển Đình có lá gan đó, dám đến cục cảnh sát tự thú. Chuyện năm đó ông trốn không thoát, Tôn Uyển Đình cũng không thể thoát thân. Hai người bọn họ sống với nhau đến bây giờ vì đôi phương đều nắm giữ bí mật không thể để người khác biết.

Quả thật Tôn Uyển Đình không có can đảm đi tự thú, nhưng bà có gan đi tìm Lâm Du. Đến trước cửa công nhà họ Hứa, Tôn Uyển Đình hít sâu một hơi, lên tiếng gọi to: “Lâm Du, cô ra đây cho tôi! Tôi có lời muốn nói với cô!”

Lâm Du đang định ra ngoài, vừa bước ra khỏi cửa thì nghe tiếng bà gọi.

“Không muốn gặp thì cho người đuổi bà ta đi.” Hứa Mạch đang tập đi ở phòng khách nên cũng nghe được những lời Tôn Uyển Đình nói.

“Không cần. Nghe thử xe bà ta muốn nói cái gì.” Thấy bộ dáng dù bất cứ giá nào cũng phải gặp cô, cô bèn nghĩ có thể chuyện này không liên quan đến Bác Dương, vậy nên, cô mời bà ta vào.

Những người làm đang có mặt ở phòng khách của Hứa gia đều tránh đi hết, chỉ còn có Hứa Mạch. Hắn cũng không chào hỏi bà, chỉ chăm chú luyện tập đi bộ. Hiện giờ hắn không cần dựa vào nạn cũng có thể đi được mấy bước. Thành công gần ngay trước mắt, từ đầu đến cuối hắn chưa từng nhúc nhích từ bỏ.

Ngồi xuống ghế không lâu, Tôn Uyển Đình mở miệng hỏi: “Tiểu Du, con thật không chịu cứu Bác Dương?”

“Mẹ tới đây để nói chuyện này sao?” Tầm mắt Tôn Uyển Đình luôn liếc nhìn Hứa Mạch, Lâm Du không tin mục đích thực sự Tôn Uyển Đình tới chính là Bác Dương. Rốt cuộc bà ta đang che giấu điều gì?

“Mẹ...” Tôn Uyển Đình chần chờ. Ngồi trước mặt Lâm Du, thấy ánh mắt Lâm Du nhìn mình bà bỗng cảm thấy sợ. Nếu như nói ra bà cũng có dính líu, Lâm Hồng Tín nhất định sẽ chết cần bà không buông. Huống chi bà và Lâm Hồng Tín còn chưa đi đến bước mấu chốt kia mà!

“Mẹ, con còn có việc phải lập tức ra ngoài. Nếu như mẹ không muốn nói vậy thì con xin phép đi trước.” Lâm Du đứng lên, suy nghĩ một chút lại bổ sung: “Nếu quả thật là vì Bác Dương thì mẹ nói ba đến nói với con. Nguy cơ của Bác Dương lớn thế nào ba rõ ràng hơn. Chỉ vì ba không đến tìm nên con mới nghĩ mẹ đang làm náo.”

Nếu là ngày xưa, Tôn Uyển Đình sẽ không suy nghĩ nhiều về những lời Lâm Du nói. Nhưng hôm nay mới vừa cãi một trận với Lâm Hồng Tín nên giờ bà không nhìn được phát tác con giận: “Tiểu Du, chẳng lẽ trong lòng con mẹ không thân cận con hơn ba sao? Từ nhỏ đến lớn, con do một tay mẹ chăm sóc. Ba của con, ông ta đã làm được gì? Ngoại trừ đi suốt đêm không về ra, căn bản ông ta không hề quan tâm đến ba mẹ con chúng ta!”

“Xin lỗi mẹ, con chưa từng biết ba có thói xấu đi suốt đêm không về. Nếu như ba cả đêm không về khẳng định là bởi vì có công việc phải làm. Nói tới nói lui vẫn là mẹ quá đa nghi thôi...” Nhắc tới Lâm Hồng Tín, tâm tình Tôn Uyển Đình rất kích động. Lâm Du không để lại dấu vết nhìn một cái Hứa Mạch, sau khi ám chỉ, Lâm Du ra sức bảo vệ Lâm Hồng Tín.

“Không phải như vậy! Ba của con ông ta muốn ly hôn với mẹ. Ông ta cũng không suy nghĩ một chút, ban đầu nếu không phải mẹ giúp ông thì ông có thành công được như ngày hôm nay không? Không có mẹ, Bác Dương đã sớm bị Lâm Hồng Tín đoạt đi, đã sớm...” Tôn Uyển Đình nhất thời xúc động lớn. Nhưng mà ba chữ “Lâm Hồng Tín” kia giống như cái tên cấm kỵ, ngay cả bà lỡ lời nói xong còn bị dọa.

“Lâm Hồng Tín? Cha ruột của con? Mẹ, con nhớ ông nội từng nói, Bác Dương vốn thuộc về bác hai thì sao phải cướp? Hơn nữa mẹ vừa nói mẹ còn giúp ba, mẹ giúp ba làm cái gì? Hai người đã che giấu con chuyện gì?” Cái chữ “giúp” kia của bà, Lâm Du biết rất rõ. Vụ tai nạn kia không phải ngoài ý muốn mà là do Lâm Hồng Tín và Tôn Uyển Đình làm.

Lâm Du biết chân tướng nhưng lại không có chứng cứ. Cô đang chờ ngày bọn họ tranh chấp, trong lúc tức giận sẽ vô tình nói ra. Cô thật không ngờ ngày đó đến nhanh như vậy!

Lâm Du còn tưởng rằng chờ đến khi bị ép vào bước đường cùng thì cả hai người họ mới khai ra sự thật kia. Ai ngờ cô ở bên này còn chưa tìm được cách thì hai người bọn họ đã nội bộ lục đục.

“Tôi... Tôi không biết, cái gì tôi cũng không biết. Không phải như cô nghĩ, không phải vậy! Tôi không có hại Lâm Hồng Tín, không có!” Trong lúc cấp

bách, Tôn Uyển Đình càng hoảng loạn và mất bình tĩnh. Không nhận được rít gào lên đồng thời nói ra sự việc mình đã cố công che giấu mấy năm nay.

“Hại? Mẹ, đừng nói với con chuyện cha mẹ ruột của con gặp tai nạn có liên quan tới mẹ nha? Nếu không phải như vậy, tại sao mẹ lại dùng từ “hại” này?” Lâm Du từng bước ép sát, nhìn chằm chằm Tôn Uyển Đình chất vấn.

“Không, không phải. Không liên quan tới tôi, tôi không có! Đều là Lâm Hồng Tín làm, đều là ông ta làm. Tôi là bị ép buộc, tôi cái gì cũng không...” Tôn Uyển Đình không nên tới Hứa gia. Bản thân ở Hứa gia bà vốn đã khần trương. Trong phòng khách còn có Hứa Mạch làm bà càng thêm hốt hoảng.

“Là ba làm sao?” Lâm Du đột nhiên rút đi khí thế cường đại, lui về phía sau hai bước, giọng bình tĩnh: “Con sẽ tìm ba hỏi rõ ràng.”

“Con cứ tìm ông ta. Mẹ còn có việc, mẹ đi trước!” Lần này không phải Lâm Du đi mà là Tôn Uyển Đình ngồi không yên. Vội vàng cầm túi sách, cũng không dám nhìn về phía Hứa Mạch, vọt ra khỏi Hứa gia.

Đưa mắt nhìn Tôn Uyển Đình rời đi, Lâm Du đứng lặng trong chốc lát, sau đó quay đầu nhìn về phía Hứa Mạch.

Hứa Mạch coi như không có chuyện gì xảy ra táy máy điện thoại di động, cảm nhận được Lâm Du đang nhìn sang, hẩn hững Lâm Du gật đầu một cái.

Khi Lâm Nhất Thiên về đến nhà, cô ta cũng không phát hiện Tôn Uyển Đình có cái gì không đúng. Cô ta vẫn trở về phòng, leo lên giường nằm ngủ. Đạo này cô ta chơi bởi bất chấp thời gian, hiện tại thật là mệt mỏi.

Sau khi nhận được điện thoại của Lâm Du, Lâm Hồng Tín về nhà ngay. Ông tức giận tát Tôn Uyển Đình một cái: “Bà điên rồi sao? Bà nói với Lâm Du cái gì? Không sợ Lâm Du báo cảnh sát bắt chúng ta hả?”

“Muốn bắt cũng là bắt ông. Năm đó là ông táy máy tay chân trên xe Lâm Hồng Hiến, không liên quan gì tới tôi. Cùng lắm tôi biết chuyện không báo thôi, tôi không phải thù phạm” Từ Hứa gia đi ra, Tôn Uyển Đình không ngừng tự thôi miên. Hiện nhiên giờ đây bà đã thuyết phục chính mình thành công.

“Nói bậy nói bạ. Người lập kế hoạch là bà, bà chính là chủ mưu. Nhiều lắm tôi là tông phạm. Người bị phán tử hình chính là hung thủ sau màn như bà đây!” Tâm lý Lâm Hồng Tín vững hơn nhiều so với Tôn Uyển Đình. Vậy nên dù Lâm Du gọi điện đến ông cũng có khả năng xoa dịu cô rồi trở về nhà tìm Tôn Uyển Đình tính sổ.

“Không phải vậy, không phải như vậy! Ban đầu là do ông nói, trừ khử được Lâm Hồng Hiến thì Bác Dương mới trở thành của hai ta. Tôi chỉ là... Tôi chẳng qua chỉ nói vu vơ, ai dè ông làm thật. Đúng! Đó không phải là chủ ý của tôi, tôi chưa từng muốn hại chết Lâm Hồng Hiến. Hết thầy đều do ông sai khiến, là ông muốn giết Lâm Hồng Hiến, là ông!” Tôn Uyển Đình một mực không thừa nhận, bà chỉ nói lấy thôi ai ngờ ông ta làm thật. Sau khi làm xong Lâm Hồng Tín mặt dày đắc ý chạy tới giành công với bà dọa không thể ngủ yên giấc cả tuần lễ.

Thời gian từ từ trôi qua, mọi chuyện dần dần bị vùi lấp. Hiện tại suy nghĩ lại, những lời nói lẩy của bà cũng chỉ là một cái cớ của Lâm Hồng Tín. Dù lúc ấy bà không nói những câu đó thì ông ta cũng sẽ không bỏ qua cho Lâm Hồng Hiến. Ông ta thật sự muốn giết Lâm Hồng Hiến, ai cũng không ngăn cản được.

“Thật sao? Những lời bà nói ai có thể tin tưởng? Tình cảm giữa tôi và anh hai rất tốt, dù anh ấy có làm tổng giám đốc của Bác Dương thì tôi cũng không thiếu tiền, tôi vẫn có số cổ phần của riêng mình mà. Tại sao tôi phải hại anh? Ngược lại là bà, bởi vì bà căm hận anh hai không yêu bà, bởi vì căm ghét chị dâu đã cướp đi người trong lòng của bà, cho nên bà mới nhọc lòng gả tới Lâm gia, vắt hết óc tìm cơ hội hại chết anh chị hai... Bà mới chính là “tội nhân thiên cổ”, trời đất không thể dung tha!” Lâm Hồng Tín vừa dứt lời mà, trên lầu truyền tới tiếng vang thanh thúy của đồ sứ bị vỡ.

Hai người đang hăng say cãi và ngẩng đầu nhìn lên. Lâm Nhất Thiên mặc đồ ngủ đang đứng ở cầu thang, bên chân là từng mảnh vụn của bình hoa.

“Cha, mẹ, những điều hai người nói chính là sự thật? Hai người.. Hai người giết cha mẹ ruột của Lâm Du?” Sao lại như vậy? Làm sao có thể? Trong lúc vô tình, Lâm Nhất Thiên đã nghe được đoạn đối thoại đáng sợ kia.

Không phải như vậy! Khẳng định không phải như vậy! Cô khát nước nên mới định xuống lầu dưới. Cô đang nằm mơ. Cô không nghe được gì cả. Tất cả đều là giả. Khi tỉnh dậy cô sẽ quên đi thôi.

Lâm Nhất Thiên tự an ủi mình vô số lần, cô ta uốn người trở về phòng, vừa đi vừa lẩm bẩm: “Tôi không nghe thấy cái gì hết! Cái gì tôi cũng không nghe thấy! Tôi rất mệt, tôi muốn trở về phòng ngủ. Tỉnh dậy liền quên hết, quên hết...”

Nhìn Lâm Nhất Thiên cứ như vậy trở về phòng, Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình im lặng. Làm sao bây giờ? Sự tình càng náo càng lớn, người biết càng ngày càng nhiều, bọn họ... Rốt cuộc bọn họ nên giải thích thế nào đây?

Không cho Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình quá nhiều thời gian suy nghĩ. Bởi vì Lâm Du báo án nên hai người bọn họ được mời đến cục cảnh sát cho lời khai.

Cũng trong lúc đó, tình hình xoay vòng vốn của Bác Dương đang nguy cấp, những người quản lý không có khả năng dàn xếp, công ty hỗn loạn như rắn mất đầu. Thời khắc mấu chốt, Lâm Du ra tay lấy lại Bác Dương, trở thành tổng giám đốc mới nhậm chức.

Chỉ trong một đêm, Bác Dương đổi mới hết những quản lý tâm phúc của Lâm Hồng Tín, thay toàn bộ bằng ê kíp lãnh đạo của công ty mới do Hứa Mạch mở cho cô.

Lâm Nhất Thiên nhận ra được sự tình có gì đó không đúng, lấy tốc độ nhanh nhất chạy đến Bác Dương, lại bị bảo vệ chặn ở bên ngoài. Nhìn tòa cao ốc,

cao vút trước mắt, Lâm Nhất Thiên giậm chân, làm loạn cũng mấy bảo vệ một hồi cũng không thể bước chân vào Bác Dương.

”Lâm Nhất Thiên?” Đứng dịp thấy một màn như vậy, Chu Tuyền dừng bước, mở miệng gọi.

Lâm Nhất Thiên nghe tiếng nghiêng đầu, thời điểm nhìn thấy Chu Tuyền, sắc mặt càng trở nên khó coi hơn: “Tại sao là anh? Anh cũng là đến tìm Lâm Du?”

”Ừ, nói chuyện hợp tác.” Nghe Lâm Du trở thành tổng giám đốc của Bác Dương, phản ứng đầu tiên của Chu Tuyền chính là chạy tới giúp Lâm Du một tay. Nghe nói vốn của Bác Dương gặp vấn đề, chắc hẳn Lâm Du sẽ không cự tuyệt sự tương trợ của cậu. Cũng khó nói, cậu với Lâm Du cũng có thể vì vậy mà về lại với nhau, hóa giải mâu thuẫn cùng ân oán cũng không chừng.

”Hừ! Quả nhiên “lòng lang dạ sói! Vong ân bội nghĩa! Lâm Du là như vậy, anh cũng như vậy. Các người đều là “cá mè một lứa”, cũng không phải thứ tốt lành gì!” Nghe Chu Tuyền giải thích, Lâm Nhất Thiên tức trợn mắt.

Lâm Nhất Thiên hỏi qua cấp dưới thân tín của Lâm Hồng Tín, khi Bác Dương gặp phải nguy cơ lúc, Lâm Hồng Tín đến tìm Chu thị lại bị cự tuyệt. Mà nay Lâm Du lên làm tổng giám đốc, Chu Tuyền lại chạy đến đưa tiền ngay.

”Lâm Nhất Thiên, nói chuyện phải nói chứng cứ, tôi không có đắc tội với cô, cũng không có nghĩa vụ đứng đây nghe cô tút gậy.” Đối với Lâm Nhất Thiên, Chu Tuyền đã sớm không còn tình cảm. Đừng tưởng rằng cậu không biết những việc làm buông thả gần đây của Lâm Nhất Thiên, đơn giản là khó coi, xấu hổ mất mặt!

”Chứng cứ gì? Anh cũng chạy đến đây thì cần gì chứng cứ. Chu Tuyền, làm người không nên quá vô si, giống như anh và Lâm Du như vậy, sớm muộn cũng sẽ gặp báo ứng!” Lâm Nhất Thiên đã giận đến cả người phát run, chỉ thẳng vào mũi Chu Tuyền mà nói.

”Gặp báo ứng cũng là một nhà ba người của cô. Cũng không nhìn một chút xem hiện tại Lâm gia biến thành hình dáng ra sao. Cũng do cô tự làm tự chịu, mất tất cả cũng đáng đời!” Nguyên nhân cụ thể Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình bị cảnh sát bắt đi, người ngoài tạm thời chưa biết nhưng trong lòng Chu Tuyền biết rõ.

Hiện nay Lâm Du lên làm tổng giám đốc Bác Dương, Lâm Nhất Thiên lại không thể bước vào... Chu Tuyền sao không thể đoán nội bộ Lâm gia xảy ra mâu thuẫn? Lâm Du là đang phản kích!

Những điều Chu Tuyền nói Lâm Nhất Thiên không phản bác được. Cô ta cầm túi xách đập tới tấp về phía Chu Tuyền, hung tợn mắng: “Chu Tuyền, tên khốn kiếp!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Editor: Phan Đình Lâm

Khốn kiếp sao? So với cậu thì hai từ này dùng cho Lâm Nhất Thiên phù hợp hơn nhiều! Lạnh lùng nhìn Lâm Nhất Thiên, Chu Tuyền xoay người, sải bước đi vào cao ốc Bác Dương.

Lâm Nhất Thiên muốn theo vào nhưng lại bị bảo vệ ngăn lại. Cô ta tức giận, quay đầu trợn mắt nhìn bảo vệ và quát: “Rốt cuộc các người sao lại chỉ cản một mình tôi? Có người vừa mới vào kìa, sao không gọi mà đi cản hẳn?”

”Thật xin lỗi. Chúng tôi chỉ nhận được chỉ thị cản một mình cô Lâm lại thôi.” Bảo vệ ở Bác Dương ai cũng biết Lâm Nhất Thiên là ai nhưng cấp trên đã ra lệnh thì bọn họ chỉ có thể chấp hành. Về phần có đắc tội người nào không thì không tới phiên bọn họ quản.

”Quả nhiên các người đều biết tôi! Đã biết tôi là ai mà còn dám cản tôi ở bên ngoài, các người chán sống hết rồi hả? Tôi sẽ đuổi cổ hết các người ra khỏi công ty!” Chính tai nghe bảo vệ nói đây là mệnh lệnh của cô ta, sắc mặt Lâm Nhất Thiên trầm xuống.

Các nhân viên bảo vệ đều không trả lời, chuyển tầm mắt sang hướng khác, không nhìn Lâm Nhất Thiên nữa. Trên dưới Bác Dương hiện nay ai cũng biết, “đại tiểu thư” Lâm Du mới là tổng giám đốc. Về phần “nhị tiểu thư” này, nếu cô ta muốn lập uy phong như trước kia với bọn họ thì chờ đến kiếp sau đi.

Cho dù Lâm Nhất Thiên có làm gì thì họ vẫn ngăn không cho cô ta vào. Không thể làm gì nữa nên cô ta chỉ có thể đợi ở bên ngoài. Lâm Nhất Thiên không tin cô ta sẽ không đợi được Lâm Du!

Đúng là Lâm Du đang ở Bác Dương. Vừa tiếp lấy Bác Dương, cô yêu cầu thư kí lấy đến không ít tài liệu, nhất là những hạng mục Lâm Hồng Tín thua lỗ. Cũng nhờ Hứa Mạch chuẩn bị cho cô không ít nhân viên giỏi chuyên môn cùng chia sẻ với cô, vậy nên cô bớt được rất nhiều phiền toái, không đến nỗi luống cuống tay chân.

Nghe thư kí báo Chu Tuyền đến, Lâm Du gạt đầu một cái, cũng không từ chối gặp.

Biết được Lâm Du đồng ý gặp, trong lòng Chu Tuyền không khỏi vui vẻ, đi ngay đến văn phòng Lâm Du.

Đối với ý đồ của Chu Tuyền, hiển nhiên Lâm Du không cảm kích. Số vốn sơ hở của Bác Dương cô đã lấp vào. Lần này trở lại, cái cô không thiếu nhất là tiền, hơn nữa cô còn có một hậu thuẫn hùng hậu là Hứa Mạch ở phía sau.

“Anh biết em có Hứa gia hỗ trợ.” Không nghĩ là Lâm Du sẽ cự tuyệt, Chu Tuyền nhếch miệng, khề thờ dài: “Nhưng em không cảm thấy mình nên độc lập về kinh tế sao? Mặc kệ Hứa Mạch đối xử với em tốt như thế nào, khi em nhận tiền của bọn họ thì địa vị của em sẽ bị hạ thấp xuống. Một khi em với Hứa Mạch cãi nhau, phần bất lợi sẽ nghiêng về em.”

“Vậy anh cảm thấy nếu tôi nhận tiền của anh thì sẽ không lệ thuộc sao?” Lâm Du cười lạnh, ngẩng đầu lên, nhìn Chu Tuyền hỏi.

“Dĩ nhiên sẽ không. Với tình cảm của chúng ta bao lâu nay, chẳng lẽ em không cho là... Cứ cho là có vay có trả đi, cũng phải chọn người có quan hệ rõ ràng với mình, một khi trả hết tiền sẽ hết nợ.” Đây là điều Chu Tuyền không muốn thừa nhận, nhưng cũng chỉ có cách này thì quan hệ giữa cậu với Lâm Du mới xích lại gần hơn được thôi. Mặc dù suy nghĩ có chút buồn cười, nhưng đối với Chu Tuyền mà nói thì hữu dụng là được.

“Không cần.” Đáp lại Chu Tuyền là sự cự tuyệt ngay lập tức của Lâm Du: “Tôi không thiếu tiền.”

“Tiểu Du, em không cần phải khách khí. Cửa ải lần này của Bác Dương rất lớn, em sẽ khó mà chống đỡ nổi. Anh biết em ghét anh, nhưng anh thật tâm muốn giúp em, và cũng đủ năng lực giúp em.” Chu Tuyền nói tới chỗ này, hơi dừng lại rồi mới nói: “Bên ngân hàng em cũng phải cùng họ thương lượng, thuyết phục này nọ. Thôi thì em nhận tiền của anh đi!”

“Chu Tuyền, anh nghe không hiểu tiếng người sao? Tôi không thiếu tiền, cho tới bây giờ cũng không thiếu. Lúc trước ông nội tôi có ở đây, không người nào có thể khi dễ được tôi. Hiện nay ông nội của tôi không còn, cũng không ai có cơ hội đó. Huống chi...” Học bộ dáng Chu Tuyền mới vừa rồi, Lâm Du cũng ngừng một chút: “Nếu tìm người vay tiền tôi sẽ trực tiếp gọi điện đến Chu Lăng, như vậy bớt phiền phức hơn.”

Sắc mặt Chu Tuyền nhất thời thay đổi: “Tiểu Du, em với Chu Lăng, các người... Các người thật sự liên thủ trả thù tôi?”

“Sai. Đúng là tôi có hợp tác cùng anh Chu nhưng không phải vì anh. Giải trí Thần Thiên lớn như vậy, muốn găm một miếng cũng không phải việc dễ. Tôi đường đường chính chính tìm anh Chu hợp tác, chỉ vì lợi ích cá nhân, không liên quan bất kì kẻ nào.” Dĩ nhiên cô sẽ trả thù Chu Tuyền, nhưng không phải bây giờ. Chờ đến khi tình hình Bác Dương ổn định, chờ đến lúc giải quyết triệt để Lâm gia bên này xong thì sẽ đến lượt Chu Tuyền!

“Nếu là vì lợi ích, tại sao em không thể hợp tác cùng anh? So với Chu Lăng, anh với em quen thuộc hơn mà! Em hiểu được con người Chu Lăng bao nhiêu? Em biết được bộ mặt thật của Chu Lăng sao? Căn bản anh ta không tốt như em nghĩ đâu. Anh ta...” Chu Tuyền không ngừng công kích sau lưng Chu Lăng nhưng rồi cậu ngừng lại khi nhìn thấy sự châm chọc trong mắt Lâm Du. Vào giờ khắc này, bỗng nhiên cậu cảm nhận được trong mắt cô, cậu chỉ là một kẻ ngang ngược tàn ác, một kẻ chẳng ra gì.

“Tôi mặc kệ anh và anh Chu có ân oán gì, cũng không muốn quan tâm tới chuyện nhà họ Chu. Tôi chỉ đứng trên lập trường của mình, lựa chọn người có lợi đối với tôi thôi. Về phần Chu Lăng là loại người nào, liên quan gì đến tôi! Tôi tìm đối tượng hợp tác chứ không tìm đối tượng nói chuyện yêu đương. Chỉ cần có lợi ích thì sự hợp tác sẽ không chấm dứt, chỉ vậy mà thôi! Được rồi, nếu chẳng thể hiểu nhau thì nói nhiều cũng vô ích, anh có thể đi.” Cô đã lãng phí thời gian cho Chu Tuyền đủ nhiều rồi, Lâm Du mở văn kiện trên bàn ra, tiếp tục công việc còn lơ dờ.

Đối mặt với thái độ như vậy của Lâm Du, Chu Tuyền có cảm giác mặc dù hai người bọn họ gần nhau trong gang tấc, nhưng kì thực cách xa nhau ngàn dặm. Cậu cảm thấy thất bại. Có lẽ từ thời điểm cậu lựa chọn buông bỏ Lâm Du thì tất cả mọi thứ đều chấm dứt. Dù là hiện tại cậu có muốn đền bù cũng sẽ không nhận được sự tha thứ của cô.

Cậu cố ý ngồi lại thật lâu nhưng vẫn không được cô chú ý, thần sắc Chu Tuyền âm trầm, thất vọng đứng lên. Cậu theo hướng cửa đi hai bước, lại không cam lòng dừng lại. Quay đầu nhìn Lâm Du, trịnh trọng nói: “Anh đi đây. Nếu như có việc cần anh giúp thì cứ gọi anh. Anh nhất định sẽ đến ngay, phục vụ miễn phí 24/24.”

Cái cam kết của cậu cũng không lấy được chút phản ứng nào của Lâm Du. Cô không tin Chu Tuyền! Có một số việc, trải qua một lần là đủ rồi. Lần trước cô đã thua quá thảm, lần này, đầu óc của cô rất thanh tỉnh, sẽ không hồ đồ một lần nữa!

Lâm Nhất Thiên đợi rất lâu trước cửa chính, người cô ta đợi mãi không thấy ra nhưng cô ta lại thấy được Chu Tuyền. Nhìn về mặt ủ rũ cúi đầu của cậu, Lâm Nhất Thiên biết chắc lần này cậu ta tay không trở về.

Thấy Chu Tuyền chỉ lo cúi đầu đi về phía trước, Lâm Nhất Thiên phần chần chừ, mặt lộ vẻ cười nhạo đi đến đứng trước mặt Chu Tuyền: “Anh không có mặt sao? Đi bộ cũng không nhìn về phía trước!”

Nghe được giọng của Lâm Nhất Thiên, trong mắt cậu lóe lên tia không nịnh được: “Tôi còn tưởng rằng cô đã thức thòi rồi đi.”

“Hắc! Lời này của anh thật buồn cười. Nơi này là Bác Dương đấy. Coi như đổi Lâm Du làm tổng giám đốc thì tòa cao ốc này cũng của nhà họ Lâm. Tôi vẫn là người của Lâm gia, em gái của Lâm Du, “nhị tiểu thư” nhà họ Lâm. Dựa vào cái gì mà tôi phải rời đi trong khi anh vẫn còn đứng đây?” Lâm Nhất Thiên giận quá mà cười, tận lực châm chọc Chu Tuyền.

“Không sai. Cô quả thật họ Lâm, cũng là em gái của Lâm Du. Nhưng vậy thì thế nào? Dám hỏi “nhị tiểu thư” cao quý nhà họ Lâm, hiện giờ sao cô không được bước vào đó? Chỉ sợ bởi vì tổng giám đốc của Bác Dương là Lâm Du nên cô mới cái gì cũng không làm được đấy! Lâm Nhất Thiên, làm

người cần phải biết thức thời. Cái không thuộc về mình thì đừng có cưỡng cầu làm gì” Để lại mấy lời như vậy, Chu Tuyền vòng qua người Lâm Nhất Thiên rồi đi.

Sắc mặt Lâm Nhất Thiên khó coi đến cực điểm. Không chút suy nghĩ, cô ta đuổi theo Chu Tuyền. Lúc Chu Tuyền lên xe ngồi vào ghế lái thì cô ta cũng mở cửa ngồi vào ghế bên cạnh.

“Lâm Nhất Thiên!” Chu Tuyền vốn muốn quay đầu xe nhưng ngay lúc đó lại thấy Lâm Nhất Thiên, tức giận nói: “Rốt cuộc cô muốn làm gì? Đi xuống!”

“Tôi không xuống! Anh đi đâu tôi theo đó.” Chu Tuyền càng không muốn thấy mặt cô ta thì cô ta càng muốn lượn qua lượn lại trước mặt cậu ta. Cô ta không được dễ chịu thì Chu Tuyền cũng đừng mong được sống yên ổn. Dám cười nhạo cô sao? Cứ chờ coi!

“Cô không cảm thấy bây giờ cô nên đến đồn công an với ba mẹ cô à? Không lo nghĩ cách để họ thả ba mẹ cô thì thôi! Cô còn quần theo tôi làm gì? Tôi sẽ không giúp hai người họ đâu!” Chỉ số thông minh của Lâm Nhất Thiên, Chu Tuyền hoàn toàn không có cách nào hình dung, mà cũng lười đánh giá.

“Ba mẹ tôi tự bản lĩnh, họ mới không cần tôi đến làm loạn. Tôi cho anh biết, không quá ba ngày, ba mẹ tôi sẽ được thả ra! Chút thủ đoạn nho nhỏ kia của cô ta cũng đòi đòi phó ba mẹ tôi sao? Thật nực cười!” Nói đến Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình, Lâm Nhất Thiên không có một chút lo lắng nào. Cô đã theo lời ba mình tìm luật sư rồi, rất nhanh họ sẽ được thả ra.

“Tại sao Lâm Du lại đối phó với ba mẹ cô?” Chưa biết được tình huống cụ thể như thế nào nên Chu Tuyền không vội đuổi Lâm Nhất Thiên xuống xe. Cậu hí húp, giả vờ lơ đãng nói: “Chắc là ba mẹ cô chọc giận Lâm Du chứ gì! Giống như lần trước bọn họ buộc Lâm Du thay cô gả vào Hứa gia. Nếu như là tôi, một khi có cơ hội trở mình tôi nhất định sẽ trở về trả thù!”

“Không phải vì chuyện lập gia đình kia! Nhờ phúc của tôi nên Lâm Du mới có thể tốt số gả cho Hứa Mạch, cô ta còn dám vì chuyện này trả thù chúng tôi?” Nói đến Hứa Mạch, Lâm Nhất Thiên cảm thấy phiền não! Vậy nên cô ta càng dùng những từ ngữ khó nghe hơn để nói về Lâm Du: “Cô ta chính là “ăn no rừng mỡ”, không có chuyện làm, còn khi không lời chuyện cũ của ba mẹ tôi, còn nói ba mẹ tôi hại chết thân sinh...”

Những từ tiếp theo đang định nói ra miệng lại bị Lâm Nhất Thiên nuốt trở vào. Lâm Nhất Thiên hoảng hốt, mở cửa xe định đi xuống.

“Chờ một chút.” Chu Tuyền kéo Lâm Nhất Thiên lại. Không để ý sự không tình nguyện của cô ta, cậu tiếp tục hỏi: “Thân sinh cái gì? Cha mẹ ruột?”

Chuyện Lâm Du không phải con gái ruột của Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình là do chính miệng Lâm Hồng Tín nói cho Chu Tuyền biết. Mà chính cậu ta cũng có thân phận đặc biệt nhạy cảm nên rất đề ý điều này.

“Không phải!” Lâm Nhất Thiên ngồi thẳng, cố gắng lắc đầu: “Không phải, không phải! Chuyện ba mẹ Lâm Du xảy ra tai nạn xe cộ không liên quan đến ba mẹ tôi, mọi chuyện đều là do Lâm Du “nói hươu nói vượn”, cô ta cố ý hãm hại ba mẹ tôi, cô ta không yên lòng...”

“Quả nhiên là vậy.” Lâm Nhất Thiên càng chối, ngược lại Chu Tuyền càng khẳng định được chân tướng mọi chuyện. Nhà họ Chu cũng có chuyện không thể cho ai biết. Một khi chuyện kia bị lộ... Cậu ta không dám nghĩ nữa! Không nghĩ tới Lâm gia cùng Chu gia lại có duyên đến vậy!

“Quả nhiên là vậy” cái gì? Anh đừng đoán bậy bạ, ba mẹ tôi không có hại chết ba mẹ Lâm Du! Ba mẹ tôi vô tội! Họ bị oan!” Không để ý đến việc Chu Tuyền đã buông tay cô ra, Lâm Nhất Thiên cứng cổ hô to.

“Tùy cô muốn nói thế nào thì nói. Chuyện này cũng chẳng có liên hệ gì với tôi.” Chu Tuyền cười cười, giơ tay về phía cửa đã mở làm tư thế mời: “Cô có thể đi.”

“Chu Tuyền!” Không dám tin nhìn Chu Tuyền đá mình đi sau khi lợi dụng xong, Lâm Nhất Thiên phát điên quát to. Sau đó, không đợi Chu Tuyền kịp phản ứng, Lâm Nhất Thiên nắm chìa khóa xe của cậu, xong mở cửa xe xông ra ngoài ngay.

Chu Tuyền trở nên bị động. Cậu nghiêng răng nghiêng lợi nện một cái vào tay lái, Chu Tuyền không thể không xuống xe đuổi theo Lâm Nhất Thiên. Mặc kệ thế nào đi chăng nữa cậu cũng phải lấy chìa khóa lại.

Lâm Hồng Tín cho rằng ông ta sẽ được thả ra nhanh thôi. Dù sao Lâm Du không có chứng cứ, căn bản không thể chứng minh chuyện tai nạn năm đó có liên quan đến ông. Nhưng trên thực tế, ước chừng khoảng nửa tháng sau thì vợ chồng ông mới được thả ra.

Rời khỏi đồn công an, đầu tiên Lâm Hồng Tín la mắng luật sư một hồi vì làm việc vô năng, ngay sau đó ông chạy thẳng tới cao ốc Bác Dương. Ông đã bị giam ở bên trong nửa tháng khẳng định Bác Dương rất lộn xộn!

Nhưng mà Bác Dương đã không chờ được ông trở về. Hiện nay Bác Dương đã đổi chủ. Ngay cả tổng giám đốc như ông cũng bị chặn bên ngoài.

Bởi vì lần trước đội bảo vệ đã chặn Lâm Nhất Thiên ngoài cửa lớn thành công nên đã được khen thưởng. Nhưng họ vẫn còn rất tôn trọng Lâm Hồng Tín, đội trưởng đội bảo vệ phả lệ ân cần “mời” ông rời khỏi khu vực cao ốc Bác Dương.

Cả đời ông chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có một ngày ông bị chặn trước cửa lớn Bác Dương ngoài. Ông là tổng giám đốc của Bác Dương! Hao tổn biết bao công sức cùng tâm huyết mới thu được Bác Dương vào tay mình, lại tốn không ít tinh lực vào nó thì sao ông có thể cam tâm buông bỏ?

“Gọi Lâm Du ra cho tôi!” Biết bảo vệ là phụng mệnh hành sự, Lâm Hồng Tín giật nhẹ vạt áo, cũng không làm khó họ, ngược lại ông trực tiếp tìm Lâm Du.

”Thật là xin lỗi, hôm nay tổng giám đốc không có tới công ty.” Đội trưởng đội bảo vệ không có nói láo. Ngoại trừ tuần lễ đầu mỗi ngày Lâm Du đều đến Bác Dương. Sau đó thì không ai trong bọn họ thấy cô đến công ty nữa.

Đĩ nhiên mọi người đều biết, sản nghiệp của Lâm Du không đơn thuần chỉ có Bác Dương, mà còn có công ty giải trí Thần Thiên. So với Thần Thiên, Bác Dương thật sự rất nhỏ. Vậy nên đối với việc Lâm Du không đến họ cảm thấy rất bình thường.

Ngược lại, có giải trí Thần Thiên nên Lâm Du cũng không thiếu tiền. Vốn của Lâm Du rất hùng hậu, Bác Dương sẽ không sập tiệm. Bác Dương không sập đồ thì bọn họ sẽ có tiền lương. Suy nghĩ đến nguyên nhân và kết quả, bọn họ rất ủng hộ cô chăm chỉ làm việc ở Thần Thiên.

”Tổng giám đốc? Trước mặt tôi các người dám gọi đứa con bất hiếu kia là “tổng giám đốc” sao?” So sánh với Lâm Nhất Thiên, ngôn ngữ Lâm Hồng Tín dùng văn minh hơn rất nhiều, ít nhất ông ta không có mồm miệng ngậm miệng đều là đuổi hết bảo vệ đi. Về điểm này, đội trưởng đội bảo vệ may mắn hơn nhiều so với lần gặp Lâm Nhất Thiên trước kia.

”Chuyện này... Chuyện này... Nhân viên nhỏ nhoi như chúng tôi sao có thể biết được? Chúng tôi chỉ theo lệnh làm việc. Xin hãy thứ lỗi!” Đội trưởng đội bảo vệ lúng túng xoa xoa tay, cố gắng nịnh hót và lấy lòng Lâm Hồng Tín.

Lâm Hồng Tín giận không chỗ phát tiết. Khẽ cắn răng, chỉ lên tầng cao nhất kia: “Lâm Du không có ở đó?”

”Thật sự không có. Nếu như ông Lâm muốn tìm tổng giám đốc thì có thể đến giải trí Thần Thiên.. Trọng tâm công việc của tổng giám đốc đều dồn về Thần Thiên, nơi này... Chẳng qua chỉ là nơi tổng giám đốc rảnh rỗi giết thời gian thôi.” Đội trưởng bảo vệ cười híp mắt nói.

”Rảnh rỗi giết thời gian? Được, rất tốt! Ngược lại tôi muốn xem xem Lâm Du sẽ làm được tích sự gì!” Cuối cùng nhìn cao ốc Bác Dương một cái, Lâm Hồng Tín vung tay rời đi.

”Ba đã trở lại rồi! Dọn cơm nhanh thôi. Vì chờ ba về cùng dùng cơm mà hai mẹ con con đã để bụng đói rất lâu rồi đó.” Thấy Lâm Hồng Tín bước vào trong nhà, Lâm Nhất Thiên liên tục thúc giục.

Ông không trả lời, đi thẳng lên lầu trở về phòng, rồi đóng cửa phòng thật mạnh. Ăn, ăn, ăn, bọn họ cũng chỉ biết có ăn thôi. Trừ ăn ra, hai mẹ con này còn có thể rước thêm tai họa gì cho ông nữa đây? Chuyện tới giờ phút này ngay cả khí lực nổi giận với hai mẹ con này ông cũng không có. Ông phải suy nghĩ thật kỹ, chậm rãi tìm cách. Chỉ có như vậy, ông mới có thể thay đổi nước cờ, biết đâu có thể đoạt lại Bác Dương từ trong tay Lâm Du.

”Ba thế nào vậy? Đang êm đẹp thế này tại sao ngay cả cơm cũng không ăn?” Lâm Nhất Thiên mơ hồ không rõ vì sao Lâm Hồng Tín trở về lại tức giận đến vậy.

”Còn có thể có chuyện gì? Hơn phân nửa là đi đến Bác dương.” Tôn Uyển Đình tức giận cau mày: “Mẹ sẽ không bỏ qua cho con nha đầu Lâm Du chết tiệt kia!”

”Con cũng sẽ không bỏ qua cho cô ta. Nhưng mà mẹ à, rốt cuộc chúng ta có thể làm gì? Hiện nay cô ta còn có Hứa Mạch làm chỗ dựa, căn bản chúng ta không động được đến một cọng tóc của cô ta!” Lâm Nhất Thiên cũng muốn giáo huấn Lâm Du để cho Lâm Du cũng nếm thử cảm giác bị uy khuất và nhục nhã. Nhưng ý nghĩ này không khả thi, chỉ sợ Lâm Du còn có thể đặc ý thêm một khoảng thời gian.

”Lâm Du có thể đi đến hôm nay đều dựa vào Hứa Mạch. Nếu như không có Hứa Mạch giúp, nó làm được cái gì? Bất quá chỉ là một con nha đầu chết tiệt miệng còn hôi sữa thôi! Lúc trước nể tình mười mấy năm tình cảm nên mẹ mới mềm lòng tha cho nó một lần. Nhưng hiện nay đừng hòng mẹ nương tay, mẹ sẽ không mềm lòng!” Từ đồn công an đi ra ngoài, vừa nhắc tới Lâm Du, đáy mắt Tôn Uyển Đình mang theo hận ý khắc cốt ghi tâm.

”Có thể không phải. Cô ta chính là một đứa con gái ngoan tâm xấu xa, muốn hại chết cả nhà chúng ta. Bất quá mẹ à, mẹ có phương pháp cụ thể không? Nói cho con nghe một chút, con sẽ cố hết sức giúp mẹ!” Đối phó Lâm Du, Lâm Nhất Thiên cùng Tôn Uyển Đình “không mưu mà hợp”, hưng phấn la hét lên.

”Đĩ nhiên phải nói cho con nghe. Nhất Thiên, mẹ nói cho con biết, lần này phải con ra tay, bất kể thế nào cũng phải bắt Hứa Mạch lại! Chỉ cần Hứa Mạch về phe chúng ta thì còn sợ gì Lâm Du chơi xấu.” Từ khi Lâm Du làm cho bà và Lâm Hồng Tín bị đưa vào đồn công an, Tôn Uyển Đình đã ý thức được nguy cơ. Bà có thể kết luận, Lâm Du không có chứng cứ xác thực để nhốt họ vào trong tù. Nhưng “không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất”, vì bảo vệ tánh mạng, bà phải “tiên hạ thủ vi cường”, phải diệt trừ Lâm Du mới được.

”À? Hứa Mạch?” Lâm Nhất Thiên lắc đầu, khuôn mặt dần dựa nước mắt: “Con cũng muốn vậy! Nhưng Hứa Mạch căn bản không nguyện ý. Hơn nữa đã có một khoảng thời gian con không thấy Hứa Mạch rồi. Bây giờ anh ấy cũng không ra cửa, con cũng không thể chạy đến Hứa gia tìm được!”

”Đến Hứa gia dĩ nhiên không được. Nhưng chúng ta có rất nhiều cơ hội ở bên ngoài.” Bị nhốt nửa tháng, ngoại trừ lo lắng cùng sợ hãi, Tôn Uyển Đình còn nghĩ được rất nhiều “ý tưởng hay”. Ngoại trừ đối phó Lâm Du, còn lại chính là thủ đoạn bắt lấy trái tim Hứa Mạch. Mà nay đã là thời cơ chín muồi!

Nghe Tôn Uyển Đình tình tế bày mưu, Lâm Nhất Thiên ý cười đầy mặt, gật đầu liên tục, trong miệng không ngừng kêu “tốt”. Lần này cô ta nhất định sẽ thành công!

Vì vậy, trên đường Hứa Mạch từ Hứa gia đến bệnh viện, đột nhiên có một người lao ra. Xe không thể ngừng lại kịp thời nên cứ như vậy đụng vào người đó.

Kế hoạch của Tôn Uyển Đình rất điên cuồng, Lâm Nhất Thiên cũng dốc hết sức làm theo. Hai người chọn đoạn đường vừa sửa xong, tạm thời chưa gắn camera theo dõi khu vực, thừa dịp đường vắng không xe, Lâm Nhất Thiên y theo kế hoạch lao ra cho xe hung hăng đụng vào.

Là dựng vào thật sự chứ không phải là tạo dựng hiện trường giả. Chỉ nhìn Lâm Nhất Thiên tỉnh té xuống đất, máu chảy không ngừng, hôn mê bất tỉnh, thương thế nghiêm trọng sẽ biết.

"Đại thiếu gia, là vị tiểu thư nhà họ Lâm kia, bị thương không nhẹ." Hộ vệ đã nhanh chóng thăm dò tình hình xung quanh, chắc chắn không có điều gì bất thường: "Nhìn qua không phải là ngoài ý muốn, ngược lại giống như là cố tình làm."

"Chụp hình báo cảnh sát, đưa cô ta đến bệnh viện." Hứa Mạch nói xong đồng thời mang theo hộ vệ xuống xe.

Sau đó tài xế một mình chở Lâm Nhất Thiên đã hôn mê bất tỉnh đến bệnh viện. Còn Hứa Mạch thì gọi điện thoại cho Lâm Du, nói rõ ràng, tỉ mỉ tình huống vừa rồi.

Thời điểm Lâm Du chạy tới, vừa vặn cảnh sát cũng mới đến hiện trường. Hứa Mạch không có ra mặt, hộ vệ tần chức trách giải thích với cảnh sát chuyện đã xảy ra, cực kỳ phối hợp giao toàn bộ hình chụp hiện trường tại nạn.

"Cảm ơn Hứa đại thiếu đã phối hợp. Hứa đại thiếu yên tâm, trên đoạn đường này tối ngày hôm qua mới gắn camera theo dõi, hôm nay đã chính thức đưa vào sử dụng. Chỉ cần chúng tôi trở về cục tra một chút là có thể biết rõ chuyện gì đã xảy ra rồi." Chỉ hướng cái cây thật cao cách đó không xa mới gắn máy theo dõi lên, cảnh sát trình trọng nói.

Không trách cảnh sát nghiêng về phía Hứa Mạch. Cái này khu vực mặc dù không có theo dõi sát sao nhưng độ an toàn của nó rất cao. Đoạn đường một chiều cấm chuyển hướng thì làm sao đột nhiên có người lao ra. Hai bên cũng không phải là khu nhà ở, rừng cây tươi tốt xung quanh còn được chắn bởi hàng rào sắt, hoàn toàn không có người đi đường xuất hiện. Đây không thể là chuyện ngoài ý muốn!

Nhưng ngay hôm nay, trên con đường này, lại vừa vặn xuất hiện một cô gái, lại còn đứng lúc lao ra giữa lòng đường một chiều. Cô ta chuẩn bị đi đến đối diện sao? Từ bên này rừng cây chạy đến rừng cây đối diện? Không lẽ cô ta định trộm hàng rào sắt? Thật là quỷ dị!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57

"Anh không sao chứ?" Lâm Du không thêm quan tâm Lâm Nhất Thiên có âm mưu gì, cô chỉ lo lắng sự an toàn của Hứa Mạch thôi.

"Không việc gì." Mượn sức đỡ của Lâm Du để đứng vững, Hứa Mạch cười: "Bất quá chúng ta phải đến bệnh viện một chuyến mới được."

Xác định Hứa Mạch không việc gì, Lâm Du mới đem tâm tư nghĩ về Lâm Nhất Thiên. Cô còn cố ý đến hiện trường nhìn cái hố mà Lâm Nhất Thiên núp trước đó. Lâm Nhất Thiên thích sạch sẽ như vậy lại chịu núp trong đấy, đúng là tổn không ý công phu!

Hai vợ chồng Hứa Mạch đến bệnh viện ngay sau đó. Thấy họ đến, Tôn Uyển Đình vọt ra ngay, kêu khóc thảm thiết muốn Hứa Mạch chịu trách nhiệm.

Chịu trách nhiệm? Hứa Mạch cùng Lâm Du nhìn nhau, cả hai đều cảm thấy buồn cười. Kết quả vụ tai nạn còn chưa điều tra xong, nguyên cớ gì mà bà ta bắt Hứa Mạch chịu trách nhiệm?

"Bây giờ Nhất Thiên đang nằm ở trên giường hôn mê bất tỉnh, chẳng lẽ các người nhẫn tâm như vậy, không cảm thấy tội lỗi sao?" Tôn Uyển Đình nhìn thấy rõ ràng Hứa Mạch và Lâm Du đang xem thường mình, bà lớn giọng trách cứ.

"Sợ rằng những lời này phải hỏi bà mới phải! Vì sao lại đứng ngay thời điểm đó, đứng vào đoạn đường đó mà lao vào xe của tôi? Nếu như các người cảm thấy Hứa Mạch tôi đây là kẻ ngốc dễ bị lợi dụng, vậy thì thật xin lỗi, tôi phải khiến các người thất vọng rồi. Đúng người đúng việc, cái nào tôi cần phải gánh trách nhiệm tôi sẽ không chối bỏ. Và ngược lại, chuyện không do tôi làm thì đừng mong cưỡng ép được tôi phụ trách." Vừa nãy hai vợ chồng bọn họ đã đến phòng riêng của bác sĩ điều trị. Bọn họ không thể tin lời Tôn Uyển Đình được, thương thế của Lâm Nhất Thiên nặng nhẹ thế nào chỉ có bác sĩ biết rõ nhất.

Ngoài dự đoán của Hứa Mạch và Lâm Du, thương thế của Lâm Nhất Thiên rất nặng. Nhưng chưa đợi hai người họ làm gì thì bên cục cảnh sát đã đưa kết quả đến. Theo dõi đoạn video được camera ghi lại, Lâm Nhất Thiên đã mai phục ở đó từ trước, chờ xe Hứa Mạch tới là lao ra ngay.

Vậy chuyện này không có liên quan gì đến Hứa Mạch cả. Video ghi lại rất rõ, ngay cả biểu cảm trên khuôn mặt Lâm Nhất Thiên trước khi xông ra cũng rất sắc nét. Tôn Uyển Đình bị đoạn video cảnh sát bắt ngờ đưa tới dọa sợ.

Vốn Tôn Uyển Đình còn tưởng rằng lần này mọi chuyện sẽ thuận theo kế hoạch. Vì để có thể đến gần Hứa Mạch, bà và Lâm Nhất Thiên đã loại rất nhiều phương án bất khả thi trước đó, vất vả lắm mới tìm được đoạn đường không có camera. Thế đoạn phim này từ đâu ra?

Lúc Lâm Hồng Tín chạy tới trời đã chạng vạng tối. Thấy người vợ luôn làm chuyện ngu xuẩn của mình, lại nghiêng đầu nhìn Lâm Nhất Thiên đang nằm trên giường, mặt mày ông đen thui như nhọ nồi. Hai mẹ con nhà này điên hết rồi!

"Tôn Uyển Đình! Xem cho kĩ bà đã làm ra chuyện tốt gì? Bà thích tính toán người khác đúng không? Bà “lắm mưu nhiều kế” lắm phải không? Vậy bà tự chơi một mình đi, tôi không rảnh để phụng bồi!" Nói xong, Lâm Hồng Tín định mở cửa bước ra.

"Lâm Hồng Tín! Ông đứng lại đó cho tôi!" Hai tay Tôn Uyển Đình liều mạng giữ Lâm Hồng Tín lại, bà vừa vội vừa giận: "Ông cho rằng tôi chỉ suy nghĩ cho chính mình thôi sao? Tôi là vì chúng ta, là vì Nhất Thiên mà suy tính! Nếu như không nắm chặt cơ hội lần này, nhà của chúng ta sẽ mất hết hi vọng..."

"Hi vọng gì? Tốt lắm, bây giờ bà nói cho tôi nghe một chút, cái cơ hội mà bà nói là cái này đó hả? Hi vọng ở nơi nào? Hứa Mạch ở nơi nào?" Lâm Hồng Tín sắp bị Tôn Uyển Đình làm cho phát điên. Đừng xem ngoài mặt Hứa Mạch chẳng hề làm gì, nếu không có hắn ta, Lâm Du có thể lên ngôi ghế tổng giám đốc của Bắc Dương sao?

"Hứa Mạch chỉ là về nhà một chuyến trước, ngày mai sẽ còn tới thăm Nhất Thiên." Tôn Uyển Đình cứng cổ, kiên trì đến cùng nói.

"Lời nói dối ngay cả đứa trẻ lên ba cũng không tin, bà không thấy xấu hổ khi nói sao?" Nghe Tôn Uyển Đình khó khăn giải thích xong, Lâm Hồng Tín hát tay bà ra: "Được rồi, tùy bà thích làm sao thì làm! Tôi sẽ ủy quyền luật sư đến đưa đơn ly hôn. Bà nhớ kí là được!"

"Tôi không ly hôn!" Tôn Uyển Đình gia tăng lực đạo nắm lấy Lâm Hồng Tín, móng tay bà cào mấy đường thật dài trên tay ông: "Có chết tôi cũng không ly hôn!"

"Chuyện này không do bà quyết định. Náo đến bước này rồi, hôn nhân này của chúng ta tồn tại còn có ý nghĩa gì sao? Nhìn cho kĩ xem! Nhờ bà mà tôi phải vào đồn công an ngay ngốc nửa tháng, nhờ bà mà Nhất Thiên nằm trên kia. Chưa hại chết hai ba con tôi bà chưa hài lòng phải không?" Ông đã hoàn toàn thất vọng, vậy nên ông mới cố ý muốn ly hôn với Tôn Uyển Đình.

"Tôi không cố ý, thật không phải cố ý!" Tôn Uyển Đình liên tục lắc đầu, vừa khóc vừa nói. Bà không nghĩ tới sẽ có camera theo dõi, không nghĩ tới Hứa Mạch sẽ không để ý chuyện này. Bà cho là ít nhất lần này có thể nắm được nhược điểm của Hứa Mạch, tiếp theo có thể ép hắn ta gánh vác trách nhiệm.

Tôn Uyển Đình có lòng giải bày, nhưng Lâm Hồng Tín lại không có đủ kiên nhẫn để nghe tiếp. Không tranh chấp với bà nữa, ông dùng sức đẩy bà ra, xoay người rời đi.

Lúc Lâm Nhất Thiên tỉnh lại, chẳng những cô không thấy người mà cô mong gặp nhất bên giường mà còn phải nghe Tôn Uyển Đình khóc lóc kể lể.

Tôn Uyển Đình nói, bà không muốn ly hôn, không muốn rời khỏi cái nhà này. Tôn Uyển Đình còn nói, kế hoạch lần này không thành công chỉ là ngoài ý muốn, lần sau bà nhất định sẽ nghĩ ra kế sách tốt hơn để trợ giúp Lâm Nhất Thiên.

Chân bị gãy xương ngồi trên giường bệnh, Lâm Nhất Thiên càng nghe càng nổi nóng, sắc mặt âm trầm: "Vây lần bị thương này là uống công vô ích sao?"

"Nhất Thiên, con đừng vội sinh khí, mọi chuyện không phải như con nghĩ. Có mẹ ở đây, mẹ sẽ bày kế giúp con. Thật mà! Con hãy tin mẹ..." Mắt thấy tâm tình Lâm Nhất Thiên kích động bắt đầu đập đồ, Tôn Uyển Đình vội vàng an ủi săn sóc.

"Không cần! Tôi không nên tin bà! Tôi sẽ không bao giờ tin bà nữa! Á!" Chân bị thương đau dữ dội, mờ mắt lại không thể thấy được người mình muốn thấy, Lâm Nhất Thiên thống khổ ôm đầu la to.

"Hay là chúng ta về nhà trước đi! Ngày mai lại đến thăm Nhất Thiên. Bây giờ không phải lúc thích hợp." Bỗng nhiên Lâm Du đổi ý không lên phòng bệnh của Lâm Nhất Thiên nữa.

"Ừ?" Hứa Mạch kinh ngạc nhìn Lâm Du, sau đó hắn rút một chân đã bước ra khỏi thang máy lại, ngay sau đó, hắn nhếch mép, nói rõ ràng: "Vây chúng ta về nhà!"

Cứ như vậy, bởi vì Lâm Nhất Thiên nổi điên đập đồ nên cô ta đã bỏ lỡ cơ hội gặp Hứa Mạch. Còn Lâm Du, cô trực tiếp xem Lâm Nhất Thiên như là phần tử nguy hiểm, không thể để Hứa Mạch đến gần.

Rời bệnh viện, Lâm Du nhận được điện thoại của Chu Lăng, anh nói là có chuyện cần phải thương lượng.

Cô ấn nút nghe mà không tránh mặt Hứa Mạch. Sau khi nghe xong, hai vợ chồng họ cũng đi đến địa điểm mà Chu Lăng hẹn gặp mặt.

"Hôm nay tôi tìm cô là vì chuyện của Bắc Dương." Chu Lăng đi thẳng vào vấn đề, không khách sáo, cũng không vòng vo: "Chu Tuyền đề nghị với cha tôi thu mua Bắc Dương."

Lâm Du cười. Cô không nghĩ tới sẽ nghe được tin tức như vậy. Chẳng lẽ Chu Tuyền cho rằng một khi nói ra những điều này sẽ không bị ai phát hiện sao?

"Tôi cũng chỉ là nghe được ngoài ý muốn. Chu Tuyền rất cẩn thận, phỏng chừng lúc đó cậu ta nghĩ rằng chỉ có cha tôi ở nhà thôi. Dù ông ta không có đồng ý nhưng lại “ậm à ậm ừ”. Dù thế nào thì cô cũng nên đề phòng sẽ tốt hơn." Chu Lăng thật lòng xem Lâm Du là đồng minh hợp tác, dĩ nhiên anh không hy vọng Lâm Du sẽ ngã xuống. Chớ nói chi Chu Tuyền với anh có thù không đội trời chung, sớm muộn anh cũng sẽ thu thập Chu Tuyền.

"Cám ơn anh Chu đã nhắc nhở, tôi sẽ chú ý." Mặc dù cô không cho là Chu Tuyền có thể nuốt được Bắc Dương nhưng cô thật tâm cảm tạ Chu Lăng.

"Còn có một việc nữa, tôi nghĩ rằng mình có thể nói cho cô biết." Chu Lăng dừng một chút, nhìn Hứa Mạch rồi lại nói tiếp: "Trong đoạn đối thoại giữa

cha tôi và Chu Tuyền, họ vô tình có nhắc đến mẹ tôi."

"Xin lỗi. Đối với chuyện này tôi cũng không có khả năng giúp gì được cho anh. Giống như vụ tai nạn của ba mẹ tôi năm đó vậy, tôi biết rõ chân tướng, lại không có biện pháp tìm chứng cứ xác thực. Mọi chuyện đã trôi qua quá nhiều năm, bọn họ đã sớm xóa đi tất cả vết tích một cách hoàn mỹ. Ngay cả chuyện đưa Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình vào đồn công an cũng phải nhờ đến quan hệ nhà họ Hứa mới có thể giam họ được nửa tháng. Nếu không, không quá ba ngày, bọn họ sẽ được thả ra." Đối mặt với Chu Lăng, Lâm Du không giấu giếm ân oán giữa cô và Lâm gia. Cũng như Chu Lăng, cô cũng rất muốn tìm ra chứng cứ, nhưng lại không thu hoạch được gì.

"Ừ, tôi biết. So với tai nạn xe cộ, chuyện mẹ tôi bệnh qua đời càng khó để lại dấu vết." Mẹ Chu Lăng qua đời ở bệnh viện, hơn nửa trước khi mất, bác sĩ còn chẩn đoán mẹ anh có bệnh tim. Dù rằng từ đầu đến cuối Chu Lăng luôn hoài nghi, ngày anh không có ở nhà ấy nhất định đã xảy ra chuyện gì đó mới khiến bệnh tim mẹ anh tái phát. Nhưng cuối cùng đều là hoài công vô ích!

"Ông nội của tôi từng nói, trong thời gian mẹ của anh Chu qua đời, hình như mẹ Chu Tuyền có ra vào Chu gia. Trùng hợp chính là, thời điểm mẹ anh được đưa đến bệnh viện, ông nội tôi cũng đang ở đây kiểm tra sức khỏe. Ông chắc chắn có nghe được một ít cái vãi, có dính dáng đến mẹ Chu Tuyền." Lâm Du là đang mượn Lâm An Yên làm cớ, nhưng những điều cô nói đều là sự thật. Chỉ bất quá những sự thật này là do chính miệng Chu Lăng nói cho cô biết khi ở bệnh viện tâm thần.

Sắc mặt Chu Lăng có chút lạnh, ánh mắt âm độc: "Tôi biết. Đoạn thời gian đó mẹ Chu Tuyền quả thật có ra vào Chu gia, hơn nữa còn có một lần bà ta đến tìm mẹ tôi nói chuyện. Chẳng qua là thái độ lúc đó của mẹ tôi rất kiên quyết, đuổi tôi trở về phòng, cho nên tôi cũng hoàn toàn không rõ ràng hai người họ nói những gì."

"Mặc dù nói như vậy có thể sẽ mạo phạm đến dì, nhưng với tình trạng sức khỏe như thế thì không nên một mình gặp bà ta." Men theo những gì Chu Lăng đã từng kể, Lâm Du thử dò xét nói: "Nếu như anh Chu muốn tra ra sự thật, sao không hạ thủ trên người mẹ của Chu Tuyền? Qua nhiều năm như thế, nguyện vọng lớn nhất của bà ta chính là có thể đường đường chính chính vào Chu gia. Nếu thật dễ cho bà ta đạt thành ý nguyện, lo gì bà ta không lộ ra chân tướng ngày hôm đó!"

Chu Lăng yên lặng. Không phải vạn bất đắc dĩ, anh không thể nào chấp nhận người đàn bà kia vào Chu gia. Nhưng vì để tìm nguyên nhân cái chết của mẹ mình, anh sẽ cố gắng thuyết phục chính mình không để ý.

"Nếu như anh Chu không ngại, có thể nghe tôi nói hai câu chứ?" Hứa Mạch mở miệng, không phải vì Chu Lăng, mà là vì giúp Lâm Du. Nếu Lâm Du muốn giúp Chu Lăng tìm tới chứng cứ, dù là chỉ vì biết được chân tướng năm đó, hẳn cũng sẽ không để ý hỗ trợ nghĩ kế.

"Không ngại." Chu Lăng ngồi thẳng, tập trung tinh thần chờ Hứa Mạch nói tiếp.

"Đề nghị của Tiểu Du mặc dù không được thỏa đáng, nhưng quả thật có khả năng làm được. Dĩ nhiên, anh Chu hoàn toàn không cần thiết phải nói huych toẹt ra. Mọi việc cứ từ từ, thấy mà lại không ăn được mới có thể giầy vò người khác. Tỷ như anh Chu có thể ra ẩn ý, nếu như mẹ của Chu Tuyền biết an phận thủ thường, rất nhiều chuyện cũng có thể thương lượng." Cách làm người của Hứa Mạch rất đơn giản, không ra tay thì thôi, một khi ra tay phải đủ dứt khoát và tàn nhẫn.

Cách của Lâm Du nghĩ chính là để cho mẹ Chu Tuyền đạt được điều mình mong muốn mà buông lỏng cảnh giác. Nhưng cách của Hứa Mạch lại cao thâm hơn, Chu Lăng chỉ cần vẽ ra một cái bánh ngọt, còn việc anh được hay không là do biểu hiện của mẹ Chu Tuyền.

Chu Lăng nhếch miệng, vô thức nắm chặt quả đấm. Kế sách của Lâm Du không phải anh chưa từng nghĩ đến. Nhưng hễ đối mặt người đàn bà kia, anh không thể làm bộ coi như không việc gì được. Rất có khả năng người đàn bà đó vừa xuất hiện thì đã bị anh đánh ra khỏi cửa cũng không chừng.

"Chỉ là ý nghĩ mà thôi, có thành hay không còn chưa biết. Ngược lại là đối phương, suy nghĩ nhiều năm như vậy, chờ mong nhiều năm như vậy, nhất định sẽ không nhịn được. Để đạt thành nguyện vọng bà ta sẽ tìm mọi cách lấy lòng anh Chu đây! Rồi thì con cá nằm trên thớt đó tùy anh Chu muốn chém thì chém, muốn giết thì giết!" Hứa Mạch chưa từng nghĩ để Chu Lăng dễ dàng tha thứ việc mẹ Chu Tuyền tiến vào Chu gia, chẳng qua hẳn chỉ khuyên Chu Lăng cho mẹ Chu Tuyền một niềm tin le lói thôi.

Người thông minh nghe người thông minh nói chuyện! Hứa Mạch nói đến đây thì trong lòng Chu Lăng đã thông suốt. Hơi hơi nhếch miệng, hướng về phía Hứa Mạch gật đầu: "Cảm ơn!"

"Tôi nhận." Nhìn Lâm Du một cái, Hứa Mạch nói.

Trong lòng anh tự biết Hứa Mạch là vì nể tình Lâm Du mới giúp anh bày mưu tính kế, Chu Lăng tràn đầy cảm kích lại hướng sang phía Lâm Du nói một tiếng cảm ơn.

"Là tôi nên nói cảm ơn mới đúng. Anh Chu cố công mang tin tức báo cho tôi, so với điều tôi có thể nói cho anh biết thật sự rất nhỏ bé." Lâm Du có một đồng bí mật đang che giấu. Nói ra cho người nguyện ý tin tưởng nghe, cô nhất định sẽ nói sự thật. Nhưng nếu người kia không tin cô thì có thể xem lời nói của cô như lời vô căn cứ.

Đến tận bây giờ, những điều Lâm Du nói cho Hứa Mạch nghe, Hứa Mạch đều tin. Còn đối với Chu Lăng mà nói, chuyện Lâm Du nói không phải bí mật, chẳng qua là xác nhận những phỏng đoán từ trước tới giờ của anh thôi.

Chu thị muốn thu mua Bác Dương, nếu như Chu thị nguyện ý trả bất cứ giá nào thì cũng không phải là không thể. Bất quá điều kiện tiên quyết là Hứa thị không nhúng tay vào.

Chu Tuyền đối phó Bác Dương là vì nghĩ đến Lâm Du sẽ đến cầu cậu. Mà Chu Đáo là vì hận Lâm gia. Nếu Lâm Du không lên lên gả cho Hứa Mạch, nếu Lâm Nhất Thiên không giả dạng Lâm Du gả tới Chu gia thì mấy hợp đồng làm ăn lớn của Chu thị sẽ không bị phá sản!

Đừng tưởng rằng ông không biết, kẻ trong bóng tối cắt đứt con đường phát tài của Chu thị là Hứa gia. Đối với việc Hứa gia đã hạ thủ lưu tình, Chu Đáo chẳng những không cảm kích mà còn cố tìm cơ hội lật kèo!

Nói lời tận đáy lòng, Chu Đáo biết rõ ông không phải là đối thủ của Hứa gia, cũng không thể làm gì được Hứa Mạch. Nhưng mà Bác Dương lại khác. Trong quá trình điều hành Bác Dương, Lâm Hồng Tín đã biến nó trở thành cái vỏ rỗng ruột. Chỉ cần bọn họ chịu ra tay, nhất định có thể cấp cho Lâm gia một đòn nghiêm trọng. Thêm nữa hiện nay Lâm Du là tổng giám đốc của Bác Dương, ông vừa vặn có thể nhân cơ hội hỏi báo Hứa Mạch!

Đó chỉ là những điều Chu Đáo tính toán trong lòng. Ông phải đợi toàn bộ hội đồng quản trị Chu thị ủng hộ mới có thể thực hiện được. So với Chu Tuyền nóng nảy, Chu Đáo không cho là đám người trong hội đồng quản trị kia dám ủng hộ. Vậy nên, điều ông có thể làm chính là ra tay dòn Bác Dương vào đường cùng trong bóng tối!

"Tuyệt Nhi, có chuyện gì sao?" Trong thời gian này, Triệu Tuyết Nhi đang tiến hành quay chụp ngoại cảnh ngoài nước, hiếm nhận được điện thoại của nàng, Lâm Du cười hỏi.

"Có chuyện, có chuyện, có đại sự! Chị Lâm Du, em nói cho chị nghe, ở bên này em vô tình gặp được một cái vị đạo diễn lớn, ông ta muốn mời em thử sức trong phim mới. Mặc dù chỉ là một nhân vật nhỏ nhưng em cũng rất vui mừng." Triệu Tuyết Nhi mặt đầy hưng phấn báo xon vui, lại không nhận được nói luôn tin kể tiếp:" Ngoài ra, ông ấy còn hy vọng có thể tìm được một người con gái phương Đông hỗ trợ quay cảnh bóng lưng đang đàn dương cầm, cho nên em liền hết sức đề cử chị. Vừa vặn đạo diễn đó cũng biết chị, ông ấy nói nhất định phải mời chị tham dự cho bằng được."

"Vị đạo diễn lớn mà em gặp phải là ai? Đã cho đạo diễn bên kia xác định thân phận của người đó chưa? Còn nữa, chẳng lẽ em đã quên chị không tham gia đóng phim sao?" Biết Triệu Tuyết Nhi có ý tốt, bất quá Lâm Du không có hứng thú.

"Ôi kìa, thật sự là đạo diễn lớn đó chị! Người đại diện giúp em chụp hình ông ta đăng lên trang cá nhân đã đưa tới sóng to gió lớn rồi. Còn nữa, em cũng có đề cập đến khả năng chị không đồng ý, chẳng qua là đạo diễn đó nói, ông ấy có quen biết mẹ của anh Hứa Mạch, ông ta sẽ đích thân tìm bà ấy." Nói cho cùng, Triệu Tuyết Nhi gọi đến chỉ để báo tin. Những điều Tuyết Nhi nói chưa chắc đã là ý tứ của vị đạo diễn kia.

Cái thế giới này quá nhỏ hay vòng xã giao của Tần Khả Tâm quá lớn? Ngay cả đạo diễn quốc tế lớn bà cũng có quen biết. Lâm Du không nói về chuyện này nữa, cô hỏi thăm tình trạng gần đây của Triệu Tuyết Nhi, nghe cô ấy bảo không có vấn đề xong thì cô cúp điện thoại.

Mà ngay đêm đó, Tần Khả Tâm lại đến tìm Lâm Du. Loại này tốc độ, không thể bảo là không nhanh.

"Mẹ, Tiểu Du không nghĩ sẽ đóng phim đâu." Không đợi Lâm Du mở miệng, Hứa Mạch liền thay mặt cô cự tuyệt.

À? Không nghĩ sẽ đóng phim? Tần Khả Tâm ngăn người, thận trọng khuyên nhủ: "Chẳng qua là tham gia cho vui thôi, lấy thân phận nhà dương cầm tham diễn, sẽ không ảnh hưởng đến danh tiếng của Tiểu Du đâu."

"Mẹ à, hay là đổi sang cho mẹ diễn được không?" Nếu là thân phận nhà dương cầm, cá nhân Hứa Mạch cho là Tần Khả Tâm thích hợp hơn.

"Mẹ cũng muốn lắm nhưng ông ấy lại chọn Tiểu Du nhà ta mới đâu chứ! Nghe ông ấy nói, lần đầu tiên ở cuộc tranh tài dương cầm quốc tế nhìn thấy Tiểu Du, ông liền sinh ra ý nghĩ muốn mời rồi. Kéo dài lâu như vậy, thật ra là ông ta không có thời gian tới thành phố D. Mà lần này ông đã đặt vé xong, ngày mai sẽ đến thành phố D. Ông ta nói vô luận thế nào cũng phải gặp mặt Tiểu Du mới được." Tần Khả Tâm nói xong lời cuối cùng, nhẹ nhàng cười.

"Mẹ à! Mẹ đang lôi kéo thêm một tình địch cho con đó!" Nghe được vị đạo diễn kia đối với Lâm Du cuồng nhiệt ủng hộ, Hứa Mạch trêu ghẹo nói.

"Nói bậy gì đấy? Ông ta có thể là ông của Tiểu Du đấy." Tức giận cho Hứa Mạch một ánh mắt xem thường, Tần Khả Tâm tiếp tục thuyết phục Lâm Du: "Nếu không thì như vậy đi Tiểu Du, trước tiên chúng ta không cần đáp ứng tham diễn, chỉ đơn thuần gặp mặt ông ta thôi. Có chuyện gì thì khi gặp mặt sẽ thương lượng sau. Không được thì cự tuyệt, cũng không cần miễn cưỡng chính mình. Có mẹ đi theo con, con không cần sợ mình bị khi dễ."

"Có con đi theo vẫn hơn!" Dù có Tần Khả Tâm đi theo, Hứa Mạch vẫn không yên tâm. Chỉ bất quá, hấn cũng muốn gặp vị đạo diễn đó. Có lẽ hấn và ông ấy sẽ có tiếng nói chung cũng không chừng.

"Con cũng phải đi?" Đề nghị của Hứa Mạch không nằm trong dự liệu của bà. Bất quá hơi chút suy nghĩ một chút, bà lại cảm thấy không có gì không thể: "Được rồi, vậy thì cùng đi."

"Bác hai ơi ời, hình như chỉ có bác với anh họ quyết định thôi. Chị dâu chưa nói được gì hết kìa." Hứa Hoán vốn không có ý định mở miệng. Chỉ là thấy sự nhiệt tình quá cao của Tần Khả Tâm, phản ứng của Lâm Du lại rất bình tĩnh, vậy nên cậu mới chen miệng nhắc nhở.

"Há, đúng rồi! Tiểu Du còn chưa có đồng ý." Tần Khả Tâm không phải là người độc đoán. Hứa Hoán vừa nói xong, bà lập tức phục hồi tinh thần lại. Không đề ý tới Hứa Mạch nữa, bà một lòng một dạ hỏi ý kiến của Lâm Du.

"Vậy cũng được ạt!" Có Hứa Mạch cùng đi theo, Lâm Du cũng không bài xích cuộc gặp mặt lần này. Huống chi, cô cũng muốn biết Triệu Tuyết Nhi có đạt yêu cầu vai diễn đó không.

Tuyết Nhi không được chọn nhưng vị đạo diễn kia vẫn công nhận tài năng và sự chuyên nghiệp của Triệu Tuyết Nhi, ông mong sẽ có thể hợp tác với cô ấy ở cơ hội lần sau.

Cùng lúc đó, vị đạo diễn kia hết lòng thuyết phục Lâm Du. Ông đã gặp rất nhiều nghệ sĩ dương cầm tài ba, nhưng không có ai để lại cảm giác mãnh liệt trong ông như Lâm Du. Chỉ có cô mới phù hợp với sắc thái thần bí pha lẫn sự hoàn mỹ đó. Ông không thể tìm được người nào thay thế cô.

"Đi chứ! Có sao lại không đi? Cơ hội tốt thế này cả đồng nghiệp của cậu còn không được đó!" Cố Nhiên hết sức khuyến khích, cậu ủng hộ cả hai tay hai chân.

"Cũng không phải chuyện xấu, có thể thử." Ngay cả người luôn không muốn tỏ thái độ như Chu Lăng đối với chuyện này cũng khuyên cô chấp nhận.

"Chị dâu à, chị đừng có từ chối. Em xin đóng phim của ông ấy mà còn bị từ chối nè. Dù trời có sập chị cũng không được từ chối cơ hội này! Em mơ cũng không được nữa đó!" Thân là một thiên vương cao ngạo, nhưng hiện tại Tần Nam rất hâm mộ và ghen ghét với Lâm Du. Đôi lại là cậu, không nói hai lời cậu liền đồng ý!

"Em cũng cảm thấy chị Lâm Du nên đồng ý. Em đã cẩn thận hỏi qua rồi, bộ phim này được đầu tư rất lớn, phần lớn bộ phim đã quay xong chỉ chờ có nữ phụ này thôi. Nếu chị Lâm Du tham diễn nhất định sẽ rực rỡ hào quang!" Đối với việc mình thử sức thất bại, Triệu Tuyết Nhi chỉ hơi tiếc nuối thôi. Nhưng cơ hội lần này cô rất mong chị Lâm Du sẽ đáp ứng.

"Hội nghị" đến đây kết thúc. Hứa Mạch vỗ vỗ tay, đứng lên: "Nếu mọi người đã bỏ phiếu hết thì đến lượt tôi, tôi quyết định sẽ bỏ phiếu đồng ý!"

Lâm Du ngẩng đầu lên, nhìn về phía Hứa Mạch. Đối với cô mà nói, chuyện này có hay không cũng không quan trọng.

"Anh sẽ đi cùng em." Địa điểm quay không phải ở trong nước, nếu Lâm Du đáp ứng, tất nhiên cô phải xuất ngoại. Hứa Mạch đã chuẩn bị xong hết cho Lâm Du rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Có Hứa Mạch cùng đồng hành, Lâm Du yên tâm lên đường. Cả hai nhanh chóng hoàn thành xong thủ tục xuất cảnh, yên ổn rời khỏi thành phố D.

Tôn Uyển Đình cùng Lâm Nhất Thiên khổ sở đợi ở bệnh viện mấy ngày vẫn không thấy Hứa Mạch đến thăm. Khẽ cắn răng, Tôn Uyển Đình tìm tới đám phóng viên báo lá cải, len lén tung một ít tin tức giả.

Có một số thời khắc thật giả không phải điều mấu chốt, vấn đề là có đủ "hot" hay không thôi. Phóng viên của các báo lớn vì e ngại quyền thế của Hứa gia sẽ không dám tùy ý viết bậy. Nhưng phóng viên báo lá cải thì khác!

Vì để có thể khiến người xem chú ý, họ bất chấp tất cả. Nếu đến lúc đó có gì xảy ra, họ chỉ cần đổ hết trách nhiệm lên người Tôn Uyển Đình là xong. Ngu dại gì mà không làm!

Người trước tiên thấy bản thảo bài báo này không phải là người của Hứa gia, mà là Phong Tĩnh. Người trong nghề luôn hiểu rõ nhau nhất! Hướng chỉ nhân viên của tòa soạn Đóa Nhụy không phải là bắt tài. Vì không muốn phá hỏng "tuần trăng mật" khó khăn lắm mới có được của hai vợ chồng Lâm Du, khi cô gọi điện cho Cố Nhiên hỏi có cần muốn thông báo cho Lâm Du không thì bị cậu ngăn cản, đề nghị cô hãy liên lạc đến Hứa Hóa.

Đám người của Cố Nhiên kiên định cho rằng dù chiến tranh thế giới có nổ ra cũng không thể để ảnh hưởng đến "tuần trăng mật đến chậm" của hai người họ. Vậy nên họ phải ngăn chặn hết tất cả mọi vấn đề có thể ảnh hưởng đến hai vợ chồng kia.

Phong Tĩnh có được số điện thoại của Hứa Hoán là do Cố Nhiên đưa cho. Vốn là Hứa Hoán cùng Phong Tĩnh chưa lần nào gặp mặt nhưng cậu đã nghe Hứa Mạch nhắc đến người này.

Trước khi đi, Hứa Mạch đã cho Cố Nhiên và Phong Tĩnh biết phương thức liên lạc lẫn nhau. Nếu Cố Nhiên gặp vấn đề về phương diện tuyên truyền thì có thể tìm Phong Tĩnh hỗ trợ. Đều là người mình, không cần khách khí!

Người một nhà... Cố Nhiên rất nghiêm túc suy tính hàm ý của ba chữ kia, nhưng vì để giữ được tháng ngày yên ổn quý báu sau này, cậu không có mở miệng hỏi Hứa Mạch.

Biết được tin Lâm Du xuất ngoại để góp mặt trong phim mới của đạo diễn quốc tế tên tuổi, Phong Tĩnh hết sức tán thành. Cô đã chuẩn bị xong bài viết, chờ đến lúc Hứa Mạch gửi hình sang là có thể cho ra lò. Những điều Hứa Mạch phân phó cô cũng hết sức nghiêm chỉnh thi hành, có chuyện thì cứ liên lạc cho Cố Nhiên, nếu có liên quan đến nhà họ Hứa thì báo cho Hứa Hoán.

"Báo lá cải?" Hứa Hoán gần đây rất rảnh rỗi. Công việc ở Hứa thị cậu sớm đã tiếp xúc, hiện nay đã thành thạo. Thời điểm Phong Tĩnh liên lạc, cậu găt công việc lại, trực tiếp đến gặp.

Không nghĩ tới Hứa Hoán sẽ đích thân tới, Phong Tĩnh kinh ngạc đứng dậy nghênh đón, đồng thời cô đưa phần “nội dung giật gân” cho Hứa Hoán nhìn.

"Tôi còn tưởng rằng là nội dung “hot” gì. Chỉ chút chuyện như vậy, bọn họ dám đăng sao? Lại còn cắt phần bằng chứng mà cảnh sát điều tra được nữa à?" Nhìn nội dung phần bản thảo từ trên xuống dưới chỉ toàn nhắc đến Lâm Nhất Thiên, Hứa Hoán cười.

Lâm Nhất Thiên tự biên tự diễn chuyện bị đụng xe, cả Hứa gia trên dưới lớn nhỏ đều biết. Chẳng qua bởi vì Hứa Mạch với Lâm Du xuất ngoại, không có thời gian để ý chuyện này, vậy nên bọn họ cũng không để trong lòng.

Thật không ngờ tới Hứa gia không để ý chuyện này thì thôi, trái lại hai mẹ con nhà này lại không an phận. Như vậy cũng tốt, cậu liền có cơ cùng bọn họ vui đùa một chút.

"Chuyện lần này không coi là lớn nhưng cũng không thể bỏ qua. Dù sao chuyện này cũng liên quan đến sinh mạng, rất dễ dàng bị người khác hiểu lầm. Theo quan điểm của cá nhân tôi, phải mau chóng làm sáng tỏ mới được." So với thần sắc dễ dàng của Hứa Hoán, Phong Tĩnh nghiêm túc hơn nhiều. Nếu là “đim hàng” một ai đó, nói một chút thì coi như xong đi. Còn việc lái xe gây tai nạn này một khi bị tung ra nhất định sẽ làm dư luận chú ý, đến lúc đó dù thật hay giả cũng rất khó dàn xếp.

"Dĩ nhiên là phải làm sáng tỏ. Chẳng những làm sáng tỏ, mà phải còn giảng cho họ một đòn đáp trả nhó đời! Phong cách của Hứa gia chúng tôi từ đó giờ không để mình bị động, đối với Lâm Nhất Thiên, chúng tôi đã quá mức nhân từ một lần rồi. Không có lần thứ hai đâu!" Trên mặt Hứa Hoán vẫn mang theo nụ cười nhưng trong nụ cười này ẩn chứa không ít mùi vị. Ngay cả Phong Tĩnh chỉ nhìn thấy thôi mà đã cảm thấy rung mình rồi!

Nhưng dù sao Phong Tĩnh cũng là Phong Tĩnh, nếu không đủ bản lĩnh sao cô có thể ngồi vững vị trí này. Cô khôi phục tinh táo lại ngay: "Nếu như có chỗ cần hỗ trợ, cứ việc liên lạc với tôi."

"Được." Không khách sáo với Phong Tĩnh, Hứa Hoán trực tiếp gật đầu: "Dù sao tôi cũng cảm ơn chị nhiều!"

Có Hứa Hoán nhúng tay vào thì chuyện tìm tên nhà báo dễ như trở lòng bàn tay. Thư luật sư đã gửi đến bọn họ trong chớp nhoáng, nếu họ muốn biện minh hay giải thích thì hãy đợi đến khi ra tòa.

Về phần Lâm Nhất Thiên cùng Tôn Uyển Đình, Hứa Hoán trực tiếp tìm tới Lâm Hồng Tín. Nhưng không ngờ, Lâm Hồng Tín lại tuyên bố ông đã ly hôn với Tôn Uyển Đình, từ nay về sau chết sống của bà ta không liên quan gì đến ông. Vậy nên, ông không có bất kì lí do nào để đồng ý bồi thường tiền bạc thay Tôn Uyển Đình.

"Không bồi thường thay Tôn Uyển Đình, thế còn Lâm Nhất Thiên? Ngay cả đứa con gái duy nhất của mình ông Lâm cũng không để ý rồi hả?" Hứa Hoán khiêu mi hỏi.

"Ông Lâm" sao? Lâm Hồng Tín tay nắm thành quyền. Đúng vậy, bây giờ ông đã không còn là tổng giám đốc của Bắc Dương nữa rồi! Sao này ông chỉ có thể chịu đựng bị người khác gọi bằng hai từ đó thôi.

"Nếu đã như vậy thì sau này nhà họ Hứa chúng tôi có làm gì Lâm Nhất Thiên thì ông Lâm đây cũng không có quyền gì mà lên tiếng đấy!" Thấy Lâm Hồng Tín không tính giải quyết rắc rối do Lâm Nhất Thiên gây ra, Hứa Hoán cũng không bắt buộc, nói xong là cậu xoay người rời đi ngay.

"Chờ một chút." Hiểu được ý tứ sâu xa trong lời nói của Hứa Hoán, Lâm Hồng Tín vội vàng lên tiếng: "Nhất Thiên còn nhỏ, có rất nhiều chuyện cũng không phải là nó cố ý..."

"Không cố ý mà thiếu chút nữa đã hại anh họ cả đời biến thành người thực vật? Không cố ý mà dám tùy ý tung tin vịt, vu hãm anh họ của tôi lái xe đụng vào cô ta, sau đó lại không chịu trách nhiệm? Nhà họ Lâm là đang coi Hứa gia chúng tôi như “quả hồng mềm” có thể tùy ý bóp nát sao?" Hứa Hoán cười lạnh, mặt đầy châm chọc nói.

"Không, không phải..." Sắc mặt Lâm Hồng Tín thay đổi, lắc đầu phủ nhận. Ông cũng không biết vì sao mọi chuyện lại biến thành như vậy nữa. Mặc dù Tôn Uyển Đình có lòng tính toán, nhưng bà ta chưa từng làm chuyện xấu. Mặc dù Nhất Thiên tự do phóng khoáng nhưng cũng biết đâu là giới hạn. Rốt cuộc từ khi nào thì mọi thứ bắt đầu thay đổi?

Là từ lúc Nhất Thiên không cẩn thận hại Hứa Mạch xảy ra tai nạn xe cộ? Không, không phải... Chính là từ khi Lâm Du gả vào Hứa gia, từ lúc Lâm Du phát hiện thân thể thật của nó!

Nếu như ban đầu người gả vào Hứa gia là Nhất Thiên thì hiện nay bọn họ đã sớm trở thành “thông gia tốt” với nhà họ Hứa. Nếu như Lâm Du không phát hiện chuyện nó không phải là con gái ruột của ông cùng Tôn Uyển Đình, khẳng định nó sẽ một lòng một dạ hướng cái nhà này, sẽ thật tâm thật ý trợ giúp Lâm gia chứ không âm hiểm hãm hại nhà bọn họ như bây giờ.

"Sự thật bày rành rành trước mắt! Tôi chỉ tin những điều mà mình “mắt thấy tai nghe”." Hứa Hoán không nhiều lời nữa, nghênh ngang rời đi.

Cùng lúc đó, hai vợ chồng Lâm Du đã đến địa điểm quay phim. Họ không có nhiều thời gian nghỉ ngơi, Lâm Du bắt tay ngay vào công việc.

Đối với Lâm Du mà nói, dù là kiếp trước hay kiếp này thì đây cũng là lần đầu tiên quay phim. Cảm giác rất xa lạ, cũng rất quái dị nhưng cô không cảm thấy khẩn trương, bởi vì chuyện này so với chuyện cô đã từng trải qua thì có là gì!

Cũng nhờ Lâm Du không khẩn trương nên tiến độ quay rất thuận lợi. Đạo diễn một bên vỗ vai Hứa Mạch, một bên hết lời khen ngợi Lâm Du.

Bên tai Hứa Mạch đầy tràn đủ lời ca ngợi Lâm Du, hẳn đều cười nhận lấy. Lâm Du của hẳn vốn là tốt nhất, cô xứng đáng nhận được mọi lời ca ngợi. Hẳn tin tưởng rằng, một khi bộ phim này được công chiếu, Lâm Du ắt sẽ được chú ý nhiều hơn. Hẳn rất vui khi thấy Lâm Du từng bước lột xác hoàn mỹ!

Bởi vì là vai phụ nên thời gian Lâm Du quay cũng không dài. Vốn dĩ đạo diễn cho Lâm Du ba ngày để tìm cảm giác nhưng mà cô chỉ tốn có nửa ngày thì đã hoàn thành nhiệm vụ. Ngay cả người đạo diễn nổi tiếng khó tính như ông cũng không tìm được điểm nào để bới móc!

Ông mời hai vợ chồng họ một bữa thịnh soạn. Sau khi ăn uống xong, bọn họ cùng trò chuyện vài câu thì ông đành “thả” hai người họ trở về phòng.

"Ngày mai trở về nước được không?" Lâm Du cũng không nghĩ tới mình sẽ vượt qua kiểm tra một cách dễ dàng như thế. Nếu đã giải quyết xong mọi chuyện thì cô không cần phải ở lại nữa. Giải trí Thần Thiên và Bác Dương cũng có rất nhiều chuyện chờ cô trở về xử lý.

"Không gấp. Thần Thiên có Cố Nhiên quản lý, nguy cơ của Bác Dương cũng đã vượt qua, tạm thời sẽ không xuất hiện bất kỳ vấn đề gì. Trong vòng nửa tháng kế tiếp, mong Lâm tiểu thư chấp nhận lời mời đầy thành ý của anh, cùng anh ngao du đến những nơi tuyệt vời được không?" Vừa nói chuyện, Hứa Mạch vừa làm một động tác mời của “thần sĩ”.

Vé máy bay khứ hồi của bọn họ có thời hạn năm ngày, đạo diễn cũng đã thanh toán xong. Bất quá ngay trước lúc đến nơi, Hứa Mạch đã lặng lẽ sửa lại ngày về.

Lâm Du sững sờ. Hứa Mạch dự định dẫn cô đi chơi sao? Trước đó cũng không hé lộ một lời nữa!

"Trước đây anh từng đến đây công tác nhưng cũng chỉ làm xong công việc rồi về. Anh tham khảo về mấy địa điểm du lịch, thấy chỗ này được nên đã chọn. Em xem, nếu em không thích thì chúng ta có thể chọn chỗ khác." Thấy Lâm Du không cự tuyệt, thừa dịp cô ngẩn người, Hứa Mạch lấy “vũ khí bí mật” ra ngay.

Năm địa điểm đều là những nơi xinh đẹp. Chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn ra Hứa Mạch đã tốn rất nhiều tâm tư chuẩn bị. Hẳn còn tỉ mỉ lựa chọn nơi có những món ăn ngon, thậm chí ngay cả chỗ nghỉ chân cũng có, hoàn toàn không để cho Lâm Du phải bận tâm.

Nghe Hứa Mạch thao thao bất tuyệt, tầm mắt cô rơi vào tờ giới thiệu những địa điểm du lịch nổi tiếng trong tay hẳn, cô dần bị thu hút bởi lời giới thiệu ấm áp của hẳn. Có lẽ ra ngoài chơi cũng không phải là chuyện xấu!

"Em thấy thế nào? Thích không? Nếu em không thích có thể lựa chọn chỗ khác." Tuy Lâm Du luôn nghe những lời giới thiệu của hẳn nhưng hẳn lại không biết cô có suy nghĩ về địa điểm nào khác nữa không.

"Tôi đi đến hết những nơi này được không?" Lâm Du không nói láo, cũng không phải cố ý gây khó khăn cho Hứa Mạch. Cô cảm thấy những địa điểm Hứa Mạch chọn, nơi nào cũng đáng giá để đến tham quan hết.

Cô chưa từng đến những nơi này. Nay cơ hội đã đến cô cũng không muốn bỏ lỡ, thậm chí cô còn có cảm giác mong chờ!

"Vậy thì đi toàn bộ luôn." Nguyên vọng của Lâm Du hẳn nhất định sẽ hoàn thành. Hẳn đồng ý không chút do dự.

"Hay là đến hai nơi này thôi, đi đến hết sẽ tốn thời gian nhiều lắm, nhất định Cố Nhiên bọn họ sẽ điên mất." Dù sao cũng có thời gian nửa tháng, Lâm Du chọn đại hai địa điểm. Còn những nơi khác thì chờ lần sau vậy.

"Được, tất cả nghe theo em." Theo Hứa Mạch dự đoán, có thể thuyết phục Lâm Du đồng ý đến một nơi đã rất là hiếm thấy. Giờ phút này nghe Lâm Du chủ động chọn điểm đến tiếp theo, Hứa Mạch nhếch mép lên, trong mắt tràn đầy vui vẻ.

Cứ như thế mà ngày về của hai người họ được kéo dài ra, mà tất cả mọi người ở thành phố D tạm thời không ai biết hết.

Lâm Du thừa nhận rằng cảm giác đi du lịch với Hứa Mạch rất tuyệt! Cô không cần phải lo lắng điều gì cả vì Hứa Mạch đã chuẩn bị hết cả rồi.

Bất kể là bất đồng về ngôn ngữ hay văn hóa vùng miền, Hứa Mạch đều có thể giải quyết gọn gàng. Hẳn vừa nhắc nhở cô những điều cần lưu ý cũng như giới thiệu chi tiết về những nơi họ đi qua. Lòng cô ngày càng ấm áp hơn!

Còn về Hứa Mạch, hẳn chỉ muốn Lâm Du buông lỏng tâm tình, tự nhiên hẳn không muốn cô gặp phải cảm giác không thoải mái dù chỉ là một chút. Huống chi hẳn có thể tự mình chăm sóc cô, đây là điều hẳn luôn muốn làm!

Thời gian hai người bên nhau tuy không dài nhưng hẳn rất hạnh phúc. Không phải chỉ vì hẳn và cô luôn sánh vai nhau, mà là Lâm Du đã tin tưởng hẳn hơn, khoảng cách giữa hai người đã ngày càng được rút ngắn.

"Tiểu Du, đứng trên sân thượng này em có thể nhìn thấy biển đấy. Nếu không ngủ được em có thể gọi anh, chúng ta cùng trò chuyện. Phòng của anh ở cách vách, chỉ cần em gọi anh sẽ nghe thấy. Số điện thoại nội bộ là số phòng, có chuyện gì cần thì cứ gọi cho anh. Gọi di động cũng được, điện thoại di động của anh luôn mở 24/24. Nếu không thì em cứ gõ cửa phòng anh, anh ra ngay. Đến địa điểm tiếp theo anh sẽ đặt phòng trước, sẽ không bị động như vậy nữa đâu." Cắt hành lý giúp Lâm Du xong, Hứa Mạch tỉ mỉ dặn dò.

"Ừm, tôi sẽ gọi anh dậy uống nước." Quơ quơ tay phải, Lâm Du nói.

"Uống bao nhiêu cũng không thành vấn đề gì." Từ khi anh còn là người thực vật đến hiện giờ, anh uống nước cô đưa rất nhiều. Lúc trước anh không lo

lắng gì thì có sao hiện tại anh phải do dự?

"Vây thì hiện tại thử một chút đi." Lâm Du vừa nói liền định bóp lòng bàn tay. Cảm giác đau chỉ là vì để cho cô chắc chắn thời khắc này chân thực, đưa nước cho Hứa Mạch là để giúp chính cô an tâm. Mặc dù Hứa Mạch đã có thể đi bộ bình thường, nhưng cô vẫn có cảm giác lo sợ đây chỉ là ảo giác.

"Chờ một chút." Nhảy bén nhận ra được động tác kế tiếp của cô, Hứa Mạch kịp thời cầm tay cô, lắc đầu một cái, trầm giọng nói: "Em chưa nói cho anh biết cách em lấy nước đây!"

"Chỉ là bóp một chút, không đau." Phát hiện nụ cười trên mặt Hứa Mạch tàn đi, Lâm Du định dần xếp ỏn thỏa.

Hứa Mạch nhếch miệng, cũng không nói chuyện, tự ý cầm tay phải của Lâm Du, hần nhẹ nhàng bóp lòng bàn tay của cô.

Nhưng dù Hứa Mạch có bóp, nặn cỡ nào cũng không có bất kì giọt nước nào chảy ra cả!

Bị Hứa Mạch nhìn chăm chăm, tầm mắt Lâm Du dời đi chỗ khác. Cô cảm thấy chột dạ!

"Tiểu Du, anh không hy vọng em dùng phương thức tự tổn thương chính mình để cứu anh. Nếu quả thật như vậy, anh tình nguyện nằm mãi trên giường không tỉnh." Giọng Hứa Mạch rất thấp nhưng nghiêm túc, vẻ mặt ngưng trọng.

Lâm Du còn chưa nói chuyện, cũng không nhìn Hứa Mạch. Vốn là lúc mới bắt đầu, cô chính là thử mà thôi, cũng không xác định có thể đánh thức Hứa Mạch. Cho đến khi Hứa Mạch thật sự tỉnh lại, cô đã từng nghĩ lại nhưng vẫn không hối hận. Về sau thì cô chỉ thuần túy mong Hứa Mạch có thể đi bộ, muốn thấy Hứa Mạch hồi sinh lần nữa...

Chẳng qua, giờ phút này bị Hứa Mạch nhìn chăm chăm, Lâm Du đột nhiên có cảm giác hoảng loạn. Tự nhiên cô đã làm sai cái gì vậy đây!

"Sau này không cho phép em lấy thêm nước ra nữa." Lấy giọng ra lệnh nói xong câu đó, nhìn Lâm Du một mực trầm mặc, Hứa Mạch không nhận được mềm lòng. Khẽ thở dài một cái, thỏa hiệp nói: "Trừ phi em có thể tìm được biện pháp không tổn thương chính mình."

Lâm Du quay đầu nhìn đầy mắt Hứa Mạch đan xen giữa lo lắng cùng thỏa hiệp. Sau một hồi lâu, cô chỉ vào cổ Hứa Mạch.

Trên cổ hần có thêm một sợi dây chuyền, Hứa Mạch không thể nào không phát hiện. Nhưng bởi vì là Lâm Du đeo cho hần nên hần chưa từng lấy xuống. Giờ phút này thấy Lâm Du chỉ vào nó, hần gỡ sợi dây chuyền xuống và đưa cho Lâm Du.

"Tôi chưa thử qua những biện pháp khác. Nhưng có nó, tôi có thể dẫn anh đến nơi đó." Lâm Du không biết tới một ngày nào đó cô có hối hận vì cô đã nói ra tất cả bí mật cho Hứa Mạch biết không. Nhưng hiện tại cô cam tâm tình nguyện!

Nhưng Hứa Mạch lại không lập tức đồng ý. Cả hai cùng cầm sợi dây chuyền ấy, Hứa Mạch nói: "Không cần miễn cưỡng chính mình."

Lâm Du không nói thêm lời nào nữa, cô nhắm hai mắt lại, tập trung tất cả tâm thần đặt vào sợi dây chuyền trong lòng bàn tay.

Lúc mới bắt đầu không có phản ứng gì cả. Hứa Mạch đang muốn khuyên Lâm Du ngừng lại thì hần thấy có ánh sáng chậm rãi phát ra giữa hai bàn tay đang nắm chặt của hần và cô.

Sau lúc khắc, ánh sáng khuếch tán, cả phòng được bao phủ bởi vòng sáng, Hứa Mạch cùng Lâm Du biến mất vào hư không.

Đây là lần thứ hai Hứa Mạch đi vào, nhưng lại là lần đầu tiên hần thấy rõ cảnh vật nơi đây. Trong lòng tuy kinh ngạc và rung động nhưng trên mặt hần vẫn bình thường như cũ.

Lâm Du vẫn luôn chú ý phản ứng của Hứa Mạch. Thấy hần thần nhiên như cũ, cô thật sự bội phục. Lần đầu tiên cô đến đây đã bị dọa sợ đến mức điên cuồng hét chói tai.

"Tiểu Du, em nhìn kỹ một chút, nơi này so với lần đầu tiên anh đi vào có gì đó khác biệt. Lần trước lúc em ngoài ý muốn dẫn anh vào đây, mặc dù anh không có tỉnh lại, nhưng lại cảm giác khác lạ. Nước tại nơi này có mùi vị gì đó, giống như có thêm nguồn năng lượng mạnh hơn kích thích anh tỉnh lại vậy." Khi đó Hứa Mạch tuy không thể mở mắt cũng không thể mở miệng, nhưng các giác quan khác của anh lại đặc biệt bén nhạy hơn. Hần có thể chắc chắn, ngày hôm đó quả thật đã xảy ra chuyện gì mà hần không biết chuyện. Mà có thể Lâm Du cũng không để mắt đến.

"Khác biệt sao?" Lúc này Lâm Du mới thu tầm mắt nhìn Hứa Mạch lại, bắt đầu nhìn bốn phía.

Hứa Mạch không thúc giục Lâm Du, nhìn như tùy ý kì thực hần đang cẩn thận nhìn nơi này. Chỗ này tạm thời xem ra đối với Tiểu Du cũng không có hại. Nhưng hần không thể bảo đảm sau này nó hoàn toàn vô hại.

"Phát hiện!" Vừa lúc đó, Lâm Du chỉ vào măng đá(*) trong ao nước nói: "Gốc rễ của nó vốn là màu xám trắng, hiện nay là màu đỏ."

(*) Măng đá: một dạng trầm tích hang động phát triển từ nền hang động đá vôi lên, với hình măng, nón thấp nhỏ... được thành tạo do kết tủa cacbonat canxi (CaCO₃) từ nước chảy qua đá vôi ở trần hang động, cao dần dần trên nền hang động.

Đỏ? Ánh mắt Hứa Mạch nghiêm ngặt nhìn đến.

Gốc rễ măng đá quả thật biến đỏ, chọt nhìn lên trên, có điểm giống như nhuộm máu. Theo bản năng Hứa Mạch nhìn về tay của Lâm Du, một lát sau, hấn lấy con dao nhỏ trong người ra, trong lòng bàn tay hấn rạch một đường.

"Hứa Mạch!" Động tác của Hứa Mạch quá nhanh, căn bản cô chưa kịp ngăn cản. Đợi đến khi cô vươn tay ra, lòng bàn tay hấn đã rơi vào trong ao.

Ngay sau đó, mặt ao xảy ra biến động. Máu tươi được dòng nước đưa về phần gốc măng đá.

Mặc cho Lâm Du kéo hấn đứng ở bên cạnh ao, mức lên một bụm nước giúp hấn rửa thương, Hứa Mạch không phản kháng, nhìn vết thương khép lại với tốc độ cực nhanh: "Quả nhiên, không hòa vào nhau."

"Cái gì không hòa vào nhau?" Nhìn vết thương khôi phục như lúc ban đầu, Lâm Du thờ phào nhẹ nhõm, kỳ quái nói.

"Chỉ là một suy đoán." Kéo Lâm Du ngồi xuống, Hứa Mạch chỉ vào phần gốc măng đá: "Lúc này anh có nói năng lượng đó mang theo một mùi vị đánh thức anh. Nếu như anh đoán không sai, lần trước em vào đây tay em bị thương. Mà ở chỗ này, em chỉ có thể lấy tay bưng nước đút cho anh, vậy nên máu rơi vào trong ao nước, giúp ao nước tăng thêm năng lượng, cũng gián tiếp bồi bổ măng đá."

"Cho nên anh vừa mới dùng máu của mình làm thí nghiệm?" Nghe Hứa Mạch giải thích xong, Lâm Du búng tỉnh, hướng về phía gốc măng đá bĩu môi: "Nó lại biến đỏ."

"Ừ. Nhưng ao nước không hòa tan máu của anh." Nói cách khác, ao nước này chỉ nhận máu của Lâm Du, Lâm Du mãi mãi là chủ nhân của ao nước này. Xác định được điều này, Hứa Mạch hoàn toàn yên lòng. Nếu nhận Lâm Du làm chủ, nó sẽ không có khả năng tổn thương Lâm Du. Mà mà cái hấn cần biết, chỉ là một điều này là đủ rồi.

"Có thể là bị tôi đoạt trước đi!" Nhớ tới lần đầu tiên mang Hứa Mạch đi vào nơi này, Lâm Du nhẹ giọng nói.

Không tiếp tục nói về chuyện này nữa, Hứa Mạch quan tâm đến chuyện khác: "Nếu như vậy, em có thể tùy ý ra vào nơi này, vậy sau này trực tiếp đi vào lấy nước là được, đừng tự tổn thương mình nữa."

"Trực tiếp đi vào? Không an toàn đâu! Vạn không cẩn thận bị người khác phát hiện tôi không ở trong phòng, sẽ gặp nhiều phiền toái lắm! Tôi cũng không thể trốn vào phòng vệ sinh, lúc đi ra lại bưng ly nước chứ được. Người khác sẽ hoài nghi tôi có lòng ác hại anh đấy." Coi như không nghi ngờ, họ cũng sẽ cảm thấy ly nước trong tay cô có điều kỳ hoặc, không uống được. Lâm Du chớp mắt mấy cái, không xác định nói.

"Vậy cứ lấy nước trước mặt anh. Có anh ở bên ngoài canh, em còn sợ bị người khác phát hiện à?" Trong lòng hấn cũng biết không có điều gì là tuyệt đối, luôn có thời điểm lơ là, sơ suất. Ở phòng của hấn, cho dù quên đóng cửa cũng không sao, hấn có thể che giấu được.

Lâm Du suy nghĩ một chút, quả thật cô có thể tin Hứa Mạch. Vậy nên cô cũng không cự tuyệt nữa: "Ừm."

Nhận được câu trả lời là "đồng ý" từ Lâm Du, tức giận trong lòng Hứa Mạch cuối cùng cũng giảm đi một ít. Nhưng vì quan tâm mà hấn vẫn không nhịn được lại cường điệu qua một lần: "Mọi chuyện điều phải lấy bản thân em làm trọng đấy!"

Lâm Du dừng lại. Nhìn Hứa Mạch đã lâu, mới gật đầu kêu: "Được."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 59

Cuối cùng Lâm Hồng Tín vẫn không thể tìm được đủ số tiền thâm hụt mà Tôn Uyển Đình và Lâm Nhất Thiên lấy ra từ Bắc Dương. Cho dù là ngân hàng hay những người bạn của ông ta ai cũng thay đổi ba trăm sáu mươi độ hết, kẻ không bắt máy, người thì cho thư kí từ chối gặp. Mặc dù ông rất cố gắng muốn chứng minh thực lực của mình, nhưng chung quy lại, ông lại bại bởi thực tế tàn khốc. Không người nào nguyện ý vì giúp ông mà đắc tội Hứa gia.

Nếu Lâm Hồng Tín bận rộn kiếm tiền thì Tôn Uyển Đình và Lâm Nhất Thiên cũng không kém phần bận bịu, nhưng là họ bận bịu tìm Hứa Mạch và Lâm Du.

Ngay từ đầu hai người họ dựng nên vụ dựng xe là vì muốn tạo ra "cái thóp" để điều khiển Hứa Mạch. Coi như Hứa Mạch không muốn chịu trách nhiệm, ít nhất cũng có thể tiêu trừ sự không vui trước đây nhưng mà hấn lại một mực không xuất hiện, khiến cho Tôn Uyển Đình cùng Lâm Nhất Thiên cảm thấy khủng hoảng.

Chờ đến khi Hứa Hoán tìm đến, Tôn Uyển Đình cùng Lâm Nhất Thiên kinh hoàng tới mức chẳng biết làm gì. Đối mặt trước một Hứa Hoán hùng hổ dọa người, hai người bọn họ chỉ nghĩ đến một người có thể giúp đỡ họ hiện tại, đó chính là Lâm Du.

Nhưng điều đáng sợ là họ không có cách nào tìm được Lâm Du, giống như cô ta tự động bốc hơi khỏi thế gian này vậy! Bọn họ đến trường học, giải trí Thần Thiên rồi tới Bắc Dương, thậm chí canh giữ trước cửa lớn nhà họ Hứa cũng không thấy bóng dáng Lâm Du ở đâu cả.

"Tìm chị Lâm Du sao? Không ai nói cho bà biết anh chỉ đã đi hưởng tuần trăng mật ở nước ngoài à?" Đương nhiên Hứa Hoán biết rõ hai người kia tính toán điều gì. Bất quá cậu không có ý định để hai mẹ con bọn họ dễ chịu: "Chuyện này tính ra cũng nhờ công của Lâm gia, nếu lúc đầu các người không 'thay mặt đổi đào' thì cặp đôi trời sinh bọn họ đâu được hạnh phúc như thế này! Có thể coi đây là một chuyện tốt hiếm hoi mà Lâm gia làm được!"

Nghe Hứa Hoán khiêu khích, Tôn Uyển Đình tức đến muốn thổ huyết, dù bà muốn nhịn cũng không thể nhịn được: "Chẳng lẽ các người không hận Lâm Du sao? Chuyện 'thay mặt đổi đào' này cô ta cũng có phần!"

"Ừ, bà nói không sai! Nhưng ai bảo chị Lâm Du có bản lĩnh bắt lấy tâm của anh họ tôi! Minh bất tài thì đừng đứng ở đây nói xấu người khác!" Hứa Hoán không nề mặt nói xong liền nhìn thấy Lâm Nhất Thiên đang liếc mình: "Dù sao các người cũng chẳng có mặt mũi gì lớn! Nghe nói chân cô Lâm không việc gì, rất nhanh thì có thể xuất viện rồi. Không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu đây..."

Bị Hứa Hoán nhìn chằm chằm, Lâm Nhất Thiên theo bản năng giấu chân bị thương phía sau. Không biết tại sao cô ta luôn có cảm giác Hứa Hoán sẽ bẻ gãy chân của cô ngay lập tức.

Tôn Uyển Đình há hốc mồm, đáy mắt thoáng qua vẻ không cam lòng tâm. Mọi chuyện không phát triển theo hướng bà nghĩ, ai cũng hướng về Lâm Du hết. Toàn thế giới đều đối đầu với mình thì sao bà không tức giận cho được!

"Đúng rồi, gần đây tôi còn nghe nói một chuyện, bà Lâm cùng ông Lâm đã ly hôn phải không? Lúc trước vì chuyện tiền bồi thường của cô Lâm đây, tôi đã đặc biệt đến tìm ông Lâm. Bất quá thái độ của ông Lâm rất lạnh nhạt, hình như ông ấy cũng không quan tâm sống chết của cô Lâm cho lắm. Ông Lâm làm tôi do dự, không dám ra tay sợ bị người ta nói tôi ức hiếp đàn bà con gái tay không tác sát." Nhìn sắc mặt hai mẹ con bọn họ thay đổi, Hứa Hoán cười một tiếng. Xem ra thật sự có chuyện này nha!

Ý của Hứa Hoán là cậu ta có thể chữa một con đường sống cho hai mẹ con bọn họ rồi! Nhưng họ chưa kịp mở tiệc ăn mừng thì Hứa Hoán nói tiếp: "Nhưng gia huấn nhiều đời của Hứa gia có truyền lại một điều là 'người không phạm ta, ta không phạm người; người phạm ta một ta phải trả lại trăm'. Tôi thân là người Hứa gia, không thể làm trái gia huấn nhà họ Hứa được!"

Giọng của Hứa Hoán mang theo than thở cùng bất đắc dĩ, thật giống như cậu cũng không tình nguyện làm vậy. Nhưng Tôn Uyển Đình cùng Lâm Nhất Thiên lại nghe được ác ý trong lời nói của cậu. Hai người nhìn nhau, đáy mắt đều mang theo sợ hãi.

"Thật ra thì hai người không cần phải lo lắng như vậy. Con người của tôi từ trước đến giờ rất dễ nói chuyện, làm việc cũng rất trực tiếp. Chỉ cần hai người thành tâm nhận thức cái sai mình đã phạm, đăng báo làm sáng tỏ sự thật thì chuyện này sẽ được bỏ qua." Giọng Hứa Hoán rất thân thiện. Cậu dứt khoát nói rõ ý đồ của mình ra.

Chỉ đơn giản như vậy? Lâm Nhất Thiên không tin, Tôn Uyển Đình càng không tin. Chuyện đăng báo vụ hãm Hứa Mạch tuy không phải là điều sáng suốt nhưng bọn họ không hối hận. Dù sao cũng bị quên lãng trong bệnh viện, họ cũng phải làm chút gì đó để thay đổi cục diện chứ!

"Nếu hai người không phản đối thì chứng minh thành ý đi!" Hứa Hoán vừa dứt lời thì Phong Tĩnh mang theo vài người đi vào. Tin mới sốt dẻo này phải do Đóa Nhuế đăng mới được!

Hai mẹ con họ nói xin lỗi rất cứng nhắc, chẳng có tí thành ý nào hết. Nhưng không sao! Vô tay Phong Tĩnh thì "người chết cô cũng có thể nói cho sống lại" mà!

Không lâu sau đó, Đóa Nhuế đã cho phát hành một bài báo "thấm đẫm nước mắt" của kẻ trong cuộc xin lỗi và thanh minh cho Hứa Mạch vụ việc đăng trên báo lá cải. Câu cú hợp lý, ngôn ngữ khẩn thiết, suýt chút nữa thì Hứa Hoán đã tin tưởng thành ý của Tôn Uyển Đình cùng Lâm Nhất Thiên.

Một cây viết giải quyết chuyện thiên hạ chính là đây! Hứa Hoán cảm ơn báo về nhà, vừa nhìn vừa lắc đầu, dờ khóc dờ cười.

Hứa Chấn Thiên cũng nhìn bài báo của Phong Tĩnh, ngoài miệng ông không nói gì nhưng ông cực kỳ hài lòng. Lần này Hứa Hoán làm không tệ, rất có phong độ của Hứa Mạch.

Lâm Nhất Thiên rốt cuộc cũng được xuất viện nhưng cô ta ương ngạnh không đi. Từ ngày bài báo thanh minh kia được Đóa Nhuế cho phát hành, các phóng viên tờ báo lớn nhỏ khác điều tìm cô ta, ý đồ viết ra những chuyện đáng sợ hơn. Những ngày này cô ta chỉ có thể lẩn tránh ở bệnh viện. Lâm Nhất Thiên sắp bị ép đến điên rồi!

Bà cũng bị đám phóng viên vây quanh mọi lúc mọi nơi, sắp điên lên rồi! Đã mấy ngày qua, vì sợ lộ hành tung nên dù có nhà bà cũng không thể về, chỉ có thể ở bệnh viện cùng Lâm Nhất Thiên.

Mấy ngày nay bà cũng không thấy Lâm Hồng Tín đâu cả. Nín thở một bụng tức giận, Tôn Uyển Đình định trở về Lâm gia tìm ông ta lý luận. Bà còn chưa kí tên, hôn nhân bọn họ vẫn còn tồn tại.

Nhưng khi hai mẹ con bọn họ trở về nhà họ Lâm thì kinh ngạc phát hiện có một đám người xa lạ đang vội vàng quét dọn trong ngoài. Nghe bọn họ nói biệt thự này đã bị bán đi, Tôn Uyển Đình cùng Lâm Nhất Thiên ngồi sập xuống đất, họ có cảm giác ngày tận thế sắp đến rồi!

Lâm Hồng Tín đi rất tiêu sái, cũng rất sạch sẽ gọn gàng. Ông không cho Tôn Uyển Đình cùng Lâm Nhất Thiên bất kỳ tài sản gì, cũng không nhấn lại dù chỉ một câu. Ngay cả số điện thoại di động ông ta cũng đổi.

Tìm mọi cách cũng không thấy được Lâm Hồng Tín, Tôn Uyển Đình khẳng định: hai mẹ con bà đã bị ông ta vứt bỏ.

May là trong thẻ ngân hàng của bọn họ vẫn còn tiền, không đến nỗi lưu lạc đầu đường xó chợ. Hai mẹ con họ tạm thời ở trong khách sạn. Sau đó, họ chỉ một số tiền lớn thuê thám tử tư để tìm Lâm Hồng Tín. Nhất định phải tìm được ông ta! Vì chỉ có tìm được ông ta thì bọn họ mới có thể trở về nhà họ Lâm.

Hai vợ chồng Hứa Mạch trở về là chuyện của một tháng sau. Nhận được điện thoại, ngày hôm ấy Hứa Hoán và Cố Nhiên đến sân bay đón họ từ sớm. Triệu Tuyết Nhi cùng Tần Nam bởi vì có lịch trình không thể đổi nên chỉ có thể gọi điện đến Lâm Du, nói rằng sau khi công việc kết thúc họ sẽ quay về thành phố D thăm hai vợ chồng họ.

"Kiếm tiền quan trọng hơn." Trong điện thoại, Lâm Du kiên quyết truyền đạt lập trường của một vị tổng giám đốc "tham tiền".

Nghe Lâm Du nói xong, Triệu Tuyết Nhi nghệt thờ mớ to mắt, thật lâu mới phục hồi tinh thần lại: "Dạ em biết rồi! Chị Lâm Du yên tâm, em sẽ ngoan ngoan kiếm thật nhiều tiền."

So với Triệu Tuyết Nhi nhu thuận, Tần Nam lại phản kháng mãnh liệt: "Chị dâu ơi, đừng đã kích em thế chứ! Bao nhiêu nhiệt tình của em bị chị cho một gáo nước lạnh dập tắt hết rồi. Không làm, không làm, em lập tức kết thúc công việc trở về thành phố D."

"Chắc chắn không làm?" Giọng Tần Nam không nhỏ, Hứa Mạch lại đang ngồi cạnh Lâm Du nữa, không nghe mới là chuyện lạ. Tần Nam sắp gặp nạn rồi!

Không nghĩ rằng Hứa Mạch nghe điện thoại, Tần Nam cười khô khốc, định cứu vãn sai lầm vừa rồi: "Hả? Cái gì? Không làm? Ai không làm? Gan to dữ vậy hén! Dám dùng giọng điệu như vậy để nói chuyện với chị dâu sao? Kéo ra ngoài đập chết đi!"

Thật ra Hứa Mạch không có nghe máy, chẳng qua hần chỉ giúp Lâm Du mở loa ngoài thôi. Lần "tự và miệng" này của Tần Nam đã bị bọn người ở đây nghe hết.

"Ngu si!" Hứa Hoán bĩu môi, không chút khách khí châm chọc. Cậu với Tần Nam từ nhỏ đã không hợp rồi.

"Ai mắng tôi? Hứa Hoán phải không? Muốn đánh lộn hả?" Hứa Hoán trẻ con, Tần Nam cũng không khá hơn bao nhiêu.

Sắc mặt Hứa Hoán nhất thời lạnh xuống. Lúc xưa cậu và Tần Nam cùng lớp, mỗi năm hạng nhất đều là Tần Nam giành. Cho đến khi Tần Nam nhảy lớp, cậu mới thoát khỏi vận mệnh "hạnh nhĩ" kia.

"Ha ha! Tần thiên Vương, những lời cậu vừa nói, chúng tôi đều nghe được. Lần sau cậu còn sinh khí với Lâm Du nữa thì chúng tôi sẽ kéo cậu ra ngoài đập chết nha!" Cố Nhiên mở miệng chặn tia lửa giữa hai người họ.

"Cô Phó tổng, thì ra anh cũng ở đây! Anh họ tôi đâu rồi?" Cố Nhiên có nghe được không Tần Nam không ý. Giờ phút này cậu chỉ chú ý tới thái độ của Hứa Mạch thôi.

"Anh Hứa vẫn ở đây! Bất quá thật đáng tiếc, dường như anh không muốn nói chuyện với cậu." Thấy Hứa Mạch ra dấu, Cố Nhiên tiếp lời.

"Anh họ ơi, đừng đối xử với em như vậy! Em chỉ đùa với chị dâu một chút thôi mà! Em không có bỏ việc đâu." Hứa Mạch càng im lặng, Tần Nam càng lo lắng. Hy vọng anh họ sẽ không trừng trị cậu. Cậu sợ lắm!

Trả lời Tần Nam chỉ là những tiếng "tút, TUT..." do Hứa Mạch trực tiếp ngắt điện thoại.

Cố Nhiên sừng sờ. Dường như anh Hứa thật sự tức giận! Tần thiên vương, xin hãy bảo trọng! Trong lòng cậu thầm cầu nguyện cho Tần Nam.

Hứa Hoán đang lái xe nên im lặng. Biết rõ chị dâu không thể đụng vào mà còn dám sinh khí với chị, đáng đời Tần Nam, lần này anh hai họ không giáo huấn cậu ta một trận mới lạ!

Ngược lại là Lâm Du, cô nhìn Hứa Mạch sau đó cầm lại điện thoại di động: "Vừa trở về liền hù dọa Tần Nam à?"

"Rảnh rồi nên chọc chú ấy thôi!" Một câu nói nhẹ nhàng của Hứa Mạch cũng đã khiến Cố Nhiên và Hứa Hoán kinh ngạc đến mức muốn rút cả hàm!

Cả hai vợ chồng họ cực kỳ ấn ý, một người nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, một người thì chuyên tâm nhìn chằm chằm phía trước, Cố Nhiên cùng Hứa Hoán cũng không nói lời, cái gì cũng không nghe thấy.

Khóe môi Lâm Du hơi nhếch lên, cũng không bình luận về hành động của Hứa Mạch.

Tần Nam rất ủy khuất. Cậu thật không có ý à! Nghĩ đi nghĩ lại cậu vẫn "run như cây sậy" gửi cho Lâm Du một tin nhắn ngắn thể hiện sự trung thành.

Nhìn tin nhắn mà Tần Nam gửi đến, Lâm Du không chân chừ đưa cho Hứa Mạch nhìn.

Hứa Mạch nhướng chân mày, hần trả lời tin nhắn của Tần Nam ngay.

Tần Nam chậm chậm hồi hộp mở tin nhắn. Sau đó không nói gì được, nghẹn họng mắt mở to. Chị dâu gửi cái mặt cười là ý gì? Thế nào cũng có cảm giác giống là anh họ gửi tới vậy cả!

Lần này hai vợ chồng họ đi ra ngoài chơi mang về khá nhiều quà. Ngoại trừ người trong nhà họ Hứa ra thì Cố Nhiên, Triệu Tuyết Nhi, Tần Nam và Phong Tĩnh đều có phần hết.

Lúc tặng quà thì Lâm Du mới nghe nói về biến cố của nhà họ Lâm. Kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn về phía Phong Tĩnh: "Chắc chắn là không có tung tích Lâm Hồng Tín?"

"Có người thấy ông ta lên máy bay đi Mỹ, còn về sau thì không ai biết cả." Đóa Nhuế là một tòa soạn chứ không phải tổ trình thám. Hành tung của ông ta Phong Tĩnh cũng không để ý.

"Ừm." Lâm Du không hỏi nhiều nữa, tiếp tục nghe Phong Tĩnh báo cáo tình hình những ngày cô đi vắng.

Triệu Tuyết Nhi trở về thành phố D đã là chuyện của sáu ngày sau, sớm hơn một ngày sao với Tần Nam. Vừa thấy Lâm Du, Triệu Tuyết Nhi liền bắt đầu riu rít báo cáo tiến trình. Đồng thời cô còn vỗ vỗ túi tiền, dự định tự mua nhà.

Công việc của Triệu Tuyết Nhi rất thuận lợi, chuyện này Lâm Du đã biết được từ Cố Nhiên. Về phần Triệu Tuyết Nhi muốn mua nhà, Lâm Du vui vẻ đồng ý. Lấy sự cố gắng của Triệu Tuyết Nhi trong giai đoạn này, một cái "ổ nhỏ" là phần thưởng cũng rất xứng đáng.

"Chị Lâm Du, em đã tìm được rồi, em mua căn nhà đối diện nhà chị đó. Sau này chúng ta có thể trở thành hàng xóm rồi." Mặc dù biết phần lớn thời gian Lâm Du đều ở nhà họ Hứa nhưng Triệu Tuyết Nhi vẫn giữ vững cái ý niệm này.

"Đàn! Lâm Du ở Hứa gia mà, sao có thể làm hàng xóm với em chứ! Ngươi nếu là muốn tìm hàng xóm, mua ta vậy đi. Tuần trước tôi vừa chuyển ra ở riêng, có thể chiếu cố lẫn nhau." Nơi Cố Nhiên nhắc đến chính là ngôi nhà mà cậu cho Triệu Tuyết Nhi ở nhờ lần trước.

"Nhưng em nghĩ rằng..." Cô không có kế hoạch làm hàng xóm với Cố Nhiên. Nhưng cô lại ngại nếu phải cự tuyệt thẳng thừng trước mặt cậu vì dù sao cậu cũng là cấp trên của cô. Cô nhìn về phía Lâm Du, mong Lâm Du có thể nói giúp mình một chút.

Lâm Du cũng không chen miệng, mặc cho Triệu Tuyết Nhi tự đối mặt với Cố Nhiên. Trong chuyện tình cảm, người ngoài quả thực không thích hợp nhúng tay vào, Phải do Triệu Tuyết Nhi và Cố Nhiên tự mình giải quyết mới đúng.

"Suy nghĩ gì thế? Suốt ngày lúc nào em cũng có nhiều ý tưởng vậy sao? Công việc còn chưa đủ nhiều hả? Được rồi được rồi, tôi sẽ an bài xong xuôi, nhanh chóng mua nhà cho em. Em tự xuất tiền túi cũng được, ứng trước của công ty cũng không sao!" Cố Nhiên cường ép ra quyết định thay Triệu Tuyết Nhi. Nếu muốn làm hàng xóm thì phải chọn phương án tối ưu nhất chứ! Biết rõ Lâm Du không thể dờn ra ngoài ở được thì mua bất động sản gần nhà Lâm Du làm gì?

Triệu Tuyết Nhi há hốc mồm, cuối cùng vẫn không thể phản bác.

Buồn cười nhìn Triệu Tuyết Nhi ngậm cho phép, Lâm Du lắc đầu một cái.

Lâm Du trở lại trường học. Cô vô học trễ một tháng trời, khá nhiều kiến thức bị bỏ lỡ. Nếu còn không quay lại chắc các giáo sư sẽ đuổi học cô mất.

Đối với việc Lâm Du vắng mặt, các giáo sư tuy có để ý nhưng cũng không ai nói gì. Từ khi Lâm Du ẵm giải nhất cuộc thi dương cầm quốc tế về, hễ chuyện gì cho qua được thì nhà trường điều nhắm mắt cho qua. Thêm nữa, trong thời gian này Lâm Du có hành động rất lớn, vừa là tổng giám đốc giải trí Thần Thiên lại vừa là tổng giám đốc của Bắc Dương nữa, chuyên xôn xao như vậy sao nhà trường có thể không biết chứ!

Biết Lâm Du quả thật bề bộn nhiều việc, khi cô trở lại trường, các vị giáo sư đều gặp riêng cô nói chuyện: Chỉ cần thành tích cuối kì của cô tốt là được, về chuyện điểm số hằng ngày họ sẽ không gây khó khăn cho cô.

"Lâm Du, vận khí không tệ nha! Các giáo sư nhất định là thiên vị em. Đổi lại nếu là anh vắng nhiều ngày vậy, họ không đánh rớt anh mới lạ." Nghe Lâm Du bị mấy vị giáo sư mồi, Cố Nhiên bất quá dò hỏi tin tức.

"Điểm các môn đều nằm trong "top ba", anh cảm thấy thế nào?" Lâm Du lật sách, cũng không ngẩng đầu lên.

"Anh thì không được nhưng em thì có thể nha! Kì thi lần trước anh cứ nghĩ em sẽ bị ảnh hưởng, nhưng em vẫn giữ vững danh hiệu thủ khoa đó thôi. Lần trước em nhận được học bổng loại một đúng không?" Học bổng bao nhiêu không phải là vấn đề, đối với Cố Nhiên mà nói, danh hiệu vinh dự mới là cái đáng nói. Cậu chưa nghe ai nói có thể dùng tiền mua được cái này!

"Lần này thì không thể!" Thời gian đó tuy có nghỉ nhưng cô có xin phép đảng hoàng. Nhưng mà trong học kỳ này, Lâm Du tự biết mình vắng quá nhiều, kì thi cuối kì này lọt "top mười" đã là kết quả đáng ăn mừng rồi.

"Cũng khó nói! Không chừng thành tích của em sẽ tốt đến mức cách á khoa một khoảng cách thiệt xa rồi sao!" Quả thật học kì này Lâm Du vắng mặt quá nhiều, Cố Nhiên suy nghĩ, có thể học bổng loại một không được, nhưng học bổng loại hai hoặc loại ba thì "chắc ăn như bắp" rồi!

"Kết quả không tốt như anh nghĩ đâu." Nghe Cố Nhiên an ủi mình, Lâm Du lắc đầu: "Thật ra em cũng không quan tâm chuyện học bổng lắm."

"Anh không quấy rầy em nữa, anh đi đá cầu đây." So với Lâm Du thì Cố Nhiên rất lười, có thể không đụng đến sách vở thì cậu sẽ quăng nó sang một bên. Chờ thời điểm thi tới, cậu mới "nước đến chân mới nhảy", tìm Lâm Du mượn tài liệu học.

Nhìn Cố Nhiên chơi đá cầu với một đám bạn cùng phòng học, Lâm Du thu tầm mắt lại, nghiêm túc đọc sách. Mỗi người đều có lựa chọn của mình, cô không cần phải hăm mộ sự tự do của Cố Nhiên, chỉ cần kiên định đi trên con đường của mình là được rồi.

Đại học chính là “học đại” mà! Sinh viên chăm chú ngồi trong phòng đọc sách cũng không nhiều. Nếu đổi sang phòng tự học hoặc thư viện thì tình hình hơi khả quan hơn. Nhưng Lâm Du cũng không thêm để ý hoàn cảnh quanh mình, chỉ một lòng xem sách.

Thấy Lâm Du đang học, vốn Vương Dung Dung còn muốn bắt chuyện cùng Lâm Du nhưng đành ngoan ngoãn ra khỏi phòng học. Xem Cố Nhiên đá cầu thì hay hơn nhiều!

Bất quá thời gian thanh nhàn của Lâm Du duy trì rất lâu, mười phút sau, Vương Dung Dung hấp tấp vọt vào: "Lâm Du, Lâm Du, không xong, hai nữ sinh vì Cố Nhiên đánh nhau!"

Vì Cố Nhiên đánh nhau? Lâm Du làm như không nghe, cũng không chút nào để ý. Cô không thích tham gia náo nhiệt, đối với cái này cô không có hứng thú.

"Ô kìa, Lâm Du, bạn đừng xem sách nữa! Hai nữ sinh kia bạn đều biết, hơn nữa hiện nay đều là ngôi sao. Là hai chị em nhà họ Triệu: Triệu Tuyết Nhi và Triệu Linh Lộ. Quan hệ của bạn với Triệu Tuyết Nhi tốt lắm mà, phải không? Nhanh đi nhìn một chút chứ!" Nếu không phải người bị đánh là Triệu Tuyết Nhi, Vương Dung Dung sẽ không mất công chạy đến tìm Lâm Du như thế.

Mà Lâm Du sau khi nghe thấy tên Triệu Tuyết Nhi, nhú mày một cái, đứng dậy hỏi: "Bọn họ ở đâu?"

"Thao trường phía nam. Đi, tôi dẫn bạn đi!" Cũng biết Lâm Du sẽ để ý Triệu Tuyết Nhi, Vương Dung Dung vừa nói vừa chạy ở phía trước dẫn đường.

Lúc Lâm Du tới, mọi chuyện đã gần kết thúc. Triệu Tuyết Nhi bị Cố Nhiên ôm vào trong ngực, Triệu Linh Lộ đang kêu khóc muốn Cố Nhiên trả lại công bằng cho ả. Cùng lúc đó, bên cạnh còn có một đám sinh viên đang cầm điện thoại quay phim, chụp ảnh.

Trong lòng cô biết chuyện ngày hôm nay không thể nào che giấu được, không chừng chuyện này đã được đăng lên mạng rồi, Lâm Du không có ý định ngăn trở bọn họ, thấy rõ ràng trạng thái ba người giằng co, cô đi thẳng tới trước mặt Triệu Linh Lộ: "Triệu Tuyết Nhi là nghệ sĩ của Thần Thiên, mặt của em ấy là bảo vật vô giá, không biết cô định lấy cái gì tới bồi thường đây?"

"Mặt của nó là bảo vật vô giá sao? Tôi thì không phải hả? Tôi cũng là người mới của Tinh Vũ vậy, ngày sau nhất định sẽ là đại minh tinh! Các người định bồi thường tôi thế nào?" Triệu Linh Lộ vừa nói thì hạ bàn tay che mặt xuống, lộ ra gò má còn đỏ hơn của Triệu Tuyết Nhi. Chẳng qua ả chỉ đánh Triệu Tuyết Nhi một cái tát, Cố Nhiên lại không nói hai lời liền hung hãn giúp Triệu Tuyết Nhi trả lại, thật là khinh người quá đáng!

"Mặt của Triệu Tuyết Nhi là do cô đánh? Thế còn mặt của cô?" Lâm Du không tin Triệu Tuyết Nhi sẽ động thủ. Chỉ nhìn thái độ giận dữ của Cố Nhiên thôi thì cô cũng đủ biết chủ nhân cái bạt tay trên mặt Triệu Linh Lộ là Cố Nhiên rồi!

"Tôi..." Triệu Linh Lộ không nói là do Cố Nhiên đánh nên cứ ấp a ấp úng.

"Tôi bất kể cô nghĩ như thế nào, nghệ sĩ của Thần Thiên do tôi phụ trách. Sau này sẽ có luật sư tìm cô bàn về việc bồi thường, nếu như cô không đáp ứng, chúng tôi không thể làm gì khác hơn là kiện lên tòa." Thái độ Lâm Du rất lạnh nhạt, khí thế lại cực kỳ cường hãn.

Cũng không để ý Triệu Linh Lộ bị dọa sợ đến đờ đẫn, Lâm Du xoay người, hướng về phía Cố Nhiên nói: "Phiền toái do anh mang đến thì anh tự giải quyết. Lần sau đừng để liên lụy đến Tuyết Nhi nữa, em ấy là vô tội."

"Thật xin lỗi, là do anh không xử lý tốt mọi chuyện. Vốn anh tưởng rằng thái độ của anh đã rất rõ ràng, không nghĩ tới cô ta vẫn không buông tha tìm Tuyết Nhi phiền toái." Ở trước mặt tất cả mọi người, người từ trước đến giờ đầy kiêu ngạo là Cố Nhiên lại cúi đầu xuống, thành khẩn nói xin lỗi với Triệu Tuyết Nhi và Lâm Du.

"Em mang Tuyết Nhi đi trước, chuyện kể tiếp anh tự mình xử lý đi." Lâm Du nói xong bèn xoay người rời đi.

Triệu Tuyết Nhi không nói một lời thoát lồng ngực Cố Nhiên, mặt không cảm giác đứng phía sau lưng Lâm Du. Cô biết ý tứ của chị Lâm Du, càng ở trong loại thời điểm này, cô càng không thể nhượng bộ, không thể cúi đầu, cũng không thể lộ ra dù là một tia khiếp nhược hay chột dạ. Cô không có sai!

Nhìn Triệu Tuyết Nhi vì cậu mà bị liên lụy, sắc mặt Cố Nhiên đen xuống, quay đầu nhìn Triệu Linh Lộ, ánh mắt sắc lạnh: "Xong chưa? Tôi không thích cô, rốt cuộc cô muốn gì?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

"Anh còn hỏi tôi muốn gì sao? Cố Nhiên, coi như anh không thích tôi đi chẳng nữa thì anh cũng không được thích Triệu Tuyết Nhi! Ai cũng được hết, chỉ

có Triệu Tuyết Nhi là không, tôi không cho phép!" Triệu Linh Lộ không thể để mình bại bởi Triệu Tuyết Nhi được. Đây là ranh giới cuối cùng của ả! ả không thể chấp nhận việc ranh giới cuối cùng này bị phá vỡ! Làm sao Cố Nhiên có thể thích Triệu Tuyết Nhi? Không được, tuyệt đối không được!

"Thật buồn cười! Tôi thích ai thì có liên quan gì đến cô? Cần phải nhận được sự đồng ý của cô sao? Triệu Linh Lộ, cô nghĩ cô là ai? Da mặt dày cũng phải có giới hạn chứ!" Cố Nhiên không phải là người tốt lành gì, nhất là đối với người cậu cực kì chán ghét là Triệu Linh Lộ, đừng mong cậu sẽ chữa mặt mũi cho cô ta.

Trong quá khứ Triệu Linh Lộ đã rất quá đáng, hiện tại còn quá đáng hơn. Vậy nên, cho dù Cố Nhiên làm ả ta mất mặt ngay trước mặt mọi người thì cậu cũng không cảm thấy mình không đúng.

"Em.. Chỉ là em quan tâm anh thôi! Loại người giống như Triệu Tuyết Nhi căn bản không xứng với anh!" Triệu Linh Lộ cứng cổ la lớn.

"Có xứng hay không không do cô nói! Sao cô cứ dùng trăm phương nghìn kế phá chuyện tốt của tôi vậy? Rốt cuộc cô muốn gì?" Cố Nhiên hoàn toàn không thêm để ý những lời cậu nói sẽ đưa đến bao nhiêu hỗn loạn.

"Cái... cái gì? Không thể nào! Anh không phải thích..." Triệu Linh Lộ không dám tin tròng lớn mắt, chỉ phượng hướng mà Lâm Du cùng Triệu Tuyết Nhi rời đi, thần sắc thắc loạn. Không phải Cố Nhiên thích Lâm Du sao? Vì sao đột nhiên lại biến thành Triệu Tuyết Nhi? Nhất định là Cố Nhiên đang lừa ả, nhất định là vậy rồi!

"Đúng vậy, tôi thích Tuyết Nhi thì thế nào? Không thể sao? Tuyết Nhi - “nữ thần thanh thuần” của làng giải trí, có biết bao nhiêu fan hâm mộ thích em ấy!" Cố Nhiên cố tình gọi danh hiệu mới nhận được của Triệu Tuyết Nhi ra.

Các sinh viên xung quanh đều không hẹn mà cùng gật đầu đồng ý. Không sai, lấy địa vị hiện nay của Triệu Tuyết Nhi, Cố Nhiên thích cũng là chuyện đương nhiên. Triệu Tuyết Nhi đã dồn gục trái tim của hầu hết nam sinh đại học D rồi. Danh hiệu hoa khôi kế nhiệm của trường nhất định sẽ do Triệu Tuyết Nhi đảm nhận, mà hiện này cô cũng đã trở thành nữ sinh được nhiều người săn đón nhất!

"Thế còn em? Em có gì thua kém cô ta? So về nhan sắc, em xinh đẹp hơn, so về tính cách, em càng được nhiều người yêu thích hơn, so về..." Bị kích thích mạnh, Triệu Linh Lộ bắt đầu cân nhắc nêu ra các loại ưu điểm mà ả có.

"Cô cái gì cũng tốt, chỉ là có một cái không tốt: quá dối trá!" Cố Nhiên không chút nề tình: "Đừng tưởng rằng những chuyện cô làm người khác không biết. Giả thì dù có che cỡ nào cũng là giả thôi. Đừng có mơ “vàng thau lẫn lộn”!"

"Cái gì giả? Em cũng vậy thật! Em là đứa con gái được nhà họ Triệu nuôi từ nhỏ, so với con gái ruột còn thân hơn!" Theo bản năng, ả ta liền nghĩ đến thân thể của mình. ả không thừa nhận mình không bằng Triệu Tuyết Nhi, bất kể thế nào cũng không thừa nhận!

"Cô nói vậy thì cứ coi là vậy đi! Ngược lại, Tuyết Nhi đã bị các người đuổi ra khỏi nhà họ Triệu, thật hay giả đã không còn quan trọng nữa. Sau này cô cứ việc quang minh chính đại ở lại Triệu gia, yên tâm thoải mái làm con gái nhà họ Triệu đi!" Cậu đã nghĩ đến việc tìm cơ hội công bố thân thể của Tuyết Nhi ra. Không phải là vì tạo mách khỏe mà là cậu muốn kêu bắt bình thay Tuyết Nhi.

Triệu gia đối với Triệu Tuyết Nhi thật quá bất công, Cố Nhiên nhìn mà bức đến nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể đánh bọ họ một trận. Nhưng dù sao cậu cũng là người ngoài, không có biện pháp thay Tuyết Nhi đáp trả lại bọn người lạnh lùng vô tình kia. Bất quá với thân phận và địa vị hiện tại của cậu, không phải không có cách khiến bọn họ “ăn không ngon, ngủ không yên”!

Vì vậy Triệu Linh Lộ chính là con cò tốt để lợi dụng. Nhờ có cái tát kia, kèm theo sự gặm thét cùng rống giận, trong lúc mất bình tĩnh ả sẽ nói ra những lời chế giễu Tuyết Nhi, như vậy thân thể đáng thương của Tuyết Nhi mới dễ dàng nhận được sự đồng cảm của người khác.

Đám đông thường đồng tình người “sức yếu thế cô” hơn! Mà biểu hiện hôm nay của Triệu Linh Lộ đã kiến đám đông tức giận. Chỉ dựa vào điều này thôi, Cố Nhiên tự tin rằng cậu sẽ thắng!

Triệu Linh Lộ hoàn toàn không biết mình đã rơi vào cái bẫy mà Cố Nhiên cố tình đặt ra. ả hừ lạnh một tiếng, mặt đầy khinh thường: "Đó là do Triệu Tuyết Nhi mơ mộng hảo huyền, một mực chống đối ba mẹ, cố ý tiến vào làng giải trí, bị đuổi ra khỏi nhà là chuyện đương nhiên!"

"Vậy còn cô thì sao? Sau khi Tuyết Nhi bị đuổi ra khỏi nhà, không phải cô cũng đã ngênh ngang tiến vào vòng giải trí sao? Nhưng điều khác biệt là, Tuyết Nhi đi được đến ngày hôm nay là do chính thực lực và sự cố gắng của mình, còn cô thì tùy ý phung phí tiền của nhà họ Triệu, tạo tin đồn gây chú ý. Cô không biết ngượng sao?" Giọng Cố Nhiên lên cao, nhất là khi cậu thấy có một sinh viên đang quay phim cậu và Triệu Linh Lộ, cậu còn cố ý điều chỉnh tư thế đứng, lấy góc độ hoàn mỹ nhất xuất hiện trong ống kính.

Sắc mặt Triệu Linh Lộ trắng bệch mang theo tí ti “thẹn quá thành giận”. Nếu như đứng chỗ này là người khác, khẳng định ả sẽ thẳng tay cho một cái tát. Nhưng cố tình lại là đối Cố Nhiên, ngay cả dùng khí bảo cậu im miệng ả cũng không có. ả chính là thích Cố Nhiên như vậy, toàn tâm toàn ý muốn muốn gả cho Cố Nhiên!

"Đúng rồi, còn có một việc nữa. Phận cô sau này đừng rêu rao khắp nơi rằng cô là vợ sắp cưới của tôi nữa. Sống nhiều năm như vậy, tôi lần đầu tiên mới thấy được một con người mặt dày hơn tưởng thành cố tình bôi nhọ danh tiếng của người khác như cô đấy! Tôi với cô chưa bao giờ có hôn ước, tương lai càng không." Cố Nhiên nói xong bèn tiêu sái xoay người đi khỏi đó.

Lưu lại Triệu Linh Lộ sắc mặt lúc trắng lúc xanh. ả muốn gọi Cố Nhiên lại nhưng không tìm được cớ phù hợp. Hơn ai hết, trong lòng ả tự biết rõ, hôm nay ả đã hoàn toàn đắc tội Cố Nhiên.

Lúc Cố Nhiên đến tìm thì Lâm Du và Triệu Tuyết Nhi đang ngồi uống trà sữa.

So với Cố Nhiên, phản ứng của hai cô gái này bình tĩnh hơn rất nhiều. Bỏ qua chuyện về tít, Lâm Du tập trung nói về kế hoạch tiếp theo cho Triệu Tuyết Nhi biết.

Ngồi một bên nghe hai người bình tĩnh nói chuyện, khoe miệng Cố Nhiên gật gật. Sao cậu lại cảm thấy chỉ có mình là người kích động thế nhỉ?

Sau khi nói về kế hoạch sắp tới của Tuyết Nhi xong, lúc này Lâm Du mới ngẩng đầu lên nhìn Cố Nhiên: "Đã giải quyết xong rồi hả?"

"Chắc vậy! Phải nhờ đến chị Phong Tĩnh rồi! Có Đóa Nhuế hỗ trợ thì mọi chuyện sẽ đâu vào đấy!" Thần Thiên với hợp tác với Đóa Nhuế không phải ngày một ngày hai. Nhưng mỗi lần tìm gặp Phong Tĩnh thì Cố Nhiên sẽ đến báo cho Lâm Du hay một tiếng.

"Ừm. Có Phong Tĩnh kiểm định, dư luận sẽ nghiêng về phía chúng ta." Với những bài báo cùng bài phỏng vấn độc quyền, địa vị của Đóa Nhuế ngày một tang lên, cũng đã mơ hồ đoán ngôi "bà chủ giới truyền thông". Đối với Lâm Du mà nói, đây là bước phát triển khiến cô hài lòng.

"Không sai! Có Đóa Nhuế vào thời khắc thích hợp giúp đỡ chúng ta tuyên truyền, bất cứ lúc nào chúng ta cũng có cơ hội phản kích, dễ dàng đứng ở thế bất bại." Ban đầu Cố Nhiên còn nghi ngờ về nguyên nhân la giao toàn bộ mẫn truyền thông cho Đóa Nhuế toàn quyền phụ trách. Nhưng hiện tại, cậu đã thấu toàn bộ dụng ý của cô. Đóa Nhuế là bạn không phải thù, hơn nữa đây cũng là chuyên môn của Đóa Nhuế, giao cho họ xử lý thì yên tâm hơn nhiều.

Lấy được tin tức trực tiếp từ Cố Nhiên, Phong Tĩnh không chút do dự soạn thảo bài báo mới. Rất ít khi Phong Tĩnh viết bài, nhưng hề có liên quan đến Thần Thiên thì cô đặc biệt coi trọng, tự tay viết bài là một chuyện rất nhỏ, nhất định phải làm cho tất cả mọi người hài lòng. Mấu chốt nhất là hai vợ chồng cấp trên kia, phải làm họ hài lòng mới được!

Làm chủ cũng có rất nhiều chỗ tốt! Không có mâu thuẫn với bất kỳ ai, làm chuyện gì cũng đặc biệt thuận lợi. Đã viết xong bài báo về thân thế của Triệu Tuyết Nhi, tiếp theo thì phải chờ "thời cơ" rồi!

"Lần này Cố Nhiên xử lý rất tốt." Nhìn xong video không cs gì bắt bẻ được kia, Hứa Mạch gật đầu một cái, tán thưởng nói.

"Anh đang nói đến chuyện Cố Nhiên công khai thích Tuyết Nhi à?" Lâm Du bĩu môi xem thường: "Đừng có lòng tốt mà làm chuyện xấu là được!"

"Yên tâm. Thần Thiên có em trấn giữ, quy tắc ngầm cũng đã được Tần Nam làm sáng tỏ trong buổi họp báo trước kia rồi. Mặc dù có người hoài nghi động cơ của Cố Nhiên, cũng sẽ xem xét về tướng mạo, gia thế của chú ấy mà tặng những lời công kích nhẹ nhàng." Hứa Mạch cười nói.

Đúng là ôn nhu công kích! Cái gì mà "Cố phó tổng thật soái", "Cố đại thiếu thật ôn nhu", "Cố học trưởng thật si tình"... Dù loại bàn nhưng toàn bộ đều là tán dương Cố Nhiên, còn "nhặt danh kì diệu" xuất hiện một nhóm ủng hộ Cố Nhiên với Tuyết Nhi thành một cặp nữa chứ!

"Vóc người đẹp cũng không phải không có chỗ dùng! Cố Nhiên rất biết cách chọn góc độ, đoạn video này chú ấy xuất hiện rất hoàn mỹ. Ngược lại là Triệu Linh Lộ, rước lấy không ít lời chửi rủa khó nghe." Chỉ chỉ Triệu Linh Lộ trong video, Hứa Mạch bình luận.

Không biết là vô tình hay cố ý, mỗi lần ống kính quét đến Triệu Linh Lộ đều có sắc mặt dữ tợn, âm trầm, thấy thế nào cũng khó coi! Mặc dù nhan sắc của ả ta không thua kém Triệu Tuyết Nhi nhưng chẳng ai để ý đến. Ngược lại, đủ loại từ ngữ phê phán đồng loạt hiện lên, cay cú công kích Triệu Linh Lộ.

"Cô ta rất ham vui. Nghe nói loại tính cách này ở Triệu gia rất được hoan nghênh, quả thực dễ cho tôi chắc lưỡi hít hà." Đối với Triệu Linh Lộ, Lâm Du không có chút hảo cảm nào. Bất kể là kiếp trước hay là kiếp này, Triệu Linh Lộ cùng Lâm Nhất Thiên đều là chị em tốt, hai người cùng hợp tác làm không ít chuyện xấu, người bị hại không đơn thuần chỉ có Triệu Tuyết Nhi, cũng có cả cô nữa!

"Đoán chừng là do được nuôi lớn từ nhỏ!" Hứa Mạch nói tới chỗ này, ánh mắt hơi lạnh. Nếu như Triệu gia là như vậy, vì sao Lâm gia đối với Lâm Du cũng một tay nuôi lớn một cách tàn ác như vậy?

"Vẫn có sự khác biệt!" Hiển nhiên là Lâm Du cũng nghĩ đến chính mình và Lâm Nhất Thiên.

"Nói đến thân sinh, Lâm Hồng Tín rồi đi đến nay vẫn không có tin tức sao? Quyết định bỏ mặt Lâm Nhất Thiên à?" Hứa Mạch cũng không chú ý Lâm Nhất Thiên, nhưng có nghe Hứa Hoán nhắc tới. Nói thật tình cảnh bây giờ của Lâm Nhất Thiên cũng chẳng khảm khá chút nào!

"Nghe nói cô ta và Tôn Uyển Đình kiên trì ở trong khách sạn, tiền trong tay cũng đưa cho thám tử tư rồi, chắc cũng chẳng được thông thả mấy ngày đâu!" Lâm Du châm chọc.

Chi phí thuê thám tử tư không rẻ nhưng hai mẹ con họ không ý thức được một điểm này, còn huênh hoang ở trong phòng tổng thống của khách sạn năm sao. Thật đúng là tiêu tiền như nước!

"Chúng ta chờ xem kịch vui thôi!" Nụ cười trên mặt Hứa Mạch không biến mất, nhẹ nhàng gật đầu. Xem ra cũng không cần hấn xuất thủ.

"Ừm." Lâm Du cũng không nghĩ tới, chẳng qua cô chỉ ra ngoài du lịch một chuyến, lúc trở về thì ba người nhà họ Lâm kia đã tự mình phân tán, còn ảm i đến loại trình độ này. Nghe nói trong chuyện này Hứa Hoán có công lao rất lớn. Lâm Du ghi nhớ phần ân tình này củ Hứa Hoán!

Hứa Hoán rất ngạc nhiên khi nhận được quà của Lâm Du, nhưng nhiều hơn chính là cao hứng. Mặc dù quan hệ giữa cậu và chị dâu vẫn lạnh nhạt như cũ, nhưng ít ra, bọn họ có thể sống chung hòa bình rồi không phải sao?

Ngoài ra, vì muốn lấy lòng Lâm Du, Hứa Hoán báo cho cô một ít tin tức bí mật: Trước khi rời đi, Lâm Hồng Tín đã đem bán hết toàn bộ số cổ phần mà mình đã nắm trong tay rồi.

Hứa Hoán không chút nghĩ ngợi thu mua lại toàn bộ. Vẫn để tên Lâm Du, coi như đó là lễ vật tạ lỗi vì đã bắt kính với Lâm Du lúc trước.

Một lần nữa nhận được cổ phần Bắc Dương, Lâm Du ngẩn người. Một lát sau, cô không cự tuyệt đón nhận hảo ý của Hứa Hoán. Đóa Nhuế cô có thể không muốn, Thần Thiên cô cũng có thể không cần. Nhưng Bắc Dương vẫn là cái gai trong lòng cô. Phàm là có cơ hội, cô cũng không muốn bỏ qua.

Lâm Hồng Tín nhất định sẽ không nghĩ tới cổ phần đã nằm gọn trong tay Lâm Du. Đợi đến khi ông ta trăm phương ngàn kế từ nước ngoài trở về thì Bắc Dương cùng ông đã không còn xâu liên quan nào. Số cổ phần ông dự định dùng giá cao thu hồi lại đã biến thành vật trong túi của Lâm Du. Nhưng những điều này phải chờ đến khi ông ta quay về nước thì mới biết!

Triệu Linh Lộ phát hỏa. Đúng như ban đầu Tần Nam từng nói: đúng là đồ, nhưng lại là đồ xấu. Phàm là nơi có tên của cô xuất hiện, tất nhiên chỗ đó sẽ có tiếng nổ vang chửi. Phim à đóng chưa được truyền bá thì đã bị ngăn chặn. Khổ sở đợi đến lúc công chiếu thì doanh thu thua lỗ thảm hại!

Đứng ngồi không yên chỉ có hai mẹ con Lâm Nhất Thiên. Sở dĩ hai người họ không có sợ hãi, tiêu tiền như nước, chính là suy nghĩ phim của Triệu Linh Lộ chẳng mấy chốc sẽ được công chiếu, bọn họ sẽ thu lại gấp bội. Nào ngờ tất cả đều đổ xuống sông xuống biển rồi, làm sao hai mẹ con họ không sinh khí?

Tình bạn giữa Lâm Nhất Thiên và Triệu Linh Lộ đang trên đường rạn nứt. Nói tóm lại một câu nói, Lâm Nhất Thiên chính là muốn tiền. Mà Triệu Linh Lộ cũng là một câu nói, rất đơn giản hai chữ: Không có tiền.

Tiền không thể mua được tất cả, nhưng không có tiền sẽ không mua được gì hết! Lâm gia tan vỡ cũng do tiền, Lâm Nhất Thiên cùng Triệu Linh Lộ cũng là như vậy. Ngày xưa là bạn tốt, ngày nay vì tiền mà trở mặt, không ai nhường ai, ai cũng không lùi bước.

Nhờ có Tôn Uyển Đình ra tay trợ giúp, thế cục ngay lập tức bị đổi. Triệu Linh Lộ thua, bị hai mẹ con kia liên thủ đánh thua.

Bùm mặt chặt vật rời đi, Triệu Linh Lộ yên lặng thề trong lòng: Ắt nhất định sẽ không bỏ qua cho hai mẹ con này!

Nhìn Triệu Linh Lộ bị thương về nhà, mẹ Triệu rất đau lòng, quan tâm hỏi han. Sau khi biết được là do hai mẹ con Tôn Uyển Đình ra tay, nhất thời bà giận không chỗ phát tiết. Được lắm! Ngay cả con gái nhà họ Triệu mà bọn họ cũng dám đánh. Hai mẹ con kia sẽ không xong với bà đâu!

Mẹ Triệu bất chấp tất cả, không cần biết đúng sai liền tiêu tiền tìm người, phải giáo huấn Tôn Uyển Đình cùng Lâm Nhất Thiên một trận nhớ đời mới được!

Đều bị đánh nhưng lực đạo của đàn ông và phụ nữ hoàn toàn khác nhau. Triệu Linh Lộ tuy bị đánh nhưng vết thương không có gì to tát: trên mặt có vết cào, quần áo bị xé rách, cánh tay có thêm mấy vết xước. Còn hai mẹ con Lâm Nhất Thiên bị đánh là bị một đá đàn ông quyền đầm cước đá, sưng mặt sưng mũi. Chân Lâm Nhất Thiên chưa hoàn toàn hồi phục mà lại bị trọng thương một lần nữa, có lẽ đôi chân của cô ta không thể dùng được rồi!

Nghे Lâm Nhất Thiên thống khổ không dứt tiếng kêu rên, Tôn Uyển Đình bị dọa sợ đến mặt không chút máu, liên tục cầu xin tha thứ. Nhưng khi bọn người kia dùng tay thì đã muộn, đôi chân của cô ta hoàn toàn bị hủy rồi. Đúng là báo ứng!

Nghे được tin Lâm Nhất Thiên bị người ta đánh gãy chân, Lâm Du hơi sững sốt nhưng trong lòng thì không có chút đồng tình nào với cô ta. Mỗi người đều phải trả giá đắt cho những sai lầm mình phạm phải! Vận số tốt của Lâm Nhất Thiên sắp kết thúc rồi..

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Triệu Linh Lộ biết được tin Lâm Nhất Thiên bị đánh gãy chân lúc Tôn Uyển Đình tìm đến Triệu gia cãi lộn. Mới bắt đầu ả hơi áy náy, nhưng khi sờ lên vết sẹo trên gò má, ả nhìn về phía gương cười lạnh. Đáng đời! Lâm Nhất Thiên tự làm tự chịu!

Triệu Linh Lộ từ đầu đến cuối không có lộ diện, Tôn Uyển Đình giống như điên vậy ở phòng khách Triệu gia giương oai.

Còn mẹ Triệu, sau khi bà thấy những lời khuyên giải của mình chỉ giống như “nước đổ đầu vịt”, bà dứt khoát không để ý tới Tôn Uyển Đình chửi rủa, làm như cái gì cũng không nghe thấy.

Mất thấy Triệu gia khó chơi, Tôn Uyển Đình tức giận vô cùng, ngay trước mặt người Triệu gia, lấy điện thoại di động ra tuyên bố phải báo cảnh sát.

Báo cảnh sát? Sắc mặt mẹ Triệu thay đổi. Bà chính là người cho người đánh hai mẹ con họ, có lí nào bà lại cho Tôn Uyển Đình cơ hội báo cảnh sát chứ? Bà đoạt điện thoại của Tôn Uyển Đình ngay mà không chút nghĩ ngợi.

Tôn Uyển Đình cũng không phải là người “ăn chay niệm Phật”. Lần này tới bà đã sớm chuẩn bị kỹ càng, thừa dịp mẹ Triệu không chú ý, bà ta liền lấy dao ra.

Bị Tôn Uyển Đình đâm một dao vào bụng, mẹ Triệu cả kinh ngạc đến ngất người. Bà không nghĩ tới việc trong tay Tôn Uyển Đình có vũ khí, càng không có nghĩ tới Tôn Uyển Đình lại dám động thủ tổn thương người. Đến khi đau nhức từ vết thương truyền tới, té xuống đất, bà mới bừng tỉnh phát hiện rằng bà đánh giá thấp Tôn Uyển Đình.

Mà cảnh sát lại đứng lúc này “viếng thăm” nhà họ Triệu. Có người báo cảnh sát rằng bà Triệu thuê người hành hung người khác, khổ chủ là Lâm Nhất Thiên bị đánh gãy chân giờ phải nhập viện. Nhưng điều làm cảnh sát bất ngờ là khi tìm được mẹ Triệu thì bà cũng đã bị trả thù.

Tiếng thét chói tai dưới lầu thay nhau nổi lên, rốt cuộc Triệu Linh Lộ cũng ý thức được có gì đó không đúng, ả lao thật nhanh xuống lầu. Nhưng mà cảnh ả nhìn thấy không đơn thuần chỉ là Tôn Uyển Đình bị cảnh sát mang đi, mà còn có mẹ Triệu cả người đầy máu tươi.

"Mẹ!" Triệu Linh Lộ sững sờ, vội vàng chạy xuống.

"Triệu Linh Lộ, tôi sẽ không bỏ qua cô, cô hãy chờ đó!" Nghiêng đầu nhìn thấy Triệu Linh Lộ cuối cùng cũng xuất hiện, Tôn Uyển Đình muốn tìm ả trả thù.

"Tôi cũng sẽ không bỏ qua bà! Bà làm mẹ tôi bị thương, tôi với bà nhất định ‘họ máu phải trả bằng máu’!" Triệu Linh Lộ có thể cảm giác được ánh mắt của người Triệu gia đang nhìn về ả, ả rất sợ người nhà họ Triệu sẽ oán hận ả, cần rằng nghiêng lợi ngay trước mọi người tuyên chiến với Tôn Uyển Đình.

"Vị tiểu thư này, mời cô cùng đi theo chúng tôi một chuyến!" Triệu Linh Lộ kêu la rất lợi hại, ả nghĩ như thế sẽ được người của Triệu gia ủng hộ, lại không để mắt đến cảnh sát vẫn còn ở đó.

Mà Triệu Linh Lộ vừa dứt lời, cảnh sát phá án biến sắc. Nghe rõ Triệu Linh Lộ âm ỉ là bọn họ có thể kết luận, ả cũng là một phần tử nguy hiểm, cần được kịp thời tiếp nhận phê bình giáo dục.

"Tôi..." Triệu Linh Lộ sững sờ. Tình huống gì vậy? ả cũng không tổn thương người, cảnh sát tại sao muốn bắt ả? Người bọn họ nên bắt là Tôn Uyển Đình mới phải chứ!

Không có cho Triệu Linh Lộ cơ hội giải thích, cảnh sát nghiêm túc chấp pháp mang người đi.

Mọi người còn dư lại của Triệu gia trở mắt nhìn nhau, hoàn toàn không biết rốt cuộc chuyện gì xảy ra. Bất quá giờ phút này chủ nhân của bọn họ - mẹ Triệu cần được đưa đến bệnh viện cứu trị. Lúc này họ cũng không có thời gian suy nghĩ quá nhiều.

Điều trùng hợp chính là, mẹ Triệu và Lâm Nhất Thiên đều bị đưa vào cùng một bệnh viện, trên cùng một tầng, phòng bệnh cách nhau cũng không xa.

Mới đầu Lâm Nhất Thiên cũng không phát hiện chuyện này. Chắc chắn sau này phải ngồi trên xe lăn, giờ phút này cô ta điên cuồng mắng nhiếc Triệu Linh Lộ, ngay cả Tôn Uyển Đình không biết chạy đi nơi nào cũng bị cô ta nguyên rủa không thương tiếc.

Cho đến khi trong lúc vô tình nghe được y tá nói đến mẹ của Triệu Linh Lộ bị thương nằm ở đây, lúc này Lâm Nhất Thiên mới chú ý.

Muốn trách cũng chỉ trách Triệu Linh Lộ trước giờ “mất đề trên trán”, lần này bị Cố Nhiên vạch trần bộ mặt thật, ả đã trở thành tấm gương xấu mà mọi gia đình đều mong con cái tránh xa. Cũng bởi vì vụ việc nhà họ Triệu đánh tráo con gái, danh tiếng Triệu Tuyết Nhi càng ngày càng lớn, trở thành người được nhiều người săn đuổi.

Mẹ Triệu bị nhận ra thân phận thật rất nhanh. Cho dù đang ở trong bệnh viện, cũng bị phóng viên cùng ký giả quấy rầy không ngừng, không ngày nào được an bình.

Nghe tình huống của mẹ Triệu, Lâm Nhất Thiên cười đắc ý. Không sai, cô chính là người để lộ hành tung của bà ta ra để cho phóng viên cùng ký giả tìm đến. Cô muốn cho Triệu gia trả giá thật lớn, bồi thường đôi chân cho cô!

Mẹ Triệu không thể so với Tôn Uyển Đình, bà không có trái tim cường đại như vậy, cũng không có sức chịu đựng quá mức bền bỉ. Bị người chỉ mũi mắng vài câu thì bà ta đã không chịu nổi, kêu khóc muốn về nhà.

Muốn trốn về nhà sao? Không có đơn giản như vậy. Thừa dịp mẹ Triệu một mình chạy trốn, Lâm Nhất Thiên ngồi lên xe lăn không một tiếng động xuất hiện sau lưng bà.

Cứ như vậy, một tiếng "oành" vang lên, mẹ Triệu từ trên cầu thang té xuống.

Cầu thang là góc chết không có camera theo dõi. Lần này, Lâm Nhất Thiên rốt cuộc cũng thông minh được một lần, không lộ ra nhược điểm.

Mà mẹ Triệu bởi vì té đập đầu đến chân cầu thang nên chảy máu không ngừng, thoi thóp.

"Chuyện gì nữa vậy trời?" Lần lượt phát sinh chuyện ngoài ý muốn, người Triệu gia ứng phó không kịp, tất cả đều hồ đồ.

Triệu Tuyết Nhi trở thành nơi để mọi người phát tiết, trút giận. Tất cả mọi người nhà họ Triệu đều nhận định, chuyện này với cô có liên quan. Tất cả đều

là do “sao chửi” Triệu Tuyết Nhi, nếu không phải do cô ta thì nhà họ Triệu sẽ thành ra như vậy!

"Sở dĩ bà Triệu bị thương là do trước đó bà ta đã tìm người đánh Tôn Uyển Đình cùng Lâm Nhất Thiên. Còn vì sao bà ta lại thuê người hành hung, là bởi vì Triệu Linh Lộ về nhà tố cáo. Về phần Triệu Linh Lộ vì sao lại bị Tôn Uyển Đình cùng Lâm Nhất Thiên đánh, là bởi vì Triệu Linh Lộ lừa gạt tiền của người ta, thời hạn đã đến lại không có biện pháp trả lại. Dám hỏi chuyện này hậu quả rõ ràng như vậy, sao lại có liên quan đến Tuyết Nhi chứ? Dựa vào cái gì các người phán Tuyết Nhi có lỗi? Người nhà họ Triệu đều có “bệnh lâu năm mà giấu” hả? Đầu các người chứa toàn tàu hũ hết phải không?" Cổ Nhiên lòng đầy căm phẫn nổi giận còn người Triệu gia thì đầu cúi thấp xuống.

Mặc dù bọn họ đã không chỉ trích Triệu Tuyết Nhi nữa nhưng trong mắt vẫn tràn đầy tức giận: "Nếu nó không một hai muốn làm cái gì mà đại minh tinh gì đó thì Lộ Lộ sao có thể có học theo, gia nhập vào vòng giải trí chứ? Nói tóm lại chuyện này đều do nó bày đầu!"

"Nực cười! Bởi vì cảnh sát đi bộ dưới lòng đường, ông cũng bắt buộc họ không đi lối đi dành cho người đi bộ. Như vậy nếu như ông không cần bị xe đụng thì lỗi do cảnh sát sao? Đạo lý này chui từ đâu ra mà vô lý vậy chứ?" Cổ Nhiên giận quá mà cười, kéo Triệu Tuyết Nhi ra ngoài. Nếu như người Triệu gia vẫn giữ thái độ này, cậu sẽ không cho bọn họ gặp mặt Tuyết Nhi.

Những người xung quanh ai nghe thấy cuộc chất vấn đơn phương của Triệu gia cũng cảm thấy rất bất mãn cùng căm giận. Thật là quá đáng! Rõ ràng Tuyết Nhi một lỗi cũng không có, gia nhập làng giải trí chính là một cái tội hả? Người trong giới giải trí nhiều như vậy, tất cả bọn họ đều phải chịu trách nhiệm đối với mọi tai họa mà nhà họ Triệu gặp phải sao?

Chuyện Triệu gia gần đây chiếm hết phần lớn các bài báo. Đối với việc họ làm âm ỉ như vậy, Lâm Du chỉ có thể bình luận bằng bốn chữ là “cảm thấy kính nể”.

Đúng là cảm thấy kính nể thật! Cho dù là mẹ con Tôn Uyển Đình hay là mẹ Triệu cùng Triệu Linh Lộ, bọn họ đều nói là làm liều, không chút do dự. So với họ thì cô không được một phần nữa!

"Tại sao em phải so cùng bọn họ? Bọn họ đúng là lợi hại, kẻ gây chân, người thổi thóp hấp hối, hai người còn lại tuy không đến nỗi nhập viện nhưng lại cục cảnh sát thẳng tiến. Kết cục như vậy có gì tốt đẹp?" Hứa Mạch không cho rằng hành động của mẹ con Tôn Uyển Đình cùng với mẹ con Triệu gia là sáng suốt.

Theo ý của Hứa Mạch nói thì Lâm Du ăn nhậu cũng rất tốt. Không phí nhiều sức nhưng vẫn lấy được toàn bộ Bắc Dương, dám hỏi trên đời này có mấy người có thể làm được?

Hứa Mạch tin tưởng rằng, cho dù hần không hỗ trợ bây giờ thì một mình Lâm Du cũng làm được. Hần ra tay là để rút ngắn thời gian thành công của cô thôi. Cái thuộc về Lâm Du thì sớm muộn cô ấy cũng sẽ sở hữu tất cả, ai cũng không cướp được!

Lúc trước Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình tuy được “mời” vào đồn công an nhưng một không có chứng cứ xác thực, hai là nhờ có luật sư Lâm gia hỗ trợ chu toàn nên cuối cùng họ mới được bình yên vô sự.

Nhưng lần này thì khác! Triệu Linh Lộ tự nhiên sẽ có người Triệu gia hỗ trợ, còn Tôn Uyển Đình thì “tứ cố vô thân”, không thoát thân được.

Tôn Uyển Đình cố ý đâm mẹ Triệu bị thương do chính mắt cảnh sát thấy, chứng cứ xác thật, không cho chống chế. Nhân chứng, vật chứng đầy đủ hết nên bà ta bị khởi tố, vào tù.

Nửa ngày sau thì Triệu Linh Lộ được thả ra. Nửa ngày đối với ả mà nói dài như một thế kỷ. Mặc kệ ả khẩn cầu cảnh sát thả ả ra như thế nào thì họ cũng không thả. ả bị buộc ngồi ở chỗ đó cho tới trưa, thành thật giải thích cặn kẽ một lần lại một lần về ân oán với hai mẹ con Tôn Uyển Đình để tránh việc có chi tiết sơ sót xảy ra.

Sơ sót? Ở đâu ra sơ sót? Không phải là đầu tư thất bại, không lấy lại được tiền nên bọn họ trở mặt thành thù sao? Cô mới là người bị đánh! Cô mới chính là khổ chủ! Về phần Tôn Uyển Đình cùng Lâm Nhất Thiên bị đâm cón đồ hành hung thì có liên quan gì đến ả? Ai biết là do ai sai khiến chứ! Không nhất định là mẹ của ả, cũng có thể là Lâm Du mà! Lâm Du hận Lâm gia như vậy, tại sao không thể là Lâm Du chứ?

Có thêm nhân vật mới xuất hiện, cảnh sát tự nhiên sẽ coi trọng. Sau khi Triệu Linh Lộ được thả ra, cảnh sát tìm tới Lâm Du.

"Ân oán giữa tôi, mẹ và em gái sao? Hình như chuyện này là chuyện riêng của tôi, không cần thiết phải báo cáo với cảnh sát chứ?" Cảnh sát tìm tới khi cô đang ở Bắc Dương. Đột nhiên bị hỏi tới ân oán với Lâm gia, Lâm Du cười một tiếng, từ chối cho ý kiến.

"Đúng là việc nhà của Lâm tổng giám đốc. Nhưng thật xin lỗi, bởi vì liên quan đến Tôn Uyển Đình cùng Lâm Nhất Thiên bị người ác ý hành hung, mong cô Lâm không giấu giếm, công khai rõ ràng những hành động gần đây của cô." Lâm Du là người nổi tiếng, cảnh sát cũng từng nghe nói về chuyện của cô.

Thật ra, trong mắt cảnh sát thì ân oán giữa Lâm Du với Lâm gia không ngoài quan hệ cha mẹ nuôi cùng dưỡng nữ, cũng có khả năng liên quan đến gia sản, cho nên mới sinh ra mâu thuẫn. Mà nay Lâm Du đã là tổng giám đốc Bắc Dương, khả năng cho người hành hung cũng không lớn. Trừ phi...

"Chắc hai vị không nghĩ tôi vì yêu sinh hận, ác ý trả thù Lâm Nhất Thiên chứ? Nếu là lần xuất ngoại trước thì quả thật có khả năng này. Có người phụ nữ nào hay tin chồng mình bị người phụ nữ khác dòm ngó mà không có phản ứng chứ! Nhưng bây giờ thì khác! Tôi nghĩ chắc chắn hai vị đã điều tra chi tiết về lần xuất cảnh gần đây của hai vợ chồng chúng tôi rồi. Nói là đi du lịch nhưng thật ra phải gọi là “tuần trăng mật” thì đúng hơn. Chân của chồng tôi đã hồi phục nên anh ấy muốn bù lại tuần trăng mật chưa thể thực hiện lúc trước. Hai vị nghĩ thử xem, chúng tôi đang hạnh phúc, ngọt ngào như vậy, cả một tháng bên nhau không rời, đột nhiên tôi lại nghĩ đến chuyện không vui lúc trước, tìm người đánh Lâm Nhất Thiên để trút giận sao? Cứ cho là tôi thật sự muốn dạy dỗ Lâm Nhất Thiên đi, vậy thì mẹ tôi có liên quan gì? Tôi chỉ cần tìm người đánh một mình Nhất Thiên thôi là được, có sao lại để liên lụy đến

mẹ tôi chứ!" Lâm Du trực tiếp giải thích.

Hứa Mạch cực kì che chở cho Lâm Du! Từ các bài báo do Đóa Nhuet phát hành cho đến đài truyền hình mang danh nghĩa của Hứa Mạch, hễ là người chú ý về thông tin của giới giải trí đều sẽ biết. Vậy nên, có thể chỉ cần một câu nói của Lâm Du thôi thì cũng đủ khiến hai vị cảnh sát này khó xử.

"Thật xin lỗi." Hai vị cảnh sát đồng thời lên tiếng xin lỗi cô: "Nhưng việc công vẫn phải làm, điều nên hỏi vẫn phải hỏi, xin cô Lâm phối hợp."

"Tôi hiểu." Lâm Du gật đầu một cái, cũng không làm khó họ: "Thật ra thì loại chuyện ân oán cá nhân này ai cũng có. Không thể chối bỏ rằng tôi và nhà họ Lâm có chuyện bất hòa. Nhưng tôi sẽ không làm những điều trái pháp luật."

Hai vị cảnh sát gật đầu, đồng ý với lời giải thích của cô. Đồng thời, họ đánh giá Lâm Du cao hơn một bậc.

"Không sao, hai vị cứ hỏi, bất quá có thể sẽ tăng thêm một chút phiền toái cho hai vị. Bởi vì lúc trước xuất ngoại làm trẻ nãi không ít công việc, cho nên sau khi tôi về nước, khoảng thời gian này cuộc sống và công việc của tôi rất quy luật. Hai vị có thể xác minh nơi tôi ở mọi lúc." Có tiếng gõ cửa bên ngoài phòng làm việc của Lâm Du. Không phải là thư kí mà là Hứa Mạch.

Thấy Hứa Mạch xuất hiện, hai vị cảnh sát không hẹn mà cùng đứng lên, chào hỏi hân.

"Thật xin lỗi, trẻ nãi công việc của hai vị." Thái độ của hân y hệt Lâm Du, trên mặt không lộ chút khó coi, rất lễ độ với cảnh sát.

"Không có không có. Chúng tôi cũng có chút vấn đề cần phải hỏi cậu Hứa đây." Thấy Hứa Mạch đến, hai vị cảnh sát chú ý ngay đến hân.

"Hai vị cứ hỏi, tôi nhất định sẽ phối hợp." Biểu đạt hoàn lập trường của mình, Hứa Mạch đi đến bên cạnh cô.

"Làm sao anh biết mà tới?" Lâm Du thấp giọng hỏi Hứa Mạch. Thật quá trùng hợp rồi!

"Tôi tìm em cùng ăn cơm trưa." Ôn nhu trả lời Lâm Du xong, Hứa Mạch quay đầu nhìn về phía hai vị cảnh sát, chờ đợi họ hỏi.

Trong khoảng thời gian kế tiếp, không chỉ có Lâm Du, ngay cả Hứa Mạch cũng bị hai vị cảnh sát kia hỏi theo thông lệ hỏi. Câu trả lời của hai vợ chồng họ không có nửa điểm sơ hở, sắc mặt thản nhiên, không chút chột dạ.

"Tôi còn tưởng rằng anh nói cho bọn họ biết, nhưng thật ra anh chỉ đứng phía sau màn chỉ điểm thôi." Tiễn hai vị cảnh sát đi, Lâm Du nhìn Hứa Mạch nói.

Hứa Mạch cười một tiếng, không có tiếp lời. Quả thật người báo cho cảnh sát biết Tôn Uyển Đình cùng Lâm Nhất Thiển bị đánh bởi mẹ Triệu là hân. Nhưng hân dùng cách gián tiếp chứ không trực tiếp đến báo án.

"Anh cảm thấy ai là người đem chuyện này đổ lên người tôi? Tôn Uyển Đình sao?" Mặc dù Lâm Du không thích Triệu Linh Lộ, bất quá đến tận bây giờ, ân oán giữa cô và ả chưa lên tới mức cừ hận như cô với Tôn Uyển Đình.

"Không, là Triệu Linh Lộ." Đối với chuyện này, Hứa Mạch lại có cái nhìn khác cô, hơn nữa thái độ rất chắc chắn: "Hiện nay Tôn Uyển Đình bản thân khó bảo toàn, không rảnh quan tâm đến cái khác, sẽ không nghĩ tới việc "vu oan giá họa" cho em. Chỉ có Triệu Linh Lộ, vì muốn thoát khỏi tầm mắt của cảnh sát nên cô ta sẽ đẩy em ra làm bia đỡ đạn."

"Bản thân khó bảo toàn?" Lâm Du ngăn người. Lúc này cô cũng chẳng hỏi thăm tình hình của bà ta nên hiện tại cô không biết gì cả.

"Mặc dù cảnh sát tạm thời chưa tìm được chứng cứ bà Triệu thuê người hành hung, nhưng chuyện đó chỉ là sớm hay muộn thôi, không cần lưu tâm. Còn Tôn Uyển Đình, bởi vì bà ta có ý mưu sát người khác ngay trước mặt cảnh sát nên đã bị tố cáo, khó thoát khỏi tội." Với mạng lưới tin tức khắp nơi của Hứa Mạch, hân không thể không biết tình huống hiện tại của Tôn Uyển Đình.

Mà trong quá trình này, Hứa Mạch không thêm dầu vào lửa, cũng không nhúng tay cứu vớt Tôn Uyển Đình. Bà ta đáng phải bị trừng phạt!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62

Khi biết được kết cục của Tôn Uyển Đình, Lâm Du rất kinh ngạc bởi vì cô phát hiện mình không kinh hi, cũng chẳng thất vọng. Chẳng qua là cô chỉ nhàn nhạt "à" một tiếng, tùy tiện đón nhận sự thật này.

Hứa Mạch cũng biết Tiểu Du sẽ không quá chú ý chuyện này. Có lẽ ngay cả Tiểu Du cũng không phát hiện, cô ấy đã dần quên đi những chuyện trước kia. Trong lòng Hứa Mạch tràn ngập ý cười, không nhiều lời nữa.

Lâm Du có thể không chú ý đến Tôn Uyển Đình nhưng Lâm Nhất Thiển thì không thể. Cô ta đã không có ba, giờ không thể mất luôn cả mẹ. Cho nên,

dù là ngồi trên xe lăn, cô ta cũng phải cứu Tôn Uyển Đình!

Đi cầu xin người nhà họ Triệu sao? Dĩ nhiên không thể nào! Cho dù là Triệu Linh Lộ hay bà Triệu, Lâm Nhất Thiên cũng nhất định không thể cúi đầu trước họ.

Bất quá vẫn còn có một người. Cho dù cô ta không muốn cúi đầu nhưng cũng có thể miễn cưỡng chính mình mà đi khẩn cầu, đó chính là Lâm Du.

Lâm Du đang tập trung chuẩn bị cho kỳ thi cuối thì bị Lâm Nhất Thiên tìm đến. Chuyện bị hai vị cảnh sát vặn hỏi kia cũng không hề ảnh hưởng đến cuộc sống cũng như là chuyện học tập của cô, cô vẫn bận bịu với nhiều việc, bận bịu với cuộc sống mới.

Lâm Nhất Thiên không trực tiếp đến tìm Lâm Du, mà là tìm đến chủ nhiệm của Lâm Du trước. Có chủ nhiệm hỗ trợ, gặp được Lâm Du là chuyện quá đơn giản.

Nhận được thông báo đến văn phòng của chủ nhiệm, Lâm Du không nghĩ đến bên trong sẽ là Lâm Nhất Thiên. Thấy Lâm Nhất Thiên ngồi trên xe lăn, cô im lặng không nói gì.

Cô đã từng chứng kiến bộ dáng Hứa Mạch ngồi trên xe lăn, nay thấy Lâm Nhất Thiên ngồi trên xe lăn, cô có cảm giác hả giận. Hại người hại mình! So với Tôn Uyển Đình, kết cục của Lâm Nhất Thiên ngày hôm nay là xứng đáng với chuyện ác mà cô ta đã làm.

"Chị!" Thấy Lâm Du, Lâm Nhất Thiên vừa gọi ra tiếng xong liền khóc.

Ngay trước mặt lãnh đạo trường học, Lâm Du cứ đứng nơi đó, không nhúc nhích, cũng không trả lời Lâm Nhất Thiên.

"Chị ơi, ba đã bỏ đi, mẹ cũng bị bắt, chỉ còn lại một mình em ở bệnh viện, em..." Nhìn Lâm Du không nhúc nhích, Lâm Nhất Thiên ủy khuất không dứt, vừa khóc vừa kể: "Làm sao bây giờ? Chị, chị giúp em với, cứu mẹ ra ngoài được không?"

Bởi vì Lâm Du không đến gần mình, Lâm Nhất Thiên bèn điều khiển xe lăn đến trước mặt cô, run rẩy đưa tay ra muốn nắm lấy tay Lâm Du.

Cô tránh được, không để cho Lâm Nhất Thiên nắm lấy tay mình. Cho dù là ngay trước mặt mấy vị lãnh đạo trường học, cô cũng không có khả năng giả vờ làm chị em tình thâm với cô ta.

"Chị, em cầu xin chị mà! Mau cứu mẹ ra ngoài được không? Em van chị!" Ngay trước mặt các vị lãnh đạo của trường mà Lâm Du cũng không cho mình chút mặt mũi, Lâm Nhất Thiên thu tay về, sắc mặt bi thương.

"Tôi không cứu được bà ấy." Giọng Lâm Du cự tuyệt lạnh như băng. Nhìn thấy ánh mắt mấy vị lãnh đạo của trường đang nhìn mình, cô tiếp tục nói: "Chuyện mẹ dùng dao gây thương tích cho người khác là cảnh sát tận mắt nhìn thấy. Dù cho tôi muốn cứu bà thì cũng chỉ ‘lực bất tòng tâm’."

Lãnh đạo trường học cũng không biết bên trong chuyện này còn có nội tình như vậy. Chỉ nghe Lâm Nhất Thiên khóc đáng thương, lại thấy cô ta ngồi trên xe lăn nên cảm thấy đồng tình muốn giúp Lâm Nhất Thiên một tay. Thấy phản ứng lạnh nhạt của Lâm Du sau khi đến, mấy vị lãnh đạo rất không hài lòng.

Ở đại học D, Lâm Du rất nổi danh, có thể nói, hiện nay Lâm Du là “bảng hiệu sống” của đại học D. Nếu như nhân phẩm không tốt sẽ ảnh hưởng xấu đến hình ảnh của trường.

Nhưng đến khi Lâm Du nói rõ chân tướng của mọi chuyện, họ cảm thấy khó xử. Họ càng không nghĩ đến là do bà Lâm phạm pháp, còn bị cảnh sát bắt quả tang nữa.

Lãnh đạo trường học đã có thể lý giải nỗi khổ tâm của Lâm Du. Đồng thời, họ cũng đánh giá cô cao hơn một bậc. Đốt đèn lồng cũng không tìm ra được người con gái thứ hai vừa “trọng tình trọng nghĩa”, vừa tôn trọng lễ phải, tôn trọng pháp luật mà “đại nghĩa diệt thân” như Lâm Du!

Đối với sinh viên ngồi xe lăn này, bọn họ tuy đồng tình nhưng lại không ủng hộ. Không đợi Lâm Nhất Thiên nói tiếp, lãnh đạo trường học đều đứng lên, tỏ rõ thái độ: "Nếu cảnh sát đã can thiệp thì trường học sẽ tôn trọng sự thật, tôn trọng luật pháp. Học trò Lâm không nên quá bi thương, đừng để tình cảm che mờ lý trí."

"Không phải như vậy! Là do mẹ của Triệu Linh Lộ thuê người hành hung mẹ con em trước, còn đánh gãy chân của em nên mẹ mới có thể giằng dứ mà đến nhà họ Triệu lý luận. Mẹ em không cố ý, chẳng qua là bà bị ép, thật sự mẹ em không phải người..." Thấy thái độ mấy vị lãnh đạo trường học thay đổi, Lâm Nhất Thiên vội vàng giải thích.

"Dù là có ý hay không có ý thì bà Lâm làm người khác bị thương là sự thật, hơn nữa còn thực hiện ngay trước mặt cảnh sát." Chủ nhiệm lắc đầu thối dãi: "Chuyện nhà trò gặp phải, trường học rất đồng tình. Đối với tình huống hiện tại của hai mẹ con trò, tôi cũng xin chia sẻ. Nhưng luật pháp là luật pháp, sự thật là sự thật, làm người khác bị thương là không đúng."

"Thật xin lỗi, tôi thật sự không có biện pháp cứu mẹ ra ngoài." Thần sắc cô hồ hững tiếp lời thầy chủ nhiệm, nói rõ ràng lập trường của cô. Sau khi chào những vị lãnh đạo trường, cô xoay người rời khỏi văn phòng chủ nhiệm.

"Chị, chị đừng đi! Nếu chị chịu cứu mẹ, mẹ sẽ không có chuyện gì! Chỉ cần chị nói với nhà họ Hứa một tiếng, Hứa gia biết..." Lâm Nhất Thiên còn chưa nói hết liền bị chủ nhiệm cắt lời.

"Sao trở lại bảo chị mình làm thế? Mỗi người đều phải chịu trách nhiệm đối với sai lầm mình gây ra, không phải có tiền là có thể né tránh. Lâm Nhất Thiên, suy nghĩ của trở lại đã sai rồi!" Thì ra Lâm Nhất Thiên tìm trở lại Lâm Du là vì ý nghĩ này. Thấy chủ nhiệm giận đỏ mặt, nghiêm khắc trách cứ. Các giáo sư khác cũng không ở lại đó, cùng với chủ nhiệm rời đi.

Lòng Lâm Nhất Thiên tràn đầy thất vọng, chuyện cứ ngỡ là thành công ai dè chẳng được gì cả, bỗng nhiên cô ta không biết bản thân nên làm gì bây giờ. Cô ta cho là, nề tình sự có mặt của lãnh đạo nhà trường thì Lâm Du sẽ không cự tuyệt. Nào ngờ Lâm Du chẳng những cự tuyệt cô mà còn đem tất cả mọi việc mẹ làm nói ra hết.

Tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ Lâm Du không có một chút tình cảm nào đối với mẹ sao? Rõ ràng là ba mẹ cô đã nuôi lớn Lâm Du, rõ ràng cô ta đã một mực nhẫn nhịn tính xấu Lâm Du, tại sao đến cuối cùng, cả nhà bọn họ ngược lại đều biến thành người xấu hết? Lâm Du vô tội chỗ nào, đáng thương chỗ nào chứ?

Sau khi cảm giác thất vọng qua đi, thay vào đó là cảm giác tức giận cùng oán hận, Lâm Nhất Thiên không ngừng hít thở sâu, cuối cùng vẫn không hề tâm tình đang sôi trào xuống được. Cô ta bắt chấp tất cả, cũng chẳng cần biết đúng sai, lăn xe đến phòng học của Lâm Du.

"Lâm Nhất Thiên?" Lâm Nhất Thiên chưa đến được phòng học của Lâm Du thì đã bị Chu Tuyền gọi lại.

Chu Tuyền trở về trường là để lấy bằng tốt nghiệp. Vừa mới làm xong tất cả thủ tục, đang định rời đi, nhưng chưa ra tới cổng trường thì gặp phải Lâm Nhất Thiên, hơn nữa cô ta còn ngồi trên xe lăn.

Gần đây Chu Tuyền bề bộn nhiều việc, bận bịu âm thầm giúp ba cậu xử lý một ít sự vụ bí mật. Mục đích chỉ có một, đó chính là thuận lợi nuốt trọn Bắc Dương.

Cũng bởi vì quá bận rộn nên Chu Tuyền cũng không biết Lâm Nhất Thiên gần đây làm gì, ngay cả chuyện cô ta gặp tai nạn xe cộ cũng không biết. Giờ phút này, thấy Lâm Nhất Thiên ngồi trên xe lăn, thoáng chốc ngạc nhiên: "Cô... Chuyện gì đã xảy ra?"

Hiện tại Lâm Nhất Thiên "tứ cố vô thân" rồi. Không thể dây dưa với Lâm Du, giờ khắc này thấy Chu Tuyền, đột nhiên cô ta có cảm giác mình đã có hy vọng. Nước mắt chảy ra, đưa hai tay về phía Chu Tuyền.

Cái gì vậy trời? Hình ảnh xuất hiện trước mặt cậu rất quái dị. Cậu với Lâm Nhất Thiên mặc dù đã kết hôn, nhưng cũng đã ly dị. Tình cảm của hai người còn chưa tốt đến mức độ đó, sau khi ly dị cũng chẳng duy trì "dây dưa rề rề" gì. Ngay cả thỉnh thoảng lúc vô tình gặp nhau trên đường, cả hai tuy có chào hỏi nhưng mỗi người đều mang theo châm chọc và khinh thường. Thế sao giờ Lâm Nhất Thiên lại đưa tay ra nhờ cậu giúp đỡ?

Cho dù thế nào thì cuối cùng Chu Tuyền vẫn đi đến chỗ cô ta. Cậu tự nhận mình vẫn là một "thân sĩ", đụng phải cảnh ngộ Lâm Nhất Thiên đang chán nản như vậy, khoan tay đứng nhìn thì quả vô tình rồi.

"Sao cô lại biến thành bộ dáng này?" Cúi người xuống nhìn Lâm Nhất Thiên, Chu Tuyền chỉ chỉ hai chân cô ta.

Đôi tay vòng lấy cổ của Chu Tuyền, mặt Lâm Nhất Thiên đầy nước mắt nhào vào trong ngực Chu Tuyền, khóc nức nở.

Vị trí hiện tại của hai người họ không phải là chỗ vắng người, rất nhiều sinh viên đang đi tới đi lui biết bọn họ. Ai cũng ngoảnh lại nhìn, một số còn chỉ trỏ bọn họ.

Phát giác chuyện mình sắp trở thành tiêu điểm bị vây xem, Chu Tuyền phản ứng nhanh, đẩy xe lăn của Lâm Nhất Thiên rời đi.

Bị đẩy ra khỏi đại học D, Lâm Nhất Thiên cũng không phản kháng, mặc cho Chu Tuyền trực tiếp lái xe chở cô ta về nhà họ Lâm.

"Đến rồi! Tôi đưa cô trở về phòng trước. Có chuyện gì thì chúng ta ngồi xuống từ từ nói." Phát hiện tâm trạng của Lâm Nhất Thiên chẳng hề tốt đẹp gì, Chu Tuyền nói.

"Không cần. Nơi này đã không còn là nhà của tôi, cha tôi đem nó bán rồi." Lâm Nhất Thiên còn tưởng rằng chuyện này mọi người đều biết, không ngờ là Chu Tuyền lại không biết. Đúng là mịa mai mà!

"Cái gì? Bán rồi sao?" Chu Tuyền thật sự không biết. Khoảng thời gian này, tâm tư của cậu toàn bộ đều đặt ở Bắc Dương, trăm phương ngàn kế muốn cướp nó từ tay Lâm Du, để cho Lâm Du có thể nhìn cậu với cặp mắt khác xưa, lại không nghĩ rằng...

"Ừm, đã bán. Thừa dịp tôi gặp tai nạn xe cộ, còn mẹ tôi thì ở bệnh viện chăm sóc tôi, ông ấy lặng lẽ bán căn nhà này, sau đó ôm tiền đi mất. Tôi và mẹ dùng hết tiền đi thuê thám tử tư nhưng chỉ tra được ông ấy đi Mỹ, hành tung cụ thể còn chưa kịp điều tra thì tai nạn lớn hơn liền phủ xuống." Đối mặt với Chu Tuyền, giọng của Lâm Nhất Thiên bình tĩnh lại, giống như đang nói chuyện của một ai đó mà không liên quan đến cô ta, trên mặt là biểu cảm chết lặng.

"Tai nạn lớn hơn?" Không lường được lại xảy ra nhiều biến cố như vậy, tầm mắt Chu Tuyền nhìn về Lâm Nhất Thiên.

"Mẹ tôi bị bắt, nhà họ Triệu tố cáo bà dùng dao cố ý gây thương tích. Nhưng trên thực tế, rõ ràng là bọn họ thuê người hành hung chúng tôi trước, làm tôi mất đi đôi chân này." Bác sĩ chẩn đoán sau này cô ta chẳng thể đi lại bằng đôi chân này được nữa, đây mới chỉ thoáng qua tia tuyệt vọng nhưng trong lòng lại tràn đầy thống hận, không cách nào nói rõ. Sớm muộn cũng có một ngày, cô ta sẽ khiến những người kia phải trả lại từng chút từng chút một những gì đã thiếu.

Chu Tuyền trầm mặc. Cậu không nghĩ tới, chỉ trong thời gian ngắn ngủi có mấy tháng không gặp thôi mà Lâm Nhất Thiên lại gặp phải nhiều chuyện như vậy.

Nhìn Lâm Nhất Thiên hiện giờ đang ngồi ở ghế cạnh tài xế, Chu Tuyền nhếch miệng, đột nhiên cậu cảm thấy trong lòng mình sinh ra một loại cảm giác từ trước đến giờ chưa từng có, nó mang tên đồng cảm.

Cậu đã từng có một khoảng thời gian như vậy! Đó là khoảng thời gian đen tối nhất cuộc đời cậu, chẳng ai thích cậu, ai cũng đối nghịch với cậu, người nào cũng mong cậu chết đâu chết quách cho rồi. Nhưng cuối cùng, cậu vẫn sống yên lành, khỏe mạnh trước mặt những người chán ghét cậu đó thôi.

So với cậu thì Lâm Nhất Thiên còn thê thảm hơn. Giống như người của toàn thế giới đều từ bỏ Lâm Nhất Thiên vậy, ngay cả Lâm Hồng Tín cùng Tôn Uyển Đình cũng rời đi.

"Tôi đến trường học là hy vọng Lâm Du có thể giúp một tay. Tôi biết cô ta có năng lực giúp tôi, chỉ cần cô ta nói một câu thôi thì mẹ tôi nhất định có thể nhanh chóng được thả ra. Nhưng cô ta không muốn giúp tôi." Nói tới chỗ này, Lâm Nhất Thiên không nhịn được nghiêng đầu qua, mắt đỏ ngầu nhìn Chu Tuyền: "Anh thích cô ta có đúng không? Rốt cuộc anh thích cô ta ở điểm nào nào? Thích Lâm Du vô tình hay thích sự tàn nhẫn của cô ta?"

Chu Tuyền á khẩu. Trong chớp nhoáng này, cậu không biết phải trả lời Lâm Nhất Thiên như thế nào, cũng hoàn toàn không nghĩ ra được lời giải thích hợp lý.

"Đã từng, tôi rất ghét cô ta! Người xưa có câu: chị em trên kính dưới nhường. Tại sao cái gì cô ta cũng cướp của tôi? Từ tình thương yêu của ông nội đến sự coi trọng của ba mẹ, tất cả đều bị cô ta đoạt đi hết. Ngay từ đầu, tôi không cam tâm, cũng không hiểu tại sao lại như vậy. Tôi thường xuyên lên lên trốn trong chăn khóc, không dám nói cho người nào hết. Tôi rất sợ ông nội cùng ba mẹ phát hiện sẽ ghét tôi hơn." Lâm Nhất Thiên mặt không cảm giác ngồi ở chỗ đó, cơ hồ khiến Chu Tuyền có cảm giác đó là Lâm Du.

"Sau đó tôi mới biết được nguyên nhân. Thì ra cô ta không phải là con gái của ba mẹ, không phải là chị ruột của tôi! Thì ra cha mẹ ruột của cô ta mất sớm, cô ta là cô nhi đáng thương. Mẹ còn nói cho tôi biết, ông nội đặc biệt thương yêu chị ấy là vì chị ấy không còn ba mẹ, còn tôi, chỉ cần tôi là bé ngoan không khóc nhè, sớm muộn cũng sẽ lấy lại được thứ thuộc về chính mình. Ba cũng nói nhà họ Lâm sớm muộn gì cũng là của tôi, chị ta sẽ gả ra ngoài, cái gì cũng không lấy được..." Nói tới chỗ này, Lâm Nhất Thiên xuy cười một tiếng, giống như đang tự cười nhạo chính mình quá đơn thuần cùng ngu ngốc. Cô ta đang cố gắng tự thôi miên chính mình rằng những điều cô ta đang nói là sự thật.

Chu Tuyền lặng lẽ nghe Lâm Nhất Thiên nói. Tâm cậu nhói một cái. Đây là lần đầu tiên cậu có cảm giác này, rất xa lạ, nhưng xác thực nó có tồn tại.

"Tôi biết tôi rất xấu xa. Dù thế nào đi chăng nữa thì cô ta cũng là chị tôi, chúng tôi chảy cùng dòng máu nhà họ Lâm mà. Coi như cái gì của tôi chị ta cũng cướp đi thì sao, chị ta cũng không phải cố ý, cũng chẳng cạnh tranh những thứ kia. Nhưng tôi lại không có biện pháp khắc chế chính mình, tôi ghen tị, tôi chán ghét chị ta. Tại sao đều là con gái nhà họ Lâm mà hết lần này tới lần khác mọi thứ đều là của chị ta chứ? Lúc ông nội còn sống, chị ta là "đại tiểu thư" của Lâm gia, tất cả mọi người đều phải cung chiêu và nghe lời chị ta. Trước khi ông nội qua đời đã cho chị ta phân di sản đủ để cả đời chị ta ăn mặc không lo: cổ phần Bắc Dương, kết sắt ngân hàng... Mọi thứ đều là của chị ta, chị ta mới chính là thiên kim của Lâm thị. Còn tôi thì cái gì cũng không phải." Lâm Nhất Thiên nói ra hết những điều mà mình đã kiềm nén trong lòng từ rất lâu, những thứ đó sắp ép cô ta điên lên rồi.

Chu Tuyền đưa tay ra, vỗ vai Lâm Nhất Thiên. Cậu cũng chẳng khác gì. So với Lâm Nhất Thiên, cậu càng giống như là một thằng hề, bị Chu Lăng áp chế không thể động đậy mọi lúc mọi nơi.

"Hại Hứa Mạch gặp phải tai nạn xe cộ không phải ý của tôi. Tôi khóc lóc cầu mẹ, không muốn gả đến Hứa gia, tôi không dám đối mặt trước sự trả thù của họ. Tôi rất sợ, thật sự rất sợ! Để cho chị ta gả thay chỉ là một ý niệm điên cuồng trong nhất thời. Nếu như chị ta cự tuyệt, tôi sẽ không cưỡng ép, ba mẹ cũng sẽ không ép buộc. Nhưng chị ta chẳng những không phản đối mà còn ngoan ngoãn đáp ứng. Anh lúc đó tôi cảm kích cô ta bao nhiêu không? Đó là lần đầu tiên từ nhỏ đến lớn tôi cảm thấy thật may mắn khi có một người chị vĩ đại như vậy. Thậm chí tôi còn nghĩ, từ nay về sau nhất định bọn tôi sẽ là chị em tốt, tôi sẽ không đơn phương xem chị ấy là kẻ thù nữa." Lâm Nhất Thiên vừa nói vừa nghẹn ngào.

"Tôi thừa nhận, ngay từ đầu gả cho anh là tôi có động cơ nhưng tôi không có ác ý! Tôi chỉ muốn sống qua ngày cùng anh thật tốt như những cặp vợ chồng khác thôi. Tôi hiểu rằng, hạnh phúc mình có được là do tôi trộm từ chị ấy, vậy nên tôi phải quý trọng, quý trọng mỗi phút mỗi giây bên cạnh nhau. Đó là khoảng thời gian vui vẻ của hai ta, đúng không?"

"Những ngày tốt đẹp thường trôi qua mau, rồi thì tất cả đều thay đổi. Mọi thứ đều hồng бет, cho dù tôi có cứu vãn cũng chẳng có kết quả gì hết! Hứa Mạch bất ngờ tỉnh lại, Lâm Du bỗng nhiên trở thành cháu dâu được Hứa gia coi trọng. Tất cả mọi người bắt đầu xem cô ta thành nhân vật trung tâm, giới thượng lưu thành phố D bắt đầu ủng hộ cô ta, tất cả tạp chí cũng khen ngợi cô ta. Cô ta giống như là "thiên chi kiều nữ", "cao cao tại thượng" đem tôi giẫm đạp dưới chân."

"Nhân dịp Hứa gia tổ chức yến hội, cô ta cố ý phát thiệp mời, căn dặn tôi phải đến trước. Sau đó cô ta mang theo hộ vệ của Hứa Mạch, cưỡng ép nhốt tôi vào căn phòng không người, cầm tay ép tôi ký tên, đoạt đi cổ phần Bắc Dương của tôi. Đáng hận hơn chính là, ngay thời điểm tài chính Bắc Dương lâm vào nguy cơ, cô ta "treo đầu dê bán thịt chó" giao cái kết sắt rỗng cho ba mẹ tôi, thiếu chút nữa đã hại Bắc Dương phá sản."

"Tất cả mọi người đều cảm thấy cô ta thiện lương, tốt đẹp vô cùng, nhưng cô ta vốn không phải như vậy. Nếu không thì làm sao cô ta có thể vững vàng ngồi lên vị trí tổng giám đốc Bắc Dương chứ? Tiền ở đâu mà đầu tư để làm tổng giám đốc của công ty giải trí Thần Thiên? Cô ta dùng tiền công, số tiền đó vốn thuộc về Bắc Dương. Nhưng cuối cùng tất cả chỗ tốt đều bị cô ta chiếm đi hết. Lâm gia rồi cả Bắc Dương, tôi chẳng còn gì cả."

Lâm Nhất Thiên biết những điều cô ta đang nói đều là nói nhảm, chẳng có gì là thật cả. Nhưng nếu cô ta không nói thế, cái phao cứu mạng cuối cùng này sẽ trôi đi mất!

Chương 63

Phần ít những điều mà Lâm Nhất Thiên nói đến, Chu Tuyền có biết. Càng nghe, sắc mặt Chu Tuyền càng khó coi, cho đến khi cô ta không nói thêm gì nữa!

Thấy Chu Tuyền yên lặng, Lâm Nhất Thiên cười khổ: "Chắc đầu tôi bị nước vào nên mới nói với anh những điều này. Anh thích cô ta như vậy, nhất định sẽ không tin lời tôi nói đâu!"

"Không phải là tôi không tin cô." Chu Tuyền không có chối việc cậu thích Lâm Du, nhưng điều đó không có nghĩa là cậu không tin những gì Lâm Nhất Thiên nói.

"Hả? Anh tin tưởng tôi? Làm sao có thể? Cô ta là Lâm Du đó! Chẳng những thành công gả cho Hứa Mạch, còn dễ dàng làm anh si mê, khiến cho anh ngày càng chán ghét tôi, cuối cùng ly hôn. Từ này đến giờ tôi toàn nói xấu cô ta đó, làm sao anh có thể tin tưởng chứ!" Giọng điệu Lâm Nhất Thiên thật giống như là châm chọc, tự giễu, cười nhạo sự chật vật của cô ta hiện tại, luân lạc tới mức chỉ có thể kể lể, nói xấu Lâm Du với Chu Tuyền.

"Sao lại không tin? Những điều cô nói là sự thật, không phải sao? Nếu là trước kia, bất kể cô nói cái gì tôi cũng không tin tưởng. Nhưng bây giờ thì cô cần gì phải gạt tôi?"

Nghe Chu Tuyền nói, sắc mặt Lâm Nhất Thiên thay đổi, tâm tình bỗng nhiên sa sút: "Hiện giờ tôi còn có thể lừa gạt được ai?"

"Tôi muốn hỏi cô một chuyện." Lâm Nhất Thiên cúi thấp đầu, Chu Tuyền thấy nhưng cậu còn có chuyện quan trọng hơn phải xác nhận: "Ban đầu ly hôn với tôi, là cô tích cực nguyện ý. Tại sao sau đó cô không tìm Hứa Mạch?"

"Tôi thua! Tôi thất bại một cách thảm hại! Tôi đã mất tất cả." Sao cô ta có thể không đi tìm Hứa Mạch cho được! Ly hôn với Chu Tuyền là cô ta cam tâm tình nguyện. Thời điểm đó, cô ta chỉ một lòng một dạ muốn đứng thay thế Lâm Du làm vợ Hứa Mạch. Bất quá cô ta lại không tìm được cơ hội đó.

"Hiện tại thì sao? Còn muốn gả cho Hứa Mạch nữa không?" Cái Chu Tuyền coi trọng chính là tâm ý của Lâm Nhất Thiên thời khắc này.

"Tôi ra nông nổi này, Hứa Mạch không thoát khỏi có liên can. Cho dù hấn hạ mình đứng trước mặt tôi giải thích, tôi cũng không tin." Lâm Nhất Thiên không nói láo. Phần tình cảnh này của cô ta đối với Hứa Mạch đã biến thành tuyệt vọng. Cho dù Hứa Mạch tốt đẹp hơn, địa vị cao hơn nữa thì cô ta cũng không dám với cao. Cô ta không yêu Hứa Mạch đến mức độ ngay cả mạng của mình cũng không muốn. Từ nay về sau, nếu đánh không được thì cô ta sẽ núp thật xa.

Chu Tuyền không tiếp lời, nhìn chằm chằm Lâm Nhất Thiên.

"Có phải anh thấy tình cảm của em rất rẻ mạt không? Em thừa nhận, em đúng là một người phụ nữ ích kỷ đến tận cùng. Loại phụ nữ giống em vĩnh viễn sẽ không nhận được kết quả tốt, gặp báo ứng là đáng đời. Bác Dương không còn, ba ba bỏ rơi, mẹ cũng đi mất. Còn em thì biến thành người tàn phế, vĩnh viễn ngồi trên xe lăn..." Lâm Nhất Thiên còn chưa nói hết, liền bị Chu Tuyền ôm vào ngực.

"Sẽ không có người nào cần em, suốt đời cũng không có người nào cần em. Cho dù là ba mẹ ruột của em, họ cũng không cần em nữa. Em chỉ còn có anh, chỉ có anh thôi..." Chu Tuyền chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày, cậu sẽ mềm lòng, sẽ sinh ra ý nghĩ muốn bảo vệ người vợ trước của mình.

Nhưng cứ nghe Lâm Nhất Thiên tự giễu như vậy, Chu Tuyền càng nghe càng cảm thấy chói tai, phiền não muốn cắn hết những lời tự giễu đang phát ra từ miệng Lâm Nhất Thiên.

Từ giờ phút này, Chu Tuyền biết, trong lòng của cậu đã có nhiều hơn một sự ràng buộc, cái mà trước kia cậu cực kì ghét. Bởi vì thấy được sự yếu đuối của cô ta, thấy rõ bộ mặt chân thực của cô ta, đột nhiên... Cậu không đành lòng!

Lâm Nhất Thiên được Chu Tuyền mang đi, Lâm Du biết nhưng cô cũng không thêm để ý. "Ngu tầm ngu mã tầm mã", chỉ dựa vào cách làm người của hai người bọn họ thì việc đến cùng nhau cũng chẳng có gì bất ngờ.

Chuyện Triệu Tuyết Nhi bị mắc tại bệnh viện, gây xôn xao huyền não trên mạng xã hội đã truyền đến tai Lâm Du.

Vào thời gian ăn cơm trưa, Lâm Du có gọi điện thoại cho Triệu Tuyết Nhi. Nhưng nghe điện thoại không phải Triệu Tuyết Nhi, mà là Cố Nhiên.

Cố Nhiên nói, hiện giờ tâm tình của cô ấy không tốt, có chuyện gì thì để sau này hần nói. Đồng thời, Cố Nhiên cũng nhắc tới tình trạng nguy cấp hiện tại của bà Triệu. Tin tức mới nhất, bác sĩ chẩn đoán, cú ngã lần này có thể dẫn đến mất mạng.

"Ừm, em biết rồi. Anh cứ ở bên cạnh Tuyết Nhi, có vấn đề gì thì nhớ gọi điện thoại cho em." Loại chuyện an ủi người khác này, Lâm Du cũng không giỏi. Cố Cố Nhiên bên Triệu Tuyết Nhi rồi thì cô cũng không tham gia nào nhiệt.

"Được. Có thể lịch trình hoạt động tiếp theo của Tuyết Nhi sẽ chịu ảnh hưởng, anh trước nói với em một tiếng." Nhìn Triệu Tuyết Nhi thời khắc này, Cố Nhiên không cho là cô ấy thích hợp để tiếp tục công việc.

"Không thành vấn đề." Mọi việc đều có nặng có nhẹ, Lâm Du không hà khắc đến độ biết rõ Triệu Tuyết Nhi không thể nào làm việc, mà còn cưỡng ép cô ấy làm việc. Huống chi, mẹ bệnh nặng chính là lý do chính đáng nhất để cô ấy nghỉ ngơi.

"Để Cố Nhiên giúp Tuyết Nhi gửi bài đăng lên trang cá nhân, nói rõ tình huống hiện tại của em ấy." Nếu đã muốn để Tuyết Nhi nghỉ ngơi thì đó là việc cần nên làm, để phòng người có tâm bất chính lợi dụng cơ hội hãm hại.

"Được." Lâm Du gật đầu một cái, gửi tin nhắn cho Cố Nhiên. Sau khi nhận được tin nhắn trả lời của cậu, cô bỏ điện thoại xuống.

"Mọi chuyện gần đây giống như đặc biệt nhiều!" Hứa Mạch cố ý chạy tới trường học cùng Lâm Du ăn cơm trưa. Mặc dù là thức ăn của trường, màu sắc cũng không tinh mỹ nhưng hẳn lại hoàn toàn không thêm đồ ỳ, ăn ngon lành.

"Ừm." Nói đến nhiều chuyện xảy ra gần đây, Lâm Du liền nhớ tới Lâm Nhất Thiên. Chuyện có liên quan đến Tôn Uyển Đình, cô sẽ không can thiệp. Bất quá, rốt cuộc Lâm Hồng Tín chạy đi nơi nào? Thật sự chẳng còn ngó ngang gì tới Lâm Nhất Thiên?

"Lâm Nhất Thiên bị Chu Tuyền mang đi, lấy phong cách xử sự của cậu ta, một khi cậu ta quyết định nhúng tay vào, nhất định sẽ khuyên Lâm Nhất Thiên tạm thời tỉnh táo. Như vậy, chuyện của Lâm gia, coi như là chấm dứt. Về phần Triệu gia bên kia, anh thật sự tò mò rằng bọn họ không trách cứ Triệu Linh Lộ sao? Tại sao lại đem trách nhiệm đổ hết lên người Triệu Tuyết Nhi? Ai mới là người vô tội chẳng lẽ họ không biết?" Tình trạng của Triệu gia Hứa Mạch cũng biết, nhưng hẳn lại không tài nào đoán ra lòng người Triệu gia.

"Ai biết! Họ cố tình muốn đổ hết tội lên Tuyết Nhi." Lâm Du cũng không thể nào hiểu được người Triệu gia. Phòng chừng Triệu Linh Lộ cầm dao giết người thì Triệu gia bọn họ cũng sẽ kiên định cho là Triệu Linh Lộ bị Tuyết Nhi kích thích nên mới phạm sai lầm, không nên trách tội Triệu Linh Lộ!

Hứa Mạch lắc đầu một cái. Nếu như người Triệu gia thật sự làm như vậy, ngược lại hẳn có một biện pháp rất tốt để hỗ trợ Triệu Tuyết Nhi thoát thân. Chẳng qua là chuyện này còn chưa phát triển đến một bước đó, Hứa Mạch cũng không muốn sử dụng cái phương pháp kia.

Bất quá có rất nhiều lúc, không phải là người lựa chọn nên làm như thế nào, mà là chuyện này người buộc phải quyết định. Như hiện tại, chuyện bà Triệu bất hạnh qua đời, nhà họ Triệu hùng hổ làm to chuyện kéo đến giải trí Thần Thiên, muốn Triệu Tuyết Nhi đền mạng.

Lâm Du tức cười. Đền mạng? Chuyện này rốt cuộc là lỗi tại ai, không phải trong lòng mọi người đều biết rõ sao? Chẳng lẽ, nếu Triệu Linh Lộ khóc sụt sùi trước mặt người Triệu gia, chuyện này liền không có quan hệ gì với à rồi hả?

"Bảo cảnh sát." Đừng tưởng rằng họ "chỉ mặt gọi tên" tìm Triệu Tuyết Nhi tính sổ thì chuyện này liền không có quan hệ gì với họ. Triệu gia dám tìm tới giải trí Thần Thiên thì phải gánh vác sự tức giận của Lâm Du.

Thật ra người nhà họ Triệu cũng không tình nguyện tìm đến giải trí Thần Thiên tìm Triệu Tuyết Nhi. Bởi vì, ngoài trừ nơi này thì bọn họ cũng không biết Triệu Tuyết Nhi hiện nay ở nơi nào. Về phần tại sao họ lại tìm Triệu Tuyết Nhi? Là do Triệu Linh Lộ trong lúc vô tình nhắc tới giá trị con người hiện nay của Triệu Tuyết Nhi, nay bà Triệu đã mất, chẳng lẽ Triệu Tuyết Nhi không nên vì người mẹ đã khuất của mình làm chút gì sao?

Nói tới nói lui, cái mà Triệu gia muốn không phải là lấy lại công đạo cho cái chết của bà Triệu mà là tiền trong tay Triệu Tuyết Nhi.

Đòi tiền? Được chứ! Nhưng đi mà đòi cảnh sát! Không biết chuyện này nên quy vào tội lường gạt hay là vợ vét tài sản đây! Ngược lại thái độ Lâm Du rất rõ ràng, căn bản cô không cho người Triệu gia bất cứ cơ hội bàn điều kiện nào. Chỉ ra mệnh lệnh cho bảo vệ, trước khi cảnh sát tới, không cho phép người nhà họ Triệu bước ra khỏi cửa một bước.

Bọn họ không nghĩ tới Lâm Du sẽ cứng thế như vậy, không nói một lời bèn báo cảnh sát, đơn giản là tác phong bá đạo, không chút nề tình. Nhưng mà sau lưng Lâm Du lại có Hứa gia chống đỡ, coi như Triệu gia có bất mãn, cũng không dám làm gì Lâm Du.

"Ba, rốt cuộc lúc nào cô mới tới?" Cứ bị Lâm Du áp chế như vậy, Triệu Linh Lộ thật mất hứng, duy chỉ có thể dựa vào cô Triệu thôi.

"Ba đã gọi điện thoại, cô ba nói đang ở trên đường, lập tức tới ngay." Giọng ba Triệu rất nhỏ, tận lực tránh cho Lâm Du nghe được.

Lâm Du cô sẽ không nghe được? Vậy thì quá khinh thường cô rồi! Cũng không đợi người Triệu gia có động tác khác, cô liền nháy mắt cho Cố Nhiên.

Cố Nhiên bĩu môi. Đừng nói cô Triệu còn chưa tới, coi như bà ta tới, cậu cũng sẽ không cho bà thím kia sắc mặt tốt. Ngày tính là gì? Người thân chạy đến công ty của cậu làm náo, còn hi vọng cậu giúp cho loạn hơn hả? Đừng có mơ!

Nhưng điều mà cô ấy người nhà họ Triệu không ngờ tới là cô Triệu chưa đi được nửa đường thì đã bị chú Cố gọi về. Y tứ của chú Cố rất đơn giản, nếu dám đến quấy giải trí Thần Thiên thì ly hôn ngay!

Cô Triệu bị dọa. Bà còn không đến mức phân không rõ nặng và nhẹ, uy hiếp này khẳng định không phải nói qua loa cho xong. Chắc chắn là Cố Nhiên đã lộ ra tin tức, có lẽ mọi người trong gia đình chồng bà ta đều biết chuyện này hết rồi.

Quả thật, chuyện này là do ba Cố mở lời. Gần đây con trai của ông rất ngoan, từ lúc đi theo Lâm Du trấn giữ giải trí Thần Thiên, nó lớn lên không ít. Vậy nên, chỉ cần là chuyện có liên quan đến giải trí Thần Thiên, gia đình cũng sẽ không khoan tay đứng nhìn. Huống chi, hiện nay người gây chuyện lại là

người trong nhà, vậy thì ông càng không cho phép.

Vừa có ba Cố cường lực chống đỡ, vừa có chú Cố tích cực hưởng ứng, cô Triệu “hữu tâm vô lực”, cuối cùng vẫn không đủ năng lực giúp đỡ nhà mẹ đẻ.

Chờ thật lâu nhưng bọn họ cũng chẳng thấy bóng dáng cô Triệu đâu, ngược lại chỉ thấy cảnh sát tới, người Triệu gia rất lúng túng. Sớm biết sẽ đi đến một bước này, bọn họ sớm rời đi trước. Cho dù có mất mặt, nhưng ít ra là cả đám bọn họ tự động rời đi, chứ không giống hiện nay, bị cảnh sát áp giải như vậy. Đúng là một cảm giác không mấy dễ chịu!

Nhìn người Triệu gia bị cảnh sát “mời” đi, Lâm Du cùng Cố Nhiên trở lại phòng làm việc, chuẩn bị bước kế tiếp.

"Anh thấy thế nào?" Thái độ của Cố Nhiên đối với Triệu Tuyết Nhi càng ngày càng rõ ràng, Lâm Du tin tưởng rằng cậu đã nhận ra được tình cảm của mình rồi.

"Không thể để cho Tuyết Nhi bị khi dễ." Cố Nhiên không hiểu mưu lược này nọ. Nhưng ngược lại, cậu luôn trung thành một tư tưởng, không cho phép bất kì kẻ nào khi dễ Tuyết Nhi của cậu.

"Được rồi, vậy thì làm theo kế hoạch của Hứa Mạch đi." Lâm Du gật đầu một cái, không do dự gọi cho Phong Tĩnh.

Trong mấy ngày kế tiếp, công việc Đóa Nhuế rất đơn giản, tận lực khai thác chuyện xảy ra ở phòng khách giải trí Thần Thiên ngày hôm nay. Thậm chí, ngay cả quá trình gọi cảnh sát đến cũng trở thành cảnh tượng Đóa Nhuế “bút hạ hoa lệ”. Trong lúc nhất thời, Triệu gia trở thành trò cười lớn nhất ở thành phố D. Còn Triệu Tuyết Nhi, thuận lợi biến thành người được tất cả mọi người đồng tình.

Nhà họ Triệu lâm vào cảnh bị nhiều nhà chỉ chỉ trỏ trỏ, bị nhiều người mắng chửi, tất cả đều nói Triệu gia không đúng. Kiếp sống “ngôi sao” của Triệu Linh Lộ đã hoàn toàn kết thúc, việc làm ăn của Triệu gia cũng bị ảnh hưởng, rất nhiều đối tác rồi rít biểu thị không muốn tiếp tục cùng Triệu gia hợp tác.

Căn cơ của Triệu gia ở thành phố D hiện tại rất bất ổn, lão đảo muốn ngã, đối mặt trước khốn cảnh bị xóa sổ khỏi danh sách giới thượng lưu.

"Thật là quá đáng! Cho tới bây giờ, nhà chúng không hề làm điều gì có lỗi với cô ta, cô ta tại sao phải như vậy trả thù chúng ta?" “Cô ta” trong miệng Triệu Linh Lộ tự nhiên là chỉ Triệu Tuyết Nhi. Giờ phút này, á trút toàn bộ sự căm giận của ả lên người Triệu Tuyết Nhi hết.

Ba Triệu trầm mặc, những người khác cũng đều không lên tiếng. Cô Triệu áy náy xin lỗi ngồi ở một bên, do dự thật lâu mới mở miệng: "Chuyện này với gia đình cũng không thoát được quan hệ, Cố Nhiên giống như là vừa ý nha đầu Triệu Tuyết Nhi kia."

Cô Triệu vừa đề cập tới chuyện này xong thì sắc mặt những người còn lại đều thay đổi. Ba Triệu mặt đen tạm thời không cần phải nhắc tới, Triệu Linh Lộ giống như mèo hoang bị đạp lên chân đau, giọng sắc nhọn kêu thành tiếng: "Cố Nhiên mới không thích Triệu Tuyết Nhi, coi như anh ấy không thích con, cũng không khả năng vừa ý Triệu Tuyết Nhi!"

Không có người trả lời Triệu Linh Lộ, cũng không có ai phụ họa ả vào thời khắc này. Đã từng, tất cả mọi người không có ai xem Triệu Tuyết Nhi ra gì, chỉ cảm thấy chẳng qua cô chỉ là một nha đầu tìm trở về từ bên ngoài, cho cô ăn, cho cô uống, chờ đến khi trưởng thành liền đem cô gả ra ngoài, vậy là được rồi!

Nhưng mà hiện tại Triệu Tuyết Nhi đã khác xưa, làm cho tất cả mọi người đều ngạc nhiên. Bọn họ không dám tiếp tục khinh thường Triệu Tuyết Nhi nữa, cũng không cách nào tùy ý chỉ trích Triệu Tuyết Nhi như trước được nữa. Chỉ vì trong lòng bọn họ so với ai khác đều biết, Triệu Tuyết Nhi không hề có lỗi với Triệu gia, ngược lại là Triệu gia thiếu nợ Triệu Tuyết Nhi.

"Vẫn là tìm Tuyết Nhi trở về, mọi người cùng ngồi xuống nói chuyện mới là thượng sách!" Đến lúc này ba Triệu cũng không thể không nhượng bộ: "Tránh cho Cố Nhiên phát hiện."

"Sợ là không thể tránh khỏi. Theo em được biết, Cố Nhiên cùng nha đầu kia bây giờ là hàng xóm cách vách, ngẩng đầu cũng thấy mà cúi đầu cũng thấy đấy." Vì chuyện này, cô Triệu bị chú Cố trịnh trọng cảnh cáo, đề cho bà nhận rõ ràng tình thế, đừng hồ đồ đắc tội với người.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64

Quả thật nhà họ Triệu không tìm ra được biện pháp tránh Cố Nhiên. Nghe tin Triệu Tuyết Nhi phải về Triệu gia, Cố Nhiên không do dự tỏ vẻ cậu cũng muốn cùng đi.

Bởi vì lần trước ở bệnh viện xảy ra chuyện không vui, Triệu Tuyết Nhi cũng không có ý định một mình trở về Triệu gia. Thấy Cố Nhiên có ý muốn đi theo, cô không cự tuyệt.

Thấy Cố Nhiên cùng tới, sắc mặt người nhà họ Triệu thay đổi, trong bụng suy nghĩ phức tạp.

Cô Triệu rất muốn đứng bên phía Triệu Linh Lộ. Dù sao bà cũng nhìn nó lớn lên từ nhỏ, so với Triệu Tuyết Nhi, bà với Triệu Linh Lộ thân thiết hơn. Nhưng nhìn thấy bộ dạng Cố Nhiên một mực bảo hộ bên người Triệu Tuyết Nhi, cô Triệu chần chờ một chút, vẫn là ngậm miệng lại. So với cô cháu gái này, bà vẫn cảm thấy gia đình riêng của mình trọng yếu hơn.

Chỗ dựa duy nhất lại không mở miệng hỗ trợ, Triệu Linh Lộ có chút lo âu, thường xuyên nhìn về phía cô Triệu.

Cô Triệu ngồi ở chỗ đó không nhúc nhích. Ngoại trừ ở thời điểm thấy Cố Nhiên, bà đứng dậy chào cậu một tiếng rồi sau đó bắt đầu giữ yên lặng, không nói dù chỉ một lời.

Triệu Linh Lộ nóng nảy. Nhiều lần nháy mắt với cô Triệu cũng không được đáp lại, khề cần rặng, dứt khoát liền đẩy ba Triệu một cái.

Ba Triệu cũng không muốn nói chuyện. Ý tứ của cô Triệu cũng rất rõ ràng, Cố Nhiên là hướng về phe Triệu Tuyết Nhi. Coi như ông yêu thương Triệu Linh Lộ nhiều cách mấy thì cũng không dám lấy tiền làm ăn của gia đình để đặt cược. Khoảng thời gian gần đây Triệu gia hao tổn quá nghiêm trọng!

"Triệu Tuyết Nhi, cô còn mặt mũi trở lại đây hả?" Mắt thấy mọi người không giúp ả, Triệu Linh Lộ bắt đầu dĩ phải tự mình ra tay.

Không để ý đến Triệu Linh Lộ, tầm mắt Triệu Tuyết Nhi trực tiếp nhìn ba Triệu: "Tìm tôi trở lại có chuyện gì?"

"Bây giờ ngay cả một tiếng ‘ba’ cô cũng không chịu kêu rồi hả?" Đối với người con gái này, ông vô cùng bất mãn. Ban đầu không biết Triệu Tuyết Nhi là con gái Triệu gia, ở bên ngoài nó đã chịu không ít khổ cực. Nhưng khi bọn họ biết Triệu Tuyết Nhi chính là huyết mạch Triệu gia, họ lập tức đem Triệu Tuyết Nhi trở lại. Đối với chuyện này, Triệu gia tự nhận không bạc đãi Triệu Tuyết Nhi.

Sau khi Triệu Tuyết Nhi trở lại, không ai đối xử hà khắc với cô, từ đầu đến cuối họ đều hết sức chăm sóc cô. Ngược lại là Triệu Tuyết Nhi, cô không xem mình trở thành một phần tử của Triệu gia, không muốn dung nhập vào cái nhà này, chẳng thèm chú ý đến mọi người quan tâm chăm sóc, đối với tất cả mọi người cũng không xa không gần.

Còn Triệu Linh Lộ, cho dù trong lòng biết cô không phải con gái Triệu gia, nhưng bởi vì đối với Triệu gia có cảm tình, họ liền không muốn ả rời khỏi nhà họ Triệu. Linh Lộ mang lại cho ngôi nhà này không khí ấm áp, tươi vui và cả niềm hạnh phúc, tự hào. Còn Triệu Tuyết Nhi? Chỉ mang lại cho bọn họ nỗi buồn, sự thất vọng và cả niềm bất hạnh.

Tuy việc đuổi Triệu Tuyết Nhi ra khỏi Triệu gia không phải là ý ba Triệu, nhưng ông cảm giác được sự tuyên chiến của cô, vậy nên ông để mặc cho Triệu Tuyết Nhi rời đi, coi đó như là sự trừng phạt dành cho cô.

Chẳng qua là ba Triệu không có nghĩ tới là phong thủy lại luân chuyển nhanh đến vậy. Hôm nay, một lần nữa Triệu Tuyết Nhi đứng ở chỗ này, nhưng hình ảnh hoàn toàn bất đồng. Đối mặt với một Triệu Tuyết Nhi như vậy, ngay cả tư cách lớn tiếng khiển trách ông cũng không có.

Triệu Tuyết Nhi không trả lời câu hỏi của ba Triệu. Kêu một tiếng ‘ba’ sao? Kêu ai đây? Ở trong ngôi nhà này, thật sự có người được gọi là người thân của cô sao? Người đó nguyện ý nghe cô kêu một tiếng ‘ba’ sao? Nếu cả hai đều không tình nguyện thì cần gì miễn cưỡng!

"Triệu Tuyết Nhi, cô không nên vô lễ như thế! Ba ba đang hỏi cô đấy, sao cô không trả lời?" Mắt thấy thái độ ngạo mạn của Tuyết Nhi, Triệu Linh Lộ mất hứng là âm lên. Đứng ở lập trường người Triệu gia, hành động của ả là không sai. ả cũng tin chắc rằng tất cả mọi người sẽ ủng hộ ả.

Ủng hộ? Quả thật trong lòng người nhà họ Triệu rất ủng hộ. Nhưng khi thấy Cố Nhiên nhíu chân mày lại, mọi người đều là làm ra vẻ mặt khác, không có lên tiếng.

Triệu Linh Lộ không biết tại sao mọi người lại đột nhiên không lên tiếng. Tất cả đều sợ Cố Nhiên sao? Cố Nhiên cũng không nói sẽ cưới Triệu Tuyết Nhi nha! Chưa đến phút cuối thì chỉ có trời mới biết ai là người thắng cuộc. Cũng khó nói lắm, có lẽ vào một ngày đẹp trời nào đó, Cố Nhiên bỗng chán ghét Triệu Tuyết Nhi, sau đó không muốn gặp lại Triệu Tuyết Nhi nữa, càng không muốn quản chuyện của bọn họ thì sao!

Nói như thế nào đây, suy nghĩ của Triệu Linh Lộ quả thật cũng có thể xảy ra. Nhưng khả năng này rất mong manh, tạm thời chẳng ai không thấy được. Vào giờ phút này, việc Cố Nhiên đứng ở Triệu gia bảo vệ Triệu Tuyết Nhi là sự thật. Cho dù những điều mà Triệu Linh Lộ thiết tưởng sẽ trở thành sự thật đi chăng nữa, thì đó cũng là chuyện của tương lai, chứ không phải là vào lúc này.

Cho nên, khi bọn họ Triệu Linh Lộ kêu la lên cũng không có ai phụ họa. Cô Triệu yên lặng đã khiến lòng người không an. Mà còn thêm ba Triệu ần ần nhường bộ, càng làm cho mọi người suy diễn.

"Trả lời? Các người muốn Tuyết Nhi trả lời cái gì? Kêu một tiếng ‘ba’ à? Kêu một tiếng ‘cô’ sao?" Cố Nhiên cười lạnh: "Nếu như các người thật sự xem Tuyết Nhi thành người một nhà thì ai lại đối xử với em ấy như thế! Trước khi chất vấn Tuyết Nhi, hãy để tay lên ngực tự hỏi xem các người đã đối xử với Tuyết Nhi như thế nào trước đây!"

Thấy Cố Nhiên chưa hỏi rõ nguyên do thì đã bảo vệ Triệu Tuyết Nhi như vậy, mặt Triệu Linh Lộ biến sắc: "Cố Nhiên, xin anh làm ơn nói một câu công đạo. Đứng động một chút là chỉ trích chúng tôi. Chúng tôi chẳng hề làm gì cả, sao lại chộc Triệu Tuyết Nhi không hài lòng được chứ!"

"Chẳng hề làm gì cả sao? Nói cách khác, tốp người đến giải trí Thần Thiên quây không phải là các người à? Tận mắt tôi thấy đấy! Triệu Linh Lộ, mở mắt nói bừa cũng phải có chừng mực, có cần tôi trở về giải trí Thần Thiên lấy video theo dõi tôi đối chất với cô không? Nếu không thì mời mấy vị cảnh sát ngày đó đến giải trí Thần Thiên để hỗ trợ làm chứng, làm cho rõ cuối cùng thì ai đúng ai sai." Cố Nhiên bị những lời nói của ả làm cho tức cười. Đến lúc

nào rồi mà còn cố chấp cho rằng Tuyết Nhi sai chứ? Đúng là không biết xấu hổ!

Tuy mặt ả dày như tường thành nhưng chỉ bằng những lời cãi bướng vô căn cứ thì sao ả có thể đấu lại Cố Nhiên. Nhìn trái nhìn phải cầu cứu nhưng chẳng thấy ai giúp mình, ả yên lặng lui về sau hai bước.

Cuối cùng, vẫn là ba Triệu không nhịn được mở miệng trước. Ý tứ của ông rất đơn giản, muốn hỏi Triệu Tuyết Nhi xem cô đối với chuyện mẹ Triệu qua đời có an bài cái gì không.

An bài chuyện gì? Vấn đề này sao lại bay lên trên đầu cô rồi? Sau khi cảm giác sừng sốt qua đi, giọng cô bình tĩnh: "Các người muốn tôi an bài như thế nào?"

"Mẹ con mang nặng đẻ đau, lại nuôi dưỡng con nhiều năm như vậy, đột nhiên không nói lời nào thì đã rồi bỏ chúng ta. Trong nhà cũng không yêu cầu con phải như thế nào, chỉ hy vọng con có thể tận hiếu với mẹ con, cũng vì cái nhà này mà góp chút sức." Nếu như là lúc trước, ông sẽ không thể nào mở miệng nói những lời này. Nhưng với khốn cảnh của Triệu gia hiện giờ, ông phải dẹp bỏ cái tôi của mình: "Chắc con cũng biết hiện tại nhà mình đang gặp khó khăn. Có sự vì sao chắc con cũng biết rõ. Nên làm như thế nào, sợ rằng không cần ba dạy con. Ba chỉ là hy vọng con có thể hiểu chuyện hơn."

"Ha ha ha..." Cố Nhiên bật cười. Ban đầu lúc nghe Lâm gia đối đãi tệ bạc với Lâm Du, cậu tức giận thiếu chút nữa đánh nhau với Hứa Hoán. Mà nay, khi đích thân chứng kiến tình cảnh của Tuyết Nhi, cậu chỉ có cảm giác muốn giết người!

Thật buồn cười, đúng là quá buồn cười mà! Tất cả mọi chuyện đều là Tuyết Nhi làm hại, Triệu gia chẳng có lỗi gì. Là Tuyết Nhi khiêu khích Triệu Linh Lộ, khiến ả ta tiến vào vòng giải trí. Là do Tuyết Nhi nên mới làm mẹ Triệu xích mích thành thù với mẹ con Tôn Uyên Đình. Là Tuyết Nhi hại mẹ Triệu bị người đâm chết. Là Tuyết Nhi khiến Triệu gia làm ăn thất bát. Là Tuyết Nhi hại Triệu gia mất hết danh tiếng. Tất cả nỗi bất hạnh họ đều đổ lỗi cho Tuyết Nhi.

Nói tóm lại, mọi cơ sự không vui đều từ Tuyết Nhi mà ra. Chỉ cần nhà họ Triệu có chút xui "gió thổi cỏ lay" gì đó thì đều là do Tuyết Nhi làm hại.

Giờ khắc này, Cố Nhiên bỗng nhớ đến câu nói mà Lâm Du từng nói cho cậu nghe trước đây: "Trên thế giới này luôn tồn tại một số người như vậy, họ tự cho mình là trung tâm của vũ trụ, chỉ có họ mới có quyền tôn trọng người khác còn ngược lại thì không được."

Cố Nhiên tự nhận cậu không dư thừa lòng thương người. Trước Triệu Tuyết Nhi, chỉ có chuyện của Lâm Du mới có thể khiến tâm tình cậu kích động. Mà giờ khắc này, người đứng sau lưng cậu - Triệu Tuyết Nhi, còn khiến cậu đau lòng hơn so với Lâm Du. Bất kể thế nào đi chăng nữa, cậu sẽ không để Tuyết Nhi bị khi dễ!

Tuy Cố Nhiên chỉ cười, không nói lời nào nhưng ba Triệu vẫn ngậm miệng lại. Ông nhìn Cố Nhiên một cách dò xét, sau đó, ông há hốc mồm, suy nghĩ lại xem có phải ông đã nói câu nào đó không đúng rồi không. Ông không thể đắc tội vị "đại thiếu gia" họ Cố này được, bởi vì nếu so với Triệu Tuyết Nhi thì tính khí người này còn thất thường hơn rất nhiều.

"Tôi không biết rốt cuộc nhà họ Triệu đã xảy ra chuyện gì. Nhưng nếu các người muốn tôi làm những gì thì cứ việc nói thẳng ra, không cần giấu diếm. Tôi không phải Triệu Linh Lộ. Tôi không thông minh cũng chẳng giỏi nhìn sắc mặt người khác. Nếu không nói rõ thì tôi chịu, tôi không tài nào đoán được ý nghĩ của các người." Triệu Tuyết Nhi trả lời một cách chân thành nhất nhưng những người kia lại cảm thấy rất chói tai, không lọt được vào tai họ.

Chói tai sao? Cố Nhiên không cảm thấy vậy! Ngược lại, ở trong lòng cậu, Tuyết Nhi trả lời rất tốt, không tiếng động tát vào mặt bọn người kia. Cậu đánh giá cao cho câu trả lời này!

"Triệu Tuyết Nhi, chớ có giả bộ! Mặt cô mà không biết ba ba đang nói cái gì sao? Bởi vì những bài báo kia mà danh tiếng nhà họ Triệu mất sạch, còn nữa, chuyện mần ăn cũng bị cô phá hỏng hết. Cô hại Triệu gia "gà bay chó sủa" đến mức độ này mà còn giả bộ vô tội với ai. Bày đặt làm bộ dạng "giả mù sa mưa" kia cho ai coi? Cô cũng chẳng phải cô gái nhu nhược đáng thương, giả trang vậy làm cái quái gì chứ!" Mọi lúc mọi nơi, hễ có cơ hội là ả phải vạch trần bộ mặt thật của Triệu Tuyết Nhi ngay.

Chỉ cần Cố Nhiên thấy rõ bộ mặt dối trá hay làm bộ làm tịch của Triệu Tuyết Nhi thì sẽ không thích Triệu Tuyết Nhi nữa. Đây là điều ả chắc chắn.

Cố Nhiên đang muốn ra mặt thì Triệu Tuyết Nhi mở miệng: "Bộ đáng tôi thế nào không nhọc lòng cô phê bình. Tôi chỉ muốn biết, tại sao hễ Triệu gia có chuyện là các người lại đổ hết lên người tôi? Mẹ chết lại giao tôi an bài. Tôi có thể an bài sao? Nếu như các người yên tâm giao tang lễ của mẹ cho tôi toàn quyền an bài, tôi sẽ như các người mong muốn, tự mình chu toàn mọi việc."

"Về phần danh tiếng Triệu gia hay việc làm ăn của nhà họ Triệu thì có liên quan gì đến tôi? Tôi không phải là đáng cứu thế! Dám hỏi một câu, các người muốn tôi làm thế nào? Tôi có thể làm gì? Chạy đến, quỳ xuống cầu xin bọn họ tha thứ, xin bọn họ đem danh tiếng tốt của nhà họ Triệu gia trả lại, sẵn tiện đem các mối làm ăn trả lại cho Triệu gia luôn phải không? Nếu các người thật sự muốn tôi làm vậy, tôi sẽ cố hết sức, cố gắng làm cho bằng được." Tuyết Nhi phối hợp ngoài dự liệu, nhìn như thỏa hiệp, trên thực tế là vô vàng châm chọc.

Chị Lâm Du nói, chờ đến khi cô đứng ở nơi cao nhất, sẽ không còn ai dám khi dễ cô, xem thường cô. Tuyết Nhi biết, cô còn chưa đứng ở độ cao như kỳ vọng nhưng cô sẽ không nhút nhát như trước, mặc cho bọn họ tùy ý nghiền ép tôn nghiêm của mình.

"Sau đó thì sao? Vậy là xong rồi hả?" Nghe Cố Nhiên mặt mày hớn hờ kể lại, Lâm Du nhướn mày. Tuyết Nhi ngày một trưởng thành hơn rồi. Lâm Du tin tưởng, Triệu Tuyết Nhi sẽ không dễ dàng bị đánh ngã, cô sẽ trở nên rất mạnh mẽ, không kém bất kì ai.

"Dĩ nhiên không phải." Mặt đầy đắc ý đứng ở trước mặt Lâm Du, Cố Nhiên kiêu ngạo vỗ ngực một cái: "Sau cũng còn có anh trượng nghĩa trợ giúp, đám người họ Triệu kia chỉ có thể tro mắt nhìn anh dẫn Tuyết Nhi đi."

Lâm Du cười một tiếng, không bình luận điều gì cả. Nhìn vào ánh mắt mà Cố Nhiên nhìn Triệu Tuyết Nhi, cô tin mình sẽ không nhìn lầm. Nếu Cố Nhiên cái gì cũng không làm, mặc cho Tuyết Nhi bị Triệu gia khi dễ thì cô sẽ cân nhắc, để cho Cố Nhiên cách xa Triệu Tuyết Nhi.

"Thế Tuyết Nhi muốn phản kích thế nào?" Lâm Du không nói lời nào, còn Hứa Mạch lại cảm thấy hứng thú. Theo lí mà nói, Triệu Tuyết Nhi là người được bảo hộ dưới cánh chim của Lâm Du, dĩ nhiên Hứa Mạch cũng sẽ hỗ trợ quan tâm một chút.

Điều Hứa Mạch hỏi đã làm khó Cố Nhiên. Phản kích gì cả? Không phải là không để ý đến người Triệu gia sao? Sau đó gia tăng cường độ chèn ép Triệu gia, tốt nhất là khiến cho bọn họ không có thời gian và tinh lực gây sự với Tuyết Nhi. Như vậy còn chưa đủ hả?

Chắc Cố Nhiên không nghĩ đến hướng sâu xa như vậy! Nhìn lên Hứa Mạch một cái, sau đó cô đứng lên: "Em đi tìm Tuyết Nhi."

Đưa mắt nhìn Lâm Du rời đi, mặt Cố Nhiên ngốc nghếch nhìn Hứa Mạch hỏi: "Em đã bỏ lỡ chuyện gì hả?"

"Không có. Chủ đã làm rất tốt, như vậy là đủ rồi." Hứa Mạch lắc đầu, giọng khẳng định.

Ưu điểm lớn nhất của Cố Nhiên chính là thẳng thắn. Hứa Mạch không cho là Cố Nhiên cần phải thay đổi, cứ là Cố Nhiên bây giờ sẽ tốt hơn.

Lấy được câu trả lời khẳng định của Hứa Mạch, Cố Nhiên thở phào nhẹ nhõm. Lòng vẫn còn sợ hãi, vỗ ngực một cái, lộ ra nụ cười yên tâm.

Lúc Lâm Du tìm tới Triệu Tuyết Nhi, Tuyết Nhi đang ngồi một mình trên ban công rộng lớn, lưng dựa vào cửa sổ thật to nhìn về phương xa.

Lâm Du nhẹ bước đi đến chỗ ngồi đối diện Triệu Tuyết Nhi. Tư thế của hai người bọn họ giống hệt nhau, tầm mắt nhìn lên bầu trời xanh mây trắng. Các cô đều từng bị tổn thương, đều đang cố chữa thương, cũng hiểu rõ nhất thời gian lắng đọng đáng quý này vô cùng trọng yếu.

Triệu Tuyết Nhi biết Lâm Du tới, cũng nhìn thấy hành động của Lâm Du. Đột nhiên, đáy lòng cô thật ảm áp.

Thời gian chung đụng ngày càng dài, Triệu Tuyết Nhi cũng nghe nói rất nhiều về Lâm Du. Cô cảm thấy Lâm Du giống như một tấm gương sáng vậy!

Lâm gia đối với Lâm Du, Triệu gia đối với cô... Rốt cuộc cô cũng phải tin tưởng, thì ra trên đời này cũng có những mảnh đời cùng cảnh ngộ tồn tại.

Trong lòng Triệu Tuyết Nhi, Lâm Du là thần tượng, là động lực, là mục tiêu cố gắng và cũng là nguồn ánh sáng hy vọng của cô. Vậy nên khi phát giác được giờ phút này có Lâm Du bên cạnh, tâm tình âm u của cô rất nhanh đã được khôi phục lại.

"Nếu như cảm thấy rất khổ sở, em có thể khóc thật lớn lên. Nếu như muốn trả thù, cũng không phải là không thể. Chị chỉ một câu muốn nhắc nhở em: hãy làm những điều không hổ thẹn với lương tâm." Lấy thực lực hiện giờ của Tuyết Nhi, còn chưa đủ mạnh để lấy đánh sập Triệu gia. Nhưng còn có cô ở đây, có Cố Nhiên ở đây, Lâm Du không cho Triệu gia là kẻ thù mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Triệu Tuyết Nhi không khóc. Từ nhỏ cô đã biết, khóc không có ích lợi gì. Vậy nên, hiện giờ cô càng không có lí do để khóc. Bởi vì cô không chỉ có một mình, bên cạnh cô còn có Lâm Du, còn có Cố Nhiên và rất nhiều những người bạn tốt đáng để cô tin nhiệm.

Tang lễ long trọng của mẹ Triệu được Thần Thiên hỗ trợ an bài, Đóa Nhuế dốc lòng tuyên truyền. Tất cả hình trên mạng đều là hình của Triệu Tuyết Nhi, huyền ảo xôn xao.

Cô không thể cấm các nhà báo đăng bài đưa tin. Mấy người nhà họ Triệu kia cũng không thể trách cứ hay chỉ trích gì về tang lễ này.

Không có ai dám công kích Triệu Tuyết Nhi về vấn đề cô không đủ hiểu thuận, tuy nhiên, vẫn có lời đồn rằng cô chỉ cố tình làm dáng. Nhưng rất nhanh, những tin vệt đó liền bị phản kích. Nói tóm lại, Triệu gia không chiếm được chút tiện nghi nào, còn thanh danh của Triệu Tuyết Nhi ngày một tốt đẹp hơn.

Về phần làm ăn của nhà họ Triệu, Tuyết Nhi néch miệng, nhìn về phía Lâm Du.

"Em có muốn làm tổng giám đốc không?" Trên mặt Lâm Du cũng không quá nhiều biểu cảm, bình tĩnh hỏi Triệu Tuyết Nhi.

Triệu Tuyết Nhi lắc đầu. Mặc dù cô rất bội phục Lâm Du, nhưng Lâm Du thành công không có nghĩa là cô sẽ làm được tốt như vậy.

"Vậy thì không cần phải để ý tới." Nếu Triệu Tuyết Nhi muốn có được Triệu thị, Lâm Du có thể giúp một tay. Nhưng nếu Tuyết Nhi không có lòng dạ nào buôn bán, vậy cô cũng không ép.

Triệu Tuyết Nhi nghiêm túc suy nghĩ một chút, thận trọng hỏi: "Triệu gia thật sự sẽ xong đời sao?"

"Cái này không thuộc phạm vi chúng ta có thể thao túng." Mặc dù Lâm Du nói như vậy nhưng trên thực tế, cái nhếch miệng thật cong của cô đã nói rõ hết thảy. Nếu như cô thật muốn thao túng, cũng không phải là không có khả năng.

Chuyện làm ăn Triệu Tuyết Nhi không hiểu, cũng không có ý định lao vào. Nghe Lâm Du nói xong thì cô cũng không quan tâm nữa. Cô không thể nào thật lòng vì Triệu gia mà đi cầu xin những đối tác kia, cô cũng không quen biết những người đó, thế thì sao họ có thể nghe lời cô chứ!

Thấy Triệu Tuyết Nhi không quan tâm chuyện này, khoe miệng cô cong lên. Không phải là cô nhắc nhở Triệu Tuyết Nhi, mấu chốt của chuyện này thật ra nằm ngay trên người cô ấy. Nếu Tuyết Nhi mở miệng vì Triệu gia cầu một cơ hội, Cố Nhiên tất nhiên sẽ giúp. Mà cô, có lẽ cô sẽ nể tình Tuyết Nhi mà chừa cho họ một cơ hội.

Sở dĩ Triệu thị sụp đổ nhanh như vậy là do không thể xoay vòng vốn. Lâm Du cũng không làm gì cả, chỉ là hủy bỏ hợp tác giữa Bác Dương và Triệu thị thôi.

Dĩ nhiên, Hứa thị bên kia cũng không làm gì cả. Chỉ bất quá... Địa vị của Hứa thị quá cao, nếu muốn chen ép ai đó thì không cần rầm rộ, chỉ “tăng hắng” một tiếng thôi là đủ rồi.

Có nhiều lúc chính là như vậy, chỉ với một câu nói, một cái thái độ là có thể khiến nhiều thứ thay đổi. Triệu Tuyết Nhi không để ý chính là câu trả lời tốt nhất đối với Lâm Du. Đến đây, kết cục của nhà họ Triệu đã được định bởi ba chữ “bị xóa sổ”.

Sau khi kì thi cuối kết thúc, mùa hè sẽ đến. Bất quá đối với Lâm Du mà nói, cô vẫn bận rộn như thường. Bởi vì có Bác Dương và Thần Thiên nên dù là trong kỳ nghỉ cô cũng không thể nghỉ ngơi thoải mái được.

Cùng lúc đó, công việc của Hứa Mạch cũng bước vào quỹ đạo. Người đàn ông “hoàng kim” từng được vô số thiếu nữ ở thành phố D mơ tưởng đã tái xuất hiện một lần nữa. Song song theo đó là tin tức về Tân Nam – vị thiên vương mới đoạt danh hiệu ảnh đế được truyền đến thành phố D.

Kì nghỉ hè đã chuẩn bị kết thúc, vào đầu tháng chín, cuộc sống năm thứ tư đại học của Lâm Du sẽ bắt đầu. Hai vợ chồng bọn họ chuẩn bị dọn ra nhà mới.

Nếu như chân của Hứa Mạch chưa khỏe lại, Hứa Chấn Thiên không thể nào đồng ý cho họ đi. Bởi lẽ, ông không yên tâm về tình trạng sức khỏe của Hứa Mạch, bên cạnh đó, ông cũng không muốn Lâm Du chịu cực khổ. Nhưng hiện tại, khi Hứa Mạch nói ra mong muốn muốn dời ra ở riêng của hẳn, Hứa Chấn Thiên yên lặng chốc lát, sau đó đáp ứng.

Sau khi Tân Khả Tâm biết việc hai vợ chồng họ muốn dọn đi. Bà kinh ngạc nhìn Hứa Mạch một hồi, rồi cẩn thận liếc Lâm Du một lúc. Sau cùng, bà quyết hạ thủ từ trên người Lâm Du.

Bị Tân Khả Tâm kêu vào phòng, tuy trên mặt Lâm Du không có biểu cảm gì nhưng trong lòng cô đã đề cao cảnh giác. Bất quá, điều làm cô bất ngờ là Tân Khả Tâm không phải thuyết phục cô ở lại, cũng không trách cứ việc hai người họ dời rồi đi, mà là bà mong hai người họ sớm sinh em bé.

"Mẹ biết, sống trong một đại gia đình nhiều thế hệ chắc chắn hai đứa rất ngược nung. Nhưng mẹ vẫn phải thúc giục hai đứa, đã là vợ chồng thì phải ở cùng phòng, chuyện sinh con này không thể kéo dài được. Không nên vì dọn ra ở riêng, vì rời khỏi Hứa gia, không có người nhìn mà tụi con lơ là chuyện đó được. Nhà chúng ta không có vị trường bối nào có tính tình cổ quái, tất cả đều rất thích trẻ con. Tốt nhất là tụi con nên sinh hai đứa, con trai hay con gái đều được, mẹ giúp các con nuôi, không cần hai con bận tâm..." Bà chỉ cần Lâm Du vì Hứa gia sinh thêm con cháu thôi. Bà có thể ở nhà chăm cháu mà bỏ qua sự nghiệp đương cầm yêu thích của mình mà không chút do dự.

Từ trong phòng Tân Khả Tâm đi ra, cả người cô vẫn còn có chút mơ hồ. Nghe bà tha thiết dặn dò xong, cô có thể cảm nhận được trong lòng bà tràn đầy mong đợi, nhưng thật xin lỗi, sợ rằng cô phụ sự kỳ vọng này rồi.

Nhìn Lâm Du đi ra, Hứa Mạch có thể cảm giác được tâm tình của cô cũng không bình tĩnh như trên mặt. Bất quá, mẹ hẳn rồi cuộc đã nói cái gì, tạm thời hẳn chưa biết. Nhưng hẳn có cảm giác rằng mẹ mình đã nói điều gì đó rất khó lường, ngay cả Lâm Du cũng bị hoảng hốt.

Từ sau lưng Lâm Du, Tân Khả Tâm ý vị sâu xa liếc chùng Hứa Mạch. Cho đến khi Lâm Du ra khỏi cửa, bà mới lặng lẽ đi tới bên người Hứa Mạch, nhỏ giọng dặn dò mấy câu.

Cho tới bây giờ, trong lòng hẳn luôn có dự tính sẵn mọi chuyện, rất ít khi vì một chuyện gì đó mà hoảng hốt. Bất quá vào giờ phút này, sau khi nghe mấy lời dặn dò của Tân Khả Tâm, trong lúc nhất thời hẳn không tìm được lời nói đáp lại. Cuối cùng, Hứa Mạch hướng về phía Tân Khả Tâm gật đầu một cái, coi như là cam kết lớn nhất.

Chỗ ở mới của Hứa Mạch cùng Lâm Du là ở khu vực phồn hoa nhất của thành phố D.

"Không tệ nha! Nếu chúng ta muốn đến đây chơi đùa thì cũng có thể thoải mái, không sợ quấy rầy không gian riêng của ảnh chi. Quá tốt đúng không?" Tò mò quan sát chung quanh nhà mới của Hứa Mạch cùng Lâm Du, Cố Nhiên chỉ có một chữ đánh giá: Tuyệt!

"Không gian quả thật rất lớn, bố trí cũng rất ấm áp, đủ để tổ chức tiệc lớn. Bất quá thân làm anh em, tôi đề nghị một câu: Sau này nếu có qua ở đây, nhớ nói với bác hai một tiếng." Dĩ nhiên Hứa Hoán biết được điều mà Tân Khả Tâm dặn dò. Có thể nói, toàn bộ nhà họ Hứa hiện nay cũng nhìn chằm chằm vào Hứa Mạch cùng Lâm Du, chỉ chờ Lâm Du vì Hứa gia tăng thêm một “tiểu bảo bảo”.

"À? Tại sao phải báo cho bác gái..." Cô Nhiên còn chưa nói hết lời thì đã bị Tần Nam cắt đứt.

"Anh họ ơi, để dành cho em một căn phòng thôi! Cũng không có việc gì, có thể lâu lâu em sẽ đến ở đó." Sẽ nói lên yêu cầu như thế, Tần Nam tuyệt đối không phải là không thức thời. Mà là bởi vì Tần Khả Tâm lên tiếng, cho hắn bố trí nhiệm vụ, để cho hắn đứng lúc tận dụng mọi thứ, nhiều thức đây Hứa Mạch cùng Lâm Du một cái.

Mắt của các trưởng bối sáng như sao ban đêm. Tất cả mọi người đều biết Hứa Mạch thích Lâm Du. Tương đối mà nói, Lâm Du bị động rất nhiều. Có lẽ là Lâm Du ngưng ngừng!

Được Tần Khả Tâm giao phó, Tần Nam không nói hai lời, hứa sẽ dùng toàn lực phối hợp. Cậu rất thích người chị dâu này, vì tình cảm của hai vợ chồng anh họ mà góp thêm một viên gạch, cậu rất vui lòng giúp đỡ.

"Dựa vào cái gì anh họ phải để dành phòng cho cậu? Muốn chữa cũng là chữa cho tôi, tôi mới là người nhà họ Hứa." Hễ khi gặp mặt là Hứa Hoán và Tần Nam sẽ đấu võ mồm, hôm nay cũng không ngoại lệ.

"Nếu như cậu cũng muốn ở nơi này, vậy tự mình nói với anh họ đi. Đừng có giống như con nít, tới ngày đòi cướp đòi giật đồ của người khác. Chỉ có em bé khóc mới có đường ăn, cậu đã lớn rồi mà sao không học được đạo lý này thế?" Tần Nam bĩu môi, bắt mẫn ngắt lời Hứa Hoán.

Hứa Hoán há hốc mồm, đang muốn đấu khẩu tiếp với Tần Nam nhưng đành ngậm miệng lại. Hôm nay là lần đầu tiên đến nhà mới, cậu không muốn chọc anh họ mất hứng, phòng ngừa sau này bị anh họ cấm cửa. Người thích đấu khẩu giống như Tần Nam kia sớm muộn gì cũng bị anh họ đuổi ra ngoài.

"Ở đây rất tốt, em có chút hối hận lúc trước không mua nhà ở khu này." Mặc dù nhà cô khu vực cách nơi này không xa nhưng Triệu Tuyết Nhi vẫn thích làm hàng xóm cách vách với Lâm Du hơn.

"Sao phải hối hận? Cho dù em mua chỗ này đi chẳng nữa cũng không thể làm hàng xóm cách vách với Lâm Du nổi đâu. Em không thấy cả tầng lầu này đều là của Lâm Du hả?" Có đôi lúc, Cố Nhiên cảm thấy rất bất đắc dĩ. Người khác đều lo sợ việc có nhiều rui ro nặng xung quanh người mình thích, riêng cậu thì chỉ lo lắng về người bạn tốt – Lâm Du của Tuyết Nhi thôi.

Nếu đổi lại là người khác, Cố Nhiên cũng không lo lắng. Lấy bản lĩnh của cậu, chen chúc cùng một người bạn tốt thôi thì không phải là chuyện khó. Nhưng người bạn tốt đó lại là Lâm Du, ngay cả ý nghĩ chen chúc cậu cũng không dám có, chỉ có thể yên lặng lui qua một bên.

"Cũng đúng." Cô không thể phản bác những lời Cố Nhiên nói. Cô gật đầu một cái, tiếp tục quan sát sân thượng. Cô rất thích sân thượng rộng lớn, sân thượng nhà chị Lâm Du thật sự rất lớn, cũng rất đẹp.

Điện thoại Hứa Mạch reo lên khi hắn đang đứng ở cửa phòng bếp nhìn Lâm Du nấu cơm. Mặc dù hắn rất muốn phụ giúp cô nhưng dường như hắn có thù với phòng bếp, mới vừa rồi hắn đã làm vỡ mấy cái chén (bát), vậy nên hắn bị Lâm Du đuổi ra.

Công việc của hắn không ít hơn so với Lâm Du. Điện thoại của hắn vang lên, Lâm Du mặc dù có nghe nhưng cũng không để ý. Nhưng sau khi Hứa Mạch nói cho cô biết nội dung cuộc gọi hắn vừa nhận, Lâm Du ngạc nhiên tròn to mắt: "Thật hả?"

"Loại chuyện này không có khả năng giả đâu!" Hứa Mạch quơ quơ điện thoại di động, đối với tin tức này hắn vẫn rất tin nhiệm.

Lâm Du không tiếp lời. Tin tức của Hứa Mạch luôn nhanh hơn người khác, ngay cả người trong cuộc vẫn còn chưa biết nữa.

"Chị dâu, chị dâu, em đoạt danh hiệu ảnh đế rồi!" Đúng như dự đoán, sau một lúc liền nghe giọng của Tần Nam trong phòng khách báo tin mừng. Chắc hẳn là cậu đã nhận được tin tức chính xác.

Hứa Hoán bĩu môi, hiếm thấy khi Hứa Hoán không nhổ nước bọt khi Tần Nam la to. Cái danh hiệu ảnh đế này là danh hiệu công nhận thực lực công hiệu nhất. Hiện giờ thì mọi công sức của Tần Nam đã nhận được khẳng định cùng công nhận.

"Chúc mừng." Giơ rượu vang trong tay lên, Lâm Du nói: "Vừa vặn, chúng ta cùng nhau ăn mừng."

"Chỉ có một chai rượu thôi hả chị? Chẳng lẽ không phát cho em chút tiền thưởng sao? Nếu không thì đưa cho em ít cổ phần cũng được nha!" Cậu đã sớm mơ ước cổ phần của giải trí Thần Thiên rất lâu rồi. Dù biết sẽ không như nguyện ý nhưng cậu sẽ không bỏ qua cơ hội được làm cổ đông của Thần Thiên thôi.

"Chú muốn tiền thưởng à? Chuyện này thuộc về quyền của anh Chu, thương lượng với anh đi." Tài chính của Thần Thiên nằm trong tay Chu Lăng. Nếu Tần Nam muốn tăng tiền lương vậy thì phải nói với Chu Lăng rồi.

Nghe Lâm Du nói, Tần Nam do dự một chút, lấy lòng nói: "Cái đó... Chu phó tổng, nhớ phát cho tôi một bao lì xì thiệt lớn nhá!"

Chu Lăng cũng không trả lời Tần Nam ngay, chậm rãi uống trà. Thật lâu sau đó, cảm thấy Tần Nam dường như mất hết hy vọng, Chu Lăng gật đầu: "Ngày mai đến phòng làm việc của tôi lấy."

"Thật hả?" Không dám tin nhìn Chu Lăng, Tần Nam có cảm giác là Chu Lăng đang đùa giỡn cậu.

Không thể không nói, so với Cố Nhiên và Lâm Du, Tần Nam càng sợ Chu Lăng hơn. Tiến vào Thần Thiên lâu như vậy, mấy vị lãnh đạo cậu đều biết hết. Lâm Du thì không nói, cô vốn là chị dâu của cậu. Còn có Cố Nhiên, mặc dù trước kia bởi vì quan hệ với Hứa Hoán nên hai người không thân, nhưng lấy

tính cách của Cổ phó tổng thì rất dễ sống chung. Cuối cùng chỉ còn dư lại Chu Lăng thôi.

Ở Thần Thiên, Chu Lăng rất ít khi lộ diện. Lâm Du nắm giữ các phương hướng lớn của công ty, bắt kể là về nhân sự hay hoạch định kế hoạch, tất cả đều do cô làm chủ. Cổ Nhiên bên mảng truyền thông, nhưng chuyên về việc sắp lịch trình cho nghệ sĩ, hiện tại Cổ Nhiên xem trọng Triệu Tuyết Nhi nhất. Còn Chu Lăng, không thể nghi ngờ anh chính là nhân vật “thiết diện vô tư”, là nhân vật khó chơi nhất!

"Không muốn thì thôi vậy!" So với ba người khác đang ngồi ở đây, hoàn cảnh lớn lên của Chu Lăng là hoàn toàn bất đồng. Dù là bốn người đều có xuất thân vững chắc, bốn người bọn họ cũng hoàn toàn không giống nhau. Từ trước đến bây giờ, rất khó tìm nụ cười nhẹ nhõm, thoải mái trên mặt của Chu Lăng.

Chuyện của Chu Lăng, ngoại trừ Hứa Mạch cùng Lâm Du thì ba người khác cũng không biết. Chính bởi vì không biết nên Tần Nam mới càng sợ Chu Lăng hơn. Trước đây, hai người không có chút nào giao tình nào, sau này dường như cũng rất khó trở thành bạn.

"Muốn, muốn, đương nhiên là muốn rồi!" Mắt thấy hình như Chu Lăng muốn thu hồi bao lì xì, Tần Nam vội vàng gạt đầu như gãi tai. Đây chính là tiền thường mà cậu đã phải mạo hiểm cả tính mạng, bắt chấp mọi hiểm nguy cầu xin, không thể bỏ lỡ như vậy được.

"Tần Nam, cậu có tiền đồ một chút được không? Nói thế nào cậu cũng là anh đế, không biết mất mặt hả?" Không trách Hứa Hoán yêu thích nhỏ nước bọt Tần Nam, vì lúc này bộ dáng của cậu quá nịnh hót. Hứa Hoán rất cố gắng không nhìn nhưng lại không có cách nào làm bộ như không thấy được.

"Đó là do ‘nhị thiếu gia’ cậu chưa từng trải qua khổ cực. Chờ đến một ngày nào cậu cũng giống như tôi vậy nè, vì ‘kế sinh nhai’ mà lao đao ‘lên bờ xuống ruộng’ kéo đầu tư cho phim của mình, thỉnh thoảng phải cúi đầu trước người khác nữa thì chuyện này không thể coi là chuyện lớn gì rồi." Ngoài dự liệu của Hứa Hoán, Tần Nam chẳng những không có sinh khí mà ngược lại còn bình tĩnh phản kích trở lại.

Hứa Hoán bĩu môi một cái, không chút phiền lòng nói: "Có cần nói đến mức thâm thiết như thế không? Cậu kéo đầu tư lại đi tìm anh họ, còn ở đó mà bày đặt kể lể!"

"Không đúng mà." Bác bỏ lời nói của Hứa Hoán, Tần Nam cười đắc ý: "Tôi không có tìm anh họ nhờ giúp đỡ, người tôi tìm là chị dâu."

"Khác nhau sao?" Im lặng liếc Tần Nam một cái, Hứa Hoán chỉ chỉ vào phòng bếp: "Đó là ‘hai người một thể’, biết không hả?"

"Không hiểu." Tần Nam lắc đầu, kiên trì nói: "Tôi chỉ biết là tiền từ trong túi chị dâu đi ra ngoài chứ không phải từ túi của anh họ. Vậy nên, chị dâu mới là Bá Nhạc(*), anh họ thì không phải."

(*) Bá Nhạc: Bậc thầy về Thiên Lý mã. Ông sống vào đời nhà Chu thời Xuân thu, cùng thời với Hàn Xương Lê (thường gọi là Hàn – Dũ).

Tần Nam nói rất có đạo lý! Nghe cậu nói xong, Hứa Hoán á khẩu, không thể mở miệng phản bác.

Không khí bỗng lạnh ngắt không tiếng động. Cả phòng khách rộng lớn hoàn toàn yên tĩnh, hai chân Chu Lăng treo nguẩy, phán một câu “xanh rờn”: "Cho nên mới nói cậu chính là ngựa!"

Cổ Nhiên và Triệu Tuyết Nhi nhin cười đến mặt mày biến dạng, còn Hứa Hoán trực tiếp không cho cậu mặt mũi, cười ha ha.

"Ngựa gì? Tôi là ‘Thiên Lý mã(*)’!" Tần Nam không hài lòng lên tiếng kháng nghị.

(*) Thiên Lý mã: tên gọi của loại ngựa tốt và quý nhất trong các giống ngựa, nhưng rất ít người biết được nó.

Thiên Lý mã? Chu Lăng ổn định nhấp một miếng trà: "Không phải cũng là ngựa thôi sao!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66

Khi Lâm Du và Hứa Mạch đi ra thì chỉ nghe được câu cuối cùng đó thôi. Không chờ hai vợ chồng họ hỏi rõ chuyện gì đã xảy ra thì thấy vị “tân anh đế” sắc mặt dữ tợn đưa hai tay ra định bóp cổ Chu Lăng.

Chu Lăng không nhúc nhích, anh biết chắc Tần Nam không thể nào bóp tới được.

Quả thật Tần Nam không bóp được cổ của Chu Lăng. Không phải vì cậu không ra tay mà là bị người kéo lại. Càng khiến người ta bất ngờ hơn là người đang kéo cậu lại là người lúc nãy còn có ý cười nhạo cậu - Hứa Hoán.

"Ai ui... Cậu đừng có mà động thủ, đây là cấp trên trực tiếp của cậu đấy, không thể tùy tiện đắc tội." Hứa Hoán cố tình hạ thấp giọng nhắc nhở Tần Nam. Bất quá khoảng cách giữa hai người họ với Chu Lăng quá gần nên Chu Lăng không muốn nghe cũng khó.

"Lão tử bây giờ là ảnh đế, không sợ anh ta!" Tần Nam đặc biệt có cốt khí ngẩng đầu lên, hùng hồn nói.

Khỏe miệng Hứa Hoán co quắp, buông lỏng tay ra. Ảnh đế lớn lắm sao? Tha thứ cho cậu tạm thời còn chưa thích ứng kịp!

"Có thể dọn chén ăn cơm được rồi." Một câu nói của Lâm Du đã phá vỡ thế cục bế tắc trong nhà, làm mấy người bọn họ chú ý đến cô.

"Xuống bếp phụ bung thức ăn lên đi." Tuy Hứa Mạch không có chỉ mặt gọi tên nhưng Hứa Hoán và Tần Nam vẫn ngoan ngoãn chui vào phòng bếp ngay.

Cố Nhiên cùng Triệu Tuyết Nhi thấy tình huống như vậy, hai người nhìn nhau một cái sau đó ăn ý cùng đi về phía phòng bếp. Thế là chỉ còn dư lại Chu Lăng ngồi không nhúc nhích!

Quả thật Chu Lăng không có ý định theo họ xuống bếp. Coi như nhà của hai vợ chồng Hứa Mạch rất lớn thì cũng không cần tới bảy người cùng vây quanh phòng bếp dọn thức ăn chứ? Có Hứa Hoán cùng Tần Nam làm là được rồi.

Tài nấu nướng của Lâm Du không thể coi là xuất sắc, bất quá mấy người đang ngồi đây, đặc biệt là Hứa Mạch rất nhiệt tình ủng hộ.

"Bác hai gái mà thấy anh ăn nhiều thế này nhất định sẽ rất vui mừng." Nhìn thấy Hứa Mạch ăn "khí thế anh hùng", Hứa Hoán tặc lưỡi nói.

Hứa Mạch vui đầu gấp thức ăn, không để ý Hứa Hoán. Lâm Du ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn Hứa Mạch và nói: "Nếu không ăn được nữa thì đừng cố ăn, gượng ép quá không tốt đâu."

"Không có, ăn ngon lắm." Nhìn về phía Lâm Du cười một tiếng, ánh mắt Hứa Mạch nhìn vào kẻ vừa lăm lăm - Hứa Hoán.

Hứa Hoán lập tức làm động tác kéo khóa trên miệng, cũng không dám tự tiện mở miệng nữa. Mặc dù đã sớm biết anh họ rất coi trọng chị dâu nhưng cậu vẫn bị những hành động lạ của anh họ hù dọa. So với Lâm Du "vân đạm phong khinh"(*), anh họ đã "dụng tình quá sâu" rồi.

(*) Vân đạm phong khinh: nhàn nhạt như mây trôi, lạnh lùng như gió thổi.

Nhìn Hứa Hoán không biết thức thời, Tần Nam đang xem kịch vui nhếch mép một cái. Cho nên nói, chị dâu mới là "đại boss", lấy lòng anh họ còn không bằng lấy lòng chị dâu. Về điểm này, tuyệt đối cậu làm tốt hơn Hứa Hoán rất nhiều lần.

Trong khoảng thời gian kế tiếp, bầu không khí trên bàn cơm cũng coi như không tệ, không nổi lên tranh chấp.

Danh tiếng Tần Nam nâng cao một bước đồng thời cũng giúp giải trí Thần Thiên ngày càng bận rộn hơn. Mà bởi vì có Tần Nam đi đầu, sự nghiệp của Triệu Tuyết Nhi ngày một thuận lợi, vì Thần Thiên góp một viên gạch, kiếm thêm lợi nhuận.

Ngay lúc giải trí Thần Thiên phát triển không ngừng thì Bắc Dương bên kia lại gặp phải phiền toái không nhỏ. Hợp đồng lúc trước đã chắc chắn không thành vấn đề thì bỗng dưng đối phương lại hủy hợp đồng, chấp nhận bồi thường hợp đồng cũng không chịu đàm phán. Nhưng vấn đề là Bắc Dương đang trong giai đoạn hồi phục, một khi hợp đồng này bị hủy thì tổn thất tất nhiên không nhỏ.

Lúc Lâm Du nhận được điện thoại thì mọi chuyện đã rồi. Hiển nhiên đối phương hiển nhiên không sợ đắc tội cô, không chút khách khí trở mặt.

Trở lại Bắc Dương, Lâm Du mở hội nghị khẩn cấp ngay. Xác định đối phương đã hủy hợp đồng, cô vẫn quả quyết hạ lệnh tiếp tục sản xuất, không được dừng lại.

"Nhưng nếu cứ tiếp tục sản xuất như vậy thì bên bộ phận tiêu thụ sợ là sẽ không đạt được yêu cầu." Người phụ trách hợp tác lần này toàn là công nhân viên kỹ cựu, luôn trung thành và tận tâm với Bắc Dương. Vì không lường trước được hợp đồng lần này mang lại phiền toái lớn cho công ty như vậy, họ áy náy không dứt, đồng thời cũng tích cực suy nghĩ phương án giải quyết.

"Không phải chỉ có một đối tượng hợp tác." Nói xong câu này, Lâm Du đứng dậy rồi đi. Trên thương trường không nói nghĩa khí chỉ nói lợi ích. Mà người muốn cô ngã quy đếm tới đếm lui cũng chỉ có mấy người, quả thực rất dễ tìm.

"Anh chắc chắn không có vấn đề sao?" Bên kia, Chu Tuyền đang ngồi cùng Int thỏa thuận mật mưu.

"Không thành vấn đề. Cha anh đích thân ra tay, đối phương nhất định sẽ làm theo." Trên mặt Chu Tuyền tràn đầy chắc chắn với dự tính của mình, không chút lo âu. Lần này bọn họ chuẩn bị "thập phần kén dao", nhất định Bắc Dương trở tay không kịp.

"Nhưng bên Hứa gia..." Lâm Nhất Thiên luôn cảm thấy không yên tâm. Có Hứa Mạch ở đó thì chuyện gì cũng có thể xảy ra hết.

"Chờ đến khi Hứa gia biết chuyện này thì chỗ sơ hở của Bắc Dương đã được tạo thành. Trừ phi Hứa gia nguyện ý "ném tiền qua cửa sổ" lấp vào lỗ hổng, nếu không, Bắc Dương sẽ chẳng dễ dàng trở mình. Mà Hứa gia sẽ vì Lâm Du, vì một Bắc Dương còn con mà bất chấp đầu tư khoảng tiền kékéch xù vào sao? Cho dù Hứa Mạch chịu, ông Hứa cũng sẽ không đồng ý." Bắc Dương lại không phải sản nghiệp nhà họ Hứa, Chu Tuyền không tin Hứa gia sẽ vì Lâm Du mà ra tay cứu Bắc Dương.

Lâm Nhất Thiên khẽ cắn răng, không lên tiếng nữa. Hiện nay chắc chắn Bác Dương đã thuộc về Lâm Du chứ không phải là của Hứa Mạch. Những lời Chu Tuyền nói cô ta nguyên ý tin tưởng.

"Yên tâm đi! Có anh ở đây, không có việc gì." Ôm Lâm Nhất Thiên vào lòng, Chu Tuyền nhẹ giọng an ủi. Lần này hao phí nhiều tâm trí cùng sức lực như vậy, bọn họ sẽ không để cho Lâm Du trở mình. Điều là do tình thế bắt buộc!

"Tình thế bắt buộc? Ai đưa ra quyết định này? Là ông sao?" Giấu cột nhìn Chu Đáo, Chu Lăng ném văn kiện trong tay xuống sàn: "Khoản tiền này tôi sẽ không phê duyệt."

"Tại sao không phê duyệt? Chu Lăng, Chu thị không phải của mày, không tới phiên mày “điều võ dương oai”." Chỉ còn một bước nữa thôi mà Chu Lăng lại dám ngăn chân ông. Chu Đáo tức giận đỏ mặt, võ bàn giận dữ hét.

"Tình trạng vốn Bác Dương tôi cũng không biết. Nhưng tài chính giải trí Thần Thiên nằm trong tay tôi. Tôi cho rằng người ba như ông đủ thông minh, vậy mà ông vẫn mắc phải sai lầm ngu xuẩn này." Từ trước đến giờ anh không có chút cảm tình tốt nào với Chu Đáo. Thấy ông ta nổi giận, Chu Lăng cũng không cảm thấy có gì ngoài ý muốn, lạnh giọng nhắc nhở.

"Đùa gì thế? Cô ta có đủ bản lĩnh chuyển hết tất cả tiền từ giải trí Thần Thiên đến bù đắp cho Bác Dương sao? Thần Thiên không phải chỉ có một mình Lâm Du mà còn có mày cùng Cố Nhiên nữa!" Những điều Chu Lăng nói không phải ông chưa từng cân nhắc đến, cũng đã phân tích qua. Ông chắc chắn Lâm Du không thể rút số tiền công lớn như vậy để bù vào lỗ hổng tài chính kia.

"Nếu như không thông qua hội đồng quản trị quyết định thì sao? Giống như chuyện ông đang làm vậy đó, ngầm tính toán nuốt trọn Bác Dương." Nói tới chỗ này, trên mặt anh lộ rõ sự châm chọc: "Có tôi cùng Cố Nhiên vì Lâm Du “nội ứng ngoài hợp”, ông cho là mấy cô đồng tép riu khác dám nói gì sao?"

Dĩ nhiên Chu Đáo sẽ không như vậy vì ông thừa hiểu Chu Lăng. Dựa vào tính tình ích kỷ, lạnh lùng của nó thì sao có thể mặc cho Lâm Du muốn làm gì thì làm chứ? Đánh chết Chu Đáo ông cũng không tin.

Nhưng hiện tại thì Chu Lăng chủ động muốn giúp Lâm Du. Nói cách khác, cho dù anh phê duyệt khoản tiền này từ Chu thị mà không gây khó dễ cho ông thì Lâm Du cũng có thể dựa vào tài chính hùng hậu của Thần Thiên để cứu Bác Dương!

Nghĩ đến dự định của Chu Lăng, sắc mặt ông đen như cột nhà cháy, hít sâu một hơi, cố gắng dùng giọng điệu hòa hoãn nhằm thương lượng với anh: "Chúng ta mới là người một nhà, con nên đứng về phía ba mới đúng. Hơn nữa chuyện này không có bất cứ quan hệ nào với con, con không cần phải giúp Lâm Du..."

"Không phiền ông lo lắng! Một ngày còn anh để Tần Nam thì giải trí Thần Thiên sẽ không sụp đổ, chứ đừng nói chỉ là hậu thuẫn phía sau Thần Thiên là nhà họ Hứa, căn bản ai cũng không nhúc nhích được căn cơ của nó. Đúng rồi, còn có Tần gia, nghe tin Tần Nam đoạt giải ảnh đế, nhà họ Tần đã quyết định đầu tư riêng một bộ điện ảnh mới cho cậu ta, chứng tỏ họ rất quan tâm đến Tần Nam. Ông cảm thấy mình có thể đánh bại hai đại gia đình đó sao?" Chu Lăng không nhường nửa bước, không chút khách khí nói ra lai lịch hậu thuẫn phía sau của Thần Thiên.

Chu Lăng chưa bao giờ nghĩ đến việc anh sẽ làm nhà họ Chu ngày càng phát triển, bởi vì anh biết, Chu Đáo sẽ không đứng phía sau lưng ủng hộ anh. Nhưng Hứa Mạch cùng Cố Nhiên lại khác. Ngay cả Tần Nam cũng vậy, sau khi trải qua một phen cố gắng hăng say, rốt cuộc cũng được Tần gia công nhận cùng ủng hộ. Những thứ tình thân chân thật này chính là điều anh hâm mộ nhất!

Chu Đáo rất không muốn tin tưởng những lời Chu Lăng vừa nói. Nhưng ông phải thừa nhận rằng đó đều là sự thật. Điều duy nhất ông không có tính toán đến là Chu Lăng sẽ giúp Lâm Du. Nếu như Chu Lăng về phe ông thì cho dù Cố Nhiên hay Tần Nam có bản lĩnh rất lớn đi chăng nữa, Cố thị và Tần thị cũng sẽ không đồng ý làm “dã tràng xe cát biển đông”.

"Chu Lăng, con nhất định phải giúp Lâm Du đối nghịch với ba sao?" Vào giờ phút này, Chu Đáo chỉ có thể nghĩ đến việc phải thuyết phục Chu Lăng bằng mọi giá.

"Tại sao không thể?" Trái ngược với Chu Đáo, anh không có lí do nào thuyết phục chính mình nghe theo lời ông ta.

"Mày là người nhà họ Chu, là con trai của Chu Đáo này! Mày lại chỉ vì một người ngoài mà chống đối tao sao? Mày đừng quên, Lâm Du là con dâu nhà họ Hứa." Lâm tưởng rằng Chu Lăng thích Lâm Du, sắc mặt ông vắn vẹo, nhìn Chu Lăng bằng ánh mắt nhìn kẻ “không xài được”.

"Tôi còn tưởng rằng ông phải nói Lâm Du là vợ Chú Tuyền chứ!" Chu Lăng giấu cột nói. Thật là buồn cười! Trước kia Chu Tuyền gây ra họa lớn như vậy, Chu Đáo vẫn có thể hí ha hí hửng thu dọn cục diện rối rắm. Đổi lại là anh thì lại bị ông ta chán ghét.

"Mày nói bậy bạ cái gì đây? Chuyện của Lâm Du với em trai mày đó là... Đó là chuyện của quá khứ. Mày cố tình nhắc lại làm gì?" Chu Đáo tròn mắt nhìn anh, nói tiếp bằng giọng điệu rất tức giận: "Nếu không phải mày thích cô ta thì tại sao lại nhắc lại chuyện này để làm nhục em trai mày? Còn trăm phương nghìn kế giúp cô ta vượt qua khó khăn nữa chứ!"

Chu Lăng cười, nụ cười rất lạnh: "Tôi vốn không có cái ý định này. Bất quá hiện tại nghe ông nói xong, tôi cảm thấy mình nên dùng trăm phương nghìn kế giúp đỡ Lâm Du."

Không nghĩ tới Chu Lăng sẽ thừa nhận ngay trước mặt ông, Chu Đáo ghen hòng, dùng tai che lồng ngực của mình. Nghiệt tử! Thăng con bất hiếu!

Ông ta có bị tức đến hộc máu thì anh cũng chẳng để ý đến. Sau khi nói xong những lời cần nói, anh xoay người rời đi.

"Đứng lại!" Chu Đáo quát lên: "Mày đứng lại đó cho tao! Mày nói phải nói lại cho rõ ràng!"

Đáp lại Chu Đáo chỉ là tiếng "oành " của cánh cửa bị đóng mạnh tay. Không để lại chút tình cảm nào, Chu Lăng rời đi mà không hề quay đầu lại.

Sau khi Chu Tuyền trở về nhà thì mới nghe Chu Đáo nói đến chuyện Chu Lăng có ý với Lâm Du!

Lúc đầu Chu Tuyền cũng không tin Chu Lăng sẽ thích Lâm Du. Mặc dù Lâm Du rất đẹp và cuốn hút, nhưng hai người chưa từng xuất hiện chung với nhau cả. Nghĩ như thế nào cũng không thể!

Nhưng nếu như Chu Lăng không thích Lâm Du thì sao anh ta lại giúp Lâm Du thu mua giải trí Thần Thiên? Nếu như hai người họ không có chút quan hệ nào thì sao lại đứng chung một thuyền chứ? Thậm chí Chu Tuyền còn hoài nghi rằng Lâm Du vì trả thù cậu nên mới cố ý tìm tới Chu Lăng.

"Hắn là Chu Lăng không có nói láo." Thấy Chu Tuyền tựa hồ cũng không tin, Chu Đáo nói.

"Dạ!" Chu Tuyền gật đầu, ánh mắt sắc bén: "Nếu thật là như vậy thì phe chúng ta sẽ có lợi."

"Không sai." Thấy Chu Tuyền hoàn toàn không cần ông chỉ điểm cũng có thể nghĩ ra cách đối phó, Chu Đáo hài lòng gật đầu, tự hào nói: "Vậy thì giao cho con xử lí."

"Ba yên tâm, con sẽ không làm ba thất vọng." Chỉ cần có cơ hội đánh ngã Chu Lăng, cậu sẽ không buông bỏ.

Nguy cơ của Bác Dương còn lâu mới nghiêm trọng giống như trong tưởng tượng của hai cha con Chu Tuyền. Tiền thì Lâm Du không thiếu nhưng nhiều tiền thì cô không có. Muốn bù đắp thì tuy có chút chặt vật nhưng cô vẫn có thể kiếm được. Huống chi là Hứa Mạch đã tìm được đối tượng hợp tác, trực tiếp an bài cậu làm nhân viên ở lại Bác Dương.

Những điều Hứa Mạch làm, Lâm Du biết nhưng cũng không ngăn cản. Mặc dù ân tình này cô tạm thời không trả nổi nhưng cô vẫn ghi nhớ trong lòng.

Chu Lăng thì ngược lại, sau khi biết được hành động của Hứa Mạch, anh cố ý tìm Hứa Mạch nói chuyện một phen. Lâm Du cũng không biết hai người họ nói gì, hai người họ cũng chưa từng nghĩ đến việc sẽ nói cho Lâm Du biết.

Chu Tuyền đã chậm một bước so với Chu Lăng. Khi cậu ta đến tìm, Hứa Mạch một bên xem văn kiện, một bên ngồi chờ xem Chu Tuyền sẽ nói những gì.

Chu Tuyền rất buồn rầu. Cậu đã nói đến mức này rồi mà Hứa Mạch chẳng có chút phản ứng nào cả. Giống như Hứa Mạch chẳng hề để tâm đến Lâm Du vậy!

Không phải là Hứa Mạch không để tâm đến Lâm Du mà là hắn không quan tâm tới những điều Chu Tuyền nói.

Lâm Du và Chu Lăng có mối quan hệ như thế nào, ngoại trừ Lâm Du ra, trên đời này sẽ không có người thứ hai biết tường tận như Hứa Mạch. Ngay cả người trong cuộc – Chu Lăng cũng chẳng biết gì nhiều. Huống chi, những điều hiện giờ Chu Tuyền nói, Hứa Mạch đã nghe qua một lần từ miệng Chu Lăng.

Chu Tuyền cho là, lấy sự coi trọng của Hứa Mạch đối với Lâm Du, hắn ta không thể nào không nhúc nhích. Cho dù sức chịu đựng của Hứa Mạch rất mạnh, không muốn nổi giận ngay trước mặt cậu đi chăng nữa thì ít nhất, Hứa Mạch cũng sẽ có một chút sơ hở trên nét mặt, chứ không phải như bây giờ, giống như cái gì cũng không nghe thấy tiếp tục công việc, coi cậu như người vô hình.

"Nói xong rồi?" Thấy Chu Tuyền không tiếp tục khích bác ly gián nữa, Hứa Mạch ngẩng đầu lên, lạnh nhạt nhìn cậu.

"Anh Hứa, những điều tôi nói đều là sự thật. Những lời vừa rồi là do anh trai tôi chính miệng nói ra, tôi tuyệt đối không nói điều." Cho là Hứa Mạch đang hoài nghi mình, Chu Tuyền hết sức cường điệu nói.

"Chuyện nhà của nhà họ Chu đối với Hứa gia không liên quan. Tôi sẽ không quản, Tiểu Du cũng sẽ không nhúng tay vào." Hứa Mạch lạnh nhạt đáp lại.

"Anh Hứa, hiện tại không phải Tiểu Du có nhúng tay vào hay không, mà là anh hai của tôi đã kéo cô ấy vào rồi. Mặc dù tôi cũng tin tưởng cách làm người của anh trai mình, nhưng chuyện tình cảm này ai cũng không có biện pháp khống chế. Cho nên tôi ngồi ở chỗ này chỉ vì hy vọng Tiểu Du sẽ không bị tổn thương một lần nữa, cũng hy vọng anh Hứa không "giận cá chém thớt" Tiểu Du." Chu Tuyền ngồi nghiêm chỉnh, thái độ cực kỳ thành khẩn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Một lần nữa, Hứa Mạch không lên tiếng trả lời Chu Tuyền. Mà Chu Tuyền, cũng không định tiếp tục chuyện thêu dệt. Mọi việc đều có chừng mực, cậu

tin mình làm như vậy đã đủ rồi.

Ngay lúc Chu Tuyền vừa rời đi, bên trong phòng nghỉ của Hứa Mạch liền có một người bước ra.

Hứa Mạch đứng dậy, trên mặt lộ ra nụ cười: "Em nghe hết rồi à?"

"Ừm." Đến gần Hứa Mạch, sắc mặt Lâm Du cực kỳ giống Hứa Mạch khi đối mặt với bộ dáng lúc nảy của Chu Tuyền.

"Có suy nghĩ gì không?" Sau khi Chu Lăng tới nói với Hứa Mạch rằng anh cố ý gạt Chu Đáo, Hứa Mạch liền dự liệu sẽ có giây phút này. Chu Tuyền cũng chẳng tốt đẹp gì! Đúng lúc Hứa Mạch cùng Lâm Du hẹn xong, một lúc nữa phải đi gặp Hoàng tiền bối. Nên khi Hứa Mạch đồng ý gặp Chu Tuyền thì cùng lúc đó Lâm Du cũng đi vào phòng nghỉ của Hứa Mạch.

"Chưa nghĩ ra." Bối bối một cái, đối với hành động của Chu Tuyền, cô không có đánh giá gì. Dưới cái nhìn của cô, Chu Tuyền chỉ có thể là một trong hai loại người. Thứ nhất chính là kiểu người tự cho mình là thông minh, muốn đùa giỡn Hứa Mạch và Chu Lăng. Thứ hai là kiểu người quá ngu xuẩn, ngay cả Hứa Mạch và Chu Lăng mà cũng dám ly gián.

Dĩ nhiên Chu Tuyền không phải dạng người tốt lành gì! Không phải là cậu xem thường Hứa Mạch cùng Chu Lăng, mà là cậu quá tin tưởng vào tình cảm mà Hứa Mạch dành cho Lâm Du. Cậu cảm thấy, Hứa Mạch yêu Lâm Du, khẳng định hẳn sẽ dễ dàng sinh ra bất mãn với Chu Lăng. Mặc dù chưa tới mức trở mặt thành thù nhưng ít nhất cũng có thể làm Hứa Mạch phản đối việc Chu Lăng tiếp tục ở lại công ty giải trí Thần Thiên.

Nếu như Hứa Mạch có thể đuổi Chu Lăng ra khỏi Thần Thiên, Chu Tuyền nhất định sẽ rất cảm ơn hắn. Cùng lúc đó, mối quan hệ giữa Chu Lăng và Lâm Du sẽ xảy ra vấn đề, quan hệ hợp tác tự nhiên sẽ thất bại. Đó là cảnh tượng mà Chu Tuyền muốn nhìn thấy nhất!

Lùi một bước để tiến mười bước, cho dù Chu Lăng muốn tiếp tục ở lại Thần Thiên đi chăng nữa, anh và Lâm Du thường xuyên tiếp xúc với nhau, cũng sẽ trở thành cái gai trong mắt Hứa Mạch. Chỉ cần Hứa Mạch để ý chuyện này, Chu Tuyền có cách đem Chu Lăng giẫm ở dưới chân!

Bất quá Chu Tuyền đã đánh giá thấp Chu Lăng, cũng đánh giá thấp Hứa Mạch. Hai người đều là những người đàn ông thông minh, đầy mưu kế trong đầu. Cái Chu Tuyền có thể nghĩ tới sao bọn họ có thể không nghĩ tới được chứ. Ngược lại là điều mà Chu Tuyền không nghĩ tới, bọn họ sẽ đi trước một bước, trong lòng đều có dự tính sẵn.

Đáng thương nhất là Chu Tuyền, cậu cùng lúc đắc tội Hứa Mạch và Chu Lăng. Nhờ Chu Tuyền khích bác mà hai người lựa chọn hợp tác với nhau. Sự hợp tác vô hình này được hình thành một cách tự nhiên. Phải biết rằng trước đó, Chu Lăng và Hứa Mạch chỉ có quan hệ quen biết bình thường, chưa từng thân nhau.

Chu Lăng cùng Hứa Mạch hợp tác sẽ trở thành đối thủ rất mạnh của Chu Tuyền, mạnh đến mức Chu Tuyền sắp không xong rồi, hơn nữa rất khó trở mình. Chẳng qua là những thứ này, Chu Tuyền tạm thời chưa nghĩ đến, cũng không tưởng tượng nổi.

"Vậy không cần quan tâm lắm gì. Chúng ta đi gặp thầy Hoàng thôi." Thấy Lâm Du không muốn để ý nhiều tới chuyện này, Hứa Mạch kéo tay Lâm Du đi ra khỏi phòng làm việc.

Lâm Du không cự tuyệt hành động nắm tay của Hứa Mạch, mặc cho Hứa Mạch kéo cô đi ra khỏi tòa nhà Hứa thị. Dọc theo đường đi bị nhiều người nhìn, cô cũng không có ý muốn tránh thoát khỏi tay của Hứa Mạch.

Không biết bắt đầu từ khi nào, được Hứa Mạch nắm tay dần trở thành chuyện rất tự nhiên. Trước đây, Lâm Du chưa từng nghĩ đến. Mà nay, cô cũng không để ý nhiều, cứ để mọi chuyện đến một cách tự nhiên.

Tuy Lâm Du cảm thấy bình thường, nhưng Hứa Mạch lại đem tất cả sự thay đổi của Lâm Du từng chút ghi nhớ trong lòng. Trong lúc lơ đãng, tầm mắt của Hứa Mạch liếc qua hai bàn tay đang nắm chặt của hai người, nụ cười trên mặt Hứa Mạch ngày càng rõ ràng. Trái tim của Tiểu Du có sự phòng bị rất cao, hiện tại hẳn rất vui khi có thể dần chạm đến trái tim của cô, cũng cảm ơn cô đã đồng ý cho hắn cơ hội.

Thầy Hoàng là một người nghiêm túc trong công việc. Qua thời gian làm việc chung, thầy Hoàng rất coi trọng Lâm Du, xem Lâm Du là học trò của mình.

Vậy nên ông rất quan tâm đến tương lai của Lâm Du, có cơ hội liền muốn để lại cho cô. Trước đây ông từng mang Lâm Du đi thành phố S tham gia hội nghị giao lưu, hiện nay ông dự định tiến cử Lâm Du với những nhân vật có địa vị cao trong xã hội.

Hứa Mạch và Lâm Du vừa đến, trong nhà thầy Hoàng đã có mấy vị khách quan trọng. Lâm Du còn chưa kịp ngồi xuống, liền bị thầy Hoàng bảo đến chào hỏi mấy vị khách ấy. Thật ra mà nói, đây chính là nhận thân rồi còn gì!

Lâm Du không muốn dựa dẫm vào gia đình chồng, sự nghiệp của riêng cô đang dần phát triển, tất cả đều dựa vào chính thực lực của chính mình. Hơn nữa, Hứa Mạch cũng nguyên ý đưa sản nghiệp của mình đến trước mặt Lâm Du.

Từ khi gặp mặt mấy vị khách quý ấy, Lâm Du ngày càng bận rộn, lời mời tham gia các hoạt động của chính phủ ngày càng nhiều hơn. Đối với lần này, chẳng những Lâm Du không có ý kiến, mấy vị khác cũng ủng hộ mạnh mẽ.

Không cách nào phủ nhận sự thật rằng, so với nghệ sĩ giải trí Thần Thiên, Lâm Du nổi tiếng hơn trước đây, thuộc vào tầng lớp giới thượng lưu. Cô được mời tham gia các hoạt động, sự kiện lớn mà không phải nghệ sĩ bình thường nào đạt tới được. Cô nhận được giải thưởng, cũng chưa có nghệ sĩ bình thường nào có được vinh dự như vậy.

Có vài lần, Cố Nhiên trực tiếp để Lâm Du tham gia các sự kiện quốc tế, cuộc thi, không cần quan tâm đến chuyện của công ty. Cố Nhiên xem Lâm Du như là nữ thần của mình. Đúng là không cùng đẳng cấp mà, quá sức tưởng tượng rồi!

Ngay tại thời điểm Lâm Du tập trung vào công việc quan trọng, Bác Dương thuận lợi vượt qua nguy cơ. Mặc dù tổn thất vẫn có nhưng vẫn nằm trong phạm vi kiểm soát.

Sau chuyện này, Chu Tuyền hoàn toàn mất hết kiên nhẫn. Cậu không nghĩ tới Hứa Mạch sẽ rộng lượng như vậy, độ lượng đến mức có thể bỏ qua việc Chu Lăng có tình cảm với Lâm Du. Rốt cuộc Hứa Mạch thực sự không quan tâm nhiều đến Lâm Du hay là, Hứa Mạch chỉ giả vờ yêu say đắm Lâm Du để cho người ngoài thấy?

Xác định điểm này, Chu Tuyền khẽ cắn răng, thật không cam lòng. Cậu cho rằng Hứa Mạch thật tâm yêu Lâm Du. Ít nhất ở một thời khắc nào đó, cậu từng nghĩ rằng mình sẽ rút lui. Bởi vì cậu mong Lâm Du có được hạnh phúc!

Nhưng hiện tại sự thật đang bày ra trước mắt cậu. Hứa Mạch lừa gạt tất cả mọi người, cùng với Lâm Du lừa cậu làm cho cậu rất bất mãn.

Bất quá lần này, Chu Tuyền mặc dù không cam tâm nhưng cũng không làm ra hành động thiếu suy nghĩ nào. Suy đi nghĩ lại, kế hoạch của Chu Tuyền vẫn nhắm vào Chu Lăng. Cậu luôn tâm niệm rằng, chỉ khi nắm quyền lực trong tay thì mới có thể đứng ở vị trí cao nhất kia, không còn sợ bị người khác uy hiếp. Giống như Hứa Mạch vậy!

Đối phó Chu Lăng? Chu Tuyền có thể dựa vào Chu Đáo. Bất quá gần đây bản thân ông ta còn lo chưa xong, đang bận đối phó hội đồng quản trị của Chu thị về các khoản nợ nần, không có thời gian mà quan tâm đến Chu Tuyền.

"Ba à, bây giờ chúng ta không cần phải giải đáp nghi ngờ của hội đồng quản trị. Cho dù bọn họ đập bàn ngay trước mặt chúng ta, cũng không làm nên chuyện gì. Sự việc đã định, Chu thị lại không có chút tổn thất nào, tại sao phải làm theo sự điều khiển của bọn họ? Ngược lại là nguyên nhân tạo thành thất bại của chúng ta, phải điều tra cho ra mới được. Một khi chúng ta thành công thu mua Bác Dương, mang tới cho Chu thị nhiều lợi nhuận kinh tế, đây là sự thật. Đến khi đó, cần bản không cần chúng ta nói, đám người trong ban giám đốc tự động câm miệng lại!" Thấy Chu Đáo đi lệch kế hoạch của mình, Chu Tuyền nhắc nhở.

"Ba biết." Sao ông lại không biết những điều này chứ! Chẳng qua ông không thích bị đám người trong hội đồng quản trị kia suốt ngày đi theo hỏi tới hỏi lui, giống như ông phạm vào tội lớn gì vậy. Không phải là chỉ đắc tội Hứa thị thôi sao? Hứa Mạch thực sự có bản lĩnh lớn vậy, đối phó Chu thị để lấy lòng Lâm Du sao? Bất quá cũng chỉ là con cọp giấy mà thôi, việc gì phải tức giận vì những người đó.

Cho nên nói, Hứa Mạch vẫn là quá non nớt. Trong xã hội này thực tế là như vậy. Không phải hề Hứa thị là "lão đại" ở thành phố D, Hứa Mạch là người của Hứa thị thì có thể dễ dàng đem bất kỳ công ty đối thủ với Lâm Du nào ở thành phố D đều tóm gọn trong tay. Chu thị không phải Bác Dương, Hứa Mạch không có bản lĩnh kia!

"Chúng ta cần làm gì đó! Tiếp tục với cái đà này chúng ta sẽ rất bị động! về lâu về dài chúng ta sẽ gặp bất lợi." Tuy đó chỉ là lời cảm thán nhưng kì thực là cảnh báo. Chu Tuyền tin tưởng, Chu Đáo biết được cậu muốn nói đến chuyện gì.

"Chuyện này không cần con nói ba cũng biết. Yên tâm, ba đã gọi điện thoại cho Chu Lăng, hẹn gặp nó để nói chuyện vài chuyện." Ở trong lòng Chu Đáo, Chu Lăng không đáng lo, Chu Lăng như một con kiến nhỏ bò trong lòng bàn tay ông vậy. Nhưng hiện nay, hình như Chu Lăng đang ở chỗ nào đó mà ông không biết bắt đầu phản kháng. Muốn thoát khỏi ông sao? Đùng có mơ! Ông sẽ không để cho Chu Lăng đạt được ý nguyện.

Lúc Chu Lăng đến, Chu Tuyền không tránh đi. Đây cũng là ý của Chu Đáo. Trong hai đứa con trai, hiển nhiên Chu Đáo thích Chu Tuyền hơn, cũng tín nhiệm cậu hơn so với Chu Lăng.

Thấy Chu Tuyền ở đây, Chu Lăng không cảm thấy bất ngờ. Sau khi vào phòng anh cũng không chủ động lên tiếng, đứng thẳng ở cửa chờ đợi Chu Đáo lên tiếng.

"Tao tìm mày tới đây vì chuyện gì, chắc hẳn mày cũng biết." Không nói lời khách sáo với Chu Lăng, ông trực tiếp thể hiện rõ thái độ bất mãn của mình. Ông âm trầm ngồi đó, chờ Chu Lăng tỏ thái độ.

"Xin lỗi, tôi không biết." Coi như biết, Chu Lăng cũng không nói ra. Quyền chủ động phải nắm giữ ở trong tay của mình mới có lợi. Lúc anh còn nhỏ, không có thực lực, chỉ có thể yên lặng chịu đựng. Mà nay, anh sẽ không cho bất kì kẻ nào tùy ý ép buộc mình. Dù người kia là Chu Đáo - cha ruột của anh.

"Không biết? Mày còn mặt mũi mà nói không biết? Mày dám nói Bác Dương có thể vượt qua nguy cơ lần này mà không có sự hỗ trợ của mày không? Mày mà không có những tay mới lạ! mày xem mọi người là kẻ ngu sao. Việc mày làm thì mày tự mình biết, mày đừng tưởng tao không biết mày đã làm gì!" Chu Đáo mất kiên nhẫn, vỗ bàn lớn tiếng với Chu Lăng.

"Tôi chẳng hề làm gì cả." Nếu như Chu Đáo vì chuyện này mà gọi anh tới để hỏi tội, anh cũng chẳng quan tâm, cũng chẳng có lí do gì phải sợ. "Là Hứa Mạch giúp Lâm Du, không phải tôi."

"Hứa Mạch giúp? Mày tưởng gạt được ai? Hứa Mạch có thể có bản lĩnh lớn như vậy sao, nắm giữ tất cả, có thể biết rõ mọi hành động của chúng ta? Chứ không phải là do mày đã nói cái gì với Lâm Du, hoặc tiết lộ cho Hứa Mạch biết điều gì, bọn họ không thể nào vượt qua nguy cơ lần này nhanh như vậy. Chỉ thiếu chút nữa, chúng ta có thể thu tóm được Bác Dương." "Thu tóm Bác Dương" kia thật ra chỉ là lời nói suông. Đây chỉ là suy nghĩ chủ quan của ông, mà không phải là sự thật. Cho dù có thêm mười ngày nữa tháng, Lâm Du cũng có thể rút vốn vào, hoàn toàn bảo đảm Bác Dương bình yên vô sự.

"Nếu ba đã nói như vậy, hay hỏi Chu Tuyền xem nó đã làm những gì. Cái đó mới quan trọng!" Đối với suy nghĩ của Chu Đáo, Chu Tuyền là người trầm tĩnh, làm việc hoàn toàn không có gì đáng lo ngại.

Chu Lăng tỏ thái độ như vậy, Chu Đáo không vui đứng dậy. Đứa con trai này càng ngày càng không ra gì, chỉ biết mạnh miệng, còn dám đổ tội cho em trai mình?

Chu Đáo đầy tức giận mắng lớn: "Mày rốt cuộc có biết mày đang làm gì hay không? Giúp người ngoài đối phó ba và em trai của mình, mày bị điên rồi hả?"

"Phải để cho ba thất vọng rồi! Bởi vì đầu óc của tôi không bị điên, mới không giúp ông và Chu Tuyền đấy!" Không thèm nhìn Chu Đáo, Chu Lăng tiếp tục nói, "Nếu như các người không nhớ, có cần tôi nhắc cho hai người nhớ, mẹ của tôi rốt cuộc chết thế nào không?"

Chu Lăng vừa nói xong, không chỉ Chu Đáo, ngay cả sắc mặt của Chu Tuyền cũng thay đổi. Bọn họ không nghĩ tới Chu Lăng lại đột nhiên nhắc lại chuyện này. Hay là nói, bọn họ cho là chuyện kia đã qua, không nghĩ rằng Chu Lăng vẫn luôn nhớ đến, hơn nữa đem thù hận ghi trên người bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68

Editor: Phan Đình Lâm

Đột nhiên Chu Lăng nhắc đến cái chết của mẹ Chu làm hai cha con kia hốt hoảng. Chờ đến khi hai người họ vội vàng sửa lại biểu cảm trên mặt thì đã muộn, Chu Lăng đã thấy hết và trong lòng anh cũng đã chứng thực được sự suy đoán của mình.

Nhìn Chu Đáo cùng Chu Tuyền cố làm ra vẻ mặt không liên quan gì đến mình, Chu Lăng cười lạnh, xoay người định rời đi. “Bụng làm dạ chịu”, đã làm gì thì tự bọn họ hiểu lấy, anh sẽ không vạch trần vào lúc này.

"Mày đứng lại đó cho tao!" Chu Đáo thở hổn hển hướng về phía lưng Chu Lăng gọi to.

"Ông nên dùng thời gian giáo huấn tôi này để suy nghĩ thật kỹ xem phải thu thập cục diện rồi rảnh mà hai cha con ông đã tạo ra thì thiết thực hơn. Đừng tưởng rằng Hứa Mạch không biết lần này Bác Dương xảy ra chuyện là do ai âm thầm dõn trò. Tuy Hứa Mạch không thể xóa sổ Chu thị, nhưng không có nghĩa là hắn sẽ không làm được gì. Hai người hãy chờ xem!" Sau khi cảnh cáo xong, Chu Lăng ngẩng cao đầu ưỡn ngực rời đi, không để ý Chu Đáo đang gào to đằng sau lưng nữa.

Nhìn bóng lưng Chu Lăng rời đi, đáy mắt Chu Tuyền thoáng hiện lên tia kinh hoàng. Không thể nào! Hứa Mạch sẽ không đối phó Chu thị đâu! Nhất định là Chu Lăng chỉ hù dọa bọn họ thôi!

Dĩ nhiên là không có khả năng Hứa Mạch sẽ để yên cho hai người họ. Chẳng những hắn gây áp lực cho Chu Đáo mà còn làm cho Chu thị “gà bay chó sủa” trong nháy mắt.

"Tiểu Du à, thời gian này dọn ra ngoài, cuộc sống vợ chồng con có tốt không?" Hai vợ chồng họ sẽ quay trở về nhà lớn vào mỗi thứ bảy của tuần. Sau khi ăn cơm xong, một lần nữa Lâm Du bị Tần Khả Tâm gọi riêng vào phòng.

"Dạ cũng tốt lắm mẹ à!" Lâm Du gật đầu một cái, cô không có nói láo. Cô và Hứa Mạch sống chung rất tốt, mặc kệ là trên phương diện công việc hay là sinh hoạt đều rất cân đối!

"Vậy thì tốt rồi!" Tần Khả Tâm vui mừng cười thật tươi, bà cầm một cái túi giấy nhỏ nhét vào tay Lâm Du: "Mẹ mua lúc ở nước ngoài. Thấy nó đẹp quá nên mẹ mua về tặng cho hai đứa."

Từ trước đến giờ cô vẫn luôn kính trọng người mẹ chồng trên danh nghĩa này. Ngoan ngoãn nhận lấy món quà, cô cũng không vội mở ra, thành tâm nói cảm ơn bà.

"Mẹ cũng biết miễn cưỡng sẽ không được như ý muốn. Mẹ không gấp, cũng sẽ không thúc giục hai con. Hai đứa cứ thanh thản ổn định sống qua ngày, tùy duyên thôi." Qua thời gian dài sống chung với Lâm Du, Tần Khả Tâm rất hài lòng về người con dâu này.

Lâm Du gật đầu một cái, không hề phản kháng.

Từ thái độ của Lâm Du, bà biết được cô đã dần hòa hợp với gia đình bà. Tuy trước đây, giữa cô bà gia đình bà có khúc mắc nhưng hiện tại đã khác. Thay đổi này cũng không tệ!

"Mẹ ơi, mẹ có trong phòng không? Con vào nha!" Vừa lúc đó, Hứa Mạch tìm tới.

Nghe được giọng của Hứa Mạch, cô âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù thái độ của Tần Khả Tâm rất ôn hòa, nhưng cô vẫn không có biện pháp khiến mình trở nên tự nhiên hơn khi nói chuyện riêng với bà. Có Hứa Mạch ở đây thì không thành vấn đề nữa rồi.

"Mẹ ở trong này, vào đi!" Mục đích tìm người đã đạt được, vốn bà định thả người. Thấy Hứa Mạch tìm đến, bà nhanh chóng kêu hắn vào.

Sau khi Hứa Mạch đẩy cửa bước vào, chuyện đầu tiên hắn làm chính là nhìn Lâm Du, chắc chắn rằng tâm tình Lâm Du vẫn bình thường, lúc này cậu mới yên lòng.

Chú ý hành động của hắn, Tần Khả Tâm giả bộ giận, lạnh rên một tiếng: "Thế nào? Sợ mẹ khi dễ cô dâu nhỏ của con hả?"

"Đâu có đâu! Con chỉ lo em ấy không biết cách nói chuyện, chọc mẹ mất hứng thôi." Hứa Mạch cười lấy lòng, nói ra toàn những lời rất êm tai.

"Con làm như Tiểu Du là con vậy! Hừ, so với con thì Tiểu Du nhu thuận hiểu chuyện hơn nhiều!" Mặc dù biết rằng Hứa Mạch là đang dỗ ngọt mình nhưng Tần Khả Tâm vẫn rất vui vẻ. Hải lòng cầm lấy tay Lâm Du, hướng về phía Hứa Mạch nói: "Được rồi, mẹ trả cô dâu nhỏ lại cho con đó!"

Hứa Mạch cười một tiếng, không nói gì. Bất quá, khi Lâm Du đứng lên thì hắn liền nắm Lâm Du tay ngay, hơn nữa cũng không có buông ra.

Đối mặt với biểu hiện "mất hết tiền đồ" này của Hứa Mạch, bà còn có thể nói cái gì đây? Liếc xéo Hứa Mạch một cái, bà phát tay một cái, cho họ rời đi.

"Mẹ ơi, con và Tiểu Du về nhé. Lần sau tụi con sẽ đến thăm mẹ." Được Tần Khả Tâm đồng ý, Hứa Mạch "thuận nước đẩy thuyền", không khách khí chào tạm biệt bà.

"Được, nếu không bận rộn thì hai đứa nhớ trở lại ăn cơm đó." Ăn cơm chỉ là cái cớ của Tần Khả Tâm. Ý đồ chân chính của bà mong con trai và con dâu thường xuyên đến đây. Dĩ nhiên, nếu như có thể cho ôm tới một cháu trai hoặc cháu gái thì bà càng cao hứng hơn rồi.

"Dạ tụi con biết rồi." Sau khi Lâm Du lên lầu thì ở dưới này hắn cũng bị Hứa Chấn Thiên gọi lại trò chuyện. Giờ phút này cùng Lâm Du xuống lầu, cả hai lên tiếng chào tạm biệt, sau đó rời khỏi nhà lớn nhà họ Hứa.

Trên đường trở về, Hứa Mạch hỏi Lâm Du về nội dung cuộc nói chuyện giữa cô và mẹ mình. Bởi vì đây cũng không phải lần thứ nhất, Hứa Mạch luôn cảm thấy trong này khẳng định có vấn đề. Mặc dù đại khái hắn có thể đoán được, nhưng nghe từ miệng cô vẫn chắc chắn hơn.

Liên quan tới dụng ý của Tần Khả Tâm, nếu như lần trước là thẳng thắn, thì lần này chỉ là hỏi khéo thôi. Nếu cứ vậy mà nói huyếch toẹt theo ý nghĩ lúc trước thì cũng không phải lẽ! Suy nghĩ một chút, cô dứt khoát quơ quơ cái túi nhỏ trong tay, chỉ vào nó và nói rằng Tần Khả Tâm gọi cô vào phòng chỉ để tặng quà thôi.

Chỉ tặng quà thôi sao? Hiển nhiên là cái cớ này không thể thuyết phục Hứa Mạch. Nhưng nếu Lâm Du đã nói như vậy rồi thì hắn cũng không có ý truy hỏi nữa làm gì. Hắn dặn dò: "Nếu gặp phải chuyện khó giải quyết thì em phải nói cho anh biết. Đừng chuyện gì cũng một mình chịu đựng, lúc nào anh cũng ở bên em."

Hứa Mạch không giỏi nói lời ngon tiếng ngọt. Rút kinh nghiệm từ lần làm quen thất bại đầu tiên, sau khi chung sống với Lâm Du, hắn luôn dùng thái độ tự nhiên nhất, bình thường nhất để đối đãi cô, rất ít khi lộ ra mặt mờ. Cho dù gặp phải vấn đề khó khăn, cho tới bây giờ hắn vẫn không nói cho Lâm Du biết.

Hứa Mạch cũng hết sức để ý đến những lúc hắn đành "lực bất tòng tâm". Hắn e sợ rằng trong lần nói chuyện bí mật này Lâm Du sẽ bị ủy khuất.

"Tôi biết." Cảm nhận được đau khổ trong lòng lời nói của hắn, Lâm Du quay đầu về phía hắn mỉm cười.

Hứa Mạch hết lòng quan tâm mình, Lâm Du cũng có cảm giác. Mà chuyện này thật sự không phải là cô không muốn nói mà là cô không biết nói như thế nào thôi. Những lời mẹ chồng cô nói tới nay cũng rất hợp tình hợp lý.

Thấy Lâm Du mỉm cười, thần sắc Hứa Mạch từ lo lắng chuyển sang ôn nhu, không nghi ngờ nữa. Lâm Du không phải là loại người giả tạo, nếu như cô cảm thấy mất hứng, không có khả năng cô sẽ lộ ra nụ cười. Ngược lại, nếu cô chịu cười với hắn thì điều đó chứng tỏ rằng thật không có việc gì.

Được Tần Khả Tâm phân phó, Hứa Hoán gọi điện đến tìm Hứa Mạch. Nói lời tận đáy lòng, Hứa Hoán cảm thấy rất lúng túng. Đáng lẽ chuyện này phải do bác hai gái nói mới đúng, sao hiện tại lại bắt cậu đi thuyết phục anh họ thế này! Haizzz....

"Là ý tứ của mẹ anh sao?" Hứa Mạch chớp chớp mắt, suy đoán lúc trước của hắn trong nháy mắt đã sáng tỏ. Quả nhiên là vì chuyện này!

"Anh họ, em cũng chỉ là nói lại theo lời của bác hai thôi đó! Tiếp theo nên làm như thế nào thì anh tự mình suy tính. Mặc dù là ý tứ của bác hai gái, nhưng em đã giúp anh thăm thính qua, ông nội và bác hai trai cũng có chung ý nghĩ này. Nếu anh không hành động thì trách nhiệm nặng nề này sẽ do chị dâu gánh vác một mình đó. Em cũng không muốn thấy cảnh chị dâu cứ bị mấy vị trưởng bối nhà mình vây hỏi đầu. Nói tóm lại một câu: anh họ ơi, cố gắng lên!" Nếu như nói trước là do thân thể anh họ bất tiện nên giữa hai người cái gì cũng không phát sinh, Hứa Hoán có thể lý giải. Nhưng là bây giờ, mặc dù hai người họ tay trong tay cùng xuất hiện đi chẳng nữa thì cậu vẫn cảm thấy giữa hai người có một bức tường vô hình ngăn cách.

Hứa Mạch cũng không trả lời Hứa Hoán trong điện thoại. Bất quá, sau khi cúp điện thoại, Hứa Mạch cẩn thận suy nghĩ trong chốc lát, cuối cùng hắn vẫn quyết định làm từng bước, men theo cảm giác của mình. Nếu như bởi vì trưởng bối thúc giục liền làm rối loạn "tiết tấu" sống chung giữa hắn và Tiểu Du, ngày sau nhất định cái mất nhiều hơn cái được, không có lợi lắm!

Ngược lại, giờ phút này hẳn đã biết các trường bối suy nghĩ điều gì. Vậy nên, muốn giải quyết chuyện này cũng không phải việc khó. Ít nhất là với Hứa Mạch mà nói, các trường bối cũng không phải là không thể thuyết phục.

Không lâu sau đó thì Lâm Nhất Thiên đã biết chuyện Bác Dương thoát khỏi nguy cơ. Cô ta tức đến nỗi không nuốt được cơm.

"Nhất Thiên, thân thể là quan trọng nhất." Thật ra Chu Tuyền cũng rất phiền lòng. Những ngày gần đây hành động của Chu Lăng rất kì lạ. Dù cậu đã cố công ngăn cản nhưng lại không lay chuyển được mẹ mình.

Chỉ cần nghĩ tới việc mẹ cậu dùng trăm phương ngàn kế lấy lòng Chu Lăng, Chu Tuyền liền không nhịn được mà nghiêng răng nghiêng lợi, rất muốn đánh cho Chu Lăng bầm dập!

"Tại sao mỗi lần cô ta đều thắng? Tại sao mặc kệ xảy ra chuyện gì, cô đều có thể bình yên tránh thoát? Chẳng lẽ ông trời đang đứng về phía cô ta sao?" Lâm Nhất Thiên nổi giận, tính tình "đại tiểu thư" của cô một khi bộc phát thì chẳng ai cản được.

"Nhất Thiên..." Đè Lâm Nhất Thiên đang mang vẻ mặt điên cuồng lại, Chu Tuyền mắt không chớp nhìn cô, từng chữ từng câu nói: "Cô ta sẽ không may mắn như thế nữa đâu. Ông trời rất là công bằng! Đây chỉ là mới bắt đầu, chúng ta cần phải kiên nhẫn chờ đợi."

"Sao anh có thể để tôi tiếp tục chờ nữa chứ? Sự kiên nhẫn của tôi sớm đã tiêu hao hết rồi!" Gạt tay Chu Tuyền ra, tâm tình Lâm Nhất Thiên càng kích động, không dám tin lắng đâu. "Cô ta hại nhà tôi còn chưa đủ thảm sao? Tại sao cô không gặp báo ứng? Rốt cuộc là tại sao?"

Tại sao? Chu Tuyền cũng không trả lời được. Là bởi vì cậu không tính toán chu đáo, hay bởi vì "ô dừ" phía sau Lâm Du quá lớn? Mặc dù hiện tại không cách nào trả lời Lâm Nhất Thiên vấn đề này, nhưng cậu vẫn sẽ không nhận thua, cũng sẽ không bỏ rơi Nhất Thiên.

Đè hai vai Lâm Nhất Thiên lại một lần nữa, Chu Tuyền hít sâu một hơi, vẻ mặt nghiêm túc: "Nhất Thiên, em yên tâm, anh sẽ giúp em thấy được ngày đó."

"Thật sao?" Vào giờ phút này, ngoại trừ Chu Tuyền, Lâm Nhất Thiên cũng không tìm được người nào người khác có thể tin tưởng cả. Dù là cô ta vẫn là nhận định rằng người mà Chu Tuyền thích là Lâm Du, dù là cô ta vẫn là hoài nghi Chu Tuyền sẽ "hạ thủ lưu tình" với Lâm Du.

"Ừm, tin tưởng anh." Hướng về phía Lâm Nhất Thiên gật đầu một cái, Chu Tuyền cam kết một cách thành khẩn.

Lâm Nhất Thiên yên lặng hồi lâu, cuối cùng gật đầu một cái: "Em tin anh."

Sau khi nghe cô ta đồng ý tin mình, tâm tình Chu Tuyền đã bớt phiền loạn. Không sai, cậu sẽ không làm cho Nhất Thiên thất vọng thêm lần nào nữa. Đồng thời, cậu cũng không thể nhận thua bởi vì bên cạnh cậu bây giờ vẫn còn có một người cần phải chiều cố.

Bên này thì Chu Tuyền đang bận bịu trấn an tâm tình của Lâm Nhất Thiên, bên kia thì Hứa Mạch cố gắng bồi dưỡng cảm tình với Lâm Du. Đúng dịp cuối tuần, Hứa Mạch gọi người đang định đến công ty làm thêm giờ lại, đưa ra lời mời cô cùng đi vườn bách thú chơi.

Lâm Du chớp mắt mấy cái, gương mặt mờ mịt. Hứa Mạch muốn đi vườn bách thú sao?

"Em không nghe lầm đâu, đúng là đi đến vườn bách thú. Dĩ nhiên, nếu em muốn đến khu vui chơi thì anh cũng sẽ vui vẻ đi cùng em." Tuy là miệng nói như thế nhưng Hứa Mạch lại không nghĩ như vậy. Lấy sự hiểu biết của hắn về Lâm Du, cô sẽ không thích khu vui chơi đâu!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69

Editor: Phan Đình Lâm

Y như Hứa Mạch dự đoán, Lâm Du không thích đến khu vui chơi, cô tha chọn đến vườn bách thú còn hơn. Nhưng đột nhiên tại sao Hứa Mạch lại nhắc đến chuyện này nhỉ?

"Đến xem hai con gấu mèo này nè!" Quơ quơ điện thoại di động, Hứa Mạch nói đến tin tức mà hắn sáng nay hắn đã thấy.

Hai chú gấu mèo trong hình quả thật rất đáng yêu, hơn nữa còn rất nhỏ. Cầm lấy điện thoại của Hứa Mạch, cô chăm chú nhìn "hai bé cưng" sau đó gật đầu đồng ý: "Được."

Cứ như thế, điểm đến của hành trình ngày hôm nay của cô thay đổi: từ công ty chuyển thành vườn bách thú.

Lần gần đây nhất mà Lâm Du đến vườn bách thú đã là thời gian rất xa xôi rồi. Vào thời điểm cả hai đang sống vai nhau dạo vườn bách thú, cô có cảm giác rằng mình đã thật sự sống lại.

Phát hiện Lâm Du thất thần, Hứa Mạch nắm lấy tay cô một cách tự nhiên, dẫn cô đến nhà của mấy bé gấu mèo.

Cô không gạt tay Hứa Mạch ra. Cả hai vừa đi vừa nhìn, chậm rãi đi vào sâu bên trong. Chẳng qua là cô chưa kịp thấy gấu mèo thì đã bị một kẻ không thức thời cản trở.

“Hứa Mạch!” Đột nhiên hai vợ chồng họ nghe được có người gọi Hứa Mạch, giọng gọi mang theo kinh ngạc và vui mừng.

Hứa Mạch dừng bước, xoay người lại thì đã thấy người đã lâu hân không gặp – Lý Mộng.

“Hứa Mạch, thật sự là anh! Sao anh lại đến đây? Thật trùng hợp!” Tuy là chỉ gặp Hứa Mạch một cách ngoài ý muốn nhưng Lý Mộng vẫn mừng rỡ không thôi.

So với Lý Mộng đang kích động thì phản ứng của Hứa Mạch lạnh nhạt hơn nhiều. Nụ cười trên mặt biến mất, hân lịch sự và xa cách gạt đầu chào ả sau đó chuẩn bị dắt Lâm Du rời đi.

“Cô là Lâm Du đúng không? Rất hân hạnh được biết cô. Tôi là Lý Mộng, bạn của Hứa Mạch.” Lý Mộng không cản Hứa Mạch nhưng lại chắn trước mặt Lâm Du.

Nhìn cánh tay đang chia ra, Lâm Du bình tĩnh nhìn về Hứa Mạch. Không phải cô không hiểu lẽ nghi mà là tay của cô đang bị Hứa Mạch nắm, hân cũng không chịu buông ra. Bàn tay khác cô đang cầm túi xách, với cả cũng không thuận tay.

Lý Mộng nụ cười vui vẻ đổi lại cánh tay khác, dường như ả quyết định nếu không bắt tay được thì sẽ không bỏ qua.

Lâm Du cũng không phải là hay thân thiện với người khác Ngược lại, cô thường dựa vào ấn tượng ban đầu mà quyết định có giữ khoảng cách với họ hay không. Lý Mộng tức mắt chính là người mà cô không muốn tiếp xúc nhiều, bởi lẽ cô cảm nhận được ác ý của ả.

Mặc dù Lý Mộng cười rất tươi, nhưng khi phối hợp với hành động này thì nó vô cùng giả dối. Lâm Du không tin Lý Mộng không hiểu ý tứ của Hứa Mạch nhưng ả cứ giả vờ không nhìn thấy, cố ý muốn bắt tay chào hỏi cô, rõ ràng là cố ý làm khó. Hay nói đúng hơn là ả đang cố tình khiêu khích.

Tuy Lý Mộng mang đôi giày cao gót mười phân nhưng vẫn thấp hơn Lâm Du chỉ mang giày đế bằng vài xenti mét. ả cố ý tạo vẻ mặt thành khẩn, ngược lại dắt Lâm Du vào hoàn cảnh vô lễ, nhỏ mọn.

Nhưng khí chất và khí thế của Lý Mộng lại không bằng Lâm Du. Thêm vào nữa, từ lúc đầu đến giờ Lâm Du không nói nói một chữ, cô tỉnh tề tôn lên khí thế lạnh lẽo cô quạnh đến cảnh giới tối cao của mình.

Duy trì một tư thế bất động, nụ cười trên mặt Lý Mộng dần biến mất, trong mắt ả lộ vẻ không vui: “Cô Lâm là đang xem thường tôi sao?”

“Em ấy không biết cô.” Rốt cuộc mở miệng Hứa Mạch nhưng để bảo vệ Lâm Du. Sau đó, hân cũng không để ý sắc mặt ả khó coi cỡ nào, dắt Lâm Du rời khỏi.

Lâm Du chưa từng thấy qua Hứa Mạch như vậy! Trong quá khứ, bất cứ lúc nào, bất kể là thích hay không thích, hân vẫn có thể “vững như bàn thạch”, nắm hết mọi thứ trong tay, không gấp gáp, càng không vội vàng rời đi như thế này.

Lâm Du nói không sai, quả thật Hứa Mạch rất vội vàng! Cảm giác lực đạo kéo tay mạnh hơn, Lâm Du rất muốn tránh thoát. Nhưng vì sau lưng vẫn còn ánh mắt dõi theo như cũ, cuối cùng cô cũng không làm gì nữa, phối hợp cùng Hứa Mạch bước nhanh hơn.

Hứa Mạch không phải là người có nhiều bí mật. Nhưng trước khi quen biết Lâm Du, hân từng có một ít người yêu “tin đồn”. Mà Lý Mộng chính là một trong những “chủ mưu tin đồn” mà hân không muốn đề ý tới nhất.

Giữa hân và Lý Mộng là trong sạch, hân có thể bảo đảm với Lâm Du rằng cô tuyệt đối là người con gái đầu tiên hân yêu, và cũng là người con gái duy nhất.

Sở dĩ hân muốn lảng tránh ả càng xa càng tốt bởi vì ả không phải dạng vừa, mức độ vô sỉ và dính người của ả đã đạt đến cảnh giới người thường không thể đạt được. Đứng thấy Lý Mộng cười hề hề vui vẻ không có chuyện gì, nhưng trên thực tế, bản chất của ả so với Lâm Nhất Thiên giống nhau như đúc. Giống ở cái tính ngang ngược, tự do phóng khoáng và cả suy nghĩ hảo huyền.

Tuy nhiên, so với Lâm Nhất Thiên thì ả thông minh hơn. Ít nhất ả cũng không học Lâm Nhất Thiên bỏ thuốc Hứa Mạch. Ngược lại, cho tới bây giờ ả toàn dùng phương pháp gián tiếp, chỉ tập trung hạ thù người nhà của hân thôi.

Có thể nói Hứa Mạch ghét cay ghét đắng cô gái mang tên Lý Mộng kia. Bởi vì hể nơi nào có sự hiện diện của ả thì ả luôn có vô số phương pháp khiến tất cả mọi người nhận định rằng ả và Hứa Mạch là một cặp.

Lúc mới bắt đầu hân còn nghiêm nghị phản bác, về sau thì hân làm ngơ. Không phải là vì hân không có biện pháp ứng phó, mà là mỗi lần hân tung chiêu đều bị Lý Mộng tùy tiện hóa giải.

Phương pháp ả am hiểu nhất chính là dùng gương mặt vui vẻ lừa dối người xung quanh mình. Mà những người bị ả lừa dối hầu như là ai cũng cam tâm tình nguyện tin tưởng. Chỉ cần ả trưng bộ mặt ủy khuất, hoặc là một câu giải thích bình tĩnh ví dụ như “chúng tôi gây gổ” các loại thì tất cả mọi người sẽ

ngiêng về ả ngay lập tức, nhanh chóng quên đi chuyện Hứa Mạch đã giải thích trước đó.

Nhà họ Lý cũng là một gia tộc lớn nhưng gia sản không đặt ở thành phố D. Lý Mộng là con cháu bên ngoại của nhà họ Tần, vì theo đuổi Hứa Mạch nên thường xuyên đến ở nhờ chỗ Tần gia cho đến khi Hứa Mạch xảy ra tai nạn xe cộ, trở thành người thực vật.

Nói đến đây thì Lý Mộng và Lâm Nhất Thiên lại có thêm một điểm tương đồng nữa. Trước khi Hứa Mạch chưa bị tai nạn xe cộ, cả hai đều như si như cuồng hấn, chỉ hận không thể gả cho hấn ngay lập tức. Nhưng đến lúc Hứa Mạch trở thành người thực vật, hai người đều không hèn mà cùng lựa chọn buông tay. Lâm Nhất Thiên thì đẩy Lâm Du ra làm bia đỡ đạn, còn Lý Mộng thì dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi thành phố D.

Lý Mộng rời đi, Hứa Mạch chưa từng chú ý tới. Trong khoảng thời gian đó, trong phòng bệnh của hấn quanh đi quẩn lại rất nhiều người, nhưng may mắn nhất là không thấy Lý Mộng. Điều mà hấn lo lắng qua nhất là Lý Mộng sẽ nhân cơ hội này mà đi thuyết phục ông nội đồng ý để cho ả trở thành vợ của hấn.

Nhưng sự thật đã chứng minh, Hứa Mạch suy nghĩ nhiều rồi. Tuy Lý Mộng thích hấn nhưng còn chưa đến mức độ không oán không hối. Cho nên ả mới có thể không chút do dự lựa chọn từ bỏ.

Sau khi tỉnh lại, Hứa Mạch dồn hết tất cả tâm tư đặt trên người Lâm Du, căn bản hấn không nhớ tới chuyện còn tồn tại một người tên Lý Mộng. Mà nay ngoài ý muốn gặp nhau thế này, trong đầu hấn chỉ có một ý nghĩ: ả ta lại sắp gây rối rồi!

Tuy Hứa Mạch không e ngại Lý Mộng nhưng hấn sẽ lo lắng Lý Mộng sẽ nói bậy nói bạ với Lâm Du. Địa vị của hấn trong lòng cô vẫn chưa cao, nếu giờ này còn bị Lý Mộng phá rối, chỉ sợ bao nhiêu công sức của hấn sẽ đổ sông đổ bể. Từ đầu đến cuối hấn chỉ để tâm cảm nhận của Lâm Du thôi!

Bỗng một luồng suy nghĩ xẹt qua thật nhanh trong đầu hấn, đến khi cách xa tầm mắt của người phía sau lưng rồi, Hứa Mạch mới thả bước chân chậm lại, kẻ lại thật chi tiết về cô gái tên Lý Mộng kia.

Lâm Du cho là Hứa Mạch sẽ không nói về ả ta cho cô nghe. Với biểu hiện mới vừa rồi của Hứa Mạch, cô đã nghĩ rằng Lý Mộng chính là bạn gái trước đây của hấn. Nhưng điều làm cô bất ngờ là, thì ra chẳng những cô ta không phải là bạn gái của Hứa Mạch mà còn là người bị hấn cực kì chán ghét.

”Nói vậy Lý Mộng là em họ của Tần Nam sao?” Nhà họ Tần không phải là nhà của Tần Nam sao?

”Không phải. Là em họ của anh họ của Tần Nam. Tần Nam cũng như anh vậy, không có bất cứ quan hệ nào với cô ta.” Vì quá chán ghét ả ta nên hấn còn bổ sung thêm một câu: “Nếu thật sự Tần Nam là anh họ của Lý Mộng thì anh đã liệt chú ấy vào danh sách cự tuyệt lui tới rồi.”

Tình cảm anh em của Hứa Mạch cùng Tần Nam là cô chính mắt thấy, không thua kém với Hứa Hoán. Nếu Hứa Mạch đưa ra giả thuyết muốn liệt Tần Nam vào danh sách đen, như vậy đã có thể chứng minh, Hứa Mạch là cực kì cực kì ghét Lý Mộng.

”Ừm, tôi biết rồi.” Nếu thái độ của Hứa Mạch đã rõ ràng như vậy, Lâm Du liền không nghĩ nhiều nữa. Cô tin tưởng Hứa Mạch!

Về nguyên nhân làm Hứa Mạch tránh Lý Mộng, sau khi nghe Hứa Mạch kể về ả ta trước đây kết hợp với hành động vừa rồi, trong mắt cô lóe lên một vệt sáng lạnh lẽo. Tốt nhất ả ta phải biết thức thời, đừng tới gây sự với Hứa Mạch nữa. Nếu không thì đừng trách cô!

Đáng tiếc là Lý Mộng không hiểu gì về Lâm Du cả. Mười phút sau, ả lại đuổi tới, đồng hành còn có cả nhà anh họ của Tần Nam.

Thật ra, tâm trạng của Lý Mộng vào giờ phút này vô cùng phức tạp. Sau khi Hứa Mạch xảy ra chuyện, rất nhiều bạn bè đến hỏi cô rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Ngay cả trưởng bối của hai nhà Tần và Lý cũng dùng ánh mắt thương hại nhìn ả, thậm chí khuyên ả nên đến bệnh viện chăm sóc Hứa Mạch.

Hầu như tất cả mọi người đều nhận định, ả không nên vứt bỏ Hứa Mạch vào lúc đó. Điều ả phải làm chính là không oán không hối canh giữ bên cạnh Hứa Mạch, chăm sóc hấn cả cuộc đời. Nhưng Lý Mộng lại không muốn!

Cô không muốn cả cuộc đời mình phải gắn bó với một người thực vật. Tiền đặt cược quá lớn, Lý Mộng không muốn cược vì nếu thua thì cả đời ả coi như xong. Chớ đừng nói chỉ là nguyên nhân Hứa Mạch xảy ra chuyện còn có liên quan đến người con gái khác.

Cô gái kia không chịu trách nhiệm thì mắc mớ gì ả phải đến chăm sóc Hứa Mạch chứ? Ôm ý nghĩ mãnh liệt như vậy, Lý Mộng nhanh rời khỏi thành phố D.

Hơn nữa, vì để tránh phiền toái không cần thiết, Lý Mộng đã làm thủ tục xuất ngoại thật nhanh, bay ra nước ngoài du lịch. Ngoài mặt ả nói với tất cả mọi người rằng ả muốn ra nước ngoài giải sầu, điều chỉnh tâm tình trở lại. Nhưng trên thực tế, mục đích của ả rất rõ ràng, hoàn toàn vạch rõ giới hạn với Hứa Mạch.

Cứ như vậy, Lý Mộng tự do tự tại đi hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp của mình.

Nhưng khi Lý Mộng trở lại Lý gia thì nghe được một tin chấn động: Hứa Mạch đã tỉnh, hơn nữa còn kết hôn. Đùa gì thế? Làm sao có thể? Rõ ràng lúc đầu bác sĩ chẩn đoán...

Ả không tin, và trên hết là không cam lòng. Vậy nên một lần nữa ả lại bước chân đến thành phố D. Sáng sớm hôm nay, sau khi máy bay hạ cánh thì liền bị một nhà của anh kéo đến vườn bách thú, nói là con trai nhà anh họ muốn xem gấu mèo.

Vốn Lý Mộng cũng không muốn tới. ả muốn tận mắt xem xem Hứa Mạch có giống như tin đồn không. Nhưng trong lòng ả lại có chút chần chừ, và cả

thấp thỏm. Ban đầu ả đi tiêu sái như vậy, khẳng định Hứa Mạch đã biết rồi.

Mang theo do dự cùng đi đến vườn bách thú, nhưng không ngờ lại trùng hợp gặp Hứa Mạch.

Lý Mộng tin rằng, giữa ả với Hứa Mạch tồn tại duyên phận. Trước khi hẳn xảy ra chuyện, cô thường nói cho tất cả mọi người rằng cô và Hứa Mạch là một đôi trời sinh đất tạo, không có ai có thể chia rẽ bọn họ.

Nhưng điều kiện tiên quyết phải là một Hứa Mạch khỏe mạnh đứng trước mặt ả, chứ không phải một Hứa Mạch chỉ có thể nằm một chỗ trên giường không nhúc nhích.

Hứa Mạch vẫn đẹp trai như xưa, vẫn giống như hình tượng người chồng tương lai của ả vậy! Ngoại trừ Hứa Mạch ra thì không có người đàn ông nào có thể xứng với ả. ả cố gắng tìm ở nước ngoài lâu như vậy, nhưng vẫn không có ai làm cho ả vừa lòng đẹp ý. Lý Mộng cảm thấy, chắc hẳn là trời cao đang nói cho ả biết, duyên phận giữa ả và Hứa Mạch vẫn chưa kết thúc, bọn họ sớm muộn vẫn sẽ gặp lại.

Lý Mộng đuổi theo muốn giải thích rằng lúc đó ả không phải thật tâm nghĩ như vậy, chẳng qua là ả bị dọa sợ, quá mức thương tâm nên mới...

“Tiểu Du, em có khát nước không? Chúng ta đến bên kia mua nước đi.” Hoàn toàn không nhìn đến ánh mắt nóng bỏng của ả, khi thấy ả tới gần thì Hứa Mạch liền dắt Lâm Du rời khỏi.

Lâm Du còn chưa đáp lời thì đã bị Lý Mộng đoạt trước: “Hứa Mạch, anh chờ một chút, em có lời muốn nói với anh.”

Hứa Mạch làm như không nghe, nắm tay dắt Lâm Du đi về quầy bán đồ lát vật cách đó không xa. Chỉ cần cách xa cô gái Lý Mộng này, hẳn đi đến đâu cũng được.

“Hứa Mạch, anh đứng lại! Anh không chịu nghe em giải thích là vì sợ Lâm Du biết chuyện của đôi ta sao? Anh sợ cô ấy biết thì sẽ cãi nhau với anh, sẽ cùng anh ly hôn đúng không? Hứa Mạch, anh không cần vì trả thù em mà miễn cưỡng chính mình sống cùng với cô gái mình không yêu. Em biết, anh không muốn kết hôn với Lâm Du, cũng không nguyện ý cưới cô ta, chẳng qua là do anh bị ép buộc...” Đuổi theo sau lưng Hứa Mạch, Lý Mộng la lớn.

Quả nhiên Hứa Mạch đứng lại. Trong lòng ả vui mừng, tiếp tục huyền thuyên: “Vì em ra nước ngoài nên không biết chuyện này. Nếu còn ở đây em tuyệt đối sẽ không để anh lấy cô ta.”

Nhìn Hứa Mạch quay đầu nhìn về mình, ả càng nói càng tự tin, giọng cũng bình tĩnh lại: “Em đã hỏi rõ, Lâm Du là chị gái của Lâm Nhất Thiên – thù phạm gây ra vạ tai nạn của anh. Em hiểu rõ anh mà, anh không thể nào thích chị gái của kẻ thù của mình được. Chỉ là anh đang trả thù thôi phải không? Nhưng bây giờ em đã trở về, anh không cần ép buộc chính mình, cũng không cần miễn cưỡng nữa...”

“Nói xong chưa?” Từ trước đến giờ tính nhẫn nại của hẳn rất tốt. Nhưng hề gặp ả ta thì hai chữ nhẫn nại của hẳn bay đi rất xa, không quay đầu lại. Người khác thấy hẳn đối xử rất khác với Lý Mộng, là vì ả ta đã chọc hẳn tức điên.

Từ ngày thích hẳn cho tới bây giờ, ả luôn cho rằng chỉ có ả mới thích hợp đứng bên cạnh hẳn, tiền của hẳn phải là do ả xài, vinh hoa phú quý của nhà họ Hứa chỉ có thể do ả hưởng thụ.

“Vẫn chưa!” Thành thực lắc đầu một cái, trên mặt ả nở một nụ cười sáng lạng: “Hứa Mạch, đã lâu không gặp, anh vẫn như cũ, cứ động một chút là nổi giận. Nhưng không sao, em sẽ nhân nhượng anh, giống như chúng ta đã từng vậy.”

Lâm Du đã nghe Hứa Mạch nói về cách làm người của ả ta, có thể nói cô đã lĩnh hội được uy lực của ả. Nhưng khi tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe được thì Lâm Du mới biết, Lý Mộng đã vượt qua tường tượng của cô. ả không còn ở mức độ đơn giản là yêu Hứa Mạch nữa, mà là đã hoàn toàn sống trong ảo tưởng “Hứa Mạch yêu Lý Mộng” rồi.

Loại người giống như Lý Mộng cô đã từng gặp ở bệnh viện tâm thần rồi. Đối phó với loại người như ả ta, cô có biện pháp cao minh hơn Hứa Mạch.

Vì vậy, Lâm Du khẽ kéo kéo Hứa Mạch, không cho Hứa Mạch mở miệng trả lời. Cô đứng đối mặt với Lý Mộng: “Thật xin lỗi, cô đã trễ một bước rồi. Giờ Hứa Mạch đã là chồng của tôi, tôi sẽ yêu thương anh ấy như cô vậy. Cho nên, xin cô buông tay, tác thành cho tôi và anh ấy.”

“Tác thành cho hai người sao?” Nụ cười trên mặt Lý Mộng không thay đổi: “Tôi không làm được đấy! Hứa Mạch là tôi trước thích, người anh yêu là tôi chứ không phải là cô. Bất quá cô cũng chỉ là một món đồ thay thế, thay thế Lâm Nhất Thiên chịu đựng sự trả thù của nhà họ Hứa, thay thế tôi hầu hạ bên người Hứa Mạch thôi.”

“Tôi biết, khoảng thời gian này chắc chắn cô rất khổ cực, đã làm phiền cô giúp tôi chiếu cố Hứa Mạch rồi. Nhưng giờ tôi đã trở lại, tự nhiên anh ấy cũng không cần cô nữa, cô có thể rời đi rồi.” Nói rồi ả lấy tập chỉ phiếu trong túi xách ra, tùy ý viết vào vài con số, xé ra đưa cho Lâm Du: “Đây là số tiền khổ cực mà cô nên có.”

Nhìn một hàng chữ số thật dài, Lâm Du nhận lấy không chút khách khí: “Yên tâm, tôi sẽ giúp cô quyền cho người nghèo khó vùng núi cần giúp đỡ.”

“Không thành vấn đề. Tiền đã cho cô, tùy cô thích làm sao thì làm.” Dễ dàng gạt đầu một cái, Lý Mộng nhìn vào mười ngón tay đan xen nắm chặt của họ: “Đã cầm tiền rồi thì cô cũng nên rời đi rồi chứ!”

“Tôi cũng nên đi rồi.” Lâm Du xoay người: “Lần sau gặp mặt.”

Ngoài miệng cô đồng ý, Lý Mộng rất hài lòng. Cho đến khi thấy cô nắm tay Hứa Mạch đi luôn thì...

Hai người mới đi được hai, ba bước thì Lý Mộng xệ mặt xuống, tức giận chắn trước mặt Lâm Du: “Cô đang giỡn mặt với tôi đó hả? Cảm tiền của tôi, còn dám nắm tay Hứa Mạch sao?”

“Tôi không rảnh để đùa giỡn với cô. Cô giờ chỉ phiếu thì tôi nhận. Cô muốn tôi rời đi thì tôi cũng đành hoàng xoay người rời đi. Tất cả đều làm theo ý cô rồi đấy, cô không thấy sao?” Sau đó, cô gơ hai bàn tay đang nắm chặt của cô và Hứa Mạch lên, rồi cô chủ động buông ra: “Về phần nắm tay Hứa Mạch, cô mở mắt nhìn cho rõ, tôi đã buông rồi, là anh ấy không chịu buông ra thôi, tôi cũng không có biện pháp.”

Lý Mộng đã giận đến xanh mặt, hít vào thở ra thật nhiều lần mới miễn cưỡng nặn ra khuôn mặt vui vẻ: “Cô đang cố tình khiêu khích tôi đó hả? Cô biết rõ Hứa Mạch là làm cho tôi xem, mới có thể như vậy! Chỉ là anh ấy đang giận tôi, không phải thật lòng muốn nắm tay cô đâu.”

“Ừm, tôi biết.” Tùy ý Lý Mộng muốn nói thế nào thì nói. Từ đầu đến cuối, thần sắc của Lâm Du vẫn bình tĩnh và lạnh nhạt như vậy: “Nhưng không sao, tôi vẫn còn giá trị lợi dụng mà. Chờ đến lúc anh không dùng tôi để chọc giận cô nữa, lúc đó tôi có thể rời đi rồi!”

“Cô...” Thờ phỉ phò chi Lâm Du, Lý Mộng phát hiện, à lại không có biện pháp đối phó Lâm Du. Trong quá khứ, bất kể là dạng gì nữ sinh gì quần lấy Hứa Mạch, à đều có thủ đoạn giải quyết hết. Chẳng lẽ hiện tại à lại bại bởi Lâm Du sao?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

Editor: Phan Đình Lâm

Rõ ràng là Hứa Mạch về bên phe Lâm Du. Biểu hiện vô cùng thẳng thừng của hắn làm cho anh họ và chị dâu của à ngoan ngoãn ngậm miệng lại. Bởi vì liên quan đến Lý Mộng nên quan hệ giữa bọn họ với Hứa Mạch đã trở nên vô cùng gay gắt.

Mất thấy không người nào giúp mình, Lý Mộng ủy khuất, khễ cán răng xoay người chạy đi.

“Xin lỗi.” Vội vã nói xin lỗi với Hứa Mạch xong, cả nhà anh họ của à ta nhanh chóng đuổi theo à.

Lâm Du kinh ngạc nhìn Hứa Mạch. Tần Khả Tâm là cô của Tần Nam, cũng là cô của anh ta. Thế tại sao hai người họ lại không thân cận nhỉ?

“Anh ta coi Lý Mộng như em gái ruột.” Nhìn ra nghi ngờ của cô, Hứa Mạch giải thích.

Thì ra là như vậy. Lâm Du sáng tỏ, không truy cứu cái vấn đề này nữa.

Nếu đã tới vườn bách thú thì nhất định phải thăm mấy chú gấu mèo này. Vừa vặn Lý Mộng cũng đã rời đi, bên tai thanh tịnh không ít. Hai người họ tiếp tục hoàn thành cuộc hành trình.

Rất nhanh thì Tần Nam đã nhận được tin tức về người em họ không thân Lý Mộng này. Mặc dù từ khi cậu bước chân vào vòng giải trí thì rất ít khi trở về nhà lớn, nhưng cũng không trở ngại gì. Đối với tin Lý Mộng đến, một nhà anh họ dĩ nhiên sẽ không nói gì nhiều. Nhưng ba mẹ của Tần Nam lại rất bất mãn.

Tựa hồ Lý Mộng đem tất cả mọi người coi thành kẻ ngu. Mục đích à rời đi cũng như là trở về quá mức rõ ràng. Nói à đơn thuần vô tội, không có ý đồ, dưới tình huống này thật ra cũng không có mấy người tin tưởng.

Là mẹ của Hứa Mạch, thái độ của mẹ Tần rất rõ ràng, lập trường cũng rất vững vàng. Ở trong mắt bà, không có cô gái khác có thể xứng đôi với Hứa Mạch hơn Lâm Du. Chỉ có Lâm Du mới có tư cách đứng bên cạnh Hứa Mạch.

Mẹ Tần và Tần Khả Tâm có quan hệ rất gần gũi, tình cảm cũng không tệ. Hai người mẹ thường xuyên hẹn đi dạo phố, nếu không thì thường gọi điện chia sẻ với đối phương về tình hình gần đây của mình. Đối với người cháu dâu này, bà cũng rất hài lòng. Ngoại trừ người vợ được Hứa Mạch công nhận này, hai người chị chồng em dâu bà sẽ không để những cô gái khác có cơ hội quấy rối. Dù là Lý Mộng cũng không được.

Sau khi nhận được điện thoại than vãn của mẹ mình, Tần Nam chạy đến phòng làm việc của Hứa Mạch ngay.

“Đáng đời! Giờ mà cô ta còn trưng cái bộ dối trá đó ra làm quái gì! Đừng nói là mẹ em, ngay cả bác hai gái – cô ruột của cô ta còn oán trách cô ta quá nhẫn tâm mà.” Tần Nam bĩu môi khinh thường.

Thật ra thì trước đó Tần Nam tuy không ưa gì Lý Mộng lắm nhưng cũng không đến mức độ ghét. Dù sao công việc của cậu quá bận rộn, cũng không tiếp xúc nhiều với à ta, vì chắc chắn à không leo lên được vị trí “chị dâu tương lai” nên cậu cũng không quan tâm lắm.

Thời điểm anh họ gặp tai nạn, tuy cậu có bất mãn vụ ả ta “phùai mông bỏ đi” nhưng cậu cũng không bắt ngờ. Bởi lẽ, Lý Mộng cũng không phải bạn gái của anh họ, thích thì đến không thích thì đi là chuyện bình thường. Chính miệng Tần Nam đã từng dùng những lời này để khuyên mẹ mình. Đó không đơn thuần là một lời khuyên mà là suy nghĩ thật trong lòng cậu.

Cậu chỉ thật sự chán ghét Lý Mộng của hiện tại. Nghe mẹ cậu nói, Lý Mộng chạy đến Tần gia khóc lóc, giả bộ đáng thương nói xin lỗi bà nội, nói thẳng là ả có lỗi với Hứa Mạch, không nên chọn rời đi tại thời điểm thương tâm đó.

Chó má! Cậu không thể nhìn được nên đã văng tục ngay trong điện thoại. Vào khoảnh khắc đó, Lý Mộng đã tiến thẳng vào danh sách đen của cậu.

“Thái độ của ông bà ngoại thế nào?” Đối với Lý Mộng, Hứa Mạch hoàn toàn không để ý tới. Nhưng hẳn không hy vọng Lý Mộng lại lừa gạt ông ngoại và bà ngoại của mình, cũng không muốn ông bà vì chuyện của mình mà bận tâm nữa.

“Đương nhiên là không vui, hận không thể tống cổ cô ta ra khỏi nhà! Nói xin lỗi sao? Lý Mộng cho là chỉ với một lời xin lỗi là có thể dàn xếp ổn thỏa, coi như chưa từng có chuyện gì sao? Anh họ, hình như em không có nói cho anh biết, lúc anh hôn mê, Tần gia vì chuyện của anh mà đã xảy ra bất hòa với nhà họ Lý đúng không? Lúc ấy, chính miệng bà nội hỏi Lý Mộng, hỏi cô ta xem cô ta có đồng ý ở lại chăm sóc anh không. Khi đó không ai ép buộc cô ta cả, hiện nay thì càng không có ai đồng tình với cô ta!” Tần Nam kể lại tình trạng khi đó lại cho Hứa Mạch nghe.

Lúc đó, bác sĩ chẩn đoán Hứa Mạch có thể sẽ là người thực vật suốt đời là tiếng sét đánh thẳng vào hai nhà Hứa và Tần. Bên nhà họ Hứa thì bận rộn tìm kiếm danh y khắp mọi nơi, hy vọng có thể cứu Hứa Mạch. Còn bên Tần gia thì phụ giúp mọi thứ có thể, suy tính sẽ chọn Lý Mộng thành người chăm sóc Hứa Mạch.

Thời gian ả ta ở nhà họ Tần rất dài, hơn nữa ả còn rất có tài đồ dành trường bối, khiến bọn họ tin tưởng mọi điều cô ta nói. Khi đó, ả suốt ngày chạy đến bên cạnh Hứa Mạch, bên người hẳn lại chưa từng xuất hiện những cô gái khác, vậy nên họ nghĩ rằng chuyện hai người thành đôi cũng chỉ là chuyện sớm muộn thôi. Bất quá, chuyện sớm muộn này đã chết yểu khi Hứa Mạch gặp tai nạn.

Trường bối nhà họ Tần lựa chọn hỏi Lý Mộng là vì trong lòng họ hy vọng ả sẽ không bỏ rơi Hứa Mạch, nhưng trong thật lòng họ chưa từng có ý nghĩ ép buộc ả đến bệnh viện chăm sóc hẳn. Mọi người chỉ muốn lấy được một câu trả lời xác định từ miệng ả ta. Nếu đúng như Lý Mộng nói, ả một lòng một dạ yêu Hứa Mạch, vậy thì cho dù sau này có chuyện gì xảy ra, trường bối bọn họ cũng sẽ lo lắng và suy tính cho tương lai ả thật chu toàn.

Nào ngờ Lý Mộng lại làm cho bà nội Tần thất vọng. Sau khi nghe chính miệng ả trả lời rằng “con muốn về nhà” thì bà đã loại ả ra khỏi danh sách cháu dâu nhà mình.

Lý Mộng chọn lúc Hứa Mạch gặp khó khăn nhất mà rời đi, ở trong mắt bà nội Tần, đó không khác nào là hành vi của kẻ phản bội. Bọn họ sẽ không chỉ trích Lý Mộng không đúng, nhưng cũng không thể đối xử với ả như xưa.

Ngày Lý Mộng rời khỏi thành phố D, ông nội Tần ở trong thư phòng cả một ngày, còn bà nội Tần thì nhốt mình trong phòng khóc một trận. Bà không khóc vì tiếc nuối, cũng không phải do căm ghét, chẳng qua là bà thấy khó chịu nhưng không nói ra được, cháu ngoại của bọn họ cứ nhu vậy mà bị bỏ rơi. Cho dù là người từng nói yêu nó chết đi sống lại thì đó cũng chỉ là lời đầu môi chót lưỡi thôi.

Ngay tại phòng khách nhà họ Tần, sắc mặt tất cả mọi người đều không tốt. Lại nghe trên lầu loáng thoáng truyền tới tiếng khóc của bà nội Tần, bà Tần đứng ngồi không, xấu hổ đứng lên chỉ trích Lý Mộng ngay trước mặt những người ở đó.

Nghe đến đây, về mặt Hứa Mạch có chút nghiêm túc, kèm theo đó là một sự lạnh lẽo kinh người.

“Vào ngày đó, vì em không có ở thành phố D nên không biết chuyện này. Nếu như có em ở đó, Tần gia tuyệt đối sẽ không đến nỗi như vậy. Cũng chỉ là vứt đi một miếng da trâu bản thiêu, cần gì phải thương tâm chứ? Phải an mừng một cháu lớn mới đúng!” Đối lại là lúc khác, cho dù Lý Mộng có chết đi thì Tần Nam cũng chẳng để tâm. Nhưng ả ta lại cố tình lựa chọn rời khỏi ngay lúc cả nhà đang đau khổ về chuyện của anh họ, cậu không thể tha thứ được!

Nếu không gọi là sát muối lên vết thương của nhà họ Tần thì gọi là cái gì? Ngày thường ông nội bà nội tin tưởng Lý Mộng như vậy, thật lòng coi ả như cháu dâu mà thương yêu. Nếu chỉ dựa vào danh nghĩa cháu gái ruột của dậu trưởng nhà họ Tần thì sao ả có thể muốn gì được nấy như thế chứ!

Hành động đó đã gây tổn thương rất lớn đối với trường bối nhà họ Tần. Có lẽ khi đó Lý Mộng cũng không thêm để ý cho nên mới đi một cách dứt khoát. Nhưng hiện nay, Lý Mộng lại trở lại một lần nữa, muốn nhận được sự yêu thương như lúc ban đầu thì đừng có mơ.

“Hôm nay tan việc, anh cùng Tiểu Du sẽ đến Tần gia ăn cơm.” Không tiếp tục về chủ đề có liên quan đến Lý Mộng nữa, Hứa Mạch đột nhiên nói.

“Được đó! Thấy hai vợ chồng anh chị về, ông nội bà nội nhất định sẽ rất vui. Chờ em một chút, em gọi điện về nhà báo một tiếng.” Tần Nam nói là làm ngay, cậu lấy điện thoại gọi về nhà lớn.

Nghe tin Hứa Mạch cùng Lâm Du muốn tới dùng cơm, bà nội Tần cực kì vui vẻ, thúc giục Tần Nam hỏi về khẩu vị của Lâm Du để bà nói phòng bếp chuẩn bị trước.

“Bà nội, không cần khoa trương như vậy đâu! Mặc dù chị dậu hơi lạnh lùng một chút nhưng rất dễ chiều đãi.” Tuy chỉ là nói chuyện qua điện thoại nhưng bà nội Tần vẫn rất khản trương, Tần Nam dờ khóc dờ cười nói.

“Chị dậu con cũng là người trong nhà, sao có thể qua loa được.” Bà nội Tần tuy khiển trách Tần Nam nhưng vẫn không quên chính sự, ra lệnh Tần Nam phải hỏi rõ ràng chi tiết khẩu vị của Lâm Du.

"Bà nội xinh đẹp của con ơi, nở lòng nào bà lại làm khó cháu trai yêu quý này của bà thế! Làm sao con biết khẩu vị của chị dâu được chứ! Con chuyển máy cho anh họ, bà trực tiếp hỏi anh luôn nha!" Đối mặt với những lời khiển trách của bà nội Tần, Tần Nam giờ tay đầu hàng, đưa điện thoại đi động cho Hứa Mạch.

Bên điện thoại truyền đến tiếng cười khanh khách của bà ngoại mình, Hứa Mạch biết chắc rằng tâm tình của bà rất tốt. Biết bà ngoại thật lòng hoan nghênh hẳn và Lâm Du, Hứa Mạch cũng không từ chối, nghiêm túc trả lời hết tất cả mọi vấn đề mà bà hỏi.

Chờ đến khi Hứa Mạch cúp điện thoại, Tần Nam mặt đầy thần bí kè tai nói nhỏ: "Anh họ à, anh cũng đừng quên Lý Mộng cũng đang ở nhà đó!"

"Tiểu Du có thể giải quyết." Lời nhắc nhở ngầm này của cậu, Hứa Mạch nghe hiểu. Nhưng nhìn thấy cảnh tượng lúc ở vườn bách thú, Hứa Mạch không có chút nào lo lắng cho Lâm Du.

"Em có cảm giác có chuyện gì đó mà em không biết. Anh họ ơi, kể cho em nghe đi!" Giọng của anh họ rất chắc chắn, cậu nghe thấy là đã biết có vấn đề rồi. Thiệt là tò mò mà!

Hứa Mạch cũng không trả lời Tần Nam, ngược lại hỏi cậu: "Hôm nay chú không có việc gì làm sao?"

"Anh họ à, em là em họ ruột thịt của anh đó, sao anh cứ chèn ép em hoài vậy? Không cho người ta có thời gian nửa ngày để nghỉ ngơi nữa!" Tần Nam suy sụp sụp mặt xuống, tức giận oán trách: "Coi như em là nghệ sĩ kiểm ra tiền nhiều nhất của chị dâu đi chẳng nữa thì cũng phải cho em nghỉ ngơi chứ!"

"Buổi tối cùng nhau trở về ăn cơm." Nói xong câu đó, hắn cúi đầu xuống làm tiếp công việc còn dang dở.

Bị Hứa Mạch làm lờ, Tần Nam cứng ngắc đứng ở đó. Một hồi lâu sau, cậu yên lặng cầm điện thoại đi động lên, đi ra khỏi văn phòng của hắn. Đúng là ý lớn hiệp nhỏ mà! Em họ đúng là sinh vật đáng thương nhất trên đời này!

Nghe Hứa Mạch thông báo phải đến nhà họ Tần dùng cơm, Lâm Du không thể không đồng ý.

Tần Nam đi nhờ xe trở về Tần gia. Lấy danh tiếng của cậu hiện tại, tự mình lái xe là hành động không sáng suốt nhất. Vậy nên, sau khi đưa cậu đến Hứa thị thì người đại diện nhanh chân chuẩn mất.

Bởi vì hai vợ chồng Hứa Mạch sắp đến nên không khí của Tần gia hiện giờ đang rất náo nhiệt. Bà nội Tần ra lệnh cho tất cả mọi người đều trở lại nhà lớn. Còn người mặt dày mày dạn Lý Mộng cũng đã thay một bộ trang phục lộng lẫy, mang bộ dáng chủ nhân ngồi ở phòng khách.

Trước kia ả cũng như vậy, chưa bao giờ ý thức được mình chỉ là người ngoài. Khi đó, bởi vì mọi người đều cho rằng ả ta là vợ tương lai của Hứa Mạch nên không ai có bất kỳ dị nghị gì. Nhưng bây giờ, Lâm Du đã là vợ của Hứa Mạch, Lý Mộng còn quay trở lại làm náo loạn như vậy nữa. Đúng là không biết xấu hổ mà!

Bà nội Tần chính là người tức giận nhất. Khi xưa bà thích Lý Mộng bao nhiêu, ngày nay bà ghét ả ta bấy nhiêu. Hoàn toàn không nể mặt Lý Mộng, bà nội Tần nói ngay trước mặt tất cả mọi người: "Chờ một hồi Tiểu Du tới, các con phải nhiệt tình một chút. Tuy đứa nhỏ này hơi lạnh lùng nhưng không phải là cô gái xấu, lại rất lương thiện, tuyệt đối xứng đôi với Hứa Mạch nhà ta."

"Dạ. Mà mẹ ơi, chị ba biết bé Du qua nhà ăn cơm nên chị có điện thoại tới. Chị ấy nói con bé không giỏi nói chuyện lắm, cũng không giỏi giao thiệp, sợ chúng ta cảm thấy Tiểu Du không đủ lễ phép!" Tiếp lời bà nội Tần là mẹ của Tần Nam. Tần Khả Tâm đã dặn dò bà rằng hãy chiều cố Lâm Du, nhưng cho dù chị chồng bà không nói thì bà cũng sẽ giúp đỡ cô khi cần thiết.

"Mẹ biết rồi! Đứa bé Tiểu Du này mọi người cũng nên gặp mặt. Nó đồng hành cùng Tiểu Mạch vượt qua khoảng thời gian gian nan nhất, đáng giá để chúng ta đối đãi thật tốt. Đặc biệt là ông đó ông già, một hồi Tiểu Du tới ông phải thu cái bộ mặt lạnh này lại cho tôi, kéo hủ con bé chạy mất thì khổ." Vừa nói xong, bà nội Tần nhéo lên tay ông nội Tần một cái.

Ông nội Tần là một người rất nghiêm túc, mặt lạnh như tiền khiến con cháu sợ hãi. Giờ này khi vợ mình chỉ đích danh nhắc nhở, ông cũng không nổi giận, gật đầu đồng ý. Như vậy, đã có thể chứng minh được rằng ông coi trọng Lâm Du không thua gì bà nội Tần.

Ngồi ở một bên, Lý Mộng cảm thấy rất khó chịu. Cho dù ả vô cùng thành khẩn kiểm điểm với mọi người rồi, nhưng hình như người nhà họ Tần không ai chịu tha thứ cho ả. Tuy ngoài miệng họ không nói nhưng mà ả biết, họ là đang oán trách ả.

"Cô ơi..." Người duy nhất có thể giúp ả chỉ có cô ruột của ả - bà Tần.

Bà Tần lắc đầu, khẽ thở dài. Bà cũng cảm thấy rất bất đắc dĩ! Trong trường hợp này, nếu bà mở miệng nói chuyện thì lập trường sẽ trở nên rất lúng túng. Vì Lý Mộng, người nhà họ Tần đã tỏ thái độ không vui với bà rồi.

Mắt Lý Mộng ngẩn lệ úy khuất nhìn về phía cô của mình.

"Con đi theo cô." Sợ Lý Mộng sẽ phá hư bầu không khí, bà Tần quyết định lờ ả ra chỗ khác. Lý Mộng cũng không muốn rời đi nhưng do lực đạo của bà Tần quá lớn, ả đành phải rời khỏi phòng khách.

Nhìn hành động của ả và con dâu lớn của mình, bà nội Tần bĩu môi, đáy mắt thoáng qua tia không vui. Đến nước này rồi mà còn viện cớ này nọ, mặt dày không chịu đi.

"Mẹ, Tiểu Mộng nó biết lỗi rồi. Nó cũng chỉ là một đứa nhỏ nên mới không hiểu chuyện." Thấy mẹ chồng mình ngày càng bắt mắt cô cháu gái này, bà giải vây.

"Tôi biết chứ. Dù sao nó cũng không phải là đứa nhỏ nhà chúng ta, cần gì chúng ta phải hỗ trợ dạy dỗ. Tôi chỉ hy vọng cô Lý đây phải biết chừng mực, đừng có dờ dỗi tiểu thư ở nhà người khác." Lần này bà nội Tần công khai bắt mắt đối với Lý Mộng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71

Bầu không khí trong phòng khách Tần gia rất yên lặng, tất cả mọi người đều nhìn về phía bà nội Tần. Bọn họ vẫn cho rằng bà thích Lý Mộng nhất, hơn nữa, vào thời điểm Lý Mộng khóc lóc trước mặt bà vẫn không thấy bà trở mặt. Ai ngờ rằng bà chỉ là bà không thêm nói thôi. Tuy bà không công khai bắt mắt với á nhưng không có nghĩa á có thể leo lên đầu bà ngồi.

Thấy thái độ của bà nội Tần kiên định như vậy, con trai trưởng của bà há hốc mồm rồi nhắm mắt lại. So với Lý Mộng thì gia đình ông vẫn hơn.

Chẳng qua là vợ ông luôn nói bên tai rằng sau khi trở về, Lý Mộng đã rất đau lòng và khóc không ngừng, ông sợ phiền toái nên mới đồng ý giúp đỡ. Nhưng mà bây giờ ngay cả mẹ của ông cũng không ưa á, ông không thể không đứng về phe mẹ mình.

Chỉ còn có anh họ của á là đứng ngồi không yên. Người xưa có câu: "Đánh kẻ chạy đi không ai đánh người chạy lại", thế tại sao giờ Lý Mộng đã quay đầu hối cải thì mọi người lại không tha thứ cho em ấy? Rõ ràng là bà nội giận cá chém thớt!

Dù trong lòng anh ta có bắt mắt đi chăng nữa thì cũng không dám nói ra. Ở trong ngôi nhà này, bà nội lớn nhất, ngay cả ông nội cũng dung túng tất cả. Vậy nên, chộc ai chứ không thể chộc bà nội mất hứng.

Khi hai vợ chồng Hứa Mạch đến thì hai cô cháu Lý Mộng cũng đã nói chuyện xong, á nở nụ cười rục rờ quay trở lại ngồi trên ghế sa lon ở phòng khách.

Thấy Hứa Mạch và Lâm Du đi vào, Lý Mộng đứng lên đầu tiên, cười tươi rói đi qua chỗ của Hứa Mạch rồi nói: "Hứa Mạch, anh đã đến rồi, bà ngoại đã chờ anh rất lâu rồi đây! Anh nhanh đến đây trò chuyện cùng bà đi."

Hứa Mạch không để ý đến Lý Mộng, nắm tay Lâm Du đến trước mặt ông bà cụt Tần.

Tuy thấy Hứa Mạch không thêm nhìn đến mình nhưng sắc mặt Lý Mộng vẫn không đổi, uốn người muốn qua đó nhưng lại bị Tần Nam chặn lại.

"Áy da, xin chào người đã lâu không gặp!" Ngăn bước chân của Lý Mộng lại, Tần Nam cụt nhả nói: "Không chào hỏi tôi à? Ở nước ngoài thú vị không? Có tìm được "bạch mã hoàng tử" của đời cô chưa?"

Trong tất cả những người của Tần gia thì Lý Mộng ghét Tần Nam nhất. Mất hứng liếc Tần Nam, lúc này á liền muốn vòng qua cậu. Nếu không chộc được thì đi chỗ khác thôi!

"Nè, chờ một chút! Chớ có vội đi mà, không bằng hai ta trò chuyện một lát nào." Một khi Tần Nam muốn chặn người nào đó thì đương nhiên cậu sẽ không tùy tiện cho người kia thoát thân.

Lướt nhìn quanh bốn phía, khi đã chắc chắn không ai để ý đến thì Lý Mộng ngay lập tức xệ mặt xuống, thấp giọng nói: "Tránh ra! Hai chúng ta không có gì để nói."

"Sao lại thế được! Tôi còn muốn nghe cô kể về những nơi ăn chơi sa đọa gần đây của cô nữa mà! Chắc cô không biết đâu, sao khi cô không nói lời nào mà bỏ đi, nhà họ Tần của chúng tôi đột nhiên rất tĩnh lặng bởi vì không còn người nào dùng lời ngon tiếng ngọt dỗ dành thay đen nữa." Tần Nam cố tình châm chọc Lý Mộng, để xem á ứng phó ra sao.

Không muốn tiếp tục đôi co cùng Tần Nam, á bèn giơ tay muốn đẩy cậu sang chỗ khác.

Tần Nam cực kì khoa trương lùi về phía sau một bước dài, tránh tay của á như tránh tà: "Trời ạ, rốt cuộc cô có biết xấu hổ hay không? Cô không biết "nam nữ thụ thụ bất thân" hả? Không phải cô nói là thích anh họ của tôi sao? Sao giờ lại động tay động chân với tôi? Đừng nói là do giờ tôi đã trở thành ảnh đế nên cô muốn đối đối tượng nhá. Tôi khuyên cô, sớm từ bỏ ý định đó đi, tôi sẽ không thích cô đâu!"

Phải nói kỹ thuật diễn xuất của đương kim ảnh đế làm sao mà dờ dể được. Với cả lần này cậu diễn sinh động đến vậy, sợ gì không có người xem. Ngay cả Lý Mộng cũng bị cậu làm cho bối rối.

"Tiểu Mộng, con đang làm cái gì vậy?" Bà Tần vội vàng đi tới.

"Cô, con không có... Là anh ta..." Á trăm miệng cũng không thể bào chữa, chỉ vào Tần Nam muốn tố cáo. Thiệt là oan uổng mà, đời nào á lại táy máy

tay chân với Tần Nam. Ngược lại là Tần Nam muốn khi dễ cô thì đúng hơn.

"Được rồi được rồi." Thấy Lý Mộng còn muốn giải bày, sắc mặt của bà Tần cực kì khó coi. Dĩ nhiên là bà biết không đời nào ả thích Tần Nam. Tần Nam là ai? Là "quái vật" không thể tin cậy được của nhà họ Tần! Những lời xuất phát từ miệng của nó thì tin được mấy phần. Tiểu Mộng đúng là không biết thức thời, đặc tội ai không chịu, lại đặc tội Tần Nam làm chi không biết!

"Nhưng mà con..." Lý Mộng rất ủy khuất. Rõ ràng cái gì ả cũng không liên quan, ả đã ngoan ngoãn ngồi ở vị trí cách xa Hứa Mạch nhất rồi còn gì.

"Nếu như không muốn cô gọi điện thoại cho ba mẹ con tới thành phố D đón con về nhà ngay lập tức thì con hãy đảng hoàng ngồi ở đây. Im lặng, không làm điều gì cả và tốt hơn hết treo nụ cười ngọt ngào lên trên mặt của con ngay cho cô." Giọng của bà Tần rất thấp, đủ để chỉ có bà và Lý Mộng mới có thể nghe.

"Con..." Lý Mộng cắn răng, hung hăng trừng mắt nhìn Tần Nam. ả sẽ không bỏ qua cho Tần Nam. Hãy đợi mà xem!

Tần Nam lơ đãng nhún nhún vai, đi về phía gần ghế sa lon mà Hứa Mạch đang ngồi. Chẳng qua chỉ là cậu cho Lý Mộng một cái dạy dỗ nho nhỏ, cảnh cáo ả đang sinh sự nữa thôi. Nếu như Lý Mộng còn tiếp tục "chấp mê bắt ngộ", vậy thì đừng trách cậu vô tình.

Nhìn Tần Nam đi tới, trong đầu những người còn lại của nhà họ Tần đều là dấu chấm hỏi to đùng. Hai người này đùa cái gì thế? Lý Mộng lại "táy máy tay chân" với Tần Nam sao? Không thể tin được!

"Không có biện pháp. Mị lực của ảnh đế quá lớn, muốn cản cũng không thể cản nổi." Tần Nam mặt dày giải thích.

"Khục khục." Bà Tần đang uống nước liền bị sặc: "'Tiểu tử thối', con nói bậy nói bạ cái gì đấy?"

"Ba à, đừng gọi con bằng "tiểu tử thối" trước mặt mọi người chứ. Như vậy sẽ hạ thấp danh dự của con đó." Nghiêm chỉnh chỉ chỉ vào Lâm Du, Tần Nam kháng nghị.

Hạ thấp danh dự? Bà Tần không nói gì, tức giận liếc Tần Nam, sau đó tiếp tục uống nước.

"Tiểu Nam nói đúng đó. Giá trị con người của nó hiện tại rất lớn. Không phải người tầm thường nào cũng có thể với tới được." Vào thời khắc mấu chốt, vẫn là bà nội Tần công khai bảo vệ Tần Nam. Dĩ nhiên không phải là do bà công nhận danh hiệu ảnh đế của Tần Nam nên mới làm như vậy, mà là vì Tần Nam biết cách ngăn Lý Mộng lại một cách đúng lúc.

Đừng tưởng rằng bà không thấy, thật ra Lý Mộng không hề "táy máy tay chân" với Tần Nam mà là muốn chạy đến chỗ Hứa Mạch. Đối với việc ả ta chưa từ bỏ ý định, bà nội Tần âm thầm bấu mỗi. Có đứa cháu ngoại đầu Lâm Du này rồi thì con lâu bà mới coi trọng Lý Mộng!

"Vẫn là bà nội của con "anh minh thần võ" nhất!" Lấy được sự tán dương của bà nội, Tần Nam gật đầu, không chút khách khí nói.

Cả đám không lời chống đỡ, chỉ có bà nội Tần cười vỗ Tần Nam một cái: "Chỉ có con biết cách dỗ bà nội vui vẻ."

Lý Mộng tức muốn chết. Chắc chắn là Tần gia trả đũa ả, không muốn ả dễ chịu đây mà.

"Tiểu Du à, đều là người trong nhà cùng ăn bữa cơm thôi. Con đừng quá khách khí." Bên kia, mẹ Tần thần sắc ôn hòa hướng về phía Lâm Du nói.

"Dạ." Quả thật Lâm Du không giỏi tiếp lời trường bối. Mẹ Tần đã có ý "mở đường" cho cô nhưng cô vẫn "đứng tại chỗ" không nói chuyện.

Mẹ Tần cũng không thêm đề ý, vui mừng nhìn Lâm Du, thờ dài nói: "Quả nhiên Tiểu Du rất nhu thuận, thật đúng là đứa trẻ khiến người khác yêu thích. Mẹ của cháu ngày thường mãi cứ nói với mẹ rằng con ngoan hiền thế nào. Mẹ cũng mong thằng bé Tần Nam cũng tìm được cho mẹ cô con dâu như con thì tốt biết mấy!"

"Mẹ nói đúng tâm điểm rồi đó. Chuyện con tìm vợ chị dâu giúp con lo liệu là đúng rồi. Chị dâu là bà chủ của con, chừng nào chị ấy đồng ý thì con mới có thể nói chuyện yêu đương được." Tần Nam lợi dụng đúng cơ hội xen vào nói.

"Con chen mồm vô làm gì? Con không lo cố gắng tìm bạn gái, đem trách nhiệm đây cho chị dâu mình là sao? Không biết hồi trước ai quen một đồng bạn gái ta? Khi đó sao không nghe con nói ông chủ không cho con yêu đương vậy?" Nghe Tần Nam nói xong, mẹ Tần liền giận không chỗ phát tiết. Từ nhỏ đến lớn, có mấy lần Tần Nam ngoan ngoãn nghe lời đâu. Nếu không phải hiện tại nó làm dưới trướng Tiểu Du thì không biết giờ bà đã phải lo lắng đến mức nào rồi.

"Con lén quen bạn gái lúc nào? Anh họ có thể chứng minh, con tuyệt đối vô tội!" Tần Nam nói xong liền đem Hứa Mạch đẩy ra ngoài.

"Tên "tiểu tử thối" này, đừng có mang anh họ con ra làm bia đỡ đạn. Anh họ con hiểu chuyện hơn con nhiều, cưới được Tiểu Du làm vợ khiến mọi người ai cũng hài lòng. Khi nào con dẫn cô cháu dâu tốt như chị dâu của con về thì bà mới công nhận con là đứa cháu hiếu thuận." Nghe Tần Nam nhắc tới Hứa Mạch, bà nội Tần không nói hai lời liền làm núi dựa cho cháu ngoại.

"Bà nội à, nội đừng thiên vị như vậy chứ. Sao con lại không hiếu thuận rồi? Bây giờ anh họ cùng chị dâu có thể tới nhà ăn cơm đều là công lao của con đó! Sao nội không ghi công mà lại ghi lỗi cho con rồi! Không chịu đâu!" Nơi nào có Tần Nam thì bầu không khí nơi đó sẽ rất náo nhiệt. Giờ phút này cũng không ngoại lệ.

"Nhất định phải ghi lỗi. Bởi vì mỗi lần con phạm sai lầm đều có thể làm bà nội tức chết đi được. Về phần anh họ và chị dâu con tới nhà ăn cơm, con tính lừa bịp ai đó? Nếu anh họ con không đề cập tới, sợ rằng ngay cả con cũng không về nhà nữa, có phải không? Còn dám chạy đến trước mặt nội giành công, muốn bị đánh hả?" Bị Tần Nam chọc cho tâm tình vui vẻ, bà nội Tần cố tình làm vẻ tức giận giơ tay lên muốn đánh Tần Nam.

"Anh họ, cứu mạng!" Đột ngột với bà nội Tần, Tần Nam không chút do dự lựa chọn hướng Hứa Mạch cầu cứu. Ông nội chắc chắn sẽ không giúp cậu, những người còn lại cũng không phải là đối thủ của bà nội, chỉ có anh họ mới có thể cứu cậu khỏi tay bà nội thôi.

Hứa Mạch không nhúc nhích, chỉ nhìn sang rồi lạnh lạnh nói: "Đáng đời!"

"Anh họ, sao anh có thể nhẫn tâm như vậy? Lòng ngực của em như bị anh cắm một dao, thật sâu thật đau, máu chảy đầm đìa..." Cậu cố làm ra vẻ che ngực đau ở trên ghế sa lon, vẻ mặt giống như thật thống khổ hờ.

"Tần Nam, chú có thể nhận vai diễn mảng cổ trang, tôi sẽ nói với Cố Nhiên một tiếng." Mọi người trong phòng khách ai cũng sững sờ, chỉ có Lâm Du là nghiêm túc chăm chú cho cậu thôi.

"Chị dâu ơi, chị có thể không nói chuyện." Tần Nam nghe thế nào cũng không cảm thấy những lời Lâm Du vừa nói là khen ngợi.

Ngay sau đó, chân Tần Nam bị đá một cái. Lực đạo rất lớn, đau tới mức cậu phải kêu lên.

"Không cần nói chuyện?" Hứa Mạch "tự tiểu phi tiểu(*)" nhìn Tần Nam.

(*) Như có như không.

"Không có, không có. Nếu chị dâu có lời gì thì cứ việc nói, có điều gì dặn dò thì cứ nói với em. Em bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ, tuyệt không hai lời." Ôm bấp chân bị Hứa Mạch đá trúng, Tần Nam trách móc liệt răng rút ra hơi lạnh.

Mất thấy Tần Nam biết, Tần gia cả đám bật cười. Cũng Hứa Mạch có thể trấn áp Tần Nam, từ nhỏ chính là như vậy.

Lý Mộng nhưng là một chút cũng không cười nổi. Vốn là cô nên vui vẻ, nên cao hứng Tần Nam bị trấn áp. Có thể Hứa Mạch cũng không phải là vì cô ra mặt, mà là vì Lâm Du. Vừa mới cô đều bị Tần Nam khi dễ thành như vậy, cũng không thấy Hứa Mạch giúp cô...

Bữa cơm tối này, nếu bỏ qua Lý Mộng thì tổng thể rất vui vẻ. Ông nội Tần quả nhiên rất nghe lời vợ, không hề xuj mặt xuống. Mặc dù sắc mặt có chút cứng nhắc, nhưng đây đã là điều rất hiếm thấy rồi. Những người còn lại thì không cần phải nói rồi. Có bà nội Tần làm núi dựa, thêm mẹ Tần chiều cố, Hứa Mạch cùng Tần Nam làm "tả hữu hộ pháp", chỉ có người mất mùa mới dám đắc tội Lâm Du.

Bà Tần dự định tìm cơ hội bắt lỗi Lâm Du. Kết quả là bà dứt khoát bỏ ngay ý nghĩ đó, ngoan ngoãn dùng cơm.

Thật sự anh Tần rất bất mãn. Cho dù là Hứa Mạch hay là Tần Nam, anh cũng chẳng thể nào thích được. Thấy em họ của mình bị đất nạt, anh rất bức bối. Nhưng cùng lắm anh cũng chỉ là phản từ không có tiếng nói, nếu không muốn nói là bị xem như không khí.

"Đây nè Tiểu Du, con ăn nhiều một chút." Trên bàn cơm, chén trước mặt Lâm Du là chất thức ăn cao nhất. Một bên là bà nội Tần gấp cho cô, bên còn lại mẹ Tần cũng không khách khí. Sao cô có thể ăn hết đây trời!

Hiển nhiên vấn đề này không cần Lâm Du phải suy tính. Biết rằng cô đã no, Hứa Mạch tự nhiên trút đồ ăn từ chén của cô sang chén của hấn, rồi nhanh chóng "tiêu diệt" hết tất cả số thức ăn đó.

Bà nội Tần cùng mẹ Tần hiểu ý cười một tiếng, nhìn Lâm Du với ánh mắt từ ái. Quả nhiên Hứa Mạch rất thích cô vợ bé nhỏ này, thế thì phải cố gắng nhanh chóng sinh một đứa bé khang khinh mới được.

Bị hai vị trưởng bối nhìn chăm chú như vậy, sắc mặt Lâm Du đỏ ửng, dần cúi thấp đầu xuống.

Tình cảnh này quá mức nhút nhát, cơ hồ Lý Thiên muốn bẻ gãy đôi đũa trong tay ngay. Người ngồi ở vị trí đó vốn là ả. Nếu ả mà không rời đi thì còn lâu Lâm Du mới có cơ hội chen chân vào.

Giờ phút này, sắc mặt của Lý Mộng rất khó coi và đương nhiên là Tần Nam thấy được. Cậu rất có ý vị nâng ly hướng về phía ả một cách khiêu khích và thị uy.

Lý Mộng buông đũa vang lên một tiếng "ba". Đúng là khinh người quá đáng mà!

"Tiểu Mộng, nếu con ăn xong rồi thì về phòng trước đi." Vẫn do bà Tần ngăn cản Lý Mộng nổi tính tiểu thư lên. Nếu để cho ả làm ầm lên vào lúc này thì bà không con mặt mũi mà lưu ả lại nơi này nữa.

Mặt ả nhăn nhó nhưng cuối cùng vẫn cố gắng gượng cười. Ngồi yên tại vị trí, nhỏ nhẹ nói: "Con vẫn chưa ăn xong."

Tần Nam cười khinh thường, tuy không lớn nhưng cũng đủ khiến mọi người trong bàn ăn nghe thấy.

Lý Mộng âm thầm nghĩ rằng, đề nén lửa giận, cố nín cười. ả sẽ không để cho Tần Nam được như ý nguyện, tuyệt đối không rời đi một cách dễ dàng được. ả cứ ngồi lì ở chỗ này đó, xem ai làm gì được ả.

Đối mặt với hành động này của Lý Mộng, cả nhà họ Tần cũng không biết nói gì. Thế rồi cuộc ả đã ăn cơm xong chưa? Nếu chưa ăn xong thì ả buông đũa làm gì? Làm bộ mặt đó cho ai xem? Nếu không ăn thì biến, họ Tần tuyệt không giữ người lại.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72

"Cô Lý, nếu như cô cảm thấy thức ăn không vừa miệng, mời cô xuống bàn, không cần phải miễn cưỡng chính mình như vậy." Bà nội Tần nhẹ nhàng "góp ý".

Lý Mộng ngẩng đầu lên, thức ăn mới vừa cho vào trong miệng giờ nuốt cũng không được mà nhả ra cũng không xong. Lần này ả trở về, bà nội Tần không còn thân mật kêu qua một tiếng "Tiểu Mộng" nữa, mỗi lần thấy đều gọi ả là "cô Lý", lịch sự nhưng xa cách.

Lần này trở về, ả muốn cải thiện mối quan hệ tốt đẹp với bà nội Tần như lúc xưa. Nhưng trước mắt thì hiệu quả quá nhỏ. Bà nội Tần đã ghi hận ả, không thêm quan tâm ả lấy lòng thế nào.

Giờ này bị Bà nội Tần đuổi ngay trước mọi người, Lý Mộng trầm mặc một chút, nước mắt lưng tròng nhìn về phía bà nội Tần: "Bà ngoại, con..."

"Hình như cô Lý kêu sai rồi. Tôi không phải bà ngoại của cô Lý. Nếu muốn cô Lý có thể gọi tôi là "bà nội Tần". Lúc mới bắt đầu, Lý Mộng gọi là "bà nội Tần". Nhưng về sau, vì ả có phát sinh tình cảm với Hứa Mạch nên ả chuyển sang gọi bà là bà ngoại. Lúc trước bà không thêm để ý, nhưng hiện nay thì không được.

Lần này Lý Mộng thật sự khóc. Lần này ả bất chấp, mặc kệ tình huống có phù hợp hay không.

Tình cảnh lúc này rất khó coi. Sắc mặt bà nội Tần hoàn toàn trầm xuống, mắt hướng nhìn sang bà Tần.

"Cha, mẹ, mọi người, thật xin lỗi. Con mang nó trở về phòng trước." Bà Tần cũng không nghĩ tới Lý Mộng sẽ khóc vào lúc này. Bà nhanh chóng lùi cánh tay Lý Mộng đi lên lầu.

Lý Mộng không muốn rời đi. ả rất muốn nghe theo lời cô mình, tiếp tục dùng bộ dáng đoan trang, miệng thì mỉm cười ngồi nơi đó nhưng giờ thì ả không nhận được nữa rồi. Oan uổng quá mà! ả chỉ hận hiện tại không thể đuổi Lâm Du đi ngay lập tức thôi.

Hất tay bà Tần ra, Lý Mộng cố chấp ngồi đó, sau đó la ầm lên: "Người đi phải là cô ta!"

Người mà ả chỉ là Lâm Du. Lúc này ông nội Tần tức giận vỗ bàn một cái, mặt tối sầm lại giáo huấn: "Thật quá quắc!"

"Ông ngoại nói đúng. Cô ta đúng là quá quắc mà! Cô ta dựa vào cái gì mà gả cho Hứa Mạch? Dựa vào cái gì ngồi ở chỗ này? Cô ta thừa lúc vắng mà vào, bất quá cũng chỉ là đồ thay thế. Nếu không phải em gái cô ta hại thì Hứa Mạch đâu có vì xảy ra tai nạn xe cộ mà biến thành người thực vật nằm trên giường lâu như vậy chứ! Căn bản cô ta không xứng ngồi ở chỗ này!" Tâm tình Lý Mộng có chút kích động, nói toàn những lời khó nghe. Cô ta bây giờ như "oán phụ", hoàn toàn khác lạ với hình tượng ả gây dựng trước kia.

"Cô ấy không xứng, cô xứng sao?" Hứa Mạch lạnh lùng mở miệng, giọng điệu châm chọc và khinh thường.

"Hứa Mạch!" Lý Mộng không cam lòng xoay người nhìn hắn, chỉ vào Lâm Du mà giải thích: "Em tận mắt thấy cô ta nhận chi phiếu, đồng ý rồi đi. Cô ta đến bên anh chỉ vì tiền."

"Chi phiếu?" Tần Nam kinh ngạc lên tiếng. Có ý gì? Lý Mộng cho chị dâu chi phiếu? Đừng đùa chứ!

"Không sai, chính là chi phiếu." Lý Mộng hít sâu một cái ổn định lại tâm tình, giọng trấn định: "Ông ngoại, bà ngoại, hôm nay cũng không phải là lần đầu tiên cháu và người phụ nữ này gặp mặt. Ngày đó khi mới trở lại thành phố D, con đã tình cờ gặp cô ta ở vườn bách thú. Lúc ấy con có đưa cho cô ta một tấm chi phiếu với số tiền không nhỏ, cô ta cũng đã nhận lấy nhưng đến bây giờ lại không chịu rời khỏi Hứa Mạch."

"Thật sao?" Tần Nam kinh ngạc há to miệng. Cậu nhìn Hứa Mạch rồi lại nhìn sang Lâm Du một chút, cuối cùng vẫn không thể nhận được lòng tò mò hỏi: "Chị dâu ơi, cô ta cho chị bao nhiêu tiền? Đủ mua một bộ quần áo không?"

Vốn Lý Mộng cho là sau khi ả nói ra sự thật này thì thái độ của người Tần gia đối với Lâm Du sẽ thay đổi. Nhưng câu hỏi của Tần Nam đã giúp Lâm Du giải vây trong chớp mắt, thậm chí còn gián tiếp cười nhạo và châm biếm ả. Thật bực mình mà!

"Tần Nam! Anh không thể im miệng được hả?" Gần như nghiêng răng nghiêng lợi, Lý Mộng hét Tần Nam.

"Không thể." Cậu ương ngạnh trả lời, cuồng vọng nhìn Lý Mộng: "Đây là nhà của tôi, cô dựa vào cái gì mà dám bảo tôi im miệng?"

"Vậy thì anh đừng có chen mồm vào khi người khác đang nói chuyện." À chỉ có thể nhận thua trước sự vô si của Tần Nam. Nhìn thái độ của mọi người, à hạ quyết tâm phải hạ bệ Lâm Du cho bằng được: "Thế nào? Bị tôi nói trúng tim đen nên không nói được gì hả?"

Sau khi nghe mấy lời Lý Mộng khiêu khích Lâm Du, Tần Nam đành nuốt vào mấy lời cậu dự định nói tiếp. Cậu vẫn còn nhớ những lời anh họ nói, à mà chọc vào chị dâu thì chỉ có nước chịu thất bại một cách thảm hại.

"Tôi đã nói số tiền đó tôi thay cô quyên góp vào quỹ trợ cấp người nghèo khó ở vùng núi rồi mà. Nếu cô cần bằng chứng thì có biên lai bên trong túi xách của tôi này." Lâm Du đáp trả lại như Lý Mộng mong muốn nhưng nội dung cô nói lại không phải những điều Lý Mộng muốn nghe.

"Quyên góp cái gì chứ? Tôi quyên góp lúc nào? Cô bớt nói hươu nói vượn đi, tính đánh lừa dư luận à!" Lý Mộng thất kinh trong lòng nhưng khuôn mặt vẫn lộ vẻ không tin. Lâm Du thật sự đem tiền đi quyên góp sao? Không thể nào! Đó cũng không phải là số tiền nhỏ!

Lâm Du không trả lời. Cô đứng dậy lấy túi. Khi nghe Hứa Mạch nói muốn đến nhà họ Tần ăn cơm, cô liền cố ý bỏ biên lai vào túi xách để đối phó chiêu này của Lý Mộng. Thật không may, những điều à và bà Tần bàn bạc lúc nãy cô đều nghe được và cô đã có dự tính trong lòng rồi.

Chờ đến khi Lâm Du đem biên lai ra, bà nội Tần trực tiếp cầm lấy. Sau khi nhìn thấy số tiền, bà kinh ngạc một chút. Số tiền thật sự rất lớn!

Ông nội Tần cùng những người khác sau khi thấy được biên lai, ai cũng nhất thời thay đổi sắc mặt. Cho tới bây giờ bọn họ vẫn không biết, nhà họ Lý lại cho Lý Mộng nhiều tiền xài vặt đến mức độ này.

"Ha ha ha ha!" Sau khi Tần Nam nhìn biên lai, cậu không khách khí cười ra tiếng: "Tôi dám cam đoan, con số này tuyệt đối không phải là Lý Mộng cho. Nhất định là của chị dâu rồi!"

Thấy mọi người thay đổi sắc mặt, à liền nhận ra có cái gì đó không đúng. Chờ đến Tần Nam hô ra miệng, đột nhiên à kịp phản ứng, chớp đoạt lấy biên lai.

Nhưng sau khi nhìn thấy con số trên đó, à khiếp sợ tới mức choáng váng: "Sao lại có thể... Sao lại nhiều như vậy?"

Đến lúc này Lâm Du mới làm như "thấy có gì đó không đúng", cô cầm lấy biên lai kiểm tra. Cô há hốc mồm rồi bình tĩnh lại: "Xin lỗi, tôi lấy nhầm, đây là biên lai của tôi quyên góp. Cô chờ một chút, của cô là tờ khác."

"Phốc xuy..." Tần Nam không nhịn được bật cười, giờ ngón tay cái lên trước Lâm Du. Hèn gì anh họ không lo lắng chị dâu sẽ bị khi dễ. Đúng là thâm hậu mà!

Hứa Mạch cũng giương khóe miệng lên. Chống lại ánh mắt nghi ngờ của mọi người, hắn giải thích rõ: "Tâm tính Tiểu Du lương thiện, cô ấy làm rất nhiều việc thiện chỉ là không để lại danh tính thôi."

"Thì ra là như vậy." Mặc dù vẫn kinh hãi với con số khổng lồ mà Lâm Du quyên góp nhưng đương nhiên bà sẽ không biểu hiện rõ ràng trên mặt. Vỗ ngực cười một tiếng, giọng bà nội Tần đầy kiêu ngạo: "Thật là đứa bé ngoan, không hổ là cháu dâu nhà của chúng ta! Đủ "thô bạo"!"

"Không sai." Ông nội Tần cũng gật đầu theo. Vừa rồi ông đã nhìn kỹ, tên người quyên góp kia cũng không phải là "Lâm Du" mà là "Lâm An Yên". Lâm An Yên là ai đương nhiên ông nội Tần biết rõ, thế nên ông càng cảm thấy Lâm Du là người con gái tốt. Phần này hiểu tâm này cực kỳ đáng quý.

"Đã sớm nghe nói Tiểu Du là một đứa bé hiền lành nhưng đến hôm nay mới tận mắt thấy rõ." Mẹ Tần đứng lúc tiếp lời, quay đầu nhìn Lâm Du: "Tiểu Du, con quyên góp đến chỗ nào? Nói cho mẹ ba nghe, nhất định cậu mẹ sẽ quyên góp."

"Là quỹ ngân sách An Yên." Đây là lần đầu tiên cô nói cho người khác biết, cô ngậm vì ông nội mà lập quỹ ngân sách này. Nếu như mẹ Tần thật nguyện ý góp tiền, Lâm Du vô cùng hoan nghênh.

Quỹ An Yên chỉ được đưa đến địa phương thực sự gặp khó khăn. Về điểm này Lâm Du rất chú tâm.

"Quỹ An Yên?" Lúc đầu mẹ Tần hơi nghi ngờ, nhưng khi nghĩ lại bà lại bình tĩnh đại ngộ. Lúc này bà càng quyết tâm muốn quyên tiền.

Ông bà nội Tần cũng cực kì ủng hộ hành động của mẹ Tần, ông bà cũng không chút nghĩ ngợi biểu minh mình cũng muốn góp tiền.

Hai vị trưởng bối đã lên tiếng muốn quyên góp, hậu bối bọn họ có thể im lặng sao! Mặc kệ là bao nhiêu, nhưng nhất định phải có một tiếng nói. Người thông minh thoáng cái liền nghĩ đến hàm nghĩa của hai chữ "An Yên" này nhưng đương nhiên họ không tình nguyện quyên tiền, chỉ nói suông là sẽ quyên góp nhưng không nói ra con số cụ thể là bao nhiêu cả.

Thật ra quyên nhiều hay quyên ít Lâm Du cũng không coi trọng. Nếu có nhiều người quyên góp thì sẽ càng giúp được nhiều đồng bào khó khăn hơn. Những người không tình nguyện quyên thì cô ghi nhận sự chú ý của họ vậy.

Lý Mộng mờ mịt nhìn bầu không khí trong phòng. À đang nắm trong tay tờ biên lai mà Lâm Du đưa cho, nhìn hai chữ "Lý Mộng" trên đó à chỉ cảm thấy lòng tràn đầy tức giận, xé nát nó ngay trước mặt mọi người.

"Cô lừa gạt ai đấy? Cô tưởng tùy tiện lấy ra một tờ giấy rách là có thể chứng minh cô đem tiền của tôi đi quyên góp sao? Còn có tấm biên lai kia, con số lớn quá mức giả tạo, tính lừa bịp kẻ si đần hả? Đừng tưởng rằng chỉ có cô biết làm việc thiện, tôi cũng biết! Tôi có thể khẳng định trên thế giới này không

hề tồn tại cái gọi là "quỹ An Yên" gì gì đó. Tất cả đều là do cô ta tự mình thuê đặt nên!" Trừ bà Tần và con trai bà ta đồng ý với Lý Mộng ra thì những người còn lại đều không tin.

Bọn họ chưa từng nghe qua "quỹ An Yên" này. Nếu không vì giữ thể diện thì bà Tần và anh Tần sẽ không đưa chi phiếu ra.

"Ngu si!" Biết được Lâm An Yên chính là ông nội của Lâm Du, Tần Nam so với ai khác càng tin tưởng có quỹ này tồn tại. Hướng về phía Lý Mộng liếc mắt, Tần Nam giọng đầy áp giễu cợt, "Chính cô kiến thức nông cạn, liền nói trên cái thế giới này không tồn tại? Có chút thông thường có được hay không?"

"Quỹ An Yên thật sự tồn tại." Không có coi thường Bà Tần cùng Tần đường ca nghi ngờ, Hứa Mạch ngồi thẳng, cười nói, "Do chính tay tôi làm thủ tục, có hồ sơ ở cơ quan có thẩm quyền. Nếu như ai không tin thì có thể gọi điện thoại điều tra."

Hứa Mạch cười, giọng điệu bình thản. Bà Tần cùng anh Tần lúng túng ho nhẹ hai tiếng, quay đầu lại. Nếu như là Hứa Mạch hỗ trợ sắp lập tổ quỹ ngân sách, kia liền không có gì thật là kỳ quái rồi, nhất định là chuyện thật.

Liếc mắt nhìn thấu suy nghĩ của bà Tần cùng anh họ, nụ cười trên môi Hứa Mạch càng sâu, tiếp tục nói: "Tiền là của Tiểu Du, không liên quan gì tới tôi."

"Hứa Mạch, nói nhiều tắt nói hớ. Nếu như anh không khẩn cấp muốn bảo vệ người phụ nữ này, muốn giữ danh tiếng tốt cho cô ta đến vậy thì có lẽ tôi sẽ tin. Nhưng bây giờ thì..." Giống như bắt được sơ hở trong lời nói của Hứa Mạch, Lý Mộng đắc ý nâng cằm: "Anh nói người phụ nữ này làm ra tiền? Ai tin?"

"Tôi tin!" Tần Nam dùng vẻ mặt trịnh trọng trả lời Lý Mộng, kèm theo đó là cái gật đầu chắc chắn.

Lý Mộng bĩu môi, ả lười tranh cãi với Tần Nam. Tần Nam chính là nói nhảm, cố ý đối nghịch với ả, muốn ả cảm thấy khó chịu thôi.

"Tôi thấy có một số người lỗ tai họ chỉ chung cho đủ các bộ phận thôi chứ không dùng để nghe. Hay nói đúng hơn là họ giả bộ không nghe thấy, cố tình muốn gây chuyện phá rối, để nhà chúng tôi không được an bình." Lý Mộng cho là không để ý tới Tần Nam sẽ tôn lên sự cao ngạo của ả, không nghĩ rằng lại bị Tần Nam mạnh mẽ châm chọc.

"Tần Nam, coi như tôi xin anh, làm ơn cư xử như một người đàn ông được không? Đừng có "âm dương quái khí" làm nhục người khác như vậy." Lý Mộng cố gắng hết sức điều chỉnh tâm trạng, đề lừa giận xuống: "Tốt lắm. Tự anh nói lại xem, điều gì mà anh vừa mới nói mà tôi không để mắt đến?"

Cậu chỉ chờ những lời này. Tần Nam vênh mép, trong mắt lóe lên vẻ đắc ý: "Tôi nói chị dâu là bà chủ của tôi. Hàm ý của câu nói này dám hỏi cô Lý có nghe hiểu được không? Tôi - tân ảnh đế, "cây rặng tiền" của giải trí Thần Thiên, là nghệ sĩ dưới tay của chị dâu, tôi kiếm sống ở công ty của chị dâu. Cô làm ơn lắng tai nghe cho rõ, là chị dâu, không phải anh họ. Tôi nói thẳng thừng như vậy, cô làm ơn đừng có giả bộ không nghe thấy nữa?"

Dĩ nhiên là người nhà họ Tần biết Lâm Du là tổng giám đốc của Thần Thiên. Bất kể Lâm Du dựa vào bản lĩnh của mình hay là dựa vào Hứa Mạch nên mới có thể đi tới độ cao này, bọn họ cũng không để ý. Chỉ cần Lâm Du ngồi yên vị trí đó, Thần Thiên chính là của Lâm Du, ai cũng không chỉ trích được.

Vì vừa mới về nước nên ả chưa nghe ai nói qua chuyện này. ả chỉ đơn thuần biết Lâm Du là vợ của Hứa Mạch thôi. Về phần Lâm Du có thành tựu hay địa vị gì, hết thảy ả đều không quan tâm.

Lúc này ả có nghe Tần Nam rêu rao Lâm Du là bà chủ, nhưng ả cho rằng đó chỉ là do cậu muốn lấy lòng Lâm Du nên mới thuận miệng nói thế. Dù sao hiện nay Lâm Du là vợ trên danh nghĩa của Hứa Mạch, Tần Nam lấy lòng là chuyện bình thường.

Giờ phút này đột nhiên nghe Tần Nam tận lực nhấn mạnh Lâm Du là bà chủ của công ty giải trí Thần Thiên, Lý Mộng sửng sốt: "Có ý gì? Hứa Mạch đem công ty đưa cho Lâm Du rồi hả?"

Tần Nam trực tiếp bị chọc phát cười. Nhìn Lý Mộng giống như đũa ngọc, thờ dài một hơi, lắc đầu một cái, không lên tiếng nữa.

"Không phải tôi đưa. Thần Thiên là do Tiểu Du tự mình bỏ vốn thu mua, cuối cùng ngồi lên vị trí tổng giám đốc. Giải trí Thần Thiên không liên quan gì tới tôi, tôi cũng không có quyền lên tiếng, tất cả đều do Tiểu Du toàn quyền làm chủ." Mặc kệ những người ở đây có tin hay không, Hứa Mạch chỉ có thể nói như vậy.

"Chuyện này con có nghe. Quả thật Tiểu Du rất có bản lĩnh, ngay cả ông nội Hứa gia cũng khen không dứt miệng luôn!" Mẹ Tần rất biết cách làm người. Cho dù những điều Hứa Mạch nói không phải thật thì bà vẫn sẽ ủng hộ. Chẳng những thế, bà còn tranh thủ "dắt vàng" cho Lâm Du: "Đúng rồi, nghe nói Tiểu Du còn được mời tham diễn phim điện ảnh quốc tế mới nữa. Lúc nào thì chiếu vậy Tiểu Du? Nếu được con giữ lại cho mẹ vài vé nhé. Mẹ của con đã giới thiệu cho mẹ nghe rất nhiều lần, đến nỗi mẹ cũng muốn xem ngay lập tức luôn."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73

"Vị đạo diễn quốc tế nào vậy?" Ông nội Tần không thích xem phim nhưng còn ba Tần vì Tần Nam lựa chọn diễn xuất nên cũng có chút tìm hiểu. Đạo diễn nổi danh trong nước ông đều biết cả, ngay cả những vị đạo diễn lớn ngoài nước ông cũng có nghiên cứu kĩ lưỡng một phen.

Mẹ Tần cười, tự hào nói lên tên đạo diễn. Mặc dù trong miệng bà không ủng hộ Tần Nam tiến vào giới nghệ sĩ nhưng bà rất thích xem điện ảnh. Tên vị đạo diễn kia tựa như sấm bên tai vậy, bà không thể không biết.

Đầu tiên ba Tần rất kinh ngạc, ngay sau đó ông nhìn về phía Lâm Du gật đầu một cái: "Quả thật không tệ. Xem ra con có tiền đồ hơn so với tên "tiểu tử thời" ảnh đế này rồi."

"Ba, ba nói gì vậy? Chỉ là hình tượng của con không phù hợp với nhân vật trong phim thôi." Thân là ảnh đế, Tần Nam rất nhạy cảm trong việc có người nghi ngờ về thực lực của mình.

Ba Tần nhìn Tần Nam, không lên tiếng, trên mặt ông hiện rõ hai chữ "không tin".

Tần Nam chán nản suy sụp xuống mặt, nghiêng đầu nhìn về phía Lâm Du: "Chị dâu, em là một ảnh đế có năng lực mà, đúng không?"

"Ừm." Đối với thực lực và danh tiếng của cậu, Lâm Du không hề nghi ngờ. Cô thẳng thắn nói: "Họ chỉ quay bóng lưng và một bên mặt của con thôi."

"Không thể nói như vậy. Con là khách mời đặc biệt. Hơn nữa còn là do vị đạo diễn quốc tế đã xem con thi đấu trong cuộc thi dương cầm quốc tế chỉ đích danh. Vì chuyện này mà đạo diễn lớn ấy còn có ý bay tới thành phố D, sau khi hẹn gặp con lại thành tâm mời, hết lòng thuyết phục cho đến khi con đồng ý. Tiểu Du, mẹ dám nói rằng trên đời này không có người thứ hai nhận được loại đãi ngộ này đâu." Mẹ Tần cực kì sùng bái Lâm Du.

Chuyện cô là tổng giám đốc của Thần Thiên, mẹ Tần không đưa ra đánh giá gì. Nhưng việc Lâm Du đoạt quán quân cuộc thi dương cầm tầm cỡ quốc tế, hơn nữa còn được đạo diễn lớn mời đóng phim, đó hoàn toàn là thực lực cá nhân, không hề dính líu đến Hứa Mạch. Đúng rồi, Lâm Du còn được Hoàng tiền bối nhận làm học trò, đó cũng niềm vinh dự cực lớn.

"Quả thật. Để bày tỏ Tẩu tham diễn phim mới quốc tế chuyện này, đúng là ít có. Ít nhất em không có nghe vị đạo diễn kia đại tìm một vai phụ, lại sẽ nhọc lòng như vậy, thành ý mời. Hơn nữa em còn nghe nói, vị đạo diễn kia vô cùng hài lòng với diễn xuất của chị, hình như ông ấy còn đặc biệt sản xuất một bộ phim ca nhạc danh riêng cho chị dâu đấy. Nói đến các kế hoạch quay phim mới, dĩ nhiên Tần Nam sẽ bắt được tin nhanh nhất. Hơn nữa, cậu còn có ý tưởng xin vai phim này, vai chính hay vai phụ đều không là vấn đề.

"Thật sao? Tiểu Du thật là giỏi!" Càng nghe Tần Nam nói bà nội Tần càng mơ hồ.

"Tạm thời con còn chưa nghe nói." Mặc dù biết là Tần Nam sẽ không nói dối nhưng cô vẫn không tin vào tin này lắm.

"Đều là gạt người. Không chừng là ai đó có ý thả tin tức giả cũng không chừng." Lý Mộng cũng không tin Lâm Du lại lợi hại như vậy. Trong mắt ả, Lâm Du ngoại trừ rất xinh đẹp ra thì chỉ là một khối băng di động, làm như người khác thiếu nợ cô ta mấy đời không trả vậy, một nụ cười cũng không thấy.

"Tôi nói này, cô không ngậm cái miệng mình được hả? Gia đình chúng tôi đang nói chuyện, không đến phiên người ngoài như cô chen miệng vào đâu. Nếu không biết gì thì đừng có mà tài lanh." Tần Nam bị ả chọc tức điên lên rồi.

"Bộ mấy người tưởng tôi muốn ở đây nghe mấy người khen người phụ nữ này chắc!" Lý Mộng mất hết kiên nhẫn.

Có lẽ là do Hứa Mạch quá bảo vệ Lâm Du, hoặc giả là Tần Nam quá hùng hổ dọa người chạm đến lòng tự ái của ả, khiến thần kinh ả bị căng hết cỡ. Nếu tất cả mọi người đều hướng về phía Lâm Du thì tại sao ả phải lấy lòng họ chứ!

"Vậy thì mời cô Lý lên lầu thu thập hành lý, lập tức rời khỏi Tần gia." Bà nội Tần vì nể tình quan hệ thông gia giữa hai nhà Tần – Lý nên mới châm chước cho ả hết lần này đến lần khác, nhưng hiện tại bà không còn nhịn được nữa rồi.

Tần Nam huyết sáo, vỗ tay ủng hộ. Theo ý của cậu thì không nên để ả bước vào nhà họ Tần nửa bước. Quan hệ thông gia thì thế nào? Lúc không cần nể mặt thì cần gì phải nương tay chứ!

Nụ cười trên mặt Hứa Mạch không thay đổi, thật giống như cái gì hấn cũng không nghe thấy, thậm chí còn rót nước cho Lâm Du.

Cảnh tượng này đã kích thích đến thần kinh của Lý Mộng. Hung tợn cắn răng, Lý Mộng đứng lên, đưa tay muốn hất bàn. Nếu người nhà họ Tần đã không nể mặt mũi của ả thì nể mớ gì ả phải nhẫn nhịn họ!

Nhưng hai tay ả lại bị giữ lại. Bà Tần cùng anh Tần đồng thời hướng về phía ả lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc. Cái Lý Mộng mất không chỉ là mặt mũi nhà họ Tần mà còn là mặt mũi của hai mẹ con bọn họ, mặt mũi của nhà họ Lý.

"Cần rồi!" Giọng ông nội Tần lạnh lùng, vỗ bàn quát lên: "Đi ra ngoài!"

Bà Tần cùng anh Tần vội vàng đứng lên, nài ép lời Lý Mộng đi. Thấy ả muốn gào thét, anh Tần bèn dùng tay bịt miệng ả lại.

Không còn Lý Mộng, không khí trên bàn cơm càng trở nên vui vẻ hòa thuận. Nhất là bà nội Tần cùng mẹ Tần, mẹ chồng nàng dâu hai người hỏi Tần Nam tới tập về bộ phim mới. Ngay cả ông nội Tần và ba Tần cũng sinh ra chút hứng thú.

Lâm Du thật sự không biết chuyện này, thấy Tần Nam nói rất trôi chảy liền nghiêng đầu nhìn Hứa Mạch. Nếu như Tần Nam biết thì chắc chắn Hứa

Mạch cũng biết chuyện này.

"Đúng là anh có nhận được điện thoại, nhưng tạm thời còn chưa thỏa thuận được, có thể sẽ không thương lượng được." Vậy nên Hứa Mạch mới không nói cho Lâm Du biết.

Lâm Du gật đầu, không hỏi nhiều nữa. Nếu Hứa Mạch nói không có cách nào thương lượng thì nhất định có vấn đề. Về phần là vấn đề gì thì Lâm Du không quan tâm. Cô chưa từng nghĩ tới việc trở thành ngôi sao, vậy nên có đóng phim hay không đối với cô không quan trọng.

"Tại sao không thể thương lượng? Em nghe nói chuyện này đã được đưa lên giới truyền thông, không lâu nữa sẽ tuyển người mà!" Nghe Hứa Mạch trả lời xong, Tần Nam nóng lòng quay đầu hỏi.

Tần Nam vẫn cho là anh lấy được tin tức tốt. Nhưng nghe những lời anh họ của mình nói xong cậu phát hiện hình như có điều gì đó cậu chưa được biết thì phải.

Hứa Mạch không nói gì cả. Chuyện này không có quan hệ lớn với Tần Nam, không cần đưa nó trở thành đề tài trò chuyện hiện tại.

"Rốt cuộc là tại sao? Anh họ nói cho em biết đi!" Hứa Mạch không trả lời là Tần Nam càng thêm nghi ngờ.

"Đúng vậy, rốt cuộc là tại sao? Tiểu Mạch, con nói cho mẹ ba nghe một chút. Nguồn vốn có vấn đề hay là sao vậy con? Nếu quả thật là do nguồn vốn thì nhà chúng ta có thể tài trợ mà. Hay là kịch bản xuất hiện sơ suất? Chúng ta có thể tìm người khác viết..." Ai cũng đều muốn biết nguyên nhân. Trong đó mẹ Tần là cuồng cuồng nhất.

"Là vấn đề diễn viên chính." Thấy mọi người muốn biết, Hứa Mạch bèn nói ra.

"Không phải Tiểu Du làm nữ chính hả? Bộ phim này làm riêng cho Tiểu Du mà, không phải sao?" Bà nội Tần hỏi lại. Nếu như không phải vì là bộ phim dành riêng cho Lâm Du thì bọn họ không cần phải quan tâm nhiều.

"Không phải. Chắc chắn Tiểu Du là nữ chính, đạo diễn đã quyết định. Vấn đề là vai nam chính."

"Không tìm được người thích hợp sao? Em được nè!" Tần Nam không hề khách khí, mặt dày tự tiến cử.

"Không có chuyện của con. Tránh qua một bên đi!" Mẹ Tần tức giận liếc mắt Tần Nam ánh mắt sáng quắc nhìn Hứa Mạch, chờ hắn nói tiếp.

Tần Nam đáng thương rụt cổ lại, nháy mắt nhìn hướng Hứa Mạch. Cậu không tin mình không diễn được vai nam chính.

"Vai nam chính bị điểm tên là con, cho nên..." Trước bao nhiêu cặp mắt nhìn vào mình, hắn muốn không trả lời cũng khó.

Sau khi nghe câu trả lời của hắn, mọi người đều trở mặt ghen ghét, ngay cả Tần Nam cũng quên phản ứng. Bọn họ không có nghe lầm chứ?

Lâm Du lại là người thứ nhất hoàn hồn lại. Cô mờ mịt nhìn Hứa Mạch một cái, thử dò xét nói: "Thật sao?"

"Ừm. Cũng như em vậy, anh không thích diễn xuất thế nên anh liền từ chối." Vì là Lâm Du hỏi nên Hứa Mạch trả lời cặn kẽ: "Anh có thương lượng với đạo, nếu như chỗ của ông ấy không có người thích hợp thì có thể chọn Tần Nam. Chú ấy đủ sức diễn tốt vai diễn này!"

"Không sai không sai. Chọn em, chọn em, em nguyện ý." Rốt cuộc Tần Nam cũng phản ứng. Cậu cũng không ngại việc mình là người thứ hai, người được chọn đầu tiên là anh họ nên cậu không hề cảm thấy mất mặt.

Bất đắc dĩ nhìn Tần Nam đang rất hào hứng, Hứa Mạch thật sự không muốn hắt chậu nước lạnh này chút nào, nhưng hắn lại không thể không nói thật: "Đề nghị của anh bị phủ quyết, đối phương không chấp nhận."

Tần Nam cười khanh khách. Sao lại bị cự tuyệt? Đừng tàn khốc như thế chứ, cậu còn chưa kịp diễn thử mà!

Trên mặt ba Tần hiện lên dòng chữ: "Không có tiền đồ". Làm ảnh đế thì thế nào? Cũng không thể diễn được vai nam chính không phải sao!

Mẹ Tần đồng tình sờ sờ đầu Tần Nam: "Không việc gì, lần sau con lại cố gắng, khẳng định còn có cơ hội."

Tần Nam có thể khẳng định, cậu bị cự tuyệt không phải vì lý do năng lực diễn xuất. Vị đạo diễn ấy chọn anh họ chắc chắn vì anh họ có điểm gì đó mà người khác không thể thay thế rồi.

"Không diễn thì không diễn, chúng ta cũng không thiếu tiền." So sánh với những người còn lại, ông nội Tần là bình tĩnh nhất. Trong quá khứ, nếu có ai dám nói với ông rằng có người muốn mời Hứa Mạch đóng phim, khẳng định ông sẽ đánh người đó. Nhưng hiện nay, bởi vì có tiền lệ là Tần Nam không nghe lời này, tư tưởng của ông cũng thoáng lên không ít.

"Nếu không thích thì không cần miễn cưỡng. Thời đại bây giờ cũng khác rồi, nếu Tiểu Mạch thích làm gì thì cứ làm cái đó, không cần phải cố kỵ điều gì cả." Bà nội Tần rất ủng hộ. Bọn nhỏ có cuộc sống riêng của bọn nhỏ, không thể đem lỗi tư tưởng của đời trước mà áp đặt lên chúng được.

Tần Nam không biết dùng từ ngữ gì để diễn tả cảm xúc của mình lúc này. Ôi trời ơi, sao lại bất công với cậu thế này không biết! Ban đầu cậu muốn tiến vào giới giải trí, cậu phải một mình ở bên ngoài phiêu bạt nhiều năm. Nhưng anh họ thì lại được cô vũ tham gia là sao? Trái tim của cậu rất đau, chỉ muốn

im lặng như thế thôi...

Lúc hai vợ chồng Hứa Mạch ra về thì đã gần 9 giờ tối. Com nước xong, hai người lại bị ông bà nội Tần giữ lại, trò chuyện một lúc lâu rồi mới được cho về.

Bởi vì trước khi đi Tần Nam một câu hỏi, giờ phút này Hứa Mạch sắc mặt cũng không phải rất tốt. Cho đến cho xe chạy rồi đi Tần gia, Hứa Mạch cũng không nói gì.

"Tôi chưa từng nghĩ sẽ tham gia xuất diễn bộ phim này." Cảm nhận được tâm tình Hứa Mạch vui thích, Lâm Du lên tiếng nói. Cô nói đúng những điều cô nghĩ trong lòng.

"Ừm." Hứa Mạch nhẹ nhàng gật đầu, nhưng sắc mặt hắn vẫn không khá hơn chút nào hết. Hắn vẫn đang suy nghĩ đến câu hỏi của Tần Nam.

Tần Nam hỏi Hứa Mạch, nếu như Lâm Du nhận lời đóng bộ phim này, hẳn chắc chắn có thể nhìn người đàn ông khác trở thành nam chính đứng bên cạnh Lâm Du cho dù chỉ là trong phim ảnh thôi không?

Dĩ nhiên là Hứa kiên quyết không cho phép, cũng không đồng ý. Nhưng ngay sau đó hắn lại nghĩ đến một vấn đề khác. Hắn làm như vậy chắc chắn sẽ hủy diệt cơ hội phát triển vốn nên thuộc về Tiểu Du.

Sau khi làm lễ thành hôn, rõ ràng hắn đã tự hứa với lòng mình rằng sẽ đem mọi thứ tốt nhất dâng cho Lâm Du. Nhưng bây giờ thì sao? Hắn lại tự tay ngăn chặn cơ hội phát triển của cô.

"Trước kia tôi đồng ý tham gia bộ phim kia là vì tôi chỉ diễn vai phụ - nhân vật chỉ ngồi đàn dương cầm, với tôi mà nói cũng không phải việc khó, cho nên tôi nhận lời. Nhưng bộ phim này tôi sẽ phải diễn với thân phận nhân vật chính, quá phiền toái, tôi không thích." Thấy Hứa Mạch vẫn không có chút hứng thú nào như cũ, Lâm Du giải thích.

Biết rằng Lâm Du đang trấn an mình, tâm trạng hắn được xoa dịu đi vài phần. Hắn nhìn về phía Lâm Du và cười: "Chỉ là anh đang suy nghĩ, không biết Tiểu Du làm nữ chính có phải rất đẹp hay không? Nếu như anh cự tuyệt lời mời của đạo diễn..."

"Nếu như vai nam chính không phải là anh, dù là vai nữ chính thì tôi cũng không nhận diễn bất kì phim nào hết." Lâm Du nói không chút nghĩ ngợi. Cô không xem nghiệp diễn xuất là quan trọng. Triệu Tuyết Nhi cùng Tần Nam thì có lẽ sẽ phiền não, nhưng cô thì không.

Lần này Hứa Mạch thật tâm cười. Cười đến mức vô cùng xán lạn và chân thực. Hắn chưa từng nghĩ, hắn sẽ vì một câu nói của người khác mà tâm tình biến chuyển nhanh như vậy. Hắn càng không nghĩ tới Lâm Du sẽ nói như thế. Đúng là quá vui mừng mà!

"Chắc chắn không diễn?" Tâm tình Hứa Mạch từ xấu chuyển sang rất tốt, giọng nói cũng chuyển thành ôn nhu.

"Ừm, không diễn." Lâm Du lắc đầu mà không có xú nuối tiếc hay miễn cưỡng.

Ngay khi hai vợ chồng họ đạt thành ý kiến chung thì trên mạng đang rất náo loạn. Rất nhiều chủ đề được mở ra thảo luận xem rốt cuộc "quỹ An Yên" là quỹ gì mà ngay cả "đại thiếu gia" Hứa Mạch và anh rể Tần Nam đều móc tiền túi quyên góp. Nghe đồn là do tổng giám đốc của Thần Thiên – Lâm Du lập nên, nhưng ai biết được thật giả thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74

Chủ đề bình luận đó chính là tác phẩm của Lý Mộng, lời văn câu cú rất vụng về. Trước khi Lâm Du hay tin thì Cố Nhiên đã phát hiện ra trước, cậu chỉ đạo mảng truyền thông bên phía công ty lập tức đáp trả.

Vì có liên quan đến Tần Nam nên có rất nhiều bình luận, tốt xấu đều có.

Không có người nào được cả thế giới yêu thích. Có người thương thì khẳng định cũng sẽ có kẻ ghét vậy nên Tần Nam cũng không thêm để ý việc cậu sẽ bị người hăm hại, chỉ cần vẫn còn có người ủng hộ cậu thì mọi thứ sẽ ổn.

Phần lớn người hâm mộ đều tin tưởng Tần Nam. Hiện nay cậu đã công khai gia thế thật sự của mình, lấy quan hệ giữa cậu với vợ chồng Hứa Mạch, nếu quỹ An Yên là do Lâm Du lập thì chuyện Tần Nam xuất tiền túi quyên góp vào thì có gì lạ?

Lý Mộng không nghĩ tới phản ứng trên mạng lại thế này. Không một ai lên tiếng mắng Lâm Du cả. Dường như phần lớn đều đạt thành nhận thức chung, đều chia sẻ ý kiến về phía Tần Nam.

Thật ra thì không ai rảnh hơi đâu mà quan tâm xem rốt cuộc thì quỹ An Yên này là cái gì. Cái họ quan tâm chính là việc Tần Nam quyên góp tiền là thật

hay chỉ là tin vịt thôi.

Lý Mộng không cam lòng. Ắ chụp lại ảnh tấm biển lai bị xé đôi mà lần trước Lâm Du đưa cho. Ắ không tin không nổi lên sóng gió!

Nhưng ắ lại thất vọng một lần nữa, chẳng những không ai quan tâm mà còn bị bộ phận truyền thông bên Bác Dương đứng ra giải thích: Quý An Yên là có thật, đó chính là quý từ thiện lập ra để tưởng nhớ người sáng lập ra Bác Dương.

Đến giờ phút này thì Lý Mộng mới ý thức được, thì ra hai chữ “An Yên” này là chỉ Lâm An Yên - ông nội Lâm Du. Hèn gì ông nội Tần cùng bà nội Tần tin tưởng không chút nghi ngờ. Thật sự quá âm hiểm!

Kẻ thù quá mạnh mẽ! Lý Mộng hận đến cắn răng. Là cô quá mức coi thường Lâm Du, không đào sâu gốc rễ nên mọi chiêu ắ tung ra mất đi lực sát thương. Nhưng tương lai sẽ không như vậy!

Nhờ Lý Mộng mà quý An Yên được nhiều người biết đến hơn. Rất nhiều người nguyện ý góp chút công sức giúp đỡ người dân vùng núi nghèo khó, họ rôi rít đến Bác Dương và Thần Thiên biểu đạt tâm ý muốn quyên góp của mình.

Lâm Du hơi sững sốt. Cô còn tưởng rằng chủ đề này sẽ tạo thành ảnh hưởng không tốt, không ngờ là lại gặp được phúc trong họa.

"Thật là một chuyện tốt. Chẳng những miễn tuyên truyền về quý An Yên, mà số lượng fan của Tần Nam còn được gia tăng thêm này." Cố Nhiên cười nói tiếp: "Số người hâm mộ Tần Nam vốn đã là con số khổng lồ, sau khi trở thành ảnh đế cộng thêm “cơ hội” lần này nữa, tin chắc theo đà này một thời gian sau số lượng fan hâm mộ của Tần Nam sẽ không có đối thủ."

"Cũng chưa chắc. Trong vòng giải trí này, không hề thiếu “Trường Giang sóng sau xô sóng trước”. Nếu Tần Nam không có biện pháp hâm nóng tên tuổi, một thời gian sau tên tuổi của Tần Nam sẽ chìm vào quên lãng." Hứa Mạch sẽ tham dự cuộc họp nội bộ ở Thần Thiên lần này bởi vì chuyện này do hấn mà ra. Theo tự nhiên, hấn ngồi nơi này để giải quyết vấn đề.

"Người đại diện của Tần Nam từng có tiếp xúc với vị đạo diễn quốc tế đó." Cố Nhiên chưa bao giờ tự tiện nhúng tay vào sự nghiệp phát triển của Tần Nam nhưng vẫn thường xuyên quan tâm, nếu Tần Nam không lâm vào tình huống nan giải thì cậu sẽ không nhúng tay vào.

Lại liên quan đến bộ phim kia! Lâm Du nhìn về phía Hứa Mạch.

"Tôi sẽ nói với Tần Nam để chú ấy từ bỏ bộ phim này." Lúc gọi điện thoại, Hứa Mạch đã khẳng định rằng hai vợ chồng bọn họ sẽ không tham gia, mong đạo diễn chọn người khác thích hợp hơn. Nhưng thái độ của ông ấy rất kiên định, nếu vợ chồng Lâm Du không nhận lời thì kế hoạch phim này coi như phá sản.

"Sao phải từ bỏ? Là chỗ nào có vấn đề?" Lấy địa vị cùng thực lực của Tần Nam, Cố Nhiên cho là không có bộ phim nào Tần Nam không thể diễn được.

"Có thể bộ phim này sẽ không bám máy." Hứa Mạch thông báo.

"Hả?" Cố Nhiên sững sờ. Cậu chưa từng nghe chuyện này. Chẳng lẽ thật sự không có cách nào giải quyết?

Hứa Mạch đang muốn giải thích cho Cố Nhiên thì thấy Lâm Du mang laptop lại. Thấy nội dung hiển thị trên màn hình laptop, sắc mặt Hứa Mạch trầm xuống.

Cố Nhiên tò mò nhìn vào, bèn kinh ngạc: "Lâm Du biến thành nữ chính phim này khi nào? Còn nữa, Tần Nam được nhận vai nam chính lúc nào vậy trời?"

Cùng lúc đó, điện thoại của hai vợ chồng họ đều nhận được cuộc gọi. Người gọi cho Lâm Du là Hứa Mạch, còn Hứa Mạch thì nhận được điện thoại từ nhà lớn.

So với Lâm Du, hiển nhiên Tần Nam kích động hơn. Mặc dù biết là giả nhưng cậu vẫn khắc chế không nổi tâm trạng mong đợi kia. Cậu thật sự rất muốn diễn trong bộ phim này. Lâm Du bình tĩnh tạt một gáo nước lạnh vào Tần Nam: “Không thể nào!”

"Thật sự không còn cách nào sao chị dâu? Chị dâu, chị thương lượng lại với anh họ đi! Cho em một vai phụ cũng được mà." Cậu xem đi xem lại những dự án phim mới mà người đại diện đưa ra, nhưng ngoại trừ bộ phim này ra thì những cái khác đều không hợp ý cậu.

"Chú tự nói với anh ấy đi." Lâm Du không giãi từ chối, cũng hết chịu nổi cậu em chồng dây dưa này rồi. Vậy thì cách đơn giản nhất chính là chuyển sang cho Hứa Mạch giải quyết.

Tần Nam vội vàng ngắt điện thoại. Nếu cho cậu chọn lựa thì cậu chọn từ bỏ bộ phim này trong im lặng chứ không muốn thương lượng với anh họ đâu!

Hứa Chấn Thiên trực tiếp hỏi: "Ông nghe nói Tiểu Du là nữ chính, nam chính là thằng nhóc nhà họ Tần, chuyện này chính xác không?"

"Không phải vậy đâu ông nội." Nhìn những bình luận liên tiếp hiện lên trên máy tính, giọng Hứa Mạch trầm thấp, sắc mặt không tốt: "Vai nam chính được định là con nhưng con đã từ chối, Tiểu Du cũng không có ý định diễn."

"Có chuyện này sao?" Hứa Mạch vào vai nam chính? Ngay cả người trấn định như Hứa Chấn Thiên cũng phải giật mình.

Đĩ nhiên không phải Hứa Chấn Thiên cảm thấy cháu mình không đủ sức vào vai nam chính. Ngược lại, trong mắt ông, với khí chất hơn người và ngoại hình sáng giá của Hứa Mạch, nếu hấn chịu gia nhập vào giới giải trí thì đời nào Tần Nam giành được giải ảnh đế chứ!

Điều ông cảm thấy kỳ quái là nguyên nhân vì sao vị đạo diễn kia là nhắm đến Hứa Mạch. Hơn nữa, nghe ý tứ của Hứa Mạch thì vị đạo diễn kia còn chọn cả Lâm Du. Theo ý ông, nếu cả hai vợ chồng luôn thì không có gì là không được.

Khác với nhà họ Tần, Hứa Chấn Thiên ông không có ấn tượng xấu về giới showbiz này. Ông tin tưởng Hứa Mạch sẽ biết tự cân nhắc, cũng dần thích nghi với thân phận tổng giám đốc công ty giải trí của Lâm Du.

"Dạ. Ông ấy trực tiếp liên lạc cùng con." Vì không xác định được ông nội của mình có ý kiến gì về việc này hay không nên Hứa Mạch trực tiếp nhận hết trách nhiệm về mình.

"Nếu cảm thấy thích hợp thì hai con có thể thử. Nội không phải ông già cổ hủ. Chỉ cần không đi quá giới hạn là được." Đây là lần đầu tiên ông nói ra những lời này.

Hứa Hoán kinh ngạc mở to mắt. Lúc nãy cậu báo cáo cho ông nội biết về việc ông bảo cậu điều tra, nghe xong ông cũng chẳng nói gì. Cậu lên mạng tra bài báo có liên quan thì vô tình thấy chủ đề này, sau khi ông nội thấy thì lập tức gọi điện cho anh họ.

Vì lo lắng ông nội sẽ nổi trận lôi đình nên cậu lén thông báo cho chị dâu. Nào ngờ tin nhắn còn chưa gửi đi thì đã nghe nội lên tiếng ủng hộ. Ôi trái tim nhỏ bé của cậu! Cậu cứ nghĩ ông nội sẽ mắng anh họ một trận chứ.

"Với ông nội mà nói, anh con tinh lại đã là kỳ tích, khôi phục được thế này là điều thần kỳ. Nếu anh họ con thích, mặc kệ nó làm cái gì nội cũng đều không phản đối. Chỉ cần nó không nằm trên giường chẳng nhúc nhích là ông mừng rồi." Ông không dám tưởng tượng đến tình cảnh người đầu bạc tiến kẻ đầu xanh. Đã từng, thiếu chút nữa là ông đã ngã quy. Giờ đây chỉ cần thấy Hứa Mạch khỏe mạnh là ông mãn nguyện rồi.

Hứa Hoán im lặng. Mặc dù vẫn cảm thấy ông nội thiên vị anh họ nhưng không thể phủ nhận rằng trong lòng cậu cũng nghĩ thế. Cậu vĩnh viễn không ghen tị hay có cảm giác ngăn cách với anh họ. Chỉ cần Hứa Mạch bình yên sống tốt thì bất cậu làm gì cũng được.

Thái độ Hứa Chấn Thiên nằm ngoài ý liệu của Hứa Mạch. Nhưng điều đó cũng không thể thay đổi ý định ban đầu của cậu.

"Đề tài này quá "hot" sợ là sẽ khó lắng xuống!" Trong khi Hứa Mạch cùng Lâm Du bận bịu nghe điện thoại, Cố Nhiên nhanh chóng liên lạc với bộ phận có liên quan.

Hứa Mạch nhíu mày: "Người hâm mộ của Tần Nam rất nhiệt tình, hô hào mãnh liệt."

"Đó là đương nhiên. Dù sao Lâm Du đã lập gia đình, hơn nữa còn là chị dâu của Tần Nam thì tuyệt nhiên không có xảy ra tin đồn tình cảm. Hơn nữa Lâm Du còn là một nhà đương cầm có thực lực. Vậy nên, khi rộ lên tin tức này thì số đông sẽ nghĩ đến nội dung kịch bản nhiều hơn." Cố Nhiên phân tích. Phàm là người hâm mộ thường không dễ dàng chấp nhận thần tượng của mình có người yêu thật sự ngoài đời thật.

Hứa Mạch không nói gì, ngẩng đầu lên nhìn Lâm Du. Vấn đề chính bây giờ là tin tức đó không phải thật, cần phải được làm sáng tỏ ngay.

"Vậy mở cuộc họp báo giải thích đi!" Lấy giá trị con người hiện giờ của Tần Nam thì cần gì dùng tin tức này để gây chú ý.

"Em chắc chứ? Nếu dàn xếp không tốt sẽ dẫn đến phản tác dụng đấy." Cố Nhiên lắc đầu, thật ra cậu muốn dùng chuyện này nâng cao tên tuổi của Tần Nam lên. Dù sao cũng là vai nam chính trong phim của đạo diễn quốc tế lớn, chưa bấm máy mà đã nóng thế này rồi, nếu bỏ lỡ thì đáng tiếc lắm!

"Tại sao phải giải thích?" Chu Lăng vừa đi vào liền nghe Cố Nhiên nói. Kỳ quái nhìn Lâm Du một cái, anh lạnh mặt nói: "Đề tài thảo luận này cực kỳ nóng, công ty khỏi cần tuyên truyền"

Thương nhân nói chuyện thương trường, nếu Chu Lăng là tổng giám đốc của Thần Thiên thì chuyện đầu tiên anh làm chính là lập tức liên lạc với vị đạo diễn kia, thương lượng việc chọn nam nữ nhân vật chính. Kế tiếp anh sẽ ra sức tuyên truyền để giúp công ty đạt được lợi ích tốt nhất.

Hứa Mạch cũng là người làm ăn. Ý nghĩ của Chu Lăng đương nhiên hấn cũng đã nghĩ tới. Nhưng điều khiến tiên quyết là không liên quan đến Tiểu Du. Hơn nữa, vấn đề cốt lõi là vị đạo diễn ấy không đồng ý chọn Tần Nam vào vai nam chính. Nếu như bộ phim này không quay thì có thể coi như đây chỉ là tin tức giả, không đáng để nhắc tới. Nhưng một khi nó được bấm máy, mà nam chính không phải Tần Nam thì hậu quả khó lường.

"Lo lắng của tôi chắc anh Hứa cũng biết rõ. Thế này đi, hãy nói rõ một lời xem có nhận bộ phim này hay không, để chúng ta còn suy tính bước tiếp theo." Ngày thường Chu Lăng cũng không quản hoạt động của Thần Thiên nhưng chuyện này náo loạn quá lớn, anh không muốn thấy nhưng nó cứ chằng ràng trước mắt, vậy nên anh buộc phải thương lượng cùng Hứa Mạch.

"Tôi cũng cảm thấy tốt vô cùng. Nếu có thể cho Tuyết Nhi một vai phụ thì càng hoàn mỹ." Cố Nhiên không quên đề cử Triệu Tuyết Nhi, không cần là vai chính, chỉ cần lộ mặt là được.

Nếu đứng ở lập trường của công ty, quyết định của Chu Lăng và Cố Nhiên là đúng. Nhưng nếu lấy lập trường cá nhân ra mà nói, Hứa Mạch chăm chú nhìn Lâm Du, chờ câu trả lời cuối cùng của cô.

Lâm Du không nói gì, tầm mắt cô nhìn chằm chằm số bình luận đang dần tăng lên trên mạng.

"Lâm Du, giờ không phải là lúc trầm mặc, cô phải cho quyết định ngay lập tức. Nếu như hai ngày nữa chúng ta mới lên tiếng làm sáng tỏ chuyện này thì chẳng những người hâm mộ Tần Nam sẽ thất vọng, mà còn cư dân mạng cũng sẽ chửi chúng ta. Muốn làm sáng tỏ thì phải làm ngay, không thì chính là ngầm thừa nhận. Đạo lý đơn giản như vậy khẳng định so với tôi cô càng rõ ràng hơn." Lập trường của Chu Lăng rất kiên định đó là phải bắt lấy bộ phim này. Còn Cố Nhiên thì tuân theo quyết định Lâm Du, hoặc là kiếm tiền, hoặc là bỏ qua, chỉ cần Lâm Du muốn là được.

"Vậy thì..." Lâm Du còn chưa nói hết câu thì điện thoại lại reo lên lần nữa. Nhìn tên hiển thị trên màn hình, cô do dự một lúc, nhưng cuối cùng cô vẫn bắt máy.

Là vị đạo diễn quốc tế đó gọi điện thoại đến. Ý của đối phương rất rõ ràng, hy vọng Lâm Du đồng ý nhận lời tham gia phim mới của ông. Vai nam chính vẫn là Hứa Mạch không thay đổi, ngoài Hứa Mạch ra thì ông sẽ không chấp nhận bất cứ ai thay thế.

Có diễn viên diễn như thật và song song theo đó cũng có không ít người kỹ thuật kém cỏi. Cái mà ông cần ở đây là tình cảm xuất phát từ nội tâm. Tại studios, ông chính mắt thấy sự ăn ý của Hứa Mạch và Lâm Du khi bên nhau, lúc ấy ông liền quyết định, nếu thật sự ông muốn chế tạo một bộ phim mới dành riêng cho Lâm Du vậy thì Hứa Mạch là nhân vật không thể thiếu được, hơn nữa còn là nhân vật không thể thay thế được.

Đạo diễn rất chân thành, ông giải thích rõ ràng nguyên nhân vì sao mà ông chọn Hứa Mạch vào vai nam chính. Về phần tin đồn trên mạng, ông cũng lên tiếng công nhận kỹ thuật diễn xuất của Tần Nam, và sẽ mời cậu vào vai nam phụ. Cùng lúc đó, ông cũng nguyện ý cho Triệu Tuyết Nhi một cơ hội.

Có thể nói đến cùng thì Thần Thiên có lợi nhiều nhất. Mỗi như vị đạo diễn ấy đưa ra quá phong phú, ngay cả Tần Nam cùng Triệu Tuyết Nhi cũng có vai, mười phần thành ý, lời nói khẩn thiết, khiến Lâm Du không thể nói ra lời cự tuyệt.

Cuối cùng vẫn là Hứa Mạch cầm lấy điện thoại của Lâm Du, bắt đầu bàn bạc với đạo diễn chuyện tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75

"Nếu bỏ lỡ cơ hội này thì đáng tiếc lắm!" Cố Nhiên cười híp mắt đi nhanh ra khỏi văn phòng của Lâm Du. Cậu phải đi bàn hợp đồng với bên hội thương nghiệp, kế tiếp còn phải nghĩ cách tuyên truyền như thế nào nữa. Cậu có dự cảm, giải trí Thần Thiên sẽ từng bước phát triển không ngừng, hơn nữa còn có thể đứng ở vị trí cao nhất trong làng giải trí, khó mà bị đánh bại.

"Nếu như cần vốn cô có thể nói với tôi." Bỏ lại một câu như vậy, Chu Lăng hài lòng rời đi. Vừa là cộng sự cũng vừa như đối tác mới là điều anh mong muốn. Nếu vì chuyện cá nhân mà đem công ty lợi ích để sang một bên, anh khẳng định sau này sẽ còn chuyện lớn hơn nữa gây ảnh hưởng toàn cục. Quyết định lần này có thể khiến Thần Thiên phát triển theo một tầm cao mới.

Hai cổ đông lớn vui vẻ rời đi, Lâm Du bắt đầu đi đỡ trán, tiếp tục lật xem báo cáo trên bàn.

Lúc Hứa Mạch cúp điện thoại thì thấy bộ dáng Lâm Du nghiêm túc xem báo cáo. Nhẹ nhàng nhếch mép, bỗng nhiên hắn cảm thấy một sự thoải mái, dù chuyện gì thì cũng không quan trọng nữa.

Thấy Hứa Mạch nhìn sang, Lâm Du ngẩng đầu lên: "Anh chắc chắn không thành vấn đề?"

"Chỉ cần em thấy được thì anh không thành vấn đề." Hứa Mạch cười trả lời.

Nếu như Cố Nhiên còn chưa đi, khẳng định giờ phút này cậu sẽ buồn rầu trong lòng. Vợ chồng hai người này lại đang làm chuyện thần bí gì đây? Tại sao cậu nghe mà không hiểu gì hết.

Ngược lại là Tần Nam, khi biết công ty có động tĩnh, cậu tắc lưỡi, bĩu môi nói: "Anh họ thật đúng là không có nguyên tắc, nhất định lại thỏa hiệp với chị dâu. Ai, anh họ lạnh lùng trước đây đâu rồi, rơi vào lưới tình xong liền chịu thua thiệt nhiều quá, haizz..."

"Thua thiệt cái gì?" Mẹ Tần vỗ mạnh vào đầu Tần Nam: "Không nghe cô con nói sao, Tiểu Du là nữ thần nổi tiếng, có chỗ nào không xứng với anh họ của con hả?"

"Quả thật đứa nhỏ Tiểu Du này vô cùng tốt, xứng với Tiểu Mạch." Bà nội Tần vui vẻ, gạt đầu yên tâm, nhất thời thờ dài nói: "Nếu không có Tiểu Du chiếu cố, Tiểu Mạch không biết có được như hiện tại không nữa!"

Nói tới nói lui, mọi người vẫn nhận định là Lâm Du đánh thức Hứa Mạch. Bà Tần yên lặng ngồi một bên, mặc dù trong lòng có chút không tán thành nhưng bà lại không dám nói ra. Lý Mộng đã bị đuổi ra khỏi Tần gia, nếu bản thân bà còn gây rối nữa thì sẽ không có lợi cho mình.

Liếc mắt nhìn sắc mặt bà Tần thay đổi, Tần Nam nhún vai, bắt đầu đi nói: "Được rồi được rồi, con biết rồi, con không dám nói như thế nữa. Chị dâu là tốt nhất, chị dâu là giỏi nhất! Anh họ nếu dám đối với chị dâu có một chút xấu không tốt, chính là không thể tha thứ!"

Mẹ Tần cùng bà nội Tần một trái một phải đồng thời cho Tần Nam một cái đánh thật mạnh, đối với một kẻ dở hơi như cậu đúng là hết cách nói mà.

Ông nội Tần cùng ba Tần ngồi ở một bên đều không tỏ thái độ, mặc cho hai người phụ nữ đang trấn áp Tần Nam. Trong lòng bọn họ cũng công nhận Lâm Du. Còn về chuyện đóng phim, chỉ cần Hứa gia không phản đối, bọn họ sẽ hết sức ủng hộ.

Hứa gia dĩ nhiên sẽ không phản đối. Khi biết được con trai của mình được đạo diễn lớn mời vào vai nam chính, Tần Khả Tâm ở phía ngoài phim trường không ngừng cười hài lòng. Quá vui mừng, Tiểu Du quả nhiên là phúc bảo của nhà bọn họ mà, không ngừng mang lại sự kinh ngạc cho họ.

Hứa Chấn Thiên có chút ngoài ý muốn. Lúc trước Hứa Mạch ở trong điện thoại nói rõ sẽ không diễn, thế nào lại đột nhiên thay đổi thái độ?

"Đứng ở vị trí của công ty giải trí Thần Thiên, con có thể hiểu anh họ vì sao lại đồng ý. Ông nội, tại sao ông vừa mới nhìn bài báo điện ảnh liền nghĩ có liên quan đến chuyện kia? Bởi vì ông đang tức giận. Ông nhìn lại một chút, hiện nay các trang web lớn cũng đang nghị luận chuyện này. Rõ ràng tính chân thực còn chưa chắc chắn mà đã làm thành như vậy. Nếu như sau này làm sáng tỏ, mọi chuyện chỉ là tung tin vịt, sợ là dân trên mạng cũng sẽ vỗ tay hô hào." Bởi vì đúng lúc Hứa Hoán cũng đang xem bài báo kia nên cậu ôm laptop ngồi ở bên người Hứa Chấn Thiên, vừa mở trang web cho Hứa Chấn Thiên xem vừa tường tận giải thích.

"Nếu sự tình còn chưa chắc chắn vậy rốt cuộc là nơi nào truyền ra tin tức giả? Đi điều tra một chút." Nếu chuyện đóng phim đã được quyết định, Hứa Chấn Thiên sẽ không cố ý truy cứu lí do tại sao. Bất quá tin tức rốt cuộc do ai tung tin ra ngoài, cố ý đồ xấu hay nguyên nhân nào khác, ông đều phải chú ý.

"Dạ, con lập tức đi điều tra ngay." Hứa Chấn Thiên vừa nói xong, Hứa Hoán lập tức đóng máy tính lại, nghiêm túc đứng dậy đi điều tra. Thật ra thì cậu vừa mới liên lạc với anh họ, đã có kế tính nghĩ nên chỉ cần điều tra một chút thì sẽ biết.

Lý Mộng gấp đến mức muốn điên rồi. Tại sao lại không giống với suy nghĩ của ả chứ? Chẳng lẽ mọi người không muốn truy cứu chuyện này hay sao, hỏi chuyện này là thật hay giả, sau đó nói về quan hệ cô đồng của Tần Nam và Lâm Du, sau đó đồn thổi lên thành scandal sao? Tại sao trên mạng lại yên bình như vậy? Không có một người nói tới chuyện Tần Nam bị Lâm Du dùng quy tắc ngầm, nếu không thì, dù có hơi hoài nghi mối quan hệ của hai người không bình thường, có mờ ám cũng được mà!

"Tần Nam đã không còn là Tần Nam trước kia rồi, hiện nay anh ta đang lấy thân phận là "thái tử gia" của giải trí Thần Thiên tham gia vào giới giải trí đấy. Cô cảm thấy với bối cảnh như vậy, anh ta có thể bị quy tắc ngầm không? Hơn nữa còn ngay trước mặt anh họ của mình, thử hỏi anh ta có dám có quan hệ bậy bạ với chị dâu không?" Lúc Chu Tuyền gọi điện thoại tới thì Lý Mộng đang ở quán rượu giải sầu.

Nghe Chu Tuyền nói như thế, Lý Mộng nhất thời tỉnh táo: "Khoảng thời gian tôi rời đi rốt cuộc xảy ra bao nhiêu chuyện mà tôi không biết vậy? Anh nói rõ ràng cho tôi!"

"Đi ra ngoài nói chuyện một chút đi! Hai ta cũng lâu rồi không gặp." Không trực tiếp trả lời nghi vấn của Lý Mộng, thay vào đó Chu Tuyền đưa ra lời mời.

"Được rồi, anh nói địa điểm, tôi sẽ qua." Không muốn để cho Chu Tuyền biết cô đã bị đuổi ra khỏi Tần gia, hiện nay đang ở khách sạn.

Chu Tuyền không suy nghĩ nhiều, sau khi quyết định địa điểm gặp mặt, liền cúp điện thoại.

Không nghĩ tới Lý Mộng sẽ trở lại vào lúc này, vậy thì quá tốt! Vừa nghĩ tới hành động ban đầu của Lý Mộng, khoe miệng Chu Tuyền nâng lên một tia cười lạnh, trong mắt tất cả đều là sự chiếm đoạt cho bằng được.

Chu Tuyền quen biết Lý Mộng cũng không có gì kì lạ. Lúc Lý Mộng mới tới thành phố D, thường xuyên đi theo anh Tần quậy phá khắp nơi. Không ngờ lại quen biết Chu Tuyền. Quan hệ giữa hai người không tệ lắm, thời gian dài cũng có giao tình nhưng không thân quen đến mức cái gì cũng có thể nói với nhau.

Lần này Chu Tuyền tìm tới Lý Mộng đơn thuần là ngoài ý muốn. Lý Mộng có lẽ không chú ý tới, Chu Tuyền với cô ta từng quen biết nhau.

Lúc đó Lý Mộng mới quen với Chu Tuyền, một đám ăn không ngồi rồi toàn những thiếu gia và tiểu thư ngồi với nhau nói đùa muốn trao đổi số điện thoại để tiêu khiển. Mà Chu Tuyền đúng lúc ngồi kế bên Lý Mộng nên tình cờ trao đổi số điện thoại với nhau.

Ả tạo thêm một tài khoản ảo trên diễn đàn. Vì từ trước đến giờ trí nhớ của ả không được tốt nên ả dứt khoát dùng cùng một mật khẩu cho mọi tài khoản. Chỉ vài phút sau thì ả đã tạo tài khoản thành công, hào hứng tham gia bình luận.

Chỉ tiếc, vì không muốn mình bị bại lộ nên Lý Mộng không dám tùy tiện phát biểu ý kiến, chỉ đành phụ họa lời nói của người khác, thật bực mình mà!

Bất quá Lý Mộng có che giấu như thế nào đi nữa, cũng không tránh được ánh mắt của Chu Tuyền. Phát hiện Lý Mộng đã trở lại thành phố D, Chu Tuyền nhất thời nảy ra chủ ý. Quá trình liên lạc với Lý Mộng rất thuận lợi, dễ dàng, càng làm cho ý chí chiến đấu của hần lên cao, dự định cùng Lý Mộng đấu một trận.

"Bên này." Lý Mộng tới sớm hơn so với Chu Tuyền. Đang chờ đợi thì thấy Chu Tuyền đi vào, liền vội vàng phát tay.

"Đã lâu không gặp, cô ngày càng trở nên xinh đẹp nha!" Thấy Lý Mộng, Chu Tuyền cười tán dương.

"Trò nên xinh đẹp thì thế nào? Hứa Mạch bị người phụ nữ khác cướp đi mất rồi. Làm tôi tức chết đi được!" Bởi vì trong điện thoại đã thể hiện thái độ với nhau, lúc này Lý Mộng cũng không che giấu, than thở với Chu Tuyền.

"Người phụ nữ kia từng là vợ chưa cưới của tôi." Khẳng định Lý Mộng còn chưa biết rõ mọi chuyện, Chu Tuyền thẳng thắn nói.

"Cái gì? Vợ chưa cưới? Đây rốt cuộc là chuyện gì? Chu Tuyền, anh phải cho tôi lời giải thích rõ ràng, nói toàn bộ mọi chuyện! Tôi sắp bị những chuyện này ép đến phát điên rồi." Lý Mộng không phải là không muốn điều tra, chẳng qua là thời gian quá gấp, cô còn bận bịu đối phó với Lâm Du!

Còn chưa biết rõ là bài tây của đối phương mà đã bắt đầu công kích, xem ra Lý Mộng là thật bị bức phải luống cuống tay chân rồi! Nhưng nói chuyện cũng tốt, chỉ khi Lý Mộng rồi tung lên thì cậu mới có thể thừa cơ lợi dụng. Chu Tuyền cười ôn hòa, như Lý Mộng mong muốn, cậu thêm mắm dặm muối đem toàn bộ sai lầm đổ lên người Lâm Du.

"Thì ra là như vậy." Thật lâu sau đó Lý Mộng mới phản ứng: "Nói thế ngay từ đầu động cơ Lâm Du đến gần Hứa Mạch không sạch sẽ đúng không?"

Chu Tuyền đã tận lực dẫn dắt Lý Mộng đi theo con đường mà cậu cũng cảm thấy có chút hoang đường. Thật lòng mà nói, khi Lâm Du mới được gả qua nhà họ Hứa thì Hứa Mạch vẫn còn là người thực vật. Dù cho Lâm Du có bản lĩnh hơn nữa cũng không có khả năng dự đoán được rằng một ngày nào đó Hứa Mạch sẽ tỉnh lại, không phải sao?

Huống chi lúc ấy Lâm Du lấy thân phận của Lâm Nhất Thiên gả vào Hứa gia, chắc chắn ở khoảng thời gian đầu cô sống rất khổ, Nhà họ Hứa không độ lượng tới mức đối xử tốt với "Lâm Nhất Thiên". Chắc cũng chỉ có Lý Mộng đi tin tưởng những lời đầy sơ hở mà Chu Tuyền thôi.

Người ngoài không biết nhưng trong lòng Chu Tuyền hiểu rõ hơn ai hết, di sản mà Lâm An Yến để lại cho Lâm DU trước khi chết tuyệt đối không phải là con số nhỏ. Nếu không thì làm sao mà Lâm Hồng Tín và Tôn Uyển Đình lại để ý cái kết sắt đó đến như vậy. Hơn nữa, nếu như cậu không đoán sai thì Lâm Du đã dùng số tiền đó để thu mua Thần Thiên.

"Nhất định là như vậy. Tôi biết người phụ nữ kia không phải thứ gì tốt mà. Nếu thật sự cô ta hiền lành, đơn thuần thì tại sao lại bỏ rơi người chồng chưa cưới là anh, thừa lúc không có tôi mà gả cho Hứa Mạch chứ? Đích thực cô ta chính là người âm hiểm xảo trá, tiểu nhân hèn hạ! Tôi nhất định phải làm cho Hứa Mạch thấy bộ mặt thật của cô ta, tháng ngày đắc ý của cô ta sắp kết thúc rồi." Tay Lý Mộng nắm thành quả đấm, hận không vạch mặt Lâm Du ngay lập tức.

"Đừng manh động, cô bình tĩnh một chút." Nhìn bộ dạng bây giờ của a, Chu Tuyền hoài nghi không biết nụ cười rộ rỡ lúc nãy của a có tồn tại thực không hay chỉ là ảo giác thôi. Nhưng như vậy cũng tốt, chỉ có Lý Mộng hiện giờ mới có thể làm đồng minh lớn của cậu.

"Anh bảo sao tôi bình tĩnh? Hứa Mạch cũng đã cưới người khác rồi! Tôi chờ lâu như vậy lại chỉ đổi lấy kết cục thành kẻ đến sau. Tôi..." Ý thức được mình giọng quá cao, Lý Mộng hít sâu một hơi, miễn cưỡng nín lại lừa gạt: "Tôi không cam lòng. Tôi hận cô ta."

"Nếu cô cứ thế này thì mãi mãi cô cũng không phải là đối thủ của Lâm Du." Dù thế nào đi chăng nữa, một khi đã tìm được Lý Mộng thì Chu Tuyền sẽ không bỏ qua cơ hội hợp tác với a: "Nếu như tôi đoán không sai, cô cũng đã hiểu sơ sơ về cách hành sự của cô ta. Với lực chiến đấu yếu kém như bây giờ, cô ta chỉ cần một chiêu là cô sẽ bị hạ knock out ngay."

Nghe Chu Tuyền khen tặng Lâm Du, sắc mặt a trầm xuống. Nhưng a chưa kịp mở miệng thì Chu Tuyền đã chặn họng trước.

"Xin lỗi, tôi biết cô sẽ không thích nghe những lời này, nhưng đứng ở lập trường một người bạn, tôi phải nhắc nhở cô, Lâm Du không phải là người tầm thường, đừng nghĩ có thể đối phó cô ta một cách dễ dàng. Nếu lòng ghen tỵ của cô vượt qua lý trí thì vĩnh viễn cô chỉ là kẻ thua cuộc." Phụ nữ ghen tỵ là đáng sợ nhất, còn người phụ nữ mất đi lý trí là người ngu xuẩn nhất. Cậu không muốn hợp tác với một kẻ ngu xuẩn.

Lý Mộng há hốc mồm, không nói được gì. Trong lòng a hiểu rõ Chu Tuyền nói đúng sự thật. Nhưng a cũng không biết tại sao khi a đối diện với Lâm Du thì lý trí của a bay đi xa không rõ tung tích. Trước đó cô của a đã căn dặn rằng phải cố gắng nhẫn nại, nhưng khi thấy Lâm Du được mọi người ca tụng, a lại không thể kìm chế.

"Nếu như cô tin tưởng tôi, chúng ta có thể liên thủ. Tôi không thể chắc chắn rằng mình có thể hạ được Lâm Du, nhưng trên thực tế, chúng ta cùng chung đối thủ. Cái cô muốn là Hứa Mạch, cái tôi muốn là Bác Dương. Khi đạt được cái mình muốn, chúng ta đường của ai nấy dùng." Chu Tuyền muốn lấy Bác Dương một là do cậu không cam lòng, hai là vì cậu có thể giao phó với Lâm Nhất Thiên. Về phần Lâm Du, nếu hai người không thể thành người yêu thì chỉ có thể thành kẻ địch.

"Anh cần Bác Dương? Tại sao? Anh muốn tái hôn với vợ trước à?" Lâm Nhất Thiên cũng là một trong những người Lý Mộng chán ghét. Nếu không phải tại Lâm Nhất Thiên, Hứa Mạch cũng sẽ không xảy ra tai nạn xe cộ, cô sẽ không rời khỏi thành phố D, Lâm Du cũng sẽ không có cơ hội gả cho Hứa Mạch.

Chu Tuyền gạt đầu, đối với chuyện này cậu cũng không giấu giếm: "Vốn tôi cho là tôi sẽ không yêu cô ấy. Nhưng khi thấy cô ấy hai chân tàn tật, không nhà để về thì tôi lại đột nhiên phát hiện, tôi không nhẫn tâm. Nói ra sợ cô chê cười, người trước kia tôi thích là Lâm Du. Nhưng sau đó, vì xảy ra quá nhiều chuyện nên tình cảm tôi dành cho cô ta đã tan biến hết."

"Thật phức tạp." Lý Mộng không hoài nghi những điều Chu Tuyền nói. Lâm Du gả cho Hứa Mạch là sự thật, Lâm Nhất Thiên gả cho Chu Tuyền cũng là sự thật. Quan hệ của bốn người này chỉ cần a cho người điều tra là có thể biết rõ. Dù Chu Tuyền ngu xuẩn đi nữa cũng không dám lấy chuyện này lừa gạt a.

Chu Tuyền như cười, hướng về phía Lý Mộng nâng ly lên: "Tình yêu vốn phức tạp thế đấy!"

Lý Mộng ngơ ngẩn. Ngay sau đó ả cười, gật đầu đồng ý: "Không sai. Khi quyết tâm rời khỏi thành phố D, tôi đã tự nói rằng sẽ không trở lại nữa. Buông tha Hứa Mạch, cũng buông tha mọi thứ. Lần này tôi trở lại thành phố này chính là tự và miệng mình. Không vì điều gì ngoài hai chữ: "tình yêu"."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76

Bên này hai người Chu Tuyền và Lý Mộng bắt tay hợp tác thành công thì bên kia Hứa Hoán cũng đã tra ra được chủ mưu của chủ đề gây bão kia là ai. Sau khi xác nhận chắc chắn là Lý Mộng, cậu vội vàng báo cho Hứa Chấn Thiên biết.

"Con biết rõ nên làm gì mà, phải không?" Mặt lạnh nhìn Hứa Hoán, Hứa Chấn Thiên cũng không truyền đạt chỉ thị rõ ràng.

"Ông nội yên tâm, con bảo đảm sẽ hoàn thành nhiệm vụ." Làm tư thế chào trong quân đội xong, Hứa Hoán hào hứng ra chậm rãi rời khỏi nhà.

Chờ sau khi bóng dáng của Hứa Hoán biến mất sau cánh cửa, ông nghiêm mặt gọi điện thoại đến Tần gia. Thái độ bên nhà họ Tần cũng không khác gì ông, ông nội Tần nói rõ trong điện thoại, ông ấy sẽ không để yên chuyện này. Ông ấy sẽ lập tức liên lạc với Tần Nam để cậu giả quyết.

Tần Nam đang bận rộn chuẩn bị tham gia buổi casting diễn thử, cậu muốn chứng minh với đạo diễn rằng cậu có đủ thực lực để nhận vai diễn này, dù đó chỉ là vai nam phụ. Đang hào hứng bừng bừng thì cậu nhận được điện thoại từ ông nội Tần. Cậu nghe lời căn dặn của nội xong bèn trịnh trọng tìm anh họ Tần ngay lập tức.

Thật sự anh Tần không biết gì về những việc làm của Lý Mộng. Đột nhiên bị Tần Nam vấn tội, anh Tần rất bất mãn. Cho đến khi Tần Nam nói đây là ý của ông nội, anh Tần mới nhận ra được tính nghiêm trọng của chuyện này.

"Tôi thật sự không biết." Dĩ nhiên anh Tần có biết chuyện huyền ảo trên mạng nhưng nếu như nói cho anh biết rằng chủ mưu của chuyện này là Lý Mộng, nh Tần cũng không thể nào tin được.

"Mặc kệ anh có biết hay không, chuyện này cũng đã xảy ra rồi. Ông nội đã biết chuyện này, tiếp theo nên làm gì chắc anh họ đã rõ rồi chứ." Vấn đề mấu chốt ở đây không phải là anh họ Tần biết hay không mà là ông nội Tần đã không thể dung túng cho Lý Mộng mặc tình làm bậy ở thành phố D nữa.

"Chú muốn tôi đuổi Tiểu Mộng đi?" Không dám tin nhìn Tần Nam, anh Tần còn tưởng rằng, Tiểu Mộng ở nhà họ Tần khoảng thời gian lâu như vậy thì cũng được coi là phân nửa người nhà họ Tần rồi chứ.

"Anh họ cảm thấy thế nào?" Tần Nam bĩu môi: "Nếu không thì anh họ nghĩ xem ông nội bảo tôi đến làm gì?"

"Không thể nào! Ông nội sẽ không lên tiếng đuổi Tiểu Mộng đi." Anh Tần nổi nóng. Anh chắc chắn đây là ý tứ của Tần Nam vì ông nội không bao giờ nói trực tiếp như vậy.

"Từ nãy đến giờ tôi có nói đến hai từ “đuổi đi” không?" Đối với sự hoài nghi của anh Tần, Tần Nam không nhường nửa bước, từ đầu đến cuối nụ cười luôn hiện hữu trên mặt cậu: "Anh họ, tôi và anh đều là người thông minh, đừng đứng nơi đây so IQ. Rốt cuộc ông nội có thái độ gì, hay ông có trực tiếp ra chỉ thị hay không tôi nghĩ anh hiểu mà."

Anh Tần trầm mặc một chút. Một lát sau, anh ta ngẩng đầu lên hỏi: "Sao ông nội lại biết chuyện này?"

"Mấy ngày nay tôi cũng bề bộn nhiều việc nên không chú ý chuyện này. Nhưng nghe ông nội nói là do nhà họ Hứa điều tra được, ông nội Hứa tự mình gọi điện đến." Cậu biết anh họ Tần có ý định “lừa người dối mình” nhưng thật xinh lỗi, cậu không có ý định cho anh ta cơ hội này.

Nhắc tới Hứa Chấn Thiên, anh Tần biến sắc. Anh khẽ cắn răng, hít sâu một hơi: "Tôi hiểu rồi."

"Anh hiểu là được rồi. Vì chúng ta là người một nhà nên tôi trực tiếp đến tìm anh chứ không đi tìm Lý Mộng. Vậy chuyện tiếp theo mong anh họ xử lý ổn thỏa, đừng để nội thất vọng. Nếu không, anh họ phải biết cá tính của tôi, một khi tôi ra tay thì tuyệt đối sẽ không “hạ thủ lưu tình”. Từ đó đến giờ cậu không biết cái gì gọi là “thương hoa tiếc ngọc” đối với kẻ cậu không để vào mắt.

Sau khi tiễn Tần Nam đi, sắc mặt anh Tần âm trầm đến tìm Lý Mộng ngay lập tức.

Lý Mộng đang hứng khởi bàn đối sách với Chu Tuyền thì thấy anh Tần đến. Thấy sắc mặt anh họ của mình không tốt, ả bèn ngắt điện thoại ngay, tiến đến hỏi: "Thế nào? Ai chọc anh họ tức giận?"

"Tiểu Mộng, em thẳng thắn nói cho anh biết, những chuyện trên mạng kia là do em là đúng không?" Ở trong mắt anh Tần, từ trước đến giờ Lý Mộng là cô gái đơn thuần đáng yêu. Nếu có thể, anh nguyện ý không tin chuyện này là do Lý Mộng làm.

Lý Mộng ngó ngán, ngay sau đó ả coi như không có chuyện gì xảy ra bất mãn kháng nghị nói: "Chuyện gì vậy? Anh họ, anh làm em cảm thấy hồ đồ rồi."

"Em thật sự không biết anh đang nói gì sao? Nếu vậy thì anh nói cho em biết, những chuyện em đã làm cả hai nhà Tần – Hứa đều đã biết. Em còn có thể bình thản ngồi chỗ này sao?" Thấy sự chần chừ trong nháy mắt đó của Lý Mộng thì trong lòng anh Tần đã có đáp án. Không thể không thừa nhận, anh Tần rất thất vọng.

"Em..." Lý Mộng há hốc mồm nhìn anh Tần. Ầ ừ quát: "Coi như là em làm thì sao? Em chỉ đăng hai bài viết thôi, không phiền hà đến ai cả. Sao anh lại nổi giận với em?"

"Không phiền hà ai sao? Tiểu Mộng, em coi anh là kẻ ngu si dễ bị lừa gạt đến vậy sao? Nếu thật sự không có mục đích gì thì tại sao em lại đăng hai bài viết kia? Nếu thật sự không phiền hà đến ai thì anh họ sẽ đến đây chất vấn em sao? Em có nghĩ đến hậu quả không? Nhà họ Hứa đã tra rõ chân tướng. Ông nội của anh cũng đã lên tiếng để anh giải quyết. Cái gì gọi là "giải quyết" có cần giải thích với em không?" Anh Tần cảm tức, không nể mặt vạch trần Lý Mộng.

Ý thức được chuyện rất nghiêm trọng, ả không dám tiếp tục giả vờ vô tội nữa. ả đứng lên lôi kéo tay áo anh Tần: "Anh họ, không phải là em cố ý. Em biết lỗi rồi, anh giúp em một chút được không?"

"Nếu giúp được anh có khoanh tay đứng nhìn không? Nhưng Tiểu Mộng à, em phải biết sai lầm lần này em phạm không phải chuyện nhỏ. Nếu chẳng qua em chọc giận ông nội, anh cùng mẹ anh có thể nói tốt trước mặt bà nội một chút, đến lúc đó em lại ngoan ngoãn theo bà nội xin lỗi ông nội, cùng lắm khóc lóc mấy tiếng là xong chuyện. Nhưng lần này là ông Hứa! Ông Hứa yêu thương và coi trọng Hứa Mạch đến mức nào thì em cũng biết đó. Đừng tưởng rằng lần trước em bỏ đi, Hứa gia không nói gì thì mọi chuyện đã im xuôi. Vì em không chọc vào điểm mấu chốt nên nhà họ Hứa không nói gì, cũng không làm gì em. Nhưng bây giờ..." Anh Tần lấp lửng câu nói tiếp theo, nhưng bao nhiêu đó thôi cũng đủ khiến Lý Mộng thất kinh.

Dĩ nhiên ả biết trọng lượng của Hứa Mạch trong lòng Hứa Chấn Thiên. Hơn nữa Hứa Mạch từng xảy ra chuyện, điều này càng khiến ông chú ý và quan tâm hơn. Nhưng ả vẫn cho là, đối tượng ả nhắm đến là Lâm Du thì nhà họ Hứa sẽ không tức giận. ả không ngờ rằng chuyện này lại kinh động đến ông nội Tần và ông nội Hứa.

Trong khoảng thời gian theo đuổi Hứa Mạch, dù ả được bên nhà họ Tần ủng hộ nhưng ả cũng chẳng thể kéo gần quan hệ với nhà họ Hứa. Tần Khả Tâm là nhà dương cầm có tiếng, thường xuyên bay ra nước ngoài căn bản không ở thành phố D. Ông nội Hứa cùng ba Hứa cũng không phải dạng người bình dị gần gũi, dù Lý Mộng muốn lấy lòng cũng không dám tùy tiện đến cửa viếng thăm.

Có một lần, Lý Mộng dự định tạo quan hệ tốt với Hứa Hoán, không chừng có thể dựa vào cậu mà mượn có đến Hứa gia. Nhưng đáng tiếc dù ả có làm gì thì Hứa Hoán cũng chỉ làm mặt lạnh hoặc coi như không thấy. ả tự hỏi không biết ả đã làm gì sai mà thái độ của Hứa Hoán lại như vậy, cho đến khi anh Tần nói cho họ biết quan hệ giữa Tần Nam và Hứa Hoán. Dù hai người như chó với mèo nhưng thật sự rất thân với nhau.

Vô duyên vô cớ cũng bởi vì Tần Nam mà bị liên lụy, không ít lần Lý Mộng oán trách Tần Nam không biết làm người. Vậy nên quan hệ giữa ả và Tần Nam trong nhà họ Tần là kém cỏi nhất. Không chỉ là Tần Nam ghét ả mà ngay cả ả cũng hết sức chán ghét Tần Nam. ả luôn cho Tần Nam là đầu số khiến ả không thể tạo quan hệ tốt với nhà họ Hứa.

Giờ này nghe anh Tần nói thế, trong lòng ả ngày càng khẩn trương hơn, không khỏi lo lắng nói: "Vậy làm sao bây giờ? Em thật sự không cố ý. Vì không dẫn được con ghen tức Lâm Du cướp đi Hứa Mạch nên em mới... Em không nghĩ đến sẽ đắc tội Hứa gia, cũng không muốn huyên náo đến mức này."

"Bất kể em có muốn hay không thì tình cảnh bây giờ đã không thể thay đổi. Ngoại trừ việc mau chóng rời khỏi thành phố D thì em đã không còn con đường nào khác." Ý tứ của anh Tần rất rõ ràng, chỉ có khi ả trở lại Lý gia thì Hứa gia mới có thể bỏ qua cho Lý Mộng. Dù gì cũng có trường bối nhà họ Lý đứng ra, mọi chuyện sẽ không bị động.

"Em không muốn!" Lý Mộng biết, anh Tần chỉ vì muốn tốt cho ả. Nhưng nếu cứ bỏ đi như vậy thì ả mất hết thế diện còn gì.

"Vậy em muốn thế nào? Đến nhà họ Hứa xin lỗi hả? Em cảm thấy ông nội Tần sẽ tha thứ cho em ư? Khi gọi điện đến, thái độ của ông Hứa đã rất tức giận. Sợ rằng ngay cả cửa lớn nhà họ em còn vào không được, huống chi đến đó nói xin lỗi. Còn nữa, em quen biết Hứa Mạch bao lâu rồi? Em đùn có khờ mà cho hần là người lương thiện, dễ dàng tha thứ cho chuyện đó. Tiểu Mộng, coi như anh họ xin em, em tỉnh táo lại đi!" Nếu có thể, anh Tần cũng không muốn mình chặt vật thể này. Nhưng vấn đề cô em họ này gây ra thật sự quá lớn, anh vô phương thu dọn tàn cuộc.

"Vậy thì thế nào? Em không tin Hứa Mạch chỉ vì một người phụ nữ mà làm gì em. Anh họ biết không, trước kia Lâm Du là vợ chưa cưới của người ta đó! Vậy còn dám gả cho Hứa Mạch, đúng là không biết xấu hổ. Cô ta không phải đồ gì tốt, lòng dạ rắn rết, là động vật máu lạnh ngay cả cha mẹ nuôi của mình cũng ra tay hãm hại!" Lý Mộng lớn giọng tố cáo.

"Đủ rồi!" Anh Tần mất hết kiên nhẫn, tức giận lên tiếng: "Đừng nói trước kia Lâm Du là vợ chưa cưới của Chu Tuyền, coi như Lâm Du đã từng gả cho người khác, chỉ cần Hứa Mạch chịu cưới thì cô ta đã thành người nhà họ Hứa! Em biết được bao nhiêu chuyện về ân oán giữa Lâm Du và nhà họ Lâm mà rống cô nói hả?"

"Tiểu Mộng, đơn thuần cũng phải có mức độ. Nếu như em muốn biến thành người con gái có đầu óc, vậy thì hãy thông minh một chút. Đừng có vội tin tưởng người khác, có ngày vô tròng mà không hay." Anh Tần thật tâm nhắc nhở, chỉ hy vọng Lý Mộng có thể hiểu.

Theo bản năng, Lý Mộng nghĩ ngay đến Chu Tuyền. Ngẫm nghĩ kỹ cả thâm ý trong lời nói của anh họ, Lý Mộng cúi đầu im lặng.

Nếu so với Chu Tuyền, Lý Mộng tin tưởng anh Tần hơn. Một khi anh họ đã nói vậy thì nhất định ả đã bỏ sót thứ gì đó, hoặc là Chu Tuyền đã gạt ả. ả ngẩng đầu lên nhìn anh Tần: "Anh họ, anh giúp em đi. Em muốn biết tất tần tật mọi thứ về Lâm Du."

"Giúp em thì không là vấn đề. Vấn đề là rốt cuộc em muốn cái gì? Hứa Mạch đã cưới Lâm Du rồi, sao em cứ “chấp mê bất ngộ” vậy?" Dù Lý Mộng là em họ anh thương yêu nhất đi chăng nữa thì anh cũng phải thừa nhận, thật sự Lâm Du rất tốt.

Mặc kệ là ngoại hình hay năng lực, có thể làm tổng giám đốc của Thần Thiên và Bắc Dương, còn được đạo diễn quốc tế ưu ái... Lâm Du đã là người phụ nữ không tầm thường. Anh đã sống hơn ba thập kỉ rồi nhưng vẫn chưa thấy được người nào hoàn mĩ như Lâm Du.

"Có thể ly hôn mà. Có hợp thì cũng có tán! Hứa Mạch là của em, em tuyệt đối không nhường cho bất kì người nào khác" Lý Mộng nhất quyết muốn “cuớp người”.

"Tiểu Mộng..." Anh Tần bất đắc dĩ thẳng lắc đầu. Tiểu Mộng quá cố chấp rồi. Nếu cứ khư khư giữ ý nghĩ như thế này thì sao có thể ở lại thành phố D. Thế nào cũng gây ra tai họa!

"Anh họ, em biết anh muốn nói cái gì. Khẳng định anh muốn nói rằng Hứa Mạch sẽ không tùy tiện ly hôn, cũng sẽ không lấy em đúng không? Nhưng em không để ý. Em đã sai một lần, tuyện đối không lặp lại sai lầm lần thứ hai. Mặc kệ tất cả, em sẽ không buồn tha Hứa Mạch đâu." Thái độ của Lý Mộng rất kiên quyết.

"Thật sự xin lỗi Tiểu Mộng, lần này anh họ không thể đứng về phía em. Lúc nãy anh đã gọi địa cho ông ngoại và cậu, không lâu sau họ sẽ đến thành phố D. Tới lúc đó coi như em không muốn trở về cũng phải theo họ rời đi. Trừ phi em có bản lĩnh thuyết phục ông ngoại cùng cậu đứng về phía em, khiến họ giúp em đoạt lại Hứa Mạch." Đường đường là “nam tử hán đại trượng phu”, anh không muốn biến thành nhà tư vấn tâm lí đứng khuyên nhủ Lý Mộng như thế này. Nhưng anh không có sự lựa chọn!

"Cái gì? Anh họ, sao anh lại đối xử với em như vậy?" Không nghĩ tới anh Tần đã thông báo với Lý gia, Lý Mộng kinh hoàng đứng lên, vội vàng thu thập hành lý né tránh. Ắ không muốn bị ông nội và ba bắt lại đâu, nhất định hai người họ sẽ đánh ả mất.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77

Editor: Phan Đình Lâm

Lý Mộng biết chắc chắn một điều là, ngoại trừ rời khỏi thành phố D ra thì ả không có cách nào trốn thoát. Thấp thóm ngồi trên giường, ả thầm mắng anh Tần. Với tình trạng này ả rằng ả khó lòng giao phó với trường bối ở nhà. Làm sao bây giờ? Ắ còn chưa kịp hành động gì hết tron, mong sao vài ngày sau ông nội và ba với tìm được ả.

Nhưng ả đành thất vọng vì tới hôm đó những người kia đã đến thành phố D. Ắ run như cây sậy nhìn ông nội mặt đen: "Ông nội, con xin lỗi, con không có ý đâu."

"Được rồi, đừng nói nữa, đến nhà họ Hứa xin lỗi mau." Ông nội Lý không ngờ rằng người cháu gái ông yên tâm nhất lại phạm sai lầm lớn đến vậy. Đứng đây mắng ả cũng không phải là điều hay, bây giờ phải đến nhà họ Hứa nếu kéo quan hệ ngay mới là thượng sách.

Ắ không dám cự tuyệt mệnh lệnh của ông nội mình, bèn ngoan ngoãn theo sau lưng ông rồi khách sạn.

"Con có biết thiếu chút nữa bệnh tim của ông nội con đã tái phát rồi không?" Lần này nhà họ Lý đến không ít người. Ba Lý cùng ông nội Lý ngồi phía trước, còn Lý Mộng bị mẹ Lý kéo vào ngồi ở hàng ghế giữa.

"Con đâu biết nhà họ Hứa sẽ phản ứng mạnh như vậy! Con cũng có muốn thế đâu! Mẹ, anh họ đã không giúp con, còn hại con nữa!" Lý Mộng thoải mái lộ tính tình tiểu thư trước mặt mẹ Lý.

"Anh họ con cũng là vì muốn tốt cho con thôi, đừng trách nó." Nói đến anh Tần, Lý mẹ hết sức tán thưởng: "Nếu không phải nó kịp thời gọi điện thoại tới, chuyện này nhất định sẽ khó giải quyết hơn. Chờ đến lúc con chủ động về nhà thì mọi chuyện đã vô phương cứu chữa."

"Con không tin họ dám đuổi con đi!" Lý Mộng kháng nghị nói. Dù gì cô cũng là người nhà họ Lý, nhà họ Hứa có muốn đánh chó cũng phải nể mặt chủ chứ!

"Sao lại không? Đừng coi thường Hứa Mạch. Anh ba đã nhắc nhở cô từ trước, cậu ta không phải người dễ chọc." Ngồi kế bên ghế tài xế, anh ba Lý tức giận nói. Anh và Hứa Mạch là bạn học, tuy không thân nhưng cũng có chút giao tình. Cách làm người của Hứa Mạch từ khi đi học đã thể hiện rõ rồi.

"Hứa Mạch thì thế nào? Chính anh ta cũng tùy tiện cưới người phụ nữ khác vào nhà đó thôi. Em chính là muốn náo cho loạn để anh ta hối hận!" Giờ phút này rồi mà anh ba còn tạt cho ả gáo nước lạnh, thật quá đáng!

"Anh lười tranh với cô. Anh hai đã đề nghị với ông nội cho cô đính hôn trước. Cô tự suy nghĩ kỹ những việc mình làm đi." Tuy trường bối đều yêu thương

Lý Mộng nhưng anh và anh hai Lý cũng không gần gũi với cô em gái này lắm. Dù là anh em có quan hệ máu mủ ruột rà thì đầu nhất định phải thân thiết!

"Tại sao anh hai lại như thế? Tôi không muốn đính hôn! Muốn kết thông gia với ai thì anh và anh hai tự đi mà lấy, đừng có lôi tôi vào." Vậy nên à mới thích anh họ nhiều hơn anh ruột. Ngay cả hạnh phúc cả cuộc đời à mà hai người đó cũng đưa ra đặt cược lợi ích, à sẽ tuyệt đối không nhượng bộ.

"Họa tự cô gây ra, hậu quả không dọn nổi mà còn vênh vào hả? Anh mặc kệ cô có đồng ý hay không, tự nói với ông nội đi." Chuyện Lý Mộng theo đuổi Hứa Mạch anh không xen vào, cũng lười can thiệp.

Theo ý anh, trừ khi mất Hứa Mạch bị mù nếu không cậu ta sẽ không đời nào yêu Lý Mộng. Mà nay Hứa Mạch đã lấy vợ, anh chẳng những không hùa theo Lý Mộng phá đám mà còn thật lòng mong hai vợ chồng họ trăm năm hạnh phúc. Thật sự anh rất bội phục mắt chọn người của Hứa Mạch, lấy vợ là phải lấy người vợ như Lâm Du, vừa có sắc vừa có tài mà lại còn lương thiện nữa chứ!

"Mẹ xem kìa! Anh ba lại khi dễ con! Ánh tha giúp người ngoài chứ không thêm đề ý đến em gái ruột. Khi xưa là mẹ nhặt ảnh từ sọt rác về nuôi đúng không?" Bị những lời anh ba Lý đã kích, Lý Mộng tỏ cáo.

"Được rồi! Hai anh em tụi con bớt ồn ào xíu được không?" Môi hồ rặng lạnh, từ trước đến giờ mẹ Lý luôn yêu thương ba anh em họ đồng đều: "Con làm anh trai phải nhường em gái một chút, còn con nữa, làm em gái cũng phải có dáng vẻ của người làm em chứ!"

Anh ba Lý không nói nữa. Lý Mộng thì quay mặt ra cửa kính. Mẹ Lý nói tiếp: "Chuyện này là con làm sai. Một lát nữa sau khi con theo cả nhà mình đến nhà họ Hứa xin lỗi xong, lập tức quay về nhà ngay."

"Ngay cả mẹ cũng thế! Con sẽ không làm con cò của các người. Con không muốn lập gia đình, nếu mọi người còn ép con... con chết cho mọi người xem" Lý Mộng la to.

Sắc mặt mẹ Lý trầm xuống. Sau khi nhìn chằm chằm Lý Mộng, một hồi lâu sau bà mới mở miệng: "Tiểu Mộng, trước kia con rất ngoan ngoãn, chưa từng đối nghịch với mẹ. Con luôn cười rất hồn nhiên, con luôn là bảo bối trong lòng cha mẹ mà, sao giờ con lại thế này?"

"Con..." Trước ánh mắt sắc bén của mẹ Lý, à chợt dạ biện minh: "Con cũng không muốn thế! Trước kia con như công chúa nhỏ vô ưu vô lo, muốn cái gì là có cái đó. Nhưng bây giờ thì sao? Cái gì con cũng không có..."

"Cái gì gọi là “cái gì cũng không có”? Con nói đến Hứa Mạch sao? Bởi vì Hứa Mạch là tất cả của con nên khi không có Hứa Mạch thì con mất hết tất cả? Nếu con thật sự đề ý đến Hứa Mạch như vậy thì trước lúc Hứa Mạch xả ra chuyện con lại rời đi? Lúc đó anh ba của con cũng đã khuyên ngăn, bảo con hãy suy nghĩ thật kĩ càng kéo sau này hối hận. Khi đó con trả lời thế nào? Con nói Hứa Mạch chẳng qua chỉ là một giấc mộng, một giấc mộng tan vỡ, con đã tỉnh mộng rồi và không còn lưu luyến gì nữa! Nhưng giờ con lại nói với mẹ rằng Hứa Mạch là tất cả của con. Mẹ hồ đồ rồi, không đoán được trong hồ lô của con chứa thuốc gì." Lúc trước, khi Lý Mộng đột nhiên chạy về nhà, mặc dù ngoài miệng mẹ Lý không nói, nhưng trong lòng bà có ý kiến. Bà biết không thể lay chuyển được con gái nên bà tận lực khuyên răn, mong Lý Mộng suy nghĩ thật kĩ càng.

Người phản ứng dữ dội nhất lúc đó là anh ba Lý. Anh mắng Lý Mộng một trận tại nhà ăn trước mặt ông nội và ba Lý. Tuy nói là rất yêu thương Lý Mộng nhưng hôm đó, khi anh ba Lý mắng à không một ai can thiệp, bởi lẽ họ biết là anh làm đúng.

"Mẹ, con là con gái, con cũng có lòng tự ái của chính mình. Lúc trước Hứa Mạch lạnh nhạt với con như vậy, con không phải mình đồng vách sắt, con cũng biết thương tâm, khổ sở, cũng sẽ thất vọng, ứ rú. Lúc đó rời đi là do con quá mệt mỏi, con muốn đến một nơi nào đó để giải tỏa tâm trạng. Con vì muốn tốt cho tất cả mọi người nên mới chọn cách đó. Nhưng khi đến nơi đó, tâm trạng của con chẳng những không được cải thiện mà còn nặng nề hơn. Bởi vì con nhận ra được rằng ngoài Hứa Mạch ra thì con không thể động tâm với bất kì người đàn ông nào khác." Á nói trong nghẹn ngào, nước mắt rơi lã chã.

Nghe Lý Mộng nói, ánh mắt mẹ Lý phức tạp, bà muốn nói nhưng đành thôi. Dù sao Lý Mộng cũng là đứa con bà yêu thương nhất, tuy biết lời nói của à đầy đầy sơ hở nhưng không đành lòng vạch trần. So với Hứa Mạch là người ngoài, bà chọn nghiêng về phía Lý Mộng.

Anh ba Lý khinh thường vênh mép, mang tai nghe vào, tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, một chữ à nói anh cũng không muốn nghe. Nếu biết được lỗi tai của mình sẽ bị hành hạ thế này anh nhất định không ngồi xe này.

Hứa Chấn Thiên tự mình tiếp đón đoàn người nhà họ Lý đến “viếng thăm”, Hứa Hoán thì ngồi một bên chờ xem kịch vui, hai vợ chồng Hứa Mạch thì đang trên đường về.

"Thật xin lỗi. Là do nhà chúng tôi không biết dạy con cháu nên mới để Tiểu Mộng gây ra họa lớn thế này, mong anh Hứa nể tình vì nó còn nhỏ mà tha thứ cho." Ông nội vừa lấy lễ vật vừa nhận lỗi thay Lý Mộng.

"Cũng không phải là họa lớn gì." Hứa Chấn Thiên không nổi trận lôi đình như nhà họ Lý nghĩ, ông chỉ nhìn lướt qua Lý Mộng rồi tiếp tục nói: "Nhà họ Hứa cùng tôi cũng không rảnh rỗi đến mức chấp nhất với một đứa bé. Nếu có gì bất mãn với Hứa gia chúng tôi, xin tự nhiên góp ý thẳng thừng chứ đừng chơi trò nói xấu sau lưng như vậy, một khi tra được thì rất ảnh hưởng đến giao tình hai nhà."

"Đúng vậy. Anh Hứa nói đúng, lần này là Tiểu Mộng quá đường đột, vậy nên mới phạm sai lầm..." Ông nội Lý lời còn chưa nói hết thì Lý Mộng đã cướp lời.

Tiêu sái đi đến trước mặt Hứa Chấn Thiên, Lý Mộng hít sâu một hơi, cười tươi nói: "Ý của ông nội Hứa là thật sự đồng ý nói ra bất mãn trong lòng đúng không? Chỉ cần Tiểu Mộng nói ra, ông nội Hứa sẽ giải quyết phải không? Nếu quả thật là như vậy, quả thật Tiểu Mộng có đôi lời nói muốn với ông nội Hứa. Không biết ông nội Hứa có bằng lòng nghe con nói lời thật lòng mình không?"

Xe của hai người họ vừa vận đến cửa, Hứa Mạch đang muốn xuống xe thì bị Lâm Du giữ lại.

"Nghe một chút xem họ nói gì." Cô nắm chặt tay Hứa Mạch, nhắm mắt lại bình tĩnh nghe động tĩnh bên trong nhà lớn.

"Được." Khóe miệng hơi cong lên, Hứa Mạch tựa lưng vào ghế ngồi chờ Lâm Du.

Câu hỏi của Lý Mộng rất đơn giản, cũng chỉ liên quan đến Hứa Mạch. Phản ứng của ông nội Hứa rất lạnh nhạt, chỉ nhìn Lý Mộng mà không nói gì làm ả càng chờ càng thấp thòm.

Rất tiếc ông nội Hứa không có ý định trả lời ả, ông nhìn sang ông nội Lý.

"Thật sự xin lỗi. Là do trưởng bối như tôi dạy dỗ không nghiêm." Sở dĩ ông nội Lý không ngăn cả Lý Mộng là vì ông muốn dò xét thái độ của Hứa Chấn Thiên. Sau khi ả nói xong, ông lên tiếng coi như hòa hoãn tình hình.

"Sao rồi?" Không nghĩ tới Lâm Du mở mắt nhanh như vậy, hẳn còn tưởng rằng bên trong có nhiều thứ đáng để nghe lắm chứ.

"Thái độ nhà họ Lý không giống như đến xin lỗi, mà là đến xò xét. Tâm tình của ông nội chắc chắn đang không tốt, hai ta vào nhanh thôi." Đối với Hứa Chấn Thiên, Lâm Du một mực tâm tồn cảm kích. Từ đầu đến giờ cô vẫn luôn nhớ đến thời điểm cô mới bước vào nhà họ Hứa, ông nội Hứa luôn cho cô cơ hội.

Hứa Mạch không phản đối, hẳn theo cô xuống xe. Thấy hai vợ chồng Hứa Mạch tay trong tay đi vào, sắc mặt Hứa Chấn Thiên cuối cùng cũng hòa hoãn đôi chút.

Hứa Mạch cùng Lâm Du mới vừa ngồi xuống thì dì giúp việc ở nhà họ Hứa mang nước lên ngay. Khác với lúc chiêu đãi người nhà họ Lý, thay vì trà như họ thì bà mang lên hai ly nước trái cây.

"Cô chủ, nước táo mà cô thích nhất đây!" Hệt như là cố ý đối nghịch với Lý Mộng, lúc người giúp việc bung nước ra còn cố tình nhấn mạnh câu này.

Mặt Lý Mộng biến sắc vì ly nước ả muốn uống giờ đã nằm gọn trong tay Lâm Du, hỏi sao ả không nổi nóng cho được.

Nhận lấy ly nước trái cây uống một hớp, Lâm Du gật đầu: "Đúng là rất ngon!"

"Đây là táo tươi mới mua về lúc sáng, tôi đặc biệt chuẩn bị sẵn chờ cô chủ về thưởng thức đó!" Tuy thời gian Lâm Du ở nhà lớn không dài nhưng cô đã có công giúp Hứa Mạch tỉnh lại, bọn họ tuy làm công nhưng đã nhìn Hứa Mạch lớn lên, họ thật lòng rất cảm kích cô.

"Con cảm ơn đi." Sau khi lịch sự nói lời cảm ơn xong, cô nhìn sang Hứa Mạch: "Anh cũng uống thử một chút đi, ngon lắm đó."

Theo lời cô, Hứa Mạch bung ly nước trái cây uống một hớp, sau đó hẳn công nhận gật đầu: "Ừm, ngon lắm!"

"Chỉ cần chị dâu nói ngon là anh họ uống hết chứ gì!" Hứa Hoán bĩu môi.

"Có vấn đề gì không?" Hứa Mạch không nói gì nhưng ông nội Hứa đã lên tiếng: "Thấy hai vợ chồng nó quá tình cảm nên không chịu nổi hả?"

"Đâu có! Con chỉ hơi ghen tị chút xíu thôi!" Đột nhiên nghe ông nội hỏi, Hứa Hoán như bong bóng xì hơi cúi đầu xuống.

"Vậy thì nhanh chóng tìm một cô vợ nhỏ dẫn về đây. Đến lúc đó con có thể học theo anh họ của con, cả ngày ở nhà ngọt ngào hạnh phúc." Hứa Chấn Thiên quyết kế không phải lại nói loại nói này tính cách. Bất quá hôm nay, ngay một khắc này, ngay trước Lý gia mặt của mọi người, hẳn như đinh chém sắt biểu đạt lập trường rõ ràng dứt khoát.

Nụ cười trên mặt Lý Mộng cứng đờ. ả biết Hứa Chấn Thiên đang cố ý nói cho ả nghe. Nghe như ông đang nhắc nhở Hứa Hoán, nhưng thật ra ông nội Hứa đang ngầm cảnh báo Lý Mộng rằng ngoài Lâm Du ra thì nhà họ Hứa không chấp nhận người con dâu nào khác.

Ông nội Lý lúng túng. Thật sự lúc hai vợ chồng Hứa Mạch xuất hiện, ông đã nghĩ rằng cuộc hôn nhân này sẽ có được một chút hi vọng. Nhưng hiện tại thì...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78

Editor: Phan Đình Lâm

Không nói đến thái độ của Hứa Mạch, chỉ dựa vào thái độ của Hứa Chấn Thiên thôi thì Lý Mộng đã không vượt qua được cửa ải này rồi!

Hứa Hoán thì hoàn toàn quên mất sự tồn tại của Lý gia, cậu cảm thán: "Ông nội, con vẫn còn nhỏ mà, không vội không vội. Với lại mọi mặt chị dâu đều tốt hết, con đi đâu tìm được cô vợ như chị dâu đây?"

"Không tìm được là bởi vì con không có bản lĩnh." Hứa Chấn Thiên hừ lạnh, sau đó ông lại nói tiếp: "Nhưng nói đi cũng phải nói lại, đúng là khó tìm được cô gái thứ hai giống Tiểu Du."

"Chính xác!" Hứa Hoán bĩu môi, nhân cơ hội kháng nghị: "Vậy nên nội không được làm khó con đó nha!"

Hứa Chấn Thiên cùng Hứa Hoán ông một câu, cháu một câu, người bên cạnh dù muốn nói cũng chen miệng vào không lọt. Hai vợ chồng Lâm Du đã thành thói quen, không có ý định mở miệng.

Ông nội Lý bị Hứa gia làm lơ nên rất khó chịu. Nói thế nào ông với Hứa Chấn Thiên cũng cùng vai vế, thế mà bị xem là không khí ngồi ở một bên là sao? Dù cho bọn họ đuổi lý đi chẳng nữa thì nhà họ Hứa cũng không nên quá đáng thế chứ!

"Thì ra vị này chính là Lâm Du." Ông nội Lý mắt híp mở miệng.

Lâm Du đứng lên, cúi người chào ông nội Lý.

"Hình như cô Lâm đây không thích nói chuyện với ông già này thì phải!" Mặc dù Lâm Du lễ nghi chu toàn nhưng ông nội Lý vẫn thích "nhặt xương trong trứng".

"Tiểu Du hơi sợ người lạ." Hứa Mạch lên tiếng bảo vệ Lâm Du.

Trong lòng ông nội Lý đã tức giận sẵn, giờ phút này lại bị Hứa Mạch chống đối, nên giận càng thêm giận. Nhưng nơi này là Hứa gia, không phải địa bàn của ông, dù có mất hứng cũng phải nén giận. Lần này bọn họ đến là để xin lỗi, phải nhịn!

Đáng lẽ ra khi thấy Hứa Mạch hành động như vậy, ông nội Hứa phải khiển trách đôi câu. Dù chỉ là lời nói không thật lòng cũng phải làm cho Lý gia coi chứ. Nào ngờ ông chỉ xem như không có gì, tựa như ngầm cho điều Hứa Mạch làm là đúng vậy.

Sau khi Hứa Mạch lên tiếng bảo vệ xong, Lâm Du lại đứng lên, cúi đầu một lần nữa: "Xin lỗi, là do con quá sợ người lạ!"

"Phốc xuy..." Hứa Hoán không phải cố ý. Chẳng qua là do cậu không ngờ chị dâu lại có khiếu hài hước trong người. Ai biết một người lạnh lùng như chị dâu mà có thể nói ra một câu như thế chứ. Đúng là làm cậu mở rộng tâm mắt!

Hứa Hoán không cười còn đỡ, thấy cậu cười ông nội Lý nhận định rằng Hứa gia cố ý làm nhục bọn họ, sắc mặt trầm xuống: "Anh Hứa có ý gì? Hình như anh không muốn tha thứ lỗi lầm cho Tiểu Mộng, định trở mặt thành thù với nhà họ Lý chúng tôi sao?"

"Tha thứ? Nói xin lỗi mà không có một chút thành ý, bảo chúng tôi tha thứ là nghĩa lý gì?" Loại thời điểm này Hứa Hoán mở miệng là thích hợp nhất. Cậu nổi hết da gà, ả ta bậy lớn đó mà dám nói rằng "còn nhỏ không hiểu chuyện". Xi, cậu còn nhỏ hơn ả ta tới mấy tuổi lận đấy!

"Ông nội của tôi đã cố ý đến thành phố D nói xin lỗi rồi, vậy mà còn chưa đủ thành ý sao?" Lý Mộng không nhịn được trả lời lại.

"Cũng chỉ có mấy tấm vé máy bay thôi mà bày đặt kể lể. Chắc cô muốn nhà họ Hứa chúng tôi thanh toán luôn vé máy bay để tỏ rõ thành ý "tha thứ" chứ gì!" Hứa Hoán không nhường nửa bước.

"Cậu..." Giọng Hứa Hoán đầy châm chọc, Lý Mộng tức giận đỏ mặt.

"Đủ rồi!" Thấy Lý Mộng dễ dàng bị Hứa Hoán chế trụ, ông nội Lý mắng: "Tiểu Mộng im miệng, bớt tranh cãi một chút đi."

"Ông nội!" Ắt đậm chân, không cam lòng chỉ vào Hứa Hoán: "Nhưng..."

"Cậu Hứa như thế nào tự có Hứa gia dạy dỗ, không phiền tới con." Ông nội Lý châm chọc.

"Hứa Hoán tự nhiên do Hứa gia tôi dạy dỗ, ngược lại là cô Lý đây, nếu nhà họ Lý không dạy dỗ được thì cũng đừng để cô ta ra đường làm mất mặt, nhốt ở nhà mới là thượng sách." Không phải chỉ có ông nội Lý mới biết châm chọc, Hứa Chấn Thiên ông cũng không phải dạng vừa đâu!

"Hứa Chấn Thiên!" Ông nội Lý vỗ bàn đứng dậy: "Ông đừng có quá đáng!"

Hứa Chấn Thiên ngồi không nhúc nhích, nhìn thẳng vào mặt ông nội Lý: "Nếu biết lý thuộc về nhà họ Hứa thì ông nên thu liễm lại. Đừng làm bộ đáng tự trên cao nhìn xuống như thế, nhà họ Hứa tôi không dám tiếp những người như vậy!"

Ông nội Lý ghen hòng, thiếu chút nữa thì bệnh tim tái phát. Vung tay lên mang theo đám người nhà họ Lý đứng dậy rời đi.

Quan hệ hai nhà hoàn toàn tan vỡ nhưng Hứa Chấn Thiên cũng không quan tâm nhiều. Hứa Hoán còn không nhẹ không nặng bồi thêm một câu: "Rốt cuộc bọn họ tới làm gì vậy?"

"Làm sao anh biết!" Hứa Mạch nhún vai. Vốn là Lý gia đến để nhận lỗi, nhưng với tính khí của ông nội Lý, sợ rằng việc cúi đầu xin lỗi đối với ông ta còn khó hơn lên trời. Thế nên đến cuối cùng mới đi đến tình trạng này!

"Không cần phải để ý đến bọn họ." So sánh với nhau, thái độ của Hứa Chấn Thiên đối với chuyện này lạnh lùng hơn nhiều. Ông quay đầu nhìn về phía Lâm Du: "Tiểu Du có đói bụng không? Để ông bảo phòng bếp lập tức dọn cơm?"

"Dạ." Giờ cũng đã qua giờ ăn rồi, cô thật sự rất đói nên không do dự đồng ý.

Hứa Chấn Thiên gọi quản gia lại, ông còn cố ý dặn dò mấy món ăn mà cô thích ăn nhất. Hứa Hoán nhìn Lâm Du, xong lại nhìn Hứa Mạch, cậu làm vẻ mặt bất đắc dĩ. Được rồi, hiện nay chị dâu là bảo bối của nhà họ, ông nội yêu mến chị dâu hơn cậu và anh họ cũng là đương nhiên!

Lòng Hứa Mạch vui như nở hội. Thấy gia đình mình yêu mến vợ mình đến vậy, chịu thiệt thòi bị ra rìa một chút thì có sao đâu!

Về nhà họ Lý, ông chỉ bảo hai vợ chồng Hứa Mạch rằng muốn làm gì thì làm, đừng có kị điều gì cả vì tất cả đã có ông chống lưng.

Biết được lập trường của ông nội Hứa, Lâm Du kinh ngạc nhìn về phía Hứa Mạch. Cô cho là Hứa Chấn Thiên sẽ càng vừa lòng gia thế của Lý Mộng hơn cô chứ!

"Ông nội không thích người dối trá." Hứa Mạch giữ giọng bình thường giải thích cho Lâm Du nghe.

"Không sai! Cả ngày làm bộ dạng như con gái nhà lành nhu thuận, thật sự lại không phải thế. Trước đây cô ta còn trăm phương ngàn kế đến gần em, em tùy ý cho cô ta sắc mặt khó coi thì cô ta liền hiện nguyên hình." Vào lúc ả còn chưa biết gì thì Hứa Hoán đã đề vạch trần bộ mặt thật của ả cho cả nhà biết hết. Vậy nên, trước đây khi ả dây dưa không dứt với anh họ, người khác ai cũng nhận định hai người họ là một đôi, còn riêng nhà họ Lý thì không.

Ấn tượng về ả trong lòng Hứa Chấn Thiên cũng không được tốt lắm. Bất kể là ngây thơ, ngoan ngoãn hay là lạnh lùng, bốc đồng, chỉ cần thể hiện rõ tính thật thà của mình thì ông đều tiếp nhận. Còn nếu cứ thích giả vờ giả vịt trước mặt ông thì ông không dám xem trọng.

Nghe Hứa Mạch và Hứa Hoán giải thích, trong lòng cô đã hiểu rõ. Không nói nhiều nữa, cô chăm chú uống trà.

Thời gian tiếp xúc với nhau ngày càng nhiều, ông càng hài lòng về cô cháu dâu này. Vốn ông còn lo lắng vì chuyện của Lý Mộng mà Lâm Du sẽ giận đối với Hứa Mạch, giờ thấy cô vẫn bình thường ngồi nơi này uống trà, ông tán thưởng trong lòng.

Cô gái không có lòng kiên nhẫn rất dễ bị mất điểm trong lòng trường bối. Mà biểu hiện của cô trong mắt ông đó chính là trầm ổn. Nhà họ Hứa đúng là có phúc mới có được người con dâu, người cháu dâu như Lâm Du.

Lâm Du không hề biết rằng, trong lúc vô tình thì cô đã ghi được điểm trong lòng ông nội chồng. Cô lẳng lặng ngồi uống trà, nghe hai anh em Hứa Mạch nói chuyện phiếm. Thật ra cô không giỏi trong việc tạo bầu không khí sôi động, nhưng cho cô lẳng nghe thì có thể.

Hứa Hoán hỏi về chuyện đóng phim của hai người. Dù nghe chính miệng anh họ thừa nhận thì cậu vẫn không thể tin được rằng anh họ sẽ nhận lời tham gia.

Không để ý đến Hứa Hoán còn đang kinh ngạc, Hứa Mạch lấy phản kịch bản mà hắn đã cố ý in ra đưa cho Hứa Chấn Thiên xem qua. Mặc dù đối với chuyện này ông nội không có nói gì nhưng Hứa Mạch vẫn cảm thấy hắn phải cho ông xem kịch bản này.

Ông rất ngạc nhiên khi thấy Hứa Mạch đưa cho ông xem trước kịch bản, nhưng trên hết là sự vui mừng và an tâm.

Hứa Hoán cũng tò mò về nội dung kịch bản. Đạo này khi lướt web, cậu thấy vô số fan hâm mộ của Tần Nam nhắc đến việc thần tượng của mình không được đóng vai nam chính. Cậu bèn hỏi thăm anh họ về vai diễn của Tần Nam.

"Tần Nam sẽ là nam phụ thứ nhất, chính là em trai của nam chính." Nghe Hứa Hoán hỏi tới Tần Nam, Hứa Mạch tiết lộ. Khác với kịch bản phim truyền hình, kịch bản này không có chứa tình tiết các cặp đôi, ngoài tình yêu của hai nam nữ chính ra thì chính là sự đan xen của tình thân và tình bạn.

"Sao lại là vai em trai chứ!" Tất nhiên là Hứa Hoán không tình nguyện rồi. Nếu là vai em trai thì phải do cậu đóng mới đúng, dù gì thì Tần Nam cũng chỉ là em họ thôi mà.

"Quan hệ của hai anh em không được tốt lắm." Nhìn biểu tình của Hứa Hoán, hắn biết đứa nhỏ này lại so đo nữa rồi. Bất đắc dĩ lắc đầu, hắn giải thích. Từ nhỏ hai đứa đó đã không ưa nhau, bây giờ lớn lên quan hệ vẫn không cải thiện được, không biết sau này về già thì sẽ ra sao đây?

"Há há, quan hệ không tốt..." Hứa Hoán lập tức cười hã hê. Không nói hai lời, cậu hết sức ủng hộ bộ phim này bầm máy.

"Nhân vật của Tiểu Du rất tốt." Điểm chú ý của Hứa Chấn Thiên khác hoàn toàn so với Hứa Hoán, ông chăm chú xem hình tượng nhân vật của Lâm Du. Vai diễn này rất có đất phát triển, cũng rất xuất sắc. Hứa Mạch cũng cực kì vừa lòng với kịch bản này, hệt như đạo diễn nói lúc trước, ông vì Lâm Du mà làm ra nó.

"Không tệ! Tiểu Du diễn thật tốt nhé! Tới lúc công chiếu ông sẽ ra rạp ủng hộ hai con." Từ trước đến giờ ông chưa từng đến rạp chiếu phim, nhưng hiện tại ông lại nói thế chứng tỏ ông hết sức hài lòng với bộ phim này.

Trước sự công nhận của Hứa Chấn Thiên, cô nghiêm túc trả lời: "Dạ con hiểu rồi. Con cảm ơn ông nội."

"À, chuyện về quỹ An Yên, nội cũng muốn góp chút lòng." Thật sự mà nói, điều Hứa Chấn Thiên hài lòng nhất Lâm Du chính là chuyện cô lập quỹ An Yên. Lâm An Yên có một đứa cháu gái tốt, đây là điều không thể nghi ngờ.

"Cái này thì không cần đầu nôi. Mỗi lần quyên tiền ảnh đều dùng danh nghĩa của nội hết đó." Bí mật của Hứa Mạch đã bị Lâm Du vạch trần.

"Thật sao?" Hứa Chấn Thiên bật cười vui vẻ. Thì ra không chỉ riêng Lâm An Yên có một đứa cháu gái hiếu thảo, mà Hứa Chấn Thiên ông cũng có một đứa cháu trai hiếu thuận nữa.

Hứa Hoán bước đến bên cạnh Hứa Mạch, nhỏ giọng ủy khuất nói: "Em làm gì cũng bị nội chê hết đó!"

"Chỉ cần chú có tâm, dù là chuyện nhỏ đi nữa ông nội cũng sẽ cảm nhận được." Nói đến chuyện quyên tiền này, vẫn là do Lâm Du nhắc nhở Hứa Mạch. Giờ phút này thấy mặt mày Hứa Chấn Thiên vui vẻ, hẳn đương nhiên phải cảm kích Lâm Du rồi.

Hứa Hoán suy sụp, yên lặng di chuyển đến vị trí ghế sa lon hẻo lánh nhất, tận lực cách xa tầm mắt của Hứa Chấn Thiên ra. Cậu luôn có cảm giác nếu lúc này bị ông nội bắt, nhất định cậu sẽ bị mắng. Vậy nên cậu ngoan ngoãn tránh đi thì hơn!

Nhờ phúc của Lý Mộng mà quỹ An Yên hiện tại rất được chú ý. Có ông nội Hứa lên tiếng ủng hộ trước, vậy nên sau bữa cơm ở Hứa gia, cô mang về cho quỹ từ thiện một con số không nhỏ.

"Không tệ nha, chỉ cần trở về một chuyến là có thể kéo được một khoản tiền khủng." Tài chính của quỹ An Yên là do một tay Chu Lăng quản lí. Vậy nên hẳn là chuyện về tiền nông quyên góp thì anh là người đầu tiên biết đến.

"Mọi người đều là người tốt." Không đề ý đến Chu Lăng trêu chọc, Lâm Du nghiêm túc nói ra cảm nhận của mình.

"Đương nhiên là người tốt. Nhưng không phải người tốt nào cũng chịu bỏ tiền của mình ra làm từ thiện." Tựa như chính Chu Lăng vậy, anh chưa từng nghĩ đến sẽ giúp Lâm Du quản lí chuyện này. Anh tự nhận mình không phải người tốt lành gì, chính anh cũng bất ngờ về việc chính mình đảm trách quỹ từ thiện.

"Nghe nói hôm nay bị kiểm tra?" Chợt nhớ tới chuyện này, Lâm Du hỏi. Có Chu Lăng ở đây cô đặc biệt yên tâm, chẳng qua cô chỉ thuận miệng quan tâm một chút thôi.

"Ừm. Chắc có người sau lưng chỉ đạo, họ điều tra rất kĩ càng, dường như muốn tìm cho bằng được chỗ sơ hở vậy." Hạng mục trong tay anh chỉ có hai khả năng, một là không tra ra được vấn đề gì, còn hai là tuyệt đối không để cho bất luận kẻ nào tra ra vấn đề. Huống chi quỹ An Yên là quỹ từ thiện, anh càng không dám xem thường.

"Nằm trong dự liệu." Nếu Chu Lăng đã phát giác, Hứa Mạch cũng không giấu giếm: "Nhà họ Lý không thoát khỏi liên can."

"Chuyện này tôi cũng từng nghe nói. Hình như chỉ còn cô ta còn ở lại thành phố D, những người còn lại thì nhanh chóng rời đi." Chu Lăng nói xong liền ý vị sâu xa liếc nhìn Lâm Du: "Cô cũng nên cẩn thận đề phòng đấy!" Anh nhắc nhở Lâm Du ngay trước mặt Hứa Mạch, thể hiện rõ lập trường của mình chính là đứng về phía Lâm Du.

Hứa Mạch mở miệng: "Lý Mộng thì không là vấn đề, ngược lại tôi cảm thấy đối tượng nên lo lắng chính là Chu Tuyền. Đạo gần đây cậu ta dường như rất thân với Lý Mộng."

Đột nhiên nghe được tên Chu Tuyền, Chu Lăng sững sờ: "Tôi còn tưởng rằng nó bận bịu 'kim ốc tàng Kiều'(*), không ngờ rằng nó lại ra ngoài thay đổi mục tiêu."

(*) Kim ốc tàng Kiều (nhà vàng cất người đẹp): điển tích có xuất xứ từ giai thoại chuyện tình giữa Hiếu Vũ Trần hoàng hậu (Trần A Kiều) và Hán Vũ Đế. Để biết thêm chi tiết, mời các nàng hỏi thăm bác Google!

"Chắc cậu ta định liên thủ để trả thù chúng ta. Vào lúc này mà cậu ta vẫn không bỏ rơi Lâm Nhất Thiên thì có thể nói cậu ta đã dụng tình quá sâu rồi." Lúc đầu khi đối phó với Lâm Nhất Thiên, Hứa Mạch đã không hạ thủ trắng tay, hẳn chỉ để cho cô ta tự đi xuống vực thăm thôi.

Về phần ân oán giữa Lâm Nhất Thiên với Triệu gia, Hứa Mạch càng không nhúng tay vào. Đối với kết cục bi thảm của cô ta hẳn cũng không có chút đồng tình nào, bởi lẽ cô ta đáng bị như vậy.

Hứa Mạch không nghĩ là Chu Tuyền sẽ mưu hại Lâm Nhất Thiên. Trước đó, Hứa Mạch vẫn cho là người Chu Tuyền thích là Lâm Du chứ không phải Lâm Nhất Thiên.

Chuyện tình cảm của Chu Tuyền, Chu Lăng không quan tâm. Nhưng không có nghĩa là cái gì anh cũng không làm. Gần đây mẹ của Chu Tuyền đã bắt đầu dời hành lý sang nhà họ Chu. Thật không biết sau khi bà ta biết con trai cưng của mình bận bịu bắt cá hai tay thì bà ta sẽ chọn người nào làm con dâu đây?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79

Editor: Phan Đình Lâm

Đương nhiên người mà mẹ Chu Tuyền chọn là Lý Mộng. Cho dù là gia cảnh hay thân thế thì Lâm Nhất Thiên không thể nào so sánh với ả. Huống chi cô ta chẳng những đã ly dị với Chu Tuyền mà còn biến thành người tàn tật, bà ta càng cảm thấy không thuận mắt.

"Lý Mộng à?" Hiển nhiên nhà họ Lý xứng với nhà họ Chu nhưng Chu Tuyền đã có một đời vợ trước đó, Chu Đáo chán chừ nói: "Chỉ sợ nhà họ Lý không chấp nhận thôi!"

"Anh không hỏi thì làm sao biết! Thật ra thì cô gái Lý Mộng kia cũng không tốt lành gì, Chu Tuyền nhà chúng ta đương nhiên xứng với cô ta." Mặc dù Chu Tuyền được nhận tổ quy tông từ rất sớm nhưng bà vẫn thẹn trong lòng. Là bà đã hại con mình trở thành đứa con ngoài giá thú, cái mà bà có thể bù đắp lại cho Chu Tuyền chỉ là sự tranh thủ cơ hội nhỏ nhoi này thôi.

Đương nhiên ông rất quan tâm chuyện hôn sự của Chu Tuyền. Đã có vết ỉ hôn nhân trước đó nên ông mong người vợ sau này của cậu sẽ là một người con gái hoàn mỹ. Tuy gia thế của Lý Mộng rất tốt nhưng những ồn ào gần đây ả gây ra thì... Nếu ả vào nhà họ Chu mà vẫn không chữa được cái tính này thì chỉ sợ nhà họ Chu bọn họ tự tìm rắc rối.

"Chuyện này cũng không gấp, anh cứ từ từ suy tính." Không gấp sao được! Nhưng chuyện này bà không có quyền lên tiếng, đừng nói là Chu Đáo, ngay cả Chu Lăng bà cũng phải ngoan ngoãn lấy lòng, không dám hó hé một câu sợ phật lòng hấn ta.

Bị Chu Đáo gọi riêng vào thư phòng, Chu Tuyền cũng không bắt ngờ. Ở trong ngôi nhà này, từ trước đến giờ nếu so với Chu Lăng thì cậu càng được càng được ông coi trọng nhiều hơn. Cho đến khi ông nhắc đến Lý Mộng thì cậu mới đổi sắc mặt. Cậu với Lý Mộng ư? Làm sao có thể! Rốt cuộc ai đã tạo tin đồn nhảm?

Nhìn sắc mặt cậu, Chu Đáo biết ngay chuyện này đã làm cậu bất ngờ. Ông nói thẳng ra ý nghĩ của mình: "Lúc đầu khi mẹ của con nói với cha chuyện này, cha cũng không đồng ý. Lý Mộng cái gì cũng tốt, chỉ có điều những chuyện cô ta làm gần đây quá huyền ảo. Người con dâu không an phận như vậy cha thật sự không dám đứng ra cưới về. Nhưng gia tộc phía sau lưng của cô ta rất tốt, nếu con không bài xích thì có thể thử."

"Mẹ con?" Sắc mặt Chu Tuyền càng thêm khó coi. Chẳng tự nhiên mà mẹ lại nhắc với cha chuyện này, chắc chắn có sự nhúng tay của Chu Lăng. Gần đây mẹ luôn ra sức lấy lòng anh ta, coi lời anh ta như thánh chỉ.

"Đúng là ý tứ của mẹ con. Cha sẽ không ép! Con cũng đã tốt nghiệp đại học, cũng đã có chính kiến của mình. Cha chỉ hy vọng con luôn nhớ kỹ thân phận của mình, đừng đi làm đường, đưa ra quyết định khiến cả đời con phải hối hận." Thông qua Chu Lăng, ông phát hiện hiện tại con trai của mình đang sống chung với Lâm Nhất Thiên. Biết bao cô gái tốt không chọn, lại nhặt lại đôi giày rách mà mình đã vứt. Thật làm ông tức chết mà!

Ngoại trừ mẹ của Chu Tuyền, bên ngoài ông vẫn còn vài ngôi nhà riêng, bên trong đều có tình nhân bé nhỏ xinh đẹp động lòng người chờ ông đến thăm. Ông không hề thấy mình có lỗi. Ông có tiền, có quyền, muốn sống sao mà chẳng được, cần gì phải để ý miệng lưỡi thế gian.

Đứa con Chu Lăng kia ông đã không thể trông cậy. Nhưng đứa con Chu Tuyền này ông lại mong cậu có thể thừa kế phong độ của ông. Không thể vì một cảnh hoa tàn mà bỏ qua một rừng hoa rực rỡ được.

Nếu Lâm Nhất Thiên có thể giúp Chu Tuyền lấy được Bác Dương, ông có thể nhắm một con mồi một con mắt làm ngọc. Nhưng đằng này, cô ta cái gì cũng không có, bản thân lại phải ngồi xe lăn, bảo sao ông có thể chấp nhận?

Nhưng Lý Mộng lại khác, sau lưng cô ta có nhà họ Lý chống lưng, rất có ích đối với tiền đồ phát triển của Chu Tuyền sau này. Chỉ có thể lực bên nhà vợ hùng hậu thì Chu Tuyền mới có thể đảm bảo được vị trí người thừa kế nhà họ Chu.

Ý tứ cảnh báo trong lời nói của Chu Đáo quá mức rõ ràng, cậu nghĩ đến Lâm Nhất Thiên, trong mắt chứa đầy sự phức tạp.

Chắc chắn Chu Lăng đã điều tra ra chuyện này, thừa cơ hội tính kế cậu. Quả thật Nhất Thiên là gánh nặng của cậu, nhưng cậu không thêm để ý, chỉ muốn bảo vệ cho Nhất Thiên thật tốt. Cậu với Lý Mộng vốn không phải quan hệ đó, cậu không tài nào thuyết phục chính mình lấy ả ta được.

Nhưng cậu cũng ý thức được rằng, dựa vào năng lực hiện tại thì cậu không thể nào đấu lại Chu Lăng. Vốn là có Chu Đáo ủng hộ, cậu đã chiếm thế thượng phong, nhưng khi không Chu Lăng lại hợp tác với Lâm Du, lại còn là cô đồng của Thần Thiên.... Còn nữa, nhờ vào Lâm Du nên quan hệ của anh ta với Hứa Mạch, Cô Nhiên, thậm chí là Tần Nam ngày một kéo gần. Đây quả thật là một mối đe dọa rất lớn đối với vị trí người thừa kế của cậu.

"Biểu hiện gần đây của Chu Lăng rất được đám người trong hội đồng quản trị quan tâm." Chu Đáo khề thờ dài. Ngay cả ông còn bị Chu Lăng đè đầu cưỡi cổ, Chu Tuyền thì có là gì!

"Cha, rốt cuộc anh ta ngồi lên vị trí cổ đông của Thần Thiên bằng cách nào, cha thật sự không hoài nghi sao?" Cậu đã muốn nói đến chuyện này từ sớm nhưng lại không có thể tìm được thời cơ thích hợp. Đối với chuyện này, từ đầu đến cuối ông đều không tỏ ra bất mãn, cậu thật sự không hiểu nổi.

"Hoài nghi điều gì? Con muốn nói đến nguồn vốn mà nó sử dụng để đầu tư vào Thần Thiên đúng không?" Dĩ nhiên ông đã nghĩ đến điểm này. Ông đã

điều tra kỹ càng mọi hạng mục của Chu thị, nhưng không tìm ra được nhược điểm của Chu Lăng.

"Con..." Chu Tuyền có chút chần chừ nói ra lời trong lòng: "Không sai, con hoài nghi xuất xứ số tiền kia. Anh ta không phải Lâm Du, có đi sản..."

"Không cần nói thêm nữa." Chu Đáo đột nhiên lên tiếng cắt đứt câu nói của Chu Tuyền. Nhìn thấy ánh nghi hoặc của cậu, ông tiếp tục nói: "Sao con chắc chắn nó không có đi sản?"

"Chu Lăng cũng có sao?" Chu Tuyền kinh ngạc lên tiếng, một lát sau cậu mới kịp phản ứng: "Là..."

"Ừ." Chu Đáo gật đầu khẳng định suy đoán của cậu: "Mặc dù số tiền mẹ nó để lại không nhiều nhưng mấy năm gần đây nó có đầu tư một vài thứ, thu lợi không ít."

Đối với việc đầu tư kiếm tiền, quả thật Chu Lăng rất có thiên phú, ông cũng phải nhìn với cặp mắt khác xưa. Nhưng hiển nhiên số tiền kia không đủ để góp vốn vào Thần Thiên, có lẽ phần còn thiếu là mẹ ông cung cấp.

Dù ông không nói ra nhưng cậu vẫn có thể đoán được: "Là bà nội giúp Chu Lăng đúng không cha?"

"Cha cũng không biết." Nói thật, Chu Đáo cũng không biết. Mẹ ông đã sớm không quan tâm đến chuyện của Chu thị, một mình sống trong căn nhà lớn ở ngoại ô. Mặc dù thái độ của bà đối với hai đứa cháu của mình không khác nhau là mấy nhưng ông luôn có cảm giác, mọi chuyện mà ông làm mẹ ông đều nằm trong lòng bàn tay.

"Nếu không thì cha thăm dò ý của bà nội một chút được không?" Cậu rất sợ bà nội của mình. Mặc dù bà không biểu hiện chán ghét cậu, nhưng từ khi cậu được cha đón về nhà lớn, bà nội liền dọn đi, từ đó đến nay không quay lại.

Mặt ngoài bà nội không phản đối việc đưa con riêng như cậu trở về nhà họ Chu, nhưng hành động của bà đã biểu đạt rõ hai từ "bài xích".

"Thăm dò thế nào? Cho dù thật sự bà nội của con có cho tiền đi chăng nữa, cho dù cha hỏi thì nội cũng sẽ không thừa nhận." Đừng tưởng mẹ ông cái gì cũng không để ý, thật ra bà là đối tượng khó lấy lòng nhất. Thà chịu sống một thân một mình trong căn nhà trống tại ngoại ô cũng không cùng bọn họ ở tại nhà lớn, đây không gọi là "khó hầu hạ" thì gọi là gì?

Biết rõ cha mình nói là sự thật, cậu im lặng không nói gì thêm nữa. "Thiên thời, địa lợi, nhân hòa" các yếu tố trên Chu Lăng đều chiếm hết, cậu thật sự không đầu lại anh ta.

Nghe tin Chu Lăng làm mai làm mối ghép Chu Tuyền và Lý Mộng thành một đôi, Lâm Du thật sự rất bất ngờ. Cặp này mà thành thì... Cô thật sự cạn lời!

"Tôi chỉ nói rằng dạo này Lý Mộng và Chu Tuyền rất thân thiết, chuyện sau đó là do trí tưởng tượng của bọn họ bay cao bay xa thôi." Không ngờ hiệu quả lại tốt đến vậy, tâm tình của anh cực kì vui vẻ.

"Đúng là có chút khó tin." Cô chưa từng tưởng tượng đến cảnh này nha! Hai người họ mà thành vợ chồng thì...

Chu Lăng cũng cảm thấy không thể tưởng tượng được! Nhưng anh sẽ chờ em kịch vui, không biết sau khi nhà họ Lý biết được thân phận thật sự của Chu Tuyền thì cậu ta sẽ giải quyết ra sao đây.

Gần đây Hứa Mạch có chút bận rộn, hẳn vừa phải làm việc với đoàn làm phim, vừa phải giúp Lâm Du chuyện công ty. Bác Dương bên kia còn dễ nói, có đội ngũ nhân viên chuyên nghiệp trấn giữ, không xảy ra vấn đề lớn gì. Nhưng bên giải trí Thần Thiên thì có chút phiền phức, nguyên nhân rất đơn giản, Cố Nhiên nghỉ phép.

Nói là nghỉ phép nhưng thật ra không phải vậy. Vì gia đình sắp xếp xem mắt, cậu tức giận nên xách ba lô đi du lịch.

Du lịch? Nếu Cố Nhiên không đến chỗ đoàn phim của Tuyết Nhi, mượn cớ là xem xét thì Hứa Mạch sẽ thật sự tin rằng cậu sẽ vì sức ép của việc xem mắt từ gia đình mà bỏ nhà đi thật.

Hơn nữa không biết Cố Nhiên có cố ý hai không mà những tấm hình chụp họ rất thân mật, khó tránh khỏi scandal.

"Có cần giao cho bộ phận truyền thông xử lý không?" Hứa Mạch vừa nói vừa đem hình chụp của hai người họ cho Lâm Du xem.

"Khụ khụ!" Lâm Du đang uống nước, chợt nhìn thấy hình của Cố Nhiên cùng Triệu Tuyết Nhi, cô liền sặc nước.

Hứa Mạch lập tức vỗ vỗ sau lưng cô, hỏi: "Em không sao chứ?"

"Không sao!" Vô lực khoát khoát tay, Lâm Du sặc đỏ bừng cả khuôn mặt: "Hai người bọn họ sao lại ở cùng nhau?"

"Nói chính xác là Cố Nhiên chạy đến "cắm cờ dựng trại" ở đoàn làm phim của Tuyết Nhi." Chắc chắn Lâm Du không việc gì, Hứa Mạch yên lòng, bủi mồi.

"Tôi còn tưởng rằng Cố Nhiên thật sự đi du lịch đấy." Cố Nhiên là "tiên trăm hậu tấu", sau khi khăn gói lên đường rồi mới nhắn tin cho cô, một cuộc điện thoại cũng không thêm gọi. Sau khi cô hay chuyện gọi lại thì cậu đã sớm khóa máy từ đời nào rồi.

Điện thoại Hứa Mạch chợt reo, tên hiển thị là Hứa Hoán.

"Có phải liên quan đến chuyện của Cố Nhiên không?" Sau khi nghe Lâm Du hỏi câu này, Hứa Mạch không trả lời cô, hần trực tiếp nghe máy.

Đúng như dự đoán, Hứa Hoán chính là vì chuyện của Cố Nhiên mới gọi điện thoại. Đương nhiên không phải là do cậu nghi ngờ nên dò hỏi, mà là nhận được điện thoại từ nhà họ Cố nên mới muốn tìm Lâm Du hỏi thăm tin tức.

Cậu tìm Lâm Du nhưng lại gọi vào điện thoại di động của Hứa Mạch, đương nhiên là để tránh hiềm nghi rồi. Vì sự an toàn của bản thân, cậu cực lực hạn chế thời gian đơn độc cùng Lâm Du. Nếu không lỡ một ngày nào đó, anh họ buồn tình tìm cậu tính sổ, tới lúc đó chắc chắn cậu sẽ rất thảm.

Nhưng đáng tiếc hai người họ cũng mù mờ thông tin giống cậu, cũng chỉ mới biết tình hình dựa trên mấy hình ảnh đăng trên báo lá cải thôi.

"Cậu ta... Thật sự là... Haizz..." Bàn về hành động của Cố Nhiên, Hứa Hoán thật sự không biết nên nói cái gì cho phải. Mặc dù cậu đã sớm nhìn ra Cố Nhiên đối với Triệu Tuyết Nhi rất đặc biệt, nhưng tùy tiện chạy đến chỗ người ta, còn tạo ra scandal lớn như vậy, Cố Nhiên chắc chắn sẽ không chọc Triệu Tuyết Nhi tức giận ư?

"Gia đình Cố Nhiên có thái độ gì? Có ý chỉ trích Tuyết Nhi không?" Lâm Du trực tiếp hỏi.

"Em cũng không rõ. Mẹ Cố gọi điện đến hỏi em xem có biết Cố Nhiên đi đâu không. Sáng giờ vẫn chưa lên mạng, bị mẹ Cố hỏi bất ngờ làm em bối rối. Sau khi cúp máy, em lên mạng xem thì mới biết chuyện này đây." Cậu nhớ lại, khi gọi điện cho cậu giọng mẹ cố có mang thêm một chút tức giận, nhưng chính xác là tức giận Cố Nhiên hay là Triệu Tuyết Nhi thì cậu không biết.

Đầu tiên là hỏi Cố Nhiên, sau đó mới tới Tuyết Nhi... Cho dù tức giận cũng sẽ không giận Tuyết Nhi, đại khái suy đoán như thế giúp cô yên tâm một phần rồi.

"Điện thoại di động của Cố Nhiên đã tắt máy, tạm thời không liên lạc được. Chị dâu của chú sẽ liên lạc với Tuyết Nhi. Dù thật hay giả thì cũng phải có câu trả lời rõ ràng cho công chúng. Về phía mẹ Cố thì anh nhờ chú trấn an giúp nhé. Tuyết Nhi bị động liên lụy không ít." Chút tâm tư kia của Cố Nhiên rất dễ nhìn ra, ngay cả Hứa Hoán cũng đã nhận thấy thì Hứa Mạch sao lại không nhận ra được chứ.

"Dạ, em biết rồi anh họ." Chắc chắn rằng anh họ đứng bên phe Tuyết Nhi, cậu đã biết phải nói những gì với mẹ Cố rồi.

"Chính xác là lời đồn thổi, không phải thật hả Tiểu Hoán?" Lần này đến phiên mẹ Cố thất vọng. Lúc vừa đọc tin tức xong, bà cùng mẹ chồng còn thì thào bàn tán phải tổ chức tiệc cưới cho hai vợ chồng Cố Nhiên như thế nào nữa. Ai dè...

"Là lời đồn thổi hay là sự thật thì chỉ có người trong cuộc mới biết được. Con còn chưa liên lạc được với cậu ta nên không thể chắc chắn chuyện gì cả. Bất quá... Mẹ Cố à, con nói nhỏ cho mẹ Cố nghe chuyện này. Theo như con biết về cậu ta, không tự nhiên mà cậu ta chạy đến đó tạo tin vịt trên mặt báo đâu, lại còn là nữ minh tinh nổi tiếng nữa." Dù không thể khẳng định nhưng Hứa Hoán biểu thị rõ suy đoán của cậu cho mẹ Cố biết.

Sau khi tắt máy, mẹ Cố cười không ngớt. Không sai, chính là cái lý này! Bà chắc chắn con của mình không phải người như vậy. Nếu nói rằng Cố Nhiên đơn thuần dò xét ý tứ của Tuyết Nhi, bà là người đầu tiên không tin. Vậy nên, điều tiếp theo bà cần làm là nghĩ cách dụ dỗ con dâu về nhà mới được.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80

Editor: Hàn Băng Tâm

Scandal của Cố Nhiên và Triệu Tuyết Nhi huyên náo rất lớn, Lâm Du cũng thủy chung không dẫn dò bộ phận PR trực tiếp trả lời. Mặc kệ là làm sáng tỏ hay là thừa nhận, phía giải trí Thần Thiên đều duy trì im lặng.

Đối với lần này, Chu Lăng cũng không đề xuất ý kiến khác. Triệu Tuyết Nhi là do Lâm Du và Cố Nhiên nâng đỡ lên, anh tin tưởng hai người này sẽ không tro mắt nhìn cuộc đời diễn kịch của Triệu Tuyết Nhi vì vậy tiêu tan. Hướng chỉ thân là minh tinh, thỉnh thoảng tin đồn ầm ĩ, ti suất phơi bày tăng lên một chút cũng không coi là một chuyện xấu. Chỉ cần không phải là vụ bê bối, Chu Lăng sẽ không can thiệp.

Hứa Mạch ngược lại quản lý chuyện này, nhanh chóng liên lạc Cố Nhiên. Hai người sau khi bí mật hiệp thương một hồi, Cố Nhiên ngoan ngoãn trở lại trấn giữ công ty, Hứa Mạch và Lâm Du theo lịch trình đi quay phim điện ảnh.

"Rốt cuộc anh nói gì với Cố Nhiên?" Trên máy bay, Lâm Du hỏi Hứa Mạch.

"Cũng không có gì. Chỉ là để cậu ta suy nghĩ thật kỹ bước tiếp theo nên đi như thế nào. Tiếp tục mặc kệ tin đồn càng truyền càng lớn, dẫn tới ảnh hưởng cuộc đời diễn kịch của Triệu Tuyết Nhi. Hay là đứng bên cạnh Triệu Tuyết Nhi, với tư thái người bảo vệ vì Triệu Tuyết Nhi tiêu diệt tất cả chướng ngại. Cậu ta lựa chọn người sau." Ở trước mặt Lâm Du, Hứa Mạch sẽ không có giấu giếm cái gì.

Không thể không nói, lựa chọn của Cố Nhiên, không khiến Lâm Du thất vọng. Gật đầu một cái, Lâm Du không tiếp tục hỏi nhiều nữa. Tình cảm của Triệu Tuyết Nhi và Cố Nhiên, cô sẽ không nhúng tay. Chỉ cần Cố Nhiên biết mình đang làm gì, mà Triệu Tuyết Nhi cũng không bài xích, hai người đại khái có thể nếm trải khắp chốn.

Máy bay rất nhanh tới đích, Hứa Mạch và Lâm Du vừa mới xuống máy bay, đã thấy đạo diễn lớn tự mình đến đón người.

Vẫy tay về phía Hứa Mạch và Lâm Du, tâm tình của đại đạo diễn hiển nhiên rất không tệ, tiến lên ôm Hứa Mạch một cái thật chặt. Chỉ là đợi đến lúc ông xoay người muốn ôm Lâm Du, lại bị Hứa Mạch ngăn cản.

"Bất tay là được rồi." Cho dù là lễ nghi thường ngày, Hứa Mạch cũng thật kiên trì, nói rồi cầm tay Lâm Du hướng về phía đại đạo diễn.

Đại đạo diễn trước đó đã từng tiếp xúc với Hứa Mạch, biết Hứa Mạch là một người yêu vợ như tính mạng. Lập tức cũng không tức giận, thay đổi nhạo báng trên mặt bất tay với Lâm Du. Nhưng ông thật vất vả mới mời được hai vị này tới, đương nhiên mọi việc đều muốn lấy ý nguyện của hai người làm đầu.

Có Hứa Mạch và Lâm Du gia nhập liên minh, tổ kịch chính thức bắt đầu chụp ảnh. Vậy mà khiến đại đạo diễn cảm thấy khó giải quyết nhất, hoàn toàn là diễn cảnh tình cảm của Lâm Du và Hứa Mạch. Ông kính chụp hai người một mình cảm giác rất tốt, phối hợp với những người khác cũng không thành vấn đề. Mấu chốt là diễn cảnh tình cảm không cách nào nhanh nhập vai, ngược lại trở thành vấn đề khó khăn không nhỏ trì trệ không tiến.

Hết cách rồi, đại đạo diễn không thể làm gì khác hơn là tiếp tục tìm Lâm Du giảng về diễn kịch. Không sai, là Lâm Du. Hứa Mạch diễn cảnh tình cảm rất chân thành tha thiết, căn bản không cần dùng diễn kịch đã có thể đạt tới yêu cầu của đại đạo diễn. So sánh với nhau, tình cảm của Lâm Du trúc trắc rất nhiều, lúng túng mà cứng nhắc.

Vậy mà, vô luận đại đạo diễn giảng như thế nào, đều không thể khiến Lâm Du tiến vào trạng thái. Không phải Lâm Du không muốn, mà là cô vốn sẽ không diễn trò, rất nhiều chuyện quá cố ý ngược lại có vẻ mất tự nhiên.

Mất thấy đại đạo diễn không nhìn được lắc đầu thờ dài, Hứa Mạch cuối cùng vẫn đứng dậy. Tránh né tất cả nhân viên tổ diễn kịch, mang Lâm Du đến phòng hóa trang.

"Tiểu Du, không cần quá khẩn trương, trong đầu cũng không cần nghĩ quá nhiều. Cứ dựa theo trạng thái bình thường của em, muốn làm cái gì thì làm cái đó, lòng bình tĩnh là được rồi." Hứa Mạch sờ dĩ không có vừa bắt đầu liền phát biểu quan điểm, là bởi vì so với Lâm Du, anh càng là người ngoài ngành.

Lâm Du ít nhất còn có kinh nghiệm một lần quay phim, lại được đạo diễn tán thưởng. Mà anh, cũng là lần đầu tiên thật sự diễn kịch. Cho nên, mới vừa rồi đại đạo diễn tự giảng diễn cho Lâm Du, Hứa Mạch cũng không tỏ thái độ.

Chỉ là thấy đại đạo diễn càng giảng, trạng thái của Lâm Du càng tệ, lúc này Hứa Mạch mới dẫn Lâm Du tới nơi này. Thật ra thì Hứa Mạch đang nói, ngược lại đơn giản nhất là phối hợp diễn kịch với Lâm Du. Có lẽ là bởi vì nhân vật anh đóng, chính là khắc họa chân thật chính anh. Cho nên vô luận kịch bản của đại đạo diễn yêu cầu như thế nào, anh đều có thể hoàn thành dễ như trở bàn tay.

Lâm Du diễn, Hứa Mạch cũng xem qua. Bởi vì vừa mới bắt đầu đặt ra là thăm mền nhau, đối với Lâm Du mà nói thật là có chút khốn đốn khó khăn. Đến nỗi, diễn lại nhiều lần, trạng thái của Lâm Du càng ngày càng cứng nhắc, lần sau tệ hơn lần trước. Loại tình huống này, không cần đại đạo diễn mở miệng kêu "cắt", Hứa Mạch cũng có thể cảm thấy.

Lâm Du lắc đầu một cái, thành thực nói: "Yêu cầu của kịch bản, em không làm được."

Đáp án trong dự liệu, Hứa Mạch không có chút nào ngoài ý muốn. Như vậy, nếu như Tiểu Du nói không làm được, cũng chỉ có thể đi thương lượng với đạo diễn rồi.

Vỗ vỗ bả vai Lâm Du, đưa cho Lâm Du một chai nước, trước hết để cô ngồi nghỉ ngơi ở phòng hóa trang một chút, Hứa Mạch đi tìm đại đạo diễn.

Nếu là chế tạo riêng vì Lâm Du, chỗ trọng điểm cần vượt trội trong phim không nghi ngờ chính là Lâm Du. Dựa theo ý tưởng của đại đạo diễn, Lâm Du và Hứa Mạch rất môn đăng hộ đối, tình cảm cũng rất tốt, cho nên mới cố ý chọn tình tiết thăm mền lẫn nhau. Chỉ là thực tế sau khi quay phim mới phát hiện, không có cái loại đơn giản như trong tưởng tượng của ông.

Đề nghị của Hứa Mạch rất đơn giản, một câu nói: đổi thành vai nam chính đơn phương thăm mền nữ chính, nữ chính chỉ cần bị cảm động, cuối cùng vui vẻ tiếp nhận là được rồi.

"Đơn phương yêu mền?" Về mặt đại đạo diễn nghi ngờ, không xác định nhìn Hứa Mạch từ trên xuống dưới, "Tôi còn tưởng rằng, vợ chồng các người là ngay từ đầu đã có tình cảm với nhau. Dù sao lấy điều kiện của anh, không thể nào có phụ nữ không thích."

Hứa Mạch cười cười, lơ đãng giải thích: "Vị nhà tôi tương đối chậm nhiệt (*)."

(*): dùng để miêu tả tính cách của một người, cần thông qua một thời gian tích lũy trong lòng dần dần dỡ xuống phòng bị mới có thể từ từ thể hiện ra nhiệt tình

Hoá ra là như vậy, không trách được kỹ thuật diễn của Lâm Du xuất chúng sẽ lâu như vậy cũng không cách nào tiến vào trạng thái. Đoán chừng là cô gái phương Đông ngưng ngừng, ở phương diện tình cảm không mở ra được. Cứ thế ở trong lòng nghĩ xong lý do giải vây cho Lâm Du, đại đạo diễn rất

hào phóng quyết định: đổi cảnh diễn!

Bởi vì nếu mới vừa quay phim, đổi cảnh diễn trở nên rất là đơn giản. Bởi vì tiết mục của Hứa Mạch không thay đổi, cần sửa đổi chỉ là phản ứng của Lâm Du, tương đối mà nói cũng không coi là khó khăn. Vì vậy rất nhanh, kịch bản mới ra lò, cảnh diễn của Lâm Du và Hứa Mạch quay lại lần nữa.

Có lẽ là Hứa Mạch trấn an có tác dụng, có lẽ là kịch bản mới quả thật rất phù hợp với Lâm Du và Hứa Mạch ở thực tế, sửa kịch bản lần nữa quay phim rất thuận lợi. Đặc biệt là diễn xuất của Lâm Du, rốt cuộc có linh hoạt và sinh động, lại lần nữa làm đại đạo diễn vỗ tay tán thưởng.

Cùng lúc đó, cảnh ngộ của Chu Tuyền ở trong nước gặp khó khăn không nhỏ. Sau khi Chu Đáo và nhà họ Lý thương lượng, thế nhưng có ý muốn cho hần và Lý Mộng đính hôn.

Chu Tuyền bên này phản ứng tạm thời miễn bàn, Lý Mộng quả thật giống như châu chấu bị giẫm phải chân đau, diện dđđan lē qqy dđon hướng về phía sau lưng Chu Tuyền hung ác đánh một trận cuồng phong.

Chu Tuyền không có tránh, mặc cho Lý Mộng xả giận, mới kéo Lý Mộng ngồi xuống: "Thật xin lỗi, tôi cũng không biết tại sao xảy ra chuyện này. Bên phía cha tôi, tôi đã biểu đạt rõ ràng không tình nguyện, chỉ là hiệu quả cũng không lớn, cha tôi vẫn thương nghị chuyện này với nhà họ Lý."

"Anh không phải biết?" Lý Mộng hừ lạnh một tiếng, ánh mắt tràn đầy tức giận nhìn Chu Tuyền, "Chu Tuyền, lần này tôi trở lại thành phố D, là anh chủ động liên lạc tôi đấy. Nếu như anh không liên lạc với tôi, sẽ xảy ra tình trạng hiện giờ? Nói đi, rốt cuộc anh có mục đích gì, đến tột cùng muốn làm gì?"

"Tôi xác thực không có ác ý. Về phần tính toán của tôi, lần đầu tiên gặp mặt sau khi cô trở lại thì tôi đã nói rất rõ. Nếu như cô không tin, có thể phái người đi điều tra. Tôi chính trực không sợ gian tà, không sợ bị tra." Chu Tuyền ngồi nghiêm chỉnh, vẻ mặt thành khẩn. Đối với hần mà nói, việc cấp bách trước tiên là ổn định Lý Mộng quan trọng hơn.

"Anh cho rằng tôi không có phái người tra?" Lý Mộng cảm thấy, lần này cô ta trở về, sai lầm lớn nhất chính là không biết người biết ta.

Sớm biết Lâm Du ấy là loại không dễ chọc, Lý Mộng nhất định sẽ chuẩn bị kế hoạch, rồi mới ra tay khiêu khích. Như vậy thì sẽ không phiền tới ông nội cô ta đích thân tới thành phố D, đến viếng thăm nhà họ Hứa lại tức sôi ruột. Đến bây giờ vẫn còn đang giận cô ta, ngay cả điện thoại cô ta gọi cũng không muốn nhận.

Sớm biết nhà họ Chu tồn tại tâm tư dơ bẩn như thế, Lý Mộng nhất định sẽ không gặp Chu Tuyền. Càng sẽ không bị Chu Tuyền mê hoặc, đồng ý hợp tác với Chu Tuyền. Hiện nay ngày cô ta và Chu Tuyền đính hôn gần ngay trước mắt, cô ta làm thế nào vẫn hồi cục diện?

"Nếu như cô thật sự có phái người tra, hần là cô đã biết, tôi với Lâm Nhất Thiên ở cùng một chỗ. Nhưng nếu tôi thật sự đối có ý đồ với cô, không thể nào ngu như vậy tới hôm nay cũng chưa chuyển ra." Biết Lý Mộng tức giận không nhẹ, đáy lòng Chu Tuyền cũng nén giận không thôi, mang Lâm Nhất Thiên ra để chứng minh sự trong sạch của mình.

"Anh không cần dùng Lâm Nhất thiên làm cớ. Chuyện giữa các người, tôi đã biết rất rõ. Đến cùng là đúng như trong miệng anh nói hay không, tự tôi có phán định." Giờ phút này ngồi ở trước mặt của Chu Tuyền, Lý Mộng càng cường thế. Nửa phần tình cảm và thể diện cũng không để lại, nghiêm mặt nói.

"Vậy cô muốn làm thế nào? Mặc kệ là nhà cô hay là nhà tôi, chúng ta cũng phải mau sớm chọn biện pháp ứng đối." Lý Mộng không phối hợp, dẫn đến Chu Tuyền rất bất mãn. Nhưng mà dù có thế nào, hần cũng phải hết khả năng lấy lòng Lý Mộng. Chỉ có như vậy, bọn họ mới có thể cùng nhau vượt qua nguy cơ trước mắt.

"Dù sao tôi không thể nào gả cho anh ai tới nói cũng vô dụng." Phản ứng không giống với Chu Tuyền, Lý Mộng kiên quyết tiêu cực ứng chiến, chỉ coi chuyện đính hôn này căn bản không tồn tại.

Nghe Lý Mộng tỏ tính khí tùy hứng nói, Chu Tuyền bắt đầu dĩ khê thờ dài một cái. Nếu quả thật đơn giản như Lý Mộng nói, hần ngược lại không cần phải lo lắng rồi.

"Anh không cần phải khẩn trương như vậy, tôi đã mua vé máy bay xong rồi, tới hôm nay sẽ rời thành phố D." Theo anh Tàn Đường nơi đó biết được hành tung của Lý Mạch, Lý Mộng không chút nghĩ ngợi liền quyết định đuổi theo. Về phần Chu Tuyền? Cô ta hoàn toàn không để trong lòng.

Vừa nghe Lý Mộng muốn rời khỏi, Chu Tuyền nhất thời trở nên thoải mái: "Đi tìm Hứa Mạch?"

"Đúng" Lý Mộng như đinh chém sắt gật đầu một cái, không tự chủ giương cao cằm, "Tôi hi vọng anh nhận rõ lập trường của mình, tốt nhất không nên phá hư kế hoạch của tôi."

"Yên tâm, tôi còn không kém coi đến nỗi đó. Cô có thể yên tâm đi tìm Hứa Mạch, tôi chân thành chúc phúc cô có thể như ý nguyện." Nếu là Lý Mộng thật có thể đoạt được Hứa Mạch, Chu Tuyền mới thật sự cảm kích Lý Mộng. Không có Hứa Mạch, Lâm Du chẳng phải là cái thá gì. Hần còn muốn đoạt lại Bác Dương, chắc chắn dễ dàng hơn rất nhiều.

"Đó là đương nhiên, tôi nhất định sẽ như ý nguyện!" Lý Mộng tư thái kiêu ngạo đón nhận chúc phúc của Chu Tuyền.

Lý Mộng nghĩ rất tốt, kế hoạch cũng rất mau là có thể thực hiện. Nhưng là thật bất hạnh, cô ta không thể thành công rời khỏi thành phố D. Nhà họ Lý sớm một bước biết được tin tức, cản Lý Mộng lại.

Nhất định là Chu Tuyền lên báo tin! Tiểu nhân hèn hạ! Mặt ngoài một bộ, sau lưng một bộ, đối trá! Trong lòng nằng Chu Tuyền gần chết, Lý Mộng

cũng chỉ có thể ngoan ngoãn bị anh cả Lý và anh hai Lý đưa đến nhà họ Chu.

Chu Tuyền không ngờ nhận được điện thoại của Chu Đáo chạy về nhà, lại thấy Lý Mộng cũng ngồi ở trong phòng khách nhà họ Chu. Hắn cho là, Lý Mộng giờ phút này phải ở trên máy bay chứ?

Trước mặt mọi người, Chu Tuyền không tiện hỏi thăm chuyện gì xảy ra. Đợi đến khi chỉ có hắn và Lý Mộng hai người một chỗ, Chu Tuyền nhỏ giọng hỏi "Chuyện gì xảy ra? Tại sao cô lại xuất hiện tại nhà tôi?"

Một cái tát vang dội lắc lên mặt Chu Tuyền, sắc mặt của Lý Mộng cực kỳ khó coi, giọng căm hận nói: "Đủ rồi, Chu Tuyền, chớ giả bộ! Làm sao anh có thể đối xử như vậy? Lại lần nữa lôi kéo tôi, lại ngấm ở sau lưng tôi, hại tôi..... Anh cho rằng anh làm như vậy, tôi liền sẽ như anh mong muốn gả cho anh? Si tâm vọng tưởng, không có cửa đâu!"

"Không phải như cô nghĩ, cô hiểu lầm....." Dù thế nào cũng không thể ngờ Lý Mộng có thể nghĩ như vậy, Chu Tuyền gấp gáp muốn giải thích.

Lại hung hăng tát một cái, Lý Mộng cũng không thêm nhìn Chu Tuyền, xoay người rời đi. Cô ta sẽ không tin tưởng lời ngon tiếng ngọt của Chu Tuyền nữa, cô ta không phải ngốc, không có ngu đến mức đó.

Lý Mộng và Chu Tuyền xung đột ở sau lưng tất cả mọi người. Cho nên nhà họ Chu không biết, anh cả Lý và anh hai Lý cũng không thể nào biết được. Hai bên rất nhanh đạt thành nhận thức chung, mạnh mẽ đem Lý Mộng ở lại nhà họ Chu. Nói cho hoa mỹ, bồi dưỡng tình cảm.

Muốn cô ta và Chu Tuyền bồi dưỡng tình cảm? Không thể nào! Lý Mộng mặt lạnh đứng ở đằng kia, chột không nói một lời đi về phía cửa.

D

"Lý Mộng, đứng lại!" Anh cả Lý quát lạnh một tiếng, cũng không thể gọi bước chân của Lý Mộng về.

Đ

Lý Mộng chẳng những không dừng lại, ngược lại bước nhanh hơn, hận không được sau một khắc đã rời khỏi nhà họ Chu. Nơi quái quỷ gì, cô ta mới không cần sống ở chỗ này, cô ta muốn đi tìm Hứa Mạch!

L

Chu Lăng vừa mới mở cửa ra, liền đụng phải một người. Ngay sau đó, bên tai truyền đến một tiếng thét bén nhọn.

Q

"Tránh ra!" Lý Mộng sắp bị ép điên. Mắt thấy sắp rời khỏi nhà họ Chu, lại bị cản trở, có thể nào không khiến cô ta căm tức?

Đ

Chu Tuyền và Lý Mộng sở dĩ sẽ nảy sinh quan hệ thông gia, Chu Lăng không thể không có công. Anh đương nhiên là biết Lý Mộng, lúc này dịch về phía bên cạnh hai bước.

"Lý Mộng, chớ can quấy!" Mặc dù Chu Lăng đã tránh ra, Lý Mộng vẫn không thể thuận lợi rời đi. Ở nơi này trì hoãn thời gian, anh hai Lý đi nhanh tới.

"Em không có can quấy!" Rương hành lý trong tay bị cướp đi, Lý Mộng đo đờ đôi mắt quay đầu, bỗng nhiên bộc phát, "Tại sao các anh đều cảm thấy em đang can quấy? Em chỉ là đơn giản thích Hứa Mạch, có sai sao? Các anh là người nhà của em, là anh trai ruột của em, tại sao lại không giúp em, đều muốn em gả cho một người đàn ông em không thích?"

"Có sai. Bởi vì người trong lòng của em là Hứa Mạch, liền có sai." Thái độ của anh hai Lý cũng rất không kiên nhẫn, mặt lạnh trả lời, "Em hiểu rõ hơn bất kỳ ai, Hứa Mạch không thích em, từ đầu chí cuối cũng không có thích qua. Đã từng, em quả thật có cơ hội đến gần Hứa Mạch, nhưng là chính em bỏ qua. Hiện nay em đứng ở nơi này khóc lóc kể lể uất ức, trách ai? Trách chính em, tất cả đều là em gieo gió gặt bão!"

Anh hai Lý Nhị nói vài lời này, không có tránh nhà họ Chu. Bởi vì, Chu Tuyền là kết hôn lần thứ hai, trước từng có một đoạn hôn nhân. Mà Lý Mộng cũng chỉ là thích qua người khác, hiếm hoi bình thường, không đáng nhắc tới.

Chu Đáo có chút mất hứng. Con dâu sắp qua ừa trước mặt mọi người kêu la thích một người đàn ông khác, đổi lại là trường bối nhà ai, trong lòng cũng không thể sáng khoái.

Chỉ là anh hai Lý nghĩ không sai, bởi vì Chu Tuyền trước từng cùng Lâm Nhất Thiên có một đoạn hôn nhân ngắn ngủi, Lý Mộng can quấy đến mức này, Chu Đáo vẫn có thể chịu đựng được. Cho nên, cuối cùng ông ta vẫn không nói gì.

"Em....." Lần này, Lý Mộng thật sự khóc, "Em biết sai rồi còn không được sao? Em hối hận rồi còn không được sao? Tại sao các anh không chịu cho em một cơ hội sửa đổi? Em sẽ ngoan ngoãn xin lỗi Hứa Mạch, em sẽ cố gắng cầu xin Hứa Mạch tha thứ, em....."

"Em làm chuyện gì cũng vô tích sự. Hứa Mạch đã kết hôn rồi, bên cạnh anh ta có một Lâm Du ưu tú gấp trăm lần em. Lần trước chúng ta đến nhà họ Hứa, em không phải là tận mắt nhìn thấy nhà họ Hứa coi trọng Lâm Du như thế nào sao? Em dựa vào cái gì cho rằng, em có thể đánh bại Lâm Du, đoạt

lấy được Hứa Mạch? Chẳng lẽ cũng bởi vì em tùy hứng, mà có thể không nhận rõ thực tế, không chấp nhận tận mắt nhìn thấy sự thật?" Đối với Lý Mộng, anh hai Lý là chán ghét đến cực hạn. Anh có công việc của mình, có cuộc sống của mình. Vợ vàng muốn chết lại bị lệnh cưỡng chế tới thành phố D chặn người, anh cũng sẽ có tâm tình.

"Các anh căn bản cũng không cho em cơ hội, làm sao lại dễ dàng có thể phán em từ hình? Các anh cũng không phải là Hứa Mạch, tại sao có thể hùng hồn quyết định giúp Hứa Mạch? Các anh rốt cuộc có biết Lâm Du đó căn bản không phải thứ tốt lành hay không, cô ta....." Nói lời đầy lòng, Lý Mộng bị anh hai Lý thương tổn. Cũng bởi vì bị anh hai Lý chọt trúng đau đớn không muốn thừa nhận nhất, cô ta mới có thể cắn răng nghiêng lợi cố gắng phá hoại danh tiếng của Lâm Du.

"Cô ấy rất tốt." Chỉ là, Lý Mộng chưa thể vụ oan xong, đã bị ngắt lời. Ngắt lời nói hùng hồn khiến cô ta nổi giận đùng đùng không là người khác, chính là Chu Lăng. "So với cô giờ phút này làm trò hề, Lâm Du ưu nhã và bình tĩnh, thật là muốn càng hoàn mỹ hơn."

"Cái gì? Lâm Du hoàn mỹ? Tôi lại là làm trò hề? Tôi..... Anh....." Tay run rẩy chỉ vào Chu Lăng, Lý Mộng tức giận nói không ra lời.

"Anh ấy nói không sai. Đáng về bây giờ của em, quả thật rất xấu." Anh hai Lý nói rồi tóm lấy cánh tay Lý Mộng, túm trở về phòng khách nhà họ Chu. Đứng ở trước mặt Chu Đáo, anh hai Lý mạnh mẽ ấn đầu Lý Mộng hướng Chu Đáo khom mình, "Thật xin lỗi, khiến ngài chê cười rồi."

"Không sao. Đứa nhỏ nha, đều có thời điểm bốc đồng. Chu Tuyền nhà tôi cũng có khuyết điểm, vợ chồng son thông cảm bao dung lẫn nhau là tốt rồi." Loại thời điểm này, Chu Đáo có thể nói, cũng chỉ còn lại những lời khuyên bảo nghĩ một đằng nói một nẻo này. Lấy gia thế của Lý Mộng, nguyện ý gả cho Chu Tuyền, đã là nhà họ Chu chiếm tiện nghi. Ông ta không phải người không biết phải trái, còn không đến mức không nhìn rõ tình thế như vậy.

"Cần phải vậy. Vậy chúng tôi đi trước đây. Tiểu Mộng ở lại nhà họ Chu, làm phiền ngài lo lắng rồi." Xử sự không khác anh hai Lý, anh cả Lý khách sáo với Chu Đáo xong, dẫn đầu đi về phía cửa chính nhà họ Chu. Cũng không phải là thật sự yêu nhau, cũng chỉ là lợi ích kết thân, hoàn toàn không cần thiết tiếp tục hàn huyên.

"Anh cả! Anh thật sự đi như vậy? Bỏ lại em không quan tâm ư?" Tận đến giờ phút này, Lý Mộng mới ý thức được hốt hoảng. Không thể nào, trong nhà sẽ không đối với cô ta như vậy chứ. Ông nội thương yêu cô ta như vậy, làm sao sẽ ném cô ta ở nhà họ Chu không quan tâm?

"Tiểu Mộng, em đã không phải là đứa bé, đúng lúc nên hiểu chuyện rồi." Lur lại một câu dạn dỏ như vậy, anh cả Lý cũng không quay đầu lại rồi đi.

Anh hai Lý nhún nhún vai, không nói hai lời, sau đó đuổi theo. Nếu là Lý Mộng và Chu Tuyền thật sự bởi vì tình yêu mà kết hôn, anh vui lòng ngồi ở chỗ này trò chuyện nhiều mấy câu với nhà họ Chu. Nhưng là, nếu không phải chuyện như vậy, cũng không cần phải lãng phí thời gian.

"Anh hai!" Lý Mộng muốn đuổi theo. Cô ta không tin đây là sự thật, cảm giác anh cả anh ai là hù dọa cô ta.

Vậy mà anh hai Lý cũng không dừng chân, đưa lưng về phía Lý Mộng phát tay một cái, dáng người rất tiêu sái: "Bảo trọng."

Đưa mắt nhìn hai anh trai rời đi, sắc mặt của Lý Mộng càng ngày càng trắng, trong phút chốc đáy lòng luống cuống. Không phải là như vậy, thật sự không phải.....

Trạng thái của Lý Mộng giờ phút này rõ ràng không tốt chút nào. Chu Đáo làm như không thấy, lên lầu hai. Chỉ cần hai nhà hợp tác tiến hành thuận lợi, Lý Mộng muốn âm ỉ thế nào, là chuyện của Lý Mộng. Ông ta tin tưởng Chu Tuyền hoàn toàn có năng lực xử lý tốt, không cần tới ông ta dạy.

Chu Tuyền quả thật biết nên làm sao. Yên lặng ngẩn ngui một lát, liền mở miệng: "Lại nói, quan hệ của anh cả và Tiểu Du ngoài dự đoán tốt nhì!"

Nghe được tên tuổi của Lâm Du, Lý Mộng giống như bị đánh thức, trong giây lát phục hồi lại tinh thần. Dùng sức lau nước mắt, xoay người, đối mặt Chu Lăng: "Anh chính là Chu Lăng?"

So với Lâm Du, thái độ làm người của Chu Lăng tự nhiên cao minh hơn một chút. Chỉ là, cũng giới hạn giao thiệp của anh. Như Lý Mộng, Hàn Băng Tâm không ở trong phạm vi quan trọng anh chú ý.

Cũng vì vậy, Chu Lăng không để ý đến Lý Mộng chất vấn, tỉnh trở về phòng mình. Khác với Cố Nhiên, trừ giải trí Thiên Thần ra, anh còn có một đồng lớn những công việc khác phải làm. Lịch trình trong ngày bận rộn, về đến nhà cũng thường xuyên cần phải tăng ca.

"Anh đứng lại!" Trước đó nói cô ta kém Lâm Du, bây giờ lại muốn không nhìn cô ta, Lý Mộng làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho Chu Lăng? Giang hai tay ra ngăn ở trước mặt Chu Lăng, ngẩng đầu lên nhìn Chu Lăng cả giận nói, "Anh đây là thái độ gì?"

Vẫn không để ý tới Lý Mộng, Chu Lăng mặt lạnh quét về phía Chu Tuyền: "Quản tốt phụ nữ của cậu."

Chu Lăng nói xong cũng vòng qua Lý Mộng muốn đi. Vậy mà sau một khắc, liền bị Lý Mộng kéo cánh tay lại: "Ai là phụ nữ của anh ta chứ? Anh xin lỗi tôi, rồi rút lại lời vừa nói đi!"

Phụ nữ Chu Lăng ghét nhất, chính là loại này. Rõ ràng chưa quen lại động tay động chân, còn vênh vào hung hăng phát hiệu lệnh, khó tránh khỏi quá mức tự cho là đúng. Vì vậy, chút tình cảm và thể diện anh cũng không để lại cho Lý Mộng, cường thế hất tay Lý Mộng ra, bỏ đi.

Lý Mộng tức giận dậm chân. Không cam lòng còn muốn đuổi theo, lại bị Chu Tuyền kịp thời kéo lại.

Chu Tuyền không phải là không muốn nhìn bộ dáng chật vật của Chu Lăng bị Lý Mộng bới móc. Nhưng là tình huống trước mắt, hiển nhiên là Lý Mộng

ở thế yếu. Mặc cho Lý Mộng tiếp tục quán Chu Lăng nữa, hẳn không xác định Chu Lăng có thể dưới con nóng giận thật sự động thủ với Lý Mộng hay không.

"Anh ngăn tôi làm gì? Buông tay!" Quay đầu về phía Chu Tuyền, khí thế của Lý Mộng trong khoảnh khắc tăng thêm.

"Cô không phải là đối thủ của anh ấy." Mang theo một tia khích bác không rõ ràng như vậy, Chu Tuyền nhỏ giọng, "Hay là trước nhin một chút đi!"

"Tại sao tôi phải nhin? Chu Tuyền, đừng tưởng rằng tôi bị ở lại nhà họ Chu, thì phải xem sắc mặt nhà các anh. Chỉ cần tôi muốn, tùy thời có thể rời khỏi nhà họ Chu, anh tin không?" Hất tay Chu Tuyền ra, Lý Mộng đen mặt, tức giận tràn đầy.

"Tôi tin." Không có chút do dự, sắc mặt của Chu Tuyền chưa thay đổi, nghiêm túc nói, "Nhưng mà anh cả tôi không giống. Giống như Lâm Du, anh ấy cũng không dễ chọc."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81

Editor: Hàn Băng Tâm

Chu Tuyền càng nói như vậy, sắc mặt của Lý Mộng càng khó coi. Không đầu lại Lâm Du, còn phải bị Chu Lăng ở đây coi thường? Cô ta cũng không phải là đứa con gái có thể tùy tiện tiện tiện khi dễ.

Cuối cùng, Lý Mộng vẫn ở lại nhà họ đang Chu. Chỉ là tâm tư của cô ta hoàn toàn không có đặt ở trên người Chu Tuyền, mà là vắt hết óc muốn khiêu chiến với Chu Lăng.

Giống như ở trên bàn cơm, mặc kệ Chu Lăng đi gấp món gì, đôi đũa của Lý Mộng cũng sẽ đi theo tới đó. Cô ta có ăn hay không trước không nói, dù sao không thể để Chu Lăng ăn.

Qua vài lần, Chu Lăng trực tiếp buông chén đũa xuống, đứng dậy rồi đi.

Nhìn Chu Lăng đi ra khỏi nhà, vẻ mặt Lý Mộng dương dương tự đắc, giống như vui mừng khi đánh thắng trận.

Nét mặt của Chu Đáo không đúng lắm, ánh mắt nhìn về phía Lý Mộng và Chu Lăng cũng bắt đầu từ từ trở nên phức tạp. So với Chu Tuyền, Lý Mộng rõ ràng có hứng thú với Chu Lăng hơn. Tình huống cứ như thế mãi, đương nhiên là không cho phép.

Chu Đáo có thể cho phép Chu Tuyền bữa bãi ở bên ngoài, nhưng không thể mặc kệ Lý Mộng cán quấy ở nhà họ Chu. Nhất là Chu Lăng, Lý Mộng tuyệt đối không thể tiếp xúc với người này quá nhiều.

Nhưng mà khiến trách như vậy, Chu Đáo không cách nào nói ra khỏi miệng. Không thể nói với Chu Tuyền, cũng không thể chỉ trích ngay trước mặt Lý Mộng. Nghĩ tới nghĩ lui, biện pháp giải quyết duy nhất Chu Đáo có thể nghĩ tới, là nhanh chóng định hôn sự cho Chu Lăng.

Lý Mộng không thể ngồi lên máy bay như ý nguyện, Tần Nam và Triệu Tuyết Nhi thì dựa theo lịch trình đã sắp xếp, một đám bay đến nơi quay phim. Lúc đó Lâm Du và Hứa Mạch đã quay cảnh phim tốt, rất được đại đạo diễn tán thưởng. Bốn người gặp nhau, đại đạo diễn vung tay lên, đặc biệt cho qua, nghỉ đúng nửa ngày.

"Lý Mộng phải gả cho Chu Tuyền, hôn sự của Chu Lăng cũng là chương trình được đề cập đến trong ngày?" Nghe tin tức Tần Nam mang tới, Lâm Du có chút kinh ngạc. Cô không nhớ kiếp trước Chu Lăng từng kết hôn, cũng không nhớ Lý Mộng và Chu Tuyền từng có quan hệ?

"Chuyện của Lý Mộng, vẫn còn muốn tính đến trên đầu chị và anh họ. Trước kia không phải nhà họ Lý huy động nhân lực đến nhà họ Hứa xin lỗi sao? Thay vì nói là xin lỗi, trên thực tế là muốn xác định còn có khả năng khác hay không. Vì thế ông nội Lý tự mình lên đường, cha Lý và mẹ Lý cũng xuất hiện theo. Kết quả ông nội Hứa không phải không cho bọn họ mặt mũi sao? Biểu hiện của chị và anh họ cũng rất quả quyết. Nhà họ Lý không công mà lui, nghe nói ông nội Lý mới vừa trở về thì tức giận phát bệnh tim." Nhắc tới chuyện nhà họ Lý, trong tay Tần Nam tuyệt đối nắm không ít tin tức.

"Tiếp nữa, hôn sự của Lý Mộng được anh cả nhà họ Lý tiếp nhận. Đoán chừng Lý Mộng đắc tội anh cả cô ta ở điểm nào, nhà họ Lý cuối cùng lại chọn Chu Tuyền." Nói đến Lý Mộng và Chu Tuyền đính hôn, Tần Nam cũng thật không thể tưởng tượng nổi. Quá kỳ lạ, thế nào lại là Chu Tuyền chứ? Chọn tới chọn lui, dù vòng thế nào, cũng không tới phiên Chu Tuyền mới đúng!

"Em nghe Cố Nhiên nói, giống như chuyện này vẫn là có quan hệ với nhà họ Hứa. Nhà họ Chu hình như đồng ý điều kiện gì của nhà họ Lý, chuyện hai nhà kết thân cực kỳ thuận lợi." Triệu Tuyết Nhi nói xen vào.

"Cố Nhiên làm sao biết?" Lâm Du và Hứa Mạch còn chưa kịp mở miệng hỏi thăm, Tần Nam liền ném tới ánh mắt nghi ngờ. Thân là con độc nhất của Cố thị, cuộc sống của Cố Nhiên không thể nghi ngờ là yên bình nhất. Đồng thời, tâm kế Cố Nhiên cũng yếu nhất.

"Hình như là Hứa Hoán nói cho Cố Nhiên. Ngày đó nghe Cố Nhiên và Hứa Hoán gọi điện thoại nhắc tới chuyện này, hình như hiện nay bên nhà họ Hứa đang do Hứa Hoán tiếp nhận xử lý mâu thuẫn với nhà họ Lý." Bởi vì ở sát vách Cố Nhiên, Triệu Tuyết Nhi và Cố Nhiên qua lại rất là thường xuyên. Bình thường chỉ cần cô ở nhà, Cố Nhiên cũng sẽ tới ăn cơm. Cũng vì vậy, hai bên biết được chuyện của đôi phương đương nhiên nhiều hơn.

Hứa Mạch không có ở nhà, chuyện Hứa Hoán tiếp nhận nhà họ Hứa, dễ hiểu. Tần Nam gật đầu một cái, sáng tỏ liếc về phía Hứa Mạch: "Anh họ, anh còn không biết chuyện này sao? Đoán chừng là ý của ông nội Hứa, dieexn dafn lee quys ddoon muốn anh và chị dâu yên tâm quay phim, không cần phiền lòng những thứ lộn xộn kia."

"Ừ." Mặc kệ là Lý Mộng hay là nhà họ Lý, Hứa Mạch cũng không có để ở trong lòng. Về phần nhà họ Lý và nhà họ Chu có ý đồ liên hiệp đối phó Hứa thị hay không, Hứa Mạch tin tưởng Hứa Hoán sẽ có kết luận.

"Này Chu Lăng vừa xảy ra chuyện gì?" Nguyên nhân Lý Mộng gả cho Chu Tuyền, trước mắt vẫn chưa biết được. Hai nhà Lý Chu hợp tác kết thân? Nói ngoài mặt còn nghe được, vậy mà Lâm Du cảm giác có chỗ nào không thích hợp.

"Ha ha, nói đến cái này, thì càng buồn cười." Nghe Lâm Du hỏi Chu Lăng, Tần Nam trực tiếp bật cười, "Mặc dù là cá nhân em suy đoán, nhưng là tám / chín không thiếu mười, nhất định chính là chân tướng."

"Suy đoán cái gì?" Vừa nhìn bộ dáng Tần Nam cười gian, Lâm Du hứng thú.

"Nghe bác gái cả em nói, Lý Mộng hiện đang ở tại nhà họ Chu, nhắm mũi mũi không phải là Chu Tuyền, mà là Chu Lăng. Hình như bởi vì ngày đó Lý Mộng bị đưa đến nhà họ Chu, nguyên do Chu Lăng đắc tội cô ta. Dù sao Lý Mộng đang bám riết không tha tìm Chu Lăng gây phiền toái, kể cả trên bàn ăn cũng muốn giành thức ăn của Chu Lăng, lại cứ muốn quấy không cho Chu Lăng được sống yên ổn." Tần Nam thần thần bí bí nói xong, nụ cười trên mặt sâu hơn.

"Lúc Lý Mộng nói chuyện với bác gái cả em, giọng nói miễn bàn kiêu ngạo cỡ nào. Có một lần kia, em vừa vặn ngồi ở bên cạnh, chính tai nghe được Lý Mộng cao hứng bưng bưng kể sự tích huy hoàng của cô ta ở nhà họ Chu tăng thêm phiền toái cho Chu Lăng như thế nào. Các người không thấy, lúc ấy sắc mặt bác gái cả em khó coi, thiếu chút nữa không có tại chỗ mắng chửi người. Em nghĩ, có lẽ là bởi vì em ngồi ở bên cạnh, bác gái cả không tiện bộc phát đi!" Tần Nam bĩu môi nói.

"Cho nên?" Hứa Mạch trong nháy mắt đã nghe hiểu ý của Tần Nam, Triệu Tuyết Nhi và Lâm Du cũng có chút không rõ chân tướng. Chỉ là Lâm Du duy trì bình tĩnh hơn Triệu Tuyết, cho nên hỏi là Triệu Tuyết Nhi, mà không phải là Lâm Du.

"Cho nên liên hệ làm! Chẳng lẽ cô không cảm thấy, hành động Lý Mộng cố ý tìm Chu Lăng rất dễ khiến người khác hiểu lầm?" Không ngờ Triệu Tuyết Nhi nữ tính điềm đạm không ít phim tình cảm này lại có thể không phản ứng kịp, Tần Nam tốt bụng giải thích.

"Hiểu lầm?" Còn không đợi Triệu Tuyết Nhi trả lời, Lâm Du ngoài ý muốn lên tiếng, "Hiểu lầm cái gì? Lý Mộng không ưa Chu Lăng?"

Lần này, Tần Nam cũng không nhịn được nữa, trực tiếp nghiêng đầu sang chỗ khác, lên lên cười. Nếu như Lâm Du không phải chị dâu cậu, nếu như Hứa Mạch không ngồi ở một bên, cậu nhất định sẽ hướng về phía Lâm Du cười phá lên. Lâm Du là người đã kết hôn, làm sao có thể cậu cũng nói đến bước này còn không phản ứng kịp?

Kèm theo tiếng cười của Tần Nam, Triệu Tuyết Nhi chậm một bước phản ứng lại. Lặng lẽ kéo Lâm Du, nhỏ giọng nói: "Có phải hiểu lầm Lý Mộng thích Chu phò tông hay không?"

Không xác định liếc mắt nhìn Hứa Mạch, thấy gật đầu với cô, Lâm Du mới chột hiểu ra. Nhưng mà nói đi nói lại, Lý Mộng thích Chu Lăng? Hiểu lầm như vậy mặc dù khiến Lâm Du cố gắng nghĩ nhiều hơn nữa, cũng không cách nào nghĩ tới.

Tần Nam vẫn như cũ một mình núp ở một bên cười, hơn nữa hình như không có nửa điểm tiết chế. Cười đến cuối cùng, cậu thậm chí còn thỉnh thoảng liếc về phía Hứa Mạch, chỉ sợ Hứa Mạch lộ ra nửa điểm không vui.

Mà Hứa Mạch, hiếm thấy không trừng mắt về phía Tần Nam, tầm mắt thủy chung rơi vào trên mặt Lâm Du. Mặc dù đã sớm đoán được Tiểu Du có thể sẽ không nghĩ ra, nhưng Tiểu Du hậu tri hậu giác (*) như thế, thật khiến anh sinh ra một tâm trạng nói bất đắc dĩ không ra lời.

(*): là một việc gì đó mọi người đều biết hết, chỉ còn mình mình ko biết, mãi sau mới phát hiện ra

"Cái này rốt cuộc có gì đáng cười?" Bởi vì Triệu Tuyết Nhi nhắc nhở, cũng thêm Hứa Mạch khẳng định, Lâm Du biết được chân tướng rất kỳ quái nhìn về phía Tần Nam.

"Khụ khụ....." Bởi vì cười quá nhiều mà lạc giọng, Tần Nam nhếch nhếch ho khan vài tiếng mới thở nổi, "Không có, tuyệt đối không buồn cười. Em chỉ là không nghĩ đến Lý Mộng sẽ dây dưa với Chu Lăng, hai người này ghép thành đôi quá buồn cười."

Đối với bản thân Tần Nam cũng không cách nào tự bào chữa mà nói, Lâm Du không đưa ra bình luận. Dù sao chuyện của Lý Mộng không liên quan tới cô, về phần Chu Lăng, cô tuyệt đối tin tưởng ánh mắt của anh còn chưa có quái dị đến mức này.

Chu Lăng quả thật không thể nào thích Lý Mộng. Ngay đêm hôm đó nhận được Lâm Du điện báo Tần Nam và Triệu Tuyết Nhi đã thuận lợi đến, cũng nhắc tới chuyện của Lý Mộng và Chu Tuyền thì Chu Lăng chỉ trả lời một câu: anh chuyển ra khỏi nhà họ Chu.

Nghe Chu Lăng nói chuyện ra khỏi nhà họ Chu, Lâm Du càng thêm xác định ý nghĩ trong lòng. Cô không thể lý giải, biết Chu Lăng lâu như vậy, Tần Nam lại có thể sinh ra ý nghĩ hoang đường như vậy. Nhưng bản thân cô đối với Chu Lăng, Hàn Băng Tâm cực kỳ tin tưởng.

"Tần Nam không phải cảm thấy Chu Lăng sẽ coi trọng Lý Mộng, mà là nói hành động của Lý Mộng khiến người khác sinh ra hiểu lầm như vậy." Chỉ khi có Lâm Du và Hứa Mạch ở phòng, Hứa Mạch rất nghiêm túc nói.

"Làm sao có thể như vậy? Không nói Lý Mộng thích là anh, riêng chỉ Lý Mộng đính hôn với Chu Tuyền, thì không nên dây dưa với Chu Lăng không phải sao?" Lâm Du vẫn là không thể quẹo qua ngõ rẽ.

"Chuyện tình cảm vốn chính là không nói rõ ràng. Chu Lăng ưu tú hơn Chu Tuyền mọi mặt, tại sao Lý Mộng nhất định phải thích Chu Tuyền, lại làm như không thấy Chu Lăng? Huống chi sau khi Lý Mộng vào ở nhà họ Chu, toàn bộ tâm tư tìm Chu Lăng gây phiền toái, ném Chu Tuyền qua một bên không để ý tới, đương nhiên tạo thành chuyện hiểu lầm thật là quá đúng. Thử nghĩ xem, phụ nữ nào sẽ vô duyên vô cớ ở trên bàn ăn đoạt thức ăn của đàn ông? Xác định không phải là vì muốn người đàn ông này chú ý, mà chỉ vì tranh hơn thua với người đàn ông này?" Trực tiếp coi như không nghe thấy lời Lý Mộng thích anh, Hứa Mạch tiếp tục trình bày sự thật với Lâm Du.

Lâm Du sững sờ một chút, thật lâu mới như có điều suy nghĩ gập đầu một cái. Theo Hứa Mạch nói, quả thật rất có thể sinh ra hiểu lầm không đáng.

"Chung đụng giữa người và người, vốn chính là rất vi diệu. Lời nói hành động ngày thường, đều có thể nhìn ra thâm ý muốn biểu đạt. Cũng có lẽ là trong lúc vô tình bộc lộ ra ý định, hay là có ý biểu hiện thâm ý ra cho người khác nhìn, chỉ cần dùng tâm quan sát, thật ra thì cũng không khó phát hiện. Giống như Cố Nhiên đối với Triệu Tuyết Nhi, Tiểu Du cũng không phải đã sớm nhận ra?" Đã từng một lần, Hứa Mạch cho là, không để Lâm Du tiếp xúc tình cảm, cũng coi như là một chuyện tốt.

Nhưng mà bây giờ, Hứa Mạch đột nhiên cảm thấy, vẫn cần nâng cao trình độ cảm nhận của Lâm Du một chút. Nếu không tiếp tục như vậy nữa, anh ấy có thể đào hố sâu chôn mình.

Lâm Du lần nữa gập đầu một cái, đặt lời Hứa Mạch nói ở trong lòng. Nếu như kiếp trước cô có thể biết đạo lý này, chắc hẳn cũng sẽ không bị lừa gạt lâu như vậy?

Bởi vì diễn vai phụ, phần diễn của Tần Nam và Triệu Tuyết Nhi cũng không nhiều. Nhất là Triệu Tuyết Nhi, sau khi quay phim một tuần dưới tiêu chuẩn cao yêu cầu nghiêm khắc của đại đạo diễn, rồi khỏi tổ quay phim, bay trở về nước.

Còn lại phần diễn của Tần Nam hơi quan trọng, tiếp tục ở lại, mỗi ngày đêm khổ cực quay phim với Lâm Du và Hứa Mạch.

Không thể không thừa nhận chính là, có Tần Nam ở tổ quay phim, không khí không tự chủ trở nên nhẹ nhõm, ngay cả tâm tình của Lâm Du và Hứa Mạch cũng tùy ý trở nên tốt hơn. Mà, cũng coi như là điểm sức quyến rũ đặc biệt của Tần Nam đi.....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82

Bộ phim thuận lợi quay xong, là năm tháng sau đó. Hơn nửa Lâm Du và Hứa Mạch đến sớm hai tháng, quay mất bảy tháng, thật sự cũng coi là rời nhà lâu dài.

Lúc đó, điện thoại nhà họ Hứa, điện thoại nhà họ Tần, đều không hề ngừng gọi tới, đều có ý quan tâm.

Giải trí Thiên Thần cũng có khi truyền đạt vài tin tức cho Lâm Du, phần cần Lâm Du ký tên đều do Chu Lăng và Cố Nhiên ký thay. Bắc Dương bên kia thì đơn giản hơn nhiều, trước đó có Hứa Mạch hỗ trợ an bài phó tổng giám đốc toàn quyền quản lý.

Rốt cuộc lại lần nữa bước trên ranh giới thành phố D, Lâm Du và Hứa Mạch đều có cảm giác rục rờ hẫng lên. Hai người cũng không có đoán trước được thời gian quay phim sẽ lâu như vậy, mà bảy tháng vất vả phấn đấu cùng tổ quay phim, trở thành kỷ niệm mãi mãi không thay đổi của hai người. Có khổ cực, có mệt mỏi, cũng có ngọt ngào.

"Anh họ, chị dâu, bên này!" Nhìn thấy hai người rời đi hơn nửa năm, Hứa Hoán hưng phấn vỗ tay. Trước kia thời điểm chưa tách ra không cảm thấy, rất lâu không gặp mới phát hiện, vậy mà lại nhớ như thế. Không chỉ Hứa Mạch, ngay cả Lâm Du, cũng xuất hiện trong phạm vi mong nhớ.

Hứa Mạch lộ ra nụ cười, mang theo Lâm Du đến gần Hứa Hoán.

"Có mệt không? Đến đây, trước tiên đưa hành lý cho em. Ông nội dặn, muốn em đón hai người về nhà cũ ăn xong, sẽ đưa anh chị về nhà mình." Thuận tay nhận lấy rượu hành lý, giọng điệu Hứa Hoán cao lên, cảm xúc kích động.

"Ừ." Đối với an bài của Hứa Chấn Thiên, Hứa Mạch không có phản đối, "Trong thời gian này, tất cả mọi người có khỏe không?"

"Cũng không tệ. Vô bệnh vô tai, tất cả mạnh khỏe. Chỉ là quả thật cũng xảy ra vài chuyện không lớn không nhỏ." Hứa Hoán vừa lái xe vừa cẩn thận báo cáo tình hình xảy ra cho Hứa Mạch. Nghĩ tới Hứa Mạch và Lâm Du quay phim rất vất vả, mới cố ý không nói cho bọn họ biết mấy chuyện kia.

Đầu tiên, vẫn phải nói đến Lý Mộng. Bởi vì Chu Lăng chuyển ra khỏi nhà họ Chu, Lý Mộng không có cách nào tiếp tục bói móc, thật là mất hứng, lại có thể đuổi theo đến giải trí Thiên Thần và Chu thị.

Chu thị còn được. Mặc kệ Lý Mộng báo danh Chu Đáo hay Chu Tuyền lên, tóm lại có thể lên tới phòng làm việc cao tầng. Nói ra cho oai, mục đích cuối cùng của Lý Mộng nhất định sẽ là phòng làm việc của Chu Lăng. Dù Chu Lăng đi họp, cô ta cũng giả vờ không biết đi theo phía sau, đem hết khả năng quấy rối.

Chu Đáo dĩ nhiên rất bất mãn, mắt thấy Lý Mộng cả ngày đi theo lượn vòng sau lưng Chu Lăng, nhin không được lên tiếng với Chu Tuyền.

Chỉ là Chu Tuyền cũng không thêm để ý. Mặc dù hẳn cũng muốn mượn Lý thị để tăng cường thực lực, nhưng hẳn quả thật chưa từng muốn cưới Lý Mộng. Hẳn đã từng bỏ qua một lần, bởi vì lời hứa của Lâm Hồng Tín cưới Lâm Nhất thiên, lấy thất bại mà kết thúc. Hiện tại hẳn không muốn dẫm lên vết xe đổ, cũng không muốn trở thành bàn đạp của Lý Mộng.

Thành công chuyển dời lực chú ý của Lý Mộng đến trên người Chu Lăng, Chu Tuyền dùng không ít công phu. Kết quả như vậy, Chu Tuyền vô cùng vui mừng.

Nhưng mà khiến Lý Mộng cực kỳ bất mãn chính là, giải trí Thiên Thần căn bản không cho cô ta mặt mũi, cô ta nhiều lần tìm tới cửa cũng không thể gặp Chu Lăng. Lý Mộng là ai? Càng không để cho cô ta gặp, cô ta càng muốn gặp. Nhin một hồi, Lý Mộng ở đại sảnh giải trí Thiên Thần liên tiếp đóng giữ mấy ngày, sức chịu đựng không thể không khiến người khác kinh sợ.

Tình hình này liên tiếp kéo dài nửa tháng, Chu Đáo rốt cuộc không thể nhin được, gọi điện thoại cho nhà họ Lý.

Ông nội Lý kể từ khi phát bệnh tim, vẫn ở bệnh viện. Cha Lý bận xử lý công việc công ty, chuyện của Lý Mộng thuận nước đẩy thuyền rơi lên người anh cả Lý.

So với anh hai Lý, anh cả Lý là người trầm ổn hơn. Nhưng mà, đây cũng không cản trở quyết tâm muốn cho Lý Mộng một chút dạy dỗ của anh. Cả nhà họ Lý, thân cận với ông nội Lý nhất chính là người trưởng tôn này. Trơ mắt nhìn ông nội bị tức vào bệnh viện, mà Lý Mộng đến nay không biết hối cải, không có lòng trở về thăm ông nội, làm sao anh có thể không tức giận?

Vì vậy khi nhận được điện thoại của Chu Đáo, anh cả Lý không chút giấu giếm, nói từ đầu đến đuôi nội dung điện thoại cho cha Lý và mẹ Lý. Cố kỵ ông nội Lý ở viện, anh cả Lý cố ý nhấn mạnh, muốn tạm thời giấu giếm, không thể để ông nội Lý biết.

Mang theo chút tức giận, cha Lý và mẹ Lý gật đầu đáp ứng. Chỉ là vừa xoay người, bọn họ đã đặt xong vé máy bay, rất nhanh bay tới thành phố D.

Nhìn thấy cha Lý và mẹ Lý đến, Lý Mộng rất vui mừng. Ôm cánh tay mẹ Lý làm nũng một trận, kêu khóc không đồng ý gả cho Chu Tuyền.

Không gả cho Chu Tuyền? Đó chính là coi trọng Chu Lăng rồi ư? Đối với phỏng đoán này, trong lòng mẹ Lý rất không thoải mái. Bà thừa nhận, thời điểm đồng ý đám hỏi với nhà họ Chu, bà có áy náy với Lý Mộng.

Biết rõ Lý Mộng thích là Hứa Mạch, cũng không quan tâm đến ý nguyện của Lý Mộng, mạnh mẽ để Lý Mộng gả cho Chu Tuyền. Về việc này, mẹ Lý tự nhận không họp đạo lý.

Chỉ là, mẹ Lý chưa từng hối hận về thái độ kiên trì của bà. Hứa Mạch đã kết hôn rồi, hơn nữa tình cảm với Lâm Du rất tốt, không thể nào hồi tâm chuyển ý. Nếu Lý Mộng đã định trước hữu duyên vô phận với Hứa Mạch, làm sao có thể tiếp tục dây dưa vô vọng?

Nhà họ Hứa làm nhục vẫn như cũ rõ mồn một trước mắt, ông nội bị tức phát bệnh tim còn nằm ở bệnh viện, con gái nhà họ Lý làm sao không ai muốn, cũng không đến nỗi bám chặt cuộc sống của Hứa Mạch. Cùng lắm thì nhất phách lưỡng tán (*), chọn người khác tốt hơn.

(*): giống như nhất đao lưỡng đoạn, một phát chặt đứt, thoáng hơn là dứt khoát chia tay / tách ra

Nói lời đáy lòng, đối với chọn Chu Tuyền này, mẹ Lý phải không thể nào bằng lòng. Mặc dù bản thân Chu Tuyền rất ưu tú, nhưng cậu ta từng kết hôn, đây là sự thật không thể sửa đổi. Mẹ Lý mỗi lần nhớ tới, cũng sẽ trong lòng ngù vị pha, cực kỳ khó chịu.

Nhưng có thể có biện pháp gì đây? Vốn chính là kết thân không có tình cảm, giống như bà không quản được Lý Mộng càn quấy và tùy hứng, Mẹ Lý cũng không cách nào bắt bẻ quá khứ của Chu Tuyền. Chỉ cần nhà họ Chu không truy cứu hành động của Lý Mộng từ trước đến giờ, mẹ Lý cũng chỉ có thể thờ dài đồng ý.

Lúc trước đưa Lý Mộng tới nhà họ Chu gia, mẹ Lý không có mặt. Sợ bà sẽ chịu không được Lý Mộng rơi nước mắt và cầu xin, cũng sợ bà sẽ vì không hài lòng Chu Tuyền mà thay đổi chủ ý. Bởi vì lập trường không kiên định, mẹ Lý mới không có lộ diện.

Chỉ là khiến mẹ Lý không nghĩ tới, Lý Mộng lại có thể tùy hứng đến trình độ này. Cả ngày chạy đuổi theo Chu Lăng tính là chuyện gì? Chu Lăng nhưng là anh trai ruột của Chu Tuyền, là anh chồng sau này của Lý Mộng!

Nghĩ tới đây, mẹ Lý đối với Lý Mộng khóc lóc kể lể đột nhiên có sức miễn dịch, không quan tâm trách mắng một trận.

Lý Mộng rất uất ức. Cô ta không muốn gả cho Chu Tuyền, lại không cách nào đi tìm Hứa Mạch. Cô ta bị nhốt ở nhà họ Chu, chắc chắn là đáng thương nhất, cũng là bất lực nhất. Cô ta không thể không nghĩ tới cầu xin ba mẹ giúp một tay, nhưng khi cô ta nghe nói ông nội bị tức nằm viện, Lý Mộng yên lặng cúp điện thoại, cũng không dám cố gắng đi tìm cầu xin nhà họ Lý che chở nữa.

Trong khoảng thời gian này, Lý Mộng trải qua rất không vui. Bực tức không dứt, cũng chỉ có thể cố gắng phát tiết. Nhân khẩu nhà họ Chu mỏng manh, cô ta không tìm Chu Đáo gây phiền phức được, lại sớm có liên minh với Chu Tuyền, cuối cùng còn dư lại cũng chỉ có Chu Lăng thấy ngứa mắt thôi.

Lý Mộng thừa nhận, gần đây cô ta hành động rất quá đáng. Không sai, cô ta chính là cố ý, cố ý gây sự, cố ý chọc nhà họ Chu tức giận. Nghĩ tới không chừng cứ như vậy, là có thể khiến nhà họ Chu giải trừ hôn ước.

May mắn, mặc dù không đợi tới nhà họ Chu hành động, Lý Mộng tóm lại vẫn trông ba Lý và mẹ Lý. Tựa như nhìn thấy một cái bè gỗ cuối cùng, Lý Mộng nắm cánh tay mẹ Lý không buông.

Chỉ là Lý Mộng không nghĩ tới, mẹ Lý không phải đến giúp cô ta, mà là tới khiển trách cô ta. Ngay ngốc nghe thật lâu, Lý Mộng mới từ trong lời mẹ Lý nói biết được, thì ra là mọi người lại có thể hiểu lầm cô ta thích Chu Lăng.

Quá mức kinh ngạc! Cho nên thật lâu Lý Mộng cũng không có phản ứng kịp, liền bỏ lỡ cơ hội giải thích, thật sự hình thành chút hiểu lầm hoang đường.

Ý mẹ Lý rất đơn giản. Bảo Lý Mộng ngừng càn quấy, ngoan ngoãn gả cho Chu Tuyền, đừng nữa tam tâm lưỡng ý (**), nhìn trong chén nghĩ tới trong nôi.

(**): ba lòng, hai ý, chỉ sự không quyết định

Lý Mộng thật sự bị lời mẹ Lý nói gây kinh hãi. Nghe sự kiên quyết trong giọng mẹ Lý, nghĩ tới trong khoảng thời gian này cô ta bị uất ức, Lý Mộng đột nhiên bộc phát, kêu la ra tuyên ngôn làm khó dễ "Nếu như nhất định phải gả, thì gả cho Chu Lăng".

Lý Mộng cho là, chỉ cần cô ta nói như vậy, mọi người nhất định sẽ hỗn loạn. Nhà họ Lý sẽ cảm thấy có lỗi, nhà họ Chu cũng sẽ cảm thấy khó chịu. Sau đó, hôn sự của cô ta và Chu Tuyền có thể hủy bỏ dễ như trở bàn tay.

Vậy mà cô ta lại đánh giá thấp quyết tâm dự định kết thân của nhà họ Lý và nhà họ Chu. Một câu nổi giận tuyên cáo của cô ta, quả thật rất khó giải quyết, nhưng còn chưa tới mức khiến hai nhà trưởng bối thúc thủ vô sách.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82-2

Edit: susublu

Vốn dĩ tới đây với tâm trạng muốn biết trước mọi chuyện, nhưng mẹ Lý và ba Lý lại bị Lý Mộng đánh bại như vậy sao? Sau khi liếc mắt nhìn Lý Mộng một cái thì mẹ Lý và ba Lý tái xanh mặt đi tìm Chu Đáo.

Ngược lại Chu Đáo không ngờ Nhà họ Lý lại đột nhiên nói đổi đối tượng kết hôn gia. Từ Chu Tuyền đổi thành Chu Lăng, Chu Đáo gặp phải khó khăn nên không lập tức nhận lời.

Theo lý thuyết mà nói, với gia thế của Lý Mộng, gả cho Chu Lăng nhất định là tốt hơn gả cho người đã từng kết hôn một lần như Chu Tuyền. Có thể từ đầu đến cuối trong lòng Chu Đáo chỉ muốn biến Nhà họ Lý thành chỗ dựa cho Chu Tuyền chứ không phải là Chu Lăng. Nếu như cứ đồng ý đổi đối tượng kết hôn như vậy thì Chu Tuyền sẽ không thể thắng được Chu Lăng.

Điều khiến cho Chu Đáo chần chừ là hôn sự của Chu Lăng phải cho bà nội Chu biết. Với thành tựu của Lý Mộng, cộng thêm việc người đầu tiên Lý Mộng muốn cưới là Hứa Mạch, sau đó là Chu Tuyền, cuối cùng mới là Chu Lăng, diẽnxdafinllequysdoon Chu Đáo dám chắc 100% là bà nội Chu sẽ không đồng ý hôn sự này.

Mặc dù thấy ngược ngùng nhưng mẹ Lý mẹ vẫn mặt dày nhắm vào việc Chu Tuyền đã từng kết hôn, hy vọng có thể thuyết phục Chu Đáo đồng ý yêu cầu của bọn họ.

Mà Chu Đáo nghĩ tới nghĩ lui vẫn quyết định không hỏi bà nội Chu.

Chu Tuyền cưới ai, bà nội Chu sẽ không để ý tới. Nhưng Chu Lăng không giống vậy. Đùng thấy gần đây Chu Đáo cố gắng tìm đối tượng kết hôn cho Chu Lăng mà làm, chỉ cần bà nội Chu nói một câu thì ông vẫn phải làm theo. Cũng vì vậy mà khi Chu Lăng kháng nghị bằng hành động tiêu cực, Chu Đáo không hề nổi trận lôi đình, mà lại nhắm một mắt mở một mắt làm bộ như không thấy.

Xét đến cùng, Chu Đáo sẽ thỏa thuận hôn sự cho Chu Lăng hay là duy trì khoảng cách giữa Chu Lăng và Lý Mộng đây. Sau khi Chu Lăng rời khỏi Nhà

họ Chu thì Chu Đáo liền không còn tâm trạng nữa. Biết rõ là không làm gì được nên ông cũng lười uống phí công sức.

Có thể Chu Đáo không nghĩ tới việc Lý Mộng thật sự coi trọng Chu Lăng, còn đưa ra yêu cầu đổi đối tượng kết hôn vô lý như vậy.

Nhà họ Lý cũng cảm thấy rất có lỗi, lại chỉ có thể xách lễ vật đến thăm bà nội Chu. Vì con gái của mình nên dù có bị xấu mặt cũng phải chịu. Dù sao cũng là đứa con nuôi từ nhỏ đến lớn, cuối cùng bọn họ cũng vẫn không thể ác độc bỏ mặc ý nguyện của Lý Mộng. Huống chi dù bọn họ giả bộ không nghe thì Lý Mộng cũng sẽ vẫn tiếp tục gây chuyện long trời lở đất! Nếu không thì sao Chu Đáo lại gọi điện tới Nhà họ Lý để tố cáo?

Ba mẹ Nhà họ Lý đến, bà nội Chu cũng không nhiệt tình hoan nghênh. Mặc dù có Chu Đáo đi cùng, bà vẫn thờ ơ, giống như trong nhà không có khách vậy.

Mà khi mẹ Lý ngượng ngùng nói ra yêu cầu thì bà nội Chu trực tiếp tạt một ly nước. Nhưng mà người bị tạt nước không phải là mẹ Lý mà là Chu Đáo.

Sau đó bầu không khí càng lúng túng hơn. Bà nội Chu hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của ba mẹ Lý, chỉ vào mặt Chu Đáo mắng to một trận. Dùng đủ loại câu từ như "Cố gắng nhét vợ của em trai cho anh trai, phải khó coi đến đâu mới không ai thèm lấy", chẳng những mắng Chu Đáo mà ngay cả Nhà họ Lý cũng bị mắng luôn.

Ba Lý và mẹ Lý đều tối sầm mặt lại bỏ đi. Nếu biết sớm tính khí của bà nội Chu như vậy thì bọn họ chắc chắn sẽ không chủ động nói đến thăm, càng sẽ không tự tìm đến cửa để rước lấy nhục như vậy. Thật là còn khó chịu hơn lúc đến Nhà họ Hứa, quá mất mặt!

Không thuyết phục được bà nội Chu nên tất nhiên hôn sự của Lý Mộng và Chu Lăng không thể diễn ra rồi. Điều này cũng đồng nghĩa với việc Nhà họ Lý rơi vào hoàn cảnh bị động.

Chu Đáo vốn không muốn để Lý Mộng gả cho Chu Lăng, bị bà nội Chu ngăn cản như vậy thì ông lại càng không sợ nữa. Ngoài miệng thì nói là áy náy vì hành động của bà nội nhưng lại không hề nhắc tới hai thống gia nên làm gì. Mọi chuyện là do Nhà họ Lý tự làm rùm beng lên, người chột dạ dĩ nhiên là họ chứ không phải là Nhà họ Chu.

Không ngờ thái độ bà nội Chu lại cứng rắn như thế, hơn nữa còn nói khó nghe như vậy, mẹ Lý hận không thể che mặt tìm cái khe chui vào. Mà sự thật là cục diện rối rắm đã bày ra trước mặt, bà vẫn phải thu dọn.

Nghe mẹ Lý nói bà nội Chu cất lực phản đối hôn sự của cô và Chu Lăng thì Lý Mộng lại càng hy vọng, kiên quyết muốn gả cho Chu Lăng. Nói thẳng ra nếu bọn họ ép cô gả cho Chu Tuyền thì cô không bảo đảm sẽ không đứng giữa buổi hôn lễ nói ra những lời khó nghe.

Lúc Lý Mộng nói những lời này Chu Đáo cũng có mặt, sắc mặt ông thay đổi. Mặc dù rất không muốn Lý Mộng gả cho Chu Lăng, nhưng lại không thể không đề phòng những lời uy hiếp của Lý Mộng lúc này. Nhưng nếu thật sự để cho Lý Mộng rêu rao khắp nơi bên ngoài, đến lúc đó sẽ biến thành trò cười trong mắt người khác.

Mẹ Lý không bao giờ đánh người, ít nhất sẽ không đánh Lý Mộng. Nhưng lúc nyaf bà lại hung hãn đập vào tay Lý Mộng.

Không ai hiểu con gái bằng mẹ. Mẹ Lý dám khẳng định Lý Mộng có ý muốn gây ra rắc rối cho bọn họ. Nhưng bây giờ bà nội Chu không đồng ý để Lý Mộng gả cho Chu Lăng, thái độ Nhà họ Chu cũng không quá thân thiện, chuyện này rõ ràng không thể đùa, nhưng lại không biết nên kết thúc thế nào?

Cho dù bị Mẹ Lý đánh, Lý Mộng vẫn không chịu thua như cũ, ngẩng cao đầu kiên quyết tỏ rõ lập trường muốn gả cho Chu Lăng.

Chu Đáo đứng bên cạnh thấy cảnh tượng này thì không thể không hoài nghi có phải Chu Lăng đã cho Lý Mộng uống thuốc gì rồi mới khiến Lý Mộng mê mẩn như vậy không. Ông chưa hề quên lúc Lý Mộng bị đưa tới Nhà họ Chu thì miệng luôn kêu tên Hứa Mạch. Chỉ mới qua chưa bao lâu mà Lý Mộng đã hoàn toàn thay đổi sao? Như vậy không phải quá nhanh rồi ư?

Nói đến đây Chu Lăng bị gọi về Nhà họ Chu vặn hỏi.

Khác với Lý Mộng kiên quyết muốn gả cho Chu Lăng, thái độ của anh hoàn toàn ngược lại, đối với chuyện này Chu Lăng chỉ nói ba chữ: Không thể nào.

Cũng giống bà nội Chu, Chu Lăng cũng không cho ba mẹ Lý mặt mũi, đứng trước mặt mọi người nói rõ: Sau này phạm là nơi có Lý Mộng thì anh sẽ nhượng bộ lui binh. Chỉ cần Lý Mộng ở lại Nhà họ Chu một ngày thì anh sẽ không trở lại đây nữa.

Nhìn Chu Lăng quay đầu bước đi, ba mẹ Lý lại bị mất mặt thêm lần nữa, không muốn nói gì cả, bay cả đêm để rời khỏi thành phố D.

Lý Mộng hoàn toàn không lường được kết cục của lần âm mưu này lại như vậy, cả người cô rơi vào trạng thái đờ đẫn. Cô cũng rất muốn rời đi, nhưng lúc đến sân bay anh hai đã chặn lại lấy chứng minh thư của cô rồi, đến nay vẫn còn chưa trả lại. Cô không thể đi tìm Hứa Mạch, thậm chí ngay cả trở về Nhà họ Lý cũng rất khó.

---- susublue ~ diendanlequydon ----

Dĩ nhiên, lần náo loạn này của Lý Mộng cũng không phải không có hiệu quả. Ít nhất quan hệ thông gia giữa Nhà họ Lý và Nhà họ Chu sẽ bị hoãn lại, vốn đã quyết định thời gian cho Lý Mộng và Chu Tuyền đính hôn nhưng giờ nó cũng bị dời lại vô kỳ hạn, cho đến khi Lâm Du và Hứa Mạch chụp hình xong trở về thành phố D cũng vẫn như vậy.

"Đột nhiên cảm thấy thật đồng tình cho Chu Lăng." Nghe Hứa Hoán kể lại xong thì Lâm Du than nhẹ một tiếng, cảm thán vì Chu Lăng phải chịu tai bay vạ gió.

"Quả thật rất đáng để được đồng tình." Hứa Mạch đã từng trải nghiệm nên cũng gật đầu một cái. Nhưng so với Chu Lăng thì anh thấy lúc đó mình may mắn hơn rất nhiều. Ít nhất Nhà họ Lý không chạy tới Nhà họ Hứa đòi kết thông gia, ngay cả Lý Mộng đến trước mặt anh cũng không dám quá lỗ mãng. Mà nay cô ta lại chống lại Chu Lăng, có thể nói hành động của Lý Mộng quá ngang ngược.

"Nghe Cố Nhiên nói, gần đây bảo vệ của giải trí Thần Thiên nhận nhiệm vụ bí mật, không cho Lý Mộng bước vào sảnh tiếp khách!" Bởi vì Lý Mộng là kẻ địch chung, Hứa Hoán đương nhiên đứng về phía Chu Lăng. Hơn nữa anh còn có lòng tốt đề nghị giúp đỡ, để cho Cố Nhiên mang hình Lý Mộng ra dán vào phòng bảo vệ để tất cả bảo vệ có thể nhận rõ diện mạo của Lý Mộng, phòng ngừa việc cá bị lọt lưới.

Sao nghe giống như cách đối xử với Lâm Nhất Thiên lúc trước vậy? Lâm Du nhếch miệng, nhưng cũng không nói gì.

"Điều anh lo lắng lúc này là nếu như Lý Mộng một mực đứng dưới lầu của Thần Thiên thì Tiểu Du phải làm sao đây?" Chú ý thái độ của Lâm Du, Hứa Mạch suy tính tới một chuyện khác.

"Đừng rồi! Nếu thấy chị dâu thì nhất định Lý Mộng cũng biết anh họ đã trở lại. Đến lúc đó không phải cô ta sẽ lại chạy tới quán lấy anh họ sao?" Nghe Hứa Mạch nói thế thì Hứa Hoán cũng nghĩ là sắp gặp phải phiền phức lớn rồi.

"Không sao." Lâm Du lắc đầu một cái, cũng lơ đãng không thèm để ý đến sự tồn tại của Lý Mộng, ngược lại hỏi, "Còn chuyện gì khác không?"

"Có, là chuyện của Cố Nhiên và Triệu Tuyết Nhi." Hứa Hoán lại tiếp tục mở máy hát.

Bởi vì từ đầu đến cuối giải trí Thần Thiên không hề công khai lên tiếng nên scandal của Cố Nhiên và Triệu Tuyết Nhi truyền càng lúc càng xa, náo loạn rất lớn. Mặc dù Cố Nhiên trốn ở trong nhà, không hề dẫn Triệu Tuyết Nhi về nhà làm khách nhưng cũng không thể ngăn cản được sự nhiệt tình của mẹ Cố và bà nội Cố.

Sau khi Triệu Tuyết Nhi kết thúc bộ phim xong, trở về nước được một tuần thì mẹ Cố và bà nội Cố đột nhiên tập kích, trực tiếp đến nhà tìm Triệu Tuyết Nhi.

Đúng lúc Cố Nhiên tăng ca ở công ty nên Triệu Tuyết Nhi không biết làm sao đành phải một mình ngồi im để hai vị trưởng bối quan sát và vặn hỏi.

Mẹ Cố và bà nội Cố rất nhiệt tình đối xử với Triệu Tuyết Nhi. Chẳng những mang đến rất nhiều đồ ăn ngon mà còn kéo Triệu Tuyết Nhi cùng vào phòng bếp làm một bữa tiệc lớn. Mặc dù bầu không khí có chút căng thẳng nhưng lại không hề thiếu sự ấm áp, nhìn tổng thể mà nói vẫn rất thuận lợi.

Chờ khi Cố Nhiên tăng ca về nhà, tính gõ cửa nhà Triệu Tuyết Nhi để ăn cơm chùa thì lại được nhìn thấy cảnh tượng ba người phụ nữ đồng loạt ngồi trong phòng khách dọn cơm chờ anh.

Kinh ngạc trong phút chốc, Cố Nhiên đến nhìn sắc mặt Triệu Tuyết Nhi theo bản năng. Phát hiện ngoại trừ vẻ mặt khách sáo thì Triệu Tuyết Nhi không hề tỏ vẻ chán ghét hay hoảng sợ, lúc này anh mới chậm rãi yên lòng.

Sau bữa cơm tối với nhạc vui thì mẹ Cố và bà nội Cố lưu luyến mãi không muốn tạm biệt, trước khi đi còn mời Triệu Tuyết Nhi đến nhà làm khách rồi còn để lại số điện thoại liên lạc cho Triệu Tuyết Nhi.

Đưa hai vị trưởng bối về xong, Triệu Tuyết Nhi thở phào nhẹ nhõm, nhưng nụ cười trên mặt vẫn không mất. So với một đám thân thích của Nhà họ Triệu thì mẹ Cố và bà nội Cố thật sự rất hòa ái, cũng có cả sự ấm áp của trưởng bối, nhiệt tình đến mức thiếu chút nữa là cô không chống đỡ nổi.

Sau chuyện dính líu đến Lý Mộng thích Chu Lăng, Triệu Tuyết Nhi cũng bắt đầu nghiêm túc nhìn đến scandal của cô và Cố Nhiên. Lúc trước cô một mực coi nó như trò cười, qua rồi thì sẽ thôi. Dù sao cô và Cố Nhiên là người của hai thế giới, từ rất lâu về trước đã phân rõ giới hạn rồi.

Cho đến khi Tần Nam nói đến hiểu lầm giữa Lý Mộng cùng Chu Lăng thì Triệu Tuyết Nhi mới đột nhiên phát hiện cô nghĩ về tình cảm quá đơn giản, cũng quá tự tin. Phản ứng chậm chạp, nên không nhìn thấy những ánh mắt và lời dị nghị quanh mình.

Bây giờ mẹ Cố và bà nội Cố đến tìm, không phải là cũng đã hiểu lầm quan hệ giữa cô và Cố Nhiên rồi chứ? Nghĩ như vậy, Triệu Tuyết Nhi điều chỉnh lại tâm trạng xong rồi chuẩn bị bàn bạc với Cố Nhiên một chút. Bất kể thế nào thì hiểu lầm kéo dài cũng sẽ không tốt. Cô không thêm đề ý, Cố Nhiên không thêm đề ý, nhưng còn người Nhà họ Cố sẽ đề ý, còn bạn chung của bọn họ cũng sẽ đề ý...

Nhưng mà Triệu Tuyết Nhi còn chưa mở miệng thì Cố Nhiên đã thuận thế thổ lộ. Không sai, là thổ lộ. Không có hoa tươi, không có không khí lãng mạn, không có từ ngữ hoa mỹ, mà ở trong phòng khách nhà Triệu Tuyết Nhi, Cố Nhiên đột nhiên quỳ một chân xuống, đỏ mặt lấp ba lấp bắp nói thích Triệu Tuyết Nhi.

"Sau đó thì sao?" Đây là lần đầu tiên Lâm Du nghe chuyện Cố Nhiên thổ lộ với Triệu Tuyết Nhi, cũng không biết rốt cuộc Triệu Tuyết Nhi có đồng ý hay không.

"Sau đó thì không biết nữa." Nói tới đây, Hứa Hoán cũng rất bất đắc dĩ, "Thằng nhóc Cố Nhiên kia chỉ chịu nói cho em biết tới đây thôi. Chuyện tiếp theo thế nào thì dù em hỏi ra sao cậu ta cũng không chịu nói. Em lại không quen Triệu Tuyết Nhi, ngại đi hỏi người trong cuộc, nên định chờ chị dâu về đi dò la nghe ngóng thử."

"Như vậy..." Nghe ra sự hiểu kỳ trong lời nói của Hứa Hoán, Lâm Du nghiêm túc lấy điện thoại di động ra, cẩn thận đọc tin nhắn gần đây của Triệu Tuyết Nhi rồi chắc chắn nói, "Ít nhất tạm thời còn chưa đồng ý. Chẳng qua là Tuyết Nhi có động lòng hay không thì chỉ có bản thân con bé mới biết."

"À? Có chắc là vẫn chưa đồng ý không? Cũng đã mấy tháng rồi, Cố Nhiên vẫn còn chưa lấy được câu trả lời chính xác sao? Thật là vô lý mà!" Hứa Hoán còn tưởng rằng, Cố Nhiên vì cố ý làm anh tò mò mới không nói. Thì ra là thật sự không đồng ý, đúng là làm cho anh thất vọng mà.

"Gần đây quản lý nhận khá nhiều việc cho Tuyết Nhi, chủ yếu là ở nước ngoài nhiều. Nếu như lúc trước có xảy ra chuyện tỏ tình thì chắc là do ngại phải gặp Cố Nhiên. Chắc là gần đây hai người không gặp mặt nên vẫn còn chưa biết được đi." Nhớ tới công việc của Triệu Tuyết Nhi thì sự nghi ngờ nhàn nhạt trong lòng Lâm Du cũng dần tan biến.

Trước kia công việc của Triệu Tuyết Nhi đều do Cố Nhiên xem qua rồi trực tiếp gọi cho Lâm Du. Chưa bao giờ có chuyện quản lý vượt mặt Cố Nhiên báo trực tiếp cho Lâm Du. Lúc ấy thấy tên người đại diện thì Lâm Du liền cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều. Cho tới lúc này cô mới hiểu là chuyện gì xảy ra.

"Trách không được." Biết rõ hơn từ tin tức của Lâm Du, Hứa Hoán kết luận, "Trách không gần đây Cố Nhiên cũng luôn không bình tĩnh, cảm giác người đang ở đây nhưng hồn thì bay đi đâu rồi. Có lẽ là còn đang trong thời kỳ khảo nghiệm nên mới dằng dặc chờ câu trả lời của Triệu Tuyết Nhi!"

Nếu như Tuyết Nhi thật sự đồng ý với Cố Nhiên thì sẽ có thêm một chuyện vui. Lâm Du nghĩ bụng như vậy nhưng trên mặt lại không thể hiện cảm xúc gì.

"Chị dâu, nếu không thì chị giúp đỡ hỏi thử xem thái độ của Triệu Tuyết Nhi thế nào đi? Đồng ý hay không đồng ý, như vậy dễ cho chắc chắn thôi! Một mực kéo dài thời gian không cảm thấy gầy vò người khác sao? Cố Nhiên khó chịu không nói, ngay cả chúng ta là người ngoài cũng khần trương theo." Giây phút mâu thuẫn, Hứa Hoán vẫn quyết định đứng về phía anh em của mình. Bản thân anh không tiện mở miệng hỏi Triệu Tuyết Nhi, nhưng Lâm Du là ứng viên thích hợp nhất nên phải nhờ Lâm Du hỗ trợ mới được.

Lâm Du lắc đầu một cái, không đồng ý chuyện này. "Tôi không thể hỏi."

"Hả? Tại sao?" Chẳng lẽ trong đó còn có ẩn tình sao? Đầu óc Hứa Hoán mơ hồ, từ trước đến giờ anh tự cho là mình thông minh, đại não hiếm khi chết máy.

"Bởi vì chị dâu cậu chẳng những là bạn tốt của Triệu Tuyết Nhi mà đồng thời cũng là bạn tốt của Cố Nhiên. Nếu như Triệu Tuyết Nhi không thích Cố Nhiên thì lẽ cô ấy mở miệng hỏi chuyện này, Triệu Tuyết Nhi sẽ tự nghĩ là do Cố Nhiên nhờ cô ấy hỏi giúp. Cứ như vậy, tất cả mọi người cùng công ty sẽ cảm thấy lúng túng. Ngược lại, nếu như Triệu Tuyết Nhi thích Cố Nhiên, chuẩn bị đồng ý thì vốn không cần người trung gian đi hỏi dò, cô ấy sẽ tự lựa thời cơ thích hợp để đáp lại lời thổ lộ của Cố Nhiên." Không cần Lâm Du mở miệng, Hứa Mạch giải thích giúp cô. Chẳng những đúng mà còn trúng ngay tâm tư Lâm Du nữa.

Hứa Hoán im lặng. Được rồi, anh họ nói có lý, chuyện này chen vào quả thật không tốt. Anh có thể không để ý chạy đến hỏi Cố Nhiên xem chuyện gì xảy ra, dien;dafn*lle[quysdo0n nhưng lại không thể đường đột chạy đi hỏi Triệu Tuyết Nhi có đồng ý hay không. Chuyện tình cảm cần phải suy nghĩ từng li từng tí, thật sự rất phiền phức.

Xe lái vào cửa lớn Nhà họ Hứa, Hứa Chấn Thiên đã chờ ở trong nhà từ sớm. Thấy Hứa Mạch và Lâm Du trở lại thì sắc mặt lập tức nhu hòa xuống. Hai đứa trẻ này ít khi ra khỏi nhà lâu như vậy, nhất định là đã chịu không ít cực khổ bên ngoài. Nhưng đều là những đứa con khiến ông kiêu ngạo, thật sự không tồi!

"Tiểu Du, bộ phim lúc trước con diễn vai phụ đã chiếu rồi, con đã xem chưa? Phản ứng trong nước rất tốt đấy!" Vào ngày công chiếu phim điện ảnh, Tần Khả Tâm hết sức phấn khởi. Chẳng những tất cả người Nhà họ Hứa mà cả Hoàng lão gia, Nhà họ Tần và Nhà họ Cố, cả bạn bè thân thuộc... cũng đều đi cổ vũ. Mặc dù Lâm Du xuất hiện trước ống kính không nhiều, tổng cộng lại không tới năm phút nhưng Tần Khả Tâm vẫn rất kích động, lòng đầy tự hào.

"Có xem. Ngày ra mắt phim điện ảnh, đạo diễn có dẫn con với Hứa Mạch đến xem." Thật ra thì Lâm Du không có xuất hiện trước ống kính nhiều như vậy, hẳn là không đến hai phút. Cho đến khi xem xong phim, cô mới nghe đạo diễn nói là bởi vì cảm thấy bài hát cô đàn trong phim rất êm tai, hoàn hảo đến mức không thể nào biên tập lại được nên mới giữ nguyên toàn bộ, hơn nữa còn cố ý phối thành nhạc để tuyên truyền.

"Bài hát Tiểu Du đàn rất hoàn mỹ, không thể bắt bẻ được. Ngay cả Hoàng lão gia cũng nói chuyện say sưa, mọi người đều tán dương tài nghệ của Tiểu Du sắp giỏi hơn thầy rồi." Thân là nhà dương cầm, Tần Khả Tâm cũng rất soi mói tiết tấu piano. Tình huống được tán thưởng như Lâm Du thật sự rất hiếm.

"Là do phim xuất sắc nên tăng thêm cảm xúc thôi." Lâm Du lại không cảm thấy mình giỏi. Chẳng qua là lồng vào trong phim thì để lại cho người xem cảm xúc sâu sắc hơn thôi. Nếu như chỉ đánh đàn không thì sẽ không đạt được hiệu quả như vậy.

"Không đâu, quả thật rất êm tai." Ngoài dự liệu của mọi người, Hứa Chấn Thiên không những nghiêm túc khen ngợi mà còn bổ sung một câu, "Đàn còn hay hơn cả mẹ của con và Hứa Mạch nữa."

Hay hơn Hứa Mạch thì tất nhiên là không có gì, nhưng còn hay hơn cả nghệ sĩ chuyên nghiệp như Tần Khả Tâm thì... Mọi người trên bàn đều không nhịn cười được. Xem ra, sau Hứa Mạch thì Lâm Du đã được thăng chức thành báu vật của lão gia rồi.

Không ngờ Hứa Chấn Thiên lại có thể chấm điểm như vậy, Lâm Du ngẩng đầu lên nhìn Tần Khả Tâm đang ngồi ở đối diện theo bản năng. Dù cho cô có không hiểu cách đối nhân xử thế thì cũng không ngại ngùng ngồi im âm thầm thừa nhận. Nhưng mà cô đang muốn giải thích thì liền bị Tần Khả Tâm nói trước.

"Tiểu Du quả thật đánh đàn rất hay, hình ảnh cũng rất đẹp, trình độ rất cao rồi. Tiểu Du vừa trở về, có lẽ là còn chưa biết, bây giờ con đã được fan công nhận là nữ thần dương cầm rồi. So với danh hiệu nữ thần hoa khôi của trường lúc trước thì cao hơn không ít nha!" Tần Khả Tâm thật lòng coi Lâm Du là thành viên trong nhà. Dù chưa tới mức độ con gái ruột nhưng cũng thật lòng thương yêu cô con dâu này. Con dâu của mình được tán dương, dù cho lấy bà ra để so sánh thì bà cũng không để ý mà lại thấy rất vinh dự.

"Mẹ, mẹ đừng nói với con là poster của Tiểu Du bây giờ đã xuất hiện ở các trung tâm thương mại, thậm chí là đã bán ra ngoài rồi đó?" Ngoài miệng thì Hứa Mạch nói như vậy nhưng trong lòng đã có câu trả lời chắc chắn. Nghiêm ngặt liếc về phía Hứa Hoán, thấy cậu ta lập tức nhìn đi chỗ khác thì cũng biết là có chuyện này.

Hứa Hoán co rụt cổ, ngồi nhích qua bên cạnh theo bản năng. Chuyện thứ ba anh không dám nói lúc còn ở trên xe chính là chuyện này. Nhưng vì để phòng ngừa anh họ nổi giận nên anh mới do dự mãi rồi quyết định vẫn nên nghen ở trong bụng.

"Ồ? Tiểu Mạch vẫn còn chưa biết sao? Không phải giải trí Thần Thiên làm tuyên truyền sao?" Bởi vì Lâm Du là tổng giám đốc của Thần Thiên nên Tần Khả Tâm vẫn cho là Hứa Mạch sẽ biết chuyện này.

Mặc dù thấy kỳ quái là tại sao Hứa Mạch không ngăn lại, nhưng Tần Khả Tâm vẫn không dị nghị. Chủ yếu là Lâm Du trang điểm quá đẹp, ngay cả bà cũng không nhận được mua về mấy tờ, treo ở nhà lớn Nhà họ Hứa và trong phòng Lâm Du và Hứa Mạch.

Hứa Mạch nhếch miệng. Không cần đoán nhiều, nhất định là do Chu Lăng làm. Bị Lý Mộng quấn chặt như vậy mà vẫn không ảnh hưởng đến hiệu suất xử lý công việc, Hứa Mạch cũng không biết nên tán dương hay là trách cậu ta nỗ lực kiếm tiền như vậy nữa. Còn về phần Cố Nhiên, có lẽ tâm tư đã hoàn toàn bị Triệu Tuyết Nhi bắt mất rồi nên không chú ý tới chuyện này, cũng không kịp báo với Lâm Du và Hứa Mạch...

Lúc ra khỏi Nhà họ Hứa thì trời đã tối. Hứa Mạch vừa mới lên xe liền gọi điện cho Chu Lăng.

Nhận được điện thoại của Hứa Mạch, Chu Lăng cũng bất ngờ. Như vậy chứng minh anh đang trên đường về nhà với Lâm Du, chờ lát nữa gặp mặt rồi nói.

Đưa Lâm Du và Hứa Mạch đến dưới lầu, Hứa Hoán không muốn bị vạ lây nên liền lái xe chạy mất như một làn khói. Anh là vô tội, chờ sau khi phát hiện ra thì đã không còn kịp rồi, poster của Lâm Du đã bị dán đầy đường. Cũng may là dọc theo đường lúc từ sân bay đến Nhà họ Hứa không có xuất hiện tấm poster lớn nào của Lâm Du.

Trên đường từ sân bay đến Nhà họ Hứa quả thật không có poster của Lâm Du, nhưng trên đường từ Nhà họ Hứa trở về nhà Lâm Du và Hứa Mạch thì poster cứ liên tục xuất hiện, sắc mặt Hứa Mạch đã hoàn toàn âm u. Nếu không Hứa Hoán cũng sẽ không chạy nhanh như vậy, ngay cả trò hay cũng không dám nhìn mà liền co giò chạy mất dép.

Chu Lăng tới rất nhanh. Chuông cửa vừa mới vang lên thì cửa đã được mở ra. Không khí nghiêm trọng làm cho Chu Lăng hoài nghi, có phải Hứa Mạch đang đứng ở cửa chờ hắn đi vào không.

Dĩ nhiên, Chu Lăng sẽ không đến mà không có chút chuẩn bị nào. Lúc thoáng thấy Hứa Mạch thì anh lập tức giơ cái gì đó trong tay lên.

Là một tấm poster, người trên poster chính là Lâm Du. Không đợi Hứa Mạch mở miệng, Chu Lăng liền nói: "Tôi chỉ kêu bọn họ chuẩn bị một cái này, là độc nhất vô nhị."

"Còn mấy tấm bên ngoài thì sao?" Cất poster của Lâm Du vào phòng, Hứa Mạch vẫn chưa hết tức giận.

"Chẳng qua là tạm thời tuyên truyền. Đợi mọi người hạ nhiệt thì cũng sẽ gỡ xuống." Chu Lăng phản ứng rất bình tĩnh, nói xong vẫn không quên nhắc nhở, "Chờ khi phim của anh và Lâm Du được chiếu thì sẽ chuẩn bị poster tuyên truyền cho hai người."

Được rồi, Chu Lăng nói đúng. Nhưng mà, coi như là đúng thì sắc mặt Hứa Mạch vẫn không thể tốt lên được. Đối với chuyện này, lẽ ra Chu Lăng nên hỏi ý anh trước.

"Không phải tôi không muốn nói cho anh biết trước, vì có lý do nên mới làm vậy. Một trong số đó là vì anh và Lâm Du ở nước ngoài bận rộn quay phim chụp hình, thời gian eo hẹp. Thứ hai chính là dù anh có không đồng ý thì chuyện này cũng phải được tiến hành. Để bảo đảm không ảnh hưởng đến tâm trạng quay phim của anh nên tôi thấy là vẫn nên tạm thời lừa gạt anh sẽ tốt hơn." Đã biết nhất định Hứa Mạch sẽ tức giận vì chuyện này nên Chu Lăng lại lấy ra một cái túi lớn từ trong cặp xách, "Đây, chỉ cần là poster của Lâm Du thì tôi đều giữ lại cho anh một tấm."

Hứa Mạch đứng tại chỗ hít sâu một hơi, giọng điệu khôi phục lại bình thường: "Tôi thật bất ngờ, chuyện của Lý Mộng hoàn toàn không tạo thành uy hiếp với cậu."

Chu Lăng nhún vai, mặt vô tội nói: "Không là gì cả. Tôi thấy với thành thích khổ sở theo đuổi anh một thời gian lâu, nhưng sau khi anh xảy ra chuyện thì lại uốn người bỏ chạy của Lý Mộng mà dám đến giảng đạo với bà nội tôi thì không cần thêm dầu vào lửa, chỉ cần vài câu nói hời hợt thôi là đủ. Có điều phản ứng của bà nội cũng quá dữ nên dĩ nhiên không thể nói tiếp."

"Cậu thật biết lợi dụng người khác." Hứa Mạch lạnh lùng nói một tiếng, cất hết poster của Lâm Du đi.

"Coi như tôi nợ anh một lần." Nghiêm túc nhìn Hứa Mạch, Chu Lăng trịnh trọng nói. Cái mà Chu Lăng nói là "Nợ một lần" dĩ nhiên không phải nói đến chuyện mượn Hứa Mạch để hủy hôn sự với Lý Mộng mà là chuyện không được Hứa Mạch đồng ý đã đi tuyên truyền Lâm Du. Mặc dù anh giữ vững

kế hoạch tuyên truyền không phải là lỗi của anh, nhưng không nói trước cho Hứa Mạch là lỗi của anh.

"Vây tốt nhất cậu nên cẩn thận đi đừng để tôi nắm được cái cán. Nếu không cậu cũng biết tôi sẽ không hạ thủ lưu tình." Thành ý của Chu Lăng Hứa Mạch cũng biết. Nhưng lúc nên trả thù thì anh cũng sẽ không nương tay. dienxxdafilleequysdoon

"Nếu thật sự có ngày đó tôi cũng sẽ vui vẻ đón nhận." Chu Lăng gật đầu một cái, không hề có ý trốn tránh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83

Edit: susubluu

Từ khi Lâm Du và Hứa Mạch trở về, bây giờ Lâm Du luôn bị bám đuôi nên cũng nhanh chóng bị phóng viên phát hiện hành tung, báo chí cũng bắt đầu đưa tin liên tục. Mặc dù Đóa Nhuế đã làm rất nhiều cách nhưng vẫn không thể ngăn cản lòng nhiệt tình và khí thế ngất trời của đại chúng.

Mà Lý Mộng cũng nhanh chóng nhận được tin tức. Cô không hề do dự liền đi đến Bác Dương để tìm.

Lý Mộng quả thật không được vào giải trí Thần Thiên, nhưng cô vào Bác Dương lại rất thuận lợi. Lấy thân phận thiên kim Lý thị yêu cầu gặp người phụ trách của Bác Dương mà không chỉ mặt gọi thẳng tên Lâm Du. Kể sách như vậy lại bất ngờ thành công.

Ngồi ở phòng phó giám đốc của Bác Dương, cho đến lúc này Lý Mộng mới nói ra ý đồ của mình.

Nghe Lý Mộng tới tìm Lâm Du, phó giám đốc lại tỏ vẻ kinh ngạc rồi xin lỗi nói là lúc này Lâm Du không có ở Bác Dương.

Tất nhiên Lý Mộng không tin. Không thể nào trùng hợp như vậy được, cô tới Bác Dương thì Lâm Du lại không có ở đây. Không thêm để ý Phó giám đốc nói nếu cô không tin thì có thể tự đi tìm, Lý Mộng cao ngạo ngồi một chỗ, chờ Phó giám đốc đi gọi Lâm Du tới nói chuyện.

Lý Mộng có thủ đoạn nhưng Phó giám đốc cũng không phải người hiền lành. Trực tiếp cầm lấy văn kiện quan trọng đứng dậy bỏ đi. Hôm nay anh còn có hội nghị quan trọng, dienxxdafilleequysdoon không có thời gian hầu hạ Đại tiểu thư như Lý Mộng.

Không ngờ Phó giám đốc nói đi là đi, Lý Mộng đứng dậy muốn hất bàn phát giận, lại thấy cửa phòng làm việc được mở ra rồi một thư ký tươi cười đi vào.

Thư ký rất ôn hòa, lễ phép bưng một ly nước trái cây để xuống, giọng êm ái nói là trong phòng Phó giám đốc có camera theo dõi, xong xuôi rồi nhanh chân đi ra ngoài. Để lại một mình Lý Mộng đứng ở đó, cô muốn hất bàn nhưng lại không dám làm.

Nếu là lúc trước thì Lý Mộng sẽ không chịu uất ức như vậy. Nhưng bây giờ bản thân cô rơi vào đường cùng, vốn không thể ngang ngược như trước được.

Vô lực thu tay lại, Lý Mộng âm u ngồi lại chỗ cũ, cô không tin Lâm Du sẽ không đến Bác Dương, sẽ có lúc bị cô bắt được.

"Sao cô ta lại cứ kiên quyết muốn gặp tôi?" Nghe nói Lý Mộng ở Bác Dương đợi cô, Lâm Du thấy kỳ quái hỏi.

"Nửa tháng trước, lão gia Nhà họ Lý qua đời vì bệnh tim. Lý Mộng không dám trở về dự tang, Nhà họ Lý rất bất mãn với chuyện này. Chuyện tiếp theo không cần tôi nói cô cũng biết." Tần Nam lạnh mặt trả lời.

"Chuyện này có liên quan gì đến tôi?" Mặc dù Tần Nam giải thích nhưng Lâm Du vẫn còn chưa hiểu rõ.

"Không có." Tần Nam lắc đầu một cái, ngay sau đó lại đồng tình nhìn về phía Lâm Du, "Nhưng mà Lý Mộng lại cảm thấy có liên quan đến cô."

Nghĩa là tự ý định tội sao? Lâm Du im lặng. Cô quả thật không hiểu được suy nghĩ của Lý Mộng, so với việc từng ở trong bệnh viện tâm thần năm năm thì cô ta còn kỳ lạ hơn.

"Nói tóm lại, cô vẫn nên cẩn thận một chút." Đối với chuyện này, Tần Nam chỉ có thể thành thật cho cô lời khuyên như vậy.

Chuyện này sợ là cho dù cô cẩn thận thì cũng rất khó? Lâm Du nghĩ ngợi trong chốc lát rồi lại gọi cho Hứa Mạch.

Từ khi Hứa Mạch trở lại thành phố D, những tin tức nên biết thì anh cũng đã nắm hết trong tay. Hành tung của Lý Mộng tất nhiên anh cũng biết. Nhận được điện thoại của Lâm Du, khóe miệng của anh nhếch lên nhẹ nhẹ: "Được, anh biết rồi. Buổi tối sẽ đến đón em tan tầm, sau đó cùng nhau về nhà."

Lão gia Nhà họ Lý chết cũng không nằm trong kế hoạch của Hứa Mạch. Nhưng gần đây quan hệ giữa Nhà họ Lý và Nhà họ Chu xảy ra chút vấn đề,

ngược lại Hứa Mạch đã động tay động chân từ bên trong. Khi anh còn chưa có trở lại thì đã đi trước một bước, tìm được nhà đầu tư mà hai nhà Lý Chu chuẩn bị hợp tác thông qua một đường dây khác. Cho đến nay, Hứa Mạch đã thuận lợi ký kết hợp đồng hợp tác với nhà đầu tư kia rồi.

Chắc chắn Nhà họ Chu và Nhà họ Lý không thể tiến hành hợp tác thuận lợi thì chuyện của Lý Mộng cũng dễ xử lý hơn nhiều. Với phong cách làm việc của Chu Đáo thì Hứa Mạch tuyệt đối tin tưởng ông ta không thể nào tha thứ dễ dàng như vậy.

Chu Đáo quả thật đã bị dồn đến giới hạn, sắp bùng nổ. Lý Mộng và Chu Tuyền kéo dài quan hệ thông gia, chuyện hợp tác của hai nhà từ đầu đến cuối đều không thành công. Thêm vào việc ông nội Lý qua đời nữa, thái độ Nhà họ Lý cũng càng lúc càng chậm chạp. Mãi mới chờ đến lúc anh cả Lý cho người đưa hợp đồng tới thì lại được biết nhà đầu tư trước đây có ý muốn hợp tác đã ký hợp đồng với Hứa thị rồi?

Vốn dĩ trong lòng đã đoán được lần hợp tác này không thành công, trước đây đã dự đoán xong xuôi hết rồi mà lại dây dưa kéo dài, Chu Đáo tức giận là chuyện đương nhiên. Vì vậy nên đồ hết lửa giận lên người Lý Mộng.

Nếu như không phải Lý Mộng ba phải, nếu như không phải Lý Mộng một mực nhất định không chịu gả cho Chu Tuyền, nếu như không phải... Chu Đáo ôm một bụng lửa giận đến tìm Chu Tuyền hỏi hành tung Lý Mộng.

Chu Tuyền đương nhiên biết Lý Mộng ở đâu. Đột nhiên bị Chu Đáo hỏi như vậy cũng không suy nghĩ nhiều liền thành thật khai báo.

Trong nháy mắt, lửa giận đã thiêu đốt Chu Đáo đến tận cùng: "Mau kéo cô ta đến đây, thật đúng là khắc tinh gây họa, tạo phiền phức!"

"Ba?" Lý Mộng có ý nghĩa rất lớn đối với Chu Đáo, đối với Chu Tuyền cũng không phải không có ích. Ít nhất dựa vào Lý Mộng anh có thể đuổi Chu Lăng ra khỏi Nhà họ Chu. Khoảng thời gian này, địa vị của mẹ anh ở Nhà họ Chu đã tăng lên không ít, không khác nào nữ chủ nhân rồi. Không bao lâu nữa là anh có thể thuyết phục Chu Đáo cưới mẹ anh. Tiếp sau đó, anh sẽ không còn bị cái thân phận "Con ngoài gia thú" trói buộc nữa.

----- susubluu ~ diendanlequydon -----

Chu Tuyền tỉ mỉ tính toán kỹ từng bước một, mắt thấy mọi thứ tiến triển thuận lợi nhưng đột nhiên lại bị thông báo là tất cả đã kết thúc thì khó tránh khỏi việc không thể chấp nhận. Anh thấy Chu Đáo phải nên để ý việc hợp tác với Nhà họ Lý mới đúng.

"Việc hợp tác giữa Chu thị với Lý thị thất bại rồi." Chu Đáo bình tĩnh nói một câu, cho Chu Tuyền một lời giải thích hợp lý nhất, cũng là lời đã kích nặng nề nhất.

"Làm sao ba biết? Không phải đã bàn bạc xong xuôi rồi, chỉ còn chờ ký kết hợp đồng xong thì sẽ..." Bên phía Lý thị đưa hợp đồng tới, Chu Tuyền cũng đã xem qua. Sau khi chắc chắn không thành vấn đề thì mới đưa cho Chu Đáo.

"Không có nhà đầu tư." Chu Đáo cúi đầu xuống, cắn răng nghiêng lợi tức giận nói, "Bởi vì kéo dài quá lâu nên bị tên Hứa Mạch đáng chết cướp rồi."

Chu Tuyền cười khanh khách. Quả thật, mặc dù bọn hai nhà bọn họ đã sớm có ý định hợp tác nhưng lại không thể ký được hợp đồng. Hơn nữa bởi vì Lý Mộng không muốn gả cho anh nên Nhà họ Lý vẫn còn chần chờ. Đến khi Lý Mộng nói muốn gả cho Chu Lăng lại bị từ chối thì thái độ của Nhà họ Lý càng lạnh nhạt hơn. Nếu như anh đoán không sai thì ba mẹ Lý đang tức giận vì lời nói của bà nội nên mới giận cá chém thớt.

"Chắc chắn không còn hy vọng sao? Không còn khả năng cứu vãn sao? Nếu như đổi thành nhà đầu tư khác thì có thể được không?" Miệng thì hỏi như vậy nhưng trong lòng Chu Tuyền cũng hiểu khả năng này là rất nhỏ. Nếu như thật sự có cách giải quyết khác thì Chu Đáo sẽ không buông bỏ.

Chu Đáo thờ dãi một hồi, tâm trạng suy sụp: "Nào có dễ dàng như vậy? Cho dù có thể tìm nhà đầu tư khác thì Nhà họ Lý làm sao? Khoảng thời gian này tốn nhiều thời gian, lập trường của Nhà họ Lý từ rõ ràng trở nên lập lờ không hề có chút thành ý."

Quả nhiên, vấn đề vẫn là người Nhà họ Lý. Chắc chắn điểm này, Chu Tuyền nắm chặt quả đấm, giống như đã hạ quyết tâm: "Vậy nếu như con cưới được Lý Mộng thì không phải là có thể cứu vãn được cục diện trước mắt sao?"

Chu Tuyền nói lời này khiến cho Chu Đáo ngẩn ngơ. Không phải ông không nhìn ra Chu Tuyền không có tình ý với Lý Mộng, cũng không phải là không biết những việc làm mờ ám của Chu Tuyền. Mới đầu thì ông có chút tức giận. Nhưng hành động của Lý Mộng càng ngày càng không sao chịu nổi, cơn tức trong lòng Chu Đáo cũng dần dần phai nhạt.

Con trai là của mình, Chu Tuyền là người thừa kế ông đã chọn. Nếu cưới một người phụ nữ như Lý Mộng thì Chu Đáo hoàn toàn có thể đoán được Nhà họ Chu sắp phải đối mặt với tai nạn nghiêm trọng cỡ nào. Đơn giản là vì ngay cả hành vi của Chu Lăng Lý Mộng cũng không buông tha, nên cô ta đã bị Chu Đáo xóa tên khỏi danh sách ứng tuyển cho vị trí con dâu.

Sở dĩ không thúc giục Chu Tuyền mau chóng trấn áp Lý Mộng là vì Chu Đáo cũng có chần chờ. Chẳng qua ông không ngờ là chỉ kéo dài một chút mà đã khiến vụ hợp tác xảy ra vấn đề. Điều này làm cho Chu Đáo không biết nên vui hay nên buồn.

Thấy Chu Đáo không nói gì, Chu Tuyền tạm thời cho là ông ngầm thừa nhận, lập tức nghiêm túc nói: "Ba, con biết nên làm gì tiếp theo. Ba không cần lo lắng, chuyện hợp tác giữa Nhà họ Lý và Nhà họ Chu sẽ không thay đổi. Thứ nên là của chúng ta thì cuối cùng nhất định sẽ thuộc về chúng ta."

Chuyện phát triển đến nước này, Chu Đáo thật sự không biết nên nói gì cho phải. Nghe Chu Tuyền nói trôi chảy thì ông cũng liền ôm một tia hy vọng cuối cùng ngồi chờ đợi xem sao. Nói không chừng thật sự có thể kỳ vọng vào anh?

Ngay ngày đầu tiên Triệu Tuyết Nhi từ vùng khác trở về thành phố D, theo thường lệ sẽ đến công ty báo cáo trước. Cô không nói hai lời liền đến ngay

văn phòng của Lâm Du.

Lâu rồi không gặp nhau nên cũng đã nghe ngóng tình hình hiện tại, Triệu Tuyết Nhi tự nhiên nói đến chuyện Cố Nhiên tỏ tình.

"Rất tốt." Không trả lời Triệu Tuyết Nhi là nên đồng ý hay không đồng ý, Lâm Du nói thẳng suy nghĩ của mình.

"Hả? Chị Lâm Du có ý gì, nghĩa là em nên đồng ý sao?" Không chắc chắn ý của Lâm Du là gì nên Triệu Tuyết Nhi hỏi lại lần nữa.

"Không phải." Không giống Triệu Tuyết Nhi đoán, Lâm Du lắc đầu một cái, "Chẳng qua chị cảm thấy tình yêu là một chuyện vô cùng tốt với bản thân bất cứ ai."

"Giống như chị Lâm Du và Hứa đại thiếu?" Triệu Tuyết Nhi hiểu rõ nở nụ cười, trong giọng nói có chút hâm mộ, "Quả thật mỗi lần thấy chị và Hứa đại thiếu ở cùng nhau lại khiến cho những người xung quanh cảm thấy cực kỳ hạnh phúc. Dù là truyền kỳ hai người gặp nhau hay là bất cứ chuyện gì cũng đều làm người ta chắc lưỡi hít hà, cũng rất khó mà tưởng tượng nổi. Nhưng mà nếu tí mĩ ngầm lại thì lại cảm thấy hai người nên được như vậy, giống như trời cao đã quyết định cho cả hai ở với nhau."

Triệu Tuyết Nhi nói những điều mà Lâm Du chưa từng nghĩ đến. Mà nghe Triệu Tuyết Nhi nói vậy thì Lâm Du bỗng nhiên nở nụ cười: "Không phải như em nghĩ đâu. Chị đi theo Hứa Mạch chẳng qua là... Chẳng qua là không... là vì trùng hợp gặp nhau lúc cả hai hết nhất nhất."

"Như vậy cũng rất tốt! Bết bát nhất nhưng lại chân thật nhất không phải sao? Sống với nhau rồi phơi bày khía cạnh chân thật nhất của mình cho đối phương thấy mới thật sự là tình yêu!" So với Lâm Du, Triệu Tuyết Nhi là thiếu nữ trẻ tuổi nên hiển nhiên luôn mơ mộng về tình yêu. Lại bởi vì mấy ngày gần đây lại quay phim về tình yêu, được Cố Nhiên tỏ tình nên cũng ảnh hưởng đến tâm trạng của cô.

Lâm Du bị Triệu Tuyết Nhi nói đến nghẹn lời, không biết phải nói gì nữa. Cô không thể nói cho Triệu Tuyết Nhi biết giữa cô và Hứa Mạch lúc bắt đầu chẳng qua chỉ là một cuộc giao dịch, hợp tác mà thôi. Mà nay sở dĩ hai người vẫn không tách ra là bởi vì thời cơ chưa tới nên Hứa Mạch mới không mở miệng nói.

Không sai, Lâm Du không hề nghĩ muốn chủ động kết thúc mối quan hệ hôn nhân giữa cô và Hứa Mạch. Ở lâu với Hứa Mạch, Lâm Du càng hiểu anh nhiều hơn, cô đã sớm phát hiện trong mối quan hệ này cô đã chiếm được ưu thế.

Nếu Hứa Mạch muốn trả thù Nhà họ Lâm thì thật ra không cần thiết phải đi đường vòng như vậy. Bây giờ quay đầu lại suy nghĩ kỹ thì sở dĩ ban đầu Hứa Mạch nói ra yêu cầu như vậy là vì lúc hôn mê đã nghe thấy nàng nói những chuyện đã qua nên mới vội vàng giúp cô như vậy.

Dù sao, Hứa Mạch cũng tỉnh lại nhờ uống nước cô dứt nên sẽ muốn tìm cơ hội báo đáp, như vậy cũng không kỳ quái.

Không biết Lâm Du đã nghĩ đi đâu rồi, Triệu Tuyết Nhi trầm ngâm một chút rồi lại nói tiếp: "Chị, thật ra thì khoảng thời gian này em có suy nghĩ rất kỹ về Cố Nhiên. Chẳng qua là nghĩ tới nghĩ lui em vẫn không thể thuyết phục được mình đồng ý với anh ấy."

"Tại sao? Bởi vì không thích sao?" Ngoài miệng thì Lâm Du hỏi như thế nhưng đầu ngón tay lại hạ xuống ấn nút gọi điện. Nếu quả thật là không thích thì sẽ không bối rối lâu như vậy vẫn không quyết định được. Xét đến cùng, Triệu Tuyết Nhi vẫn có lý do riêng của mình!

Cố Nhiên đang ở trong phòng làm việc sửa sang lại văn kiện, kinh ngạc phát hiện là Lâm Du gọi điện cho mình. Nhất thời bối rối, ấn nút trả lời rồi đồng thời dứt khoát ôm văn kiện đến văn phòng kế bên tìm Lâm Du.

"Không phải là không thích mà chỉ cảm giác mình còn chưa đủ, không xứng với anh ấy." Bởi vì là Lâm Du nên Triệu Tuyết Nhi không hề phòng bị mới nói ra những lời trong lòng. Ở trên đời này, Lâm Du là người cô tin tưởng nhất, diện mạo cũng không ai hơn được cô.

"Chỗ nào không xứng?" Không ngờ lý do của Triệu Tuyết Nhi lại là cái này, Lâm Du bất ngờ liếc đi động một cái, chắc chắn cuộc gọi vẫn đang tiếp tục thì mới mở miệng hỏi, "Là gia thế? Hay là chuyện liên quan đến Nhà họ Triệu lúc trước?"

Về mặt Triệu Tuyết Nhi có chút phức tạp, thật lâu sau mới gật đầu một cái: "Cả hai. Chị biết em trước khi được Nhà họ Triệu nhận về thì chỉ là một con nhóc bình thường. Lúc đó ngày nào em cũng ảo tưởng sẽ gặp được một Vương tử cười bạch mã vừa có tiền vừa anh tuấn, nhưng cũng không coi là thật. Bởi vì so với bất cứ ai khác em biết rõ chuyện này không thể xảy ra."

"Sau khi trở về Triệu gia, không thể phủ nhận là em đã từng cảm thấy huy hoàng. Nhìn căn biệt thự xinh đẹp, căn phòng tráng lệ, đi học thì có xe riêng đưa đón, em thấy mình đã trở thành một công chúa thật sự." Nói tới đây, Triệu Tuyết Nhi tự giễu nhếch môi, "Nhưng đến cuối cùng, mơ vẫn chỉ là mơ, sự thật chiếu thẳng vào lòng em. Dần dần, em cũng học được cách bình tĩnh đối mặt với mọi chuyện, học được cách bình tĩnh chấp nhận. Mặc dù những thứ kia không thuộc về em, em cũng vẫn ép mình phải thích nghi với nó. Nhưng lại phát hiện thật ra thì em không hề hợp với chỗ đó chút nào."

"Chỗ đó là chỗ nào? Cuộc sống của người có tiền sao? Bây giờ em cũng coi như là người có tiền, sao lại cảm thấy không có cách nào thích ứng?" Thật ra thì Lâm Du không giỏi nắm bắt tâm người khác, nếu như đối tượng không phải Triệu Tuyết Nhi thì cô đã lạnh mặt đuổi người rồi.

"Nhưng hai cái không giống nhau. Cuộc sống bây giờ là do em dùng hai tay kiếm được, không cần nhìn sắc mặt người khác, cũng không cần vờ tay xin tiền người khác." Triệu Tuyết Nhi bỗng nhiên ngẩng đầu lên, cười nhẹ nhàng nhìn Lâm Du nói, "Lần nào anh Tần Nam cũng tự xưng là thái tử của giải trí Thần Thiên. Thật ra em cũng rất muốn mặt dày nói cho người khác biết, bởi vì có chị Lâm Du quan tâm nên em thật sự giống như công chúa của giải trí Thần Thiên."

"Em vốn chính là công chúa. Công chúa thật sự của Nhà họ Triệu, công chúa trụ cột của giải trí Thần Thiên." Lâm Du không bỏ lỡ sự khâm trương ở đáy

mắt Triệu Tuyết Nhi, chắc chắn gập đầu một cái rồi không chút nghĩ ngợi nói một câu công nhận.

"Cám ơn chị Lâm Du." Không hề có điềm báo trước, Triệu Tuyết Nhi nhào tới ôm lấy Lâm Du, "Em luôn rất cảm kích, cảm kích có thể quen biết chị. Nếu như không có chị thì em đã sớm bị ép điên rồi."

"Em sẽ không điên." Thân thể Lâm Du cứng đờ, một lát sau lại từ từ buông lỏng, vỗ lưng Triệu Tuyết Nhi một cái rồi nói một câu cam kết trấn an.

"Ừ! Em sẽ không điên, Em sẽ sống càng lúc càng tốt. Em sẽ càng ngày càng đi lên cao, trở thành nữ hoàng điện ảnh hưởng mọi hào quang vinh dự. Em sẽ chứng minh cho mọi người biết, em không thua kém bất kì ai." Triệu Tuyết Nhi đỏ mắt, nghẹn ngào nhỏ giọng nói.

"Được, chị hãy chờ ngày em trở thành nữ hoàng điện ảnh." Giọng Triệu Tuyết Nhi cũng không lớn, nhưng trong giọng nói lại tràn đầy lòng quyết tâm. Lâm Du không nghĩ Triệu Tuyết Nhi chỉ nói suông, nếu như cố gắng thì một ngày nào đó Triệu Tuyết Nhi có thể leo lên đỉnh cao.

"Cho nên em hy vọng đến ngày đó mới trả lời Cố Nhiên. Mặc dù rất ích kỷ, nhưng em thật sự rất muốn rất muốn đứng trên cùng bực cao với Cố Nhiên. Chỉ có như vậy em mới xứng đáng đáp lại tình yêu của Cố Nhiên." Ngượng ngùng đứng thẳng người, Triệu Tuyết Nhi xoa xoa nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84

Edit: susublu

"Về chuyện này, chị không có quyền lên tiếng." Lâm Du vừa nói vừa chỉ ra ngoài cửa, "Hỏi cậu ta thì sẽ thích hợp hơn."

"Ài?" Triệu Tuyết Nhi kinh ngạc nghiêng đầu qua, vừa vặn nhìn thấy Cố Nhiên đẩy cửa vào. Trong phút chốc, Triệu Tuyết Nhi đỏ bừng mặt lên, lấp ba lấp bấp gọi, "Cố... Cố..."

"Mặc dù không muốn cản trở hai người nói chuyện, nhưng tôi thấy hai người nên đến một chỗ khác để nói sẽ thích hợp hơn. Đây Triệu Tuyết Nhi tới trước mặt Cố Nhiên, Lâm Du thuận tay nhận lấy văn kiện Cố Nhiên đưa tới, "Trở về phòng làm việc của cậu rồi nói. Nhớ, đừng có ức hiếp Tuyết Nhi."

"Cám ơn." Chân thành nói cảm ơn với Lâm Du xong, Cố Nhiên ngang ngược nắm tay Triệu Tuyết Nhi trở về phòng làm việc của mình.

Trước đó, Cố Nhiên vẫn luôn lễ độ đối xử với Triệu Tuyết Nhi, chưa bao giờ táy máy tay chân. Mà hôm nay đột nhiên lại dùng sức, động tác cũng rất dứt khoát.

Nhìn Cố Nhiên kéo Triệu Tuyết Nhi vào phòng làm việc, Lâm Du hơi nhếch khóe miệng, cũng không hề lo lắng. Cô tin là Cố Nhiên biết nên làm thế nào để trấn an Triệu Tuyết Nhi. Dù Triệu Tuyết Nhi đồng ý với Cố Nhiên vào lúc nào thì đều hai người đều cần ngồi xuống mở rộng cửa lòng ra để từ từ nói chuyện với nhau.

Gần đây Hứa Mạch bận rộn nhiều việc. So với lúc trước chỉ hỗ trợ Lâm Du chuyện của giải trí Thần Thiên và Bác Dương thì bây giờ trên bàn làm việc của anh hồ sơ chất đống như núi, rất nhiều văn kiện chờ anh xử lý.

Dưới tình huống như vậy, dù là không phải làm thêm giờ nhưng Hứa Mạch vẫn phải phá lệ ở lại phòng làm việc. Cũng vì vậy mà không thể đi đón Lâm Du tan tầm như mọi khi được.

Vốn dĩ Hứa Mạch không tới đón thì cũng không hề ảnh hưởng quá lớn đến Lâm Du. Cố Nhiên và Chu Lăng cũng có thể thuận đường đưa Lâm Du về nhà. Huống chi giải trí Thần Thiên đã sớm chuẩn bị xe riêng cho Lâm Du, cô có thể sử dụng bất cứ lúc nào.

Nhưng mà sau khi tan việc, đứng ở ngoài cao ốc của giải trí Thần Thiên, không còn nhìn thấy bóng dáng Hứa Mạch nữa, Lâm Du đột nhiên cảm thấy hơi trống vắng. Bởi vì không quen nên trong lòng lại nảy sinh ra một suy nghĩ, đó là tự bán mình cho Hứa thị.

So với Lý Mộng, quá trình Lâm Du tiến vào Hứa thị quả thật đơn giản hơn rất nhiều. Mặc dù Lâm Du không thường xuyên xuất hiện ở Hứa thị, nhưng trên dưới Hứa thị đều biết Lâm Du. Hơn nữa, không ít người xấu hổ ngượng ngùng chạy tới xin chữ ký của Lâm Du.

Chữ ký... Lâm Du chưa từng trải nghiệm qua chuyện này trước đây. Nhờ phúc của Chu Lăng mà sau khi trở về thành phố D, dù Lâm Du đi đâu cũng bị nhận ra.

Nhưng đối với việc luôn bị quan sát soi mói, Lâm Du đã sớm quen rồi, cô không hề thấy bất tiện, mà vẫn ung dung tự tại giống như đang đi dạo trong công viên vậy.

Cũng bởi như thế, Hứa Mạch cũng không còn nghi ngờ dám sát nhất cử nhất động của Chu Lăng nữa mà lại âm thầm ghi nhớ món nợ này.

Lúc này gặp phải đoàn người hâm mộ ở Chu thị, toàn bộ quá trình Lâm Du đều rất bình tĩnh, không hề bị hù dọa, cũng không hề tỏ vẻ mất kiên nhẫn. Nghiêm túc ký tên xong, Lâm Du được mọi người nhiệt tình đưa đến cửa thang máy, dienxdafillequysdoon giúp cô ấn số lên lầu của Hứa Mạch, sau đó mọi thứ mới yên tĩnh lại.

Trên lầu cao nhất, văn phòng của Hứa Mạch ngay ngoài, Lâm Du mới đi ra đã gặp được thư ký ngồi bên ngoài.

"Đại Thiếu phu nhân mời qua bên này." Thư ký đã nhận được tin tức trước nhưng không những không cầm giấy bút xin chữ ký của Lâm Du mà còn nhiệt tình xếp hàng hoan nghênh, một mực cung kính, cho dù là Hứa Chấn Thiên cũng rất ít khi được đối xử như vậy.

Lâm Du gật đầu một cái, tự ý đi về phía văn phòng Hứa Mạch.

Hứa Mạch là người duy nhất không biết gì. Một lòng nghĩ mau chóng xử lý xong công việc để về nhà, thậm chí anh còn không thèm để ý đến tiếng ồn ào ngoài cửa. Nghe thấy tiếng gõ cửa, cho là thư ký nên anh cũng không ngẩng đầu lên mà mở miệng nói một chữ "Vào".

Đây không phải lần đầu tiên Lâm Du tới văn phòng của Hứa Mạch nên cũng đã quen đường. Thấy Hứa Mạch bận bịu, cũng không gấp gáp thúc giục, tự ý đi tới sofa ngồi xuống, tiện tay mở một quyển tạp chí ra xem.

Cảm thấy có gì đó kỳ lạ nên Hứa Mạch chậm rãi ngẩng đầu lên, thấy Lâm Du ngồi trên ghế sa lon thì thật sự bị sợ hết hồn: "Tiểu Du, sao em lại đến đây?"

"Tôi xem một chút." Chỉ hộp cơm trên bàn trà, Lâm Du trả lời, "Mang cơm tới cho anh, không biết anh có muốn ăn không."

"Vừa đúng lúc đói bụng." Lâm Du đến quả thực không nằm trong dự liệu của Hứa Mạch. Sau khi hết kinh ngạc thì cảm thấy thỏa mãn và mừng rỡ hơn. Lúc này anh để văn kiện xuống, đi tới chỗ cô, "Sao tan việc lại không về nhà nghỉ ngơi? Không mệt sao?"

"Không sao." Lâm Du lắc đầu một cái, bỏ cuốn tạp chí xuống, mở hộp cơm ra, "Muốn đợi anh về nhà chung."

Lâm Du chỉ trả lời theo quán tính, không hề có bất cứ hàm ý gì, ngay cả chính cô cũng không để ý.

Nhưng mà câu nói vô tình này lọt vào tai Hứa Mạch lại rất êm ái. Biết Lâm Du không có ý gì khác nên Hứa Mạch mới cố gắng bình tĩnh ngồi bên cạnh Lâm Du, nhưng vẫn không nhịn nổi mà cười tươi.

"Nhắc tới mới nhớ, hình như hôm nay nhân viên Hứa thị quá nhiệt tình." Chỉ ra ngoài cửa, Lâm Du thấp giọng, "Em được họ xếp thành hai hàng chào đón."

Xếp thành hai hàng chào đón? Tâm trạng Hứa Mạch cực kỳ tốt nên đùa giỡn: "Bọn họ nên nói cho anh biết. Nếu biết em muốn tới, anh nhất định sẽ là người đứng đầu hàng."

"Muốn ký tên sao?" Nghe thôi cũng biết Hứa Mạch đang nói đùa, Lâm Du liếc mắt nói, "Lúc em ở đại sảnh lầu một đã ký cho không ít người."

"Quả nhiên là đại minh tinh." Hứa Mạch không thấy lạ cảm thán rồi nói tiếp, "Về nhà nhớ ký cho anh một chữ thật to, anh sẽ cho người đóng khung rồi treo trong phòng."

"Không phải anh đã có poster của em rồi sao?" Nhớ tới việc Hứa Mạch cầm toàn bộ poster của cô vào phòng thì Lâm Du lại không biết nói gì.

"Không giống nhau. Poster là poster, chữ ký là chữ ký, hai cái anh đều muốn." Biểu cảm của Hứa Mạch lúc này giống hệt như fan cuồng vậy.

Nhưng mà Hứa Mạch vẫn không dám nói cho Lâm Du biết, chẳng những anh cầm poster của cô vào phòng mà còn treo tất cả lên tường nữa. Ngay cả trên trần nhà cũng có, mỗi sáng sớm mở mắt ra là đều nhìn thấy, buổi tối trước khi ngủ cũng phải liếc mắt nhìn lên mới có thể ngủ được. Từ ngày Chu Lăng đưa poster đến nhà thì anh đã quen như vậy rồi, Hứa Mạch quyết định suốt đời cũng không muốn bỏ thói quen này.

"Vậy anh cũng phải ký tên cho em." Kêu Hứa Mạch ký tên dĩ nhiên có thể. Đối với Lâm Du mà nói, chữ ký của Hứa Mạch còn đáng giá hơn của cô, "Nói không chừng sau này có một ngày em nghèo đói thì có thể cầm chữ ký của anh đi bán lấy tiền."

"Em chắc chắn cái em cầm không phải chữ ký của em mà là của anh chứ?" Buồn cười nhìn vẻ mặt trượng nghĩa của Lâm Du, Hứa Mạch lắc đầu một cái, "Anh không hề nổi tiếng như em, chữ ký không đáng giá."

"Chữ ký của em thì không đổi được tiền từ anh nhưng nếu là chữ ký của anh thì anh nên tình nguyện móc tiền ra." Cho tới bây giờ Lâm Du chưa từng nghĩ cầm chữ ký của Hứa Mạch bán cho người khác, mà lại là cầm đến chỗ anh để đổi tiền.

"Vậy em đã sai rồi. Ở chỗ này thì chỉ có chữ ký của em mới đáng tiền. Nếu như em cầm chữ ký của anh đến đây thì nhất định anh sẽ không thèm liếc nhìn." Hiểu rõ ý của Lâm Du, Hứa Mạch liền nghiêm mặt lại.

"Anh chắc không? Vậy sau này em phải siêng năng luyện ký tên. Ký đẹp một chút mới có thể đổi được nhiều tiền?" Giống như là rất hăng hái, Lâm Du nhìn Hứa Mạch không chớp mắt.

"Không cần. Ký xấu cũng đáng tiền." Thật sự là một đề tài rất buồn chán, nhưng khi Hứa Mạch nói với Lâm Du lại cảm thấy rất hứng thú, càng nói càng trôi chảy.

Nghe đến đó thì Lâm Du cũng hài lòng. Gật đầu một cái, không nói thêm nữa, bắt đầu vui đầu ăn cơm.

----- susubblue ~ diendanlequydon -----

Trong mắt Hứa Mạch có chút cứng chiều, cũng không nhắc lại chuyện trước kia nữa, ăn cơm với Tiểu Du xong rồi lại nói.

Cơm nước xong, Hứa Mạch có ý muốn Lâm Du về nhà trước, không cần chờ ở phòng làm việc. Nhưng mà Lâm Du không có ý định rời đi, chỉ vào phòng nghỉ bên cạnh, hàm ý cực kỳ rõ ràng.

"Vậy nếu em mệt thì tự vào phòng ngủ nghỉ ngơi một lát đi, không nên miễn cưỡng chính mình." Không yên lòng dặn dò xong, Hứa Mạch không dám lơ đãng nữa, tăng tốc nhanh hơn để hoàn thành công việc.

Không thể không nói, có Lâm Du ở bên cạnh, chẳng những không ảnh hưởng đến công việc mà ngược lại hiệu suất lại tăng cao hơn. Cuối cùng cũng xử lý xong hồ sơ của ngày hôm nay, Hứa Mạch thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn ra bóng đêm ngoài cửa sổ, Hứa Mạch đứng lên đi về phía Lâm Du đang dựa vào ghế sofa để ngủ.

Lâm Du mới ngủ được năm phút. Hứa Mạch vừa làm việc vừa để ý nên biết rất rõ. Nếu không phải anh phải giải quyết cho xong hồ sơ trong tay thì nhất định anh sẽ bế Lâm Du vào phòng nghỉ ngơi.

Bây giờ phải về nhà, Hứa Mạch cũng không đánh thức Lâm Du, mà trực tiếp ôm cô như công chúa ra khỏi phòng làm việc.

Thư ký ngoài cửa nghe thấy tiếng động, cho là anh có gì muốn dặn dò liền vội vàng đứng lên. Ai ngờ vừa quay đầu liền thấy Hứa đại thiếu ôm Đại Thiếu phu nhân nên rụt cò theo bản năng rồi ngậm chặt miệng.

"Tan việc." Giọng Hứa Mạch rất nhỏ, sợ làm ồn đến Lâm Du trong ngực.

Thư ký gật đầu một cái, nhẹ nhàng chạy chậm đến thang máy bên cạnh, ấn thang xuống lầu cho Hứa Mạch.

"Cám ơn." Hứa Mạch gật đầu một cái, giọng nói vẫn nhẹ như cũ, nhưng thư ký lại chưa từng nghe giọng ôn hòa như vậy.

Ngày hôm nay, những nhân viên của Hứa thị còn ở lại làm thêm giờ, cộng cả nhân viên an ninh bảo vệ cũng tận mắt nhìn thấy Hứa đại thiếu ôm người đẹp đi ra trước mắt mọi người. Sắc mặt dịu dàng ôm Đại Thiếu phu nhân tan việc về nhà, thật là tốt đẹp đến mức khó tin. Không cần chờ đến sáng hôm sau, mọi chuyện đã được lan truyền ra khắp cao ốc Hứa thị.

May là bây giờ danh tiếng Lâm Du rất lớn, lúc đầu cô đã là phu nhân của Hứa Mạch. Đây là sự thật quần chúng đều biết, cũng không nghi ngờ gì cả. Cho nên dù Hứa Mạch có hành động thân mật với Lâm Du bị phát hiện thì cũng chỉ nhận được lời ca ngợi mà thôi, không hề có câu nào mang tính công kích.

Nhưng mà những lời ca ngợi này rơi vào mắt Lý Mộng lại không dễ chịu như vậy. Cô không tin tình yêu giữa Hứa Mạch và Lâm Du lại đẹp trắng trợn như thế, rõ ràng là cố ý làm cho cô xem.

Hung hăng xé nát tờ báo trong tay, Lý Mộng không chút nghĩ ngợi đã định đến Hứa thị tìm Hứa Mạch.

"Chờ một chút." Khoảng thời gian này Lý Mộng ở Nhà họ Chu, Chu Tuyền ít khi ngăn cô lại. Nhưng hôm nay là ngoại lệ, anh có lời muốn nói với Lý Mộng.

"Chuyện gì?" Đối với Chu Tuyền, thái độ lúc này của Lý Mộng đã được nói là thân thiện rồi. Tới Nhà họ Chu lâu như vậy, cô có ngu cũng có thể nhận ra nếu như Chu Tuyền không phối hợp thì cô không thể nào kéo dài hôn sự đến bây giờ. Cho nên nếu như Chu Tuyền đã mở miệng thì cô cũng tình nguyện ngồi nghe.

"Chuyện đám hỏi cô định làm thế nào? Nếu như không có ý gì thì theo ý cha tôi cô có thể trở về Nhà họ Lý." Chu Tuyền đi thẳng vào vấn đề, không hề vòng vo.

"Trở về Nhà họ Lý? Không được." Ít nhất bây giờ còn chưa được. Ông nội chết, cô không dám về gặp họ. Chờ đến khi chuyện của cô và Hứa Mạch được quyết định thì cô sẽ dẫn Hứa Mạch về nhà nhận sai. Cho nên mặc dù điện thoại sắp bị gọi đến phát nổ thì Lý Mộng đành phải tắt máy, cho tới hôm nay đều không hề mở lại.

"Vậy bước kế tiếp cô có tính toán gì? Cô nên biết, cha tôi rất bất mãn với chuyện lúc trước cô nói muốn gả cho anh hai tôi. Nếu như tiếp tục như vậy thì nhất định không được." Sống với Lý Mộng lâu như vậy, Chu Tuyền cũng đã tìm ra cách đối phó với Lý Mộng. Thẳng thắn nói chuyện với Lý Mộng thì nhất định không thể. Như vậy chỉ còn cách buộc Lý Mộng tự suy nghĩ theo hướng đó.

"Có ý gì? Chẳng lẽ mấy người thật sự muốn tôi gả cho Chu Lăng? Tôi chỉ đùa thôi. Tôi không muốn gả cho Chu Lăng, thật đó! Anh biết người tôi yêu chỉ có Hứa Mạch, chỉ thích một mình anh ấy." Đột nhiên nghe Chu Tuyền nói đến Chu Lăng, Lý Mộng không khỏi nóng nảy. Nhà họ Chu tính thừa dịp lời chuyện cũ ra nói với cô sao?

"Đương nhiên tôi biết. Nhưng cha tôi hiểu lắm, anh hai tôi cũng hiểu lắm. Tôi nghĩ là không cần tôi nói thì cô cũng biết, người nhà của cô cũng hiểu lắm.

Nếu không ba mẹ cô sẽ không đi tìm bà nội tôi, còn trịnh trọng nói đến chuyện đổi đối tượng kết thông gia nữa. Nghe nói bà nội tôi rất giận, ba mẹ cô cũng nhin một bụng lửa giận. Tôi thấy cô nên mau chóng đưa ra lời giải thích, phải nhanh đưa ra quyết định mới được." Chu Tuyền hiểu cách dùng tình cảm để lay động người khác.

"Quyết định gì? Anh kêu tôi quyết định thế nào? Anh không phải không biết với quan hệ giữa tôi với Hứa Mạch hiện nay, ở giữa còn có Lâm Du, vốn không thể gỡ được. Nếu không phải cô ta giờ trò đùa Hứa Mạch xuất ngoại lâu như vậy thì sao tôi lại rơi vào thế bị động như hôm nay? Tôi sắp bị ép điên rồi!" Khi Lâm Du còn chưa trở về nước, Thần Thiên đã đưa tin cô vũ. Chờ đến khi Lâm Du trở lại thì không thể tránh khỏi việc bị lên báo. Hôm nay Lý Mộng cảm thấy dù là đi tới đâu cũng nghe thấy tên Lâm Du, thật là không thể tha thứ.

"Tin tôi đi, trong lòng tôi cũng không dễ chịu hơn cô là bao đâu. Lâm Du càng tỏa sáng thì lúc nào tôi cũng tự chế giễu vì đã chọn sai người. Còn Nhất Thiên nữa, cô ta tự giam mình trong phòng mấy ngày nay, ngay cả cơm cũng không ăn." Chu Tuyền khẽ thở dài một cái, mặt đầy vẻ đồng cảm.

"Nhưng nếu tiếp tục như vậy thì không được. Chúng ta cứ đứng ngầy ra nhìn Lâm Du sống tốt, một chút hành động cũng không có? Gần đây danh tiếng Lâm Du đã lên rất cao, chờ đến khi phim mới của cô ta và Tần Nam được chiếu thì sợ là sẽ càng khó chống đỡ. Dù sao Tần Nam cũng là ảnh đế, danh tiếng không phải chuyện đùa, một đám fan lớn cổ động cho hắn." Nói đến phim mới của Tần Nam và Lâm Du, Chu Tuyền lại cảm thấy lo âu không dứt.

"Đương nhiên tôi biết chuyện càng lúc càng hồng hét, nhưng tôi cố gắng như vậy để làm gì, không phải là để ngăn cản họ lại sao? Chuyện Tần Nam và Lâm Du đóng phim, lúc trước tôi đã truyền tin tức ra ngoài rồi, kết quả thế nào? Cả đám fan ào ào tặng hoa, không hề nói một câu khó nghe. Vì chuyện này, tôi vẫn bị ba mẹ mắng, nói là tay chân làm việc không sạch sẽ gọn gàng, Nhà họ Tần và Nhà họ Hứa đều biết nên đã cho tôi vào danh sách đen cấm vào nhà." Mỗi lần nói đến chuyện này, Lý Mộng liền tức giận.

Lý Mộng hiể hơn bất cứ ai, nếu không phải vì hành động lúc trước thì cô sẽ không đắc tội với Nhà họ Tần. Bác cô đã nói, ông nội Tần ra lệnh không cho phép cô đến Nhà họ Tần nữa, dù có đến cũng không cho cô vào cửa. Còn về bác và anh họ cũng bị cưỡng ép không cho phép liên lạc với cô, cũng không cho tiếp xúc, diện*daffin;lle3#quysdo0n không cho giúp cô bất cứ chuyện gì.

Còn về Nhà họ Lý thì Lý Mộng không dám liên lạc. Nhà họ Tần cô muốn liên lạc lại không liên lạc được. Rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan, cô nào có để chịu hơn ai?

"Sở dĩ bọn họ ủng hộ Tần Nam và Lâm Du là bởi vì cô đã dẫn dư luận đi sai hướng rồi." Chu Tuyền cho là Lý Mộng đã sớm nghĩ tới. Nhưng trên thực tế, cho đến bây giờ Lý Mộng chưa từng phát hiện mình sai ở chỗ nào. Hay nói đúng hơn là Lý Mộng đã phát hiện nhưng lại không dám tiếp tục làm gì.

"Tôi biết ý của anh." Lý Mộng được xếp vào vế sau. Im lặng một chút, Lý Mộng ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn Chu Tuyền, "Những gì anh nói bây giờ tôi đã từng rất muốn làm. Nhưng mà tôi thừa nhận, tôi không dám. Tôi sợ chọc giận Hứa Mạch, cũng sợ liên lụy Nhà họ Lý."

Quả nhiên là không dám. Sau khi biết được điều này, Chu Tuyền không còn ý muốn khuyến khích nữa mà chuyển vào vấn đề chính: "Vậy cô đừng làm gì nữa, đồng ý mỗi quan hệ thông gia giữa Nhà họ Lý và Nhà họ Chu đi, ngoan ngoãn gả tới đây là được rồi. Bất kể là anh tôi hay là tôi, cô chọn một người rồi lập tức gả đi."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85

Edit: susublu

"Anh điên rồi sao?" Nghe Chu Tuyền nói vậy, Lý Mộng chỉ có thể trả lời một câu như vậy. Muốn cô gả cho Chu Tuyền hoặc Chu Lăng sao? Cô không có cách nào chấp nhận nổi, cũng không dám tưởng tượng.

"Không phải tôi điên mà là bây giờ đã đến nước này rồi, cô không muốn trở về Nhà họ Lý, lại không muốn rời khỏi Nhà họ Chu. Ngoại trừ gả cho tôi hoặc anh ta thì cô còn có lựa chọn nào khác không?" Phản ứng của Lý Mộng rất kịch liệt, nhưng Chu Tuyền lại chỉ cười lạnh. Anh cũng không muốn cưới Lý Mộng, nếu không phải tình hình bắt buộc, anh chỉ mong lập tức đuổi Lý Mộng đi.

"Tôi không tin." Lý Mộng lắc đầu một cái, cầm lấy túi xách đi ra ngoài, "Tôi phải đi tìm Hứa Mạch."

"Cô không gặp được Hứa Mạch đâu. Cho dù có gặp được thì anh ta cũng sẽ không để ý đến cô. Nếu so sánh với Lâm Du bây giờ thì cô không có chút phần thắng nào." Lần này, Chu Tuyền không ngăn cản Lý Mộng nữa mà chỉ đứng im tại chỗ hô to.

Lý Mộng không trả lời Chu Tuyền, bịt lỗ tai bước nhanh ra ngoài cửa. Cô sẽ không bị Chu Tuyền kích thích, tuyệt đối sẽ không gả vào Nhà họ Chu.

Nhìn Lý Mộng biến mất ngoài cửa, Chu Tuyền cười lạnh một tiếng, quay đầu lại.

"Tuyền, mẹ cần thận suy nghĩ thì vẫn cảm thấy, Lý Mộng không thích hợp để cưới vào cửa." Chung sống một thời gian dài như vậy, mỗi một Lý Mộng hành động của Lý Mộng đều bị mẹ Chu Tuyền nhìn thấy. Sau nhiều lần do dự thì bà vẫn nhin đau lòng muốn buông bỏ người con dâu này. Con trai của

bà đáng giá có được một người phụ nữ khác tốt hơn, sau này nhất định sẽ gặp được một duyên phận tốt.

"Mẹ, con biết nên làm thế nào. Không sao đâu, mẹ không cần phải để ý." Về chuyện cưới Lý Mộng, diên xda fille quys doon dù Chu Tuyền có muốn hay không thì giờ phút này cũng không có lựa chọn khác.

"Được, được rồi. Mẹ biết con có chủ ý, mẹ không ngăn cản con nữa." Hoảng sợ vội vàng gạt đầu, mẹ Chu Tuyền không nói thêm nữa, e sợ sẽ chọc Chu Tuyền không vui.

Nhìn mẹ như vậy, Chu Tuyền bắt đầu đi lắc đầu một cái, xoay người bỏ đi. Anh không muốn ghét mẹ ruột mình, nhưng từ nhỏ đến lớn anh đều không thể tôn trọng bà. Anh sẽ thương tiếc vì những bất hạnh của bà, cũng thấy bi ai vì sự lựa chọn của bà, mà nhiều hơn chính là sự bất lực khó nói.

Lúc Lý Mộng đến Hứa thị, Hứa Mạch đang ở phòng làm việc. Nhưng giống như Chu Tuyền nói, Lý Mộng không gặp được Hứa Mạch.

Hôm qua mới thấy Đại thiếu gia và Đại Thiếu phu nhân ân ái, giờ phút này gặp lại tiểu tam không sợ chết như Lý Mộng, đừng nói là Hứa Mạch, ngay cả nhân viên Hứa thị cũng đều cảm thấy chán ghét.

Bị bảo vệ cản ở ngoài cửa, sắc mặt Lý Mộng cũng rất khó coi: "Rốt cuộc các người có được cấp trên truyền lệnh không? Tôi là Đại tiểu thư của Lý thị, đến tìm Hứa Mạch!"

"Xin lỗi, Lý tiểu thư. Đại thiếu gia chúng tôi bận rộn nhiều việc, không rảnh." Bảo vệ thật sự có trách nhiệm, xụ mặt vô tình nói.

"Nói vậy nói bịa. Anh ta bận rộn nhiều việc sao? Nếu anh ta thật sự bận rộn nhiều việc thì sao Lâm Du biết mà chạy tới Hứa thị được? Các người thật sự cho rằng tôi không có mắt, không thấy được bài báo sao? Tôi hôm qua Hứa Mạch còn ôm Lâm Du đi từ cao ốc Hứa thị ra, tất cả đều bị chụp lại!" Lý Mộng thở hắt lên hết lên.

"Thế thì sao?" Từ phía sau Lý Mộng bỗng nhiên vang lên một câu hỏi, Lý Mộng nghiêng đầu qua thì nhìn thấy Hứa Hoán mà cô không thích.

"Tại sao anh lại ở đây?" Thấy Hứa Hoán, sắc mặt Lý Mộng chẳng những không tốt hơn mà ngược lại càng trở nên khó coi. Giống với Tần Nam, Hứa Hoán cũng là một trong những người Lý Mộng ghét nhất.

"Ha ha...! Hài câu này thật buồn cười. Sau lưng cô là tòa cao ốc của Hứa thị, tại sao tôi không thể tới công ty mình? Ngược lại là cô, chắc không phải đi nhầm chỗ chứ? Tôi còn tưởng rằng bây giờ cô nên đứng ở cửa Chu thị chứ?" Lý Mộng không thích Hứa Hoán, Hứa Hoán cũng rất ghét Lý Mộng. Trước kia hẳn đã chuẩn bị đuổi Lý Mộng ra khỏi thành phố D. Nhưng vì Lý Mộng trốn vào Nhà họ Chu, còn dự định gả cho Chu Tuyền nên mới may mắn tránh được một kiếp.

"Vậy thì thế nào? Tôi muốn đi đâu thì đi, anh quản được sao? Hứa Hoán, tôi không muốn nói nhầm với anh, anh nhanh dẫn tôi đi gặp Hứa Mạch." Giọng nói của Lý Mộng đầy nổi nóng, càng như đang ra lệnh.

"Dựa vào cái gì mà muốn tôi dẫn cô đi gặp anh họ? Cô là chị dâu của tôi sao? Không phải. Nếu đã không phải thì tại sao tôi phải nghe lời cô? À, không đúng, nếu như cô là chị dâu tôi thì vốn không cần phải xin phép cô cũng có thể tự do ra vào Hứa thị rồi. Không biết cô có nghe nói hay không, ngày hôm qua chị dâu tôi vào Hứa thị đã được nhân viên nhiệt tình xếp hàng hoan nghênh, mỗi người còn xin một chữ ký nữa, đơn giản là cô ấy hoa gặp hoa nở, được người người sùng bái." Hứa Hoán không chút khách sáo châm chọc Lý Mộng, nói xong còn không quên châm chọc tiếp, "Nhưng mà không biết tới bao giờ cô mới được hưởng sự đãi ngộ này, có lẽ là cả đời này cũng không thể!"

"Anh..." Bị Hứa Hoán chọc tức đến xanh cả mặt, Lý Mộng nâng tay lên muốn cho Hứa Hoán một cái tát. Thật quá đáng, dám sỉ nhục cô!

Hứa Hoán sẽ không ngoan ngoãn đứng im chịu đánh. Anh cảm thấy tay Lý Mộng dùng lực hất một cái, hoàn toàn không nhìn cô ta thiếu chút nữa bị anh đẩy ngã, Hứa Hoán lại giễu cợt: "Thật là khó hiểu."

"Hứa Hoán, anh đứng lại đó cho tôi! Đứng lại!" Trơ mắt nhìn Hứa Hoán bước vào Hứa thị, Lý Mộng muốn đuổi theo nhưng lại bị ngăn lại. Dậm chân tại chỗ thật lâu nhưng cũng không thấy Hứa Hoán dừng bước nhìn sang.

"Lý tiểu thư, nơi này là chỗ làm việc, xin đừng lớn tiếng ồn ào." Giọng Lý Mộng rất chói tai, bảo vệ nghe thấy cũng đau màng nhĩ.

"Mấy người nghĩ là không cho tôi nói chuyện thì tôi sẽ im lặng sao? Hứa thị mấy người đứng là khinh người quá đáng, tôi muốn kêu thì sao?" Lý Mộng tức giận lại càng hăng giọng lên kêu "A" mấy tiếng, hoàn toàn không để ý tới ánh mắt xung quanh đang nhìn mình.

"Vậy thì xin lỗi." Đội trưởng bảo vệ còn chưa nói xong thì hai vị đồng nghiệp bên cạnh đã đi tới, trực tiếp nắm lấy cánh tay Lý Mộng, kéo cô ra lề đường. Còn có lòng tốt bắt một chiếc taxi, cưỡng ép nhét Lý Mộng vào trong xe. Sau khi nói với tài xế địa chỉ cao ốc Chu thị thì đóng cửa lại nhìn Lý Mộng bị xe taxi chở đi.

"Làm tốt lắm." Hứa Hoán gạt đầu một cái, tán dương nhìn đội trưởng đội bảo vệ, "Cố gắng phát huy sẽ tăng lương cho cậu."

"Cám ơn Nhị thiếu gia." Đội trưởng đội an ninh phụng mệnh hành sự vui vẻ nở nụ cười.

Lên tầng cao nhất, Hứa Hoán không trở về phòng làm việc của mình mà quẹo vào văn phòng Hứa Mạch.

"Anh họ, anh còn có thể bình tĩnh thế sao. Dưới lầu đã loạn thành như vậy rồi mà anh còn không ra mặt giải quyết sao?" Thấy Hứa Mạch vui đầu vào

công việc, Hứa Hoán bĩu môi.

"Có công phu khua môi múa mép thì mang đồng văn kiện này về xử lý đi." Bởi vì không muốn Lâm Du lại tới phòng làm việc chờ anh tan tầm nên Hứa Mạch hoàn toàn không để ý đến lời cãi vã bên ngoài. Thấy Hứa Hoán tự mình mò tới cửa thì sẽ không để anh uống công về tay không.

----- susubluẽ ~ diendanlequydon -----

Hứa Hoán lui về phía sau mấy bước theo bản năng, xua tay lia lịa: "Em còn rất nhiều chuyện phải làm! Không có hơi sức để giúp anh xử lý những giấy tờ nhức đầu này đâu."

"Vậy còn đứng ở đây làm gì? Có cần anh giao thêm chút việc không?" Hứa Mạch cũng không ngẩng đầu lên, hỏi.

"Không cần, không cần. Em đi làm việc đây, lập tức trở về phòng làm việc của mình ngay." Thấy anh muốn giao thêm công việc, Hứa Hoán không thể không ngoan ngoãn bỏ đi. Ai bảo chức vị của Hứa Mạch cao hơn anh chứ, có thể tùy ý sai bảo anh làm việc đấy!

Nhanh chóng đến giờ tan việc, Lâm Du nhận được điện thoại của Hứa Mạch, nói là sẽ đến Thần Thiên đón cô. Khi tới giờ tan tầm, cô liền thu dọn đồ đạc. Sau đó lại bị Lý Mộng chặn ngoài cao ốc Thần Thiên.

Lý Mộng cũng không phải là canh giờ để tới. Buổi sáng bị nhục nhã đuổi khỏi Hứa thị, lúc này bỗng nhiên cô liền bình tĩnh lại. Không cãi lộn nữa, cũng không ngang ngược xông vào mà lẳng lặng đứng đợi ở đây cả một buổi chiều, rốt cuộc đã thấy được Lâm Du.

"Đi nói chuyện với tôi một chút." Đứng trước mặt Lâm Du, sắc mặt Lý Mộng rất kiên quyết, nhìn chằm chằm Lâm Du, rất sợ Lâm Du bỏ chạy.

"Được." Ngoài dự tính của Lý Mộng, Lâm Du không hề từ chối mà nhàn nhạt gật đầu, chỉ về phía quán trà đối diện, "Qua bên đó ngồi nói đi!"

"Thật sao?" Tim tôi tim lui nhiều lần như vậy mà không có kết quả, Lý Mộng không ngờ Lâm Du lại dễ dàng đồng ý như thế, thật sự khiến cô rất ngạc nhiên.

"Ừ." Lâm Du nói xong liền băng qua đường.

Trong mắt Lý Mộng đầy vẻ ngạc nhiên mừng rỡ, trong lòng bỗng nhiên sinh ra chút cảm kích khó nói. Khoảng thời gian này, cô thường xuyên tìm Chu Lăng gây phiền phức, mỗi lần đều bị chặn ở ngoài cửa. Đi tìm Hứa Mạch cũng vậy, diẽnxxdaffn*lleequls1do0n chưa bao giờ được nhìn thấy Hứa Mạch. Nhưng Lâm Du lại khác, ở Bắc Dương không thuận lợi gặp được nhưng tới Thần Thiên lại thành công?

Bởi vì quá ngoài ý muốn nên đến khi vào được quán trà, Lý Mộng cũng không thể phục hồi lại tinh thần.

Ngồi ở đối diện Lý Mộng, Lâm Du gõ bàn một cái nói: "Nói chuyện gì?"

"Nói..." Lý Mộng lắc đầu, dùng sức bấm vào cánh tay mình một cái, cơn đau truyền tới làm lý trí cũng trở về, "Nói về Hứa Mạch."

"Ừ. Cô muốn nói gì?" Nhìn chằm chằm Lý Mộng, giọng Lâm Du rất lạnh nhạt, không hề bị kích động vì lời nói của Lý Mộng.

"Tôi muốn..." Lý Mộng há hốc mồm, dùng một chút, rồi nói, "Tôi chỉ muốn khẳng định rốt cuộc cô muốn thế nào mới chịu rời khỏi Hứa Mạch? Tiền sao? Tôi có thể cho cô, chỉ cần cô mở miệng."

"Tôi không thiếu tiền." Có lẽ Lý Mộng sẽ không tin tưởng những lời này, nhưng Lâm Du nói sự thật, "Trước khi gả cho Hứa Mạch, tôi đã thừa kế di sản ông nội để lại. Mà bây giờ, giải trí Thần Thiên là của tôi, Bắc Dương cũng là của tôi. Tôi không cho là tiền của cô có thể đáp ứng được tôi."

Rõ ràng Lâm Du đang nói sự thật nhưng Lý Mộng lại cảm thấy mình bị khinh bỉ. Khẽ cắn răng, miễn cưỡng duy trì nụ cười trên mặt: "Vậy là cô thật sự yêu Hứa Mạch cho nên mới không chịu rời khỏi anh ấy?"

"Cô nói vậy thì coi như là vậy đi! Ít nhất tạm thời đúng như thế, tôi không tìm được lý do để rời khỏi Hứa Mạch." So với tâm trạng phức tạp của Lý Mộng, phản ứng của Lâm Du khá lạnh nhạt.

"Cô thật là vô liêm sỉ." Có thể cười nói ra lời công kích như vậy, Lý Mộng cũng sắp bội phục sự bình tĩnh của cô lúc này. Hít sâu một hơi, Lý Mộng tiếp tục nói, "Tôi không biết rốt cuộc cô có nghe nói tôi và Hứa Mạch từng đính hôn chưa. Nếu như cô đã nghe qua rồi thì tôi tin tưởng cô tự biết vị trí của mình, cũng sẽ đưa ra quyết định chính xác."

"Tôi nghe rồi." Đối mặt với Lý Mộng bình tĩnh, Lâm Du lại càng bình tĩnh hơn, "Ngày định phải cô ở vườn thú, Hứa Mạch đã nói cho tôi biết quá khứ giữa cô và anh ấy. Không, cũng không tính là quá khứ. Đối với Hứa Mạch mà nói, khoảng thời gian đính hôn tới cô cũng không tốt đẹp gì. Cô không xuất hiện trước mắt anh ấy nữa thì tự nhiên anh ấy cũng quên."

"Cô..." So sánh với nhau, giọng Lâm Du ôn hòa hơn Lý Mộng rất nhiều. Nhưng bàn về lực sát thương thì Lý Mộng vốn không phải đối thủ của Lâm Du. Nói chuyện với nhau không tới mấy phút, sắc mặt Lý Mộng đã thay đổi, "Tôi không tin lời cô nói, ý của Hứa Mạch mới là thật. Địa vị của tôi ở trong lòng anh ấy thế nào không cần cô tới phán xét."

"Nếu đúng là vậy thì tôi sẽ tặng lại cho cô. Dù cô có nghĩ mỗi quan hệ giữa tôi và Hứa Mạch thế nào thì chúng tôi cũng sẽ không rạn nứt vì sự tồn tại của cô, cũng sẽ không cãi vã, không chia lìa. Cho dù cô không ngừng lải nhải trước mặt mọi người là cô rời khỏi Hứa Mạch trước còn tôi thừa lúc vắng mặt

vào hồi của thi cũng không làm gì được. Bởi vì cô trở lại cũng sẽ không gây chút ảnh hưởng nào đến cuộc sống của tôi và Hứa Mạch." Nếu như Lý Mộng muốn nói những thứ này thì Lâm Du hoàn toàn không còn gì để nói.

"Vậy nếu tôi gả cho Chu Tuyền thì sao? Các người cũng không lo lắng sao? Tôi biết Hứa thị rất lợi hại. Nhưng nếu Lý thị và Chu thị liên thủ, chẳng lẽ thật sự không hề tạo ra uy hiếp gì với Hứa thị sao? Hay là nếu như tôi gả cho Chu Lăng, gả cho bạn tốt của cô và Hứa Mạch thì để xem mấy người cư xử thế nào?" Lâm Du khó chơi, cuối cùng vẫn ép Lý Mộng luống cuống.

"Cô sẽ không gả cho Chu Lăng." Nhân nhặt lắc đầu một cái, Lâm Du nhếch khóe miệng, nở nụ cười giễu cợt, "Quan hệ giữa cô và Chu Lăng thế nào, cô rõ hơn ai hết. Tôi nghe nói trước kia cô đã từng tuyên bố, nếu như phải gả thì sẽ gả cho Chu Lăng, mà không phải Chu Tuyền. Lúc đó tôi không ở trong nước, nếu không tất nhiên tôi sẽ nhắc nhở cô không nên nằm mơ giữa ban ngày, Chu Lăng sẽ không đồng ý cưới cô."

"Ý của cô là gì? Cô cảm thấy tôi không xứng với Chu Lăng?" Nếu như nói Hứa Mạch là tấm cửa sắt đầu tiên trong đời Lý Mộng thì Chu Lăng chính là miếng thứ hai. Hai người đó đều khiến cho Lý Mộng bó tay, làm cô hận nghiêng răng nghiêng lợi.

"Không phải không xứng mà là không thích hợp." Nhìn chằm chằm Lý Mộng, Lâm Du lắc đầu một cái, "Cô không nên hợp tác với Chu Tuyền."

"Bởi vì ban đầu tôi là vị hôn thê của Chu Tuyền, cho nên Chu Lăng tuyệt đối sẽ không dây dưa với tôi?" Tự cho là mình tài giỏi, thâm ý trong lời nói của Lâm Du, Lý Mộng cũng chẳng thêm ngó tới, "Chẳng qua chỉ là thông gia mà thôi, gả cho người nào mà không được? Chu Lăng là anh của Chu Tuyền, thân là con trai trưởng anh ta phải làm nghĩa vụ và trách nhiệm thừa kế."

Lý Mộng đã hiểu lầm ý của cô, nhưng Lâm Du cũng không có ý định phổ cập cho Lý Mộng hiểu ân oán giữa anh em Chu Lăng và Chu Tuyền. Liếc mắt nhìn qua chỗ khác, diện*dafn&lle#quysdo0n cô nhìn về phía xe của Hứa Mạch đang đậu trước cửa giải trí Thần Thiên: "Cô đã biết đạo lý này thì tại sao không gánh vác nghĩa vụ và trách nhiệm mà mình nên làm? Nếu như cô ngoan ngoãn gả cho Chu Tuyền thì chắc hẳn cũng không có những chuyện này, ông nội của cô cũng sẽ không..."

"Không cho phép nói đến ông nội tôi!" Lý Mộng chợt vỗ bàn một cái, nâng cao giọng, "Không ai được phép nói đến ông nội tôi. Ông nội của tôi chết là vì bệnh tim, không liên quan gì tới tôi. Mấy người không được đổ hết trách nhiệm lên đầu tôi, ta không thừa nhận, chết cũng không thừa nhận."

"Nếu như vậy có thể làm cô cảm thấy thoải mái một chút thì cô cứ tự lừa mình dối người cả đời đi! Ngược lại tôi và cô sẽ không có cơ hội gặp nhau như vậy nữa, cũng sẽ không có khả năng ngồi xuống nói chuyện." Lâm Du nói xong liền đứng lên, chỉ ra ngoài cửa sổ, "Hứa Mạch đến, tôi đi trước."

"Lâm Du! Chẳng lẽ một chút cảm giác tội lỗi cô cũng không có sao? Em gái cô làm hại Hứa Mạch bị tai nạn xe cộ, nằm trên giường lâu như vậy, thiếu chút nữa đã chết rồi. Trong lòng Hứa Mạch, trong lòng Nhà họ Hứa thật sự không có ý gì sao, họ không hề oán trách, căm ghét cô sao?" Lý Mộng cũng đứng lên theo, hô to với Lâm Du đang đi ra ngoài.

"Có, nhất định là có." Lâm Du đứng vững, quay đầu lại, chăm chú nhìn Lý Mộng, "Nhưng thật đáng tiếc, cô về trễ rồi. Nếu như cô nhân lúc Hứa Mạch chưa tỉnh kịp thời quay đầu lại thì phần thắng của cô sẽ lớn hơn. Hơn tới, có lẽ những chuyện liên quan đến tôi cũng sẽ không xảy ra. Lúc đó mới chính là lúc mà Hứa Mạch và Nhà họ Hứa mong muốn gặp cô nhất. Mà bây giờ mọi thứ đều đã quá trễ rồi."

"Không thể nào! Chỉ cần tôi tình nguyện trở lại thì sẽ không trễ. Tôi không tin một lời nào của cô, tất cả đều là cô gạt tôi." Dù Lâm Du ba hoa chích choè tới đâu thì Lý Mộng cũng không muốn tin. Cô không muốn nghĩ lại bộ dáng của Hứa Mạch khi chưa tỉnh lại, cũng không muốn hối hận vì quyết định lúc đó. Cô chỉ có thể nhìn về phía trước, cũng chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước.

"Nếu đã không tin lời của tôi thì sao còn cố ý muốn nói chuyện với tôi? Cuộc trò chuyện giữa tôi và cô có ý nghĩa gì nữa? Cô thuyết phục tôi rồi khỏi Hứa Mạch hay là tôi ngồi đây kể lại cuộc sống hạnh phúc của tôi và anh ấy? Lý Mộng, thử nên buông tay thì hãy buông đi, quả quyết một chút, đừng chấp mê bất ngộ nữa." Đây là lời khuyên thật lòng cuối cùng mà Lâm Du dành cho Lý Mộng. Mà hôm nay cũng là lần cuối cùng cô nói chuyện với Lý Mộng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86

Edit: susublu

Lâm Du không tiếp tục nói nữa mà trực tiếp rời khỏi quán trà.

Nhìn Lâm Du băng qua đường đi tới bên cạnh xe Hứa Mạch, nhìn Hứa Mạch tự mình xuống xe mở cửa cho Lâm Du, nhìn thấy không ít người đi đường cười giờ điện thoại lên chụp hình, chúc phúc cho hai người... Lý Mộng thất vọng mất mát, vô lực ngồi xuống ghế.

Không muốn thừa nhận mình thất bại, cũng không muốn thừa nhận nài nỉ nhận thua, Lý Mộng cứ lẳng lặng nhìn Hứa Mạch và Lâm Du lái xe đi như vậy, đến khi biến mất trước tầm mắt cô.

Thật lâu sau, Lý Mộng gục xuống bàn, mặt cho nước mắt chảy ra. Cô nên làm gì đây? Rốt cuộc phải làm sao mới có thể cứu vãn được mối quan hệ giữa cô và Hứa Mạch?

Vì đề phòng Lý Mộng chặn đường nên Chu Lăng cố gắng tan tằm trễ. Nhưng mà xe mới vừa chạy ra khỏi Thần Thiên thì anh đã vô tình liền nhìn thấy ngồi Lý Mộng ở quán trà.

Không nói hai lời, Chu Lăng liền đạp chân ga theo bản năng, xe chạy vụt qua. Dù Lý Mộng tới tìm anh hay là tìm Lâm Du thì cũng không phải hành động sáng suốt gì. Đối mặt với Lý Mộng suốt ngày bởi móc chằng những anh không nhẫn nại mà ẩn tượng của Lý Mộng trong mắt anh cũng cực kỳ kém. Không thể không nói, người phụ nữ như vậy gả cho Chu Tuyền thì thích hợp hơn.

"Cô ta tìm em làm gì?" Trên đường về nhà, Hứa Mạch không để ý hỏi ý đồ của Lý Mộng, "Lúc sáng cô ta đến Hứa thị tìm anh thì bị Hứa Hoán kêu bảo vệ đuổi đi."

"Vì muốn em biết rõ về quá khứ của anh và cô ấy." Nhắc tới Lý Mộng, Lâm Du cau mày, "Em thấy cô ấy rất thích anh. Cũng lâu như vậy rồi mà vẫn không chịu buông tay."

"Xin miễn cho kẻ bắt tài." Ngay cả Lâm Du cũng công nhận cái mà Lý Mộng gọi là thích sao? Hứa Mạch không thể không nghiêm túc xử lý chuyện này, "Nếu như đổi lại là em, thấy người mình thích xảy ra tai nạn xe cộ biến thành người thực vật, thì em sẽ không chùn bước bỏ đi đúng không?"

"Về chuyện này thì quả thật cô ấy không đúng." Chẳng qua Lâm Du chỉ cảm thấy Lý Mộng có chút ý thích Hứa Mạch, không phải khẳng định Lý Mộng toàn tâm toàn ý.

"Cho nên mới nói chữ thích của cô ta không được cao cả vậy đâu. Thích như vậy cũng giống như biến anh thành những món đồ trên kệ của cửa hàng bách hóa, bất cứ lúc nào cũng có thể treo giá bán. Không thật lòng thì sẽ không được đáp lại. Huống chi ngay từ đầu anh chưa từng thích cô ta." Mặc dù rất tàn nhẫn, dienxdaffinlequydoon nhưng Hứa Mạch phải thẳng thắn, nếu như không phải người anh yêu thì dù Lý Mộng làm nhiều việc đi nữa thì anh cũng không thể đáp lại.

Nghiêm túc nghe Hứa Mạch nói xong, Lâm Du quay đầu, muốn nói gì đó nhưng lại thôi rồi nhìn Hứa Mạch một cái. Đến cuối cùng cô vẫn không nói gì.

"Muốn hỏi gì thì hỏi đi, không cần giấu trong lòng. Em khó chịu thì anh cũng lo lắng theo." Cảm thấy Lâm Du đang chần chừ, Hứa Mạch lên tiếng nói.

"Không có. Chỉ là đột nhiên nghĩ đến một vấn đề. Nhưng dù sao em cũng không muốn biết câu trả lời." Lâm Du lắc đầu một cái, nói như không nói.

Lần này Hứa Mạch lại bắt đắc dĩ. Mặc dù trên mặt là nụ cười cưng chiều nhưng trong lời nói lại là sự thỏa hiệp và cầu xin tha thứ: "Tiểu Du, em có biết khơi dậy sự tò mò của người khác là không đúng không? Trong lòng có nghi vấn mà em không nói ra thì anh cũng sẽ không đoán được."

Lâm Du im lặng. Quay đầu đi chỗ khác, nhìn ra ngoài cửa sổ. Thật lâu sau, mới mở miệng: "Anh nói anh không thích, cũng sẽ không thỏa hiệp. Nhưng anh lại lấy hôn nhân của mình ra để trả thù Lâm Nhất Thiên. Điều này làm cho em thấy rất kỳ quái."

"Không phải lấy hôn nhân để trả thù mà ngay từ lúc bắt đầu anh đã nhận định em là vợ của anh. Nhưng mà lúc đó mỗi lần anh gọi em như vậy thì em lập tức như chim lìa cành, hận không thể cách xa anh càng xa càng tốt. Vì không muốn kéo dài khoảng cách với em nên anh không thể không dùng chút thủ đoạn, cố ý nói dối là vì trả thù Lâm Nhất Thiên, mới muốn em đồng ý gả cho anh." Mặc dù thời gian đã qua lâu, sự thật đã sớm bị chôn vùi, nhưng Hứa Mạch chưa từng nghĩ sẽ lừa Lâm Du mãi mãi. Anh luôn chờ đợi thời cơ thích hợp nhất để mở miệng nói chân tướng cho cho Lâm Du biết, không ngờ lại nói hết trong tình huống này, thẳng thắn theo tự nhiên.

Lâm Du kinh ngạc, không dám tin quay đầu nhìn Hứa Mạch đang lái xe, cô luôn cảm thấy mình nghe lầm.

"Em không có nghe lầm. Quả thật ngay từ đầu anh đã lừa em." Mặt dày gật đầu với Lâm Du một cái, trong mắt Hứa Mạch có chút lúng túng, "Dù em muốn trừng phạt anh thế nào cũng được, anh sẽ không có ý kiến gì. Nhưng ngoại trừ ly hôn. Về chuyện này thì dù em nói gì anh cũng sẽ không đồng ý."

"Tại sao?" Lâm Du vẫn không nghĩ ra, sao Hứa Mạch lại vì chuyện này mà lừa cô? Không phải là chuyện gì khác mà là kết hôn đó! Chuyện cả đời thì sao anh lại có thể tùy tiện quyết định như vậy?

"Bởi vì có một cô gái nào đó động một chút là lại lải nhải những câu chuyện không khó tin trong quá khứ bên tai anh!" Hứa Mạch không nhìn vào ánh mắt của Lâm Du mà nhìn thẳng về phía trước, sắc mặt nghiêm túc, "Thật ra thì con người của anh tâm địa sắt đá. Sống chung lâu như vậy, Tiểu Du cũng có thể nhìn ra, anh vốn không phải ôn hòa như vẻ bề ngoài. Ngược lại, có thù thì anh sẽ báo. Đối với Lâm Nhất Thiên, đối với Nhà họ Lâm, đối với Lý Mộng... Thật ra trời sinh anh đã có không có cảm giác đồng tình với ai."

Lâm Du không trả lời, mà nhìn khuôn mặt Hứa Mạch rồi chờ anh tiếp tục nói.

"Khi nghe em nói về quá khứ, thật ra thì ngay từ đầu anh cũng không để ý, chỉ cảm thấy em đang ngồi kể chuyện xưa với anh thôi. Nhưng Tiểu Du lại không phát hiện, có lúc lời của em có chút điên đảo, câu chuyện em kể lại vượt ngoài sức tưởng tượng, mới đầu anh còn tưởng em tự suy nghĩ bịa đặt một câu chuyện không đâu vào đâu. Nhưng sau đó anh dần dần phát hiện những gì em nói đều là sự thật." Nghĩ lại tâm trạng của mình lúc đó, ngay cả Hứa Mạch cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Nhưng Hứa Mạch có thể chắc chắn nếu như Lâm Du suy luận không logic thì cô không thể nào đề cập rõ ràng rạch rạch về thân thể của bản thân như thế, còn liên tục nhắc đến người chung phòng bệnh lúc ở bệnh viện tâm thần nữa, Nhà họ Lâm, Nhà họ Chu, thậm chí cả bí mật của Nhà họ Triệu. Sâu hơn nữa là ngay cả chuyện của Nhà họ Hứa cô cũng có thể nói ra cái một. Nói Lâm Du tự bịa chuyện để kể thì chẳng thà nói tin tức mà Lâm Du có

được lớn đến mức khiến Hứa Mạch cũng phải trở mặt ghen hòng.

"Điều khiến anh ngạc nhiên tất nhiên vẫn là việc ngày nào Tiểu Du cũng âm thầm đút nước cho anh. Lúc trước anh đã từng nói với Tiểu Du chưa? Nước suối đó quả thật rất có công hiệu, dù người khác có tin hay không thì quả thật anh đã bị nó kích thích. Tiểu Du nhắm mắt lại là có thể nghe được âm thanh bên cạnh, làm lòng bàn tay mình đau là có thể khiến nước suối chảy ra... Những thứ này đều là sự thật. Cho dù chưa bao giờ nghe tới nhưng lại thật sự tồn tại trên đời." Lâm Du an tĩnh lắng nghe, cho Hứa Mạch có không gian thoải mái, lúc kể chuyện cũng nói nhiều hơn.

"Sau khi xác định Tiểu Du đều nói sự thật thì việc này có ý nghĩa rất lớn với anh. Lúc ấy anh đã âm thầm quyết định, nếu như ta có thể tỉnh lại thì nhất định phải giúp Tiểu Du giữ bí mật mọi chuyện, bảo đảm Tiểu Du không bị đến bất kỳ tổn thương gì. Giống như việc đột nhiên đưa Tiểu Du vào phạm vi quan sát của anh, muốn đặt Tiểu Du trong túi để trông coi cho tốt, ngăn chặn những đau khổ mà Tiểu Du đã từng trải qua." Nói tới đây, trên mặt Hứa Mạch có chút lúng túng, không tự chủ được đỏ mặt.

----- susubblue ~ diendanlequydon -----

Mở rộng cửa lòng như vậy là chuyện chưa từng có với Hứa Mạch. Nói những lời trước nay chưa từng nói, vào giờ phút này anh chỉ cảm thấy cực kỳ ngượng ngùng, e sợ khiến Lâm Du tức giận, cũng lo lắng Lâm Du sẽ tạt một gáo nước lạnh vào người anh.

"Cho nên vừa tỉnh lại anh đã gọi em là vợ, thấy em phòng bị với anh thì lập tức thay đổi kế hoạch, nói là muốn hợp tác với em?" Cần thận nghe Hứa Mạch nói xong, Lâm Du không hề hoài nghi mà đưa ra kết luận.

"Ừ. So với anh, có vẻ Tiểu Du để ý Nhà họ Lâm hơn. Ra tay trước thì sẽ chiếm được lợi thế, anh không tiếc chút thủ đoạn để lừa gạt Tiểu Du vào tay mình." Muốn thắng thật không dễ dàng. Nhưng mà Hứa Mạch lại không cảm thấy khó chịu, chỉ sợ chọc Lâm Du không vui.

"Không tính là lừa gạt." Khác với dự đoán của Hứa Mạch, Lâm Du hoàn toàn chấp nhận chuyện này, cô mạnh mẽ đến mức khiến Hứa Mạch hơi luống cuống. "Những điều anh hứa với em đều làm được. Trả thù Nhà họ Lâm, lấy lại được Bác Dương, nếu như không có anh giúp thì không thể nào thuận lợi như vậy."

"Tiểu Du không tức giận sao?" Bởi vì đã hoàn toàn mở lòng, Hứa Mạch trực tiếp hỏi sự lo âu ở đáy lòng.

"Tại sao phải tức giận? Anh không có hại em đúng không? Ban đầu em gả vào Nhà họ Hứa thay Lâm Nhất Thiên, hứa hẹn điều kiện cả đời với ông nội Hứa. Thật ra lúc đó mới là lúc em kiệt sức nhất. Mục đích em vào Nhà họ Hứa cũng không đơn giản, mà là muốn tìm một núi dựa to lớn. Nhưng so với một Hứa đại thiếu gia như anh thì cả đời của em có giá trị gì chứ? Ngay cả chính em cũng hơi chột dạ." Đối với Hứa Mạch, Lâm Du cũng thấy kinh ngạc. Mà cô cũng muốn thắng thật.

"Rất may là ông nội Hứa không làm khó em, lại còn để em ở lại. Mặc dù em biết ông nội muốn mượn tay em để đã kích Nhà họ Lâm nhưng em cũng biết rõ là nếu như Nhà họ Hứa muốn đối phó Nhà họ Lâm thì vốn không cần nhờ ai giúp. Chờ đến khi anh tỉnh lại thì mọi chuyện đã khác rồi. Thái độ của Nhà họ Hứa đối với em, anh đối xử tốt với em sẽ không ai hiểu rõ hơn em. Nói đúng hơn thì em phải biết ơn Nhà họ Hứa, biết ơn anh mới đúng. Cho nên những chuyện anh làm không tính là lừa gạt, chỉ là vì muốn giúp em báo thù thôi." Dù người khác thấy thế nào thì đối với Lâm Du hành động lúc đầu của Hứa Mạch đều không sai. Ngược lại cô rất cảm kích Hứa Mạch vì lúc đó đã có lòng giúp cô.

"Tiểu Du, em khinh địch như vậy sao, tha thứ cho anh như vậy thì kêu anh nói xin lỗi với em thế nào đây? Anh còn muốn mượn cơ bồi thường để cả đời không phải ly hôn với em đấy!" Xe đến trước cửa nhà, Hứa Mạch tắt máy, cười khổ gục trên tay lái, đến cuối cùng vẫn không tìm được lý do để khiến Lâm Du ở lại bên cạnh anh rồi.

"Tại sao phải kiểm soát?" Hứa Mạch khổ não, Lâm Du lại thấy khó hiểu, "Điều khiến mà em đồng ý với ông nội Hứa chính là..."

"Sao Tiểu Du vẫn không hiểu vậy?" Hứa Mạch ngắt lời Lâm Du, không sợ tức nước vỡ bờ, trực tiếp hô lên, "Ý của anh là, anh thích em, yêu em, vì không muốn em rời khỏi anh nên vẫn luôn tìm trăm phương ngàn kế để em quen với sự hiện diện của anh rồi từ từ yêu anh. Chứ không phải vì Tiểu Du đã đồng ý với ông nội nên mới tha thứ cho anh, hình như Tiểu Du vốn không hề quan tâm anh thích em hay không mà chỉ luôn muốn thực hiện cam kết với ông nội thôi."

Lâm Du ngơ ngẩn, kinh ngạc nhìn Hứa Mạch, khuôn mặt nghi ngờ khó hiểu.

"Cứ coi như anh chưa nói gì đi. Bây giờ đầu óc anh bị úng nước nên có chút hồ đồ. Chờ anh về nhà ngủ một giấc, ngày mai sẽ là một khởi đầu mới. Tiểu Du hãy quên anh vừa mới tỏ tình đi, tạm thời không nghe thấy gì thì tốt hơn." Thấy Lâm Du nhìn soi mói, Hứa Mạch chạy trốn chết.

Nhìn Hứa Mạch có chút chật vật xuống xe, Lâm Du há hốc mồm, muốn nói cái gì đó nhưng lại không nói ra được.

Nhanh chóng lấy chìa khóa mở cửa nhà, bất chấp Lâm Du đang ở sau lưng, Hứa Mạch trở về phòng mình trước, cảm thấy hồi tiếc không thôi. Anh không nên nóng lòng như vậy, biết rõ đối mặt với Tiểu Du phải có kiên nhẫn, chỉ cần chờ thêm chút nữa thì có thể Tiểu Du sẽ đồng ý bầu bạn với anh. Nhưng vừa rồi đích thân anh đã phá vỡ sự an ý thăng bằng mà vất vả lắm anh mới tạo dựng được.

Cho tới bây giờ anh không phải là người nóng nảy như vậy, sao lại có thể tùy tiện nói hết mọi kế hoạch ra thế chứ? Quả nhiên, vừa gặp Tiểu Du thì liền rối loạn. Bây giờ nhớ lại tình huống trong xe vừa rồi thì trong đầu Hứa Mạch chỉ toàn về mặt kinh ngạc của Tiểu Du, càng nghĩ càng thấy ảm đạm.

Lúc Lâm Du đi vào trong nhà, không thấy Hứa Mạch trong phòng khách. Liếc nhìn phòng bếp và phòng vệ sinh, chắc chắn Hứa Mạch đang ở phòng của anh, không chút nghi ngại liền đi qua đó.

Nghe thấy tiếng gõ cửa, Hứa Mạch cảm thấy tim đập rộn lên một cách khó hiểu. Nhưng mà người đang đứng ở ngoài là Tiểu Du nên anh không thể không để ý tới.

Đúng vậy, tuy thấy lúng túng nhưng Hứa Mạch vẫn lên tiếng: "Tiểu Du, anh buồn ngủ, ngủ trước đây. Em cũng nghỉ ngơi sớm một chút đi, không cần suy nghĩ lung tung, cũng không cần để những lời nói lúc này ở trong lòng."

Thấy Hứa Mạch không có ý mở cửa, Lâm Du cúi đầu xuống, nghiêm túc nghỉ ngơi một lát rồi thấp giọng nói: "Em chỉ muốn nói với anh không phải em không quan tâm đến anh có thích em hay không, cũng không phải chỉ muốn thực hiện lời hứa với ông nội. Có lẽ lúc đầu đúng là vậy nhưng bây giờ thì không phải. Nếu không thì em cũng sẽ không chạy đến Hứa thị tìm anh chỉ vì lúc tan tầm không nhìn thấy bóng dáng anh đâu. Cũng sẽ không tức giận vì Lý Mộng liên tục tìm tới cửa khiếu khích. Nếu như anh thật lòng nói thích em thì em sẽ cố gắng đáp lại tình yêu của anh..."

Lâm Du còn chưa nói xong chữ "tình yêu" thì cửa phòng Hứa Mạch đột nhiên bị mở ra. Sau một phút, không hề được báo trước, Lâm Du đã bị ôm vào một trong lồng ngực ấm áp.

"Tiểu Du không cần cố gắng đáp lại, chỉ cần ngoan ngoãn đứng ở nơi anh có thể nhìn thấy, sau đó đón nhận tình yêu của anh là được rồi." Hứa Mạch chưa bao giờ nghĩ là có thể lấy được đáp án của Lâm Du nhanh như vậy.

Lâu như vậy sớm chiều sống chung, Hứa Mạch so với ai khác đều biết, bởi vì đã từng tổn thương, Lâm Du tâm tư chưa từng lần nữa thả trong tình yêu nữa. Hắn không nghĩ miễn cưỡng Lâm Du, cũng không muốn Lâm Du cảm thấy làm khó. Chỉ cần Lâm Du không cự tuyệt hẳn thích, với hắn mà nói đã đầy đủ.

Nếu như con đường tình yêu của hai người phải đi một trăm bước thì Lâm Du chỉ cần hơi dịch chuyển về phía trước một bước nhỏ là được, chín mươi chín bước còn lại Hứa Mạch sẽ đi hết. Đây chính là cách mà Hứa Mạch yêu Lâm Du.

Bị Hứa Mạch ôm vào trong ngực, Lâm Du không hề giật mình, hơi do dự một chút rồi vươn hai tay ra ôm lấy eo Hứa Mạch. Rất nhiều lời muốn nói, nhưng cô không nói ra được, cũng không muốn nói. Nhưng cô sẽ cố gắng dùng hành động để chứng minh. Nếu như đây là thứ mà Hứa Mạch hy vọng.

Môi trường xung quanh Lâm Du và Hứa Mạch thay đổi. Lúc ban đầu Cố Nhiên vô tình gặp Hứa Mạch đang đưa Lâm Du đi làm ở dưới lầu Thần Thiên. Tiếp theo đó khi anh đến phòng làm việc Lâm Du để báo cáo công việc, diện*đafin;lee&quys^do0n tình cờ nghe thấy Lâm Du kêu Hứa Mạch gọi điện thoại cho Chu Lăng. Cuối cùng khi tan tầm thì lại Tần Nam lại luôn đến Thần Thiên.

"Ai có thể nói cho em biết, trong lúc em không có ở đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà em không biết không?" Ngay trước mặt Lâm Du, Tần Nam không ngừng liếc nhìn Cố Nhiên. Không thể trông cậy vào Chu Lăng, chắc chắn anh ta sẽ không mở miệng. Nhưng Cố Nhiên lạnh lùng lạnh lùng miệng như vậy hẳn là không thể giấu được mới đúng.

Quả thật Cố Nhiên không giấu được, nhưng anh cũng không mơ hồ: "Nói đúng. Rốt cục là chuyện gì xảy ra? Tôi tận mắt thấy trước khi Lâm Du xuống xe thì có thấy gò má của anh Hứa. Ai có thể mau tới thông báo cho tôi không, nói cho tôi biết là sự thật hay là ảo giác? Có phải sáng sớm tôi chưa tỉnh ngủ cho nên mới hoa mắt không?"

"Không phải ảo giác. Tôi có nghe thấy Lâm Du gọi điện thoại cho Hứa Mạch, giọng ngọt ngào tuyệt đối không giống người ngày thường chúng ta gặp. Nếu như tôi không đoán sai thì hai người này đã thổ lộ rồi. Hoặc có lẽ là biểu cảm đơn phương. Nhìn cảnh tượng này thì chắc là Hứa Mạch không chịu được nữa nên đã ra tay rồi." Ngoài sự dự đoán của Tần Nam, chẳng những Chu Lăng mở miệng, hơn nữa còn kín đáo chấm điểm.

Trước mặt có ba vị đại soái ca đang ngồi đó, mỗi người đều thuộc cấp bậc nam thần khiến cho người ta chảy nước miếng, ba người này tụ họp lại cùng nhau bàn luận chuyện tình cảm của cô và Hứa Mạch hết lần này tới lần khác. Trường hợp như vậy thật khiến Lâm Du không biết nói gì. Dứt khoát không để ý tới ba người bọn họ nữa, mặc kệ bọn họ muốn đoán thế nào cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 87

Edit: susubluu

Bởi vì Lâm Du không thừa nhận nên Cố Nhiên và Tần Nam quyết định sau khi tan việc sẽ đi tìm Hứa Mạch. Ngoài miệng thì Chu Lăng nói không tham dự, nhưng lại dùng hành động thực tế chứng minh rằng hắn có lòng hiếu kỳ với chuyện này.

Vì vậy sau khi Thiên Hạ tan tầm, Hứa Mạch tới đón Lâm Du theo thường lệ thì bị bao vây chặn đánh.

So với chiến thuật chờ người của Lý Mộng, ba người Cố Nhiên cao minh hơn rất nhiều. Một người trực tiếp cướp vị trí ghế phụ lái của Lâm Du, hai người còn lại thì một trái một phải ngồi vào hàng ghế sau rồi cũng chặn hai bên cửa xe lại.

Cũng vì vậy mà Lâm Du đi chậm hai bước không có cách nào lên xe.

"Mấy người nào loạn cái gì?" Liếc mắt nhìn Tần Nam ngồi ở ghế phụ lái, nụ cười trên mặt Hứa Mạch thật sự rất chói mắt, "Nhất định phải tiếp tục chơi thế này sao?"

"Anh họ..." Tần Nam nhếch môi, cười hắc hắc, nụ cười vô cùng nịnh hót, "Chúng ta chỉ có chút hiếu kỳ, rốt cuộc giữa anh và chị dâu đã xảy ra chuyện gì?"

"Mấy người cảm thấy đã xảy ra chuyện gì?" Tâm trạng hôm nay của Hứa Mạch quả thật rất tốt, nhưng vẫn không vượt qua được sự tức giận khi phải tro mắt nhìn Lâm Du bị ngăn ở ngoài xe. Ba người Tần Nam đứng là cáo già, diễn#đaffn;lle*quysd0nnhưng để xem bọn họ có thể an toàn thoát khỏi nguy hiểm được hay không.

"Đương nhiên là chuyện tốt. Anh họ, bọn em đã nhất trí khiến chị dâu thay đổi thái độ với anh, không biết anh họ thấy thế nào?" Tần Nam không nhận ra được nguy hiểm sắp đến gần, cười mờ ám chớp mắt nói.

"Hình như chuyện này không liên quan đến cậu." Hứa Mạch không có thói quen khoang, dù thái độ của Lâm Du đối với anh có thay đổi hay không thì chỉ cần bản thân anh biết là được, không cần người khác giúp giám định.

"Anh họ, không nên tuyệt tình như vậy! Sao lại không liên quan? Nhất định là có liên quan. Em là em họ của anh, Lâm Du là của chị dâu của em!" Cuối cùng cũng nghe ra ý gì đó khác thường trong lời nói của Hứa Mạch, Tần Nam bắt tri bắt giác nhíu người đến gần cửa xe một chút, tay phải nắm lấy cánh cửa, bất cứ lúc nào cũng có thể mở cửa nhảy ra ngoài.

Cố Nhiên ngồi ở hàng ghế sau cũng gật đầu một cái, nhỏ giọng nhân cơ hội nói: "Đừng vậy đừng vậy, Hứa đại ca nói cho mọi người nghe một chút đi! Chúng ta cũng không phải người ngoài, cũng rất để ý chuyện của anh và Lâm Du. Anh xem, ngay cả Chu Lăng cũng lên xe."

Cố Nhiên tuyệt đối không có ý kéo Chu Lăng ra, anh chỉ muốn nói rõ là bọn họ quả thật rất tò mò chuyện của Hứa Mạch và Lâm Du. Dĩ nhiên, có thêm Chu Lăng thì lời anh nói càng có sức thuyết phục.

"Thật ra thì tôi chỉ tới tham gia náo nhiệt thôi, cũng không có lòng hiếu kỳ quá lớn. Nếu như anh muốn nói thì tôi sẽ nghe. Còn nếu anh không muốn nói thì tôi sẽ lập tức xuống xe." So sánh với bọn họ thì Chu Lăng có mắt nhìn hơn. Không đợi Hứa Mạch mở miệng anh đã mở cửa xe ra, đuổi một chân ra ngoài.

"Xuống xe đi!" Cũng biết ba người này không thể lấy được gì từ Hứa Mạch, Lâm Du kiên nhẫn đứng một bên nói với Chu Lăng.

"Tôi cũng đang có ý này." Cười với Lâm Du một tiếng, giọng của Chu Lăng có chút suy yếu, lừ lóat xuống xe.

"Chu Lăng, không nên mất nghĩa khí như vậy?" Bởi vì Chu Lăng xuống xe nên Tần Nam biến sắc, kêu to lên rồi đuổi theo, cuống quýt chạy ra khỏi ghế phụ lái.

"Này này, hai người..." Cố Nhiên không nhanh mắt bằng Tần Nam và Chu Lăng, một lúc lâu sau anh mới phản ứng lại, mở cửa sổ xe gọi ra bên ngoài.

"Còn kêu cái gì mà kêu? Cậu bị ngu sao? Mau xuống xe đi!" Tần Nam cũng thật sự hết ý kiến với Cố Nhiên. Nếu không phải có gia đình che chở, nếu không phải có Lâm Du và Chu Lăng giúp, Tần Nam cũng rất nghi ngờ rốt cuộc Cố Nhiên làm thế nào mới ngồi vào vị trí Phó tổng của Thần Thiên được.

"Hả? Này này, vậy hai người chờ tôi một chút..." Được Tần Nam nhắc nhở, lúc này Cố Nhiên mới nhớ tới hắn còn ở trên xe, vì vậy mới không yên lòng dằn dò. Hắn không muốn một mình đối mặt với Hứa Mạch và Lâm Du, sẽ bị họ hù chết mất.

"Haiz, đúng là ngu như heo." Tần Nam lắc đầu một cái, dứt khoát tiến lên hai bước, giúp Cố Nhiên mở cửa xe, kéo anh ra.

Cùng lúc đó, Chu Lăng thuận tay giúp Lâm Du mở cửa xe ở ghế phụ lái, rồi mời cô vào.

Ba người này... Cướp xe trước cũng là bọn họ, nóng lòng xuống xe cũng là bọn họ. Thân là bạn bè, Lâm Du thật sự không biết nên nói gì mới đúng.

"Chị dâu nhanh lên xe, nhanh lên nhanh lên, đừng để cho anh họ đợi lâu." Thấy Lâm Du đứng bất động, Tần Nam nhanh chóng đẩy Lâm Du lên xe, vội vàng vẫy tay với Hứa Mạch, "Bái bai anh họ, hẹn gặp lại anh."

"Ngày mai tôi sẽ chủ động tới Thần Thiên để gặp mấy người." Hứa Mạch bỏ lại một câu như vậy rồi thuận thực lái xe rời khỏi cao ốc Thần Thiên.

Bởi vì ba người Cố Nhiên náo loạn như vậy nên bầu không khí giữa Lâm Du cùng Hứa Mạch bỗng nhiên tự nhiên hơn. Thì ra mối quan hệ giữa bọn họ được nhiều người quan tâm như vậy, bây giờ trở thành như vậy chắc cũng khiến tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm!

"Buổi tối muốn ăn gì?" Tâm trạng anh vẫn vui vẻ, Hứa Mạch hỏi thẳng.

"Muốn nhìn anh xuống bếp." Nói đến tài nấu nướng của Hứa Mạch, từ đầu đến cuối Lâm Du đều cảm thấy nghi ngờ. Với khả năng của Hứa Mạch mà lại không thể nấu được một món ăn ra hồn sao? Nói giỡn sao?

"Được, chỉ cần em dám ăn." Hứa Mạch không thể không phủ nhận gật đầu, nói xong lại tự mình nói ngược lại một câu, "Nhưng cũng sẽ không để cho em ăn. Anh sẽ không nấu." "

Hứa Mạch thật sự lo lắng Lâm Du ăn đồ ăn anh làm xong thì bụng sẽ không thoải mái, dù sao ngay cả chính anh cũng không tự tin với tài nấu nướng của mình. Anh có thể bảo đảm ăn không chết người nhưng lại không thể chắc chắn ăn xong sẽ không tiêu chảy.

"Em sẽ đứng bên cạnh xem" Biết Hứa Mạch có ý gì, Lâm Du nhếch khóe miệng, giơ tay phải lên, "Mặc dù tài nấu nướng của em cũng không quá tốt, nhưng anh cũng biết em có pháp bảo."

"Ừ. Có nó thì quả thật rất yên tâm" Vết sẹo ở lòng bàn tay phải của Lâm Du luôn ở đó, Hứa Mạch không biết lúc nào nó sẽ biến mất. Nhưng dù có biến mất thì cũng không sao. Tiểu Du chính là Tiểu Du, cho tới bây giờ cái anh thích không phải là nước trong tay của cô.

"Vậy còn không nhanh tay nhanh chân lên để làm" Ở với Hứa Mạch lâu như vậy, Lâm Du chưa từng thật sự anh đồ ăn Hứa Mạch tự mình làm. Mỗi lần Hứa Mạch vào phòng bếp đều có tai nạn xảy ra, mà Lâm Du cũng trùng hợp đi qua để giúp anh.

"Được." Có Tiểu Du ở đây, Hứa Mạch cũng không ngại vào bếp. Mặc dù mỗi lần làm được một nửa thì Tiểu Du đều sẽ làm giúp, nhưng Tiểu Du đúng là bùa hộ mạng của anh. Cho dù đốt phòng bếp thì cũng không cần phải lo lắng.

Nhưng sự thật lại một lần nữa chứng minh, dù có Lâm Du ở bên cạnh nhìn chăm chăm, Hứa Mạch vẫn là sát thủ phòng bếp. Sau nhiều lần gặp trắc trở thì vất vả lắm mới làm được một mâm thức ăn nhưng Hứa Mạch lại bị Lâm Du quả quyết đẩy ra khỏi phòng bếp. Không phải ghét bỏ Hứa Mạch vụng về mà là thật sự quá đói không chịu nổi nữa. Tiếp tục để cho Hứa Mạch gầy vò, sợ là đến sáng mai cũng không ăn được cơm chiều.

"Tiểu Du, em thuận tay lấy cho anh ly nước ao nữa." Giao phòng bếp cho Lâm Du xong, Hứa Mạch không chút khách sáo yêu cầu.

Bây giờ mỗi lần Lâm Du lấy nước ao đều đi vào không gian để lấy. Vì có Hứa Mạch canh chừng nên dù có đột nhiên biến mất trong phòng cũng không sợ. Lần này cũng không ngoại lệ, trực tiếp cầm ly nước đi vào không gian. Chỉ chốc lát sau, lại xuất hiện trước mặt Hứa Mạch, hơn phân nửa ly nước trông không đã được đổ đầy nước ao.

"Được rồi, đưa cái này cho anh. Tiểu Du, em tiếp tục xào thức ăn đi, anh ra ngoài phòng ăn chờ em, bảo đảm không tới làm loạn." Lại một lần nữa lộ rõ biểu hiện phá hoại, nhìn một đồng mảnh sứ và chậu rửa trong thùng rác, Hứa Mạch nghiêm túc suy nghĩ rồi vẫn quyết định cách xa phòng bếp.

"Ừ. Để em làm là được rồi." Đồ ăn cho hai người không cần chuẩn bị quá nhiều. Đồ ăn Hứa Mạch làm đã được bung lên bàn, canh hôm qua còn dư lại chỉ cần hâm lên là được, bây giờ Lâm Du chỉ cần xào một đĩa thức ăn thôi là đủ rồi.

"Được." Hai tay đưa nước ao cho Hứa Mạch rồi đi về phía phòng ăn.

Chờ đến khi Lâm Du xào xong thức ăn bung ra thì nước ao trong ly đã hết. Cô chỉ nghĩ là Hứa Mạch đã uống cạn, Lâm Du cũng không để ý, xoay người lại mức canh đã hâm ra.

"Tiểu Du, ném thử một chút." Hiếm khi Hứa Mạch chủ động đề cử đồ ăn anh tự làm, hơn nữa còn cực kỳ tự tin.

"Anh thử rồi sao?" Thái độ của Hứa Mạch có chút không đúng, Lâm Du nhớ lại mùi vị lúc trước anh làm theo bản năng.

"Ừ." Hứa Mạch cười gật đầu một cái, ngược lại cũng không chối, chỉ tiếp tục thúc giục, "Ăn một miếng xem thử."

Lâm Du không nói nữa, trực tiếp gấp thức ăn của Hứa Mạch, không hề do dự bỏ vào trong miệng.

Đối với hành động của Lâm Du, Hứa Mạch rất hài lòng, mong đợi chờ phản ứng của Lâm Du.

"Sao?" Lâm Du kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn về phía Hứa Mạch. Làm sao có thể? Sao thức ăn của Hứa Mạch lại ngon như vậy. Là ngoài ý muốn sao? Hay chỉ là trùng hợp?

"Như thế nào? Mùi vị không tệ chứ? Anh cũng cảm thấy rất ngon, đúng là nằm ngoài dự liệu của anh." Hứa Mạch gật đầu, cố ý thần bí chỉ vào mâm thức ăn kia, "Có bí quyết nhà, có muốn biết không."

Bí quyết sao? Nhìn theo hướng đưa của Hứa Mạch về phía mâm thức ăn kia, Lâm Du ngẩn người. Một lát sau nhìn thấy nước canh trong mâm bỗng nhiên nhiều thêm không ít, trừng mắt nhìn: "Là cái này?"

"Không hổ là Tiểu Du, đoán một lần đã đúng." Không có chút ngượng ngùng, Hứa Mạch nói tiếp, "Anh đổ nước ao vào, không ngờ mùi vị lại ngoài dự định."

Thật sự là do công hiệu của nước ao! Lâm Du bật cười. Xem ra sau này mỗi ngày đều có thể để cho Hứa Mạch nấu cơm, mùi vị không ngon thì có thể dùng nước ao để làm gia vị! Nhưng mà có lẽ nên chuẩn bị thêm một ít chén bát và mâm để trong phòng bếp để phòng bất cứ tình huống nào xảy ra.

Thích ý ăn xong bữa ăn tối, Hứa Mạch nhận được điện thoại của Tần Khả Tâm, hỏi xem đã chuẩn bị sinh nhật cho Hứa Chấn Thiên tới đâu rồi.

"Giao cho con và Tiểu Du đi!" Lúc trước đều là Tần Khả Tâm lo liệu bữa tiệc nhưng lần này là do một tay Hứa Mạch đảm nhiệm.

"Con và Tiểu Du sao? Đây là lần đầu tiên các con làm, có khi nào không được chu toàn không? Lần này là đại thọ của ông nội, không thể làm qua loa được." Nếu là sinh nhật bình thường thì Tần Khả Tâm không ngại đưa cho Lâm Du làm lấy kinh nghiệm nhưng lần này thì khác, Tần Khả Tâm có chút lo lắng.

"Có chỗ nào không biết thì bất cứ lúc nào cũng có thể hỏi mẹ. Không có chuyện gì mà mẹ không giúp được Tiểu Du." Đây là bữa tiệc sinh nhật lớn đầu tiên của Hứa Chấn Thiên sau khi Lâm Du gả vào Nhà họ Hứa, Hứa Mạch muốn tự tay chuẩn bị. Về phần có thêm Lâm Du, chẳng qua là anh muốn người nhà họ Hứa gia luôn có thiện cảm với Lâm Du.

"Được rồi, vậy hai đứa thương lượng đi, sau đó mẹ sẽ đưa danh sách khách mời cho các con, rồi sẽ để các con tự phát thiệp mời." Nếu Hứa Mạch nói muốn phụ trách thì Tần Khả Tâm cũng không từ chối nữa. Cùng lắm đến lúc đó bà giám sát kỹ một chút, không để xảy ra chuyện gì nghiêm trọng. Nhưng dù có làm không tốt thì với sự dung túng và nuông chiều của lão gia, diexdafinleequysdoon nhất định ông cũng chỉ cười một tiếng cho qua.

Cúp điện thoại của Tần Khả Tâm, Hứa Mạch nói với Lâm Du chuyện bữa tiệc sinh nhật của Hứa Chấn Thiên. Mà thái độ của anh cũng không khác gì Tần Khả Tâm, Lâm Du không có chút kinh nghiệm nào trong việc này nên anh cũng không nghĩ là cô có thể làm hoàn hảo mọi thứ.

"Có nhà ai tổ chức tiệc mà không bị sai sót? Cho dù là mẹ anh cũng không thể chu toàn tất cả." Thấy Lâm Du chần chừ, Hứa Mạch lại thấy đây là chuyện đương nhiên.

"Vậy thì thử một chút?" Lâm Du không phải người không tự tin, chủ yếu là bữa tiệc này đối với cô quả thật hơi khó làm. Cho dù là kiếp trước thì cô cũng không thích tham gia tiệc tùng. Huống chi đây là tiệc đại thọ của Hứa Chấn Thiên.

"Không cần lo lắng. Có anh ở đây, em chỉ cần phối hợp là được." Hứa Mạch vừa nói vừa vỗ bả vai Lâm Du, lời nói của anh đầy ý trấn an.

Lâm Du gật đầu một cái, không chối từ nữa. Có Hứa Mạch ở đây thì cô cũng không cần phải lo lắng nữa. Nếu quả thật không được thì sẽ để cho nhân viên Thần Thiên chuẩn bị. Có thể làm đại minh tinh tham dự tất cả lễ ra mắt và buổi diễn thì sao lại không thể chuẩn bị tốt một bữa tiệc chứ?

Sáng sớm hôm sau, sau khi đến cao ốc Thần Thiên thì Hứa Mạch không hề rời đi mà theo chân Lâm Du cùng lên lầu.

"Anh họ, bên này." Mặc dù sợ Hứa Mạch tính sổ, rất muốn trốn ở trong nhà không ra ngoài nhưng sau khi cẩn thận cân nhắc thì sáng sớm hôm nay Tần Nam vẫn tới công ty. So với việc bị thu nợ muộn thì chết sớm một chút sẽ tốt hơn.

"Tới phòng làm việc của Tiểu Du rồi nói." Liếc mắt nhìn Tần Nam đứng ở cửa phòng làm việc của Cố Nhiên, Hứa Mạch cũng không quay đầu lại mà đi về phía văn phòng của Lâm Du.

Sao lại cảm thấy càng ngày anh họ càng giống nô lệ của vợ rồi vậy? Tần Nam nhún vai một cái, gõ cửa văn phòng Cố Nhiên: "Đừng trốn nữa, anh họ tôi đã đi qua rồi."

"Thật không? Tâm trạng Hứa đại ca thế nào? Có tốt hay không?" Lúc nói chuyện với Triệu Tuyết Nhi thì Cố Nhiên bị Triệu Tuyết Nhi nhắc nhở, rất có thể anh sẽ bị Hứa Mạch hỏi tội. Muốn trách chỉ có thể trách ba người bọn họ hôm qua không nên ngăn Lâm Du ở ngoài xe, như vậy là đã chọc tới Hứa Mạch rồi.

Nhưng Cố Nhiên vẫn rất muốn nói là anh không có ý. Chuyện ngày hôm qua là do Tần Nam và Chu Lăng đề nghị, thật sự không hề liên quan đến anh.

"Cậu nhìn thấu tâm trạng của anh họ tôi từ lúc nào? Nói cho tôi nghe thử coi?" Không khách sáo liếc mắt nhìn Cố Nhiên một cái, Tần Nam xua tay, "Được rồi, nhanh đi nghe thử xem anh họ muốn gì. Nếu là phúc thì không phải họa, còn nếu là họa thì tránh không khỏi."

"Cũng đúng. Hứa đại ca rất cao thâm, dù có tức giận thì trên mặt cũng có thể nở nụ cười." Cố Nhiên đứng sau lưng Tần Nam, yên lặng đóng cửa phòng làm việc lại rồi đi qua phòng kế bên.

Lúc Tần Nam và Cố Nhiên gõ cửa thì Hứa Mạch đã ngồi ở trên ghế sa lon. Thấy hai người đi vào thì nhún mày: "Chu Lăng không có ở đây sao?"

"Hôm nay tên đó xin nghỉ." Nói đến chuyện này, Cố Nhiên liền bắt đầu đi. Anh còn muốn dựa vào Chu Lăng để ngăn cản lửa giận của Hứa Mạch, nào ngờ Chu Lăng lại trực tiếp gọi một cú điện thoại tới, không ngoài nghĩ ngờ là anh ta muốn xin nghỉ.

"Xin nghỉ?" Lâm Du không nhận được thông báo nên hơi kinh ngạc. Nếu Chu Lăng xin nghỉ thì nên báo trước cho cô mới đúng.

"Đúng vậy, xin nghỉ. Bởi vì bà nội Chu bị tức phải vào bệnh viện nên cậu ta phải lập tức đến đó." Cố Nhiên nói xong còn không quên đi về phía Lâm Du, đến gần nhỏ giọng nói, "Hình như là bị Lý Mộng chọc giận rồi, lúc Chu Lăng gọi điện thoại thì giọng thật sự không được tốt."

Bà nội Chu sao? Lâm Du cảm đi động lên xem qua một lượt, chắc chắn không có cuộc gọi nhờ, cũng không có tin nhắn chưa đọc thì lúc này mới yên lòng. Nếu như cô không nhớ lầm thì phải một thời gian nữa bà nội Chu mới qua đời. Nhưng nghe thấy bà ấy bị đưa vào bệnh viện thì Lâm Du lại nhìn không được cảm thấy khẩn trương. Nếu sáng sớm hôm nay Chu Lăng gọi điện thoại tìm cô mà cô lại không nghe máy thì nó sẽ biến thành một gánh nặng.

"Lý Mộng? Cô ta lại gây ra chuyện gì rồi?" Nghe thấy tên Lý Mộng, Tần Nam cũng hỏi tiếp, "Sao cô ta lại làm ra chuyện khó tin như vậy được? Chọc ông nội mình tức chết chưa đủ mà còn dự định chọc bà nội người khác tức chết sao? Nhưng cũng do Nhà họ Chu tự làm tự chịu, sớm tông cổ cô ta đi không phải là tốt hơn sao?"

"Chu Đáo chưa trở thành thông gia được thì việc hợp tác giữa hai nhà sẽ có vấn đề nên ông ta không thể nào buông tay dễ dàng như vậy được." Trong số bọn họ, Hứa Mạch là người hiểu rõ tình huống Nhà họ Chu nhất.

"Đáng đời!" Tần Nam bĩu môi, anh không hề cảm thấy thích nhà họ Chu. Vốn dĩ anh ghét nhà họ Lâm nhất, nhưng từ khi biết Lâm Du thì Tần Nam liền đổi đối tượng chán ghét thành Chu Tuyền. Đến khi biết tin Chu Tuyền muốn cưới Lý Mộng thì anh chỉ có một phản ứng đó là: Vô tay khen hay.

----- susubblue ~ diendanlequydon -----

Lúc này nghe thấy tin Nhà họ Chu và Nhà họ Lý không thể kết thành thông gia thì Tần Nam không có ý tốt đồ hết mọi sai lầm lên đầu Lý Mộng. Tần Nam không thể quên chuyện lúc Lý Mộng tính toán bọn họ. Không phải là không trả thù mà là chưa tìm được cách trả thù trực tiếp Lý Mộng nên mới cắt đứt mọi mối quan hệ làm ăn của Nhà họ Lý.

Lý Mộng gả cho Chu Tuyền? Tần Nam chờ ngày Lý Mộng tự gặp quả báo. Còn nhớ lúc ấy, anh đã trả lời ông nội như vậy. Mà ông nội Tần, cũng không nói nhiều, ngầm cho phép Tần Nam hạ thủ lưu tình với Lý Mộng.

"Tôi nên gọi điện thoại hỏi thăm một chút." Bởi vì khi biết chuyện đã là hôm sau nên Lâm Du cân nhắc nhiều lần rồi vẫn quyết định gọi cho Chu Lăng hỏi thăm.

"Hỏi một chút cũng được. Nếu bà nội Chu không sao thì hãy kêu Chu Lăng nhanh chóng đến công ty đi, mọi người đang ở đây chờ cậu ta." Không đơn thuần chỉ có Cố Nhiên, Tần Nam cũng trông cậy vào Chu Lăng quay về làm người tiên phong. Nhất định không thể dựa vào Cố Nhiên được, có Chu Lăng ở đây thì ít nhất anh còn có người giúp.

Cố Nhiên nặng nề gạt đầu một cái, phụ họa nói: "Đúng, đúng, gọi điện thoại hỏi một chút đi!"

Tần Nam và Cố Nhiên không nhận ra ý trong giọng của Lâm Du, nhưng Hứa Mạch nhạy cảm phát giác. Nụ cười trên mặt cũng biến mất, ngồi ngay ngắn người lại.

Đầu tiên là Chu Lăng không nghe máy, gọi một lúc mới có tín hiệu. Không đợi Lâm Du mở miệng, Chu Lăng vội vã nói hai câu sau đó liền cúp điện thoại.

"Sao vậy? Chu Lăng nói thế nào? Tình hình bên kia rất nghiêm trọng sao?" Từ nét mặt của Lâm Du, Tần Nam cũng nhận ra được gì đó, giọng nói bỗng nhiên trở nên cẩn thận từng li từng tí.

"Bà nội Chu đã qua đời." Đặt điện thoại lên bàn, tâm trạng Lâm Du hơi ngẩn ngơ. Làm sao có thể? Rõ ràng không có nhanh như vậy, rốt cuộc là đã sai ở đâu?

Chu Lăng nói trong điện thoại là anh muốn xin nghỉ một khoảng thời gian để xử lý một ít ân oán.

Xin nghỉ nhất định không thành vấn đề, nhưng xử lý ân oán là sao? Lâm Du nhìn về phía Hứa Mạch theo bản năng. Mặc dù không biết có thể giúp được Chu Lăng hay không, nhưng cô không nghĩ bỏ mặc không quan tâm.

"Yên tâm, anh sẽ liên lạc với Chu Lăng." Hứa Mạch gạt đầu một cái, lập tức đáp lại thật chắc chắn. Anh biết tình cảm của Lâm Du đối với Triệu Tuyết Nhi và Chu Lăng, Lâm Du đã từng nhìn thấy Triệu Tuyết Nhi và Chu Lăng trở nên giống mình. Cô không thể ngồi nhìn nào Triệu Tuyết Nhi và Chu Lăng đi vào con đường cũ, bị đưa đến nơi đầu tiên ba người bọn họ gặp nhau.

Cuối cùng cũng nhờ phúc của Chu Lăng mà Cố Nhiên và Tần Nam không bị mắng, cũng không có tâm trạng để tiếp tục truy hỏi quan hệ giữa Lâm Du và Hứa Mạch nữa. Mặc dù bình thường Chu Lăng luôn xụ mặt không thân cận với bọn họ, nhưng trên thực tế bọn họ đều coi Chu Lăng là bạn bè.

Đã là bạn bè thì không chỉ là có phúc cùng hưởng, mà lúc gặp khó khăn cũng phải cùng gánh vác. Vì vậy Tần Nam và Cố Nhiên nhìn nhau một cái, hai người cùng nhau nhìn về phía Lâm Du.

"Biết rồi. Cùng đến bệnh viện." Lâm Du cũng có cùng suy nghĩ với Tần Nam và Cố Nhiên, cũng muốn đến bệnh viện xem thử Chu Lăng thế nào. Sợ là không giúp được gì, nhưng ít ra cũng phải nói rõ lập trường của bọn họ.

Cũng biết là mọi thứ sẽ như thế nên Hứa Mạch lắc đầu một cái, đứng dậy: "Tôi đưa mọi người qua đó."

Trong bệnh viện, nhìn thấy Chu Đáo và Chu Tuyền chạy tới, biểu cảm của Chu Lăng rất lạnh nhạt, giọng nói lạnh lẽo đến mức có thể đóng băng người khác: "Bà nội nói không muốn gặp các người."

Chu Đáo và Chu Tuyền đỏ mặt, không dám tin trừng lớn mắt: "Làm sao có thể?"

"Tôi nghĩ những lời này hai người nên tự hỏi mình mới đúng." Chu Lăng hít sâu một hơi, cổ hết sức khắc chế quả đấm trong tay, "Làm sao Lý Mộng tìm được chỗ của bà nội, các người không biết sao? Đừng nói với tôi là chuyện này hai người không nhúng tay vào. Rốt cục bà nội bị ai hại chết, trong lòng mọi người đều biết rõ, không cần phải che che giấu giấu."

"Hỗn lão! Chu Lăng, con có ý gì? Cảm thấy ba và Chu Tuyền hại chết bà nội con sao? Người nói như vậy mà cũng dám nói sao?" Nghe Chu Lăng chỉ trích, Chu Đáo tức giận quát.

"Có cái gì mà không thể tưởng tượng nổi? Dù có không thể tin được thì cũng chỉ có người ba như ông không tin được thôi, không phải sao? Vì sao bà nội lại dọn ra khỏi Nhà họ Chu? Chẳng lẽ không phải bởi vì đứa người con bất hiếu này sao? Vì sao bà nội lại qua đời? Ngoại trừ đứa con bất hiếu còn có thằng cháu bất hiếu nữa..." Chu Lăng còn chưa nói hết thì Chu Đáo đã vung tay lên.

Nhưng Chu Lăng không có ý định đứng im chịu đòn mà chống trả lại Chu Đáo, bắt được cánh tay Chu Đáo. Cúi đầu xuống, Chu Lăng lạnh lùng nhìn Chu Đáo: "Ba, tôi không hy vọng ông tiếp tục khiêu chiến sự chịu đựng của tôi. Nếu quả thật chọc giận tôi thì tôi không biết mình sẽ làm ra chuyện gì đâu."

"Mày đang uy hiếp tao sao?" Chu Đáo muốn rút tay ra khỏi tay Chu Lăng nhưng mà vùng vẫy nhiều lần vẫn không thể được nên xanh mặt trừng mắt nhìn Chu Lăng, Chu Đáo nghiêng răng nghiêng lợi mắng, "Đứa con bất hiếu! Súc sinh!"

"Tôi bất hiếu là học ba ngài đó. Về phần súc sinh, không bằng hỏi thử nếu tôi súc sinh thì người ba như ông rốt cuộc là thứ gì." Hất tay Chu Đáo ra, Chu Lăng xoay người, "Nếu như các người biết điều thì mau chóng rời khỏi bệnh viện đi. Bà nội đã nói, hậu sự của bà ấy do tôi làm, không cần mấy người giúp."

Không có ai biết cảm giác của Chu Lăng lúc đang mơ ngủ đột nhiên bị tiếng chuông điện thoại đánh thức là gì. Người trong điện thoại nói cho anh biết, bà nội Chu không qua khỏi, kêu anh nhanh chóng tới bệnh viện gặp bà nội lần cuối, bà nội Chu luôn miệng gọi tên anh...

Chu Lăng bị kinh hoàng lúng túng, vượt nhiều cái đèn đỏ đến được bệnh viện thì nhìn thấy bà nội Chu đang hấp hối.

Hoàn toàn không dám tưởng tượng hình ảnh này cứ hiện ra trước mắt anh như vậy, Chu Lăng vốn cho là bà nội sẽ sống lâu trăm tuổi, có thể tận mắt nhìn anh kết hôn sinh con. Nhưng mà ông trời lại đùa giỡn với anh thêm lần nữa, đối với anh mẹ đột nhiên qua đời đã rất tàn nhẫn rồi, đó chính là một ngày tăm tối không thấy mặt trời.

Biết được từ miệng quản gia chăm sóc bà nội, tối hôm qua Lý Mộng đi tìm bà, cãi vã giống như người điên vậy, lúc ấy cô ta đã khiến bà nội Chu tức giận không nhẹ. Đợi đến ban đêm, tình trạng cơ thể của bà bất chợt trở nên kém đi, cả người rơi vào hôn mê. Mặc dù nhanh chóng đưa tới bệnh viện cứu chữa nhưng vẫn không thể xuất hiện kỳ tích.

Chờ đến khi Chu Đáo và Chu Tuyền chạy tới thì Chu Lăng gần như bùng nổ. Nhưng anh không muốn ra tay bên ngoài phòng bệnh của bà nội. Ít nhất phải chờ tới khi bà nội được an táng xong thì anh sẽ tính sổ với Chu Đáo và Chu Tuyền thật tốt.

"Mày nói do một tay mày tổ chức, từ khi nào mà mọi chuyện đều do mày quản rồi hả? Rốt cuộc bà nội mày có nói như vậy hay không ai mà biết? Chỉ với một câu nói của mày mà đã muốn gạt bỏ sự tồn tại của đứa con trai như tao sao? Tao là con trai ruột duy nhất của bà nội mày! Coi thể nào cũng không tới phiên mày cướp đạo hiếu." Chu Lăng quá liều lĩnh, Con tức của Chu Đáo xông lên. Bất chấp tất cả, không cần biết đúng sai, liền muốn đẩy Chu Lăng ra xông vào phòng bệnh.

Chu Lăng chặn ở cửa, như cây Bách Tùng cao vút, không cho Chu Đáo cơ hội xông vào cửa.

"Chu Tuyền, kéo nó ra!" Nếu ra tay với Chu Lăng thì Chu Đáo tự nhận không phải là đối thủ. Nhưng không sao ông còn có Chu Tuyền nữa.

"Anh, xin lỗi." Dĩ nhiên Chu Tuyền rất vui lòng. Anh đã sớm nhìn Chu Lăng không lọt mắt rồi, nếu không phải vì ngại Chu Đáo có thể sẽ tức giận thì không chừng anh đã mâu thuẫn với Chu Lăng không biết bao nhiêu lần rồi.

"Ồ, muốn đánh nhau à? Xem ra chúng ta tới thật đúng lúc. Đánh đi đánh đi, là một đấu một hay là đánh hội đồng?" Giọng của Tần Nam bỗng nhiên vang lên, ba cha con Nhà họ Chu đồng loạt nhìn qua thì phát hiện chẳng những là Tần Nam, Cố Nhiên, Hứa Mạch còn có Lâm Du cũng tới.

"Tiểu Du?" Những người khác thì Chu Tuyền sẽ không để ý. Nhưng còn Lâm Du thì anh không thể phớt lờ được. Dù trong lòng của anh đang nghĩ đủ mọi cách để đoạt lại Bắc Dương từ tay Lâm Du nhưng anh chưa bao giờ muốn tổn thương Lâm Du. Ít nhất đến tận bây giờ còn chưa tới mức độ tổn thương cô.

Không để ý đến Chu Tuyền đang gào thét, Lâm Du trực tiếp đi tới trước mặt Chu Lăng: "Không sao chứ? Chúng tôi tới xem thử coi có thể giúp được gì không."

Nhìn thật sâu vào mắt Lâm Du, Chu Lăng lại nhìn qua ba người Hứa Mạch, nhếch mép một cái nở nụ cười gượng gạo: "Tới thật đúng lúc, quả thật tôi rất cần giúp đỡ."

"Nói đi! Giúp thế nào? Không phải là muốn đánh nhau với thằng nhóc này chứ? Tính thử đi, một mình tôi cũng có thể giúp anh!" Cố Nhiên vừa nói vừa xắn tay áo lên, bộ dạng như muốn xông lên đánh Chu Tuyền.

"Thật ra thì tôi cũng không muốn dùng vũ lực để giải quyết. Nhưng mà..." Hứa Mạch vỗ vỗ tay, ở cuối hành lang có vài tên áo đen cao to lực lưỡng đi ra, "Vệ sĩ của tôi tạm thời có thể cho cậu mượn dùng mấy ngày."

"Huýt" Hoàn toàn không biết Hứa Mạch huy động vệ sĩ từ lúc nào, Tần Nam huýt sáo một cái.

"Hình như tôi đã từng gặp bọn họ." Cảnh tượng quen thuộc, vệ sĩ quen mặt, Cố Nhiên suy nghĩ một chút, vỗ tay một cái, "Nghĩ ra rồi. Lúc trước Hứa đại ca đến trường học đón Lâm Du có dẫn theo đám vệ sĩ này, lúc ấy trực tiếp chen ép đám bạn họ chúng tôi, khiến trường học nổi lên một trận gió lớn."

"Đây cũng là lần đầu tiên tôi nghe nói, còn có chuyện như vậy sao. Như thế nào vậy? Có phải cảnh tượng lúc đó rất đẹp trai không? Anh họ tôi có vừa ra sân đã bắn hào quang khắp nơi không?" Cũng không đợi Cố Nhiên trả lời, Tần Nam tự mình nâng cằm lên, "Nhất định là vậy. Mấy người bọn họ là được tuyển chọn từ hàng ngàn người, có ý tự bán mình cho anh họ tôi làm vệ sĩ. Không thể lấy một địch trăm nhưng đánh mười, tám người thì không thành vấn đề. Không biết cơ thể Chu Nhị có thể chịu được bao lâu? Năm phút hay là mười phút?"

Đây chính là ức hiếp người trần trụi! Chu Tuyền tức giận đỏ cả cổ và mặt, nhưng cũng không dám đi lên khiếu kiện. Vệ sĩ Hứa Mạch gọi tới rất chuyên nghiệp, dĩ nhiên anh không phải là đối thủ của bọn họ. từ trước đến giờ Chu Tuyền đều biết quan sát tình hình, đặc biệt là tình huống nguy hiểm địch nhiều ta ít như vậy.

Mà Chu Đáo vốn không dám công khai chống Hứa thị. Giờ phút này thấy Tần Nam và Cố Nhiên cũng ở đây thì càng không thể tranh chấp nổi. Lỡ như náo loạn quá sẽ không tốt, đồng thời đắc tội cả ba gia tộc thì Chu thị nhất định sẽ không chịu nổi.

Cuối cùng, Chu Đáo vẫn ảo não dẫn Chu Tuyền rời đi. Không dám tiếp tục tranh cãi với Chu Lăng nữa, cũng không tiếp tục khẳng khái đòi gấp bà nội Chu nữa. Hai người còn có chuyện quan trọng hơn phải làm đó là đi tìm luật sư của bà nội Chu để sửa nội dung trong di chúc.

"Cám ơn." Nhìn Chu Đáo và Chu Tuyền rời đi, Chu Lăng tránh đường ra, mở cửa phòng bệnh, "Bà nội tôi ở bên trong, bà ấy rất muốn nhìn thấy mọi người."

Lâm Du nhẹ nhàng đi vào đầu tiên. Ba người Hứa Mạch cũng đi theo sau đó, vệ sĩ thì đứng canh giữ ở ngoài cửa.

"Lúc bà nội đi rất bình thản. Bà nói kiếp này người bà có lỗi nhất chính là tôi, bởi vì không thể bảo vệ tốt mẹ tôi cũng không thể cố hết sức giúp cuộc sống của tôi trở nên tốt đẹp hơn." Chu Lăng vốn cho là sẽ không có ai để anh có thể chia sẻ tâm trạng của lúc này. Nhưng lại không ngờ rằng sau khi Lâm Du gọi điện thoại xong thì lập tức chạy tới, còn dẫn theo Hứa Mạch, Tần Nam và Cố Nhiên.

Bốn người Lâm Du không có mở miệng. Bọn họ biết Chu Lăng đang bày tỏ nỗi lòng. Họ không cần đáp lại, cũng không cần nói bất kỳ câu an ủi nào. Chu Lăng đủ kiên cường, anh không cần ai đồng tình.

"Bà nội vẫn canh cánh cái chết của mẹ tôi trong lòng, bởi vì không thể ngăn cản Chu Tuyền được đưa về Nhà họ Chu nên tự trách, áy náy. Tôi đã từng thử khuyên bà nội, nhưng từ đầu đến cuối đều không có cách thuyết phục bà. Cho tới sau này, tôi nói với bà nội tôi muốn rời khỏi Chu thị, muốn đầu tư vào giải trí Thần Thiên với một người bạn. Lúc ấy bà nội cười rất vui vẻ, không nói hai lời liền lấy tất cả tài sản ra cho tôi. Bà một mực nói rất muốn tôi đưa mọi người đến cho bà gặp, nhưng từ đầu đến cuối tôi vẫn không tìm được thời cơ thích hợp. Tôi cho là thời gian còn rất dài, cơ hội còn rất nhiều..." Nói tới đây Chu Lăng dừng lại một chút, trên mặt nở nụ cười khổ.

"Bây giờ cũng không muộn." Cuối cùng Lâm Du vẫn không thể chịu nổi, ngắt lời Chu Lăng. Đi về phía trước một bước, cung kính bái một cái, "Bà nội Chu, bà khỏe chứ, con là Lâm Du, là người bạn cùng đầu tư vào giải trí Thần Thiên với Chu Lăng. Lúc ấy là con đi tìm Chu Lăng trước, thiếu chút nữa thì bị Chu Lăng từ chối đấy!"

"Không sai! Không hề trễ chút nào." Cố Nhiên nhanh chóng phụ họa với Lâm Du, hiếm khi thấy anh tích cực được một lần. Học theo bộ dạng của Lâm Du, anh đi lên bái về phía bà nội Chu một cái, "Bà nội khỏe chứ, con là Cố Nhiên, cũng là người đã đầu tư vào giải trí Thần Thiên với Chu Lăng. Mặc dù bình thường Chu Lăng ngang ngạnh nhưng cậu ta là bạn tốt của chúng con, bạn rất thân."

"Bà nội khỏe chứ, con là Tần Nam, danh tiếng lớn hơn hai người bọn họ một chút. Nếu như bà thích xem điện ảnh, hoặc là hơi chút chú ý tới làng giải trí thì chắc biết con. Con là nghệ sĩ dưới trướng của Chu Phó tổng, cũng coi như là bạn bè của cậu ấy, có thể cùng chung hoạn nạn." Nếu là thường ngày, Tần Nam tuyệt đối không nói chuyện như vậy.

Đối với Tần Nam mà nói, đứng ngu ngốc tự giới thiệu bản thân chỉ có phụ nữ cảm tính như Lâm Du mới làm, hoặc là chỉ dành cho người có đầu óc đơn giản như Cố Nhiên mới có thể làm. Nhưng lúc này đột nhiên anh cảm thấy dù là ngu ngốc thì anh cũng phải lớn tiếng giới thiệu tên mình với bà nội Chu. Chỉ vì đây là điều mà anh thật lòng muốn nói.

Người cuối cùng mở miệng là Hứa Mạch, anh không cúi người giống ba người mà chỉ nói thật đơn giản: "Bà nội yên tâm, bên cạnh Chu Lăng không phải không có bạn bè, cũng không phải là không có ai quan tâm cậu ta. Chỉ cần cậu ấy nói thì chúng con vẫn sẽ ở bên."

"Đây là Hứa Mạch, chồng Lâm Du, là người nắm giữ Hứa thị." Hứa Mạch không nói tên mình ra nên Chu Lăng mới thay mặt anh nói. Giải thích cho bà nội hiểu, từ từ chum vãi trắng lên, "Bà nội, lai lịch của bọn họ đều rất lớn, có đúng không? Có bọn họ thì không ai có thể ức hiếp con được. Cho nên bà có thể yên nghỉ."

Tang lễ của bà nội, Chu Đáo và Chu Tuyền đều không nhúng tay vào. Bọn họ bận bịu moi di chúc từ chỗ luật sư của bà nội, hoàn toàn không rảnh để nghĩ về chuyện này.

Cũng trong lúc đó, Chu Lăng đi cùng bốn người Lâm Du, yên lặng đưa bà nội Chu đi.

Xong tang lễ, rốt cuộc di chúc của bà nội Chu cũng được công bố. Tất cả bất động sản dưới tên bà, diện tích ngoại trừ những thứ khi bà còn sống để lại cho Chu Lăng thì những cái khác đều cho Chu Đáo. Những tài sản khác đều chia đôi, Chu Lăng và Chu Đáo mỗi người một nửa, không hề thiên vị ai.

Vừa nghe thấy hai chữ "Chia đôi" thì, Chu Đáo thờ phào nhẹ nhõm. Nghĩ lại thì thấy bà còn chưa già đến hồ đồ, còn nhớ đến đứa con trai như ông. Nhưng sau khi nghe hết chi tiết toàn bộ tài sản của bà thì sắc mặt Chu Đáo tái mét.

"Không thể nào! Di sản của mẹ tôi không thể nào chỉ có chút xíu như vậy, nhất định là bị ai đó lấy mất rồi!" Chu Đáo vừa nói vừa nhìn chăm chăm vào Chu Lăng, hận không được trừng cho người anh thùng một cái lỗ.

Chu Lăng lại không để ý đến Chu Đáo đang gào thét, tự mình nói cảm ơn với luật sư xong thì ký tên mình lên đó.

Đĩ nhiên tài sản của bà nội không thể nào chỉ có nhiều đó, ngay từ lúc anh đầu tư vào giải trí Thần Thiên thì bà nội đã chuyển phần lớn tài sản qua danh nghĩa của Chu Lăng. Chờ đến khi làm di chúc, liệt kê tài sản thì tất nhiên cũng cũng chỉ còn lại có nhiều đây.

Những lời này Chu Lăng sẽ không nói cho Chu Đáo biết. Chu Đáo muốn đoán thế nào thì đoán, thích nghĩ thế nào thì nghĩ. Chu Lăng hoàn toàn không thèm để ý, cũng không có ý định để ý tới. Bà nội để lại cho anh thì anh sẽ không để cho bất cứ cướp đi, dù người đó có là cha ruột.

"Anh cả, có phải phần di chúc này có chỗ không đúng không?" Chu Lăng ký nhanh như vậy, dù là ai cũng nghi ngờ trong đó có bẫy. Mà Chu Tuyền chính là người thay Chu Đáo hỏi ra điều hoài nghi đó.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88

Edit: susublu

"Có cái gì không đúng? Là ở chỗ nào?" Ký tên xong, Chu Lăng định rời đi, nghe thấy Chu Tuyền nghi ngờ thì lên tiếng hỏi.

"Đương nhiên là số lượng tài sản thực tế của bà nội rồi." Nếu Chu Lăng muốn có ý giả bộ không biết thì Chu Tuyền cũng không muốn vòng vo nữa mà hỏi thẳng.

"Cậu biết di sản bà nội có bao nhiêu sao? Ai cho cậu định mức hay là tự cậu điều tra được?" Thấy gương mặt tính toán của Chu Tuyền, Chu Lăng cười lạnh nói.

Bị Chu Lăng hỏi nghẹn họng, Chu Tuyền lại không phục tiếp tục nói: "Đương nhiên em không biết bà nội có bao nhiêu tài sản nhưng em dám chắc tuyệt đối không chỉ có con số này!"

"Chờ khi cậu đưa ra được chứng cứ xác thực chứng minh di sản bà nội không đúng thì hãy tới thảo luận với tôi nên phân chia thế nào." Khinh thường nhìn lướt qua Chu Tuyền, Chu Lăng nghênh ngang đi ra ngoài.

Chu Tuyền tức giận đến mức tái xanh mặt, quay đầu nhìn về phía Chu Đáo: "Ba, anh cả..."

"Được rồi! Trong lòng ba biết rõ." Chu Đáo cũng rất phiền não. So với Chu Tuyền, ông mới là người nên được hưởng tài sản trực tiếp. Nhưng bây giờ tài sản của bà nội Chu không đúng, dĩ nhiên là ông được phân chia thiếu, làm sao có thể không nổi giận?

Chu Lăng không quá để ý nhiều tới Chu Đáo và Chu Tuyền đang tức giận, hiển nhiên anh có chuyện quan trọng hơn phải làm. Mà Lý Mộng cũng bị Chu Lăng tìm được dưới tình huống này.

Thấy Chu Lăng Lý Mộng không khỏi chột dạ. Cô không biết sao bà nội Chu lại bị kích thích như vậy, chẳng qua cô chỉ chạy tới tìm bà ta nói mấy câu mà thôi, nào ngờ lại chọc cho bà ta tức chết?

Nhưng mặt khác Lý Mộng lại cảm thấy cái chết của bà nội Chu thật ra không liên quan đến cô. Lúc cô đi khỏi đó bà ta vẫn còn rất tốt! Sáng sớm hôm sau mới chết, làm sao lại đổ hết tội danh lên đầu cô được? Trong này nhất định còn có nguyên nhân khác, nhất định không phải hoàn toàn tại cô.

Mang tâm trạng mâu thuẫn trộn mắt nhìn Chu Lăng, đầu tiên là Lý Mộng bắt gặp ánh mắt cúi đầu xuống, diẽnxxdafrnlequysdoon sau khi nghĩ xong liền đứng thẳng sống lưng: "Đừng nói với tôi là anh tới để khỏi binh hời tội! Tôi không liên quan gì đến chuyện này cả, anh đừng có đổ hết trách nhiệm lên đầu tôi."

"Cô đi tìm bà nội tôi nói cái gì?" Bà nội Chu nói chuyện riêng với Lý Mộng trong phòng khách, người làm chăm sóc bà nội cũng không có nghe rõ ràng nên tới bây giờ Chu Lăng mới không thể hỏi rõ.

"Có nói cái gì đâu? Chỉ tùy tiện nói chuyện phiếm thôi." Trốn tránh ánh mắt của Chu Lăng, Lý Mộng chột dạ nói.

"Nói chuyện phiếm sao? Tán gẫu một chút mà có thể khiến bà nội tôi tức chết? Lý Mộng, đừng nghĩ tất cả mọi người đều là kẻ ngu. Nhân lúc bây giờ tôi còn đứng đây nói chuyện với cô thì mau thành thật khai báo đi, đừng có khiêu chiến tới ranh giới cuối cùng của tôi." Lý Mộng trốn tránh rõ ràng như vậy sao Chu Lăng lại không nhận ra?

"Tôi... Tôi thật sự không có nói gì. Tôi chỉ nói một chút về đám hỏi giữa Nhà họ Lý và Nhà họ Chu thôi." Lý Mộng rút cổ một cái, lui về phía sau hai bước, "Không phải chỉ có anh không tình nguyện, tôi cũng không muốn gả cho anh. Lúc trước tôi nói với ba mẹ là tôi muốn gả cho anh thật ra chỉ là lời nói lúc tức giận. Tôi không hề muốn làm thông gia với Nhà họ Chu, nhưng mà chỉ cần chọc giận Nhà họ Chu thì mấy người sẽ hủy bỏ vụ làm ăn với Nhà họ Lý nên tôi cũng rất uất ức, rất khó chịu!"

"Cho nên thế nào? Chuyện này có liên quan gì tới bà nội tôi?" Chu Lăng lạnh lùng, trong giọng nói không nghe ra được tâm trạng vui giận, trời sinh anh đã lạnh lẽo tận trong xương tủy.

Lý Mộng lại lui ra xa một chút, hít sâu một hơi, run rẩy trả lời: "Tôi từ bỏ Hứa Mạch, lựa chọn thỏa hiệp. Tôi cho là làm như vậy thì ba mẹ tôi sẽ vui vẻ, sẽ tha thứ cho tôi. Nhưng khi tôi gọi điện về nói cho bọn họ biết việc mà khó khăn lắm tôi mới quyết định được thì bọn họ lại không hề để ý. Bọn họ nài tôi muốn muốn làm gì thì làm, không lấy chồng cũng không sao, gả cho ai cũng được."

Chu Lăng không nói nữa mà nhìn chằm chằm Lý Mộng. Anh không hề hứng thú với quyết định của Lý Mộng, cái anh muốn biết là rốt cuộc vì sao Lý Mộng lại đột nhiên chạy đi tìm bà nội.

"Tôi biết tất cả mọi người đều đang trách tôi, bọn họ đều cảm thấy là tôi hại chết ông nội. Có lẽ vậy... Nhưng tôi không cố ý. Ta không biết ông nội sẽ phát bệnh tim, cũng không biết ông nội sẽ thật sự chết ở bệnh viện. Bọn họ đều đổ hết tội lỗi lên đầu tôi, không để ý đến tôi, không cần tôi nữa." Lý Mộng vừa nói vừa khóc, "Tôi đã xin lỗi ba mẹ, anh cả và anh hai nhưng bọn họ đều không chịu tha thứ cho tôi. Tôi không biết nên làm sao bây giờ, điều duy nhất tôi có thể làm ngoại trừ quan hệ thông gia với Nhà họ Chu thì không còn cách nào khác!"

"Chu Tuyền kêu tôi chọn lựa giữa anh ta và anh." Nghe đến đây, Lý Mộng chợt lau nước mắt, tâm trạng trở nên kích động, "Tôi có thể lựa chọn thế nào đây? Cả hai đều không phải người tôi thích, tôi không hề muốn chọn người nào! Nhưng tôi bắt buộc phải chọn một."

"Nói điể chính." Lý Mộng nói quá nhiều, vừa dài dòng lại không thú vị, Chu Lăng không nhịn được nữa.

"Điể chính? Điể chính chính là tôi chọn anh, chọn anh đó!" Bởi vì bị Chu Lăng thúc giục nên Lý Mộng nghiêng rằng nghiêng lợi, giọng nói trở nên lớn hơn, "Chu Tuyền đã kết hôn một lần, còn ở chung với vợ trước ở bên ngoài, làm sao tôi có thể gả cho anh ta? Cho nên dù tôi có ghét anh thế nào thì tôi cũng chỉ có thể gả cho anh. Nhưng Chu Tuyền lại nói với tôi bà nội Chu sẽ không đồng ý!"

"Bà ta dựa vào cái gì mà không đồng ý? Tôi có chỗ nào không xứng với anh? Bởi vì bà ta là bà nội của anh nên coi anh là miếng thịt béo mà chê bai tôi, coi thường tôi sao? Nhà họ Chu mấy người có tư cách gì mà kén chọn với tôi? Anh là Hứa Mạch sao? Anh là người tôi yêu sao? Không phải! Tất cả đều không phải! Nếu đã không phải thì lấy đầu ra quyền soi mói tôi ba lần bốn lượt? Anh..." Lý Mộng càng nói càng nổi nóng, vẻ mặt nhăn nhó, điên cuồng.

"Đây chính là những gì mà cô đã nói với bà nội tôi?" Nghe đến đây, Chu Lăng đã hoàn toàn nắm giữ tình huống. Chuyện sau đó anh không muốn nghe nữa, cũng không cần nghe tiếp.

Đột nhiên bị Chu Lăng ngắt ngang, Lý Mộng rất mất hứng. Nhưng mà cô vẫn cố nén giận, gạt đầu một cái: "Không sai! Tôi đi chất vấn bà nội anh, dựa vào cái gì mà không cho tôi gả cho anh? Bà ta nói lý do là vì tôi không xứng với anh. Tôi nhỏ vào! Ngoại trừ Hứa Mạch ra thì không ai có tư cách..."

Một tiếng "Bốp" vang lên, Lý Mộng lại bị ngắt ngang lời một lần nữa. Kèm theo đó là bàn tay Chu Lăng hạ xuống, hung hăng cho cô một bạt tai.

"Chu Lăng! Anh dám đánh tôi? Anh là cái thá gì? Anh và bà già ma quỷ kia đều giống nhau, tất cả đều có mắt chó coi thường người khác. Không phải anh muốn nói bà nội anh chết là do bị tôi chọc tức sao? Đứng, không sai, chính là bị tôi chọc tức đến chết thì sao? Anh có thể làm gì được tôi? Giết tôi sao? Báo cảnh sát bắt tôi ư? Chu Lăng, tỉnh lại đi, đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa, anh không có cách nào bắt được tôi đâu." Không ngờ Chu Lăng sẽ động thủ đánh mình, Lý Mộng lại nguyên rủa chửi bới, gương mặt múa vuốt, giọng điệu ác độc.

Nhìn thấy sắc mặt Chu Lăng càng lúc càng lạnh thì Lý Mộng chỉ cảm thấy khí thế của mình bắt chợt dâng lên mười phần, tiếp tục nói hết sức cay nghiệt: "Bà nội anh đáng chết! Coi như lần này bà ta không bị tức chết thì lần sau cũng sẽ bị tôi hành hạ đến chết. Chỉ cần tôi ở Nhà họ Chu một ngày thì sẽ không để cho bà ta được sống yên. Tôi muốn cho mấy người dám xem thường tôi, nhìn tôi chường mắt đều phải hối hận, tôi..."

Thấy cổ bị bốp thì sắc mặt đắc ý của Lý Mộng liền biến mất như thủy triều rút, mặt đầy vẻ kinh hoàng. Chu Lăng muốn giết cô sao? Anh ta...

Trơ mắt nhìn sắc mặt Lý Mộng xanh mét, khó thở muốn gãy giữa nhưng lại không thể làm gì, vẻ âm u trong mắt Chu Lăng càng lúc càng đậm khiến cho người ta sợ hãi như nhìn thấy ác quỷ.

Cuối cùng là do tiếng chuông điện thoại thanh thúy cứu Lý Mộng.

Bàn tay bốp cổ Lý Mộng vẫn không nói lời, Chu Lăng rút điện thoại từ trong túi quần ra, vốn dự định trực tiếp nhấn tắt nhưng lại vô tình liếc thấy tên trên điện thoại.

Là Lâm Du. Anh dừng một chút nhưng vẫn nghe điện thoại.

"Chu Lăng, anh đang ở đâu? Không còn việc gì nữa thì tới công ty làm việc đi, có rất nhiều chuyện đang chờ anh xử lý." Không muốn Chu Lăng trốn ở nhà bị thương một mình nên Lâm Du vẫn quyết định kéo anh về công ty, sử dụng công nhân để xóa bỏ bị thương. Ít nhất còn có việc làm để dời lực chú ý của anh.

Quả nhiên Chu Lăng yên lặng không nói gì, ngược lại là Lý Mộng, rốt cuộc cô cũng thở hắt ra, giống như bắt được đồng rơm cứu mạng, khàn giọng hô: "Cứu..."

Lý Mộng vừa hô lên lực tay của Chu Lăng vừa mới buông lỏng lại tăng thêm sức. Ánh mắt ác liệt nhìn qua giống như chỉ một phút sau sẽ đục thủng một lỗ trên người Lý Mộng.

"Sao? Chu Lăng, anh ở đâu? Có chuyện gì xảy ra sao?" Hình như là giọng phụ nữ kêu cứu? Lâm Du kinh ngạc nhìn số điện thoại, xác nhận là gọi cho Chu Lăng không sai thì mới tiếp tục áp sát vào lỗ tai.

"Tôi đây, không có việc gì." Mặc dù Chu Lăng mở miệng nhưng giọng nói cực kỳ cứng rắn, cho dù là qua điện thoại thì cũng có thể nghe ra được.

"Anh có chắc chắn là không sao không? Có cần tôi và Hứa Mạch đi qua giúp anh một chút không?" Nghe thấy Chu Lăng trả lời cứng nhắc, Lâm Du càng nghi ngờ.

"Không cần. Tôi lập tức đến công ty ngay." Nhanh chóng cúp điện thoại, Chu Lăng vẫn nhìn Lý Mộng như nhìn người chết, "Đừng để cho tôi có cơ hội gặp được cô thêm lần nữa. Lần sau tôi sẽ không nương tay."

Để lại câu uy hiếp kinh người, Chu Lăng thu tay về cũng không quay đầu lại mà sải bước rời khỏi Nhà họ Chu.

Lý Mộng như con rối tê liệt ngồi trên mặt đất, bị dọa sợ đến mức cả người run lên, lệ rơi đầy mặt. Cô có thể nhận ra Chu Lăng nói thật. Nếu như lần sau thì Chu Lăng nhất định sẽ không bỏ qua cho cô! Thật là đáng sợ... Cô không muốn gả cho Chu Lăng, chết cũng không muốn!

Phim mới của Tần Nam đã được đăng lên báo nên sáng sớm đã rời khỏi thành phố D. Giải trí Thần Thiên vẫn do Lâm Du và Cố Nhiên trấn giữ cho nên khi Chu Lăng tới công ty thì người nghênh đón anh cũng chỉ có Lâm Du và Cố Nhiên. Nhưng đối với Chu Lăng mà nói thì đã đủ rồi.

Thấy Chu Lăng đi làm lại, Lâm Du và Cố Nhiên cũng không nhiều lời mà cả hai đều giao công việc cho anh như mọi lần rồi mỗi người tự đi làm việc riêng của mình.

Ngồi ở trong văn phòng rộng rãi sáng ngời, Chu Lăng không biểu cảm mở tài liệu ra, cẩn thận kiểm tra số lượng vốn. Lúc đầu tư giải trí Thần Thiên, anh chưa hề nghĩ tới sẽ có một ngày nơi này trở thành nơi làm việc lâu dài của mình. Anh đã từng nghĩ rằng mục tiêu lớn nhất của anh là Chu thị. Nhưng thì ra hôm nay anh mới phát hiện, chỉ có Thần Thiên mới có thể làm anh thỏa mãn.

Chu Lăng chậm rãi điều chỉnh tâm trạng bị thương. Hứa Mạch và Lâm Du cũng đã bắt tay vào chuẩn bị thọ yến cho Hứa Chấn Thiên. Lúc thật sự chuẩn bị mới biết có quá nhiều thứ cần phải chuẩn bị. Nhưng đối với Lâm Du thì nó đơn giản hơn so với cô tưởng tượng rất nhiều.

Cũng có lẽ là bởi vì có Hứa Mạch ở bên cạnh giúp! Rất nhiều chuyện cô vừa nghĩ đến là một phút sau Hứa Mạch đã giúp cô hoàn thành. Mà có vài chuyện cô không nghĩ tới thì Hứa Mạch lại nhắc nhở cô kịp lúc. Chờ đến lúc bữa tiệc chuẩn bị gần đầy đủ thì Lâm Du lại suy ngẫm, dienxfaffillequysdoon không thể không thừa nhận bất cứ lúc nào, bất cứ nơi nào Hứa Mạch cũng đều là bùa hộ mạng của cô.

Bởi vì đã sớm biết thọ yến lần này sẽ do Hứa Mạch và Lâm Du chuẩn bị nên Hứa Chấn Thiên hoàn toàn không có yêu cầu gì hà khắc, ngay cả ánh mắt kén chọn cũng không.

Nhưng điều làm Hứa Chấn Thiên kinh ngạc chính là Lâm Du và Hứa Mạch sắp xếp mọi thứ rất tốt, vừa lòng đẹp ý ngoài dự liệu của ông. Ngay cả lúc trước Tần Khả Tâm làm cũng không được như vậy. Mà hôm nay Hứa Chấn Thiên lại nhíu mày lên, mặt đầy kiêu ngạo khen ngợi Hứa Mạch và Lâm Du đến tận mây xanh.

Tất cả mọi người đều biết, Hứa Chấn Thiên rất thích đứa cháu Hứa Mạch này nên vì vậy cũng rất thương yêu đứa cháu dâu Lâm Du. Tuy nhiên cô thật sự tự mình chuẩn bị thọ yến, lúc nghe thấy Hứa Chấn Thiên khen ngợi thì mọi người cũng đều thư thái. Hứa Mạch và Lâm Du quả thật rất ưu tú, lại cực kỳ hiếu thảo, sao lại không được trường bối thích cơ chứ?

Đại thọ của Hứa Chấn Thiên, tất nhiên Nhà họ Chu cũng sẽ tham gia. Chu Đáo và Chu Tuyền đều đến, ngược lại không thấy bóng dáng Lý Mộng đâu. Nhưng so với Chu Lăng, cha con Chu Đáo được đối xử có chút khác biệt.

Chu Lăng cùng đến với Cố Nhiên. Hai người từ công ty chạy thẳng tới đây, sau khi đến nơi thì liền đi gặp Hứa Chấn Thiên. Sau đó liền đứng bên cạnh chủ nhà. Kiểu đối xử như vậy chính là sự công nhận lớn nhất, người khác muốn tới gần mà không tới gần được.

Dĩ nhiên, Chu Lăng và Cố Nhiên sẽ không thật sự giúp đỡ tiếp khách. Hai người không phải người Nhà họ Hứa, nhiều lắm là xã giao với khách khứa nhiều hơn một chút thôi.

"Tôi luôn cảm thấy đây là bữa tiệc mệt mỏi nhất mà tôi từng tham gia." Cố Nhiên là người thích lười biếng. Lúc trước mỗi lần có tiệc tùng nếu tránh được thì anh sẽ tránh, còn nếu không tránh được bắt buộc phải tham dự thì cũng sẽ lạng lະ tìm một góc nào đó không có ai để tự giết thời gian. Muốn anh khách sáo xã giao thì còn khó hơn là đòi mạng anh.

"Sớm muộn gì cũng phải thích ứng, quen rồi thì sẽ có thể." So với Cố Nhiên, tất nhiên Chu Lăng thành thạo hơn. Từ rất sớm về trước, anh đã coi mình là gia chủ Chu thị tương lai, dù là thể nào thì đều phải tạo dựng mối quan hệ.

"Nhưng vì không quen mới nhìn không được mà than phiền! Có lúc tôi thật sự rất hâm mộ những người có anh trai làm chỗ dựa. Ví dụ như Hứa Hoán. Chỉ cần cậu ta muốn là hoàn toàn có thể vùng tiền, muốn chơi thể nào thì chơi thể đó." Bất đắc dĩ hơn Cố Nhiên là con một, đừng nói anh trai, ngay cả em trai để chia sẻ gánh nặng cũng không có.

"Ngược lại tôi thà rằng trong nhà không có anh em." Mắt nhìn liếc qua Chu Tuyền đang đi về phía mình, sắc mặt Chu Lăng trở nên lạnh lẽo, giọng nói uy nghiêm.

Nhìn theo ánh mắt của Chu Lăng, Cố Nhiên cũng nghiêm túc lại: "Tại sao lại là tên đó? Không phải thật sự muốn đánh nhau chứ?"

Với công phu nói chuyện, Chu Tuyền chạy tới bên cạnh. Nhìn Chu Lăng rồi nở nụ cười tự tin: "Anh, lâu rồi anh không về nhà nên em muốn tới nói với

anh một tiếng, em sắp kết hôn rồi, với Lý Mộng."

"Chúc mừng." Chu Lăng nhìn Chu Tuyền, anh cười ngoài miệng nhưng trong không cười, ngược lại thật không ngờ cậu ta lại muốn chết nhanh như vậy.

"Còn phải cảm ơn anh hai đã nhường." Cười được Lý Mộng, có thể lấy được sự ủng hộ của Lý thị. Chu Tuyền vô cùng mong đợi đến một ngày nhìn thấy cảnh tượng anh giẫm nát Chu Lăng ở dưới chân.

"Vương bát khán lục đậu**", quả thật cần phải đốt pháo ăn mừng." Cố Nhiên bĩu môi một cái, rất coi thường vẻ mặt tiểu nhân đắc chí của Chu Tuyền lúc này. Anh không tin cười được Lý Mộng sẽ là chuyện tốt, thật sự cho rằng Chu thị với Lý thị liên thủ sẽ trở thành thiên hạ vô địch sao? Sao không nhìn thử xem bên cạnh Chu Lăng còn có Hứa Mạch đấy!

** Vương bát khán lục đậu: Rùa nhìn hạt đậu xanh, ý chỉ hai người tâm đầu ý hợp nhìn thấy nhau, vì mắt rùa cũng tròn tròn, lại có viền màu xanh giống hạt đậu

"Anh..." Bị Cố Nhiên châm chọc nên nổi giận, Chu Tuyền hơi biến sắc, trừng mắt nhìn anh.

"Nhìn cái gì? Chẳng lẽ tôi thả dây đốt pháo còn phải đi xin phép cậu sao? Thật là buồn cười." Cố Nhiên không thối lui trọn mắt nhìn trở về, khí thế rất phách lối.

"Học trưởng, Cố Nhiên, chị dâu kêu tôi đến gọi mọi người đến ăn bánh ngọt." Người lên tiếng là Diệp Di Nhiên, là cháu ngoại gái duy nhất của Nhà họ Hứa. Bởi vì Hứa Mạch và Lâm Du đều bận rộn tiếp khách nên cô liền bị đẩy ra ngoài.

"Là chị Di Nhiên! Đã lâu không gặp, đẹp lên không ít nha!" Thấy Diệp Di Nhiên, Cố Nhiên lại nở nụ cười quen thuộc. Bởi vì có quan hệ tốt với Hứa Hoán nên anh cũng đã sớm quen biết Diệp Di Nhiên, không coi là quá thân nhưng cũng không xa lánh.

"Chị còn tưởng là mình vẫn luôn rất đẹp. Không ngờ trong mắt cậu chị lại đẹp lên từ từ." Diệp Di Nhiên rất đẹp, cả người đều lộ ra vẻ đẹp cổ điển, phóng khoáng cười với Cố Nhiên, quay đầu lại vươn tay ra với Chu Lăng, "Học trưởng, đã lâu không gặp."

----- susubluu ~ diendanlequydon -----

Chu Lăng đã biết thân phận Diệp Di Nhiên. Nhưng lúc này gặp mặt ở đây thì vẫn thấy hơi ngoài ý muốn. Gật đầu một cái, lễ phép bắt tay Diệp Di Nhiên: "Đã lâu không gặp."

"Cũng may học trưởng không có khen em đẹp. Nếu không, em sẽ âm thầm ngồi khóc mất." Với dáng ngoài không tương xứng, là Diệp Di Nhiên có tới ba tính cách. Dĩ dóm cười với Chu Lăng, Diệp Di Nhiên còn khoa trương nói, "Vừa về nước đã gặp được học trưởng, thật là vinh hạnh."

"Chị Di Nhiên, chị biết Chu Lăng sao?" Cố Nhiên vẫn đang nhẩn nại đứng bên cạnh nghe thật lâu rồi vẫn nhảy vào hòng người khác hỏi.

"Ừ. Chị biết học trưởng lúc còn du học ở nước ngoài, tình cảm cũng coi như không tệ." Nói đến với Chu Lăng, nụ cười trên mặt Diệp Di Nhiên lại tươi hơn, dáng vẻ thần thần bí bí.

"Tình cảm không tệ..." Ánh mắt trêu ghẹo nhìn Diệp Di Nhiên và Chu Lăng, Cố Nhiên nhiều chuyện cảm khái, "Thật sự khó mà tưởng tượng được bộ dáng tình cảm không tệ của Chu Phó tổng chúng ta với nữ sinh, nhất định là rất mờ ám."

"Có mờ ám cũng không nói cho cậu biết." Không chút khách sáo liếc nhìn Cố Nhiên, Diệp Di Nhiên vừa nói vừa đi lên phía trước khoác cánh tay Chu Lăng, "Học trưởng, em vừa trở về, tối nay không có bạn nhảy. Nhờ cậy anh làm người Sứ Giả Hộ Hoa cho em, coi như dựa vào anh hết."

Cố Nhiên đứng tại chỗ kinh ngạc há to miệng. Thật sự tình cảm không tệ sao? Anh còn tưởng rằng Diệp Di Nhiên nói đùa đấy! Nếu tình cảm không tệ thì vừa rồi làm gì phải đứng đắn nói chuyện khách sáo? Lễ phép bắt tay làm cái gì, Cố Nhiên hoàn toàn không tưởng tượng ra cảnh tượng anh với Diệp Di Nhiên như vậy sẽ tức cười thế nào.

So với Cố Nhiên đang kinh ngạc thì Chu Tuyền hoàn toàn bị coi như không khí. Anh chưa từng thấy Chu Lăng có bạn là nữ giới, càng chưa từng nghĩ Chu Lăng sẽ quen biết Diệp Di Nhiên, hơn nữa quan hệ còn thân mật như vậy.

Diệp Di Nhiên, Đại tiểu thư Nhà họ Diệp, Chu Tuyền cũng biết. Vì Diệp Di Nhiên mà đây là lần đầu tiên Chu Tuyền biết thế nào làm xấu hổ ngược ngừng, hiểu được thế nào là muốn mà không được. Không sai, Diệp Di Nhiên chính là mối tình đầu lúc Chu Tuyền còn niên thiếu, thậm chí cô tới năm năm.

Chu Tuyền chưa bao giờ nghĩ rằng anh và Diệp Di Nhiên sẽ gặp lại nhau trong hoàn cảnh này. Diệp Di Nhiên thật sự như không hề quen biết anh, trực tiếp coi anh như không khí. Cùng lúc đó, nụ cười chân thành của Diệp Di Nhiên lại dành cho Chu Lăng, cô thân mật với Chu Lăng không chút e ngại. Làm sao có thể? Làm sao có thể?

"Lâm Du, cô biết không? Chị Di Nhiên và Chu Lăng có vấn đề." Lâm Du và Hứa Mạch vừa mới tiếp chuyện với vị khách cuối cùng xong thì liền thấy Cố Nhiên hào hứng chạy tới nói với cô một câu như vậy.

"Sao?" Lâm Du kinh ngạc nhìn theo hướng Cố Nhiên chỉ, chỉ thấy Diệp Di Nhiên và Chu Lăng ngồi trên ghế sofa, thẳng thắn nói chuyện, trông có vẻ rất thân thiện.

"Có vấn đề gì?" Người hỏi là Hứa Mạch. Diệp Di Nhiên là em họ anh, hôm nay mới vừa trở về nước. Kêu cô đi giúp anh chiêu đãi Chu Lăng và Cố Nhiên, đây là ý của anh.

"Hai người bọn họ quen biết nhau từ trước, còn là học trường và học muội. Thần bí hơn là chị Di Nhiên còn chủ động ôm cánh tay Chu Lăng, kêu Chu Lăng làm bạn nhảy với mình nữa. Sau đó Chu Lăng cũng không từ chối, mặc cho chị ấy kéo qua bên ngồi. Còn nữa còn nữa, diện*đafn;lle#quys^d0n Chu Lăng thích ăn bánh ngọt từ lúc nào vậy? Chị ấy vừa mới đưa cho cậu ta, cậu ta cũng ăn đó. Chân mày cũng không được nhíu lấy một cái. Có vấn đề, tuyệt đối có vấn đề!" Thật giống như đã phát hiện ra bí mật lớn động trời nào đó, Cố Nhiên càng nói càng hưng phấn, còn khoa tay múa chân nữa.

Nếu quả thật như vậy thì chắc chắn có vấn đề. Lâm Du và Hứa Mạch nhìn nhau một cái trao đổi ánh mắt với nhau.

Thấy Lâm Du và Hứa Mạch đi theo Cố Nhiên tới đây, Diệp Di Nhiên lắc đầu một cái: "Biết ngay là Cố Nhiên sẽ đề lộ tin tức, thật là không thể nhờ được cái gì."

"Chị Di Nhiên, chuyện này không thể trách em? Là chị tự mình kéo Chu Lăng đến đây ngồi. Nhiều người đi qua đi lại như vậy, ai mà không nhìn thấy hai người chứ?" Cố Nhiên nhún vai, nói xong còn vẫy Hứa Hoán đang đứng cách đó không xa. Cả đêm hôm nay anh còn chưa nói với Hứa Hoán câu nào. Lúc này thấy Hứa Hoán nhân rồi, liền vội vàng kéo Hứa Hoán sang đây xem trò vui.

"Thế nào?" Cố Nhiên không giấu được háo hức, vừa thấy bộ dáng đó thì Hứa Hoán liền biết bên này nhất định có chuyện náo nhiệt để xem.

"Cậu có anh rể họ rồi." Cố Nhiên đến gần tai Hứa Hoán, nhỏ giọng lầm bầm nói.

Anh rể họ sao? Hứa Hoán ngẩn người, nhìn về phía Chu Lăng: "Chị họ, bạn trai chị hả?"

"Không phải!" Tức giận trừng mắt nhìn Cố Nhiên một cái, Diệp Di Nhiên không vui giải thích, "Tạm thời chỉ là học trường."

Tạm thời... Ngay cả Cố Nhiên cũng nghe được hàm ý, những người khác thì khỏi phải bàn, họ không thể không nghe ra. Nhưng mà so với Hứa Mạch, Lâm Du, Hứa Hoán, và Cố Nhiên điều có biểu hiện rõ ràng: "Ồ..."

"Ồ cái gì? Đi qua một bên chơi với Hứa Hoán đi." Bởi vì từ nhỏ đã quen Cố Nhiên nên trong mắt Diệp Di Nhiên, Cố Nhiên và Hứa Hoán đều giống nhau, đều là em trai, đều không hề khách sáo khiển trách.

"Chị Di Nhiên, chị hung dữ như vậy sẽ không ai thêm lấy. Hơn nữa còn hung dữ trước mặt học trường của chị nữa, không được tốt lắm!" Chỉ về phía Chu Lăng rồi bĩu môi, Cố Nhiên nói xong liền trốn sau lưng Hứa Hoán, sợ bị Diệp Di Nhiên tóm lại đánh. Khi còn bé anh cũng không ít lần bị Diệp Di Nhiên đánh, bây giờ nhớ lại vẫn còn thấy mới mẻ.

"Hung dữ? Làm sao có thể? Chị cậu được công nhận là dịu dàng động lòng người, thân thiện, khéo léo, phóng khoáng." Diệp Di Nhiên vừa nói vừa liếc trộm Chu Lăng, quan sát tỉ mỉ sắc mặt Chu Lăng.

"Phụt..." Cố Nhiên bật cười. Phàm là người quen biết Diệp Di Nhiên thì đều không thể liên hệ với Diệp Di Nhiên được?

"Anh họ, anh không cảm thấy đây là lúc mình cần phải phát huy tình cảm anh em một chút để giúp giải quyết hai người không hài hòa này sao?" Vốn dĩ Diệp Di Nhiên có thể tự mình giải quyết nhưng không lại không thể làm vì Chu Lăng đang ngồi bên cạnh mình. Suy nghĩ một chút, cô vẫn quyết định giữ hình tượng cho mình.

"Hứa Hoán, đuổi Cố Nhiên đi." Nếu như liên quan đến sự nghiệp theo đuổi chồng của Diệp Di Nhiên thì Hứa Mạch quả thật sẽ không ngồi yên không để ý. So với những người đàn ông không quen biết khác thì giao Diệp Di Nhiên cho Chu Lăng chính là lựa chọn tốt nhất.

"Không được không được. Tôi bảo đảm không nói câu nào nữa, mấy người không nên đuổi tôi đi." Giả bộ đáng thương nhìn Hứa Mạch rồi lại nhìn Lâm Du một cái, quả nhiên Cố Nhiên phát ra tín hiệu cầu cứu, "Lâm Du, chúng ta là một phe."

Đột nhiên bị Cố Nhiên đẩy ra, Lâm Du đứng đắn gặt đầu: "Đứng trên lập trường của giải trí Thần Thiên, cậu, tôi, còn có Chu Lăng đều là một phe."

"Nhưng đứng trên lập trường Nhà họ Hứa, anh họ, chị dâu đều cùng phe với chị. Cho nên Cố Nhiên, nếu cậu còn chọc chị tức giận nữa thì tự gánh lấy hậu quả đi." Thấy Cố Nhiên kéo Lâm Du ra, Diệp Di Nhiên hơi nhếch miệng. Cho rằng cô không biết bây giờ anh họ là nô lệ của vợ sao? Cô đã nghe ngóng trước tình hình chiến trường rồi mới trở về đây. Cô đã quyết định sẽ lấy lòng Lâm Du rồi.

Chị Di Nhiên, bại lộ rồi! Tự gánh lấy hậu quả cái gì, người vốn dĩ không dịu dàng hiền lành thì mở miệng ra là sẽ uy hiếp? Âm thầm nhìn Chu Lăng, Cố Nhiên vẫn quyết định tạm thời giữ yên lặng là tốt nhất. Đối đầu với chị ấy thì quả thật anh không có phần thắng mà sẽ bị ăn đòn.

Sau đó bầu không khí cũng từ từ hòa hợp. Diệp Di Nhiên là người rất biết xoa dịu không khí, dù là Chu Lăng hay Lâm Du, cô đều có chăm sóc được. Dĩ nhiên, người thông minh đều có thể nhìn ra tâm tư của cô đặt trên người Chu Lăng nhiều hơn.

So ra thì thái độ của Chu Lăng cũng làm cho người ta khó hiểu. So với vẻ lạnh lùng thường ngày thì thái độ của anh đối với Diệp Di Nhiên tuyệt đối khác biệt. Nhưng có thể nói là thích chưa? Nhìn cách Hứa Mạch đối xử với Lâm Du, cách Cố Nhiên đối xử với Triệu Tuyết Nhi, cho dù là người độc thân thì Hứa Hoán vẫn cảm thấy đoạn tình cảm này của chị họ sẽ rất trắc trở.

"Ai da, hình như Chu Tuyền luôn nhìn về phía này? Đang nhìn ai vậy?" Trong lúc vô tình phát hiện Chu Tuyền khác thường, Cố Nhiên đẩy Hứa Hoán.

"Không biết." Hứa Hoán đã thấy Chu Tuyền nhìn về phía này từ trước rồi nhưng lại không để ý. Không phải nhìn Lâm Du thì chính là nhìn Chu Lăng, với tâm kế, thủ đoạn của Chu Tuyền còn có thể gây ra chuyện gì chứ?

"Sao lại cảm thấy ánh mắt của tên đó rất quái dị?" Cố Nhiên không thể không nhìn Chu Tuyền, nhưng lúc này về mặt Chu Tuyền nhìn thế nào cũng thấy khác lạ.

"Anh ta đang nhìn Di Nhiên." Lâm Du đưa ra phán đoán chắc nịch. Cũng nhờ Cố Nhiên nhắc tới nên Lâm Du mới nhớ ra hình như mối tình đầu của Chu Tuyền hình là Diệp Di Nhiên.

"Há? Nhìn em?" Diệp Di Nhiên sững sờ, "Em không biết anh ta! Anh ta là ai?"

"Một người không quan trọng." Trong số những người ngồi đây thì chỉ có Chu Lăng là từ đầu đến cuối đều không nhìn về Chu Tuyền.

"A, vậy thì không cần quan tâm đến hắn ta nữa." Chu Lăng nói không quan trọng thì dĩ nhiên Diệp Di Nhiên cũng không thấy quan trọng. Không có bất kỳ dị nghị nào, lòng hiếu kỳ của cô cũng giảm xuống.

Quả thật không quan trọng. Lâm Du bĩu môi một cái, không nói thêm nữa.

Ngược lại Hứa Mạch nghiêng đầu nhìn Chu Tuyền hai lần rồi suy nghĩ một lát. Anh chưa từng nghe qua Chu Tuyền quen Di Nhiên nhưng Tiểu Du lại khẳng định như vậy thì hình như có chuyện gì đã xảy ra?

Bữa tiệc kết thúc, Diệp Di Nhiên về theo trường bồi Nhà họ Diệp, Chu Lăng tự lái xe về một mình.

Thấy Diệp Di Nhiên không ngừng nhìn về phía Chu Lăng thì Lâm Du khẽ thở dài một cái, bỗng nhiên nở nụ cười.

"Thế nào?" Cho xe chạy, Hứa Mạch liền hỏi.

"Di Nhiên thích Chu Lăng, không có gì đáng ngờ sao?" Lâm Du không trả lời Hứa Mạch ngay mà hỏi ngược lại.

"Trước mắt thì có lẽ là vậy. Mặc dù Di Nhiên có ba tính cách nhưng lại không phải là người quá tích cực chủ động. Đối xử với Chu Lăng quả thật con bé rất chăm chỉ, cũng rất cố gắng." Mặc dù Diệp Di Nhiên không chắc chắn nhưng Hứa Mạch hoàn toàn có thể kết luận, Diệp Di Nhiên quả thật thích Chu Lăng, hơn nữa còn thích rất sâu đậm.

"Vậy nếu như em nói cho anh biết Di Nhiên là mối tình đầu của Chu Tuyền, hơn nữa còn thích tới năm năm thì anh cảm thấy thế nào?" Lâm Du có chút há hê, cười nói.

Hứa Mạch sững sốt một chút, ngay sau đó liền tức cười lắc đầu một cái. Nếu quả thật trùng hợp như vậy thì đúng là vận mệnh trên người rồi. Nghe nói Chu Tuyền và Lý Mộng đã quyết định kết hôn? Nhưng mà không biết tới nay đột nhiên thấy Di Nhiên thì Chu Tuyền sẽ cảm thấy thế nào?

Cảm thấy thế nào sao? Ngoại trừ tức giận, thì vẫn chỉ có tức giận. Nếu như có thể, Chu Tuyền rất muốn kéo Diệp Di Nhiên đi, lại hung hăng đánh Chu Lăng một trận. Dựa vào cái gì mà Chu Lăng được ngồi bên cạnh Diệp Di Nhiên? Đây chính là người mà anh từng thích năm năm, vốn không nên có bất cứ quan hệ gì với Chu Lăng!

Mọi chuyện qua lâu như vậy rồi, cảm giác yêu thích năm đó đã sớm lắng đọng theo thời gian, dĩ nhiên Chu Tuyền cũng không còn yêu Diệp Di Nhiên như cũ nữa. Nhưng mà anh không thể nhìn được Diệp Di Nhiên đi với Chu Lăng. Diệp Di Nhiên có thể thích bất cứ ai, cũng có thể gả cho bất cứ ai nhưng tuyệt đối không thể là Chu Lăng. Nhìn thấy hình ảnh như vậy Chu Tuyền cũng sắp bị đè nén tới điên.

"Thời gian con và Lý Mộng kết hôn đã được quyết định, nhưng con vẫn phải dành chút thời gian đưa Lý Mộng về Nhà họ Lý một chuyến." Chu Đáo có nhận thấy Chu Tuyền khác thường, nhưng lại không muốn để ý tới.

Chuyện liên quan đến di sản của bà nội Chu, từ đầu đến cuối Chu Đáo đều thấy nghi ngờ. Ông có lý do để nghĩ rằng chuyện này do Chu Lăng động tay động chân. Nhưng với tình trạng bây giờ thì ông không có cách nào để khống chế Chu Lăng. Đúng vậy, Chu Tuyền phải kết hôn với Lý Mộng, hơn nữa còn phải nhanh chóng lấy được sự ủng hộ và tha thứ của Nhà họ Lý.

"Được, con sẽ sắp xếp." Về việc cưới Lý Mộng, trước khi đến bữa tiệc hôm nay thì Chu Tuyền vẫn còn phân chấn. Nhưng lúc này anh lại cảm thấy rất nhụt chí. Tại sao cứ mỗi lần anh cảm thấy có thể nghiền nát Chu Lăng thì mọi chuyện lại không theo ý anh. Lâm Nhất Thiên như vậy, Lý Mộng cũng như vậy, rốt cuộc ông trời còn muốn bạc đãi anh đến khi nào mới chịu bỏ qua đây?

Trở về Nhà họ Lý sao? Dĩ nhiên Lý Mộng muốn nhưng lúc trước cô không dám trở về một mình, bây giờ có Chu Tuyền khuyến khích và giục giã thì cô lại nơm nớp lo sợ cùng trở về với Chu Tuyền.

Nhưng mà sau khi trở về thì mọi chuyện cũng không tốt đẹp như Lý Mộng nghĩ. Nhà họ Lý thấy cô trở về thì cũng rất lạnh nhạt, mặc dù không đuổi thẳng nhưng ngay cả chuyện hoan nghênh tối thiểu cũng không có.

Hơn thế nữa là lúc Lý Mộng và Chu Tuyền đến thì ba mẹ Lý liền thu dọn đồ đạc đi du lịch. Cuối cùng thì anh cả Lý và anh hai Lý cũng đi làm, hai người cũng có chỗ ở ở bên ngoài nên khi biết được Lý Mộng trở lại cũng không về Nhà họ Lý nữa.

Đợi ở Nhà họ Lý hai ngày mà không được hiệu quả như mong đợi, Chu Tuyền dẫn Lý Mộng đến Lý thị. Bất kể thế nào thì anh cũng phải tranh thủ chiếm

chút lợi ích cho mình.

Anh cả Lý không từ chối gặp Lý Mộng và Chu Tuyền. Nhưng anh cũng không tỏ vẻ nhiệt tình gì. Dù Lý Mộng nói xin lỗi thế nào thì cũng không cứu được tính mạng ông nội. Đối với đứa em gái Lý Mộng này anh đã hao tốn toàn mạch kệ.

Khi Chu Tuyền nhắc tới chuyện hợp tác giữa hai nhà thì anh cả Lý cười châm chọc: "Không cần. Nhà họ Lý quyết định rút ra khỏi thành phố D. Sau này chỉ cần là dự án hợp tác với Chu thị thì Lý thị sẽ không nhận, không liên lạc với nhau thì càng tốt."

Dù thế nào cũng không ngờ thái độ của Lý thị lại kiên quyết như vậy, Chu Tuyền khẽ cắn răng, còn muốn nói thêm gì đó nhưng lại bị anh cả Lý mời ra khỏi Lý thị.

Chuyện đi đến nước này, nhìn thấy phía trước vẫn không có đường đi, nhưng cũng không thể lui được nữa. Dù thế nào thì Chu Tuyền cũng nhất định phải cưới Lý Mộng. Cùng lúc đó, anh cũng nhất định phải che dấu thái độ của Nhà họ Lý, tuyệt đối không thể để cho Chu Đáo phát hiện.

Lý Mộng vốn tưởng rằng sau khi biết được thái độ của Nhà họ Lý thì Chu Tuyền sẽ không còn muốn cưới cô nữa. Nhưng Chu Tuyền lại nói với cô hôn lễ vẫn sẽ cử hành đúng kỳ hạn. Vào lúc này Lý Mộng rất biết ơn Chu Tuyền. Cuối cùng còn không còn bị cả thể giới vứt bỏ nữa.

Hôn lễ của Lý Mộng và Chu Tuyền cũng không được long trọng như Lý Mộng nghĩ. Nhà họ Lý không tới tham dự, sắc mặt Chu Đáo rất không tốt. Cho nên với dù cô trở thành con dâu Nhà họ Chu thì địa vị cũng bị rớt xuống ngàn mét, hoàn toàn không được sự đối xử như trước kia.

Mặc dù là vậy thì Lý Mộng vẫn nhịn. Cô biết lúc đầu hai nhà dựa trên điều kiện hợp tác mới lựa chọn kết thông gia. Bây giờ không còn hợp tác nữa nhưng quan hệ thông gia lại không hủy bỏ. Nhà họ Chu đối với cô như vậy đã là rất nhân từ rồi.

Ôm ý nghĩ như vậy, Lý Mộng bắt đầu cuộc sống sau khi cưới. Không có ngọt ngào, không có ảm áp, càng không có hạnh phúc. Nhưng ít ra, đối với cô mà nói thì đã có một nơi để an thân, có một nơi để dừng chân.

Bên kia, lúc mọi người đang mong đợi nhìn chăm chú thì tình cảm giữa Chu Lăng và Diệp Di Nhiên đã thuận lợi tiến thêm một bước nữa.

Vào ngày Chu Lăng và Diệp Di Nhiên khẳng định mối quan hệ thì Hứa Mạch cũng tìm tới Chu Lăng. Hai người nói cái gì thì ngoại trừ Lâm Du nhắm mắt ngồi ở phòng làm việc kể bên để nghe thì không có ai biết.

Nhưng sau lần nói chuyện đó Hứa Mạch cũng thâm tỏ thái độ đồng ý với tình cảm của Chu Lăng và Diệp Di Nhiên. Mà thái độ của anh cũng trở thành dấu hiệu định hướng cho Nhà họ Hứa và Nhà họ Diệp.

"Em nghĩ anh sẽ nói cho Chu Lăng chuyện đó." Hứa Mạch đi tìm Chu Lăng nói chuyện, Lâm Du đã biết từ trước nhưng cô không ngờ Hứa Mạch lại không đề cập đến chuyện Chu Tuyền thâm mến Diệp Di Nhiên.

"Di Nhiên thích Chu Lăng chỉ bởi vì người đó là Chu Lăng. Vì vậy anh chỉ muốn chắc chắn Chu Lăng tiếp nhận con bé là bởi vì người đó là Di Nhiên." Ân oán giữa Chu Lăng và Chu Tuyền quá sâu, đến nỗi Hứa Mạch không hy vọng nó sẽ dính tới Diệp Di Nhiên. Chuyện gì cũng có thể chỉ có tình cảm là không thể.

"Ừ." Ý của Hứa Mạch Lâm Du cũng hiểu. Giống như việc cô nói chuyện Chu Tuyền từng thích Diệp Di Nhiên cho Hứa Mạch biết, chỉ vì người đó là Hứa Mạch. Mà đối với những người khác, bao gồm cả Chu Lăng và Diệp Di Nhiên, Lâm Du đều chưa từng nghĩ sẽ nói cho họ biết.

Hứa Mạch cười nhạt, đi qua ôm Lâm Du vào trong ngực. Mặc dù tình huống giống nhau nhưng bản chất lại khác nhau. So với anh và Tiểu Du thì Di Nhiên và Chu Lăng càng cần sự chắc chắn hơn. Nhưng chỉ cần chút tình cảm này không bắt đầu vì những nguyên nhân khác thì sau này dù có xảy ra bất cứ chuyện gì cũng có thể nói rõ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 89

Edit: susublu

Chu Đáo không ngờ Chu Lăng sẽ phản công nhanh như vậy. Bên này ông ta còn đang bận rộn dò xét số di sản bị thiếu của bà nội Chu ở khắp nơi, Chu Lăng đã được hội đồng quản trị tiến cử làm tổng giám đốc mới. Nói cách khác là ông phải nhường lại chức tổng giám đốc này rồi.

Nhường chỗ sao? Chu Đáo cười lạnh một tiếng. Ông chưa từng nghĩ sẽ nhường vị trí này cho ai cả. Ít nhất bây giờ ông còn chưa chết, quyết định đó không thể xảy ra!

Nhưng kỳ lạ là lần này hội đồng quản trị của Chu thị lại bất ngờ giữ vững lập trường, hơn nữa còn lôi cả những tổn thất to lớn do dự án hợp tác thất bại với Lý thị mà Chu Đáo gây ra để nói, cùng với việc lúc trước Chu Đáo âm thầm có ý đồ thu mua Bác Dương sau lưng hội đồng quản trị rồi đến cuối

cùng lại thất bại. Theo như hội đồng quản trị nói thì Chu Đáo không làm tròn bổn phận tổng giám đốc vì vậy bây giờ nên nhường chỗ.

Đối mặt với sự chỉ trích của mọi người, Chu Đáo ngông cuồng tự đại chỉ Chu Tuyền: "Chẳng lẽ các vị đều đã quên Chu Tuyền mới vừa cưới thiên kim của Lý thị sao. Chẳng lẽ mấy người cho là sau này Lý thị sẽ không tiếp tục hợp tác với Chu thị nữa sao? Chẳng qua chỉ là chuyện sớm muộn thôi, cần gì phải gấp như vậy?"

"Nhưng theo chúng tôi được biết thì Lý thị đã lên tiếng nói rút lui ra khỏi thành phố D, sẽ không có bất cứ chuyện hợp tác với Chu thị. Không phải điều ông nên làm là nghĩ xem nên giải thích thế nào không?" Người nói chuyện là cổ đông ủng hộ Chu Lăng. Đây là một cổ đông lớn tuổi của Chu thị, cùng lứa tuổi với ông nội Chu. Trước khi bà nội Chu qua đời đã từng gọi cho ông nhờ ông chăm sóc cho Chu Lăng. Nên lúc này ông mới quyết định đưa Chu Lăng lên ghế tổng giám đốc.

"Buồn cười! Là ai truyền tin giả ra ngoài? Mấy người cũng tin là thật sao? Lý Mộng có thân phận gì? Lúc lão gia của Lý thị còn tại thế thương yêu nhất đứa cháu gái này.." Chu Đáo lại không tin vào những tin đồn nhảm như vậy, cười lạnh phản bác lại.

Nhưng mà Chu Đáo còn chưa nói hết thì đã bị tấn công mạnh mẽ: "Nếu cô ta thật sự quan trọng như vậy thì tại sao lúc cô ta kết hôn với Chu Tuyền không có một người nhà Lý thị nào đến trình diện? Còn về Lý lão gia thì chính ông cũng đã nói là lúc ông ấy còn tại thế. Còn bây giờ thì sao? Sợ là Nhà họ Lý đã đổi gia chủ rồi?"

Chu Đáo bị hỏi đến nghệt thở nhưng lại vẫn kiên trì nói: "Dù là thế nào thì Nhà họ Lý nhất định sẽ đứng về phía chúng ta. Hơn nữa, trong đầu tôi đã có một dự án thích hợp hơn dự án đó rồi, đang chuẩn bị để cho Chu Tuyền tới Lý thị đàm phán. Không tới nửa tháng thì Lý thị sẽ nghiêng đòn cục diện hoàn toàn mới."

"Ông đã tin chắc như thế, vậy thì được rồi, bây giờ kêu Chu Tuyền gọi điện thoại cho Lý thị trước mặt mọi người. Chỉ cần Lý thị đồng ý hợp tác với Chu thị thì tạm thời chúng ta có thể không đề cập tới chuyện thay đổi tổng giám đốc." Vị cổ đông lớn tuổi kia cười như không cười nhìn Chu Đáo rồi đề nghị.

Lần này Chu Đáo cảm thấy tim đập dồn dập mà trước nay chưa từng có. Nhưng ông vẫn cố kìm nén không biểu hiện ra ngoài. Liếc mắt nhìn Chu Tuyền, tỏ ý kêu anh mau gọi điện thoại.

Chu Tuyền không nhúc nhích. Trán toát mồ hôi lạnh, trong bụng hoàn toàn chết lặng. Việc đã đến nước này rồi thì anh biết rõ hơn ai hết, không thể giấu nổi nữa.

"Chu Tuyền! Còn đứng ngây ra đó làm gì?" Thấy Chu Tuyền chỉ ngồi không nhúc nhích, Chu Đáo phát giác có gì đó không đúng nên tức giận quát lên.

"Sợ là không phải ngây người không gọi điện mà là không dám gọi đi! Nghe nói trước khi Chu Tuyền kết hôn với Lý Mộng đã đến Nhà họ Lý rồi đúng không? Nếu như tôi đoán không sai thì chắc là không thu hoạch được gì, còn náo loạn đến khó chịu nữa?" Vị cổ đông lớn tuổi bữu mỗi khinh thường rồi nói tiếp, "Trong tay Chu Lăng đã có dự án hợp tác với Hứa thị rồi, chỉ cần Chu Lăng ngồi lên ghế tổng giám đốc thì bất cứ lúc nào cũng có thể tiến hành."

"Cái gì?" Không dám tin nhìn mặt Chu Tuyền đen như màu đất, nhìn qua Chu Lăng vững vàng như núi thái sơn, dienxxdafillequysdoon trong lòng Chu Đáo càng lúc càng mù mịt, "Chu Tuyền, rốt cuộc cuộc đã có chuyện gì, con giải thích cho rõ ràng đi. Còn Chu Lăng nữa, dự án hợp tác với Hứa thị là chuyện khi nào? Thân là tổng giám đốc, chuyện gì ta cũng phải biết trước một chút chứ không thể một chút xíu tin tức cũng không biết được?"

"Đương nhiên ông sẽ không biết. Điều kiện duy nhất mà Hứa thị đưa ra trong lần hợp tác này chính là phải do Chu Lăng toàn quyền phụ trách mà không có bất kỳ người nào khác nhúng tay, can thiệp. Nếu không thì dù có đã bắt đầu hợp tác cũng sẽ dừng lại bất cứ lúc nào. Tôi nói như vậy không phải ông còn không nghe hiểu đó chứ? Bây giờ đã có hơn phân nửa cổ đông ủng hộ đổi tổng giám đốc, ông cũng đừng vùng vẫy gây chết nữa, vô dụng thôi." Vị cổ đông này cũng nhìn Chu Đáo lớn lên. Nhưng mà Chu Đáo càng ngày càng khiến ông thất vọng.

Đặc biệt là thái độ của Chu Đáo đối với Chu Lăng và Chu Tuyền hoàn toàn ngược lại nên đã chạm đến ranh giới cuối cùng của ông. Vì vậy cho nên lúc này ông mới không chùn bước kiên quyết đứng về phía Chu Lăng.

Chu Đáo hoàn toàn đen mặt lại, nhìn chằm chằm vào Chu Tuyền, mong đợi Chu Tuyền có thể nói ra tin tức gì đó có ích để cứu vãn cục diện. Ông đặt cược tất cả trên vai Chu Tuyền, vì chỉ có thể dựa vào Lý thị để bù đắp. Nhưng ngoài ý muốn là bây giờ Chu Tuyền lại đâm cho ông một dao ở sau lưng?

Đương nhiên Chu Tuyền không thể nói được gì. Cho dù anh muốn nói thì cũng không thể nói. Lý thị đã sớm nói với anh là sẽ không hợp tác với Chu thị nữa. Từ đầu đến cuối anh giấu diếm không nói cho Chu Đáo biết là vì nghĩ chưa hết khả năng để lôi kéo, sau này sẽ nghĩ cách để bồi dưỡng tình cảm.

Có lẽ chỉ cần anh và Lý Mộng kết hôn xong thì Lý thị sẽ không kiên trì nữa, sẽ thỏa hiệp đúng không? Nhưng mà sự thật lại không như Chu Tuyền nghĩ. Dù anh có muốn định mối quan hệ với Lý thị thì cũng không thể thành công..

Chu Tuyền im lặng, Chu Đáo không thể phản kích, Chu Lăng thuận lợi đảm nhận chức vụ tổng giám đốc mới của Chu thị, cũng đồng thời bắt đầu hợp tác với Hứa thị .

Chu Đáo cũng muốn điên lên rồi, vừa về tới nhà liền chất vấn Lý Mộng.

Lý Mộng chưa biết rõ tình hình bị hỏi như vậy thì không ứng phó kịp. Cô hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng lửa giận thì lại đang thiêu đốt Chu Đáo, thật giống như hận không thể rút gân lột da cô. Quay đầu lại nhìn về mặt âm trầm của Chu Tuyền thì Lý Mộng bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi khó nói.

Chu Đáo có ý là Lý Mộng phải thuyết phục Lý thị giúp đỡ, để ông đoạt lại vị trí tổng giám đốc. Dù có phải đến mười ngàn lần cũng phải thuyết phục, dù ông không làm được tổng giám đốc của Chu thị thì cũng nên do Chu Tuyền đảm nhiệm. Dù thế nào thì cũng phải đẩy Chu Lăng xuống!

Lý thị... rốt cuộc Lý Mộng cũng biết cô đang sợ cái gì rồi. Đối với Chu thị mà nói thì cô cũng chỉ là một con cờ để kết thông gia thôi. Nếu cô không có cách mang đến lợi ích cho Chu thị thì Nhà họ Chu nhất định sẽ không chứa chấp cô.

Chu Đáo ra tối hậu thư cho Lý Mộng, nếu như Lý thị không muốn hợp tác với Chu thị thì hôn nhân giữa cô và Chu Tuyền cũng sẽ không còn hiệu lực, lập tức ly hôn.

Lý Mộng muốn nhờ Chu Tuyền giúp đỡ, nhưng từ đầu đến cuối Chu Tuyền cũng chỉ im lặng không nói, thật giống như chuyện này không liên quan tới anh.

Khẽ cắn răng, cuối cùng Lý Mộng dậm chân một cái, chạy lên lầu trốn ở trong phòng. Cô sẽ không trở về nhờ vả Nhà họ Lý, dù có trở về cũng vô dụng. Cô... vốn không thể trở về được.

Nhưng mà Chu Đáo không hề nói đùa. Thấy Lý Mộng không hề có ý đến Nhà họ Lý nhờ giúp đỡ thì ông trực tiếp tìm luật sư tới làm giấy ly dị, đập vào mặt Lý Mộng.

Khi thấy giấy ly dị, Lý Mộng mới hoàn toàn luống cuống. Liều mạng lắc đầu, muốn trốn tránh sự châm chọc và chế giễu của Chu Đáo nhưng lại thấy bên trên đã ký sẵn hai chữ "Chu Tuyền".

Thì ra Chu Tuyền cũng chỉ muốn lợi dụng cô mà thôi. Cô còn tưởng rằng, Chu Tuyền thật sự... đã động lòng với cô dù chỉ là một chút xíu. Thật là buồn cười, cực kỳ buồn cười! Tay Lý Mộng run run cầm giấy ly dị, khóc lóc chạy ra khỏi Nhà họ Chu.

Tần Nam lại gọi điện thoại cho Lâm Du một lần nữa. Bận bịu đóng phim ở bên ngoài, còn phải hỏi thăm chuyện của thành phố D, anh cũng rất gấp gáp.

Nghe nói Lý Mộng khóc lóc chạy đến Nhà họ Tần kể lể, Lâm Du cũng không quan tâm. Ngược lại chuyện Chu Tuyền muốn ly dị với Lý Mộng lại thu hút sự chú ý của Lâm Du. Có chắc là chỉ vì Chu Tuyền muốn tạo mối quan hệ với Lý thị mới cưới cô ta không? Sao cô lại mơ hồ cảm thấy trong đó có âm mưu khác vậy?

Âm mưu sao? Hứa Mạch cười một tiếng. Dù Chu Tuyền có mục đích khác ới ly hôn với Lý Mộng thì đối với bọn họ mà nói cũng không tạo thành chút ảnh hưởng nào. Một người đàn ông đã từng cưới hai lần thì làm cách nào để phá hư hạnh phúc của bọn họ?

Bác cả của Nhà họ Tần thật sự rất tức giận. Lý Mộng lại không hiểu chuyện, dù có vô lý thế nào thì cũng là cháu gái ruột của bà. Dù Lý thị không quan tâm thì người cô như bà cũng không thể ngồi nhìn cháu mình bị ức hiếp đến mức này rồi còn không lên tiếng.

Vì vậy nên bà đã dẫn theo anh họ Tần (anh họ của Lý Mộng) tới Nhà họ Chu.

Thấy Lý Mộng đến Nhà họ Tần tìm người giúp đỡ, Chu Đáo rất bất ngờ. Nhưng lễ tiết ngoài mặt vẫn phải có. Dù có không vui thì cũng phải ngồi xuống thử nói chuyện với bác cả Tần.

"Được rồi, lời xã giao thì không cần phải nói. Hôm nay tôi tới đây là muốn hỏi một chút, rốt cuộc Nhà họ Chu mấy người có ý gì? Ly hôn? Dựa vào cái gì?" Ở trước mặt người ngoài, bác cả Tần không quên cao ngạo. Bà ta luôn rất coi thường cách cư xử của Nhà họ Chu. Nhưng Lý Mộng không muốn ly hôn nên bà cũng chỉ có thể giúp cô.

"Nguyên nhân trong đó, trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ, cần gì phải mở miệng nói ra?" Chu Đáo cũng tức giận. Nếu bác cả Tần đã tới hỏi tội thì ông cũng sẽ phản đòn.

"Trong lòng biết rõ sao? Lúc tiểu Mộng nhà tôi đi theo Chu Tuyền về Nhà họ Lý thì bên đó đã bày tỏ rõ thái độ rồi. Khi đó Chu Tuyền không nói giải trừ hôn ước, bây giờ lại muốn đổ hết tội danh lên đầu tiểu Mộng hả? Nhà họ Chu mấy người thật là hiếp người quá đáng!" Nếu sau khi đến Nhà họ Lý trở về mà Chu Tuyền nói không muốn cưới Lý Mộng thì chẳng những cô ta không có ý kiến mà bà cũng sẽ không nói nửa chữ. Nhưng chuyện hôm nay là sao? Đùa giỡn người khác sao?

"Đó là quyết định của một mình Chu Tuyền, tôi không hề biết chuyện này." Nếu như Chu Đáo sớm biết thái độ của Nhà họ Lý thì ông sẽ không đồng ý cho Lý Mộng vào cửa. Trước kia Lý Mộng gây ra những chuyện kia, ông vẫn còn nhớ tất cả, sao có thể tùy tiện quên sạch được?

"Cho nên Nhà họ Chu muốn qua cầu rút ván đúng không? Đúng là vô liêm sỉ!" Trên mặt Chu Đáo hiện rõ hai chữ lợi ích, bà ta nhìn thấy thì nổi trận lôi đình, lời khó nghe cũng nói hết ra.

"Tùy các người muốn nói thế nào cũng được. Ngược lại chuyện ly dị đã quyết định rồi, Nhà họ Chu không muốn đưa con dâu như Lý Mộng, cũng không thể tiếp tục cho cô ta ở lại đây được nữa. Mau chóng thu dọn đồ đạc đi đi!" Có trời mới biết Chu Đáo tốn bao nhiêu ý chí mới khốn tự tay ném tất cả đồ đạc của Lý Mộng ra khỏi Nhà họ Chu. Lần này ông thua quá thảm, tất cả đều bởi vì một đứa tai ương như Lý Mộng!

"Được, ly hôn! Ly thì ly. Như vậy sau đó chúng ta sẽ bàn kỹ xem nên phân chia tài sản thế nào đi!" Ly hôn sao? Không phải là bác cả Tần đến đây không chút chuẩn bị. Nếu Nhà họ Chu nhất định muốn vạch mặt, bà cũng sẽ không khách sáo nữa.

Phân chia tài sản? Bọn họ lại còn có mặt mũi để nói như vậy sao? Chu Đáo tức giận bốc lửa, hung tợn trừng mắt nhìn Lý Mộng: "Cố ý lừa dối tôi lâu như vậy để gả vào Nhà họ Chu, chuyện bị vạch trần ngược lại còn muốn tham tiền của Nhà họ Chu sao? Cô quả nhiên không hề chết tâm!"

Lý Mộng đã không biết nên biện mình thế nào. Cô nhìn Chu Đáo, rồi lại nhìn bác cả, muốn nói chuyện nhưng lại bị anh họ Tần kéo cánh tay.

"Tiểu Mộng, em không cần nói gì cả. Có chúng ta ở đây, sẽ không để cho em chịu uất ức." Lúc trước có một khoảng thời gian, anh họ Tần quả thật không có cách để liên lạc với Lý Mộng. Nhưng tất cả đều do ông nội Tần ra lệnh nên anh mới không thể vi phạm.

Nhưng bây giờ thì không như vậy nữa. Tiểu Mộng đã gả cho người khác, cũng đã phôi sạch quan hệ với Hứa Mạch rồi. Đã như vậy thì dĩ nhiên anh cũng có thể tiếp tục bảo vệ cô em gái tiểu Mộng này rồi.

Nhìn người mình coi như em gái ruột bị Nhà họ Chu ức hiếp như vậy, anh họ Tần không kiên nhẫn, cũng quyết tâm giải quyết cho tốt chuyện này. Phải giành lấy những gì có lợi nhất cho tiểu Mộng, để cho Nhà họ Chu mất cả chì lẫn chài. Cũng coi như đây là bài học hăn dạy dỗ Nhà họ Chu.

Nghe anh họ Tần bảo vệ mình, hốc mắt Lý Mộng liền đỏ lên. Bao lâu rồi cô không có người thân nào tình nguyện bảo vệ mình? Bao lâu rồi cô không cảm nhận được sự ấm áp và thương yêu? Nếu như sớm biết kết quả của bản tính thất thường sẽ như vậy thì cô sẽ không cãi lời ba mẹ, sẽ không chọc ông nội tức chết, sẽ không quay về Nhà họ Lý quá trễ như vậy...

"Tiểu Mộng, đừng sợ. Bất cứ lúc nào anh họ đều ở đây." Vỗ vỗ bả vai Lý Mộng, thứ anh không nhìn nổi nhất chính là nước mắt của cô nên mới trấn an nói.

"Biểu ca, em sai rồi, em thật sự đã biết lỗi rồi, hu hu..." Lý Mộng nhào vào trong ngực anh khóc bù lu bù loa.

"Nhà họ Chu mấy người không thấy tiểu Mộng của chúng tôi cũng đã bị ức hiếp ra hình dạng này sao? Về phần phân chia tài sản, chúng tôi đã mời luật sư điều tra rõ ràng, nếu như Nhà họ Chu không có ý kiến thì có thể ký tên lên đây." Lấy ra một bản hợp đồng đã chuẩn bị trước, khí thế bác cả Tần rất cao ngạo.

Nói ngược lại thì đây là lỗi của Nhà họ Chu bọn họ sao? Người bị lừa dối chính là ông, bị lừa gạt cũng là ông, mất vị trí tổng giám đốc Chu thị cũng là ông! Chu Đáo tức giận đến mức mắt cũng âm u, cầm lấy tờ hợp đồng chia tài sản xé thành mảnh nhỏ.

"Không thể nào! Cô ta đừng mơ tưởng lấy được một đồng từ Nhà họ Chu, nghĩ cũng đừng nghĩ!" Đây chính là thái độ của Chu Đáo, thái độ đối với Lý Mộng, đối với bác cả Tần và anh họ Tần.

"Vậy thì hãy gặp nhau ở tòa án đi!" Cũng không muốn dây dưa nhiều với Chu Đáo nữa, bác cả Tần vừa nói xong liền đứng dậy bỏ đi.

Mà anh họ Tần cũng đỡ Lý Mộng quay đầu rời khỏi Nhà họ Chu.

"Hỗn láo!" Nhìn ba người bỏ đi, sắc mặt Chu Đáo xanh mét lật ngược bàn uống trà nhỏ.

"Muốn kiện ly dị sao? Vậy thì cứ kiện đi, liên quan gì đến chúng ta?" Có Nhiên lơ đãng hỏi. Chuyện Chu Tuyên và Lý Mộng bọn họ không cần phải hỏi tới chứ?

"Bác cả Tần nhờ Hứa Mạch giúp tìm luật sư xử lý." Nhắc đến chuyện này, Lâm Du cũng không nói gì. Có lẽ cô ấy chưa từng nghĩ tới đến cuối cùng bác cả Tần sẽ nhờ Hứa Mạch giúp Lý Mộng xử lý chuyện ly dị.

"Cái gì?" Có Nhiên phun nước trong miệng ra ngoài, không dám tin nhìn Lâm Du, "Bà ta điên rồi sao?"

"Bà ta không điên, chẳng qua là thái độ rất không khách sáo. Nghe ý bà ta là nếu Hứa Mạch không từ chối Lý Mộng thì Lý Mộng cũng sẽ không gả cho Chu Tuyên, cũng sẽ không rơi vào nông nỗi này. Cho nên bác cả Tần mới hy vọng Hứa Mạch có thể bồi thường cho Lý Mộng." Lâm Du không đôi sao nói ra ý đồ của bà ta.

"Ha ha!" Có Nhiên châm chọc nhếch mép lên, ầm ĩ hô to, "Vậy không phải là còn phải phụ trách nửa đời sau của Lý Mộng nữa à? Nếu không phải tại Hứa Mạch thì Lý Mộng sẽ không ly hôn, cho nên muốn Hứa Mạch gánh vác trách nhiệm, chăm sóc Lý Mộng cả đời sao? Cái suy luận quỷ quái gì thế này, không ngờ bà ta lại nói ra được!"

Quả thật bà ta có nói. Chẳng những nói ra mà còn cảm thấy có lý nên không sợ. Ngược lại thứ bà muốn chính là Hứa Mạch phải nhận lấy chuyện tiếp sau đó, nhất định phải thu xếp ổn thỏa cho Lý Mộng.

Thật ra thì anh họ Tần có chút ý kiến, lo lắng Hứa Mạch sẽ không dắc hết sức rồi dẫn tới việc khiến cho Lý Mộng càng bị ức hiếp. Nhưng con mẹ nó, lần này bác cả Tần quả quyết liệt, diẽnxxdafiilequydoon chẳng những mở miệng với Hứa Mạch mà cũng đã nói với ông nội luôn rồi.

Thấy ông nội không tỏ thái độ gì, bộ dáng ngậm chấp nhận, anh họ Tần cũng không nhắc lại nữa, mặc kệ bà ấy giải quyết chuyện này với Hứa Mạch.

Ông nội Tần ngậm chấp nhận rồi sao? Dĩ nhiên không phải. Chẳng qua ông cảm thấy lời đề nghị của bác cả Tần quá hoang đường, nhưng lại không có lý do để trách cứ. Nếu bà ta thích náo loạn vậy thì náo đi! Ông không tin Hứa Mạch không xử lý tốt được chuyện này. Chắc hẳn bà ta sẽ nhận được một điều kinh sợ hãi hùng, coi như là một trận dạy dỗ đi!

Nhận được điện thoại của ông nội Tần, Hứa Mạch cũng không kinh ngạc. Nghe ý của ông xong thì Hứa Mạch trực tiếp gật đầu đồng ý. Ngay cả ông ngoại cũng đã nói như vậy thì nếu anh không làm chút gì đó sẽ rất có lỗi với nỗi khổ tâm của bác cả rồi?

Sau khi Chu Lăng ngồi vào vị trí tổng giám đốc của Chu thị thì từ trên xuống dưới của Chu thị đều thay hình đổi dạng, nghênh đón một luồng khí mới. Mà tin tức Chu Tuyền là con riêng cũng đúng lúc đó lan truyền dần dần.

Chu Đáo vội vàng chuyển dời cổ phần dưới tên Chu Tuyền. Dĩ nhiên, còn có bất động sản dưới tên anh nữa.

Khi xử lý chuyện này Chu Đáo cũng nhanh chóng phát hiện được đầu mối. Nhà mà Lâm Nhất Thiên ở vốn là của Chu Tuyền, hiện nay lại đổi thành tên Lâm Nhất Thiên sao? Điều tra cẩn thận lại một chút thì hai căn bất động sản khác của Chu Tuyền cũng đã sửa lại tên người sở hữu.

Đây là ý gì? Chu Tuyền thật sự có lòng với Lâm Nhất Thiên, hai người này lại nối lại tình xưa rồi hả? Chu Đáo lạnh lùng gọi Chu Tuyền qua. Ba căn nhà không phải là chuyện lớn, nhưng điều Chu Đáo muốn biết rõ là rốt cuộc Chu Tuyền làm gì sau lưng ông?

Chu Tuyền nói anh ta chẳng làm gì cả. Còn nhà đổi tên là quyết định trước khi kết hôn với Lý Mộng. Chuyện giữa anh và Lâm Nhất Thiên Lý Mộng đều biết. Anh không muốn một ngày nào đó Lý Mộng đột nhiên nổi điên làm hại Lâm Nhất Thiên không có chỗ ở cố định nên anh mới làm vài chuyện cho cô ta, cũng chỉ là mấy căn phòng mà thôi.

"Thật sự không có chuyện gì khác hả?" Lúc đầu Chu Đáo rất tin tưởng Chu Tuyền. Nhưng bây giờ, ông không thể hoàn toàn tin tưởng từng câu nói của Chu Tuyền mà không chút nghi ngờ như trước kia nữa.

"Ba, chuyện Nhà họ Lý không phải con cố ý gạt ba đâu. Vốn dĩ nghĩ là chỉ cần con kết hôn với Lý Mộng rồi thì sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ hết giận, cũng sẽ công nhận sự tồn tại của con. Con chỉ không ngờ là anh cả Lý lại oán hận sâu đậm với Lý Mộng như vậy, ngay cả em gái ruột mà cũng không cần. Khoảng thời gian này con luôn giữ liên lạc với ba mẹ Lý Mộng, nhưng đến nay bọn họ đều đang đi du lịch chưa trở về. Con nghĩ, nếu như bọn họ trở lại thì có lẽ mọi chuyện sẽ có cơ hội thay đổi. Giống như việc bác cả của nhà họ Tần đột nhiên đứng ra làm chỗ dựa gia thế cho Lý Mộng vậy, thân phận cô ta rõ ràng không thể nghi ngờ." Chu Đáo rất hiểu Chu Tuyền, Chu Tuyền lại càng hiểu Chu Đáo hơn. Anh biết nên nói thế nào để có thể hóa giải sự hoài nghi của Chu Đáo, cũng biết nên nói thế nào thì sẽ chọc Chu Đáo nổi giận.

----- susubblue ~ diendanlequydon -----

"Nói láo! Lý Mộng chỉ là một thứ đồ bỏ đi, Nhà họ Lý vốn sẽ không để ý tới nữa. Ba đã cho người đi điều tra rồi, Nhà họ Lý vẫn còn canh cánh về cái chết của Lý lão gia. Nghe nói ban đầu lúc Lý lão gia ở bệnh viện đã từng tự mình gọi điện thoại cho Lý Mộng, kêu Lý Mộng nhanh chóng trở về Nhà họ Lý. Nhưng chẳng những Lý Mộng không nghe mà còn kêu là cô sẽ không trở về chấp nhận kết thông gia với nhà chúng ta, muốn Lý lão gia từ bỏ ý định. Ngay khi Lý Mộng nói lời đó với Lý lão gia thì anh cả Lý và anh hai Lý cũng ở đó. Mà ngay sau khi nghe xong bệnh tình của Lý lão gia cũng trở nặng, cuối cùng không qua khỏi." Chu Đáo rất hối hận vì không sớm tra rõ chuyện này. Nếu như ông biết bệnh tình của Lý lão gia xấu đi có liên quan đến cuộc gọi của Lý Mộng thì ông sẽ cẩn thận cân nhắc xem có nên cưới Lý Mộng về hay không.

Nghe Chu Đáo nói, Chu Tuyền im lặng. Lý Mộng không hề nói với anh về chuyện cuộc gọi này, lúc trước anh cũng cho là Nhà họ Lý tức giận vì Lý Mộng không chịu phối hợp làm đám hỏi mà lại tự do chạy nhảy bên ngoài. Suy nghĩ rằng chỉ cần Lý Mộng đồng ý kết thông gia thì tất nhiên Nhà họ Lý gia sẽ hết giận.

"Được rồi, ba cũng không muốn nhiều lời nữa. Ngược lại con và Lý Mộng cứ quyết định ly định đi. Chuyện phân chia tài sản cũng phải xử lý thật tốt đẹp, không được để lộ chút sơ hở nào." Không muốn nói nhiều về Lý Mộng nữa, Chu Đáo chuyển đề tài.

"Dạ." Chuyện đã tới nước này, Chu Tuyền hoàn toàn không có quyền lên tiếng. Nếu như Lý Mộng thật sự không thể mang đến lợi ích cho anh thì chuyện ly hôn cũng không quan trọng nữa.

Chu Đáo bận bịu nắm chắc tài sản cho Chu Tuyền đồng thời Lý Mộng cũng đã biết Chu Tuyền là con riêng. Ngạc nhiên nhìn anh họ Tần, vẻ mặt cô rất kinh ngạc. Làm sao có thể? Náo loạn nửa ngày, rốt cuộc cô gả cho một đứa con riêng không rõ thân phận sao?

"Anh cũng không ngờ lại có chuyện này. Nếu như sớm biết Chu Tuyền là... Lúc đầu anh nhất định sẽ ngăn lại không để cho em gả vào Nhà họ Chu." Anh họ Tần thở hắt lên vô thức, trong lòng cũng thầm oán Tần Nam và Hứa Mạch.

Với quan hệ Tần Nam và Chu Lăng, không thể không biết thân phận thật của Chu Tuyền. Nhưng cho đến khi tiểu Mộng gả vào Nhà họ Chu thì Tần Nam cũng không nói một chữ về chuyện này, thật là quá đáng. Còn Hứa Mạch nữa, nếu anh ta chịu tiếp nhận tiểu Mộng thì sao lại xảy ra chuyện của Chu Tuyền được?

"Thì ra là như vậy." Lý Mộng khẽ cắn răng, nhin không được thiếu chút nữa tràn nước mắt ra ngoài.

Đến cuối cùng cô thật thâm thương, tự dồn chính mình vào tình cảnh khó khăn như vậy. Rõ ràng ngay từ đầu người cô yêu là Hứa Mạch nhưng đột nhiên Hứa Mạch lại cưới ả đàn bà khác, cô buộc phải gả cho một người đàn ông mình không yêu. Mỗi một lần, cô đều phải nhận mệnh, ngoan ngoãn làm một đứa con dâu không được hoan nghênh ở Nhà họ Chu.

Có thể Nhà họ Chu không buông tha cho cô, tất cả mọi người cũng không muốn cho cô sống tốt. Làm thông gia với Nhà họ Chu là do Nhà họ Lý tự đề nghị trước! Là do ông nội ruột, cha mẹ ruột, anh trai ruột thịt của cô nói ra. Rốt cục bọn họ hận cô cỡ nào mới ác độc đẩy cô vào hố lừa như vậy? Rốt cuộc cô đã phạm phải sai lầm kinh thiên động trời gì mà phải chịu nỗi ô nhục này?

"Tiểu Mộng, không có chuyện gì. Có anh họ ở đây..." Câu nói tiếp theo, anh họ Tần bỗng nhiên ngừng giữa chừng không nói nữa. Có anh ở đây thì có thể làm được gì? Lúc trước tiểu Mộng không muốn gả cho Chu Tuyền, anh cũng không thể ngăn được? Bây giờ biết chắc thân phận thật của Chu Tuyền thì mới biết được lúc đó mình ngu xuẩn đến cỡ nào.

"Anh họ, em muốn trở về Nhà họ Lý." Lý Mộng không khóc mà chỉ trợn to hai mắt, lẳng lặng nhìn chăm chăm anh họ Tần.

"Được, anh đưa em về." Biết lần này Lý Mộng bị thương rất sâu nên anh không nói hai lời liền đồng ý.

Chuyện Lý Mộng rời khỏi thành phố D là do mẹ Tần Nam nói ra trong lúc nói chuyện phiếm với Tần Khả Tâm, hàm ý của bà là đang biểu đạt sự bất mãn với bác cả Tần. Châm chọc bác cả Tần dăm chất vấn Tần Nam biết chuyện mà cố ý không báo, mẹ Tần lạnh mặt cười hai tiếng: "Ha ha."

Thân phận thật của Chu Tuyền là bí mật sao? Không phải. Chỉ cần phái người cẩn thận điều tra một chút thì sẽ biết, dựa vào cái gì mà trách bọn họ biết chuyện không báo chứ? Không sai, bọn họ cố ý không báo thì sao? Bây giờ muốn hô to gọi nhỏ sao?

Mẹ Tần không nói ra là vì thật ra chuyện này ông nội Tần cũng biết. Tại sao Nhà họ Tần lại đột nhiên không truy cứu những hành vi của Lý Mộng? Là bởi vì sợ Nhà họ Chu sao? Dĩ nhiên không phải.

Nếu Lý Mộng muốn tự gây nghiệt, vậy thì sẽ tự lãnh nhận hậu quả. Không đơn thuần là nhà họ Tần mà ngay cả Nhà họ Hứa cũng đều ngầm thừa nhận chuyện này, đáng tiếc cho bác cả Tần và anh họ Tần không nhận ra, thật là khiến người khác không biết nói gì.

"Đoán chừng là trở về chất vấn tại sao Nhà họ Lý lại đồng ý làm thông gia với Nhà họ Chu rồi!" Hứa Hoán tỏ vẻ không quan tâm nhún vai, lời nói đều rất bạc bẽo và châm chọc, "Nhắc tới cũng thật buồn cười. Chẳng lẽ Lý Mộng đã quên trước khi cô ta gả cho Chu Tuyền Nhà họ Lý đã nói không hợp tác với Chu thị rồi sao? Lý Mộng tự nguyện gả cho Chu Tuyền, bây giờ có thể nhờ vả ai?"

"Quả thật không thể nhờ vả ai được cho nên mới muốn nhờ vả tất cả mọi người." Thân phận thật của Chu Tuyền là Hứa Mạch kêu Chu Lăng tiết lộ ra ngoài. Từ miệng Chu Lăng nói ra thì chính là sự thật, dĩ nhiên càng có sức thuyết phục hơn, cũng không tới phiên bất kẻ nào nghi ngờ. Cho dù Chu Đáo có ra mặt cũng không ép xuống nổi.

"Vậy chúng ta có tiếp tục thêm dầu vào lửa hay không?" Đã làm thành như vậy rồi mà Hứa Hoán còn sợ thiên hạ chưa đủ loạn nên hỏi. Anh đã chuẩn bị từ rất lâu rồi, chỉ chờ đến hôm nay thôi!

"Em nghĩ xem phải làm sao?" Thêm dầu vào lửa dĩ nhiên không thành vấn đề, điều Hứa Mạch muốn xác định là Hứa Hoán định đốt lửa thế nào.

"Em có thể làm gì chứ? Chuyện này phải để cho Chu Lăng làm! Nếu như anh ta có thể nhân cơ hội chiếm lại hết tất cả tài sản dưới tên Chu Tuyền thì không phải là sẽ rất thỏa mãn sao?" Theo như Hứa Hoán biết, Chu Tuyền có cổ phần ở Chu thị. Mặc dù không nhiều nhưng đó là sự thật.

"Chuyện này không cần em quan tâm, Chu Lăng đã sớm hành động rồi." Nhà họ Chu phân chia tài sản, mặc dù Hứa Mạch không nhúng tay nhưng lại nghĩ không ít kẻ sách giúp đỡ.

"Hành động từ sớm rồi sao? Làm sao anh biết? Hoàn toàn không thấy gì mà!" Nghe Hứa Mạch nói, Hứa Hoán nghi ngờ hỏi.

"Chẳng qua là thời cơ chưa tới, cho nên chưa vạch trần thôi." Không phải chỉ có Chu Đáo và Chu Tuyền đi dò tài sản, Chu Lăng cũng làm vậy. Mà Hứa Mạch lại là cao thủ thay xà đổi cột*.

* thay xà đổi cột: ý là bỏ tài sản nhỏ để thu tóm tài sản lớn.

"Vậy chúng ta mỗi mắt chờ mong?" Đối với Hứa Mạch, Hứa Hoán luôn tin tưởng mù quáng. Hứa Mạch nói là làm.

Hứa Mạch cười một tiếng, gật đầu một cái, nhưng không đáp lại. Tiếp sau đó còn có tiết mục đặc sắc hơn để xem đó!

Chu Tuyền không ngờ thân thể của anh lại bị lan truyền khắp Chu thị chỉ trong một đêm. Hơn thế nữa là ngay cả các tòa soạn cũng bắt đầu đưa tin. Chờ đến khi anh nhận ra được tính nghiêm trọng của nó, muốn ngăn cản thì đã không còn kịp rồi.

Chu Đáo gấp gấp đến mức điên đầu rồi. Tài sản của Chu Tuyền ông còn chưa có thuận lợi đi dời thành công mà hội đồng quản trị đã bắt đầu gây áp lực lên ông rồi. Có liên quan đến cổ phần Chu thị được chia cho Chu Tuyền, hội đồng quản trị kháng nghị mạnh mẽ, nghiêm túc ra lệnh phải trả lại ngay lập tức.

Trả lại sao? Trả lại cho ai? Ông chính là ba của Chu Tuyền, những cổ phần này là lúc ông làm tổng giám đốc chia cho Chu Tuyền. Bây giờ trả lại, dĩ nhiên ông không có dị nghị, cứ cảm về là được.

Có thể hội đồng quản trị không phải có ý này! Hội đồng quản trị muốn Chu Tuyền trả cổ phần trả lại cho Chu Lăng sao? Dựa vào cái gì? Nói giỡn sao? Chuyện này có liên quan gì đến Chu Lăng?

Nhưng mà lập trường hội đồng quản trị rất kiên định. Nếu bọn họ có thể bãi nhiệm được chức tổng giám đốc của Chu Đáo thì không có lý gì không thể đuổi Chu Tuyền ra khỏi Chu thị. Hiện nay Chu Lăng mới là tổng giám đốc của Chu thị, cổ phần dĩ nhiên phải đưa cho gia chủ danh chính ngôn thuận của Chu thị.

Không nhìn thấy gần đây Đại thiếu gia Hứa thị thường xuyên lui tới Chu thị sao, không nghe nói gia đình Đại thiếu gia còn cả Tần thiếu gia cũng đều gọi điện đến hỏi thăm xem chuyện gì xảy ra sau khi thân thể Chu Tuyền bị vạch trần sao? Mối quan hệ của Chu Lăng, Chu Đáo không chống lại được, Chu Tuyền lại càng chỉ chạy theo đuôi ngựa.

Bởi vì thân thể Chu Tuyền bại lộ nên cổ phiếu của Chu thị khó tránh khỏi bị ảnh hưởng, dao động cao thấp liên tục. Nếu không phải Chu Lăng ngăn con

sống dữ, tìm được nguồn trợ lực thì sao Chu thị có thể thuận lợi vượt qua nguy cơ này?

Nói tóm lại Chu Lăng mới là người thích hợp nhất cho vị trí gia chủ Chu thị. Về điểm này thì là Chu Đáo hay Chu Tuyền cũng không bì kịp. Cho nên cổ phần phải để cho gia chủ nắm trong tay mới yên tâm. Nếu bị người ngoài vào tới vào lui thì không phải là tự đốt lửa thiêu mình sao?

Chu Đáo bị chỉ trích cả sáng lẫn tối nên sắc mặt xanh mét, cắn chặt hàm răng không nhả ra. Nhưng mà đoàn luật sư Chu thị lại trực tiếp nghe lệnh tổng giám đốc mới, nhanh chóng xử lý chuyện này. Tình trạng đang sang tên vẫn tiếp tục không thay đổi, nhưng tên trên đó lại đổi từ "Chu Đáo" sang "Chu Lăng", thật sự khiến Chu Đáo tức giận.

Chu Tuyền thì càng ghen hờn trở mặt ra nhìn. Sở dĩ anh ký tên lên là vì đối tượng chuyển nhượng là Chu Đáo. Dù anh không tình nguyện nhưng cũng chỉ có thể tạm thời chuyển cho Chu Đáo. Ngược lại người thừa kế Chu Đáo nhận định chỉ có anh, sớm muộn gì những thứ tài sản này vẫn sẽ là của anh.

Nhưng bây giờ đã xảy ra chuyện gì? Tại sao đang êm đang đẹp, cổ phần của anh lại biến thành của Chu Lăng? Hơn nữa lại còn là bị ép chuyển nhượng, anh và Chu Đáo cũng không có quyền lên tiếng? Đây là giả dối nguy tạo, anh muốn tố cáo Chu Lăng!

"Tố cáo tôi? Vậy cậu đi mà giải thích rõ với quan tòa thân phận con riêng của mình trước đi rồi hẵng đến đây lý luận với tôi!" Đối với lời uy hiếp của Chu Tuyền, Chu Lăng không thèm để ý. Thắng làm vua, ngồi ở vị trí tổng giám đốc của Chu thị, anh có cách để trấn áp Chu Đáo và Chu Tuyền.

"Chu Lăng, mày là thằng bất hiếu!" Chu Đáo run rẩy hét lên. Chỉ trong chớp lát ông liền bị Chu Lăng hủy diệt hoàn toàn, không có chút sức chống trả, làm sao có thể không tức giận phun lửa?

"Tất cả đều do ông ban tặng." Thấy Chu Đáo tức giận, Chu Lăng không hề lay động, lạnh giọng trả lời. Đối với người cha ruột như Chu Đáo, anh đã sớm không còn ý niệm gì rồi, đến nay lại càng không còn chút tình thân nào. Mẹ anh chết, có lẽ không tìm được chứng cứ xác thực để giao những người này cho pháp luật. Nhưng anh sẽ đối phó với những người từng bạc đãi mẹ anh. Anh sẽ không bỏ qua cho bọn họ!

Chu thị hỗn loạn, Lý Mộng cũng không biết. Giờ phút này mặt cô đầy lửa giận chạy vào phòng làm việc của anh cả Lý, giờ tay lên muốn đánh anh mình.

Nhưng Lý Mộng còn chưa hạ tay xuống thì anh cả Lý đã nắm lấy cánh tay Lý Mộng, không nhịn được há ra ngoài, nhũn mảy: "Cô còn chạy tới đây náo loạn cái gì?"

"Không phải do anh kêu ba mẹ gả tôi cho Chu Tuyền sao? Anh có biết Chu Tuyền là con riêng của Nhà họ Chu hay không? Tại sao anh phải nhục nhã tôi như vậy? Tại sao?" Sức lực của anh cả Lý rất lớn, Lý Mộng trực tiếp té xuống đất, không dám tin hết lên với anh cả mình.

"Con riêng?" Đây là lần đầu tiên anh cả Lý nghe nói đến chuyện này. Hơi sững sốt một chút rồi ngay sau đó lại khôi phục về tự nhiên, "Không phải có không đồng ý gả sao? Không phải sau này chúng tôi cũng không ép buộc cô nữa sao?"

"Nhưng mấy người đưa tôi cho Nhà họ Chu! Anh và anh hai, hai người đều tự tay giao tôi cho Nhà họ Chu! Nếu không phải tại mấy người thì sao tôi lại lâm vào bước đường này? Rốt cuộc mấy người có phải anh ruột của tôi không, tại sao phải hại tôi như vậy?" Lý Mộng tức đến sắp chết. Cô đã từng được người nhà yêu chiều như vậy, muốn cái gì có cái đó. Nhưng bây giờ cô mới biết, dien;dafn*lle#quysdo0n thì ra đối với bọn họ mà nói, cô chẳng là cái gì cả.

"Nhưng không phải cô đã từ chối rồi sao?" Anh không chịu nổi Lý Mộng cổ tình gây sự nữa, anh cả Lý lạnh mặt, "Gả cho Chu Tuyền là do cô lựa chọn. Không gả cho Chu Lăng cũng là do cô không có bản lĩnh, không thể trách bất cứ ai được."

"Anh còn dám nhắc tới Chu Lăng sao? Nếu không phải là mấy người buộc tôi cưới Chu Tuyền thì tôi sẽ không trêu chọc tới Chu Lăng. Nếu không trêu chọc tới Chu Lăng thì ba mẹ cũng sẽ không náo loạn với bà nội Chu, cũng sẽ không nói lời cay nghiệt với tôi. Còn có bà nội Chu nữa, bà ta vốn nên đồng ý cho tôi gả cho Chu Lăng. Nếu bà ta đồng ý thì sẽ không có những chuyện này. Nhưng bà ta lại không đồng ý, hơn nữa còn chết một cách khó hiểu nữa. Vì bà nội Chu chết nên Chu Lăng hận tôi, thiếu chút nữa còn giết tôi. Mấy người có biết tôi bị Chu Lăng bóp cổ thiếu chút nữa là chết rồi không? Chỉ thiếu chút xíu nữa tôi, thiếu chút nữa là sẽ chết. Nếu không phải Lâm Du đột nhiên gọi điện thoại tới, tôi... Tôi..." Nói đến Chu Lăng, tâm trạng Lý Mộng càng kích động, che mặt khóc rống lên.

Cô rất sợ, thật sự rất sợ hãi! Khi đó, cô thật sự cho là mình sẽ phải chết. Ánh mắt Chu Lăng nhìn cô lạnh như vậy, đầy hận ý. Cô... Lý Mộng càng khóc càng đau lòng, cũng không dám... nghĩ lại cảnh tượng hôm đó nữa.

Anh họ Tần cùng theo vào cũng sững sốt, ánh mắt nhìn Lý Mộng đầy áy náy và thương yêu. Anh không biết tiểu Mộng phải chịu những chuyện đáng sợ như vậy. Chu Lăng đúng không? Chờ đó đi, anh nhất định phải đòi lại công bằng cho tiểu Mộng!

Khác với anh họ Tần khó chịu, anh cả Lý lại rất tỉnh táo. Không hề háo hức liếc nhìn Lý Mộng đang ngồi dưới đất, giọng nói lạnh như băng: "Rốt cuộc bà nội Chu có bị cô chọc tức đến chết hay không thì trong lòng cô biết rõ nhất. Giống như vì sao ông nội lại phát bệnh tim, cô cũng hiểu rõ chân tướng hơn bất cứ ai. Cho nên cô mới không dám trở lại nhìn ông nội một lần cuối, tang lễ của ông nội cô cũng không dám tham gia. Dù là lần trước hay lần này, cô cũng không dám lên núi thăm ông nội! Bởi vì cô sợ hãi, cô chột dạ, cô không có can đảm đứng trước mộ ông nội dập đầu nhận sai. Lý Mộng, cô nên gánh chịu báo ứng đi, trốn không thoát được đâu. Cho dù cô có khóc đáng thương đến mức nào thì cũng không có ai đồng tình với cô."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90

Edit: susubluu

Anh họ Tần đứng ở một bên hơi sừng sờ. Nghe anh cả Lý mắng thì nhìn qua Lý Mộng đang khóc ti tê, đột nhiên anh không biết nên nói cái gì. Thì ra Nhà họ Lý bỏ mặc tiểu Mộng là vì như vậy. Nhưng lại không ai nói cho anh biết, từ trước đến giờ anh không hề biết...

Nhưng mặc dù biết rồi thì phải làm thế nào đây? Muốn anh oán hận tiểu Mộng giống Nhà họ Lý sao? Oán thì nhất định có oán. Nhưng tiểu Mộng rơi vào nông nổi như bây giờ đã rất chán nản rồi, cũng chịu đủ dạy dỗ rồi, không phải nên tha thứ cho cô rồi sao?

Lúc tâm trạng Anh họ Tần đang phức tạp thì anh cả Lý lại tiếp tục lạnh lùng lên tiếng: "Nếu như cô thật sự có lòng sám hối thì hãy đến trước bia mộ của ông nội nói lời xin lỗi đi. Nếu như không làm được thì ít nhất cũng hãy cố gắng tỏ ra vẻ khóc lóc không ngừng."

"Oa..." Lý Mộng cũng không nhịn được nữa, che mặt chạy ra ngoài. Cô nhìn thấy thái độ của anh cả, biết đầu đuôi mọi chuyện, lại vừa khổ sở vừa xấu hổ, thật là không biết nên đối mặt với tất cả những chuyện tiếp theo thế nào.

Lý Mộng chạy ra ngoài, anh họ Tần không yên lòng đi theo ra ngoài, sắc mặt anh cả Lý cũng khó hiểu, bỗng nhiên quăng tài liệu trong tay xuống. Nhà họ Chu, Hừ!

Quyền hành của Chu thị hầu như đều bị Chu Lăng nắm giữ, Chu Đáo giãy giụa nhiều lần đều không thể cứu vãn. từ lúc Chu Tuyền bị đuổi ra khỏi Chu thị thì hoàn toàn biến thành người rảnh rỗi.

"Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ chúng ta cứ thất bại như vậy sao?" Lâm Nhất Thiên không ngờ thân phận của Chu Tuyền lại là con riêng của Nhà họ Chu. Nếu như sớm đoán được như thế thì chắc chắn cô sẽ không dốc hết toàn lực, tất nhiên sẽ chọn con đường khác.

Lúc này Lâm Nhất Thiên đã không kịp chuẩn bị nữa rồi, chỉ đành ngồi chung một con thuyền với Chu Tuyền.

Chu Tuyền cũng rất bất đắc dĩ. Vốn dĩ anh nghĩ rằng có thể trở mình, nhưng lại cứ liên tục tính sai, lòng tự tin của anh cũng dần dần bị đá kích. Mà nay Lý Mộng rời đi, Chu thị đổi chủ cũng khiến cho anh cảm thấy có nguy hiểm rất lớn.

"Chẳng lẽ ba của anh không để lại đường lui cho mình sao?" Nói đến Chu Đáo, Lâm Nhất Thiên lại nhớ tới Lâm Hồng Tín. Ban đầu Lâm Hồng Tín đồng thuận, hoàn toàn không để ý đến sự sống chết của cô và mẹ cô. Nhưng đứng ở lập trường nào đó để nói thì ít nhất ba cô trốn chạy là vì Lâm Du trả thù.

"Chu Lăng quá xảo trá." Chu Tuyền lắc đầu một cái, sắc mặt cũng nghiêm trọng. "Di sản của bà nội đều bị Chu Lăng len lén bòn rút một phần lớn. Chúng ta vừa điều tra ra dấu vết thì liền bị chặn đứt. Bây giờ Chu thị bị Chu Lăng nắm trong tay, cục diện càng bất lợi với chúng ta."

Lâm Nhất Thiên không tiếp lời mà chỉ nhìn chăm chăm Chu Tuyền. Nếu như chắc chắn Chu Tuyền không có cách nào giúp cô báo thù thì cô nên làm thế nào để đối mặt với thực tế tàn khốc kể tiếp đây?

"Chị dâu, bên này." Nhìn thấy Lâm Du từ xa xa, Diệp Di Nhiên hết sức phấn khởi dùng sức vẫy tay.

Lâm Du không ngờ Diệp Di Nhiên lại đột nhiên gọi điện thoại tìm cô đi dạo phố. Nhưng ấn tượng của cô về Diệp Di Nhiên không tệ nên cũng không từ chối.

Diệp Di Nhiên rất thích người chị dâu Lâm Du này. Lúc trước chỉ nghe người nhà nói anh họ rất coi trọng Lâm Du, bây giờ thật sự tiếp xúc với Lâm Du thì rõ cuộc cô cũng hiểu vì sao anh họ lại thích Lâm Du như vậy. Có một loại người, dù cả ngày làm mặt lạnh thì cũng có thể lấy được hảo cảm từ người khác. Lâm Du chính là người như vậy.

Đi dạo phố với Diệp Di Nhiên cũng không quá mệt mỏi. Diệp Di Nhiên rất có chủ kiến, mua quần áo chưa bao giờ gặp phải hoàn cảnh khó xử, nhìn trúng liền mua, hiệu suất cực kỳ cao.

Hai người dạo chơi một đường, số lượng túi giấy trong tay cũng từ từ nhiều hơn. Đợi đến khi tìm được quán cà phê để ngồi thì đã thu hoạch được không ít.

"Chị đi vệ sinh." Thả đồ xuống, Lâm Du đứng dậy rời đi.

Diệp Di Nhiên lấy điện thoại ra theo thói quen, thấy có tin nhắn của Chu Lăng thì tâm trạng nhất thời bay bổng, bắt đầu vui vẻ trả lời.

"Học tử." Đột nhiên có một giọng nam vang lên phá hư tâm trạng vui vẻ của Diệp Di Nhiên đang tán dóc với Chu Lăng.

Kính ngạc ngẩng đầu lên, thấy người xa lạ không quen biết, Diệp Di Nhiên bất đắc dĩ: "Xin hỏi anh là ai?"

Quả nhiên cô không nhớ anh. Chu Tuyền yên lặng cắn răng, trong lòng rất nhụt chí, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười lễ phép: "Em tên là Chu Tuyền, từng học năm hai chung trường trung cấp với học tử."

“Há, xin chào.” Chu Tuyền sao? Cái tên này nghe hơi quen tai, nhưng Diệp Di Nhiên lại nhất thời không thể nhớ ra đó là ai.

“Học tỷ đi một mình phải không? Có thể ngồi chung bàn với học tỷ hay không?” Chu Tuyền đang trên đường lái xe ra ngoài giải sầu, trong lúc vô tình thấy Diệp Di Nhiên ngồi ở đây nên không hề nghĩ ngợi liền dừng xe đi vào.

“Xin lỗi, ta không...” Diệp Di Nhiên mới vừa muốn cự tuyệt, chỉ thấy Chu Tuyền đã tự mình ngồi xuống.

“Bây giờ học tỷ đã đạt được thành tựu cao gì rồi? Lâu rồi không nghe được tin tức của học tỷ.” Hoàn toàn không có chút ngượng ngùng, giọng điệu Chu Tuyền ôn hòa có ý định làm quen với Diệp Di Nhiên. Anh có thể nhìn ra Diệp Di Nhiên không muốn nói chuyện với anh, nhưng anh vẫn không nhận được muốn ngồi một lúc với Diệp Di Nhiên. Dù chỉ là nói chuyện phiếm trong chốc lát anh cũng không muốn bỏ lỡ.

Tâm trạng Diệp Di Nhiên cũng không quá tốt. Mặc dù cô có ba tính cách nhưng lại không thích ngồi nói chuyện trên trời dưới đất với người lạ. Bởi vì Chu Tuyền không mời tự ngồi, Diệp Di Nhiên trả lời nhưng ấn tượng lại không được tốt lắm. Dù là Chu Tuyền không phải là học đệ của cô thì cô cũng không muốn dính líu quá nhiều với anh.

Nhìn ra Diệp Di Nhiên xa cách, Chu Tuyền cố làm lơ cười một tiếng: “Học tỷ sợ là đã quên tôi rồi, tôi...”

“Anh làm gì ở đây?” Sau lưng đột nhiên có một giọng nói lạnh như băng vang lên, ngắt lời của Chu Tuyền.

Sắc mặt Chu Tuyền cứng đờ, nghiêng đầu qua thì nhìn thấy Lâm Du đứng ở sau lưng anh. Há hốc mồm, trong mắt đầy vẻ phức tạp: “Tiểu Du.”

“Chị họ, hai người quen nhau sao?” Nghe Chu Tuyền gọi tên Lâm Du, hơn nữa còn kêu rất thân mật, Diệp Di Nhiên càng thấy kỳ lạ.

“Ừ, quen.” Gật đầu một cái, Lâm Du không hề phủ nhận mình biết Chu Tuyền, nhưng thái độ của cô đối với Chu Tuyền lại không hề thân thiện, “Rốt cuộc vì sao anh lại ngồi ở đây?”

“Tiểu Du, chắc em hiểu lầm cái gì rồi.” Thấy giọng điệu Lâm Du không được tốt thì Chu Tuyền cười một tiếng, giải thích, “Không phải anh đi theo em, chẳng qua là lâu rồi không gặp học tỷ nên tôi chào hỏi học tỷ mà thôi. Cô ấy chính là học tỷ của anh.”

“Học tỷ?” Nhìn Diệp Di Nhiên, giọng Lâm Du lại lạnh hơn, “Cho tôi bây giờ tôi không hề biết anh là người gặp được học tỷ thì sẽ tôi chào hỏi. Rốt cuộc anh có mục đích gì? Muốn nhắm vào Chu Lăng sao?”

“Chu Lăng?” Nhắc tới Chu Lăng, Diệp Di Nhiên lại không thể im lặng nữa, “Anh cũng biết Chu...”

“Anh ta là em trai Chu Lăng.” Biết Diệp Di Nhiên thật sự không biết Chu Tuyền, Lâm Du tự nói ra thân phận thật của Chu Tuyền, “Gần đây Chu thị có tin hot là con riêng.”

Sắc mặt Chu Tuyền đen kịt lại. Anh không ngờ Lâm Du sẽ nói tới chuyện anh là con riêng, trong lúc nhất thời không biết làm gì.

Mà sắc mặt Diệp Di Nhiên thì càng phức tạp hơn. Chẳng trách gì cô cảm thấy tên “Chu Tuyền” lại quen tai như vậy, thì ra là em trai của Chu Lăng.

“Nếu như không có chuyện gì nữa thì mời anh đi đi.” Lâm Du vốn không thèm để ý đến Chu Tuyền đang đen mặt, liền*directly tiếp hạ lệnh đuổi khách. Thật ngại quá, cô và Chu Tuyền không có gì để nói, cũng không cho Diệp Di Nhiên có quá nhiều cơ hội tiếp xúc với Chu Tuyền.

Chu Tuyền hít sâu một hơi, miễn cưỡng nở nụ cười với Diệp Di Nhiên: “Học tỷ, hôm nay không phải thời điểm thích hợp để nói chuyện, hy vọng lần sau gặp mặt chúng ta có thể tìm một nơi an tĩnh để trò chuyện một chút.”

Diệp Di Nhiên không trả lời. Nếu như không biết thân phận của Chu Tuyền, có lẽ cô sẽ lễ phép khách sáo đáp lại. Nhưng mà bây giờ khác rồi, nếu cô đã biết Chu Tuyền là em trai Chu Lăng thì cô cũng sẽ không để ý tới Chu Tuyền nữa. Thân là bạn gái Chu Lăng, lập trường của cô dĩ nhiên là hết sức rõ ràng, không cần hỏi nhiều.

Nhận ra được Diệp Di Nhiên xa cách, Chu Tuyền rất thất vọng. Nhưng cũng không nói gì thêm nữa, đứng dậy rời đi.

Nhìn Chu Tuyền rời đi, Diệp Di Nhiên bĩu môi, chút oán trách nói: “Chắc anh ta sẽ không biết quan hệ giữa em với Chu Lăng chứ!”

“Dĩ nhiên anh ta biết.” Không hề có ý muốn giúp Chu Tuyền giấu giếm, Lâm Du cười lạnh một tiếng, “Ngày đại thọ ông nội, anh ta cũng ở đấy, hơn nữa mọi người đều nhìn về phía em và Chu Lăng.”

“Cái gì? Vậy mà anh ta còn...” Nói được nửa câu, không đợi Lâm Du trả lời, Diệp Di Nhiên liền tự có câu trả lời, “Quả nhiên là một người khiến người ta ghét, nhất định không tốt đẹp gì.”

“Lập trường của anh ta và Chu Lăng đối lập, cộng thêm việc bây giờ anh ta bị đuổi ra khỏi Chu thị, chớ cùng đường quay lại cắn chủ cũng không phải là không thể xảy ra.” Đối với Chu Tuyền, Lâm Du không có chút hảo cảm nào, trong lời nói đầy ý đùa cợt và khinh bỉ.

“Cũng đúng.” Diệp Di Nhiên suy nghĩ một chút rồi gật đầu, nâng cằm lên, “Mặc dù em không phải người thông minh, nhưng cũng không phải... là chuyện gì cũng không biết. Nếu anh ta muốn ra tay từ em, ý muốn mưu hại học trưởng thì đúng là hơi coi thường em rồi.”

Biết Diệp Di Nhiên đã hoàn toàn hiểu lầm ý của Chu Tuyền nhưng Lâm Du nhưng cũng không có ý định vội vàng giải thích: "Ừ, trong lòng em hiểu rõ là được rồi."

"Chuyện này đương nhiên phải luôn ghi nhớ trong lòng. Vất vả lắm em mới đuổi kịp học trường, làm sao có thể để người ta phá hư?" Ngay từ đầu Diệp Di Nhiên còn tưởng rằng cô không thể đuổi kịp Chu Lăng! Nhưng mà chuyện đời khó đoán, cũng may là ông trời vẫn giúp đỡ cô.

Lâm Du không nói gì nữa, mặc cho Diệp Di Nhiên tự định nghĩa tiếp xúc với Chu Tuyền không hề tốt.

Hứa Mạch nghe Lâm Du kể lại hành vi của Chu Tuyền thì châm chọc nhếch mép lên. Xem ra bọn họ vẫn quá nhân từ đã cho Chu Tuyền quá nhiều cơ hội để thở lấy sức!

Lâm Du nói chuyện của Chu Tuyền cho Hứa Mạch nghe xong thì liền bỏ qua một bên, không nói tới nữa. Ngược lại là Chu Lăng, anh lại ghi nhớ chuyện này.

Gần đây Chu Đáo bận rộn nhiều việc, bận bịu nói chuyện hợp tác, khai thác thị trường. Ông ta muốn tạo nhiều thành tích ưu tú để chống lại Chu Lăng, chỉ có như vậy mới có đủ sức lực bắt kịp Chu Lăng.

Liên tục bốn ba gần một tháng, rốt cuộc Chu Đáo lấy được sự thỏa hiệp của Lý thị một cách ngoài ý muốn.

Chu Đáo cực kỳ đắc ý hãnh diện đứng trước hội đồng quản trị, chỉ còn thiếu chưa kéo Chu Lăng xuống khỏi ghế tổng giám đốc thôi.

Đúng là không thể không thừa nhận, thái độ Lý thị thay đổi quá nhiều, Chu thị cũng nổi lên một trận gió lốc không nhỏ. Dĩ nhiên, người chất vấn cũng không phải là không có. Dù sao Chu Tuyền và Lý Mộng đang náo loạn chuyện ly dị, tất cả mọi người đều nghe thấy.

"Ly hôn cái gì? Điều là tin nhảm, giả dối." Chu Đáo phát tay, mặt dày phủ nhận.

"Thật sao? Tôi còn nghe nói vì chuyện này mà Nhà họ Tần còn đến Nhà họ Chu để hỏi tội đấy!" Chu Đáo muốn che giấu nhưng lại không dễ dàng như vậy. Bác cả Tần ra mặt vì Lý Mộng, không ít người nghe nói.

"Chẳng qua chỉ là thông gia tới nhà làm khách thôi, đây là chuyện đương nhiên." Ngoài miệng thì Chu Đáo nói như vậy nhưng trong lòng đã bắt đầu tính toán là sao để Chu Tuyền dỗ Lý Mộng trở lại. Muốn hợp tác lâu dài với Lý thị thì Lý Mộng chính là lá bài chủ chốt trong tay bọn họ.

"Chắc chắn là Lý thị sao? Không phải là công ty khác sao?" Nghe Chu Lăng nói, Hứa Mạch lại nghi ngờ.

"Không sai, là Lý thị." Chu Lăng đã tự mình xác nhận, đúng là Lý thị cố ý hợp tác với Chu thị, hơn nữa còn chỉ đích danh muốn làm ăn với Chu Đáo.

"Sao tôi lại cảm thấy trong chuyện này có vấn đề vậy?" Lúc trước Lý Mộng chưa ly hôn với Chu Tuyền, dù nói gì thì Lý thị cũng không đồng ý hợp tác với Chu thị. Hiện nay Lý Mộng bị Chu Tuyền ép ly hôn, sao Lý thị lại có thái độ ngược lại vậy? Lâm Du cũng không tin Lý thị cảm kích hành động của Nhà họ Chu gia đối với Lý Mộng.

Lâm Du nói, Chu Lăng và Hứa Mạch dĩ nhiên đồng ý. Nhưng mục đích của Lý thị là gì, tạm thời bọn họ chưa thể kết luận được. Dù là trong lòng đã đoán được gì đó nhưng cũng không thể chứng minh được.

"Có lẽ Tần Nam có thể giúp được một tay?" Không nghĩ nhiều như Chu Lăng và Hứa Mạch, Lâm Du trực tiếp đề nghị viện binh.

"Anh sẽ nói tình huống cho Tần Nam." Mặc dù còn có những cách khác nhưng Hứa Mạch mãi mãi nghe theo Lâm Du.

"Làm phiền rồi." Biết Lâm Du và Hứa Mạch vì anh nên Chu Lăng nói vậy.

Tần Nam cũng không ngờ Lý thị lại đột nhiên làm như vậy. Trong lúc nhất thời, anh cũng bị làm cho bối rối. Nghiêm túc suy tư sau ba phút, Tần Nam gọi điện cho anh họ Tần.

"Tôi không biết chuyện này." Anh họ Tần không hề nói láo, anh thật sự không biết. Sau khi đưa Lý Mộng về Nhà họ Lý, anh không ngồi lâu liền trở về thành phố D.

Liên quan đến thái độ của Nhà họ Lý đối với Lý Mộng, anh họ Tần và bác cả Tần cũng có đề cập tới. Bác cả Tần nghe than thở thì lắc đầu vẫn kiên trì giúp Lý Mộng tranh giành lợi ích. Mặc dù Chu Đáo rất xảo quyệt, nhưng trên phương diện tiền bạc thì vẫn không dám bạc đãi Lý Mộng.

---- susublu ~ diendanlequydon ----

Về chuyện này, bác cả Tần có chút bất mãn, nhưng cũng không nói gì. Ly hôn rồi tiểu Mộng cũng rời khỏi thành phố D, hơn nữa những người khác lại tỏ thái độ khinh thường. Ngược lại Nhà họ Chu cũng không phải là người tốt lành gì, Chu Tuyền là con riêng nên hoàn toàn không đáng để lưu luyến!

"Hay là hỏi một chút đi! Dù sao liên quan đến Lý Mộng, sợ là lại xảy ra chuyện gì, nếu không mấy người cũng đừng có đổ hết lên đầu tôi, nói tôi không kịp thời nói cho mấy người biết." Anh họ Tần không biết, Tần Nam cũng không ngờ. Nhưng mà người có thể dò hỏi được tin tức cũng chỉ có anh họ Tần.

"Ừ, tôi biết rồi." Biết Tần Nam nói tới chuyện lần trước bọn họ oán trách, anh họ Tần dừng một chút, bổ sung thêm một câu, "Cám ơn."

"Cám ơn thì không cần. Mặc dù mấy người không tin, nhưng chuyện Chu Tuyền là con ngoài gia thú của Nhà họ Chu, quả thật tôi cũng mới biết, cũng không phải là cố ý không nói cho mấy người biết." Nói xong cũng không để ý anh họ Tần phản ứng ra sao, Tần Nam liền tự ý cúp điện thoại.

Tần Nam nói thật sao? Tất nhiên không phải. Mới đầu Chu thị muốn làm thông gia với Lý thị, thật sự anh không biết Chu Tuyền là con riêng. Dù sao anh cũng không có rảnh rỗi đến mức đi chú ý đến ân oán của Nhà họ Chu.

Lúc Tần Nam thật sự biết được thân phận của Chu Tuyền là khi bà nội Chu. Lúc đó Lý Mộng còn chưa gả cho Chu Tuyền, nếu như anh muốn nói thì cũng không coi là trễ. Nhưng mà anh không nghĩ mình có nghĩa vụ phải báo cho Lý Mộng biết. Đứng trên lập trường anh họ như anh thì chuyện này do Lý Mộng tự quyết định, không trách người khác được.

Tốc độ xử lý công việc của anh họ Tần rất nhanh, Tần Nam cũng nhanh chóng đưa tin cho Hứa Mạch. Lần này hợp tác với Chu thị là do anh cả Lý tự mình phê duyệt, hình như là rất có thành ý.

Hứa Mạch cười. Nếu quả thật là có thành ý thì tuyệt đối sẽ không chọn lúc Chu Tuyền và Lý Mộng ly dị rồi mới thể hiện. Cùng lúc đó, anh họ Tần còn mang đến một tin tức xác thật khác, Chu Tuyền và Lý Mộng đã hoàn toàn ly hôn, cũng đã phân chia tài sản xong.

Tần Nam cười nhạo tài cán của Lý Mộng trong điện thoại, cuối cùng cũng chỉ được ném cho một chút tiền rồi bị vứt bỏ.

Hứa Mạch càng nắm chắc suy nghĩ của mình hơn, ngay lập tức đưa cho Chu Lăng câu trả lời chắc chắn.

"Được, cám ơn." Cúp điện thoại của Hứa Mạch, Chu Lăng liền thu dọn giấy tờ hợp tác vừa mới mở ra ở trước mặt. Cho dù anh và Hứa Mạch đoán sai thì cũng không sao. Anh không tính kiếm tiền từ Lý thị, vì như vậy sẽ bị phông tay.

Chu Đáo đã từng là người ra lệnh, nộp tài liệu hợp tác này lên rồi sẽ không hỏi tới chuyện sau đó nữa. Đối với ông mà nói, ông không cần xử lý những chuyện nhỏ nhặt này. Ngược lại cái ông để ý hơn là liệu Lý Mộng và Chu Tuyền có khả năng quay về với nhau hay không.

Chu Tuyền kiên quyết phản đối, phản bác Chu Đáo với thái độ rất mạnh mẽ. Đây là lần đầu tiên anh chống lại ý của Chu Đáo, hơn nữa còn chống đối trước mặt ông.

Chu Đáo bị tức giận nên cũng không nể mặt mà mắng Chu Tuyền. Thậm chí còn tuyên bố, nếu như Chu Tuyền không chịu nghe ông thì không cần ở lại Nhà họ Chu nữa, dẫn theo mẹ anh đi ra ngoài luôn đi.

Rời khỏi Nhà họ Chu... Đối với Chu Tuyền mà nói đã không còn bất kỳ ý nghĩa gì nữa rồi. Nhưng đối với mẹ Chu Tuyền thì bà không thể thừa nhận việc mình đã được vào ở rồi lại còn bị đuổi ra ngoài. Chờ mong nhiều năm như vậy mới lấy lại được vinh dự, phụ nữ xung quanh đều hâm mộ bà, sao bà có thể chịu rời khỏi đó chứ?

Bởi vì nghĩ đến mẹ nên Chu Tuyền khế ước rằng, lại thỏa hiệp thêm lần nữa. Nhưng anh thề đây là lần cuối cùng!

Nhưng mà mọi chuyện không phải do Chu Tuyền thỏa hiệp là xong. Khi anh để Nhà họ Lý tìm Lý Mộng thì trực tiếp bị đuổi ra. Tìm đến nhiều lần liên tiếp, Lý Mộng trực tiếp hất cho anh một chậu nước lạnh, cao giọng kêu anh cút.

Chu Tuyền chưa từng bị nhục nhã như vậy, lúc này anh phải chịu nhục hơn bất cứ lúc nào. Nhưng trên thực tế, anh chẳng hề làm gì cả, mà thật sự cút theo như ý Lý Mộng mong muốn.

Đối với Chu Đáo thì đứa con trai Chu Tuyền này đã trở nên ngu ngốc rồi. Lúc trước có rất nhiều chuyện anh có thể hoàn thành thuận lợi, nhưng hình như càng ngày càng không còn có ích nữa. Ngược lại là Chu Lăng, vị trí tổng giám đốc Chu thị cũng càng ngày càng vững chắc, làm cho ông không còn kẻ sách nào nữa.

"Ba, không phải con không muốn nhưng mà Lý Mộng không chịu tha thứ cho con." Chu Tuyền cúi đầu xuống, che giấu sự thù hận ở đáy mắt, "Có lẽ chúng ta nên suy nghĩ thật kỹ, rốt cuộc thì Lý thị muốn gì từ Chu thị?"

"Muốn cái gì? Đương nhiên là kiếm tiền! Vụ hợp tác tốt như vậy, hai bên cùng có lợi, có kẻ ngu mới sẽ bỏ qua!" Làm như không nghe thấy sự nghi ngờ của Chu Tuyền, Chu Đáo bĩu môi, mặt đầy khinh thường.

Thật sự chỉ như vậy thôi sao? Chu Tuyền cảm thấy không phải như thế. Nhưng Chu Đáo không chịu nghe anh, anh cũng chỉ có thể im lặng.

Chu thị và Lý thị hợp tác, nhìn bề ngoài thì như tiến hành rất thuận lợi, nhưng vào lúc mấu chốt thì lại xảy ra vấn đề. Lý thị vốn không tới gặp mặt, việc hợp tác cũng không thể tiếp tục tiến hành. Nếu cố ký đại lên hợp đồng trước thì Chu thị nhất định sẽ chịu thua thiệt như lần trước.

Biết được chuyện này Chu Đáo sững sờ. Lý thị có ý gì? Ông liền mạng gọi điện thoại cho Lý thị nhưng lại bị đùn đẩy đáp lại cho có lệ. Kim nén sự tức giận, Chu Đáo đến thẳng Lý thị.

Chu Đáo đi chuyện này cũng không thể lấy được câu trả lời hài lòng. Ngược lại ông lại lấy được sự miệt thị và lạnh nhạt.

Anh cả Lý đứng trước mặt nói với Chu Đáo, việc hợp tác với Chu thị là tuyệt đối không có khả năng. Lần này chỉ là cảnh cáo, diện;daffin*lle#quý&doOn cảnh cáo Nhà họ Chu gia lần sau đừng tùy ý ức hiếp người Nhà họ Lý. Dù là Lý Mộng cũng không phải là đối tượng để Nhà họ Chu gia có thể tùy tiện lăng nhục.

Cho đến lúc này, Chu Đáo mới kịp tỉnh ngộ, ông đã bị chơi xỏ. Lý thị cố ý trả thù bọn họ, muốn xả giận cho Lý Mộng.

Nhưng mặc dù biết được sự thật thì Chu Đáo cũng không có cách nào lấy được vụ hợp tác với Lý thị. Hợp tác vốn là chuyện hai bên tình nguyện, bị lừa dối là do ông quá ngu ngốc, trên thương trường không có bạn bè, lúc nào ông cũng phải đề cao cảnh giác. Lăn lộn trên thương trường nhiều năm như vậy rồi mà ông lại có thể tùy tiện tin tưởng mối quan hệ mật thiết giữa Nhà họ Chu và Lý thị, nên giờ mới gặp họa nạn.

Chu Đáo không có lập tức trở về thành phố D, ông không biết nên đối mặt với cục diện rồi rắc rối như thế nào, không biết nên nói với hội đồng quản trị thế nào. Rõ ràng ông vừa mới nói chuyện nghiêm túc với hội đồng quản trị không bao lâu, rõ ràng... Ông đã thăm dự tính...

Tùy ý tìm một quán rượu, Chu Đáo ù rũ cúi đầu đi vào. Tâm trạng của ông quá tệ, ý chí chiến đấu bị đá kích lớn, lá bài trong tay cũng đã mất, một tấm cũng không còn sót lại. Trong tình cảnh này ông giống như một con chó nhà có tang, thất bại không ngừng.

Biết được Chu Đáo bị bắt vào cục cảnh sát, Chu Lăng sững sốt. Nghe xong lý do thì Chu Lăng không nói gì một lúc rồi lạnh lùng nói: "Vậy thì làm phiền xử lý công minh đi!"

"Tiểu Du, Chu Đáo bị bắt." Cùng lúc đó Hứa Mạch cũng nhận được tin tức, ngay sau đó liền nói cho Lâm Du biết.

Lâm Du trở mặt ghen hòng, hoàn toàn không ngờ rằng Chu Đáo sẽ bị bắt vì đến quán bar tìm phụ nữ. Vừa đúng lúc gặp phải cảnh sát đi kiểm tra sao? Chuyện này... Không phải hơi kỳ lạ sao?

Cục cảnh sát thông báo với Chu Lăng nhưng mà hiển nhiên Chu Lăng không muốn quan tâm. Vì vậy Chu Đáo bất hạnh bị xử phạt.

Cho đến khi Chu Tuyền biết được chuyện này thì đã bị lỡ thời cơ rồi. Sững sờ nhìn mẹ anh bất chợt khóc òa lên, cuối cùng Chu Tuyền vẫn phải nắm chặt tay, buộc phải thu dọn hành lý giúp mẹ anh, đưa bà về quê.

Từ đầu đến cuối Chu Đáo đều không được ai tới bảo lãnh, bị giam ở cục cảnh sát nhiều ngày sau mới được thả ra. Mà khi ông nổi giận đùng đùng xông về Nhà họ Chu thì nơi này đã là vườn không nhà trống. Không đơn thuần chỉ là sổ tiết kiệm và thẻ ngân hàng ông để ở nhà mà ngay cả tù sắt cũng bị mang đi.

Chu Tuyền giống như bốc hơi khỏi nhân gian vậy, ngay cả Lâm Nhất Thiên cũng biến mất với anh. Chu Đáo phái người điều tra thì mới phát hiện nhà dưới tên Chu Tuyền và Lâm Nhất Thiên đều đã bị bán hết rồi, hai người đã có âm mưu lấy tiền bỏ trốn từ trước!

Chu Đáo cảm thấy mình hoàn toàn bị phản bội, điên rồ tìm người đi điều tra hành tung của Chu Tuyền và Lâm Nhất Thiên. Cùng lúc đó ông cũng không dám ra khỏi cửa, không dám đối mặt với sự trách móc của Chu thị, cũng rất sợ ra ngoài sẽ phải hứng chịu sự chỉ trích của người đi đường. Mấy tình nhân ông nuôi cũng biến mất.

Chu Đáo biến thành người cô đơn chỉ trong một đêm. Niềm tin duy nhất giúp ông sống sót chính là tìm cho ra mẹ con Chu Tuyền để dạy dỗ bọn họ.

Chu Lăng không ngăn cản Chu Tuyền rời đi, cũng không để ý đến Chu Đáo làm âm mưu. Mặc dù anh biết tung tích của Chu Tuyền nhưng tạm thời không hề có ý định nói cho Chu Đáo biết. Anh đang chờ đến lúc Chu Đáo bị nghi ngờ và tức giận ép điên, anh chờ nhìn Chu Đáo và Chu Tuyền cắn nhau.

Sau khi tin tức Cố Nhiên và Triệu Tuyết Nhi muốn kết hôn được công bố ra ngoài thì thật sự cũng có ảnh hưởng đến Triệu Tuyết Nhi. Nhưng mà Triệu Tuyết Nhi cũng không thêm đề ý, lạnh lẽo đợi tin đồn lắng xuống.

"Hai người thật sự thích gây âm mưu, không hề báo trước mà đã công bố." Một buổi sáng tỉnh mơ nhìn thấy bài báo của hai người thì Lâm Du còn cho là mình chưa tỉnh ngủ. Với danh tiếng hiện giờ của Triệu Tuyết Nhi, nếu muốn công bố chuyện tình cảm thì nên nói với bộ phận PR trước, chuẩn bị chắc chắn trước rồi mới ra tay. Nhưng mà sao lần này hai người lại không thêm đêm xả đến chứ?

"Thật ra thì cũng chỉ là nhất thời xúc động thôi." Cố Nhiên và Triệu Tuyết Nhi ngượng ngùng cười một tiếng. Mặc dù không có bất kỳ kế hoạch nào trước đó nhưng quả thật hai người bọn họ cũng không hối hận, đây là sự thật.

"Không sợ bị mắng đến mức thương tích đầy mình sao?" Mặc dù scandal của Triệu Tuyết Nhi và Cố Nhiên vẫn luôn rất hot, nhưng khi hai người thật sự kết hôn thì Lâm Du lại dự đoán nó sẽ gây ra một cơn sóng thần.

"Không sợ." Cố Nhiên và Triệu Tuyết Nhi nắm tay nhau đứng trước mặt Lâm Du, trên mặt đầy vẻ hạnh phúc.

Xem ra thật sự không thể ngăn cách được rồi. Cố Nhiên làm không tệ, có thể giúp Tuyết Nhi vượt qua sự tự ti, tự tin đứng lên, Lâm Du thật sự đã thấy được. Đã như vậy thì không còn gì để nói nữa, cứ thật lòng chúc phúc đi!

Có liên quan đến việc xử lý tin đồn, dĩ nhiên Đóa Nhuế phải gánh vác trách nhiệm nặng nề rồi, trang đặc biệt của tờ báo hàng ngày lại tiếp tục đối nội dung chính thành tình sử đẹp lãng mạn của Cố Nhiên và Triệu Tuyết Nhi.

Cũng trong thành phố này, ở trong một căn phòng thuê đơn sơ nào đó, nhìn cả đồng tin tức trên mạng, sắc mặt Triệu Linh Lộ dữ tợn, dao hoa quả trong tay rơi leng keng xuống đất. Cô sẽ không bỏ qua cho đôi cầu nam nữ này, tuyệt đối sẽ không tha thứ cho bọn họ!

So với Triệu Tuyết Nhi từng bước trở nên huy hoàng thì hôm nay Triệu Linh Lộ thật sự trông rất nghèo túng. Triệu Linh Lộ đã từng cho rằng dù cô không phải là con gái ruột của Nhà họ Triệu nhưng cũng vẫn có thể đứng từ trên cao nhìn xuống Triệu Tuyết Nhi, để dàng giẫm nát cô ta dưới chân.

Nhưng thực tế thì sao? Nhìn thử hoàn cảnh hiện nay của cô xem, nhìn lại thì thấy Triệu Tuyết Nhi được tất cả mọi người thổi phồng lên tận mây xanh, Triệu Linh Lộ cắn trái táo một cái, ngay cả vỏ còn chưa gọt xong cũng ăn.

Trong một đêm mà trên mạng đầy tin đồn nhảm về việc "Cố Nhiên là vị hôn phu của em gái Triệu Tuyết Nhi", nói cứ như thật. Cố Nhiên và Triệu Tuyết Nhi khó tránh khỏi bị chửi rủa, có phim truyền hình có mặt Triệu Tuyết Nhi tham gia càng bị ngăn chặn mạnh mẽ.

"Chị Lâm Du, xin lỗi, lại mang đến phiền phức cho chị rồi." Trước khi hội nghị khẩn cấp của Thần Thiên bắt đầu, Triệu Tuyết Nhi tìm tới Lâm Du thành khẩn nói lời xin lỗi.

"Không phải chuyện gì nghiêm trọng." Lâm Du vỗ bả vai Triệu Tuyết Nhi, cô thật sự cảm thấy đây không phải chuyện nghiêm trọng gì. Nhưng mà chuyện này cần phải xử lý thật tốt mới có thể diệt trừ hậu hoạn về sau.

"Em..." Triệu Tuyết Nhi còn muốn nói gì nữa thì nhìn thấy Cố Nhiên hấp tấp xông vào.

"Lâm Du, nếu cô muốn mắng thì mắng tôi đi, không cho phép mắng Tuyết Nhi." Cố Nhiên xông đến như một trận gió, kéo Triệu Tuyết Nhi ra phía sau che chắn, bộ dạng anh dừng hy sinh là âm lên.

Lặng lặng nhìn Cố Nhiên trong chốc lát, Lâm Du bĩu môi một cái, đi vòng ra mở cửa: "Nhảm chán."

Cố Nhiên ngây người. Có ý gì? Đây chính là thái độ của Lâm Du sao? Không phải là Lâm Du nên tức giận, sau đó hung hăng mắng anh một trận mới đúng ư?

"Được rồi, chị Lâm Du không có trách chúng ta." Bởi vì hành động của Cố Nhiên mà Triệu Tuyết Nhi cũng cảm thấy mình rất xui xẻo.

"Thật không?" Không chắc chắn nhìn Triệu Tuyết Nhi, Cố Nhiên hỏi lại để xác nhận.

"Ừ, thật." Chị Lâm Du cũng đã đi rồi, không phải thật thì là cái gì? Triệu Tuyết Nhi sụp vai xuống, trên khuôn mặt đầy vẻ lo lắng, "Ai da, em luôn cảm thấy hình như chúng ta đã rước lấy phiền phức lớn rồi."

Cái gọi là phiền phức lớn thật ra thì cũng không hề dễ giải quyết như vậy. Năng lực nhân viên của Thần Thiên không tệ, lại có Đóa Nhuế hết lòng ủng hộ, Hứa Mạch lấy danh nghĩa đài truyền hình càng đặc biệt chuẩn bị một ngăn hồ sơ thực hiện chương trình phỏng vấn cho Cố Nhiên và Triệu Tuyết Nhi. Giải thích nhanh thì mọi chuyện sẽ sáng tỏ, thậm chí trên mạng có một ít tin đồn nhảm, Thần Thiên thông báo sẽ truy cứu tới cùng.

Đối mặt với tin đồn về thân thể chó má của Triệu Tuyết Nhi, đối mặt với em gái không ruột thịt của Triệu Tuyết Nhi, đối mặt với Cố Nhiên vô tội chỉ thích Triệu Tuyết Nhi... Dư luận nhanh chóng đứng về phía Triệu Tuyết Nhi và Cố Nhiên, cũng không ít fan bắt đầu xin lỗi vì lời chửi rủa lúc trước.

Ngay khi mọi thứ được phơi bày ra ánh sáng thì Triệu Tuyết Nhi lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Trước khi cô ra ngoài để đến công ty thì Triệu Linh Lộ đột nhiên xuất hiện đâm cho cô một dao.

Triệu Linh Lộ không có cải trang, giống như có ý muốn lấy mạng đổi mạng với Triệu Tuyết Nhi. Nhưng mà thật bất hạnh là Triệu Tuyết Nhi không chết, còn cô lại bị bắt.

Triệu Tuyết Nhi bị đâm khá sâu, cũng rất nguy hiểm. Cũng may đưa đi bệnh viện kịp thời, cộng thêm nước ao của Lâm Du giúp đỡ, cuối cùng Triệu Tuyết Nhi cũng được cứu.

Bởi vì bị Triệu Linh Lộ đâm một dao, một vài người vốn còn muốn tiếp tục mắng Triệu Tuyết Nhi và Cố Nhiên thì lại không dám mắng nữa. Nhìn giấy tờ mà phòng PR của giải trí Thần Thiên cung cấp cho luật sư, nhìn Triệu Tuyết Nhi nằm cấp cứu ở bệnh viện... Tất cả mọi người đều im lặng.

Cũng coi là có phút trong họa! Việc Triệu Tuyết Nhi và Cố Nhiên kết hôn đều được chúc phúc. Trên mạng lại đưa các loại tin tức tình cảm ám áp về trường bối của Cố gia thương yêu Triệu Tuyết Nhi thế nào, có ý đến bệnh viện chăm sóc Triệu Tuyết Nhi. Chuyện cứ như vậy được đưa ra ánh sáng.

Cố Nhiên và Triệu Tuyết Nhi tu thành chính quả, hôn sự Chu Lăng và Diệp Di Nhiên cũng được đưa lên tin tức trong ngày. Đầu tiên là Lâm Du vui vẻ chúc phúc. Nhưng sau đó thì thấy...có phải là quá nhanh rồi không?

"Nhanh sao? Cũng tạm ổn!" Diệp Di Nhiên cố ý kéo Lâm Du đi chọn áo cưới đỏ mặt nhỏ giọng lầm bầm.

"Em chắc chắn là cứ quyết định gả cho Chu Lăng như vậy hả?" Lâm Du hỏi. Sao lại cảm thấy Chu Lăng đã chiếm được tiện nghi lớn vậy?

"Ừ. Em thích anh ấy bao nhiêu năm rồi. Bây giờ có cơ hội bắt anh ấy lại, dĩ nhiên không thể buông tay." Diệp Di Nhiên vừa nói vừa quyết tâm, "Lúc trước em không dám đứng trước mặt nói thích anh ấy, chỉ dám len lén thăm mền. Nhưng bây giờ không giống lúc đó nữa. Em là bạn gái anh ấy công nhận, là bà xã tương lai. Chỉ cần nghĩ thôi em đã thấy rất hạnh phúc rồi."

Được rồi, Chu Lăng quả thật là một người đàn ông đáng giá để phó thác suốt đời! Nghe Diệp Di Nhiên tự bạch, Lâm Du gật đầu một cái, không cần phải nhiều lời nữa.

"Có mệt hay không?" Hứa Mạch tới đón Lâm Du về nhà.

"Có một chút. Di Nhiên quá để ý về chuyện này." Chỉ là tiệm áo cưới thôi mà bọn họ đã đi năm chỗ. Về việc này Lâm Du rất là bội phục.

"Con bé quá vui vẻ." Chuyện Diệp Di Nhiên gả cho Chu Lăng Hứa Mạch cũng không phản đối. Nếu trường bối trong nhà cũng không ý kiến thì việc bị đăng lên báo chẳng qua chỉ là chuyện sớm muộn thôi.

"Em sợ con bé hy vọng quá lớn, đến lúc đó sẽ bị thất vọng." Ngay trước mặt Diệp Di Nhiên, Lâm Du không có nói ra lời này, nhưng bây giờ đi với Hứa Mạch lại tự nhiên nói ra.

"Em nói về những chuyện của Nhà họ Chu sao?" Hứa Mạch nhếch miệng, sắc mặt trở nên nghiêm túc, "Anh tin tưởng Di Nhiên đã nghĩ kỹ rồi mới đưa ra quyết định."

"Em luôn cảm thấy có chút bất an." Nếu chỉ có một mình Chu Lăng thì Lâm Du tuyệt đối không có bất cứ ý kiến gì. Nhưng chuyện liên quan đến Chu Đáo và Chu Tuyền thì mọi thứ không thể nói vậy được.

"Yên tâm. Chu Lăng sẽ xử lý tốt." Cho Lâm Du một cái ôm ấm áp, Hứa Mạch nhẹ nhàng nói.

"Chỉ hy vọng là thế." Lâm Du nhắm mắt, hưởng thụ sự trấn an mà Hứa Mạch mang lại cho mình.

Bởi vì Triệu Tuyết Nhi vẫn còn nằm viện, mặc dù chuyện giữa cô và Cố Nhiên đã được xác định, hôn lễ cũng sắp cử hành. Nhưng lại bị Chu Lăng và Diệp Di Nhiên cướp đoạt trước.

Ở Nhà họ Chu, Chu Đáo không hề quan tâm đến hôn sự này, Chu Lăng cũng không hi vọng vào ông. Cũng may Nhà họ Diệp gia chỉ có một đứa con gái bảo bối là Diệp Di Nhiên nên rất coi trọng hôn sự này, ba mẹ Diệp không nói hai lời liền đảm nhiệm mọi việc, nói rõ là muốn toàn quyền lo liệu.

Chu Lăng vốn cảm thấy không ổn nhưng lại bị Diệp Di Nhiên kéo cánh tay: "Mẹ em nói, có thể làm theo ý của bà thật sự là quá tốt. Nếu như phải thương lượng nhiều với thông gia thì ngược lại sẽ rất phiền phức, không chừng sẽ tạo ra mâu thuẫn lớn!"

Chu Lăng im lặng. Mặc dù biết mẹ Diệp nói như vậy cũng có đạo lý, nhưng vẫn cảm thấy có chút không ổn, sợ Diệp Di Nhiên sẽ uất ức.

"Ô kìa, anh không cần phải suy nghĩ nhiều như vậy! Ba mẹ em thật sự cảm thấy không sao. Nếu thật sự để cho ba anh nhúng tay vào hôn sự của hai chúng ta thì em sợ như vậy mới gây ra phiền phức lớn. Ba mẹ em cũng không phải ôn tồn như vẻ bề ngoài đâu, nếu đụng phải người mình không thích thì nhất định sẽ trở mặt." Theo như Diệp Di Nhiên nói thì sự lo lắng của Chu Lăng là không cần thiết. Ba mẹ cô rất thích Chu Lăng, nhưng lại rất không thích Chu Đáo. Vì thế nên lo liệu cho hôn lễ của cô và Chu Lăng thì hai vị trưởng bối đều rất tình nguyện. Nhưng lỡ như Chu Đáo chạy tới làm loạn từ bên trong thì Diệp Di Nhiên tin chắc là sẽ có cái vãi!

Bị Diệp Di Nhiên thuyết phục lần nữa, cuối cùng Chu Lăng vẫn buông tay giao toàn bộ hôn lễ cho ba mẹ Diệp lo liệu. Nhưng mà tất cả chương trình hôn lễ anh đều có tham gia thảo luận, diendafillequysdoon hơn nữa còn hết sức chăm chú cho ý kiến. Thích hay là không thích, đều trả lời rất rõ ràng.

Mẹ Diệp rất hài lòng với thái độ của Chu Lăng. Kết hôn chính là người một nhà, không thích thì cứ nói thẳng ra. Nếu che giấu không nói thì chính là không coi bọn họ là người nhà.

Dĩ nhiên nếu là Chu Đáo chạy tới ra oai đưa ý kiến thì mẹ Diệp nhất định sẽ nổi dóa không chút khách sáo. Bà coi Chu Lăng là người một nhà mới có thể cười híp mắt bao dung cho sở thích của Chu Lăng. Còn về người ba vô trách nhiệm như Chu Đáo thì theo như mẹ Diệp nói, sớm muộn gì cũng gặp báo ứng.

Ngoại trừ Chu Lăng thì Lâm Du và Hứa Mạch đều cống hiến rất nhiều cho hôn lễ này. Mẹ Diệp nói hai người bọn họ đã là người nhà mẹ đẻ của Diệp Di Nhiên, đồng thời cũng là bạn bè tốt của Chu Lăng nên là người có quyền lên tiếng nhất.

Cũng vì vậy nên Lâm Du thường xuyên đi theo mẹ Diệp bàn chuyện hôn lễ, Hứa Mạch thì đi theo ba Diệp phối hợp theo yêu cầu của hai vị phu nhân, lập tức hành động bất cứ lúc nào.

Cứ như vậy lúc Chu Đáo còn chưa biết chuyện gì thì Chu Lăng đã kết hôn rồi. Cho đến trước hôn lễ một ngày Chu Đáo mới ngạc nhiên biết được tin từ Chu Lăng, ông ngồi bối rối tại chỗ một lúc lâu cũng không có phản ứng gì.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91

Edit: susubluu

Chu Đáo không quá vui mừng mà lại vô cùng không vui. Ông đang suy nghĩ xem phải làm thế nào mới tìm được Chu Tuyền để cho anh biết tay thì Chu Lăng lại chơi ông một vỏ như vậy? Chu Lăng nghĩ là ông không có cách điều khiển anh hay là không coi người cha ruột như ông ra gì đây?

"Tao không đồng ý!" Nếu Chu Lăng dám hành động sau lưng ông thì dĩ nhiên Chu Đáo sẽ không để cho Chu Lăng được như ý. Không chút do dự mở miệng la ầm lên.

"Tôi chỉ đến báo cho ông biết một tiếng, không phải trung cầu ý kiến của ông." Chu Đáo có đồng ý hay không thì Chu Lăng cũng không hề để ý. Trước khi gặp được Diệp Di Nhiên thì anh chưa từng nghĩ mình sẽ kết hôn sớm như vậy. Nhưng khi Diệp Di Nhiên xuất hiện thì anh lại động tâm, cũng chưa từng muốn buông tay.

"Chu Lăng, tao là ba của mày! Mày muốn kết hôn, chuyện lớn như vậy mà tới hôm nay mới cho tao biết? Rốt cuộc mày có coi tao ra gì hay không? Tao không đồng ý, nhất định sẽ không đồng ý!" Diệp Di Nhiên cái gì, Chu Đáo chưa từng nghe qua cái tên này.

"Tôi kết hôn là chuyện của tôi. Ông không đồng ý là chuyện của ông. Hai chuyện không liên quan đến nhau." Đối mặt với những lời găm thét và lửa giận của Chu Đáo, Chu Lăng hoàn toàn không thêm đề ý, nói.

"Hai chuyện không liên quan đến nhau? Nếu thật sự không liên quan thì mày đừng nói cho tao biết! Hôm nay mày chạy tới nói với tao còn không phải là muốn người cha ruột như tao đến tham gia hôn lễ của mày sao, sợ nhà gái có thành kiến với mày, không muốn gả con gái cho mày sao? Chu Lăng, tao nói cho mày biết, tao sẽ không đồng ý hôn sự này, nhất định không thể hoàn thành. Ngày mai tao tuyệt đối sẽ không tham gia! Tao muốn xem thử mặt mũi của mày để vào đâu." Chu Lăng không nghe lời đã chọc giận Chu Đáo. Bất chấp tất cả không cần biết đúng sai, ông ta mở miệng uy hiếp.

"Không muốn đi vậy thì không cần đi càng tốt." Chu Lăng không dỗi sắc bỏ sung, "Hôn lễ ngày mai phải có thiệp mời mới có thể vào. Ông đã không muốn đến thì tôi cũng không cần phải phát thiệp mời cho ông nữa."

Không sai, Chu Lăng vốn không phải tới để mời Chu Đáo tham gia hôn lễ. Sở dĩ anh tới tới báo cho Chu Đáo biết là vì muốn chọc giận ông ta thôi, tốt nhất Chu Đáo thật sự không đến để khỏi phá hư bầu không khí. Nếu không đến ngày mai Chu Đáo đột nhiên chạy đến náo loạn một trận lớn thì nhất định sẽ rất lúng túng.

"Thiệp mời? Chu Lăng, mày ngu sao? Nếu như tao thật sự muốn đi thì còn cần thiệp mời sao? Con trai nhà ai kết hôn mà cha mẹ cần phải có thiệp mời mới có thể đi vào? Dĩ nhiên, mày yên tâm, tao không hề có hứng thú với hôn lễ của mày chút nào. Mày thích cưới thì cưới đi, ngược lại tao sẽ không thừa nhận cô ta là con dâu Nhà họ Chu. Nhiều lắm là mày hãy làm như Chu Tuyền, ly hôn thôi, cũng không có gì ghê gớm." Nhắc đến Chu Tuyền thì Chu Đáo lập tức an tâm, bĩu môi khinh thường, trong lời nói đầy sự châm chọc và đùa cợt.

Chưa từng thấy Chu Lăng đến gần người đàn bà nào, bây giờ lại chạy tới nói muốn kết hôn sao? Nếu Chu Lăng thật sự coi trọng như vậy thì đã sớm phát cò, giống trống khua chiêng với tất cả mọi người rồi. Chỉ tùy tiện chạy tới báo một câu "Muốn kết hôn." như vậy Chu Đáo cũng không tin Chu Lăng gặp phải tình yêu thật. Còn nói là cần thiệp mời mới có thể đi vào... Lừa bịp ai chứ?

Chu Lăng không trả lời Chu Đáo, xoay người nghênh ngang bỏ đi. Nếu như anh kết hôn thì nhất định sẽ cưới người mình thích, diệnxxdaffnleequydonn sao có thể tùy tiện ly hôn chứ? Chu Đáo thật sự vẫn chưa nắm rõ tình huống, thật buồn cười.

Chu Lăng rời đi nhanh như vậy càng làm cho Chu Đáo khẳng định hôn lễ này chỉ là một trò cười. Ai kết hôn mà không muốn người nhà đến chúc phúc chứ? Ngay cả cha ruột không đi tham dự cũng không có vấn đề gì sao? Sợ là Chu Lăng chỉ có ý muốn dò xét thái độ của ông thôi?

Cứ như vậy dưới tình huống Chu Đáo hiểu lầm, hôn lễ của Chu Lăng và Diệp Di Nhiên thuận lợi tiến hành, không hề gặp phải một chút trở ngại nào. Liên quan đến Chu Đáo, khách khứa đến đều lăm bằm trong miệng nhưng lại không có ai hỏi ra miệng.

Chu Lăng cướp đi vị trí tổng giám đốc Chu thị trong tay ba anh, mọi người cũng không phải không biết, làm gì có ai không biết xấu hổ mà đi lên hỏi lý do Chu Đáo vắng mặt chứ? Huống chi Chu Đáo không hề tới, tất cả thành viên ban giám đốc hội đồng quản trị của Chu thị đều đến tham dự đầy đủ không thiếu ai, Như thế đủ để thấy Chu Đáo không được hoan nghênh.

Huống chi về phía Chu Lăng vắng mặt Chu Đáo, nhưng bên Diệp Di Nhiên thì lại tới tham dự rất đầy đủ, hiển nhiên là hết sức hài lòng về cuộc hôn lễ này. Thêm nữa là mối quan hệ của Chu Lăng cũng không nhỏ, chỉ cần có Nhà họ Tàn và Nhà họ Cổ cổ động cũng đầy đủ rồi.

"Chúc mừng chúc mừng!" Tàn Nam và Cổ Nhiên đều lấy thân phận bạn tốt xuất hiện trong hôn lễ của Chu Lăng. Cô dâu có Nhà họ Diệp và Nhà họ Hứa làm chỗ dựa, chú rể cũng không thể thua thiệt được phải không?

"Sao hai người đến trễ như vậy? Không nhìn thấy tất cả mọi người đều đang bận rộn sao? Nhanh, giúp chiêu đãi khách khứa đi." Lâm Du và Hứa Mạch lấy thân phận của người nhà gái, cũng là bạn tốt của chú rể nên tiếp khách cả hai bên, bận rộn không thể rảnh tay được.

"Tôi cũng muốn đến sớm, nhưng không phải là do bạn chuẩn bị quà cưới sao!" Cổ Nhiên nhún vai, trông rất vô tội. Tuyệt Nhi nói với quan hệ giữa anh và Chu Lăng thì không thể chỉ có tiền mừng, như vậy có vẻ quá tầm thường, ngoài cái đó ra phải chuẩn bị quà cưới. Không phải vì vậy nên anh và Tuyệt Nhi mới có ý đi chọn quà đặc biệt sao.

"Tôi mới vừa xuống máy bay, rất cực khổ." Tàn Nam chạy về từ nước ngoài. Quay phim còn chưa xong nên mới xin nghỉ một ngày. Chờ đến khi hôn lễ của Chu Lăng và Diệp Di Nhiên xong xuôi thì phải lập tức chạy trở về.

"Quà cưới đưa cho tôi, tôi thu nhận trước. Chú rể và cô dâu quá bận rộn, không có thời gian nhận quà cưới." Hứa Hoán nhận lấy quà cưới, thuận tiện trêu ghẹo, "Cổ Nhiên, tớ đã đoán được cảnh tượng lúc cậu kết hôn rồi, nhất định là sẽ hỗn loạn hơn bây giờ."

"Vì sao của tớ lại hỗn loạn hơn? Chắc là không khác gì họ đâu!" Đột nhiên bị Hứa Hoán công kích, Cổ Nhiên không khách sáo phản bác.

"Bởi vì cậu không đáng tin cậy!" Hứa Hoán không chút khách sáo lấy Cố Nhiên ra làm trò cười, cũng không đợi Cố Nhiên cãi lại liền xoay người đi ra ngoài. Anh đang rất bận, chuyện cần làm quá thực quá nhiều.

"Đáng ghét. Hôm nay bọn thiếu gia sẽ cho mấy người nhìn xem cái gì gọi là đáng tin!" Cố Nhiên tức giận nói xong thì sửa sang lại quần áo một chút, nghiêm chỉnh đi về chỗ khách khứa đang không ngừng ra vào. Không phải là xã giao thôi sao? Anh cũng có thể làm? Lúc trước chẳng qua là do khinh thường thôi.

"Bộ đáng Cố Nhiên như bây giờ thật sự khiến nhiều người ngoài ý." Mẹ Cố tới cùng ba Cố, vừa tới hội trường đã thấy Cố Nhiên đang giúp đỡ chiều dài khách khứa thì cảm thấy hiếu kỳ, lại vui vẻ yên tâm không nói nên lời.

"Từ lúc nó đi theo Tiểu Du tới giải trí Thần Thiên thì trở nên thành thực không ít." Đối với sự tiến bộ của Cố Nhiên, Ba Cố cũng cực kỳ kinh ngạc. Vốn dĩ ông nghĩ chờ sau khi Cố Nhiên tốt nghiệp đại học sẽ ném anh vào vị trí thấp nhất của công ty để rèn luyện đi lên. Không ngờ Cố Nhiên tự mình tìm được đường ra, hơn nữa còn lấy được chức vị Phó tổng không hề thấp.

Lúc mới bắt đầu ba Cố còn lo lắng Cố Nhiên sẽ không làm được, chưa tới mấy ngày đã than vãn bỏ cuộc. Nhưng không ngờ Cố Nhiên lại rất kiên trì, hơn nữa còn làm rất tốt. Không biết bắt đầu từ khi nào mà ngoài lúc phải xã giao thì những lúc khác cũng không còn thấy đứa con trai ham chơi này than thở nữa.

Rất nhiều lần không cần ông mở miệng thì người khác đã bắt đầu chủ động tán dương Cố Phó tổng thế này thế kia. Không còn là "Cố thiếu" nữa mà là "Cố Phó tổng". Đây là sự công nhận dành cho năng lực của Cố Nhiên chứ không phải là lời nói khách sáo trên thương trường. Về chuyện này, ba Cố rất kiêu ngạo.

"Tiểu Du quả thật là vị cứu tinh của nhà chúng ta, phải tìm cơ hội tốt để cảm ơn cô ấy mới được. Đúng rồi, Tuyết Nhi cũng là chị em tốt của Tiểu Du đấy!" Nói đến con dâu tương lai thì trên mặt mẹ Cố mẹ luôn đầy ý cười. Bà rất thích Triệu Tuyết Nhi, có thể cưới được Triệu Tuyết Nhi vào cửa là phúc của Cố Nhiên.

"Tìm một cơ hội kêu Tiểu Du đến nhà chơi đi!" Quan hệ xã giao giữa bọn nhỏ ban đầu ba Cố không tham gia. Nhưng gần đây Cố Nhiên quả thực thay đổi quá nhiều, đối với toàn bộ gia đình bọn họ mà nói thì đây là sự kinh ngạc lớn. Vì vậy nên độ hài lòng của ông đối với Lâm Du cũng tăng thêm không ít.

"Được, chờ lát nữa Tiểu Du không còn bận nữa thì tôi sẽ đi nói với con bé." Nhìn Lâm Du bận bịu tiếp đãi khách khứa, mẹ Cố cũng không lập tức chạy qua quấy rầy.

"Chú Cố, dì Cố, hai người đã tới! Đến đây ngồi bên này đi, đây là chỗ đặc biệt để lại cho hai vị." Cố Nhiên không có phát hiện ra ba Cố và mẹ cố, Hứa Hoán lại nhanh mắt thấy được nên vội vàng đi đón tiếp.

"Là tiểu Hoán! Lâu rồi không gặp, càng ngày càng đẹp trai nha." Thấy Hứa Hoán, thái độ của mẹ Cố rất hòa ái, "Có bạn gái chưa? Tính chừng nào kết hôn?"

"Ai da, dì Cố, chúng ta có thể đổi đề tài không? Con còn nhỏ mà, tạm thời chưa có ý định kết hôn." Những lúc này Hứa Hoán cực kỳ buồn rầu tại sao Cố Nhiên lại nhanh chóng thu phục được Triệu Tuyết Nhi như vậy. Bất cứ bắt được rồi, ngoan ngoãn yêu đương thêm mấy năm nữa không phải tốt hơn sao? Tại sao lại phải kết hôn vội vã như vậy, làm hại anh cũng bị thúc dục cưới.

"Không thể mượn cớ còn nhỏ được. Mấy đứa trẻ này chỉ biết ham chơi. Lúc nào nên yêu đương thì phải nhớ chứ, không cần lập tức kết hôn cũng được nhưng không thể cứ kéo dài mãi được." Bởi vì bà thật sự coi Hứa Hoán là tiểu bối nhà mình nên cũng thương yêu nói như vậy.

"Dạ dạ, biết rồi ạ. Con bảo đảm sẽ cố gắng mau chóng giải quyết chung thân đại sự." Các trưởng bối thích dốc lòng như vậy, Hứa Hoán cũng đã quen nên không hề tranh cãi với họ, ngoài miệng thì cứ gật đầu đồng ý.

"Thật sao? Vậy con đừng có lừa di! Lúc nào đi cũng sẽ hỏi Cố Nhiên." Mẹ Cố nói xong, thấy Hứa Hoán gật đầu thì mới thả Hứa Hoán rời đi.

Hứa Hoán nhanh chóng đi ra xa mẹ Cố rồi thở phào nhẹ nhõm. Kết hôn cái gì, điều này đối với anh mà nói là quá xa vời, để sau này rồi nói đi.

"Di Nhiên, ba Chu Lăng thật sự không tới sao?" Tân khách đã tới gần đủ rồi, mẹ Diệp kéo Diệp Di Nhiên qua nhỏ giọng hỏi.

"Dạ. Mẹ yên tâm, ông ta sẽ không tới. Hôm qua Chu Lăng có trở về đó rồi." Nhắc tới chuyện này thì Diệp Di Nhiên cũng cảm thấy rất kỳ quái, ba mẹ cô thật sự rất ghét Chu Đáo, cũng thật lòng không muốn Chu Đáo tới tham gia hôn lễ. Lúc đầu cô còn tưởng rằng ba mẹ không muốn cô khó xử nên mới nói như vậy.

"Vậy thì tốt. Loại người như vậy không đến là tốt nhất. Nếu đến đây thì nhất định không có chuyện tốt gì." Mẹ Diệp vỗ ngực gật đầu một cái, bộ dáng như có thâm cừu đại hận với Chu Đáo.

Con gái người khác kết hôn có thể sẽ tức giận vì thông gia vắng mặt, nhưng mẹ Diệp lại không như vậy. Ngược lại còn nói với cô có người cha như Chu Đáo thì không có còn hơn.

Thân phận của Chu Tuyền huyền ảo khiến nhiều người biết, nhưng lại ít gặp mặt Chu Lăng nên mẹ Diệp cũng biết được từ miệng Lâm Du không ít. Đối với Chu Đáo, có thể nói là mẹ Diệp ghét cay ghét đắng, không hề suy nghĩ đã quyết định cả đời này không qua lại với nhau. Cho nên, tốt nhất Chu Đáo

không nên xuất hiện ở hôn lễ của con gái bảo bối và Chu Lăng!

Thật ra Chu Đáo có tới. Sáng sớm thức dậy ông cũng không nhớ tới chuyện này. Nhưng trong lúc vô tình đọc được tin tức trên báo thì ông liền tròn mắt lên.

Con gái Nhà họ Diệp? Em họ Hứa Mạch? Đùa gì thế? Chu Lăng cưới một người vợ tốt như vậy? Biết rõ thân phận của Diệp Di Nhiên thì Chu Đáo liền vứt tờ báo đi, thay quần áo lập tức chạy tới bữa tiệc kết hôn. Dù thế nào ông cũng không thể bỏ qua cơ hội này được.

Nhưng mà ngoài dự liệu của Chu Đáo, ông thật sự không thể đi vào bữa tiệc bởi vì ông không có thiệp mời. Đúng như những gì Chu Lăng nói hôm qua.

Chu Đáo tức điên lên thiếu chút nữa là mở miệng mắng to. Bày ra vẻ ông là ba của chú rể nhưng lại bị người ta nghi ngờ. Mà lúc ông tới quả thật không phải thời điểm tốt, đại đa số tân khách đều đã vào trong. Ông chờ thật lâu nhưng vẫn không gặp được người nào quen mình. Cuối cùng đành phải âm ức rời đi, tâm trạng cực kỳ tồi tệ.

Mà ngay lúc này Chu Đáo nhận được tin báo của thám tử tư. Bọn họ tìm thấy Chu Tuyền rồi!

Nhắc tới Chu Tuyền thì hai mắt Chu Đáo lại tỏa sáng, không để ý tới hôn lễ của Chu Lăng nữa, lái xe rời khỏi thành phố D.

“Thế nào rồi?” Ở một góc không người, Chu Lăng hỏi Hứa Mạch đang đứng bên cạnh.

"Giải quyết rồi." Giơ ngón tay lên ý bảo ok, khoe miệng Hứa Mạch khẽ nhếch lên, "Tiếp sau đó người gặp họa chính là Chu Tuyền."

"Tên đó có gặp họa hay không tôi cũng không quan tâm. Chỉ cần không có ai tới quấy rối hôn lễ của tôi với Di Nhiên là được." Chu Lăng cố ý thả ra tin tức của Chu Tuyền vào hôm nay. So với anh thì ai cũng biết tính cách của Chu Đáo, có được tung tích của Chu Tuyền thì nhất định Chu Đáo sẽ chẳng doái hoài tới điều gì.

Hứa Mạch gật đầu một cái, không nói nhiều, vỗ vai Chu Lăng một cái: "Vào thôi! Di Nhiên đang chờ đấy!"

"Ừ." Nhắc tới Diệp Di Nhiên, tảng băng mỏng trong mắt Chu Lăng cũng biến mất (1) mà sự ấm áp lại dâng lên.

(1) Ý nói là trong mắt không còn sự lạnh lẽo nữa mà thay vào đó là sự ấm áp.

Ngay khi hôn lễ Chu Lăng và Diệp Di Nhiên chuẩn bị kết thúc thì rốt cuộc Hứa Mạch cũng âm thầm báo cho Chu Lăng biết Chu Đáo đã tìm được Chu Tuyền rồi.

"Ba? Sao người lại ở đây?" Không ngờ lại bị Chu Đáo tìm thấy nhanh như vậy, trong mắt Chu Tuyền có chút kinh hoàng.

"Vì sao tao lại tới đây không phải mày biết rõ nhất sao?" Chu Đáo thật sự không ngờ tới Chu Tuyền sẽ phản bội ông. Chẳng lẽ từng ấy năm tới nay ông đối xử với Chu Tuyền không tốt sao? Vì để cho Chu Tuyền trở lại Nhà họ Chu, ngay cả bức chết mẹ Chu Lăng ông cũng không tiếc, hơn nữa còn cố ý chèn ép Chu Lăng nhiều năm như vậy.

"Ba, người đừng tức giận, nghe con giải thích." Mới đầu thấy Chu Đáo tức giận thì Chu Tuyền thầm hô hồng bét, nhưng ngoài miệng lại tìm lý do để thoái thác.

"Giải thích? Chuyện cho tới nước này mày còn muốn giải thích cái gì? Chu Tuyền, tao không phải là lão già để mày tùy tiện lừa gạt đâu, những chuyện mày làm tao sẽ không bỏ qua." Chu Đáo thờ phỉ phò đi đến phía trước, giơ tay định cho anh một cái tát.

"Ba, ba bình tĩnh lại đi! Con có chuyện quan trọng muốn nói cho ba biết." Giờ hai tay lên ngăn chặn tay của Chu Đáo lại, Chu Tuyền kêu lớn tiếng, "Lâm Hồng Tín đã trở lại!"

Chu Tuyền cũng không nói láo, quả thật Lâm Hồng Tín đã trở lại, hơn nữa còn trở mình mang theo rất nhiều tiền về nước.

---- susublue ~ diendanlequydon ----

Sau khi Lâm Hồng Tín trở lại thì chuyện đầu tiên ông làm chính là liên lạc với Lâm Nhất Thiển. Mà Chu Tuyền lại lựa chọn quyết chiến tới cùng vì thấy Lâm Hồng Tín trở về. Nếu Chu thị đã không còn đất để anh dung thân nữa thì anh cũng chỉ có thể bắt đầu từ nơi khác. Lâm Hồng Tín đã đưa ra một điều kiện rất hấp dẫn khiến anh không thể nào kháng cự.

"Cũng bởi vì Lâm Hồng Tín ném một cành ô liu cho mày nên mày mới không tiếc phản bội người cha ruột như tao?" Nhục nhả phải chịu lúc ở ngoài tiệc hôn lễ của Chu Lăng vẫn còn đây, giờ phút này nghe Chu Tuyền biện giải, sắc mặt Chu Đáo chẳng những không tốt lên mà lại càng đen hơn.

"Ba, lúc đó người đang bận với hợp tác dự án với Lý thị, con không nói được, cũng không có cách nào để nói cho ba biết sự thật." Cúi đầu đứng ở trước mặt Chu Đáo, Chu Tuyền cố gắng nói láo.

"Vậy bây giờ thì sao? Mày định làm gì? Nếu như hôm nay tao không tìm đến đây thì có phải sau này mày dự định sẽ không nhận người cha này luôn đúng không?" Dĩ nhiên không phải Chu Đáo không muốn truy cứu chuyện đã qua mà là không có năng lực để truy cứu. Ông của ngày hôm nay không còn là tổng giám đốc của Chu thị, bởi vì Lý thị đột nhiên trở quê nên đã trở thành tội nhân của Chu thị, đi đâu cũng đều trở thành đối tượng bị mắng nhiếc. Vốn dĩ muốn dạy dỗ Chu Tuyền, nhưng lại đổi ý vì tin tức này của Chu Tuyền.

"Làm sao có thể? Bất kể xảy ra chuyện gì, ba vẫn luôn là ba của con, điều này không thể nghi ngờ." Thận trọng nhìn sắc mặt Chu Đáo, Chu Tuyền khẽ cắn răng nói, "Nếu như ba không ngại, con cảm thấy ba có thể gặp mặt Lâm Hồng Tín một lần. Hiện nay ông ta rất phát đạt, con vốn dự định nhờ ông ta giúp ba trở lại như ngày xưa."

Giúp ông hẳn trở lại như ngày xưa? Nếu là lúc trước Chu Đáo sẽ tin tưởng lời Chu Tuyền nói. Nhưng hiện nay, ông không thể dễ dàng tin tưởng sự hiểu thuận của Chu Tuyền được nữa. So với việc Chu Lăng lạnh nhạt châm chọc thì người hai mặt như Chu Tuyền mới thật sự đáng ghét.

"Được rồi, vậy để ba gặp ông ta một lần, hỏi thử xem tình hình hiện tại thế nào. Con giúp ông ta nuôi con gái lâu như vậy rồi, đây cũng là lúc ông ta nên báo đáp chúng ta rồi." Trong lòng nhanh chóng tính toán, Chu Đáo đè nén lửa giận trong lòng xuống, nói

"Ừ, ba đi theo con." Vào lúc này, anh cũng chỉ có thể lời Lâm Hồng Tín ra làm mọi thứ, như vậy mới hóa giải được nỗi hận của Chu Đáo. Đối với Chu Tuyền mà nói, mặc dù Chu Đáo mất thế lực nhưng cũng khó đảm bảo không có lá bài cuối cùng. Trước khi chưa xác định được Chu Đáo thật sự mất tất cả, anh sẽ trở mặt với ông ta.

"Chu Đáo đã gặp mặt Lâm Hồng Tín. Nếu đoán không lầm thì chắc là đã đi chung đường rồi." Hứa Mạch có thể nắm giữ động tĩnh của Lâm Hồng Tín còn phải cảm ơn Chu Tuyền và Lâm Nhất Thiên đã chạy trốn. So với việc Lâm Hồng Tín cẩn thận thì không chế Chu Tuyền và Lâm Nhất Thiên dễ hơn nhiều.

"Lâm Hồng Tín quả thật đã lấy được không ít vốn." Lâm Hồng Tín không chọn thành phố D để bắt đầu lại mà chọn thành phố S. Động cơ của việc này cũng rất dễ đoán. Nhưng điều khiến Chu Lăng cảm thấy kỳ lạ là rốt cuộc Lâm Hồng Tín lấy được tiền từ đâu.

"Chắc là được ai tài trợ. Tôi đã điều tra được ông ta đăng ký thành lập công ty ở thành phố Si, là công ty chi nhánh hữu danh vô thực(2)." So với Chu Đáo, tin tức của Hứa Mạch nhanh và chính xác hơn.

(2) hữu danh vô thực: ý là có tiếng mà không có miếng

"Nếu đã như vậy thì chúng ta sẽ không thể chèn ép dễ dàng rồi." Việc Lâm Hồng Tín đầu quân vào một công ty lớn Chu Lăng cũng biết. Chỗ dựa quá vững chắc, tiền cũng đủ nhiều, sợ là rất khó đánh sụp.

"Cũng không nhất định phải chèn ép." Khi biết Lâm Hồng Tín tìm được ngọn núi để dựa, Hứa Mạch liền thay đổi chiến thuật. Lâm Hồng Tín đã không phải còn là tổng giám đốc của Bác Dương nữa nên cũng phải tính toán cẩn thận hơn.

Nghe kế hoạch của Hứa Mạch, Chu Lăng cười lạnh một tiếng rồi gật đầu.

Chuyện Lâm Hồng Tín trở về, Hứa Mạch cũng không lừa gạt Lâm Du. Lâm Du cũng không có phản ứng gì lớn đối với chuyện này, hơi kinh ngạc một chút rồi cũng không hỏi thăm nữa.

Mặc dù Lâm Du không nói gì nhưng Hứa Mạch vẫn có thể nhận ra là Lâm Du cũng để ý. Cho nên anh sẽ không để mặc cho Lâm Hồng Tín trở nên mạnh mẽ thêm lần nữa. Dù là khó khăn rất nhiều nhưng anh cũng sẽ kéo Lâm Hồng Tín xuống đài lần nữa.

Một buổi sáng trời trong nắng ấm, Lâm Du đi gặp Tôn Uyển Đình.

Đây là lần đầu tiên Lâm Du đi thăm tù, cũng là lần đầu tiên Tôn Uyển Đình được người tới thăm. Tôn Uyển Đình cho rằng người tới là Lâm Hồng Tín, hay là Lâm Nhất Thiên. Nhưng bà không ngờ người ngồi đối diện mình lại là Lâm Du.

Ở trong ngục giam lâu như vậy, nỗi oán hận của Tôn Uyển Đình cũng đã chậm rãi lắng đọng theo thời gian, bên ngoài nhìn thì như đã quên mất nhưng trên thực tế lại là đè nén sâu xuống đáy lòng hơn thôi.

Thật lâu trước đây người Tôn Uyển Đình hận nhất là Tôn Tinh Vi. Nếu như không có Tôn Tinh Vi thì bà sẽ được gả cho Lâm Hồng Tín như ý nguyện, cũng sẽ không có những chuyện kể tiếp.

Về sau nữa, Lâm Hồng Tín và Tôn Tinh Vi đều chết hết, nỗi hận của Tôn Uyển Đình sang người Lâm Du. Mặc dù không phải sâu đậm như vậy nữa nhưng lại vẫn không thể xóa bỏ.

Cho đến khi Lâm Du thay thế Lâm Nhất Thiên gả vào Nhà họ Hứa, nỗi hận của Tôn Uyển Đình đối với Lâm Du mới được tiêu trừ. Hoàn toàn coi Lâm Du như gói đồ nặng đã bị vứt bỏ, hơn nữa còn gánh tội thay con gái bà, Tôn Uyển Đình không tìm được lý do gì để tiếp tục oán hận Lâm Du.

Nếu không phải chuyện sau đó biến hóa quá nhanh, nếu không phải Hứa Mạch đột nhiên tỉnh lại, nếu không phải Lâm Du bắt đầu mượn thế lực của Nhà họ Hứa để đối phó Nhà họ Lâm, nếu không phải Lâm Du cướp Bác Dương... Tôn Uyển Đình cũng sẽ không lại coi Lâm Du như cái đinh trong mắt, gai trong thịt.

Nhưng mà hận Lâm Du không sâu bằng bà hận Lâm Hồng Tín. Tôn Uyển Đình chưa từng nghĩ, Lâm Hồng Tín sẽ ly hôn với bà, sẽ còn vứt bỏ bà và Nhất Thiên để bỏ trốn.

Vốn dĩ cả nhà ba người bọn họ có thể liên thủ đối phó Lâm Du. Vốn dĩ bọn họ còn có cơ hội trở mình. Nhưng Lâm Hồng Tín phản bội bà, cứ như vậy mặc cho bà bị ném vào ngục giam chẳng thêm quan tâm, mỗi lần Tôn Uyển Đình nhớ tới thì lại đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Còn cả Lâm Nhất Thiên nữa. Bà yêu đứa con gái này như vậy nhưng đến cuối cùng thì lấy được cái gì? Bởi vì bà tin tưởng Nhất Thiên nên mới lấy tiền ra để đầu tư cho phim truyền hình của Triệu Linh Lộ. Ai ngờ lại cứ bị ngấm mồi trong đó không thể rút vốn về? Mà Nhà họ Triệu còn dám khẳng khái đùn đẩy, còn dám tìm người đánh mẹ con bà...

Khi đó nhìn thấy Nhất Thiên bị đánh gãy chân nằm ở trên giường, Tôn Uyển Đình vừa thương tiếc vừa khó chịu, liền xé quầnfle*quys#doon mang theo lửa giận ngút trời đi tìm Nhà họ Triệu. Ai ngờ bà không những không lấy lại được công đạo cho Nhất Thiên mà còn phải lấy mình ra để bồi thường.

Cả người mơ màng bị ném vào một nơi tối tăm không có ánh mặt trời, cả ngày lẫn đêm Tôn Uyển Đình đều mong đợi được thả ra ngoài, cũng chờ Lâm Nhất Thiên đến thăm bà. Nhưng mà cho đến hôm nay bà vẫn chưa thấy bất cứ ai. Trừ Lâm Du đang ngồi trước mặt.

"Mẹ, nghe nói ba đã trở lại, còn đưa Nhất Thiên đến thành phố S. Lần này ông ta trở về rất rạng rỡ, tìm được chỗ dựa rất vững chắc, chắc là dự định trở lại như ngày xưa. Cũng có lẽ mẹ sẽ nhanh chóng được thả ra." Tôn Uyển Đình không nói gì nhưng Lâm Du lại mở miệng.

Tôn Uyển Đình bị xử ba năm tù, hiện nay đã đưa qua gần hai năm. Nếu như Tôn Uyển Đình ở trong tù có biểu hiện tốt thì chỉ cần Lâm Hồng Tín động tay động chân một chút, không phải là không thể giảm bớt hình phạt.

Nghe nói có thể ra ngoài trước thời hạn, trong mắt Tôn Uyển Đình lộ vẻ mong đợi và kinh hi. Nhưng chỉ chốc lát sau bà lại bình tĩnh trở lại. Nếu như Lâm Hồng Tín muốn cứu bà thì ngày đầu tiên trở về đã sớm đến thăm bà, sao cho đến khi Lâm Du ngồi ở đây vẫn không thấy có động tĩnh gì?

"Mẹ, con không có lừa mẹ. Nhất Thiên thật sự đã rời khỏi thành phố D, cũng đã hơn nửa tháng." Thật giống như hoàn toàn không thèm để ý Tôn Uyển Đình đang phốt lờ mình, Lâm Du tiếp tục nói. Cô có thể chắc chắn là Tôn Uyển Đình muốn nghe cô nói, nếu không thì Tôn Uyển Đình sẽ không tiếp tục ngồi ở đây mà đã sớm đứng dậy bỏ đi rồi.

Tôn Uyển Đình yên lặng cúi đầu xuống. Sau một hồi lâu mới thấp giọng hỏi: "Lúc trước Nhất Thiên vẫn luôn ở thành phố D sao? Nó chịu đựng như thế nào được chứ?"

"Chịu đựng? Mẹ, chẳng lẽ mẹ không biết Nhất Thiên đã quay lại với Chu Tuyền rồi hả? Từ khi mẹ xảy ra chuyện, Chu Tuyền liền lo liệu chỗ ở cho Nhất Thiên, hai người bọn họ sống rất hạnh phúc, không có cãi vã, cũng không xáo xáo. Nghe nói bất động sản dưới tên Nhất Thiên có tới mấy căn đó chứ!" Dĩ nhiên Lâm Du biết Lâm Nhất Thiên không hề đến thăm Tôn Uyển Đình, cô chỉ muốn xem thử Tôn Uyển Đình còn có thể kiên trì bao lâu.

"Không thể nào!" Tôn Uyển Đình hoàn toàn không tin, lập tức bác bỏ. Nếu giống như Lâm Du nói, Nhất Thiên sống rất tốt, vậy tại sao Nhất Thiên tại lại không đến thăm bà? Một lần cũng không có?

"Tại sao không thể? Có vẻ Chu Tuyền rất thích Nhất Thiên, trước khi kết hôn liền đã sang tên không ít tài sản cho Nhất Thiên. Sau đó Chu Tuyền kết hôn, cưới tiểu thư Nhà họ Lý, cũng một mực không rời khỏi Nhất Thiên. Chẳng qua là hôn nhân giữa Chu Tuyền và tiểu thư Nhà họ Lý không kéo dài quá lâu đã xảy ra vấn đề. Cho tới bây giờ, chẳng những Chu Tuyền khôi phục thân phận độc thân mà còn đi theo Nhất Thiên đến thành phố S đầu quân cho ba. Tình cảm hai người thật là tốt, nằm ngoài dự liệu của con." Lâm Du điềm nhiên nói hết mọi chuyện đã xảy ra xong thì cũng không đợi Tôn Uyển Đình hỏi nhiều nữa mà bỏ đi.

Vào đúng lúc này, thời gian thăm tù đã hết. Dù Tôn Uyển Đình có muốn hỏi thì cũng không thể hỏi. Bị đưa lại phòng giam với cảm xúc không dám tin.

Rời khỏi ngục giam, Lâm Du đi đến mộ. Đứng ở trước bia mộ của Lâm An Yến, một hồi lâu cũng không rời đi. Sau đó cô lại cầm theo bó hoa đi gặp Lâm Hồng Hiến và Tôn Tinh Vi. Hai người này là cha mẹ ruột của cô, cô lại hồ đồ nhiều năm như vậy, coi bọn họ là bác trai và bác gái. Bây giờ suy ngẫm lại thì đúng là rất mỉa mai.

Lúc Hứa Mạch tìm thấy Lâm Du thì thấy được bóng người cô đơn của cô.

Lúc bình thường Lâm Du rất ít khi thể hiện sự yếu đuối của mình cho bất cứ ai xem, bao gồm cả anh. Giờ phút này khi thấy Lâm Du đơn độc đứng ở đây thì Hứa Mạch chỉ cảm thấy đau lòng không dứt, anh đi qua ôm lấy Lâm Du không chút nghĩ ngợi.

Không nói được tại sao, nhưng Lâm Du biết là Hứa Mạch sẽ tìm được cô. Đột nhiên bị ôm lấy, cảm nhận hơi thở quen thuộc, cô cũng không giãy giụa, tuy đáy mắt chưa xốt nhưng một giọt nước mắt cũng không chảy ra.

Lâm Du không biết tại sao, thế giới của cô lại có trở thành như vậy. Dù cô có báo thù được thì cũng không lấy được cái cô muốn. Ông nội, cha mẹ ruột, cô không có ai cả, tất cả đều đã mất.

"Còn có anh ở đây." Cảm thấy Lâm Du bị thương, Hứa Mạch nhẹ nhàng nói, giọng điệu rất kiên định, giống như là cam kết.

Chỉ là bốn chữ đơn giản, không có bất kỳ từ ngữ hoa lệ nào, nhưng lại khiến nước mắt Lâm Du nhịn này giờ rơi xuống. Đúng vậy, còn có Hứa Mạch ở đây, cô còn có Hứa Mạch...

Rất nhiều chuyện sẽ trở thành lẽ đương nhiên ở một tình huống đặc thù nào đấy. Tựa như đêm nay, Lâm Du không chịu ngủ một mình mà nhất định phải có Hứa Mạch nằm bên cạnh.

Nếu đổi lại là ngày xưa thì Lâm Du tuyệt đối không thể nào nói ra yêu cầu như thế. Nhưng Hứa Mạch rất mừng vì Lâm Du tỉnh ngộ tin tưởng anh. Đây là lần đầu tiên anh ôm Lâm Du chìm vào giấc ngủ, cũng là giấc ngủ mang hương vị ngọt ngào nhất.

Tần Khả Tâm mới vừa trở về từ nước ngoài mang theo không ít quà tặng cho Lâm Du và Hứa Mạch. Không thèm thông báo gì mà đã đột kích vào nhà

của Hứa Mạch và Lâm Du ngay từ sáng sớm hôm sau.

Tần Khả Tâm tới quá sớm, Hứa Mạch và Lâm Du còn chưa thức dậy. Nghe tiếng chuông cửa không ngừng vang, Hứa Mạch cau mày, dịu dàng vỗ lưng Lâm Du, dụ dỗ cô tiếp tục chìm vào giấc ngủ rồi mới rời giường đi mở cửa. Sau đó, liền thấy Tần Khả Tâm xách bao lớn bao nhỏ đứng ở ngoài cửa.

Thấy cửa mở, Tần Khả Tâm không nhịn được nữa nên cười hi hi chen vào trong nhà. Sau đó, bỏ hết bao lớn bao nhỏ xuống bắt đầu nhìn vào phòng ngủ.

"Mẹ, Tiểu Du còn ngủ." Bất đắc dĩ nhìn hành động của Tần Khả Tâm, Hứa Mạch lên tiếng nhắc nhở.

"À, như vậy sao!" Tần Khả Tâm đã tới căn nhà này rồi, biết đó là phòng ngủ của Hứa Mạch. Sải bước đi qua, chỉ chỉ cánh cửa, "Ngủ phòng này sao?"

"Dĩ nhiên không phải." Ý đồ của Tần Khả Tâm quá rõ ràng, Hứa Mạch chỉ cảm thấy nhức đầu, "Tiểu Du ở phòng ngủ của mình."

"Tại sao lại như vậy?" Mất hứng trừng mắt nhìn Hứa Mạch, Tần Khả Tâm lập tức không vui, tiện tay vặn cửa phòng của Hứa Mạch ra, giọng điệu không vui nâng cao hơn, "Hứa Mạch, mẹ nói cho con biết, mẹ đồng ý cho hai đứa ra ngoài ở là vì muốn cho hai đứa một thế giới riêng, không phải để cho hai đứa quang minh chính đại phân phòng..."

Tần Khả Tâm còn chưa nói hết thì đã thấy chắn mền trên giường trong phòng Hứa Mạch được sắp xếp gọn gàng. Không chút khách sáo đi qua, sờ sờ cái giường lạnh như băng, lại nghiêng đầu nhìn Hứa Mạch còn đang mặc đồ ngủ, Tần Khả Tâm bĩu môi: "Chuyện này giải thích thế nào? Đừng nói với mẹ là tối hôm qua con ngủ ở phòng của Tiểu Du đó?"

Giọng của Tần Khả Tâm càng lúc càng lớn, Hứa Mạch không thể không nhắc nhở lần nữa: "Mẹ, mẹ nhỏ giọng một chút, đừng làm ồn khiến Tiểu Du thức giấc, vất vả lắm con mới dỗ cô ấy ngủ được."

"Ồ. Ai da, đợi chút, con vừa mới nói cái gì? Con dỗ Tiểu Du ngủ sao?" Sắc mặt Tần Khả Tâm trở nên tươi sáng, nở nụ cười thật to, "Con không gạt mẹ đó chứ? Tối hôm qua con thật sự ngủ với Tiểu Du sao? Không có gạt mẹ đúng không? Thật hả?"

"Mẹ, chuyện này còn cần phải lừa mẹ sao? Còn nữa, thân là trưởng bối, mẹ có thể đừng nhìn chăm chăm cuộc sống riêng của con và Tiểu Du được không? Mẹ làm như vậy chúng con sẽ không được tự nhiên." Sở dĩ Hứa Mạch chờ tới bây giờ mới lên tiếng kháng nghị thứ nhất là vì không tìm được thời cơ thích hợp, thứ hai là hành động lúc trước của Tần Khả Tâm cũng không coi là quá đáng, ngoại trừ thỉnh thoảng lặng lẽ thúc giục Lâm Du ra thì cũng không làm gì khác.

Nếu không phải hôm nay Tần Khả Tâm đột nhiên chạy tới còn thể hiện quá rõ ràng như vậy thì Hứa Mạch cũng sẽ không thẳng thắn như thế.

"Con làm như mẹ rảnh rỗi lắm vậy, suốt ngày chỉ đi chú ý thế giới của con và Tiểu Du sao? Nếu như hai đứa sống tốt thì mẹ làm gì phải bận tâm?" Bởi vì có được tin tình báo vô cùng hữu dụng nên Tần Khả Tâm cũng không tức giận mà cười híp mắt phất tay với Hứa Mạch, "Được rồi được rồi, không phải con còn chưa ngủ đủ sao, nhanh đi ngủ bù đi. Mẹ làm bữa sáng cho con và Tiểu Du, đặt ở trên bàn xong rồi sẽ đi, không quấy rầy thế giới của hai người nữa."

Đã bị đánh thức rồi thì sao còn có thể ngủ bù? Còn về việc Tần Khả Tâm giúp làm bữa sáng thì chỉ là nói thôi, nghe một chút liền thấy có vấn đề. Nhưng thôi kệ đi, nếu đã là mẹ ruột của mình thì Hứa Mạch cũng không muốn vạch trần làm gì. Gật đầu một cái rồi đi về phía phòng của Lâm Du: "Mẹ cứ tự nhiên."

"Ừ ừ, mẹ không phải người ngoài, sẽ không khách sáo." Nhìn Hứa Mạch thật sự đi tới phòng của Lâm Du, dienxfanillequysdoon còn đóng kỹ cửa thì Tần Khả Tâm liền rón rén đi qua, ghé lỗ tai vào sát cửa nghe thử xem rốt cuộc tình huống bên trong thế nào.

Hứa Mạch biết Tần Khả Tâm có thể đang đứng ngoài cửa nghe lén nhưng cũng không nói ra. Ở trước mặt người nhà anh thường xuyên dung túng trong một phạm vi nhất định. Hơn nữa tất nhiên là lúc này anh rất hạnh phúc, hoàn toàn không ngại thế giới nói gì.

"Ai tới vậy?" Lâm Du không có ngủ quá say, nghe thấy trong phòng khách có tiếng người nói chuyện nhưng vẫn không thức dậy. Hiếm khi có được ngày cuối tuần, thêm nữa là tâm trạng hôm qua rất chập chờn nên hôm nay rất muốn nằm nghỉ ngơi một chút.

"Là mẹ. Mẹ nói làm xong bữa sáng sẽ tự mình đi, không cần hai chúng ta thức dậy. Còn mệt không, ngủ tiếp đi." Nằm ở bên cạnh Lâm Du, giọng Hứa Mạch rất dịu dàng, còn có ý dỗ dành.

"Mệt." Vui ở trong ngực Hứa Mạch, Lâm Du cọ xát, "Anh ngủ với em."

"Được." Chưa bao giờ nghĩ tới Tiểu Du cũng là một cô bé thích nũng nịu. Tiểu Du như vậy thì lại khiến Hứa Mạch càng muốn cưng chiều trong lòng bàn tay. Ôm vai Tiểu Du, đặt cằm lên đầu cô, "Ngủ tiếp đi, anh ngủ với em."

Lâm Du thật sự ngủ thiếp đi. Đây là tình huống rất hiếm xảy ra, nếu là trước kia bị đánh thức như vậy rồi nhiều lần là cô lăn mấy vòng trên giường rồi cũng không ngủ được nữa. Vậy mà hôm nay cô về đã phá lệ.

A a, thật sự ngủ chung rồi! Tần Khả Tâm đứng ngoài cửa kích động lấy tay che miệng, đè nén giọng hét chói tai.

Hải lòng nhẹ nhàng đi vào phòng bếp, Tần Khả Tâm không tự chủ được ngâm nga mấy câu. Xem ra bà sẽ nhanh chóng được làm bà nội, suy nghĩ một chút thì liền thấy mọi thứ rất tốt đẹp!

Tần Khả Tâm nói được là làm được, trước lúc Lâm Du và Hứa Mạch thức dậy đã âm thầm không một tiếng động rời đi. Xác nhận điều bà muốn thấy xong thì bà sẽ không tiếp tục ở lại làm kỳ đà cản mũi nữa. Tiếp đó, bà phải mau về nhà báo tin vui với lão gia từ thôi, tránh cho mọi người còn tiếp tục lo lắng.

"Tớ đã nói tình cảm giữa anh họ và chị dâu có tiến triển mà, bác cả cậu lại không tin. Bây giờ rốt cuộc đã chứng thật được tớ không có nói láo chưa?" Hứa Hoán đã sớm nghe Cổ Nhiên nói là giữa Hứa Mạch và Lâm Du trở nên khác thường. Hứa Hoán cũng tự mình quan sát rồi, lần trước trong hôn lễ của Chu Lăng và Diệp Di Nhiên, anh nhìn thấy rất rõ ràng hành động của Hứa Mạch và Lâm Du thân mật một cách tự nhiên.

"Quả thật có tiến triển, làm bác sướng đến phát rồ rồi. Mấy đứa không biết đầu, vừa rồi lúc đến đó, Hứa Mạch chỉ nói với bác Tiểu Du ngủ ở phòng của mình nên thiếu chút nữa là bác thất lễ tại chỗ rồi. Khi Hứa Mạch đi vào phòng của con bé thì bác mới chắc chắn, thì ra Hứa Mạch không ngủ ở phòng của mình mà là dọn vào phòng của Tiểu Du rồi. Hai đứa nhỏ này thật là hủ chết người mà." Nhớ tới cảnh tượng lúc đó, Tần Khả Tâm vỗ ngực một cái, đến giờ lòng vẫn còn sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 92

inh ở phòng khách, hai người bọn họ lại ở trong bếp thì thật là có chút thất lễ.

"Kệ nó đi. Khi Chu Lăng tới đón thì con bé cũng phải đi." Bên ngoài vang lên tiếng phim điện ảnh, Hứa Mạch hoàn toàn không thèm để ý, cầm lấy chén đĩa trong tay Lâm Du, nghiêm túc lau chùi.

"Dù gì Di Nhiên cũng là em họ của anh, anh đừng có tỏ vẻ không hoan nghênh nữa. Để cho Di Nhiên nhìn thấy thì sẽ đau lòng." Lâm Du có thể nhìn ra được là Diệp Di Nhiên rất thích Hứa Mạch. Tính ra thì biểu hiện hôm nay của Hứa Mạch cũng tạm được rồi.

"Sẽ không. Lòng của con bé này làm bằng kim cương, nhất định là rất tốt. Anh cũng không phải Chu Lăng, một cái biểu cảm tùy tiện sao có thể làm con bé bị thương được. Không nhìn thấy lúc này con bé rất phấn khởi xem phim sao? Con nhóc này vốn không hề để ý đến thái độ của anh." Hứa Mạch quá hiểu rõ Diệp Di Nhiên. dienxxdaffillequysdoon Vì vậy cho nên hoàn toàn không sợ làm "Tâm hồn nhỏ bé yếu ớt" của cô bị tổn thương.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 93

Edit: susublu

Lúc Chu Lăng tới đón Diệp Di Nhiên về thì vẫn chưa phải là tối. Nhưng đối với Hứa Mạch thì đã là rất quá rầy rỗi. Vốn dĩ anh không hề mời Chu Lăng vào cửa mà chỉ đẩy Diệp Di Nhiên ra ngoài.

Diệp Di Nhiên chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ bị anh họ ghét bỏ như vậy, bắt đắ dĩ lắ đầu, dường như còn chưa tới giờ ngủ mà? Sao lại nóng lòng đuổi cô đi như vậy chứ?

Nếu như Diệp Di Nhiên thật sự mở miệng hỏi Hứa Mạch thì tất nhiên sẽ nhận được câu trả lời chắc chắn. Cũng may là cô không hỏi, nên cũng đỡ được thâm trạng bị đá kích.

Ngồi trên người Chu Lăng, Diệp Di Nhiên cực kỳ bất mãn với cuộc gặp mặt tối nay, không nhận được tổ cáo với Chu Lăng: "Anh họ thật là quá đáng, trăm phương ngàn kế nói xấu em còn không tính, dien*daffillequysdoon còn muốn đuổi em đi, thật là khiến người ta thật tổn thương mà."

"Chủ yếu là em không nên quần lấy Lâm Du để học nấu nướng." Chu Lăng nói đúng trọng điểm. Lần đầu Hứa Mạch biểu đạt sự bất mãn, Diệp Di Nhiên nên ngoan ngoãn nghe lời. Ai ngờ cô nhóc này không hề liếc mắt nhìn mà vẫn tiếp tục đứng trong phòng bếp nói chuyện với Lâm Du, Hứa Mạch không tức giận mới là lạ.

"Đó cũng là vì em muốn thân thiết với chị dâu một chút thôi mà! Em cảm thấy chị dâu là người rất tốt, thích chị dâu nên em mới muốn tới nhà chị dâu." Đối với lần này, Diệp Di Nhiên cũng muốn tổ cáo. Cô và Lâm Du trò chuyện rất hợp, sao anh họ cứ luôn chạy đến cắt ngang chứ, còn tùy ý làm rối thêm nữa?

"Được rồi, bắt đầu từ ngày mai em tan việc xong thì cứ đến Chu thị chờ anh là được rồi." Biết nói nhiều vô ích nên Chu Lăng nói thẳng.

"Sao? Nhưng anh phải tăng ca, không phải cần tập trung sao! Em đến không quá rầy anh? Hơn nữa em cũng sợ chờ buồn chán..." Không phải Diệp Di Nhiên không muốn ở cùng Chu Lăng mà là biết rõ Chu Lăng có công việc phải làm còn chạy đến quá rầy thì sẽ cho thấy cô không hiền huệ. Vì muốn giữ hình tượng người vợ tốt trong lòng Chu Lăng nên cô quyết định không đi sẽ tốt hơn.

"Vậy một mình em về nhà trước được không? Nhà Lâm Du thì không nên đến đó nữa. Bọn họ cũng có cuộc sống của mình, nếu ngày nào cũng đi quá rầy thì sẽ không tốt." Nghe Diệp Di Nhiên nói thấy nhảm chán thì Chu Lăng cũng không ép buộc nữa mà đề nghị.

"Em không phải người ngoài, sao lại không thể đến quá rầy chứ? Lúc trước em thường xuyên đến Nhà họ Hứa, có lúc còn ở lại chơi rất muộn, rồi ngủ luôn ở đó cũng không ai nói em không đúng! Anh họ chỉ làm mặt nặng mày nhẹ thôi, có bà xã thì không cần em gái nữa, quá đáng!" Không phải là Diệp Di Nhiên không nhìn ra Hứa Mạch không hoan nghênh cô, nếu không phải Chu Lăng nói thì cô nhất định sẽ mặt dày tiếp tục đối đầu với Hứa Mạch, nhất định phải kéo Lâm Du về phía cô.

"Em đó, nếu biết Hứa Mạch là người như vậy thì còn chọc giận cậu ta làm gì? Người nhỏ nhen như vậy sau này sẽ tìm cách khác để tính kế em." Mặc dù không nghĩ Hứa Mạch sẽ thật sự tổn thương Diệp Di Nhiên, nhưng Chu Lăng vô cùng hoài nghi Hứa Mạch sẽ thăm nghĩ đủ mọi cách để đẩy Diệp Di Nhiên đi.

"Hừ! Anh ấy dám sao? Nếu anh ấy..." Diệp Di Nhiên còn chưa nói lời độc ác xong thì đã nhận được điện thoại của mẹ Diệp.

Sau đó sắc mặt Diệp Di Nhiên càng lúc càng đen, cho đến khi cúp điện thoại thì đã đen đến mức không có cách nào gặp người khác.

"Thế nào rồi?" Thấy biểu cảm của Diệp Di Nhiên không đúng, Chu Lăng quan tâm hỏi.

"Không phải sau này mà là đã xảy ra rồi. Anh họ thật quá ghê tởm! Lại còn gọi điện thoại tìm chi viện. Anh biết mẹ vừa mới nói gì với em không? Bà ấy nói bác cả đã báo danh một lớp dạy nấu ăn cho em rồi, bắt đầu từ ngày mai, em, mẹ còn có bác cả sẽ cùng nhau đi học nấu nướng!" Diệp Di Nhiên thật sự muốn phát điên rồi. Đường hoàng tính kế cô như vậy, rốt cuộc anh họ có còn xem cô là em họ hay không?

Tất nhiên là Hứa Mạch có xem cô như em họ rồi. Nếu như không coi cô là em họ thì nhất định Hứa Mạch đã sớm đuổi Diệp Di Nhiên ra khỏi nhà mình rồi. Về điểm này, Hứa Mạch che giấu rất cẩn thận, không ai có thể thấy được.

Nghe Diệp Di Nhiên nói thì Chu Lăng khẽ thờ dài một hơi, không nói gì về hành động của Hứa Mạch: "Nếu quả như thật có hứng thú thì đi thử đi. Nếu như không muốn thì không cần phải đi."

"Em cũng muốn không đi! Nhưng mẹ nói, bác cả có lòng tốt, em không thể từ chối, phải ngoan ngoãn đi học. Hơn nữa ngày mai mẹ và bác cả sẽ cùng đến Diệp thị đón em tan tâm, anh cảm thấy em có thể trốn được không?" Diệp Di Nhiên khóc không ra nước mắt nhìn Chu Lăng, bụng đầy uất ức.

"Ngày mai anh sẽ nói với Lâm Du một chút." Không nỡ để Diệp Di Nhiên bị chèn ép, nhưng lại nhất định phải đối đầu với Hứa Mạch, người duy nhất Chu Lăng có thể nghĩ tới chỉ có Lâm Du.

"Ừ ừ. Anh nhất định phải giúp em tố cáo việc ác của anh họ, nói xấu anh họ trước mặt chị dâu. Tốt nhất là làm cho chị dâu ghét anh họ, nhìn xem còn dám đắc ý hay không?" Không hổ là anh em họ ruột, Diệp Di Nhiên đã bắt đầu phản kích rồi.

Nhìn Diệp Di Nhiên đầy phấn khởi, Chu Lăng vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ, cuối cùng gật đầu một cái: "Được, anh sẽ cố hết sức."

Lấy được lời cam kết của Chu Lăng, Diệp Di Nhiên lập tức vui vẻ. Cô không sợ anh họ đâu! Cô cũng có núi dựa để giúp đỡ mình, Hừ!

Sáng sớm ngày hôm sau, trong giờ làm việc, Diệp Di Nhiên đã gọi điện nhiều lần dặn dò Chu Lăng đi thẳng vào phòng làm việc của Lâm Du để đàm phán với cô.

Nhìn thấy Chu Lăng đến, Lâm Du nhíu mi: "Được rồi, tôi sẽ nói trước."

Người thông minh nói chuyện với người thông minh, mọi chuyện luôn rất thuận lợi đi vào chủ đề chính. Nghe Lâm Du xin lỗi anh chuyện tối hôm qua, Chu Lăng lắc đầu một cái, ngắt ngang lời Lâm Du: "Tôi tới tìm cô không phải là vì chuyện này mà là vì chuyện học nấu ăn của Di Nhiên."

"Ừ? Anh cũng muốn để cho con bé theo tôi học sao? Nhưng tôi nấu cơm thật sự không ngon lắm, anh cũng ăn rồi." Trước mặt người một nhà, không có gì phải che giấu. Lâm Du dừng một chút, tiếp tục nói, "Nếu như hai người quả thật không ngại, vậy..."

"Không phải. Nếu như có thể, đương nhiên tôi muốn làm theo ý Di Nhiên. Dù cô ấy muốn làm cái gì, đều do cô ấy quyết định. Nhưng mà..." Lại ngắt ngang lời Lâm Du một lần nữa, biểu cảm của Chu Lăng trở nên nghiêm túc, "Có lẽ cô không biết Hứa Mạch đã gọi điện thoại tìm người chi viện. Bắt đầu từ hôm nay, sau khi tan việc Di Nhiên phải đi theo mẹ cô ấy và mẹ Hứa Mạch đến lớp học nấu ăn. Nghe nói chuyện này do mẹ Hứa Mạch nói ra, chắc hẳn Hứa Mạch không thoát khỏi liên quan."

---- susubluu ~ diendanlequydon ----

Lớp nấu ăn sao? Quả thật Lâm Du không biết chuyện này. Nhưng mà nếu Chu Lăng đã tìm tới cô thì dĩ nhiên cô sẽ không ngồi yên không quan tâm đến. Gật đầu một cái, sau khi Chu Lăng đi thì liền gọi điện cho Hứa Mạch.

Nhận được điện thoại của Lâm Du thì tâm trạng của Hứa Mạch vô cùng tốt. Nhưng sau khi biết được nguyên nhân Lâm Du gọi đến thì giọng của Hứa Mạch rất vô tội, "Thật sao? Còn có chuyện này sao? Anh chỉ nói với mẹ chuyện Di Nhiên muốn đi theo em học nấu ăn thôi, không ngờ vì không muốn em mệt mỏi nên mẹ lại nghĩ ra ý kiến này! Không tệ, vô cùng tốt."

Thật đúng là... Lâm Du lúc đầu một cái, trong lúc nhất thời không biết nên cười hay nên tức giận: "Dù gì Di Nhiên cũng là em họ, anh làm anh họ không chiều con bé thì thôi, soa lại chạy đi tố cáo với trường bố? Không thấy xấu hổ sao?"

"Anh đã rất quan tâm con bé rồi! Tối hôm qua chẳng những tự mình đi đón con bé tan việc mà còn chờ đến nhà ăn cơm, cho đến khi Chu Lăng tới đón mới để con bé rời đi. Tiểu Du, hai chúng ta là người một nhà, em không thể đứng về phía Di Nhiên mà không bênh vực anh." Mặc dù Lâm Du không thấy được nhưng Hứa Mạch vẫn sung mặt lên, nói như đang làm nũng.

Chỉ nghe giọng điệu cũng biết nhất định Hứa Mạch lại đang tỏ vẻ đáng yêu rồi. Lâm Du bất đắc dĩ cười cười: "Được rồi, biết rồi, em sẽ đứng về phía anh. Nhưng mà chuyện trường bố muốn đến lớp dạy nấu ăn thì anh phải nói với mẹ một tiếng, nếu như Di Nhiên không thích thì không nên ép con bé."

"Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!" Thuận lợi vượt qua cửa ải của Lâm Du, Hứa Mạch cười rất đắc ý. Sau khi cúp điện thoại liền gọi cho Tần Khả Tâm

"Cái gì? Con nhóc Di Nhiên kia không muốn học nấu ăn, còn chạy đi tố cáo với Tiểu Du? Con xem con nhóc này cũng thật là, không thích thì cứ nói với mẹ, sao lại đi náo loạn đến chỗ của Tiểu Du chứ? Không phải là do hiểu lầm Tiểu Du không muốn dạy con bé nấu cơm nên mới nhờ mẹ đưa con bé đi chứ?" Giống như Hứa Mạch mong muốn, Tần Khả Tâm liền hiểu lầm.

"Không biết! Tiểu Du gọi điện thoại cho con bảo con nói với mẹ một câu, nếu Di Nhiên không thích học nấu ăn thì không nên ép con bé." Biết rõ Tần Khả Tâm hiểu lầm, Hứa Mạch không có ý định giải thích.

Tìm Lâm Du tố cáo, nhất định không phải là ý của Diệp Di Nhiên. Nếu Chu Lăng muốn làm chỗ dựa cho Di Nhiên thì Hứa Mạch cũng sẽ không nương tay. Muốn đối phó cái xương sườn mềm của Chu Lăng thì vẫn phải xuống tay từ Di Nhiên.

"Ai da, chuyện này không thể được. Di Nhiên cũng lớn như vậy, đã gả cho người ta rồi, luôn không biết làm cơm thì sao mà được? Chẳng lẽ còn dự định ăn ở bên ngoài cả đời? Tóm lại vẫn không có sự ấm áp như trong nhà mình." Tần Khả Tâm quyết định nhanh chóng bác bỏ lời nói của Hứa Mạch, giữ vững quyết định phải dẫn Diệp Di Nhiên đi học nấu ăn.

"Mẹ nói có đạo lý." Không chút khách sáo gật đầu một cái, Hứa Mạch khẳng định chắc chắn, "Chuyện này mẹ cứ xem đó mà làm. Có mẹ và dì ở đó, nhất định là vì muốn tốt cho Di Nhiên rồi. Di Nhiên cũng lớn như vậy rồi, sao lại không hiểu dụng tâm lương khổ(1) của hai người chứ?"

(1) Dụng tâm lương khổ: muốn tốt cho người khác mà người khác không biết

Có Hứa Mạch ủng hộ như vậy, Tần Khả Tâm càng kiên trì muốn dẫn Diệp Di Nhiên đến lớp dạy nấu ăn. Không nói hai lời liền xoay người đi tìm mẹ Diệp mặt đàm chuyện này.

Vì vậy tối hôm đó, Diệp Di Nhiên vừa mới đi ra khỏi cao ốc Diệp thị thì liền thấy hai vị trưởng bối chờ ở bên ngoài nên không thể không ngoan ngoãn đi theo đến lớp học nấu ăn, gương mặt cô khổ sở không nói nên lời.

Sau khi Chu Lăng gọi điện thoại để biết chắc chắn hành tung của Diệp Di Nhiên thì mới biết Lâm Du không thể thuyết phục được.

"Chuyện này, Chu Lăng, khi nào xong anh tới đón..." Diệp Di Nhiên còn chưa nói hết thì đã bị mẹ Diệp cướp mất điện thoại.

"Chu Lăng, là mẹ. Không có việc gì đâu, không cần lo lắng cho Di Nhiên. Chút nữa mẹ và bác cả sẽ đưa Di Nhiên về nhà. Con nhóc này được nuông chiều từ bé rồi nên ngay cả đồ ăn cũng không biết làm, để cho con chịu uất ức rồi." Mẹ Diệp ra tay thì hoàn toàn không cho Diệp Di Nhiên tiếp tục âm thầm tìm sự giúp đỡ, dien;dafille*quys#do0n nhanh chóng ngăn cản Chu Lăng tới đón người, trực tiếp cúp điện thoại.

Sắc mặt Diệp Di Nhiên càng lúc càng đáng thương. Muốn kêu Chu Lăng tới đón cô sớm một chút, lần này thì xong rồi, chỉ đành phải đi học đành hoàng.

"Di Nhiên, không phải mẹ nói con, nhưng con đã gả cho người ta thì phải chú ý tăng sức quyến rũ của mình lên có biết không? Không thể bởi vì đã tìm được phiếu com lâu dài nên không thèm quan tâm đến cái gì nữa, chỉ luôn muốn mình thoải mái như vậy được. Con xem chị dâu con đi, trong tay quản lý hai công ty, về đến nhà còn có thể làm một bàn thức ăn lớn. Tại sao anh họ con kén chọn như vậy mà cứ dính lấy chị dâu từng phút một? Cũng là bởi vì sau khi gả cho người ta sức quyến rũ của chị dâu con chẳng những không hao tổn mà ngược lại càng ngày càng mạnh mẽ." Thấy Diệp Di Nhiên không nhận ra nguy cơ trước mắt, mẹ Diệp bắt đầu hướng dẫn từng bước.

"Mẹ không hi vọng con được giống như chị dâu con, vừa là nghệ sĩ dương cầm quốc tế, vừa có thể tham gia diễn phim điện ảnh câu đạo diễn nổi tiếng quốc tế, poster treo đầy phố. Người như vậy quá hiếm hoi, chỉ có chị dâu con mới có thể làm được. Mẹ chỉ muốn con phải cố gắng học tập như chị dâu con, làm hết sức đừng bị thua kém quá nhiều là được. Phải biết rằng Chu Lăng và chị dâu con là cộng sự, lỡ như một ngày nào đó thay lòng, thì con thử nghĩ xem, con có chút ưu thế nào không?" Không sai, mẹ Diệp đã thương lượng với Tần Khả Tâm tìm được đối sách rồi, chính là dùng Lâm Du làm mẫu người lý tưởng, khích lệ Diệp Di Nhiên phải hăng hái.

Diệp Di Nhiên thật xui xẻo. Quả thật cô kém Lâm Du. Nhưng mẹ cô cũng không cần khêuếch đại lên như vậy chứ? Nếu như Chu Lăng thật sự muốn so sánh cô với Lâm Du thì sẽ không cưới cô rồi? Không phải Chu Lăng cưới cô rồi mới quen Lâm Du,à, trước đây họ đã làm chung một công ty rồi!

"Di Nhiên, không phải bác cả khoe khoang, nhưng đứa con dâu Tiểu Du này quả thật không tệ, không thể kén chọn, ngay cả bác làm mẹ chồng cũng không nói được nửa câu không đúng với con bé. Cũng bởi vì con bé quá tuyệt vời, bác cả muốn mỗi đứa con gái nhà chúng ta đều phải xuất sắc, để cho

người ngoài không thể soi mói. Tuy là con đã gả cho Chu Lăng, không cần phải tiếp xúc với mẹ chồng, nhưng hai cái miệng nhỏ của các con cũng phải cần sống qua ngày. Bây giờ hai đứa còn trẻ lại không thích sống với trường bối, trong nhà cũng không có người giúp việc, nói là muốn có không gian riêng. Nhưng tự do cũng phải ăn cơm phải không? Con đó, học thêm mấy món ăn sở trường, về nhà làm cho Chu Lăng ăn, không phải như vậy là gia tăng tình cảm sao?" Thấy Diệp Di Nhiên không nói lời nào, Tần Khả Tâm cũng tham gia vào đội ngũ thuyết phục, tận tình nói. Tuy rằng đưa Diệp Di Nhiên đến lớp học nấu nướng quả thật là do có mục đích riêng nhưng cũng thật sự vì muốn tốt cho Diệp Di Nhiên.

Được rồi, bác cả nói thì cô không dám cãi lại. Gật đầu một cái, Diệp Di Nhiên không từ chối nữa: "Con sẽ cố gắng học một ít, tranh thủ khiến cho Chu Lăng nhìn con với cặp mắt khác xưa?"

"Không sai. Chính là lòng quyết tâm như vậy." Tần Khả Tâm thở phào nhẹ nhõm, tán thưởng.

"Không hổ là mẹ và con gái, nói một chút đã thông suốt. Yên tâm, có mẹ và bác cả ở đây, nhất định sẽ dạy cho con cách nấu nướng." Mẹ Diệp vui mừng vỗ vỗ vai Diệp Di Nhiên, chỉ hướng phải bay cao bay xa.

Diệp Di Nhiên co rút khóe miệng, im lặng không nói gì.

Cứ như vậy, Diệp Di Nhiên bị dẫn đến con đường cố gắng học nấu nướng. Chờ đến khi Lâm Du biết chuyện này thì rất kinh ngạc nhìn về phía Hứa Mạch, Hứa Mạch lại nghiêm chỉnh nói: "Anh đã làm theo lời dặn của em rồi, đã gọi điện thoại nói với mẹ. Nhưng chắc mẹ và dì quả thực không nhìn nổi việc ngày nào Di Nhiên cũng kéo Chu Lăng đi ra ngoài ăn nên lúc này mới muốn đi bồi dưỡng con bé!"

Học nấu nướng cũng là chuyện tốt, dĩ nhiên Lâm Du sẽ không phản đối. Nhưng chuyện này có dính tới Hứa Mạch, Lâm Du nghĩ như thế nào cũng đều cảm thấy bên trong có vấn đề. Nhưng mà dù sao cô cũng có tư tâm, dù cảm thấy Hứa Mạch giờ trò nhưng cũng không cố ý vạch trần. Cuối cùng chuyện này vẫn không được giải quyết.

"Quá đáng quá đáng, thật là quá đáng!" Ngày đó về nhà, Diệp Di Nhiên vui trong ngực Chu Lăng, oán giận tố cáo. Mặc dù cô đã chấp nhận muốn đi học nấu nướng thật tốt, nhưng cô vẫn chắc chắn Hứa Mạch là người gieo họa cho cô.

Vỗ người Diệp Di Nhiên để trấn an, Chu Lăng suy nghĩ một chút rồi nói: "Cũng có lẽ là vậy, nhất định là Hứa Mạch đang trả thù anh."

"Hả? Tại sao anh họ lại trả thù anh? Lúc trước anh có đắc tội anh họ không?" Diệp Di Nhiên bỗng nhiên ngẩng đầu lên, không dám tin nhìn Chu Lăng, "Không thể nào? Sao là gan anh họ lại lớn như vậy? Thật khiến em bội phục anh!"

"Trước kia Hứa Mạch và Lâm Du quay phim ở nước ngoài, anh tự tiện tuyên truyền cho Lâm Du, dán poster của Lâm Du đầy đường." Nói đến chuyện này, Chu Lăng lại lúng túng sờ lỗ mũi. Đứng trên lập trường công ty, dienxdaffinlequysdoon lúc ấy anh không cảm thấy có lỗi, bây giờ cũng không cho là mình sai. Nhưng thân là đàn ông, nếu như Diệp Di Nhiên bị tuyên truyền thì anh cũng sẽ ghi thù.

"Trời ạ, cuối cùng em cũng hiểu tại sao anh họ lại cố ý hãm hại em rồi. Em dám cam đoan nhất định là anh ấy giận cá chém thớt, em là người vô tội." Uất ức nhào vào trong ngực Chu Lăng, Diệp Di Nhiên bắt đầu làm nũng, "Mặc kệ mặc kệ, anh phải bồi thường cho em."

Cũng không nhất định là giận cá chém thớt! Dù sao Di Nhiên quả thật có quấy rầy đến thế giới hai người của Hứa Mạch và Lâm Du, hơn nữa vốn còn dự định quấy rầy tiếp nên bị đẩy đi là chuyện đương nhiên. Nhưng mà thấy Diệp Di Nhiên làm nũng thì Chu Lăng lại gật đầu: "Được, muốn bồi thường thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94

Edit: susublu

Thứ Diệp Di Nhiên muốn được bồi thường, nói đơn giản cũng không đơn giản, nói không đơn giản thì lại thành đơn giản. Đó chính là lúc Chu Lăng không làm thêm giờ thì phải đi học nấu ăn với cô.

"Được." Chu Lăng không chút nghĩ ngợi mà đồng ý. Theo như anh biết thì trong nhà bếp, động một chút là Hứa Mạch sẽ làm rớt bẻ chén đĩa. Nói không chừng lần này anh có thể vượt qua Hứa Mạch thì sao? Không còn cách nào khác, đối với Chu Lăng mà nói, Hứa Mạch quả thật đã trở thành một ngọn núi lớn không thể vượt qua, dù anh cố gắng thế nào cũng không thể vượt qua.

"Quá tuyệt vời!" Có Chu Lăng đi theo, Diệp Di Nhiên thật sự có thêm không ít động lực, ôm Chu Lăng hoan hô nói.

Nhìn nụ cười trên mặt Diệp Di Nhiên, Chu Lăng không nhịn được cũng cười theo. Vào lúc này, đột nhiên anh cảm thấy dù anh không học được cách nấu ăn giỏi thì cũng không phải chuyện gì to tát. Bởi vì cái anh muốn nhìn thấy là nụ cười trên mặt Diệp Di Nhiên.

Chuyện Chu Lăng đi theo đến lớp học nấu ăn đã bị Cố Nhiên cười nhạo. Theo Cố Nhiên thì đàn ông nào không thông thạo chuyện nấu nướng giống như

Hứa Mạch cũng không cần phải cố gắng đi học làm gì.

"Ngu si." Ném cho Cố Nhiên hai chữ này rồi Tần Nam không khách sáo khinh bỉ nói, "Loại người như cậu sớm muộn gì cũng bị Triệu Tuyết Nhi vứt bỏ."

"Này! Sao cậu lại nguyên rủa tôi như vậy? Chửi tôi không biết, làm như cậu biết vậy?" Cố Nhiên mắt hững hờ nhìn Tần Nam. Nói cái khác thì anh đều chịu được, nhưng không cho phép nói anh và Tuyết Nhi sẽ chia tay.

"Ai nói tôi không biết làm? Tôi còn được công nhận có thiên phú rất cao." Thật bất ngờ là Tần Nam lại biết nấu cơm, diện mạo cũng không tệ hơn nữa còn cố ý học bài bản nữa. Dĩ nhiên anh học vì để quay phim truyền hình về đồ ăn.

"Nấu cơm có thiên phú thì rất đáng giá kiểu ngao sao?" Cố Nhiên bĩu môi một cái, xem thường.

"Quả thật có thể kiểu ngao vì nó." Người nói chuyện không phải Tần Nam, mà là Lâm Du, người bị buộc ngồi nghe mấy tên đàn ông này tán dóc không biết bao nhiêu lần. Đứng ở góc độ phụ nữ, mặc dù yêu cầu chọn chồng không phải là phải biết nấu cơm nhưng như vậy sẽ mang lại cảm giác rất thân mật.

"Nghe đi, tôi lấy được sự chứng nhận đầy uy quyền." Thấy Lâm Du đứng về phía anh thì Tần Nam lại càng đắc ý. Anh ngẩng cao đầu, liếc xéo Cố Nhiên nói.

"Không thể nào?" Cố Nhiên không thể tưởng tượng nổi há to mồm nhìn Lâm Du, giọng nói bất giác cao hơn, "Chẳng lẽ Lâm Du đang ghét bỏ Hứa đại ca không biết làm cơm sao?"

Hứa Mạch vừa mới mở cửa phòng làm việc của Lâm Du ra thì liền nghe thấy Cố Nhiên hô to. Nhướn mày đứng tại chỗ, lặng lẽ đợi câu trả lời.

"Không phải." Lâm Du không phát giác ra Hứa Mạch đến, tiếp tục vui đùa làm việc.

"Nhất định là phải!" Bởi vì quá kích động nên Cố Nhiên trực tiếp đứng lên, vỗ vào đồng giấy tờ trước mặt Lâm Du, "Ồ kia, đừng cầm đầu vào công việc nữa, nói chuyện với bọn em một chút đi, không phải là chị ghét bỏ Hứa đại ca không biết làm cơm chứ? Nói thật đi, em cũng không ngờ Hứa đại ca toàn năng như vậy mà khi đụng đến phòng bếp lại biến thành một người nhỏ bé. Nói đi nói đi, đừng ngại, Lâm Du chị thừa nhận..."

Giấy tờ bị Cố Nhiên đè lên, Lâm Du không có cách nào để tiếp tục làm việc, chỉ đành phải ngẩng đầu lên. Nhìn Cố Nhiên không chớp mắt, Lâm Du tỏ vẻ nghiêm túc: "Tần Nam biết nấu cơm, tất nhiên có tư cách kiểu ngao. Giống vậy, tôi cũng có thể nấu cơm cho Hứa Mạch, cũng lấy đó làm kiểu ngao. Nói như vậy đã hiểu chưa?"

"Nói rất hay!" Nghe Lâm Du đỡ đòn tấn công không chút sơ hở nào, Tần Nam vỗ tay cổ động cho Lâm Du.

Không ngờ được Lâm Du nói cả buổi vẫn không thể làm Hứa Mạch bất mãn, Cố Nhiên thất vọng quay về chỗ ngồi: "Ai da, thật là không còn tinh thần."

"Xem ra Cố Nhiên rất hy vọng Tiểu Du sẽ nói vài câu oán hận với anh!" Hứa Mạch đột nhiên lên tiếng, dọa Cố Nhiên sợ đến mức mông vừa mới chạm tới ghế thì hai chân đã mềm nhũn, trực tiếp ngã ngồi trên đất.

Cố Nhiên đầy hoảng sợ nghiêng đầu qua, phát hiện thật sự đúng là Hứa Mạch thì xoa tay lia lịa, cố gắng giải thích: "Không phải không phải, em chỉ muốn giúp Hứa đại ca thăm dò suy nghĩ của Lâm Du một chút. Nếu như Lâm Du thật sự có ý gì về chuyện này thì em lập tức tới báo cáo với Hứa đại ca..."

"Thật sao?" Đối với lời giải thích của Cố Nhiên, Hứa Mạch cũng không quá tin tưởng nên kéo dài âm điệu, nghi ngờ hỏi.

"Phải! Còn thật hơn so với vàng!" Sờ mông mình rồi bỏ dậy từ dưới đất, Cố Nhiên ưỡn ngực, gần như thề với Hứa Mạch.

"Mặc dù cảm thấy không đáng tin, nhưng nếu như vậy thì tha cho cậu lần này. Nếu còn có lần tới..." Hứa Mạch không nói hết lời, nhưng cũng đủ để tạo thành áp lực lớn cho Cố Nhiên.

"Không có lần tới, tuyệt đối không có." Cố Nhiên bị dọa đến phát khóc, lui về phía sau. Sao anh lại xui xẻo như vậy, chẳng qua chỉ đùa một chút để xem thử có thể nhìn thấy Lâm Du nói một câu oán hận Hứa Mạch không, ai ngờ lại bị Hứa Mạch bắt quả tang? Anh cảm thấy khoảng thời gian tiếp theo đây anh sẽ gặp phải vô số chuyện bất mãn.

Cố Nhiên đứng trước mặt Hứa Mạch giống như chuột thấy mèo, Tần Nam và Chu Lăng ngồi bên cạnh đều tỏ vẻ chế giễu. Ngay cả Lâm Du cũng không nói giúp, mặc cho Cố Nhiên bảo đảm.

Hứa Mạch cũng không thật sự tức giận, hù dọa Cố Nhiên một chút cũng không tiếp tục nữa. Liếc mắt thấy Chu Lăng cũng ở đây thì tự ý nói: "Tôi tìm cậu, không ngờ cậu lại ở phòng làm việc của Tiểu Du."

"Báo cáo công việc." Giơ bằng khai báo tài vụ trong tay lên, Chu Lăng xụ mặt trả lời. Bây giờ phần lớn thời gian anh đều ở Chu thị, rất ít khi đến Thần Thiên. Mặc dù chuyển về Chu thị nhưng anh vẫn chưa từng muốn buông bỏ Thần Thiên. Chỉ có ở đây anh mới cảm thấy vui khi làm việc. Nơi này có thứ khiến anh an tâm.

"Nghĩ đến cũng đúng." Hứa Mạch gật đầu một cái, trực tiếp vào thẳng vấn đề chính, "Lâm Hồng Tín cho người gửi lời mời hợp tác với Hứa thị dưới danh nghĩa của tập đoàn lớn đứng sau lưng ông ta. Dĩ nhiên, bản thân ông ta không hề lộ diện."

"Sao? Ông ta coi chúng ta là kẻ ngu để đùa bỡn sao." Cho dù Lâm Hồng Tín giúp Chu thị kiếm một món lợi lớn, Chu Lăng cũng không hề thay đổi cái nhìn về Lâm Hồng Tín. Không biết bắt đầu từ khi nào mà năng lực kinh doanh của anh bị mai một rồi, không còn nghiêng về phía mang lại lợi ích cho mình nữa.

"Hợp tác thành công với Chu thị, quả thật ông ta có thể mở rộng thị trường ở thành phố D. Lúc người kia tới Hứa thị đàm phán thì có nhắc tới Chu thị. Hình như là muốn dùng Chu thị làm ván cầu, thuận lợi ký được hợp đồng với Hứa thị." Hứa Mạch vừa nói vừa cười lạnh một tiếng, "Lần trước cậu làm thế nào để thám thính được tin tức xác thật, giúp tôi một chuyện được không?"

Chu Lăng vốn đang bận rộn phân tích động cơ của Lâm Hồng Tín, chợt nghe Hứa Mạch nói như thế thì nhất thời không nhịn được cười.

"Thế nào?" Nhìn nụ cười trên mặt Chu Lăng, Hứa Mạch bỗng nhiên có dự cảm bất an.

"Lần trước là nhờ phúc của Di Nhiên, cô ấy là bạn thân với thiên kim của ông chủ Lâm Hồng Tín." Chu Lăng nói thật không hề giấu giếm.

----- susubblue ~ diendanlequydon -----

Hứa Mạch lập tức biết Chu Lăng đang cười cái gì. Thật đúng là phong thủy luân chuyển(1), không ngờ anh vừa mới đẩy Diệp Di Nhiên đi thì phải quay đầu lại đi tìm Diệp Di Nhiên giúp đỡ.

(1) Phong thủy luân chuyển: không có gì không thay đổi trong cuộc đời này.

"Chuyện này có thể tôi không giúp được gì, anh tự mình đi tìm Di Nhiên nói chuyện đi." Cho dù Chu Lăng muốn giúp cũng không được, chỉ cần vừa nhắc tới Hứa thị thì nhất định Diệp Di Nhiên sẽ chỉ đích danh Hứa Mạch đến nói chuyện với cô. Huống chi Chu Lăng cũng rất muốn xem thử coi Hứa Mạch sẽ thuyết phục Di Nhiên đồng ý chuyện này thế nào.

Hứa Mạch nhún nhún vai, quay đầu nhìn về phía Lâm Du: "Tiểu Du, giúp anh chuyện này được không?"

"Em sẽ cố hết sức, nhưng không bảo đảm sẽ thành công." Cô cũng biết Hứa Mạch bỏ không ít công lao trong chuyện bắt Di Nhiên học nấu ăn. Lâm Du bắt đầu dĩ lắc đầu một cái, quả thực không ngờ Hứa Mạch lại bị đá vào tầm mắt nhanh như vậy.

Nói sao thì nói chuyện với Diệp Di Nhiên cũng rất dễ. Huống chi một chuyện khó khăn đối với người khác nhưng ở trước mặt cô thì lại là chuyện nhỏ, chỉ cần một cú điện thoại là có thể được giải quyết. Nhưng mà ai bảo Hứa Mạch tính toán kể cô trước? Mà cô thì lại cứ khẳng định nhất định phải là Hứa Mạch đến gặp thì cô mới chịu đồng ý giúp đỡ. Cho nên cho dù Lâm Du tự mình ra mặt cô cũng không chịu thua.

Biết được Lâm Du đối chọi với Diệp Di Nhiên không được, Hứa Mạch hơi kinh ngạc. Anh còn tưởng rằng Di Nhiên sẽ không từ chối Tiểu Du, không ngờ lại đoán sai?

"Di Nhiên đã quyết tranh hơn thua với anh! Em còn chưa mở miệng thì đã bị con bé ngắt ngang, muốn anh phải chủ động đi tìm con bé. Em thấy con bé đã gọi điện thoại xác nhận chuyện này là thật hay giả rồi. Nói không chừng câu trả lời cũng đã ở trong tay con bé rồi." Lâm Du nghiêm túc phân tích cho Hứa Mạch nghe.

Hôm nay lúc Lâm Du thấy Diệp Di Nhiên, vừa mới mở miệng liền nghe thấy Diệp Di Nhiên hô to một tiếng "Dừng". Sau đó Diệp Di Nhiên liền uất ức kéo cô lại không ngừng tố cáo, không ngừng đưa ra dẫn chứng Hứa Mạch chèn ép Diệp Di Nhiên. Nói hết tất cả mọi chuyện nhỏ nhặt nhất từ trước cho đến bây giờ. Nói một câu đơn giản là: Diệp Di Nhiên tức giận, Hứa Mạch phải phụ trách dỗ dành!

"Thật đúng là tùy hứng. Chẳng lẽ con bé thật sự cho là làm như vậy anh sẽ không thể làm gì sao?" Hứa Mạch có tính tình không dễ dàng thỏa hiệp. Chỉ có Lâm Du dùng chiêu này mới có tác dụng với anh, những người khác sợ là rất khó đạt được ý nguyện.

"Nếu không em đi mua quà rồi anh đưa cho Di Nhiên được không? Lần trước lúc đi dạo phố với Di Nhiên, Di Nhiên rất thích một đôi giày, nhưng mà lúc đó không có hàng nên Di Nhiên không thể mua được. Hôm nay em đi qua cửa tiệm đó có hỏi qua rồi, vừa đúng lúc có mã số mà Di Nhiên thích, ngày mai đang định rủ con bé đi xem một lần nữa." Biết tính khí Diệp Di Nhiên giống trẻ con, Lâm Du đề nghị.

"Không cần. Dù anh có cảm qua thì con bé cũng biết là thành ý của em, vẫn sẽ gây khó dễ với anh như thường." Hứa Mạch cười một tiếng, cầm điện thoại lên gọi về Nhà họ Hứa.

Hứa Chấn Thiên mới vừa ăn cơm nước xong, đang ngồi ở phòng khách uống trà thì liền nhận được điện thoại của Hứa Mạch.

Dở khóc dở cười nghe Hứa Mạch tường thuật ngọn nguồn sự việc xong thì Hứa Chấn Thiên lập tức vênh mép, ném qua hai chữ: "Hồ nháo".

"Ông nội, lần này là Di Nhiên không đứng ở phía trước, không thể trách con. Con đề nghị con bé đến lớp học nấu nướng là vì muốn dạy dỗ con bé cách làm một hiền thê lương mẫu. Bây giờ không biết cảm ơn, chờ sau này làm mẹ thì sẽ mới hiểu được dụng ý của con. Nếu không thì sao mẹ con và dì cũng đứng về phía con chứ? Ngược lại việc hợp tác của Hứa thị liên quan đến công ty, là chuyện lớn. Di Nhiên làm sai mà còn cáu kỉnh với con, ngay cả Tiểu Du đi nói cũng không có tác dụng. Con lại không thể ra mặt, không thể làm gì khác hơn là nhờ ông ra tay giúp đỡ." Dọn ra khỏi nhà ông nội, Hứa Mạch cũng không có chút chột dạ.

Thân là ông ngoại Diệp Di Nhiên, nếu ngay cả uy nghiêm này mà Hứa Chấn Thiên cũng không có thì đúng là để cho người ta chế giễu. Cho nên dù Hứa Chấn Thiên yêu thương Diệp Di Nhiên thế nào thì Hứa Mạch cũng không lo lắng ông sẽ không ra mặt.

"Thằng nhóc thúì, ngay cả ông nội cũng dám tính toán. Được rồi, chuyện này ông nội sẽ giúp con. Nhưng ông nội muốn cái gì thì chắc là con cũng biết. Không được thúc giục phía sau lưng mẹ con như vậy nữa, lão già như ta cũng không còn sống được bao nhiêu năm nữa, đang chờ ôm cháu nội đây!" Bây giờ Hứa Chấn Thiên đã không quan tâm nữa. Hứa thị rất lớn, cũng may có người nối nghiệp, ông cũng không lo lắng. Ngược lại là chuyện về cháu nội thì Hứa Chấn Thiên rất cố chấp.

Cũng có lẽ bởi vì cháu dâu là Lâm Du! Duyên phận lại không bắt đầu từ tình yêu, Hứa Chấn Thiên cũng không gượng ép được mà để thuận theo tự nhiên thì lại không yên lòng. Luôn nghĩ Hứa Mạch có thể nhanh chóng bắt được Lâm Du thì sẽ có hy vọng ôm được cháu nội, như vậy cũng không uổng phí ông nuông chiều Hứa Mạch.

"Ông nội, sao ngay cả ông cũng..." Nhờ giúp đỡ ngược lại lại bị thúc giục, Hứa Mạch cảm thấy tự chui đầu vào lưới. Nhưng mà cảm thấy như vậy cũng không xấu, "Được rồi, con biết rồi. Ông nội yên tâm, con và Tiểu Du sẽ cố gắng."

"Ừ, vậy thì tốt." Lấy được câu trả lời hài lòng, Hứa Chấn Thiên không nói thêm nữa liền cúp điện thoại.

"A a a, quá hèn hạ! Anh họ đúng là tiểu nhân! Đáng ghét, quá đáng ghét!" Lúc trước Diệp Di Nhiên không có nóng nảy như vậy. Mặc dù tính cách của cô không an tĩnh tao nhã như vẻ bề ngoài, nhưng tuyệt đối không phải là người suốt ngày thích gào thét. Nhưng gần đây lại luôn nổi điên trước mặt Chu Lăng, Diệp Di Nhiên cũng tự cảm thấy đỏ mặt.

Nhưng mà không nổi điên thì không được! Từ trước đến giờ cô kính trọng nhất là Hứa Mạch, nhưng bây giờ chỉ một việc thôi mà đã phá vỡ niềm tin của cô, sao có thể không phát điên được?

"Thế nào? Có gì từ từ nói." Chu Lăng đang ở trong thư phòng làm việc, thấy Diệp Di Nhiên thờ phỉ phò xông vào thì biết ngay là có liên quan đến Hứa Mạch.

"Còn không phải do anh họ sao. Anh ấy muốn moi tin tức từ miệng em nên đi tìm ông ngoại giúp đỡ! Quá đáng hơn là ông ngoại lại còn giúp anh họ không giúp em, rõ ràng là khi còn bé ông ngoại hiểu rõ em nhất..." Uất ức, quá uất ức mà. Diệp Di Nhiên vừa nói vừa chạy tới trước mặt Chu Lăng tìm sự an ủi.

Chu Lăng thuận thế sờ đầu Diệp Di Nhiên một cái, nhếch khóe miệng: "Vậy em có nói với ông ngoại chuyện em bị anh họ lấn ép ở nhà của anh ta không?"

"Nói rồi. Nhưng ông ngoại nói anh họ là vì tốt cho em, muốn bồi dưỡng em làm một hiền thê lương mẫu. Chu Lăng, anh nói đi, có phải em không xứng đúng không?" Không nói chuyện này còn đỡ, nói đến chuyện này thì Diệp Di Nhiên lại càng đau lòng. Cô có chỗ nào không xứng chứ? Không phải là không biết làm cơm thôi sao. Nhưng việc gì cô cũng lấy Chu Lăng làm chủ, tuyệt đối hướng về phía Chu Lăng.

"Không có, em rất tốt." Buồn cười phát hiện Diệp Di Nhiên mềm như vỏ chuối, Chu Lăng ôm Diệp Di Nhiên vào trong ngực, dịu dàng dụ dỗ nói, "Đối với anh thì em là người xứng làm bà xã nhất. Cho nên người khác nói gì cũng không quan trọng, em chỉ cần để lời anh nói ở trong lòng là được."

"Ừ!" Nặng nề gật đầu một cái, trái tim bị tổn thương của Diệp Di Nhiên thoáng chốc được an ủi. Hừ hừ, sau này cô cũng không muốn để ý tới những lời anh họ nói nữa, tất cả đều luôn đã kích cô. Lời nói của chồng mình lúc nào cũng rất dễ nghe.

Cuối cùng Diệp Di Nhiên vẫn nói cho Hứa Mạch biết câu trả lời từ cô bạn thân của mình. Một chữ: Giả. Hai chữ cũng là Giả. Công ty bên kia không hề nhận được đề án hợp tác từ công ty chi nhánh. Nói cách khác là cho dù Hứa thị đồng ý hợp tác với Lâm Hồng Tín thì tổng công ty bên kia cũng sẽ không chi tiền, dienxxdafillequysdoon tất cả đều do Lâm Hồng Tín tự làm chủ.

"Nhưng mà có một việc khác muốn cho mọi người biết, coi như là chuyện tốt đi! Bạn em nói, bởi vì cô ấy thám thính hai lần nên anh cô ấy vô cùng coi trọng chuyện này. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì chẳng mấy chốc anh họ sẽ được bên kia liên lạc. Cách liên lạc là em cho người ta, mau cảm ơn em đi." Diệp Di Nhiên vừa nói xong liền bày ra vẻ mặt hướng thụ "Mau tới khen ngợi em đi."

"Tiểu Du, buổi tối em muốn ăn gì?" Hoàn toàn không để ý đến Diệp Di Nhiên, Hứa Mạch quay đầu, thành thật hỏi Lâm Du.

"Hả?" Kinh ngạc liếc mắt nhìn Hứa Mạch, Lâm Du bật cười, phối hợp nói, "Đi ra ngoài ăn! Anh mời khách."

"Đi! Tiểu Du nói xem muốn ăn gì, anh trả tiền." Hứa Mạch vừa nói vừa đi lấy xe.

"Này! Mấy người thật quá đáng? Ưc hiếp..." Đợi thật lâu mà vẫn không được khen ngợi, lại còn nghe thấy Hứa Mạch và Lâm Du thảo luận xem buổi tối ăn cái gì, Diệp Di Nhiên ngoác miệng ra, dậm chân hô.

"Di Nhiên, em muốn ăn cái gì? Tôi nay rút khô máu anh họ em." Ngắt ngang tiếng gào thét của Diệp Di Nhiên, Lâm Du cười nói.

"Thật sao?" Diệp Di Nhiên sáng mắt lên, vẻ tức giận trên mặt lập tức biến mất hầu như không còn, đầy phấn khởi hô lên, "Em muốn ăn một bữa tiệc lớn, bữa tiệc lớn!"

Thật quá dễ dụ! Chu Lăng bắt đầu dĩ lạc đầu một cái, ánh mắt nhìn Diệp Di Nhiên đầy cung chiêu.

Như vậy mới là thật lòng không phải sao? Vui vẻ thì cười, không vui thì sẽ nói ngay. Đơn giản, thẳng thắn lại chính trực, so với bọn họ thì đáng yêu hơn nhiều... Liếc mắt nhìn Chu Lăng một cái, Lâm Du kéo Diệp Di Nhiên đang hưng phấn đi ra ngoài.

Chương 95

Edit: susublue

Cuối cùng, Hứa Mạch đã mời Diệp Di Nhiên ăn một bữa tiệc lớn. Với thân phận của Diệp Di Nhiên, có lớn hay không dĩ nhiên không quan trọng mà quan trọng là Hứa Mạch mời com với thái độ lấy lòng. Chỉ một điểm này thôi thì vô đã hài lòng rồi.

Sau khi ăn xong, Chu Lăng lái xe đưa Diệp Di Nhiên về, Hứa Mạch và Lâm Du đã trở về nhà mình.

"Anh định xử lý Lâm Hồng Tín thế nào?" Nếu Diệp Di Nhiên đã chắc chắn Lâm Hồng Tín đang có âm mưu thì Lâm Du không cho là Hứa Mạch sẽ tiếp tục án binh bất động.

"Tất nhiên là sẽ phản công không chút lưu tình rồi." Lần này Hứa Mạch không có ý định cho Lâm Hồng Tín thêm cơ hội lật ngược tình thế nữa. Muốn chen ép thì phải chen ép cho giông thật, không có chút tình cảm.

"Giống như lần trước Lý thị làm với Chu thị vậy." Nhớ tới Chu Đáo bị Lý thị trêu đùa, Lâm Du lại nói.

"Ừ. Đối tượng của Lý thị đúng là Chu thị, nhưng Chu Lăng không tiến hành nên cũng không có tổn thất gì. Hơn nữa may mà Lý thị đã khiến địa vị của Chu Đáo ở Chu thị bị xuống dốc không phanh, ngược lại còn giúp Chu Lăng xóa bỏ chứng ngại không nhỏ." Vì vậy cho nên Chu Lăng mới không truy cứu chuyện này. Dĩ nhiên, Hứa Mạch không cho là Chu Lăng thật sự không để bụng, diensexfinleequysdoon chẳng qua là anh chưa tìm được cơ hội thích hợp để phản kích thôi.

"Chắc Lý thị để ý thân phận của Chu Tuyền. Dù sao nếu Chu Tuyền không giấu giếm thân phận thì Lý Mộng cũng sẽ không gả cho Chu Tuyền. Chu Đáo thua trong tay Lý thị, bây giờ lại tính học theo Lý thị dùng cách này để đối phó Hứa thị, quả nhiên là thế sự biến ảo bất thường." Lâm Du nói.

"Bởi vì Chu Đáo thật sự cho là, trò lừa bịp lúc trước của Lý thị đã khiến cho Chu thị bị tổn thất rất lớn." Nói đến Chu Đáo, Hứa Mạch chỉ cảm thấy buồn cười.

Rõ ràng là làm tổng giám đốc Chu thị nhiều năm như vậy, nhưng ngay cả trách nhiệm gánh vác nguy cơ tối thiểu cũng không có. Lúc xảy ra chuyện chẳng những không cẩn thận điều tra rõ ràng mà chỉ dựa vào mấy câu nói thì đã bị dọa sợ đến không dám lên tiếng nữa, ảo não rồi khỏi trung tâm quyền lực như Chu thị. Cũng có lẽ đây chính là nguyên nhân Chu Đáo thất bại chẳng?

Lâm Du im lặng. Thật ra thì cô cũng không nghĩ tới chuyện này, chẳng qua cũng chỉ là chiêu trò giả tạo, mặc dù nó thật sự khiến Chu Đáo kinh sợ. Rõ ràng chỉ cần để ý đi dò xét một chút thì sẽ biết vụ hợp tác giữa Chu thị và Lý thị ngay từ đầu đã không hề được tiến hành, chẳng qua chỉ là thủ thuật che mắt thôi.

"Nhắc tới chuyện này thì Chu Đáo rất giống Lâm Hồng Tín, tự cho mình là đúng rồi cũng thế tự gánh vác được cái gì." Nghĩ lại hai người này thông đồng với nhau, Hứa Mạch bĩu môi một cái, cười châm chọc.

Chu Đáo và Lâm Hồng Tín thật sự cho là bọn họ sẽ thành công. Vòng vo tam quốc một hồi để bày ra một bàn cờ lớn như vậy, còn dùng Chu thị để nguy trang, tặng cho Chu Lăng một số tiền lớn, Chu Đáo và Lâm Hồng Tín không tin Hứa thị sẽ bỏ qua một cơ hội tốt như vậy.

"Rốt cuộc tôi cũng biết tại sao ông không dùng danh nghĩa của mình để trở mình rồi." Màn đêm buông xuống, Chu Đáo và Lâm Hồng Tín ngồi đối diện nhau, giờ ly rượu lên rảnh rồi trò chuyện.

"Nếu như là tên của tôi thì sợ là công ty vừa mới thành lập sẽ khiến Hứa Mạch chú ý. Với nền móng của Hứa thị thì tạm thời tôi sẽ không làm gì được. Nhưng có nui dựa thì lại không giống vậy nữa. Đại tập đoàn sau lưng tôi nổi danh quốc tế, tâm kế Hứa Mạch có sâu đến đâu thì cũng tuyệt đối không ngờ tới tôi là người đại diện của tập đoàn này ở trong nước." Không phải Lâm Hồng Tín không nghĩ tới tự mình thành lập công ty Lâm thị. Nhưng với tình hình trước mắt thì có chút khó khăn. Nhưng mà hung hăng đánh cho Hứa thị một đòn ở sau lưng cũng không tệ.

"Đúng vậy. Người trẻ tuổi bây giờ ai cũng có lòng dạ ác độc, không hề dễ đối phó." Nói đến Hứa Mạch, Chu Đáo lại nghĩ đến Chu Lăng. Mặc dù lúc trước có thu nhập đáng kể để chống đỡ, nhưng ông lại không còn tiếng nói trong hội đồng quản trị của Chu thị như trước nữa.

Chu Đáo cũng hiểu rõ, đám lão già cổ đông kia lo sợ nếu ông nắm giữ quyền hành thì sẽ dạy dỗ bọn họ. Mặc dù trong lòng Chu Đáo có ý định này nhưng... Thời cơ chưa tới, thật ra thì ông cũng không vội.

"So với bọn họ, chúng ta quả thật đã già rồi." Từ lâu về trước, Lâm Hồng Tín chưa từng nghĩ ông sẽ thua trong tay hai tiểu bối như Hứa Mạch và Lâm Du. Khuất nhục bị buộc rời khỏi thành phố D ông vẫn còn nhớ, đến nay vẫn không hề quên mà ngược lại càng ngày càng hận sâu hơn.

"Tục ngữ nói đúng, gừng càng già càng cay. Cho dù những người trẻ tuổi có tâm cơ nhưng sớm muộn gì cũng sẽ tự kè đá đập vào chân mình." Cảm thấy mình đã nắm chắc phần thắng, giọng điệu của Chu Đáo cũng thay đổi, trong giọng nói có chút lạnh lẽo.

Lâm Hồng Tín lộ về mìa mai nhếch miệng, gơ ly rượu trong tay về phía Chu Đáo. Không sai, dù là Hứa Mạch hay Lâm Du thì cũng sẽ nhất định bại trong tay ông.

Trong kế hoạch của Chu Đáo và Lâm Hồng Tín, vai trò của Chu Tuyền cũng quan trọng không thể thiếu. Rời khỏi Chu thị thì lại tìm được chỗ trống dưới quyền của Lâm Hồng Tín để phát huy, giống như cá gặp nước, rất dễ chịu thoải mái. Vì vậy mà thái độ đối với Lâm Nhất Thiên cũng càng lúc càng ôn hòa.

Dưới tình huống này, Chu Tuyền lại đưa ra lời đề nghị phục hôn với Lâm Nhất Thiên.

Lâm Nhất Thiên đã bị chẩn đoán chính xác không thể nào đứng dậy nữa, cả đời đều phải ngồi trên xe lăn. Đối mặt với số phận như vậy, cô ta không cam lòng vừa giận vừa hận, đã từng muốn tự sát một lần.

Nhưng mà trong lúc cô ta chìm trong bóng tối u ám thì chính Chu Tuyền đã cứu thoát cô ta, kéo cô ta ra khỏi vùng đầm lầy. Đối với Chu Tuyền, Lâm Nhất Thiên cảm kích, dần dần cũng sinh ra chút rung động.

Chẳng qua những cảm giác rung động này còn chưa kịp biến thành tình yêu thì Chu Tuyền liền cưới Lý Mộng.

Lâm Nhất Thiên biết, lúc ấy Chu Tuyền bị buộc phải cưới. Đứng ở lập trường của Chu Tuyền thì anh đã làm đầy đủ mọi thứ, cũng không hề có lỗi với cô ta. Khi Chu Tuyền chuyển hết bất động sản qua tên cô ta thì đã lo đầy đủ hết cho cô ta rồi.

Lâm Nhất Thiên đều nhớ tất cả mọi thứ, nhưng lại khó xóa bỏ được cảm giác đau nhói khi đọc được tin tức Chu Tuyền và Lý Mộng kết hôn trên mạng. Giấy phút đó, nhìn ảnh cưới của Chu Tuyền và Lý Mộng thì Lâm Nhất Thiên lại hận không thể cầm dao đâm hai người bọn họ một nhát.

Không sai, Lâm Nhất Thiên không chỉ hận một mình Lý Mộng mà cô ta cũng hận Chu Tuyền. Bởi vì Chu Tuyền khiến cô ta nhớ lại những chuyện không vui, đó chính là ngày Hứa Mạch đón Lâm Du về làm vợ.

Nếu như có thể, Lâm Nhất Thiên tình nguyện chưa từng đích thân tham gia hôn lễ của Hứa Mạch và Lâm Du. Nhưng lúc đó cô không thể từ chối nên buộc phải thành thật đến tham gia. Cô ta tức giận, ghen tị, thậm chí muốn dùng chút thủ đoạn để cướp Hứa Mạch lại. Nhưng cuối cùng lại đều thất bại.

--- susubluu ~ diendanlequydon ---

Lâm Hồng Tín trốn khỏi thành phố D, Tôn Uyển Đình bị bắt, mà chính bản thân cô ta lại biến thành người tàn phế không thể đi... Lâm Nhất Thiên coi Chu Tuyền như cái phao cứu nạn duy nhất, anh chính là sự hi vọng của cô ta.

Nhưng Chu Tuyền lại phản bội cô ta, Chu Tuyền cưới người phụ nữ khác giống như Hứa Mạch cưới Lâm Du, sau đó đẩy cô ta vào vực sâu vạn trượng. Lâm Nhất Thiên thăm tính toán vô số lần, nếu như Chu Tuyền cũng hại cô ta thì cô ta nên chạy thoát như thế nào.

Điều khiến cho Lâm Nhất Thiên bất ngờ là cô ta chưa kịp nghĩ ra kế hoạch hoàn hảo để đối phó thì Chu Tuyền và Lý Mộng đã ly dị. Bởi vì Lý thị bỏ mặc Lý Mộng, bởi vì Lý Mộng không có cách nào để mang lại lợi ích cho Chu thị nên Chu Đáo mới buộc Chu Tuyền ly hôn với Lý Mộng.

Lúc nghe tin tức này Lâm Nhất Thiên không biết nên vui mừng hay nên nguội lạnh. Vui mừng, tại sao phải vui mừng? Chu Tuyền và Lý Mộng ly hôn, anh ta sẽ lập tức trở lại bên cạnh cô sao? Lòng nguội lạnh, sao có thể không nguội lạnh chứ? Chu Tuyền có thể đối xử vô tình vô nghĩa với Lý Mộng như vậy, ai có thể bảo đảm ngày sau anh ta không đối xử với cô như vậy?

Chu Tuyền thật sự yêu cô sao? Lâm Nhất Thiên lắc đầu một cái. Lời nói từ đáy lòng khuyên cô không được tin.

Giống như trong nội tâm cô vẫn luôn hướng về Hứa Mạch, Lâm Nhất Thiên cũng tin chắc rằng Chu Tuyền chưa từng quên Lâm Du. Cô ta và Chu Tuyền, coi như là đồng bệnh tương liên, hai người đều là con trùng đáng thương tự sưởi ấm lẫn nhau thôi.

Lâm Hồng Tín trở về giúp Lâm Nhất Thiên thấy được ánh sáng. Sâu trong nội tâm của cô, cô hận Lâm Hồng Tín, hận Lâm Hồng Tín vô tình nghiêng đầu bỏ đi. Nhưng mà đến hôm nay, khi phải trải qua thời gian ăn nhờ ở đậu, nhìn sắc mặt Chu Tuyền mà sống thì Lâm Nhất Thiên còn có thể yêu cầu cái gì?

Cô không thể yêu cầu gì cả, chỉ cầu đoạt lại tất cả những thứ thuộc về cô thôi. Bao gồm cả những gì Lâm Du cướp từ cô, tất cả đều phải trả lại gấp bội! Bởi vì nghĩ như vậy nên Lâm Nhất Thiên mới tùy tiện tha thứ cho Lâm Hồng Tín. Không hề do dự mà dự định nhờ cậy Lâm Hồng Tín.

Điều khiến cho Lâm Nhất Thiên không ứng phó kịp là thân thể của Chu Tuyền đột nhiên bị đưa ra ánh sáng. Con ngoài gia thú sao? Cái này thì tính là gì? Ban đầu cô không tình nguyện gả cho Hứa Mạch mà lại chọn một người đàn ông khác, thì ra đó lại là con riêng mà Nhà họ Chu không thừa nhận?

Nói như vậy thì ban đầu cô bị một đứa con riêng ghét bỏ nhiều lần, còn không vừa mắt cô đủ thứ chỗ? Chu Tuyền dựa vào cái gì, rốt cuộc là dựa vào cái gì mà được sống trong hào quang dưới thân phận nhị thiếu gia Chu thị tới ngày hôm nay, còn từng tổn thương cô như vậy nữa?

Cô nên cảm kích hay sao. Nếu không phải cô kịp thời ly hôn với Chu Tuyền, nếu không phải lúc ấy Chu Tuyền muốn theo đuổi Lâm Du thì sao cô có thể thuận lợi thoát khỏi việc bị Chu Tuyền làm nhục?

Buồn cười, quá buồn cười! Rốt cuộc Chu Tuyền đang tính toán cái gì, tự xưng là chúa cứu thế rồi kéo cô từ trong bóng tối ra ngoài sao? Là bởi vì nhìn

thấy được vài hình ảnh quan thuộc trên người cô cho nên mới cảm động sao?

Trách không được lúc đó Chu Tuyền lại không chùn bước, đồng ý hợp tác với ba cô, không vạch trần sự thật cô không phải Lâm Du mà lại lựa chọn giúp cô giấu giếm. Lúc ấy Lâm Nhất Thiên có hơi hoài nghi, luôn cảm thấy thật sự có gì đó kỳ lạ. Nhưng mà đến khi biết được thân phận thật của Chu Tuyền thì cô mới hiểu rõ rốt cuộc là lạ ở chỗ nào.

Thì ra Chu Tuyền đang tìm cây dù bảo vệ. Dù là Lâm Du hay là cô thì chỉ cần là con gái Nhà họ Lâm thì Chu Tuyền đều sẽ không từ chối. Mục đích của anh ta là Bác Dương, là tài sản Nhà họ Lâm.

Ngày hôm đó tâm trạng Lâm Nhất Thiên đầy phức tạp, cố gắng vận vẹo mọi thứ tốt đẹp Chu Tuyền làm cho cô trong khoảng thời gian này. Cô ác ý suy đoán hành động của Chu Tuyền, mỗi một chuyện Chu Tuyền làm cho cô đều là giả bộ.

Sâu hơn nữa, Lâm Nhất Thiên chắc chắn là Chu Tuyền biết sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày thân phận mình bị vạch trần cho nên mới phải dựa vào cô, dựa vào Nhà họ Lâm để gia tăng giá trị con người anh ta!

Sau khi suy nghĩ nhiều ngày thì Lâm Nhất Thiên bắt đầu gắn kết tất cả mọi chuyện lại với nhau. Cô không chút khách sáo định tội Chu Tuyền, đồng thời phát lời thề tuyệt đối sẽ không tha thứ cho những gì Chu Tuyền đã lừa gạt cô, càng không quên Chu Tuyền đã làm nhục cô.

Khi Chu Tuyền nói muốn cùng cô rời khỏi thành phố D thì Lâm Nhất Thiên đã từng muốn từ chối. Nhưng mà lúc đó cô vẫn chưa gặp Lâm Hồng Tín, không có cách nào bảo đảm Lâm Hồng Tín sẽ không vứt bỏ cô không quan tâm một lần nữa. Cho nên Lâm Nhất Thiên xúi Chu Tuyền mang hết mọi tài sản của Nhà họ Chu đi để phòng bất cứ tình huống nào rồi để mặc cho Chu Tuyền đưa cô tới thành phố S.

Cũng may lần này Lâm Hồng Tín không có lừa cô. Lâm Hồng Tín thật sự vinh dự trở về, hơn nữa còn mang theo một món tiền lớn, chẳng mấy chốc sẽ trở nên mạnh mẽ.

Khi Lâm Hồng Tín bảo đảm là còn để ý đến đứa con gái như cô, Lâm Nhất Thiên vừa định lật bài ngửa với Chu Tuyền thì Chu Đáo lại tự động tìm tới cửa.

Lâm Hồng Tín ngầm nói với Lâm Nhất Thiên, nếu muốn báo thù, thì phải đầy đủ lợi dụng Chu Đáo cha con, diemxdafn;lle&quys*do0n cùng với phía sau bọn họ Chu gia. Không có chốc lát do dự, Lâm Nhất Thiên đáp ứng phối hợp Lâm Hồng Tín hành động. Do Lâm Hồng Tín tới kèm chế Chu Đáo, nàng thì cần phải tận hết sức lung lạc Chu Tuyền.

Chuyện giống như cô và Lâm Hồng Tín dự đoán, tiến triển rất thuận lợi. Dự án hợp tác với Chu thị cũng thành công, dùng nó làm bàn đạp để đến đàm phán với Hứa thị. Lâm Nhất Thiên tin tưởng Hứa Mạch sẽ mắc câu.

Bởi vì cảm thấy chẳng mấy chốc nữa sẽ thấy Hứa Mạch chật vật nên tâm trạng mấy ngày nay của Lâm Nhất Thiên rất tốt, tốt đến mức không có cách nào diễn tả bằng lời được. Nhưng đúng lúc đó thì Chu Tuyền đột nhiên đề cập phục hôn với cô?

Phản ứng đầu tiên của Lâm Nhất Thiên là chán ghét. Cô lại từ chối gả cho Chu Tuyền một lần nữa, cô không thể ngu xuẩn trèo lên thuyền giặc của Chu Tuyền một lần nữa. Chu Tuyền là một tên lừa gạt, là một đứa con riêng không thấy được ánh sáng. Nếu ở cùng Chu Tuyền thì cả đời này cô cũng không ngóc đầu lên được, đi tới đâu cũng sẽ bị người ta cười nhạo...

Trong lòng Lâm Nhất Thiên nghĩ vậy nhưng lại không có cách nào nói ra khỏi miệng, càng không thể nói cho Chu Tuyền nghe. Cho nên cô không đồng ý nhưng lại không biết nên từ chối thế nào, trong lúc nhất thời lâm vào thế tiến thoái lưỡng nan.

Chu Tuyền nói không ngại cô không thể đi đứng, không ngại chăm sóc cô cả đời. Nhưng mà Lâm Nhất Thiên muốn trả lời là cô đề ý, cho dù ngồi trên xe lăn cả đời thì cô cũng không muốn để cho Chu Tuyền chăm sóc.

Quá nhiều lời than phiền che giấu trong lòng, giấu ở khóe miệng, Lâm Nhất Thiên nóng lòng, lo âu. Cô không biết rốt cuộc cô còn phải theo Chu Tuyền diễn vai diễn này bao lâu nữa, nhưng quả thật cô cảm nhận được mình sắp chịu không nổi rồi.

Chu Tuyền không phải người ngu. Ngược lại ở một phương diện khác, thật ra thì anh ta nhạy bén hơn người thường. Cũng giống như ánh nhìn của người khác về anh.

Chính bởi vì là con riêng nên Chu Tuyền mới phá lệ coi trọng người cái nhìn của người khác đối với mình. Từ khi trở lại Nhà họ Chu, nhìn ngoài mặt thì anh là Nhị thiếu gia Nhà họ Chu, nhưng trên thực tế trong lòng anh hiểu rõ hơn ai khác, anh và Chu Lăng khác nhau. Dù anh có cố gắng cạnh tranh, trở nên xuất sắc thế nào, bất kể anh cố gắng xây dựng hình tượng hoàn mỹ trước mặt người ngoài ra sao thì một khi thân thể của anh bị vạch trần, anh sẽ bị đánh trở về nguyên hình, không có cách nào phản kháng.

Người có tâm tư nhạy cảm như Chu Tuyền thì sao lại không nhận ra trong lúc nóng nảy bất an, Lâm Nhất Thiên vô tình tỏ ra khinh bỉ? Anh luôn ép chính mình không được đề ý, không muốn suy nghĩ nhiều nhưng... Cuối cùng vẫn không thể không đối mặt với sự thật tàn khốc này.

Lâm Nhất Thiên không muốn phục hôn với anh! Bởi vì anh không phải người thừa kế đường đường chính chính của Chu thị, là đứa con riêng không thấy ánh sáng? Chu Tuyền vốn cho là ít nhất Lâm Nhất Thiên sẽ không nhìn anh như vậy, ít nhất cô ta ngồi trên xe lăn được anh cứu thì sẽ ôm lòng cảm kích tiếp nhận sự hiện hữu của anh. Không ngờ tất cả chỉ là suy nghĩ ngu ngốc của anh.

Chu Tuyền cười tự giễu, không nhắc lại chuyện phục hôn với Lâm Nhất Thiên nữa.

Lâm Nhất Thiên thở phào nhẹ nhõm, chỉ cảm thấy tránh được một kiếp nên âm thầm vui mừng.

"Ba, con muốn về nhà." Trên đường đưa Chu Đáo rời khỏi thành phố S, Chu Tuyền bỗng nhiên mở miệng, tâm trạng không vui, "Lúc ấy hoảng hốt rời khỏi thành phố D là bởi vì không muốn đối mặt với nhiều người nghi ngờ mình, không muốn nhìn thấy mọi người cười nhạo và châm chọc con là con riêng. Vì chạy trốn nên con bất chấp tất cả gom hết tiền trong hòm sắt của ba. Bây giờ nghĩ lại thì thấy thật là buồn cười, ngu xuẩn, hết sức ngu ngốc..."

Không ngờ Chu Tuyền lại đột nhiên nói tới chuyện này, Chu Đáo ngẩn người, trong nháy mắt hiểu rõ tất cả. Sắc mặt liền thay đổi, ánh mắt cũng lạnh xuống. "Thế nào? Ở chỗ Lâm Hồng Tín không vui sao? Không vui thì về nhà. Ba còn chưa già đến mức không thể làm gì, chỉ cần có ba ở đây thì dù là lúc nào cũng có thể che chở con. Dù tạm thời không thể cho con trở về Chu thị nhưng sớm muộn gì cũng sẽ giao lại Chu thị cho con."

Bởi vì thái độ của Chu Đáo khiến Chu Tuyền bất chợt chua xót chớp mũi, đỏ cả vành mắt: "Ba, thật xin lỗi. Lúc ấy con không nên bị cảm dỗ, không nên tự chủ trương, không nên không thương lượng với ba. Con..."

"Được rồi, đừng nói những thứ này. Giữa ba con với nhau, nào có ai mang thù oán được? Ba chỉ công nhận con là con trai. Chờ đến ngày ba nằm liệt rồi thì vẫn phải nhờ con nuôi dưỡng đấy!" Vô vô vai Chu Tuyền, sắc mặt Chu Đáo dịu dàng, giọng nói cũng rất ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96

Edit: susublu

Chu Lăng sẽ mãi mãi không thấy được về từ ái này của Chu Đáo. Nhưng mà Chu Tuyền lại thường xuyên được cảm nhận nên giờ phút này lại càng cảm động hơn, thiếu chút nữa là rơi lệ. Cho dù là con riêng cũng vẫn có người muốn anh, không phải sao?

Đưa Chu Đáo đi, tâm trạng của Chu Tuyền bỗng nhiên bình phục lại. Không hồi hận cũng không còn oán trời trách đất nữa, mặt đầy vẻ bình tĩnh trở về chỗ ở tại thành phố S.

Vốn dĩ Lâm Hồng Tín tới thành phố S trước cho nên lúc Chu Tuyền đưa Lâm Nhất Thiên chạy tới đây thì đương nhiên sẽ ở trong phòng do Lâm Hồng Tín mua. Trước khi xáo xáo với Lâm Nhất Thiên thì Chu Tuyền cũng không cảm thấy có gì không ổn, cũng không cảm thấy trong lòng không thoải mái.

Nhưng bắt đầu từ hôm nay, Chu Tuyền nhếch mép một cái rồi dứt khoát thu dọn đồ đạc rời khỏi đây.

Lúc Chu Tuyền bỏ đi, Lâm Nhất Thiên cũng biết. Nhưng cô ta không có ra mặt ngăn cản, cũng không nói nhiều nửa chữ. Đối với cô mà nói, cứ như vậy thoát khỏi Chu Tuyền cũng là một chuyện tốt. Sâu hơn nữa thì cô càng cảm thấy thoải mái hơn.

Không khó đoán được suy nghĩ của Lâm Nhất Thiên, Chu Tuyền không hề chần chừ, cũng không lưu luyến chút nào. Cũng có lẽ anh vốn không thích hợp để đối xử thật lòng với một người phụ nữ nào. Anh như vậy là do ba anh dạy, coi phụ nữ như quần áo, không có gì đáng để coi trọng, cứ lấy tiền ra là có thể đổi thôi.

Một lát sau Lâm Hồng Tín mới trở về, nghe nói Chu Tuyền dọn đi thì lập tức đen mặt, không nhận được cho Lâm Nhất Thiên một bạt tai: "Thành sự thì thiếu, bại sự có thừa."

"Ba?" Không dám tin nhìn Lâm Hồng Tín, Lâm Nhất Thiên không thể tránh né cái tát này nên chỉ có thể ngoan ngoãn nhận trọn.

"Mày có biết bây giờ là lúc nào không? Tao đã dặn đi dặn lại là mày phải giữ Chu Tuyền lại. Vậy mà mày đã làm cái gì? Đuổi nó ra ngoài sao? Mày nói thử đi, rốt cuộc mày còn có ích lợi gì?" Mấy ngày nay Lâm Hồng Tín mới ký một vụ hợp tác với Chu Đáo, dù thế nào thì cũng đều là để gây dựng sự nghiệp, diện mạo tốt xấu gì ông cũng phải cho tổng công ty một câu trả lời thỏa đáng. Nhưng Lâm Nhất Thiên đã làm cái gì? Đâm thọt, gây rắc rối ở phía sau, một mực ngăn cản ông? Đơn giản là không biết làm gì cả!

"Chẳng lẽ vì giữ anh ta lại thì con nhất định phải gả cho anh ta sao? Ba, ba biết Chu Tuyền đưa ra lời đề nghị vô lý gì không? Anh ta muốn phục hôn với con đó! Buồn cười! Ba đừng quên Chu Tuyền cũng chỉ là một con riêng thôi, anh ta có gì xứng với con chứ?" Lâm Nhất Thiên bùm mặt thét to. Cô không muốn gả cho Chu Tuyền, chết cũng không gả!

"A! Tao còn tưởng là chuyện gì? Lại là phục hôn." Lâm Hồng Tín cười lạnh một tiếng, nhìn Lâm Nhất Thiên như đang nhìn kẻ ngu, "Mày cho rằng bộ dáng của mày bây giờ còn có ai tranh nhau giành giật chứ? Ngoại trừ thân phận con riêng ra thì Chu Tuyền có chỗ nào không xứng với mày? Nói một câu công bằng thì Chu Tuyền tình nguyện cần mày thì mày nên tìm một góc nào đó để cười trộm, không ngờ lại còn ba lần bốn lượt kén cá chọn canh? Ngu không thể nói!"

"Ba! Sao ba có thể nói con như vậy? Con là con gái ruột của ba đó!" Không ngờ Lâm Hồng Tín lại thiên vị Chu Tuyền, Lâm Nhất Thiên khế cắn răng, sắc mặt đỏ bừng, "Dù Chu Tuyền có tốt đến thế nào thì cũng chỉ là một đứa con riêng, con coi thường anh ta! Sớm muộn gì cũng có một ngày con tìm được một người mạnh hơn anh ta ngàn vạn lần."

"Mạnh hơn Chu Tuyền ngàn vạn lần sao? À? Hứa Mạch?" Lâm Hồng Tín không hề bị lay động bởi lời nói của Lâm Nhất Thiên, trong mắt còn đầy vẻ khinh thường, "Chẳng lẽ đến bây giờ mà mày còn chưa hiểu tình trạng của mình sao, còn nghĩ có thể leo lên người Hứa Mạch ư? Mặc dù tao quyết định đối phó Hứa Mạch, nhưng không thể không nói với bộ dáng bây giờ của mày thì vốn không xứng với Hứa Mạch. Cho nên đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa, Chu Tuyền tình nguyện cưới mày thì mày nên biết thân biết phận đi!"

"Không! Đánh chết con cũng không gả cho Chu Tuyền, tuyệt đối không lấy chồng!" Dù Lâm Hồng Tín nói thế nào thì Lâm Nhất Thiên cũng không đồng ý gả cho Chu Tuyền.

"Vây cả đời này mày đừng gả nữa!" Thấy Lâm Nhất Thiên hồ đồ ngu xuẩn, Lâm Hồng Tín rất chán ghét. Hất tay một cái, lên lầu trở về phòng.

Lâm Nhất Thiên bị ném lại phòng khách một mình, trong mắt ngập nước, không nhìn được bắt đầu khóc sục sùi. Cô cho là Lâm Hồng Tín sẽ đứng về phía cô. Với thân phận con riêng của Chu Tuyền thì Lâm Hồng Tín nên coi thường mới phải. Nhưng vì sao? Vì sao Lâm Hồng Tín lại đột nhiên thay đổi thái độ? Cô cũng từng thử không suy nghĩ nhiều, ngoan ngoãn để cho Chu Tuyền chăm sóc mình, nhưng... Nhưng cô không thể nổi.

"Nghe nói Chu Tuyền từ rời khỏi nhà của Lâm Hồng Tín." Chu Lăng phái người theo dõi chăm chú tin tức ở thành phố S nên nhanh chóng nắm được tin tức.

"Sao? Không phải Lâm Hồng Tín định kéo cậu xuống đài ư, không muốn đẩy Chu Đáo lên làm tổng giám đốc Chu thị nữa sao? Thế nào? Đột nhiên rạn nứt rồi hả?" Vô duyên vô cớ chuyển ra ngoài, Hứa Mạch không cho đó chỉ là chuyện nhỏ.

"Theo tin tức đáng tin thì hình như Chu Tuyền muốn phục hôn với Lâm Nhất Thiên nhưng Lâm Nhất Thiên từ chối. Sau đó có lẽ là Chu Tuyền không nén giận được nên liền chuyển ra ngoài." Nói đến chuyện này, Chu Lăng chỉ cảm thấy buồn cười. Lâm Nhất Thiên từ chối sao? Chẳng lẽ bởi vì ghét bỏ Chu Tuyền là con riêng?

"Thật là không ngờ." Hứa Mạch cười một tiếng. Không ngờ Lâm Nhất Thiên lại có cốt khí như vậy, ở với Chu Tuyền lâu như vậy, sau khi đường hoàng tìm được núi dựa là Lâm Hồng Tín thì liền đá Chu Tuyền bay ra ngoài. Càng không ngờ rằng Chu Tuyền lại thật sự bị quăng đi như vậy, cũng không biết bây giờ Chu Tuyền có cảm tưởng gì? Nhất định là hối hận muốn chết rồi! Hối hận rằng khi đó không nên đưa Lâm Nhất Thiên ra viện, còn không ngại cực khổ chăm sóc cô ta lâu như vậy.

"Còn có chuyện khác càng khiến người ta không ngờ tới. Sau khi Lâm Hồng Tín về nhà biết được chuyện này thì cho Lâm Nhất Thiên một cái tát, nói là Lâm Nhất Thiên không nên từ chối Chu Tuyền mà nên vui mừng rồi trốn ở chỗ nào đó cười trộm." Đối với tác phong của Lâm Hồng Tín, Chu Lăng cũng không biết phải nói gì. Anh lại phát hiện Lâm Hồng Tín và Chu Đáo có chỗ giống nhau đó là: Không xứng là ba.

"Thật đúng là cha nào con nấy!" Hứa Mạch nhún mi, giọng điệu cảm thán.

"Tôi cảm thấy chuyện này còn chưa xong." Lúc vừa nói câu nói này thì ánh mắt Chu Lăng lạnh lùng, giọng điệu chắc chắn.

"Ừ." Hứa Mạch gật đầu một cái. Quả thật không thể kết thúc ở đây được. Dựa vào việc Chu Đáo sống chết coi trọng đứa con riêng như Chu Tuyền thì chắc hẳn phải có hành động gì chứ? Dù không phải đối đầu trực diện với Lâm Hồng Tín thì cũng sẽ giờ trò ở một khía cạnh khác. Như vậy anh chỉ cần ngồi chờ xem kịch vui là được.

Tất nhiên Hứa Mạch cũng nói chuyện Chu Tuyền và Lâm Nhất Thiên rạn nứt cho Lâm Du biết rồi.

Lâm Du chớp mắt mấy cái, cảm thấy ngoài ý muốn: "Em còn tưởng rằng hai người bọn họ thấy chân tình trong lúc hoạn nạn chứ?"

"Em nghĩ Lâm Nhất Thiên là loại người gì? Cô ta làm gì biết báo ân? Không dám cho Chu Tuyền mấy dao ở phía sau thì đã không tệ rồi." Như đã nói, ban đầu Hứa Mạch còn chuẩn bị một món quà lớn cho Lâm Nhất Thiên, nhưng mà vẫn chưa đưa đi thôi. Chẳng bằng nhân lúc này đưa đến cho Chu Tuyền đi?

Với nhân phẩm của Lâm Nhất Thiên thì Lâm Du không còn gì để đánh giá. Giữa cô và Lâm Nhất Thiên đã từng như nước với lửa, ẩn tượng về nhau trong lòng đối phương đã sớm hạ xuống mức thấp nhất, không có cách nào để diễn tả bằng ngôn từ.

Quả nhiên Hứa Mạch nói được làm được, nhanh chóng đưa cho Chu Tuyền một món quà lớn.

Nhìn mấy hình ảnh thời nát trong máy tính, sắc mặt Chu Tuyền đen như đáy nồi, không hề do dự cầm lấy CD đi đưa cho Lâm Hồng Tín.

Lâm Hồng Tín biết có một khoảng thời gian Lâm Nhất Thiên rất thích chơi bởi, nhưng lại không ngờ rằng Lâm Nhất Thiên lại chơi ngu xuẩn như vậy. Bị người ta chụp ảnh rồi quay video mà cũng không biết, còn suốt ngày tự cho là đúng, mù quáng tự đại, thật đúng là chọc ông tức chết.

Nếu như Lâm Nhất Thiên không phải con gái ruột duy nhất của ông thì Lâm Hồng Tín đã sớm buông tay mặc kệ rồi. Giờ phút này nhìn thấy Lâm Nhất Thiên ngủ với người đàn ông khác, hơn nữa trong video còn là nhiều tên đàn ông khác nhau thì sắc mặt Lâm Hồng Tín xanh mét, á khẩu không trả lời được.

Nhìn phản ứng của Lâm Hồng Tín, Chu Tuyền cứng rắn nói: "Bác trai, con cảm thấy con trở về thành phố D sẽ tốt hơn."

Trong lòng ông biết lần này thật sự không thể giữ Chu Tuyền lại được nữa, Lâm Hồng Tín không ngừng thầm mắng Lâm Nhất Thiên, chỉ đành gật đầu một cái: "Xin lỗi, là bác không quản giáo Nhất Thiên tốt."

"Không sao. Chuyện của Lâm nhị tiểu thư không liên quan gì tới con. Về phần cái video này, bác vẫn nên xử lý cho cẩn thận đi." Vào lúc này Lâm Nhất Thiên đã biến thành chiếc giầy rách trong lòng Chu Tuyền, khiến anh muốn nôn mửa, phi nhỏ. Chắc hẳn vì như vậy mà giọng điệu không được tốt lắm.

Sắc mặt Lâm Hồng Tín càng lúc càng xấu hổ. Muốn hỏi kỹ xem rốt cuộc Chu Tuyền lấy được cái CD này từ đâu nhưng lại cảm thấy không tiện hỏi ra miệng. Hơn nữa dù có hỏi thì cũng chưa chắc Chu Tuyền đã nói sự thật.

---- susublu ~ diendanlequydon ----

Chu Tuyền cũng không cho Lâm Hồng Tín cơ hội hỏi. Nhanh chân đi ra khỏi văn phòng của Lâm Hồng Tín, thu dọn xong vật phẩm riêng tư của mình thì rời khỏi thành phố S.

Lúc Lâm Hồng Tín thờ hồn hển quăng cái CD xuống trước mặt Lâm Nhất Thiên thì cô ta hoàn toàn ngơ ngẩn. Tại sao có thể như vậy? Không thể nào! Cô... Cô hoàn toàn không biết rốt cuộc là ai quay...

"Mày chơi điên loạn thì tốt xấu gì cũng phải chú ý an toàn một chút. Cái này thì tính là gì? CD bị người ta đưa thẳng đến chỗ của Chu Tuyền, rõ ràng là để cho người ta chế giễu, mất mặt hay không?" Đối mặt với Lâm Nhất Thiên như vậy, Lâm Hồng Tín cũng không còn sức để mắng chửi nữa.

"Chu Tuyền? Sao lại là Chu Tuyền? Chẳng lẽ là anh ta..." Nghe thấy cái tên Chu Tuyền, Lâm Nhất Thiên liền cho rằng là Chu Tuyền vì yêu sinh hận, muốn làm nhục cô.

"Đủ rồi, mày đừng có nghĩ oan cho người ta. Nếu như nó sớm có cái CD này thì nó sẽ không chăm sóc mày lâu như vậy đâu, càng không thể nào đề nghị phục hôn với mày. Mày làm ra những chuyện xấu này thì có thằng đàn ông nào có thể dễ dàng tha thứ chứ? Tao là ba ruột của mày còn chê mày bán nữa chứ đừng nói tới tên đàn ông khác!" Lời suy đoán từ miệng Lâm Nhất Thiên thật sự không đáng tin cậy, Lâm Hồng Tín không nhận được ngắt ngang lời cô, chăm chọc nói.

Bị Lâm Hồng Tín nói đến mức mặt lúc xanh lúc trắng, Lâm Nhất Thiên không nhận được che lấp tai: "Không phải Chu Tuyền thì chính là Lâm Du! Con vốn không có thù với ai, ngoại trừ Lâm Du muốn nhìn con nhếch nhác ra thì còn ai nữa?"

"Còn có ai? Mày đừng quên tính tình mày cao ngạo, đi đâu cũng thích đắc tội với người khác. Khởi cần phải nói, chắc chắn là con bạn tốt của mày, chị em tốt, con nhỏ tên Triệu Linh Lộ đó. Nếu như không phải tự bản thân mày gieo tai họa thì sao có thể hại mẹ của mày bị bắt chứ?" Cũng đã lâu rồi, từ khi Lâm Hồng Tín mới gặp lại Lâm Nhất Thiên thì đây là lần đầu tiên ông nhắc tới Tôn Uyển Đình.

Cũng giống vậy, Lâm Nhất Thiên không hề chủ động nhắc tới Tôn Uyển Đình. Giống như là sự ăn ý giữa cha con với nhau, âm thầm đạt được hiệp nghị rồi thì sẽ cố ý né tránh không nhắc tới chuyện đó nữa.

Nhưng giờ phút này Lâm Hồng Tín lại phạm quy, ông không chút lưu tình đâm vào vết sẹo của Lâm Nhất Thiên, khiến cho Lâm Nhất Thiên không có cách nào tự lừa dối mình nữa.

Liều mạng lắc đầu một cái, Lâm Nhất Thiên hô to: "Không phải như vậy! Không phải lỗi của con! Tất cả đều tại bọn họ, cũng là lỗi của bọn họ..."

Lười phải tranh chấp với Lâm Nhất Thiên, Lâm Hồng Tín quay đầu lại trực tiếp kêu người đưa Lâm Nhất Thiên đang la hét đi.

"Các người buông tôi ra, buông tôi ra!" Tuyệt đối không ngờ rằng sẽ lại bị Lâm Hồng Tín vứt bỏ lần nữa, Lâm Nhất Thiên tròn to mắt nhìn Lâm Hồng Tín, "Ba, ba kêu bọn họ đưa con đi đâu? Mau kêu bọn họ buông con ra..."

Buông ra? Lâm Hồng Tín cũng không muốn làm tới mức tuyệt tình như vậy. Nhưng trước khi ông về nhà thì không biết những video khó coi của Lâm Nhất Thiên đã bị ai tung lên mạng. Nếu như ông không sớm đưa ra quyết định thì sẽ không chỉ ảnh hưởng tới thanh danh của ông mà còn có sự nghiệp của ông nữa. Mà Lâm Hồng Tín tuyệt đối không cho phép.

Lâm Nhất Thiên mới vừa bị đưa vào phòng bệnh trong một trại an dưỡng cao cấp ngoài thành phố S, cửa bị khóa ở bên ngoài. Nơi này không phải bệnh viện tâm thần nhưng lại không khác gì bệnh viện tâm thần. Trong căn phòng tĩnh lặng, chỉ có một mình cô ngồi đó. Bên ngoài... Bên ngoài thỉnh thoảng vang lên tiếng rít chói tai, đó là âm thanh đau đớn thể lương đáng sợ khi không chịu nổi việc trị liệu.

Lâm Nhất Thiên như phát điên vậy, đập đồ trong phòng, kêu la thà cô ra ngoài, nhưng từ đầu đến cuối không được ai đáp lại. Nếu không phải có thức ăn được đưa vào phòng đúng giờ từ cửa sổ nhỏ thì cô còn cho rằng mình bị bỏ ở đây không ai hỏi han tới.

Chờ đến ban đêm thì tình trạng còn tệ hơn. Dù các loại tiếng kêu lạ lùng thay phiên nhau vang lên, có người kêu rên vì ốm đau, có người lại bức bối không kiềm chế nổi vì bị đưa vào viện an dưỡng, tóm lại không phải là cái gì tốt đẹp cả.

"Lâm Nhất Thiên bị đưa vào bệnh viện tâm thần rồi." Cũng trong lúc đó, Hứa Mạch ôm trọn cả người Lâm Du vào trong ngực, nhẹ nhàng nói.

Cơ thể Lâm Du cứng đờ rồi lại nhanh chóng khôi phục lại bình thường, nhẹ giọng kêu: "Ồ."

"Không sợ, có anh ở đây." Hứa Mạch ôm ái vỗ lưng Lâm Du giống như dỗ trẻ con vậy, khẽ ngâm nga ngâm nga đồng dao mà không sợ làm phiền người khác.

Kèm theo giọng nói dịu dàng của Hứa Mạch, Lâm Du nhắm mắt lại, dần dần rơi vào trạng thái ngủ say. Ở trong mơ, không có sự u ám, không có sợ hãi,

chỉ có hương vị ngọt ngào tốt đẹp và ánh mặt trời rực rỡ.

Nhìn dung nhan ngủ say của Lâm Du, Hứa Mạch nhếch miệng, hôn lên trán cô một cái. Anh đã từng nói sẽ báo thù cho cô.

Chu Tuyền không hề hỏi han gì tới Lâm Nhất Thiên. Giống như trong cuộc đời anh chưa từng xuất hiện người phụ nữ này vậy, cả người anh bỗng nhiên yên tĩnh hẳn đi. Ít nhất cũng đã từng xúc động, ngây thơ, anh không muốn đứng đầu ngọn gió nữa mà chỉ vui người ở Nhà họ Chu, yên lặng bày mưu tính kế cho Chu Đáo.

Chu Đáo lại đưa dự án hợp tác lên Hội đồng quản trị thêm lần nữa. Mà vụ hợp tác lần này ông ta cũng tự đề cử cho vị trí tổng giám đốc.

"Trước đây mấy người nói tôi không xứng đáng với chức tổng giám đốc, không có năng lực mang lại lợi ích cho công ty. Nhưng bây giờ, chỉ trong một thời gian ngắn ngủi mà tôi đã đưa lên hai dự án lớn. Xem xét lại tổng giám đốc mới của chúng ta đi, ngoại trừ có nên móng vuốt chắc ra thì vốn không có chút thành tích gì, càng không thể phát triển. Không biết chư vị thành viên trong ban giám đốc có cảm tưởng gì?" Chu Đáo dương dương đắc ý đứng trong phòng họp, ưỡn ngực đứng thẳng tắp.

Quả thật có không ít thành viên trong ban giám đốc bị Chu Đáo thu mua, cũng được hưởng không ít lợi ích. Thấy Chu Đáo đề cử tổng giám đốc thì ngay lập tức bắt đầu phụ họa, tất cả đều ủng hộ Chu Đáo.

"Vậy đề cử lại lần nữa đi!" Chu Lăng lại không hề hoảng hốt chút nào, bình tĩnh gật đầu một cái.

"Tổng giám đốc!" Những thành viên ban giám đốc coi Chu Lăng như Thiên Lôi, sai đâu đánh đó thì cảm thấy hơi kinh ngạc, vội vàng muốn ngăn cản.

"Chu thị không phải của một mình tôi, mọi người cũng muốn tốt cho Chu thị." Chỉ là một câu nói đơn giản, Chu Lăng liền giao ra quyền hành. Chẳng qua chỉ là quyền quản lý, cũng không phải cổ phần, dienxxdafillequysdoon Chu Lăng cũng không thêm đề ý đến Chu Đáo đang nhảy nhót. Lấy được lại mất đi, không phải sẽ càng thảm hại hơn sao?

Về phần những người ủng hộ Chu Đáo, Chu Lăng tin tưởng, không bao lâu nữa bọn họ sẽ xin anh nhậm chức tổng giám đốc lại lần nữa.

Bởi vì Chu Đáo có chuẩn bị nên kết quả đề cử nghiêng về phía ông ta. Trung bộ mặt tiểu nhân đắc chí ngồi trên ghế tổng giám đốc nhìn Chu Lăng đi ra khỏi phòng làm việc, Chu Đáo cất tiếng cười to.

Nếu Chu Đáo lên làm tổng giám đốc lần nữa thì Chu Tuyền cũng sẽ lập tức trở về Chu thị. Về chuyện lần này còn có người nghi ngờ, nhưng lại bị Chu Đáo cường chế đàn áp xuống.

Ngược lại là Chu Lăng, sau khi rời khỏi chức tổng giám đốc thì liền ung dung đến Thần Thiên. Dù người khác nghĩ như thế nào thì anh đã quyết định mỗi ngày đều đến Thần Thiên đi làm.

Biết được Chu Đáo đoạt lại Chu thị, Lâm Hồng Tín lại ghen tỵ. Hâm mộ Chu Đáo có số mệnh tốt, ghen tị vì ông vẫn chưa thể đoạt lại Bắc Dương. Vì vậy nên lúc này liền quyết định đẩy nhanh hành động, sớm ngày thu lại Bắc Dương vào trong túi!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97

Edit: susublue

Như Diệp Di Nhiên từng nói, Hứa Mạch được công ty sau lưng Lâm Hồng Tín liên lạc rất nhanh. Xác thật Lâm Hồng Tín không thật sự muốn hợp tác với Hứa thị thì Hứa Mạch cũng không cảm thấy kỳ lạ. Ngược lại là đối phương, quả thật rất có ý muốn hợp tác với Hứa Mạch.

Ngoài ý muốn lấy được sự hợp tác với tập đoàn lớn sau lưng Lâm Hồng Tín, thậm chí đối phương còn chủ động nói không cần báo cho Lâm Hồng Tín biết, Hứa Mạch nheo mắt lại, cười đầy hàm ý.

"Xem ra chẳng mấy chốc nữa Lâm Hồng Tín sẽ bị loại bỏ!" Nắm được bản hợp đồng trong tay, Hứa Mạch gọi điện thoại cho Lâm Du.

"Chuyện sớm hay muộn thôi." Lâm Du sững sốt một chút, nghe Hứa Mạch nói xong thì liền khịt mũi coi thường.

"Anh còn chưa hành động mà kẻ địch đã tan rã rồi, thật là khiến người ta thất vọng." Hứa Mạch còn dự định đối đầu chính diện với Lâm Hồng Tín nhưng mà xem ra là không cần thiết rồi.

Quả thật không cần thiết. Bởi vì Lâm Hồng Tín cũng nhanh chóng bị phát hiện, tổng công ty đã điều một quản lý cấp cao hơn ông ta tới nhận chi nhánh ở thành phố S. Ông ta bị tước quyền lợi mà không được một lời giải thích nào.

Đương nhiên Lâm Hồng Tín không vui nên gọi điện thoại về trụ sở chính, còn chưa tổ cáo thì đã bị mắng một cách nghiêm khắc.

Lâm Hồng Tín không biết tại sao bên trụ sở chính lại biết được dự định lừa gạt Hứa thị ký hợp đồng của ông ta, dienxxdafillequysdoon điều duy nhất có thể khẳng định là ông ta đã bị sa thải.

Chẳng lẽ là Chu Tuyền? Lâm Hồng Tín hung tợn cắn răng, cuối cùng không nhận được nên lại trở về thành phố D.

Đó là thời khắc mà Lâm Hồng Tín trông đợi đã lâu nhưng lại không được như ông ta tưởng tượng. Mang theo đầy bụng lừa gạt tới Chu thị.

Không sai, không phải Nhà họ Chu mà là Chu thị. Ngay trước mắt mọi người trong Chu thị, Lâm Hồng Tín trực tiếp tìm tới Chu Đáo.

Đối mặt với việc Lâm Hồng Tín khởi binh hỏi tội, Chu Đáo rất kinh ngạc, mặt đầy nghi ngờ. "Ông bị sa thải? Tại sao? Tại sao có thể như vậy?"

"Đủ rồi, đừng giả bộ! Chu Đáo, tôi không tin ông không biết chuyện gì xảy ra. Nếu như không phải ông làm thì nhất định là Chu Tuyền làm. Trừ hai cha con mấy người ra thì không ai biết tôi muốn tính toán Hứa thị!" Lâm Hồng Tín xanh mặt vỗ bàn hét lên.

Kế hoạch của ông chỉ mới vừa bắt đầu, còn chưa kịp tiến hành bước kế tiếp thì đã bị Chu Đáo qua cầu rút ván. Nhìn Chu Đáo thần khí ngồi trong văn phòng tổng giám đốc của Chu thị, Lâm Hồng Tín chỉ hận không thể rút xương lột da Chu Đáo.

"Cái gì? Tôi với Chu Tuyền? Chúng ta không có..." Không dám tin nhìn Lâm Hồng Tín, Chu Đáo định giải thích.

"Đủ rồi, đừng có coi tất cả mọi người đều là kẻ ngu!" Lâm Hồng Tín gạt hết giấy tờ trên bàn của Chu Đáo ra, hung tợn trừng mắt nhìn Chu Đáo, "Tôi nói rồi, không phải ông thì chính là Chu Tuyền, nhất định là một trong hai người mấy người!"

Lần này Chu Đáo không lên tiếng nữa. Rõ ràng nhìn ra tâm trạng của Lâm Hồng Tín vô cùng tệ, Chu Đáo nhếch miệng, lui về phía sau hai bước để ngửa Lâm Hồng Tín thật sự ra tay với mình. Ông không muốn bị đánh oan uổng, hơn nữa lại là vì chuyện mà ông không làm.

Lâm Hồng Tín thật sự rất tức giận, phát tiết một trận trong phòng làm việc của Chu Đáo xong rồi lại kêu Chu Đáo gọi Chu Tuyền vào.

Chu Tuyền mơ hồ bị gọi tới trước mặt Lâm Hồng Tín, còn chưa kịp biết rõ tình huống thì đã bị chửi mắng một trận rồi.

"Không phải bác hiểu lầm chuyện gì rồi chứ? Con và cha con chưa từng làm chuyện như vậy." Mặc dù ghét Lâm Nhất Thiên nhưng cũng chưa tới mức không phân rõ nặng nhẹ. Bây giờ ở trong mắt anh Chu thị quan trọng hơn, việc Chu thị và Lâm Hồng Tín hợp tác cũng rất quan trọng.

"Không làm sao? Chu Tuyền, không phải mày hận Nhất Thiên không đồng ý phục hôn nên muốn muốn trả thù tao sao?" Lâm Hồng Tín đã giận đến mức mất lý trí, dù Chu Tuyền và Chu Đáo giải thích thế nào thì ông ta cũng đều không tin.

"Mày có biết vì mày mà tao đã ác độc tự tay đưa Nhất Thiên vào viện an dưỡng không? Vậy mà mày lại hỏi báo tao như vậy? Mày..." Lâm Hồng Tín giận đến cả người phát run, chỉ vào mặt Chu Tuyền, cắn răng nghiêng lời nói.

"Bác, thật sự không phải con làm!" Chuyện về Lâm Nhất Thiên Chu Tuyền không muốn nói thêm nữa, cũng sẽ không hỏi tới. Nhưng Lâm Hồng Tín một mực vu oan cho anh, Chu Tuyền làm mặt lạnh, giọng cũng không được tốt lắm.

Nghe Chu Tuyền đổi giọng, Lâm Hồng Tín cho rằng mình nói trúng tim đen của Chu Tuyền nên anh mới đổi sắc mặt. Vì vậy sắc mặt Lâm Hồng Tín càng trở nên khó coi, cả người đầy sức mạnh cầm cái gạt tàn thuốc trên bàn của Chu Đáo ném về phía Chu Tuyền.

Chu Tuyền né tránh nên cái gạt tàn thuốc đập trúng bình hoa sau lưng anh, mảnh sứ vỡ nát đầy đất.

"Đủ rồi! Có gì thì nói cho đàng hoàng, đừng làm loạn đập đồ!" Lần này Chu Đáo không đứng vững nổi nữa rồi. Bình hoa kia do ông bỏ một số tiền lớn mua về, là thứ mà Lâm Hồng Tín nói đập liên đập sao?

"Tôi đập thì thế nào? Cha con mấy người làm hại tôi không còn đường lui, tôi không thể đập vài món đồ của mấy người sao? Bây giờ tôi còn muốn đập nát cả căn phòng làm việc của ông đây!" Lâm Hồng Tín đang quang minh đập phá, nghe Chu Đáo nói vậy thì không khác gì thêm dầu vào lửa nên liền xoay người liều mạng tiếp tục đập.

Chu Đáo ra tay, đẩy Lâm Hồng Tín ra, cướp lại bức tranh thư pháp trong tay Lâm Hồng Tín.

Lâm Hồng Tín không kịp phòng bị lui về phía sau hai bước, quay ngược lại đụng vào bàn trà. Sau đó, hoàn toàn bùng nổ xông lên muốn cướp bức tranh với Chu Đáo.

Tất nhiên Chu Đáo không chịu buông tay, bận bịu né tránh, còn bận rộn trả đũa nữa. Hai người xoay vòng đánh nhau, tranh thư pháp bị xé ra làm hai mảnh.

"Lâm Hồng Tín! Đây là vật đầu giá!" Vì muốn làm nổi bật bộ sưu tập của mình nên Chu Đáo đặc biệt ra giá cao để mua bức tranh này. Bây giờ nhớ lại vẫn còn cảm thấy đau lòng. Nhưng giờ phút này lại bị Lâm Hồng Tín xé rách?

"Vật đầu giá thì thế nào? Mấy người không cho tôi được sống tốt thì tôi cũng sẽ không lưu tình với mấy người!" Lâm Hồng Tín vừa nói vừa tiếp tục xé hai quyển sách thư pháp trên tay. Không tốn bao nhiêu sức lực sách thư pháp đã bị xé thành mảnh vụn, không thể phục hồi lại như cũ được nữa.

"Ông..." Chu Đáo tức đến mức mặt tím lại, ấn phím tắt trên điện thoại, "Bảo vệ! Bảo vệ!"

Thấy Chu Đáo muốn tìm bảo vệ tới đuổi mình ra ngoài, Lâm Hồng Tín càng khẳng định Chu Đáo là người bụng dạ khó lường, đồ hết mọi nguyên nhân khiến mình ra nông nổi này lên đầu Chu Đáo. Mặt mũi dữ tợn vươn tay bóp cổ Chu Đáo. Ông muốn giết chết cái kẻ vong ân phụ nghĩa này!

Không ngờ Lâm Hồng Tín lại đột nhiên nổi điên, Chu Tuyền hơi biến sắc, vội vàng đi lên giúp đỡ.

Lâm Hồng Tín đã hạ quyết tâm muốn Chu Đáo trả giá thê thảm nên không để ý tới Chu Tuyền, gia tăng lực đạo, nhất định phải bóp chết Chu Đáo.

Càng giúp càng bận, càng bận càng loạn. Thấy Chu Đáo bắt đầu bất thường, Chu Tuyền bắt đầu đi đánh phải cho Lâm Hồng Tín một quyền.

Đầu bị đánh một đòn nặng nề, Lâm Hồng Tín không khống chế được buông lỏng tay rồi té qua một bên.

"Ba, ba không sao chứ?" Chu Tuyền vỗ lưng Chu Đáo, vội vàng hỏi.

"Khụ... Khụ khụ khụ..." Sắc mặt Chu Đáo trắng bệch lắc đầu, "Không sao..."

Không sao là được rồi. Chu Tuyền thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng mà một phút sau, nhìn thấy Lâm Hồng Tín nằm trên đất không nhúc nhích thì Chu Tuyền mới vừa thả lỏng lại tiếp tục căng thẳng.

Đỡ cánh tay Chu Đáo, Chu Tuyền đi tới bên cạnh Lâm Hồng Tín, thử dùng chân đá đá.

Không có phản ứng. Lâm Hồng Tín giống như người chết vậy, một chút động tĩnh cũng không có.

Làm sao có thể? Anh chẳng qua chỉ đánh Lâm Hồng Tín có một quyền, làm sao khiến ông ta chết được? Chu Tuyền không dám tin ngồi xổm người xuống, vội vàng kiểm tra xem Lâm Hồng Tín sống hay chết.

Lâm Hồng Tín không có chết, chẳng qua là bị ngất xỉu thôi. Đợi đến khi Chu Tuyền thấy máu ở sau ót Lâm Hồng Tín thì lại bối rối sợ hãi.

Vừa lúc đó bảo vệ Chu Đáo gọi cũng đến nơi. Mới vừa vào cửa đã thấy Lâm Hồng Tín té trên đất không biết sống hay chết. Nhìn thấy Chu Tuyền bên cạnh Lâm Hồng Tín thì sắc mặt đội trưởng đội bảo vệ có chút phức tạp, thận trọng đi tới: "Phó tổng?"

"Đưa đi bệnh viện." Nếu như các nhân viên an ninh không vào đúng lúc này thì có lẽ Chu Tuyền sẽ không đưa ra quyết định này. Nhưng trước mặt nhiều người như vậy, Chu Tuyền không có cách nào giấu diếm, chỉ hy vọng Lâm Hồng Tín không xảy ra chuyện gì.

Đóa Nhuê đã để cho báo viết một bài dài về chuyện Lâm Hồng Tín nổi giận dùng đũa chạy tới Chu thị rồi lại bị đưa đến bệnh viện. Nhằm vào quan hệ giữa Lâm Hồng Tín và Chu thị, cũng tỉ mỉ phân tích câu chuyện yêu hận tình thù giữa Nhà họ Lâm và Nhà họ Chu.

Lúc đọc được bài báo, sắc mặt Chu Tuyền thay đổi, trong lòng cũng thấy hoảng hốt từ trước đến nay chưa từng có.

"Yên tâm, không có việc gì..." Chu Đáo còn chưa trấn an xong thì cảnh sát đã chạy đến Chu thị.

Chu Tuyền bị đưa đi dưới con mắt của mọi người. Xung quanh vang lên những âm thanh "Tách tách", chung quy Chu Tuyền vẫn phát hỏa.

"Giúp anh ta một chút." Đối với việc khiến Chu Tuyền nổi tiếng, Lâm Du rất không khách sáo ra lệnh cho Đóa Nhuê.

Kết quả là Phong Tĩnh lại tự mình động bút lần nữa, viết rất nhiều bài báo kích thích về Chu Tuyền. Có nói về Chu Tuyền và Lâm Nhất Thiên sống chết gắn bó, có nói về Lâm Nhất Thiên bị Lâm Hồng Tín tự tay đưa vào viện an dưỡng, còn có những video gây ồn ào huyền ảo trên mạng của Lâm Nhất Thiên nữa...

Mọi người cũng nhanh chóng biết được chuyện ly hôn bí ẩn giữa Chu Tuyền và Lâm Nhất Thiên. Vốn là hai người yêu nhau, bởi vì áp lực gia đình nên bị buộc ly hôn. Nhưng khi Nhà họ Lâm gặp biến cố, Lâm Nhất Thiên bị tàn tật thì Chu Tuyền lại không chùn bước ra tay giúp đỡ.

Dù bị Nhà họ Chu làm khó dễ, dù bị buộc cưới Lý Mộng, Chu Tuyền vẫn không bỏ rơi Lâm Nhất Thiên. Đợi đến khi Lâm Hồng Tín trở về nước, Chu Tuyền càng không do dự ly hôn với Lý Mộng, dẫn Lâm Nhất Thiên rời khỏi Nhà họ Chu, đầu quân cho Lâm Hồng Tín.

Chỉ tiếc, tình yêu chung quy cũng chỉ là ái tình, không được người nhà chúc phúc thì tình yêu cũng sẽ không hạnh phúc. Chu Đáo đi đến thành phố S để tìm họ, video bất nhả của Lâm Nhất Thiên bị tung lên mạng, Chu Tuyền không chịu nổi sự phản bội và áp lực nên đau khổ rời khỏi Lâm Nhất Thiên, trở lại thành phố D.

Tiếp theo đó Lâm Nhất Thiên bị đưa vào viện an dưỡng, Lâm Hồng Tín náo loạn với Chu Đáo, thậm chí ra tay đánh nhau, bị thương nặng được đưa vào bệnh viện...

Các kiểu phân tích nhìn như rất hợp tình hợp lý, nhưng lại khác xa sự thật một trời một vực. Trong bài báo đưa tin, diện*daffile#;quyssdoOn video của Lâm Nhất Thiên giống như vũ khí bí mật của Chu Đáo? Mà Lâm Hồng Tín bị thương nặng lại trở thành một điều bí ẩn khó hiểu. Rốt cuộc là Chu Đáo đã thương người hay là Chu Tuyền ra tay? Rất nhiều lời nghị luận âm ỉ xuất hiện, trong lúc nhất thời trở nên rất náo nhiệt.

Lúc Chu Tuyền bị thẩm vấn đã chủ động thừa nhận sai lầm. Anh nói là anh ra tay, không liên quan gì đến Chu Đáo.

Nhưng sau khi cảnh sát điều tra thì phát hiện Chu Đáo không thoát khỏi liên quan đến chuyện này. Mà bằng chứng mạnh mẽ hơn hết là sau khi Lâm Hồng Tín tỉnh lại đã khẳng định rằng Chu Đáo đã thương ông!

Cứ như vậy mà Chu Đáo cũng bị cuốn vào vòng thị phi.

Chu Tuyền yên lặng cắn răng, dù có giải thích nhiều lần nữa thì cũng không thể xóa bỏ hiềm nghi cho Chu Đáo.

Cũng trong lúc đó, Chu thị hoàn toàn rối loạn. Trải qua việc Lâm Hồng Tín náo loạn, Chu Đáo và Chu Tuyền đều trở thành người hiềm nghi, bị đưa đi hỏi cung. Càng khiến cho bọn họ kinh hoàng là sau khi Lâm Hồng Tín nghỉ việc thì những vụ hợp tác lúc trước cũng đều tan biến thành bọt nước, không hề có chút lợi ích nào.

Lúc này một đám thành viên trong ban giám đốc mới bắt đầu đứng ngồi không yên, vội vàng mở đại hội cổ đông.

Trong đại hội cổ đông, Chu Lăng chưa từng xuất hiện. Anh đi làm ở Thần Thiên rất nhàn nhä.

Chu Lăng vắng mặt giống như một quả bom hẹn giờ khiến cho những người ủng hộ Chu Đáo ngồi lên vị trí tổng giám đốc đồng loạt biến sắc. Bọn họ rất muốn mời Chu Lăng trở lại chủ trì đại cuộc, nhưng lại không có cách nào xuống nước. Huống chi dù bọn họ có mặt dày mời Chu Lăng trở lại thì sợ là cũng không được đồng ý?

"Đáng đời! Tôi đã sớm nói Chu Đáo vốn không xứng ngồi ở vị trí tổng giám đốc Chu thị. Là mấy người nhất định muốn đưa ông ta về, lần này tốt rồi, để lại một cục diện rồi rầm như vậy, hi vọng ai tới thu dọn đây?" Vị cổ đông đứng về phía Chu Lăng rút cuộc cũng có sức lực, sa sầm mặt, căm tức nhìn đám đầu gổ trước mắt.

"Vây... Vây hay là mời Đại thiếu gia về?" Chuyện cho tới nước này, ngoại trừ Chu Lăng thì còn ai có thể ngăn con sóng dữ được chứ?

"Các người nói mời là có thể mời sao? Là ai hô to gọi nhỏ đuổi Đại thiếu gia đi? Mặt mũi của ai lớn, ai muốn đến xin lỗi Đại thiếu gia, mời Đại thiếu gia trở về thì đi đi! Tôi sẽ không quản chuyện này!" Nói xong liền phất ống tay áo bỏ đi.

Mấy vị cổ đông đã từng đứng về phía Chu Lăng cũng hè lạnh một tiếng rồi kiêu ngạo, nâng cao cằm rời khỏi phòng họp. Bọn họ đã chờ ngày này lâu rồi, xem thử đám người này có mặt mũi gì để mời Đại thiếu gia trở lại!

Có không ít thành viên trong ban giám đốc lúng túng suy sụp tại chỗ, trong lúc nhất thời không biết nên làm sao. Nhưng mà dù có khó hơn nữa cũng không thể không làm. Ít nhất cũng nên đến mời Chu Lăng về chủ trì đại cuộc trước mới được.

"Kêu tôi trở về Chu thị làm tổng giám đốc sao?" Chu Lăng cười như không cười nhìn đám cổ đông đến Thần Thiên tìm mình rồi lắc đầu một cái, không hề bị lay động. "Không cần, tôi ở Thần Thiên rất tốt, tiền cũng kiếm được không ít."

"Tổng giám đốc! Ngài là người đầu tàu của chúng ta, ngài không thể buông tay mặc kệ như vậy, thật sự không để ý đến sống chết của Chu thị nữa asao!" Nghe Chu Lăng từ chối, mấy vị cổ đông hận không được kêu trời khóc đất, vội vàng tiến lên khuyên nhủ.

"Tôi nói rồi, chuyện này không liên quan đến tôi. Ban đầu là tự mấy người chọn tổng giám đốc, bây giờ gây ra sai lầm đương nhiên phải chờ tổng giám đốc các người chọn trở về nắm giữ đại cuộc rồi. Yên tâm, Chu thị thiếu tôi, sẽ không sụp." Chuyện Chu Đáo bị đưa đến cục cảnh sát dĩ nhiên Chu Lăng biết. Nội dung bài báo kỳ mới của Đóa Nhuê có sự góp lực không nhỏ của anh đâu.

"Tổng giám đốc! Ngài mới là tổng giám đốc độc nhất vô nhị trong lòng chúng tôi! Ngoại trừ ngài ra thì không ai đủ tư cách làm tổng giám đốc Chu thị! Thật đó!" Đây chính là cơ hội duy nhất, cho dù nói rách miệng lưỡi thì bọn họ cũng phải mời Chu Lăng về.

"Thật sao? Tôi lại không cho là như vậy." Chu Lăng cười một tiếng, ngồi không nhúc nhích, chỉ về phía cửa phòng làm việc, "Được rồi, lời nên nói cũng đã nói rồi, mấy vị xin trở về đi!"

Nhưng mà chuyện cho tới nước này rồi sao mấy vị cổ đông có thể dễ dàng rời đi được? Ban đầu là bọn họ nổi lòng tham, được Chu Đáo cho chút lợi ích thì liền không giữ quy tắc kéo Chu Lăng xuống đài. Bây giờ Chu thị xảy ra chuyện, dù thế nào thì bọn họ cũng phải được Chu Lăng tha thứ.

Vì vậy chờ đến khi Cố Nhiên đến tìm Chu Lăng nói chuyện thì kinh ngạc phát hiện trong phòng làm việc của Chu Lăng có mấy vị khách không mời mà đến, hơn nữa còn không nói gì mà chỉ nhìn chằm chằm bọn họ.

"O, đây là chiến trận gì? Người nào không biết, còn tưởng rằng văn phòng Phó tổng Thần Thiên chúng ta đã biến thành sân quay phim rồi đấy?" Đưa tài liệu trong tay cho Chu Lăng, Cố Nhiên cười trêu ghẹo.

"Tôi cũng không biết là chuyện gì xảy ra, đột nhiên thì trở thành như vậy." Mấy vị cổ đông không chịu đi, Chu Lăng cũng không có ý định nhượng bộ. Anh không có nghĩa vụ thu dọn cục diện rồi rầm cho đám người này, dù anh là cổ đông của Chu thị, nhưng đồng thời cũng là tổng giám đốc bị đuổi xuống đài.

"Vẫn nên mời mấy vị đi ra ngoài đi! Cứ để bọn họ ở lại đây không thấy chướng mắt sao? Ảnh hưởng hiệu suất làm việc không nói, còn tổn hại đến bề mặt Thần Thiên chúng ta nữa." Tất nhiên Cố Nhiên biết chuyện gì đang xảy ra. Anh vừa mới đi ra từ văn phòng của Lâm Du, cố ý để cho Lâm Du giúp

mình phân tích ngọn nguồn xong, lúc này cũng đã hiểu được chân tướng mọi việc.

Đối với hành động vong ân phụ nghĩa của đám thành viên trong ban giám đốc của Chu thị, Cổ Nhiên thấy rất không thuận mắt. Chu Lăng là anh em của anh, sao anh có thể để người khác tùy tiện ức hiếp mà không quản chứ? Cho nên Cổ Nhiên cố ý tới làm chỗ dựa cho Chu Lăng.

"Ừ. Cậu đi kêu bảo vệ giữ đi." Chu Lăng không phủ nhận, gật đầu một cái.

"Đi liền! Chờ nha người anh em, tôi sẽ đi tìm bảo vệ đến giải quyết phiền phức ngay." Cổ Nhiên nói xong còn nhiem tức rời đi. Mặt đầy hào hứng, không hề tỏ vẻ già bộ.

Trơ mắt nhìn Cổ Nhiên đi ra khỏi văn phòng Chu Lăng, mấy vị cổ đông trở mắt nhìn nhau, mong đợi nhìn Chu Lăng.

"Nếu như không muốn tiếp tục mất thể diện thì mau về đi! Tôi sẽ không trở về Chu thị." Ít nhất sẽ không về vào lúc này. Nếu như Chu Lăng có về thì tất nhiên sẽ trở về khi Chu Đáo và Chu Tuyền không có cơ hội trở lại nữa. Nếu phải rơi vào tình huống bị người ta ép buộc rời khỏi Chu thị như lần trước thì Chu Lăng không muốn trải qua lần thứ hai. Cho dù anh có rời khỏi đó thì cũng là vì anh cố ý.

Cuối cùng mấy vị cổ đông vẫn ảo não rời đi. Nếu quả thật bị bảo vệ của Thần Thiên đuổi ra ngoài thì sợ rằng người xuất hiện trên mặt báo ngày mai sẽ là bọn họ. Như vậy thì mặt mũi bọn họ cũng sẽ không còn.

Chờ đến khi mấy vị cổ đông đi hết thì Cổ Nhiên lại cười hi hi trở lại văn phòng của Chu Lăng. Nhướn mày giành công nói: "Như thế nào? Tôi biểu hiện cũng không tệ lắm phải không?"

"Tạm được." Nhìn thần thái Cổ Nhiên tung bay pháp phới, Chu Lăng nhếch miệng, "Có thiên phú về diễn trò."

"Thật không? Vậy cậu cảm thấy với dung mạo của tôi, nếu tiến quân vào làng giải trí thì có được nghênh đón hơn Tần Nam không?" Ở trong lòng Cổ Nhiên, nếu phải làm nam minh tinh thì nhất định phải mạnh hơn Tần Nam.

Chu Lăng nhún vai, còn chưa tiếp lời đã nghe thấy ở cửa vang lên tiếng cười giễu cợt.

Nhìn về phía tiếng động thì vừa vặn thấy Lâm Du và Tần Nam đứng ở đó. Chắc hẳn người cười nhạo Cổ Nhiên chính là Tần Nam.

"Chỉ với cậu mà cũng muốn so với tôi sao? Được thôi, hai chúng ta đi ra ngoài một vòng xem thử rốt cục là cậu nổi tiếng hay là tôi nổi tiếng?" Hôm nay Tần Nam tới công ty để chụp hình quảng cáo, ăn mặc rất rêu rao. Nghe Cổ Nhiên nói muốn phân cao thấp với anh thì lại bắt đầu khiêu chiến.

"Đù rồi! Tôi không thèm đi ra ngoài với cậu. Cậu làm nhiều năm như vậy đã thành lão làng rồi, không biết có bao nhiêu thiếu nữ không hiểu chuyện bị bộ mặt giả dối của cậu lừa bịp rồi. Tôi sắp kết hôn với Tuyết Nhi, toàn thế giới ai cũng biết." So người hâm mộ với Tần Nam? Cổ Nhiên bĩu môi một cái, hẳn còn chưa ngu đến mức này.

"Tôi còn tưởng rằng Cổ Phó tổng thật sự tính so độ nổi tiếng với tôi, không ngờ Cổ Phó tổng lại tự lượng sức mình như vậy!" Tần Nam bĩu môi một cái, cười rất đắc ý.

"Được rồi được rồi, không nói nhảm với câu nữa. Sao giờ này cậu lại chạy tới đây? Công việc hoàn thành rồi sao?" Không muốn tiếp tục đề tài này với Tần Nam nữa, Cổ Nhiên phát tay, hỏi.

"Chưa! Nhưng vừa rồi đi vào thấy có mấy nhân vật lớn khó lường cho nên mới sang đây xem thử coi đã xảy ra chuyện gì." Tần Nam cũng không muốn tranh chấp với Cổ Nhiên, lúc này nhìn về phía Chu Lăng. Thấy mấy vị cổ đông kia có chút quen mặt. Hỏi thăm Lâm Du thì mới biết đó là cổ đông của Chu thị.

"Không có việc gì." Thấy Tần Nam quan tâm, Chu Lăng nhếch miệng. Người có chuyện không phải anh mà là Chu thị.

"À! Xem ra lần này Chu thị thật sự gặp phải phiền phức lớn rồi." Nhìn sắc mặt Chu Lăng không có gì bất thường thì Tần Nam cũng có chút hả hê. Chu Đáo và Chu Tuyền cũng bị bắt rồi, Chu thị không loạn mới là lạ!

Chu Lăng không nói gì chỉ gật đầu khẳng định. Không chỉ Chu Đáo và Chu Tuyền bị bắt, mà những vụ hợp tác với Lâm Hồng Tín lúc trước cũng thất bại, sợ là lần này Chu thị sẽ thật sự chịu tổn thất rồi.

"Tôi đã hỏi Hứa Mạch rồi, mặc dù Lâm Hồng Tín bị đuổi việc nhưng cũng không phải không thể cứu vãn những vụ hợp tác với Chu thị. Chẳng qua là người ký tên đổi từ Lâm Hồng Tín thành người khác thôi." Đây là câu trả lời sau khi Hứa Mạch xác thực với tập đoàn lớn ở bên kia. Mặc dù không yêu cầu trực tiếp ký hợp đồng, nhưng cũng sẽ không có ảnh hưởng gì nhiều. Chỉ cần Chu Lăng ra mặt, diendafillequysdoon đi tìm người phụ trách thay thế Lâm Hồng Tín là được.

Không ngờ Lâm Du lại có thể nói như vậy, mắt Chu Lăng lóe sáng, nghĩ đến việc Hứa Mạch đang hợp tác với tập đoàn lớn đó thì cũng sáng tỏ gật đầu: "Được, tôi biết rồi. Giúp tôi cảm ơn Hứa Mạch."

"Không cần khách sáo." Không ngờ Chu Lăng lại phản ứng nhanh như vậy, Lâm Du trả lời. Vốn dĩ chính là Diệp Di Nhiên giúp đỡ dẫn đường, dù có tổn thất thì Chu Lăng cũng sẽ không bị gì.

"Hai người có bí mật gì vậy? Tại sao lại dính đến Hứa đại ca rồi?" Không phải là đang nói về việc hợp tác giữa Chu thị và Lâm Hồng Tín sao? Chẳng lẽ

trong này còn có chỗ cho Hứa Mạch nữa sao? Nghĩ thông suốt điều này thì Cố Nhiên hoàn toàn choáng váng tại chỗ. Hứa Mạch cũng thật lợi hại! Sao chuyện gì cũng có thể chen một chân vào vậy?

"Ngu ngốc." Thấy biểu cảm của Cố Nhiên, Tần Nam lắc đầu một cái, rất không khách sáo nhỏ nước bọt nói. Có lúc anh thật sự rất không hiểu rốt cuộc làm sao Cố Nhiên có thể sống được như vậy, dầu gì cũng là Đại thiếu gia của Cố thị, có cần đơn thuần ngây thơ như vậy hay không?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98

Edit: susublu

Bởi vì bị Tần Nam khinh bỉ, Cố Nhiên lại giương nanh múa vuốt, giậm chân. Hai người này lần nào gặp nhau cũng muốn đấu một mắt một cò, nhưng kỳ lạ là tình cảm của họ lại càng đấu càng tốt, chưa bao giờ thấy bọn họ hận thù nhau.

Đối với tình huống như vậy, Hứa Hoán cảm thấy rất khó chịu, nói ra bốn chữ: Cá mè một lứa.

Vốn dĩ Hứa Hoán và Cố Nhiên có tình cảm tốt nhất. Bất kể lúc nào Cố Nhiên cũng sẽ đứng về phía Hứa Hoán, giúp Hứa Hoán nhỏ nước bọt vào Tần Nam. Nhưng bây giờ Cố Nhiên không cố gắng thiên vị Hứa Hoán nữa mà lựa chọn tỏ thái độ trung lập.

Sự thay đổi như vậy quá rõ ràng, sao Hứa Hoán có thể không phát hiện ra? Mỗi lần thấy Cố Nhiên và Tần Nam càng ngày càng thân thiết hơn thì Hứa Hoán lại cảm thấy ghen tỵ. Sớm biết như vậy thì ban đầu hẳn sẽ xây dựng quan hệ tốt với Lâm Du, nói không chừng hẳn cũng sẽ biến thành một cổ đông của Thần Thiên?

Nhưng mà, dù Hứa Hoán hối tiếc thế nào thì cũng không có cách nào trở lại lần nữa. Cuối cùng hẳn chỉ đành phải yên lặng nhìn quan hệ giữa Tần Nam và Cố Nhiên dần dần thân cận hơn, mơ hồ vượt qua cả hắn. Sau đó, dưới đáy lòng lại thầm suy nghĩ nên làm thế nào để lấy lòng Lâm Du.

Theo thời gian trôi qua, Lâm Du và Hứa Hoán đã sớm trở nên lạnh nhạt. Nhưng mà quan hệ của hai người quả thật kém hơn Tần Nam. Lâm Du cũng không thêm đề ý nhưng Hứa Hoán vẫn canh cánh trong lòng, thậm chí còn len lén tìm Hứa Mạch than phiền.

"Muốn than thì sao không nghĩ lại lúc đó em đối xử với Tiểu Du thế nào, sau đó rồi hẳn tới khóc lóc kể lể nỗi uất ức của mình." Hứa Mạch chẳng những không có giúp Hứa Hoán làm dịu mối quan hệ với Lâm Du mà còn làm mặt lạnh không nể mặt dạy dỗ.

Hứa Hoán lập tức trở nên u oán hơn. Đây đều là chuyện từ đời nào rồi, nên nói gì bây giờ! Người sống một đời, ai không có lịch sử đen tối? Coi như lúc đó anh trẻ tuổi nóng tính đi...

Rốt cuộc Chu Lăng cũng đồng ý trở về Chu thị ổn định cục diện, là nhận được lời cầu xin của hội đồng quản trị. Nói là thỉnh cầu thì không bằng nói là cam kết. Lần này chức vị thành viên trong ban giám đốc đã quyết tâm mời Chu Lăng về, chỉ cần Chu Lăng chịu trở về Chu thị thì yêu cầu gì cũng đều tình nguyện nhượng bộ và thỏa hiệp.

Mà thật ra thì Chu Lăng cũng không có yêu cầu gì với những thành viên trong ban giám đốc cả. Anh tin tưởng qua sự hỗn loạn lần này của Chu thị, sau này làm sao để đứng vững hoàn toàn không cần anh nhắc nhở, chức vị thành viên trong ban giám đốc đều là người hiểu biết.

Chu Lăng trở về Chu thị, không đơn thuần chỉ làm oanh động đến Chu thị mà còn làm nổi lên một trận gió lốc nhờ bài báo của Đóa Nhuế. Trận gió lốc này không được coi là quá lớn, nhưng cũng không nhỏ. Ít nhất đối với Chu Lăng mà nói thì đã đủ rồi.

Xem xét về phía Chu Đáo thì chắc sẽ không thoát thân dễ dàng. Lâm Hồng Tín cần Chu Đáo đến chết cũng không nhả ra, luôn nói là Chu Đáo làm ông bị thương. Mà camera trong phòng làm việc của tổng giám đốc Chu thị lại đúng lúc bị hư nên không có cách nào để điều tra lấy chứng cứ. Cũng vì vậy mà khẩu cung của Chu Tuyền lại trở thành biểu hiện gánh tội thay cho Chu Đáo.

Chu Tuyền rất bất đắc dĩ, anh nói đúng sự thật, nhưng lại không ai chịu tin tưởng. Chu Đáo cũng rất bất đắc dĩ, ông ta thật sự không làm Lâm Hồng Tín bị thương nhưng Lâm Hồng Tín cứ cần chết không tha, không có cách nào kịp thời thoát thân trở về Chu thị chủ trì đại cuộc.

Bị nhốt ở cục cảnh sát, tâm trạng Chu Đáo chuyển từ tức giận thành nóng nảy, rồi đến bức bối không thể kiềm chế được, dienxxdafllleequysdoon gần như sắp hành hạ ông ta đến điên rồi. Ông ta đã tưởng tượng ra khi trở lại Chu thị thì sẽ phải đối mặt với tình huống gì rồi.

Chu thị không thể nào để vị trí tổng giám đốc trống không, lần này ông xảy ra chuyện thì tất nhiên hội đồng quản trị sẽ hành động, Chu Lăng càng sẽ nhân cơ hội ném đá xuống giếng. Không ngoài dự liệu của ông, sợ rằng Chu Lăng lại ngồi lên vị trí tổng giám đốc Chu thị lần nữa rồi, mà chắc hẳn đám thành viên trong ban giám đốc cũng sẽ không bao giờ sử dụng ông ta nữa...

Đều do Lâm Hồng Tín làm hại! Khó lắm mới có một lần Chu Đáo không đổ lỗi lên người Chu Lăng. Nhìn Lâm Hồng Tín hất bát nước dơ lên người mình, Chu Đáo không thể giải thích rõ ràng, cũng không có cách nào xóa tội cho mình. Ngay cả lời khai của Chu Tuyền cũng không thể cứu ông ta, quả

thực khiến ông ta chán ghét.

Luật sư được mời đến thì ở thời khắc mấu chốt lại không giúp được gì. Chu Đáo cũng khẳng định lúc Lâm Hồng Tín bị đánh thì mình bị Lâm Hồng Tín bóp cổ, thậm chí còn thiếu chút nữa mất mạng.

Nhưng Lâm Hồng Tín lại cứ khẳng khái là ông ta đánh Chu Đáo trước nên Chu Đáo mới tức không nhịn nổi, ra tay với mình. Đồng thời cũng không nhắc tới Chu Tuyền, cũng phủ nhận lời khai Chu Tuyền làm ông bị thương.

Trong lòng Chu Đáo rất rõ, lần này Lâm Hồng Tín có ý muốn ngáng chân ông. Chỉ có khi ông bị nhốt ở đây thì Chu thị mới có thể lật trời, ông ta và Chu Tuyền mới không thể làm gì được.

Không sai, đúng là Lâm Hồng Tín có suy tính như vậy. So với Chu Tuyền, Chu Đáo mới là người ông ta phải kéo xuống. Không có Chu Đáo, Chu Tuyền chỉ là một đứa con riêng không được thừa nhận, vốn không thể đặt chân đến Chu thị.

Lâm Hồng Tín cũng không quan tâm Chu Lăng có nhân cơ hội đoạt lại vị trí tổng giám đốc của Chu thị hay không, cái ông ta muốn là Chu Đáo bị rớt xuống đài lần nữa. Ông ta phải chứng minh cho mọi người thấy ông ta đã có bản lĩnh đưa Chu Đáo lên đỉnh cao thì cũng có thể kéo Chu Đáo xuống để như trở bàn tay. Trong chuyện này thì người đứng mũi chịu sào chính là cha con Chu Đáo và Chu Tuyền.

Đối với Lâm Hồng Tín mà nói, ông ta nhận định Chu Đáo à Chu Tuyền là kẻ cầm đầu hại mình luân lạc tới nông nỗi này. Ông ta đã bị hại như vậy thì sao có thể để cho Chu Đáo và Chu Tuyền được sống tốt? Ông ta muốn trả thù, hung hăng trả thù!

Chu Lăng trở về đã cho Chu thị vô vàn hy vọng. Lần này tất cả mọi người đều đang cầu khẩn, đám người hội đồng quản trị cũng đã rút ra lỗi lầm, ngàn vạn lần không được để Chu Đáo trở lại. So với Chu Đáo, mọi người vẫn tin vào thực lực của Chu Lăng hơn, cũng không muốn lại phải trải qua một lần kinh hãi thấp thòm nữa.

Sau khi Chu Lăng trở lại Chu thị thì chuyện thứ nhất là thu dọn cục diện rối rắm của Chu Đáo. Dĩ nhiên, cái cục diện này cũng không rối như mọi người tưởng tượng. Bởi vì có Hứa Mạch làm cầu nối trước đó rồi nên Chu Lăng trực tiếp gọi điện thoại đến tìm người phụ trách thay thế Lâm Hồng Tín. Rồi sau đó thuận lợi ký hợp đồng nhanh như chớp.

Tất cả mọi người đều biết Chu có thể vượt qua nguy cơ này. Tai họa là do Chu Đáo gây ra, cửa ải khó lại do Chu Lăng khắc phục. Không biết bắt đầu từ khi nào, Chu thị bắt đầu lưu truyền một câu nói như vậy: Có Chu Lăng ở đây thì nhất định Chu thị sẽ đứng mãi không ngã.

"Những lời này nghe thật lọt tai." Hứa Mạch nhàn rỗi không chuyện gì làm nên cố ý tới Chu thị đi dạo một vòng, tự mình đến nói chuyện hợp tác với Chu Lăng, cũng làm chỗ dựa cho Chu Lăng.

Chu Lăng nhún vai không tỏ vẻ gì, cũng không tiếp lời. Những lời này quả thật không phải do anh cho người truyền đi, chắc hẳn là đám lão già trong hội đồng quản trị đồn ầm lên!

"Chờ Chu Đáo ra ngoài nhất định sẽ khóc đến chết." Nhanh chóng thương lượng xong điều kiện hợp tác với Chu Lăng, Hứa Mạch cũng không về gấp mà ngồi đó treu chọc. Bỏ lỡ một vai diễn xuất sắc như vậy, lần sau Chu Đáo có muốn trở mình cũng rất khó.

"Tôi cũng không ngờ mọi chuyện sẽ phát triển đến mức này." Kế hoạch của Chu Lăng và Hứa Mạch là bắt tay với tổng công ty của tập đoàn lớn kia. Nhưng mà bọn họ mới vừa bắt đầu tiến hành thì Chu Đáo đã tự dấn thân vào, suy nghĩ một chút cũng đủ khiến cho người ta không nhịn được lắc đầu thở dài.

"Ai cũng không thể dự liệu được cục diện trước mắt." May là Hứa Mạch đã chuẩn bị xong mọi thứ, không ngờ Lâm Hồng Tín sẽ bị đưa vào bệnh viện, càng không có ngờ Lâm Hồng Tín sẽ cắn chặt Chu Đáo không thả.

Đứng ở lập trường của Hứa Mạch, anh tin tưởng lời giải thích của Chu Đáo và Chu Tuyền. Lâm Hồng Tín mất thế, nổi giận dùng dùng tìm tới Chu thị, đây là sự thật quá rõ ràng. Mà Chu Đáo thờ hờn hển nhấn nút gọi bảo vệ lên để đuổi người, có thể lần theo dấu vết này. Dưới tình huống như vậy, Lâm Hồng Tín sẽ ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ sao?

Câu trả lời đương nhiên là không. Vì vậy giống như Chu Đáo từng nói, Lâm Hồng Tín mất lý trí, tiến lên bóp cổ Chu Đáo không chịu buông tay. Mà Chu Tuyền đứng ở một bên, lại không thể khoanh tay đứng nhìn, vì cứu Chu Đáo mà ra tay với Lâm Hồng Tín...

Nói như vậy hợp tình hợp lý và không có sơ hở hơn. Nhưng đáng tiếc là cha con Nhà họ Chu nói sự thật nhưng không thoát khỏi bị người ta tố cáo.

Lâm Hồng Tín quyết định kéo Chu Đáo xuống nước, Hứa Mạch cũng không thấy khó hiểu. Không khác gì bình nứt không sợ bể, bản thân Lâm Hồng Tín không dễ chịu nên cũng sẽ tuyệt đối không để cho Chu Đáo và Chu Tuyền được tiêu dao sung sướng. Ngược lại, chỉ cần bắt nhốt Chu Đáo thì dù Chu Tuyền có bản lĩnh gì đi nữa cũng không được Chu thị công nhận, không khác nào con tôm nhò mất đi cái cang, hoàn toàn không đáng nhắc tới, không đủ để khiến người khác sợ hãi.

Chỉ cần sắp xếp lại trình tự từ đầu đến cuối một chút thì có thể đoán ra được chân tướng. Nhưng cho dù những suy đoán này là sự thật thì cũng không thể trở thành chứng cứ phán xét Chu Đáo vô tội. Ở trước mặt luật pháp, tình người và suy đoán quá hư ảo, không vững chắc.

Cuộc tranh chấp của Chu Đáo và Lâm Hồng Tín rơi vào thế bí, chỉ có thể để cho cơ quan chuyên ngành quyết định. Mà Chu Tuyền vì không có cách nào chứng minh thật giả nên tạm thời không rời khỏi cục cảnh sát được. Như vậy càng được như ý Lâm Hồng Tín.

"Buổi tối có rảnh không? Cùng nhau về Nhà họ Hứa ăn một bữa cơm." Chuyện của Chu Đáo và Lâm Hồng Tín, Hứa Mạch không có ý định nhúng tay vào. Chỉ muốn ngồi coi hai người kia cắn nhau, mặc cho bọn họ xé nát nhau ra. Liếc mắt nhìn Chu Lăng vẫn bận rộn như cũ, thuận miệng nói.

"Có rảnh." Trở về Nhà họ Hứa ăn cơm, Chu Lăng không thể vắng mặt nên không chần chừ mà đồng ý ngay.

"Được, vậy tôi đến Thần Thiên đón Tiểu Du. Lát nữa cậu tan việc thì đi đón Di Nhiên, gần đây tính khí con nhóc này luôn không tốt chút nào." Nói đến Diệp Di Nhiên, trên mặt Hứa Mạch lại để lộ nụ cười chân thật.

"Chỉ cần vị anh họ như anh không chọc Di Nhiên thì tính tình cô ấy vẫn sẽ rất tốt." Nghe ra Hứa Mạch đang trêu ghẹo, Chu Lăng ngẩng đầu lên, trong mắt có chút bất đắc dĩ. Trước kia tình cảm anh em họ cũng rất sâu, chẳng qua là gần đây lại nhìn không vừa mắt đối phương, thỉnh thoảng còn muốn làm đối phương thêm ảm ức.

"Ai bảo con nhóc kia không biết điều, sai lầm chính là đã cướp Tiểu Du với tôi? Không phải tôi nói cậu, công việc bận bịu thế nào thì cũng nên để ý bà xã mình một chút đi! Đừng để cho con bé rảnh rồi đến phát chán, kéo Tiểu Du nhà tôi đi dạo phố. Nói thật, Tiểu Du cũng không thích đi dạo phố đâu, chân sẽ đau." Nói tới chỗ này, giọng Hứa Mạch đầy ý tỏ cáo và chỉ trích. Đi dạo phố không phải chuyện ung dung gì, mỗi một bước đi, Tiểu Du của anh khó chịu đến bao nhiêu?

"Anh họ, chị họ cũng cần phải mua quần áo!" Hứa Mạch chỉ trích, Chu Lăng không thể ngồi im để nghe, tất nhiên là phải phản kích. Đạo lý đi dạo phố thì chân sẽ đau cũng chỉ có Hứa Mạch mới nói ra được. Ngược lại hẳn thấy Di Nhiên rất thích đi dạo phố, nhất định Lâm Du cũng sẽ hứng thú.

"Tiểu Du nhà tôi rất xinh đẹp, mặc quần áo gì cũng đẹp. Đi mua quần áo vốn không cần chọn tới chọn lui. Người lần nào cũng la hét đòi đi xem đều là Di Nhiên, đừng nghĩ tôi không biết." Nghe Chu Lăng gọi hẳn một tiếng "Anh họ", Hứa Mạch nhướn mày không chịu nhượng bộ.

"Dáng người Di Nhiên nhà tôi cũng không xấu xí." Chu Lăng thừa nhận Lâm Du rất xinh đẹp, nhưng nghe được từ miệng Hứa Mạch thì sao lại cảm thấy anh ta đang nói bà xã mình xấu xí cho nên khi mua quần áo mới chọn tới chọn lui vậy?

"Vậy cũng không thể sửa được bản tính kén chọn của con bé." Hai người đàn ông đều không hề phát hiện đề tài của mình gần như sắp trở thành một cuộc cãi vã ngu ngốc, Hứa Mạch lại tỏ vẻ có lý chẳng sợ.

Mặc dù đã sớm nghe người khác nói Hứa Mạch cực kỳ bao che Lâm Du nhưng cho tới giờ này Chu Lăng mới thật sự nhận thấy được rốt cuộc Hứa Mạch luôn hăm sâu tới đâu.

Không thể làm gì nên lắc đầu một cái, Chu Lăng chỉ đồng hồ trên tay: "Anh họ, ngài vẫn nên nhanh chóng đi đón chị họ tan việc đi! Bên này tôi cũng lập tức thu dọn đồ đạc lên đường."

Nhắc tới Lâm Du, Hứa Mạch liền lập tức xua tan khói lửa chiến tranh. Gật đầu một cái, xoay người nhanh chân rời đi.

Chu Lăng ngồi phía sau cũng co rút khóe miệng, không khỏi âm thầm quyết định sau này nhất quyết không thể đắc tội Lâm Du. Cảm giác bị Hứa Mạch ghi thù thật sự không tốt. Vừa rồi chỉ hơi tiếp xúc một chút mà thiếu chút nữa đã không chống đỡ nổi rồi.

Lúc Hứa Mạch đến dưới lầu Thần Thiên thì vừa vặn gặp được Lâm Du tan việc.

"Bên này." Hứa Mạch ngoắc tay với Lâm Du, không hề sợ bị người khác vậy xem.

Dĩ nhiên, quần chúng vây xem thì không thể không thừa nhận tình yêu đẹp đẽ của Hứa Mạch và Lâm Du, diện mạo của họ khiến mọi người đều rất hâm mộ, đồng thời cũng thật lòng chúc phúc. Từ khi Lâm Du trở thành nữ thần trong lòng bọn họ thì thật giống như chỉ có Hứa Mạch mới xứng đáng với cô thôi.

"Sao hôm nay lại chạy đến đây giống như mọi ngày vậy?" Lâm Du mới vừa xuống lầu lại trùng hợp thấy được cảnh tượng Hứa Mạch nhanh chóng thắng xe lại. Mặc dù rất là đẹp trai nhưng lại có gì đó kỳ lạ.

"Đi một chuyến đến Chu thị, ký hợp đồng với Chu Lăng, sau đó mới chạy tới đây, bị trễ một chút." Từ trước đến giờ chỉ cần Lâm Du hỏi thì Hứa Mạch sẽ đáp, hơn nữa lại còn giải thích tường tận, "Anh nói với Chu Lăng, kêu cậu ta tan việc nhớ đi đón Di Nhiên, tránh cho Di Nhiên chạy loạn. Thuận đường còn kêu cậu ta quản lý Di Nhiên một chút, đừng để cho Di Nhiên cứ động một chút là quần lầy em đi dạo phố, thật là quá rảnh rồi."

"Tính tình Di Nhiên quá trẻ con." Lâm Du không ghét Diệp Di Nhiên. Ngược lại còn rất thích Diệp Di Nhiên. Diệp Di Nhiên hoàn toàn khác với cô, không cần thừa kế Diệp thị, cũng không cần gánh vác quá nhiều trách nhiệm, tất nhiên cũng sẽ sống ung dung hơn nhiều.

"Anh thấy là do con bé đó quá cô đơn. Nói tới nói lui cũng tại Chu Lăng thường xuyên làm thêm giờ, không rảnh đi theo Di Nhiên." Ở phương diện này, từ đầu đến cuối Hứa Mạch luôn làm rất tốt. Dù Lâm Du có cần anh đi theo hay không thì anh đều tận lực bảo đảm đi làm về đúng giờ. Ở trình độ nào đó thì so với việc Lâm Du yêu cầu anh thương yêu, anh càng muốn đi theo Lâm Du hơn.

"Gần đây Chu Lăng quả thật có quá nhiều việc. Qua khoảng thời gian này có lẽ là tốt rồi." Tình trạng của Chu thị Lâm Du cũng hiểu rõ ràng. Mặc dù Chu Đáo không nắm quyền hành được bao lâu nhưng lại để lại không ít phiền phức, Chu Lăng phải giải quyết từng cái một mới được.

Hứa Mạch hừ lạnh một tiếng, không có phản bác Lâm Du. Chỉ cần Diệp Di Nhiên không đến cướp Tiểu Du với anh nữa thì anh cũng không thêm để ý Chu Lăng có bận rộn hay không.

Biết Hứa Mạch đang giở trò trẻ con, Lâm Du lại âm thầm cười. Với tính tình của Hứa Mạch, cô chưa từng nghĩ là anh sẽ để ý đến chuyện này. Nhưng trên thực tế Hứa Mạch lại vô cùng để ý đến thế giới của hai người, chỉ hận không thể đuổi hết những người bên cạnh bọn họ đi.

Lúc mới bắt đầu, Lâm Du có hơi kinh ngạc. Nhưng cho tới bây giờ cô đều không cảm thấy chán ghét, sâu trong nội tâm lại rất hưởng thụ. Mặc dù cô không có cảm giác muốn sống riêng với Hứa Mạch quá mãnh liệt nhưng Hứa Mạch lại cho người khác thấy mình coi trọng cô, mỗi phút mỗi giây cô đều cảm nhận được. Vì thế mà cảm thấy thỏa mãn, vui vẻ khó nói.

Lúc Lâm Du và Hứa Mạch trở lại Nhà họ Hứa thì Chu Lăng và Diệp Di Nhiên còn chưa tới. Hai người mới vừa vào cửa đã được Tần Khả Tâm nhiệt tình hoan nghênh. Ngay cả ánh mắt Hứa Chấn Thiên nhìn về phía bọn họ cũng nóng nảy hơn lúc trước nhiều.

Cho nên rốt cuộc tại sao lại kêu bọn họ về đây? Nếu là chuyện tốt thì có cần phải lừa gạt anh không? Nhìn ánh mắt quan tâm của các trưởng bối, Hứa Mạch bấu mỗi một cái, không nói gì.

"Tiểu Du, đến đây, mau qua đây ngồi." Kéo Lâm Du ngồi xuống sofa, Tần Khả Tâm nhìn cô như nhìn bảo bối vậy, nhìn chằm chằm Lâm Du không tha.

Hứa Mạch đi theo sau lưng trực tiếp ngồi bên cạnh Hứa Chấn Thiên, chào hỏi theo quy củ.

"Không việc gì thì nên về đây nhiều một chút." Biết Hứa Mạch và Lâm Du sống thoải mái, tâm trạng Hứa Chấn Thiên không tệ, sắc mặt cũng nhu hòa hơn bình thường nhiều.

"Dạ. Rảnh rồi nhất định sẽ trở về, chẳng qua là có lúc... Quả thật không rảnh." Hứa Mạch không ghét trở về Nhà họ Hứa nhưng điều nên nói thì anh vẫn phải nói, "Cũng giống như chuyện Di Nhiên thường xuyên kéo theo Tiểu Du đi dạo phố. Cứ như vậy thì con cũng không có cách nào dẫn Tiểu Du trở lại."

Mánh khõe nhỏ của Hứa Mạch sao Hứa Chấn Thiên có thể không nhìn ra? Tức giận liếc mắt nhìn Hứa Mạch càng ngày càng nhỏ mọn, Hứa Chấn Thiên có ý dạy dỗ: "Làm anh thì phải nhường em gái."

"Làm chồng cũng phải dành thời gian cho vợ. Chu Lăng luôn bận rộn, không có thời gian đi theo Di Nhiên, đó là vấn đề của vợ chồng bọn họ. Nhưng vấn đề này không nên liên lụy đến con và Tiểu Du phải không?" Chuyện khác thì rất dễ nói, nhưng đối với chuyện này Hứa Mạch tuyệt đối sẽ không nhượng bộ nửa bước.

Lúc anh kháng nghị Diệp Di Nhiên đã thường xuyên chạy tới quấy rối. Nếu anh thoải mái không để ý thì không phải Diệp Di Nhiên sẽ càng tệ hại hơn, trực tiếp đến ở trong nhà của anh và Tiểu Du luôn sao? Vì vậy cho nên Hứa Mạch nên chuẩn bị phòng bị trước.

"Được rồi, ông nội biết. Chờ một lát Di Nhiên tới đây ông sẽ nói con bé." Hứa Chấn Thiên chưa từng gặp qua ai có chấp như Hứa Mạch. Nhưng cũng không phải là chuyện xấu nên ông cũng để mặc Hứa Mạch.

Lấy được câu trả lời hài lòng, Hứa Mạch gật đầu một cái, không nữa đến Diệp Di Nhiên nữa mà phần chấn báo tin tức chân động gần đây Hứa thị gặp phải cho Hứa Chấn Thiên nghe.

Mặc dù Hứa Chấn Thiên không còn quản lý chuyện công ty nữa nhưng nhiều năm trước vẫn có thói quen này, khi nhắc tới chuyện của công ty thì ông vẫn rất muốn nghe. Đặc biệt là Hứa Mạch còn chủ động nói cho ông nghe, hơn nữa còn thích hỏi ý kiến của ông, điều này khiến Hứa Chấn Thiên càng hài lòng hơn. Cũng vì vậy, mỗi lần nghe Hứa Mạch nói chuyện của công ty thì ông đều nghe rất nồng nhiệt.

"Tiểu Du, gần đây gầy đi phải không? Công việc quá mệt mỏi hay là Hứa Mạch không chăm sóc con kỹ lưỡng?" Quan sát kỹ thấy Lâm Du thay đổi, điều Tần Khả Tâm có thể xác định cũng chỉ có như vậy.

"Không có. Công việc cũng có thể sắp xếp, Hứa Mạch cũng chăm sóc con rất tốt." Gầy sao? Lâm Du không để ý đến vóc người. Ngày thường những thứ nên ăn thì cô đều ăn, chưa từng có gắng giảm cân.

"Vậy con nhóc Di Nhiên cứ quần lấy con đi dạo phố cả ngày có làm con mệt nhọc không?" Nghe Tần Khả Tâm nói cũng đủ biết Hứa Mạch đã sớm tỏ cáo rồi.

"Cũng không có. Bình thường Di Nhiên còn phải đến lớp dạy nấu nướng, cũng rất bận rộn." Quả thật không phải ngày nào Diệp Di Nhiên cũng đều tìm Lâm Du đi dạo phố, nhưng Lâm Du không thể không nói gần đây tần số Diệp Di Nhiên mua đồ quả thật rất cao. Dù là đồ có ích hay không, dù là cần thiết hay không thì vẫn phải mua, ngược lại Diệp Di Nhiên luôn tìm cơ để rù cô ra ngoài.

Di nhiên Lâm Du cũng biết Diệp Di Nhiên đang tuyên chiến với Hứa Mạch. Hai anh em đã ước định so tài trong bóng tối, mà tiêu chuẩn giám định thắng thua hình như chính là cô thì phải?

"Tiểu Du không cần giúp con nhóc đó giấu giếm. Mẹ nghe nói gần đây con bé có chút ngang bướng không thể chịu nổi. Tiểu Du yên tâm, chờ lát nữa mẹ sẽ nói chuyện với con bé, để cho con bé ngoan ngoãn ở cùng Chu Lăng, đừng suốt ngày đến quấy rầy con và Hứa Mạch." Vốn dĩ Tần Khả Tâm còn tưởng rằng chỉ cần đưa Diệp Di Nhiên đến lớp học nấu nướng thì có thể giúp Hứa Mạch và Lâm Du có không gian riêng của hai người. Nhưng sự thật chứng minh bà đã nghĩ quá đơn giản rồi.

Tần Khả Tâm có tính toán, Diệp Di Nhiên có cách ứng phó, không có bất kỳ sơ hở nào. Vì vậy Diệp Di Nhiên nhanh chóng tìm ra quy luật, dienxdafnlequysdoon ngay cả thời gian họ nấu ăn cũng đã điều chỉnh.

"Mẹ, chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ, không cần làm lớn lên. Di Nhiên là em họ, đi dạo phố với con bé cũng là chuyện đương nhiên." Nhận ra Tần Khả Tâm thật sự tính đi tìm Diệp Di Nhiên nói chuyện thì Lâm Du lại mở miệng nói. Hứa Mạch để ý cô thì cô rất vui vẻ. Nhưng các trưởng bối không cần phải nhúng tay.

"Nói thật đúng mà! Chị họ hiểu người, tình cảm lại thân thiết với con như vậy, đi dạo phố không phải cũng là chuyện đương nhiên sao? Còn anh họ cứ như cái bình dấm chua thích so đo, còn động một chút là tố cáo với trưởng bối, đúng là quá đáng ghê!" Diệp Di Nhiên và Chu Lăng vừa vào phòng khách Nhà họ Hứa thì liền nghe thấy Lâm Du nói, nhất thời cảm động không thôi, chạy tới nói.

"Con nhóc này, biết rõ anh họ con là cái bình dấm chua mà còn nhất định trêu tức sao?" Tần Khả Tâm cũng rất thương Diệp Di Nhiên như con gái mình. Vì vậy nên lúc giảng đạo cho Diệp Di Nhiên thì cũng không khách sáo.

"Ai da bác gái, con nào có? Vất vả lắm con mới có được một chị họ tốt, dĩ nhiên không nhịn được muốn thân thiết hơn một chút! Anh họ lại không cho con đến nhà họ làm khách, con cũng chỉ muốn gặp mặt chị họ thôi!" Diệp Di Nhiên đứng là cố ý, đầu óc xấu xa muốn tranh hơn thua với Hứa Mạch.

Diệp Di Nhiên vẫn cảm thấy, qua nhiều năm như vậy rất hiếm khi cô có thể thắng được Hứa Mạch, cũng bởi vì cho tới bây giờ cô không bắt được nhược điểm của Hứa Mạch. Nhưng bây giờ khác trước rồi, có Lâm Du ở đây cô như có thần trợ lực, bắt được xương sườn mềm của Hứa Mạch, đương nhiên muốn mượn cơ hội đầu với Hứa Mạch một chút.

"Con nhóc này..." Tần Khả Tâm còn chưa mở miệng thì Hứa Chấn Thiên đã nói, "Ông ngoại muốn ôm cháu nội, cũng muốn ôm cháu ngoại. Nhưng con cứ dính lấy chị họ mình suốt ngày như vậy thì còn gì để nói? Không có việc gì thì nên ở cùng Chu Lăng đi, ông ngoại rất mong đợi tin tốt từ các con đấy!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 99

Edit: susublu

Không thể không nói, gừng càng già càng cay. Chỉ cần Hứa Chấn Thiên ra tay thì chẳng những lập tức ngăn chặn được Diệp Di Nhiên mà còn khiến cô đỏ mặt nữa.

"Mọi người cũng đã nói hết rồi? Tiếp theo nên làm như thế nào thì đã biết rồi chứ?" Tần Khả Tâm buồn cười vỗ tay Diệp Di Nhiên một cái rồi trêu ghẹo nói.

"Bác cả..." Diệp Di Nhiên càng đỏ mặt hơn, không tuân theo dặm chân một cái, "Sao ngay cả bác cũng vậy chứ?"

"Chúng ta đều đang tận tình khuyên bảo như một trưởng bối." Nói tới đây, Tần Khả Tâm không khỏi thở dài một hơi, "Nếu như mấy người các con không muốn chúng ta bận tâm nữa thì chúng ta mới thật sự được giải phóng."

Diệp Di Nhiên có chút lúng túng nên liền chỉ về phía Lâm Du theo bản năng: "Chuyện này phải nên nói chị họ trước mới phải!"

"Không sai, anh họ và chị họ của con càng cần phải nỗ lực hơn." Khẳng định gật đầu với Diệp Di Nhiên một cái, Tần Khả Tâm nói như chuyện đương nhiên, "Cho nên khoảng thời gian sau này con không thể cứ luôn làm kẻ phá hoại được, cho anh chị họ con có chút thời gian của riêng họ đi."

Lần này đến phiên Lâm Du lúng túng. Mặt bắt tri bắt giác hơi đỏ lên, nhìn về phía Hứa Mạch theo bản năng.

Hứa Mạch lại không chút khách sáo, diẽnxdafnllequysdoon tỏ vẻ thẳng thắn. Không phải là anh muốn làm ba, mà anh rất hy vọng có thể sống một cuộc sống riêng tư với Lâm Du, tốt nhất là lúc nào cũng dính lấy nhau.

"Không biết xấu hổ." Diệp Di Nhiên bĩu môi một cái, nhỏ giọng nói lầm bầm. Cô vẫn chờ đến ngày nhìn thấy anh họ bị chế giễu, nào ngờ anh lại bình thản như vậy.

"Ngược lại em thật biết xấu hổ, nhưng mà lại không có biểu hiện xấu hổ." Nghe thấy Diệp Di Nhiên lầm bầm, giọng Hứa Mạch lại rất đường đường chính chính.

Nhìn thấy Hứa Mạch như vậy, trừ cảm giác mình không bằng... thì Diệp Di Nhiên không còn cách nào khác để ứng đối nữa. Yên lặng một lúc rồi cô không nói gì nữa, tất cả đều theo ý anh ấy còn không được sao?

Bầu không khí trên bàn cơm của Nhà họ Hứa hôm ấy vừa náo nhiệt cũng rất ấm áp. Náo loạn một lúc, Hứa Mạch và Lâm Du, Chu Lăng và Diệp Di Nhiên đều lên xe ai về nhà nấy.

Cực kỳ hiếm có lúc Diệp Di Nhiên không cố chấp phá rối nữa, mặc cho Hứa Mạch kéo Lâm Du lên xe. Nhưng trước khi tạm biệt thì Diệp Di Nhiên vẫn không quên la lớn: "Chị họ cố gắng lên, tranh thủ còn trẻ sinh bảo bảo nhỏ nha!"

Cảm giác cách nhau năm mươi bước mà cứ như một trăm bước quả thực khiến cho Lâm Du không biết nên trả lời thế nào. Liếc mắt một cái đã không thấy Diệp Di Nhiên đâu nữa.

Ngược lại là Hứa Mạch, không khách sáo hét cao giọng về phía Chu Lăng: "Chuyện sau này phải xem biểu hiện của cậu rồi."

Đây là cuộc so tài giữa anh em họ, sao cứ nhất định phải kéo anh vô vậy? Trước đây Chu Lăng còn âm thầm thương cảm cho Lâm Du, nhưng mà giờ phút này nghe Hứa Mạch chế nhạo thì Chu Lăng lại khề thờ dài một hơi, không khỏi cười khò.

Có thể khiến cho Chu Lăng từ trước đến giờ luôn chừng chặc biến sắc thì thật sự có thể xem là một người có bản lĩnh. Hứa Mạch đắc ý nhếch mi, khiêu khích nhìn Diệp Di Nhiên.

Diệp Di Nhiên hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi chỗ khác không nhìn Hứa Mạch nữa. Được rồi, cô thừa nhận, cấp độ của cô vẫn không cao bằng anh họ. So với độ lì lợm của anh thì cô luôn thua trận dễ như trở bàn tay.

Hứa Chấn Thiên và Tần Khả Tâm ra mặt, hiệu quả rất rõ rệt. Diệp Di Nhiên vẫn thích tìm Lâm Du chơi đùa nhưng cũng không kiếm có tìm gặp quá nhiều lần mà đã cho Hứa Mạch và Lâm Du rất nhiều thời gian riêng tư. Cũng như lời cô nói, cô cũng muốn xem thử bảo bảo của anh chị họ sẽ đáng yêu thế nào.

Nói đến chuyện sinh con, Diệp Di Nhiên cũng không có ý muốn mãnh liệt suy vậy. Không phải là cô ghét trẻ con nhưng mà do cô vẫn còn con nít, tương đối thích chơi đùa cho nên để một thời gian nữa mới muốn có con.

Chu Lăng cũng tôn trọng suy nghĩ của Diệp Di Nhiên. Chuyện của về con cái anh không bắt buộc, tùy duyên là được. Dĩ nhiên dù cho có con vào thời điểm không thích hợp thì anh cũng không chối từ.

Rốt cuộc giải quyết được cái phiền phức lớn là Diệp Di Nhiên, Hứa Mạch thở phào nhẹ nhõm, mỗi ngày đều vui thích, hận không thể mang hết tất cả công việc đến Thần Thiên làm. Tốt nhất là ở chung phòng làm việc với Lâm Du.

"Anh họ thật là... Ài! Tôi cũng không biết nên nói gì cho phải nữa." Anh họ mình đã từng kính nể nhất giờ lại trở thành nô lệ của vợ, sau khi Tần Nam hâm mộ thì lại càng không thể nào chấp nhận được.

Cũng chỉ có lúc này, Hứa Hoán mới có thể nhất trí với Tần Nam: "Anh họ đã không phải anh họ rồi. Sau này chúng ta ở đây chỉ cần chị dâu làm chủ là được."

Liếc nhìn Hứa Hoán, hiếm thấy Tần Nam không phản bác lại, nặng nề gật đầu một cái.

"Thật ra thì như vậy cũng không có gì không tốt." Thân là chủ rể tương lai, Cố Nhiên hoàn toàn có thể hiểu được sự thay đổi của Hứa Mạch. Hắn cũng rất muốn dâng cả thế giới cho Triệu Tuyết Nhi, chỉ cần Triệu Tuyết Nhi mở miệng.

Hứa Hoán và Tần Nam đồng thời nhìn về Cố Nhiên rồi lắc đầu thờ dài. Từ tận đáy lòng, bọn họ cũng không ngờ Cố Nhiên sẽ kết hôn sớm như vậy. Ít nhất trong ba người bọn họ, vốn tưởng rằng Cố Nhiên sẽ là người kết hôn trễ nhất!

"Mấy người nhìn tôi như vậy làm gì?" Đột nhiên bị ánh mắt đáng của của Hứa Hoán và Tần Nam nhìn chăm chăm, Cố Nhiên thâm sợ sệt, lui về phía sau hai bước.

"Cậu nhất định phải nhanh chóng kết hôn như vậy sao?" Người hỏi là Hứa Hoán. Mặc dù câu trả lời đã bày ra trước mắt nhưng anh vẫn muốn xác định lại.

"Tại sao lại hỏi như vậy? Tớ nhất định phải cưới Tuyết Nhi! Vất vả lắm Tuyết Nhi mới đồng ý gả cho tớ, hơn nữa tớ đã chờ lâu rồi..." Cố Nhiên tự nhận thời gian mình đuổi theo Triệu Tuyết Nhi đủ lâu rồi, lúc trước còn đỡ lấy một đồng lời mắng mỏ của fan mà tự ý công khai trước, bây giờ nghĩ đến thì thấy rất là kiêu ngạo.

"Chẳng lẽ không phải cậu vì bị người trong nhà thúc dục đám cưới cho nên mới tùy tiện tìm người để cưới sao?" Tần Nam tuyệt đối không thừa nhận, vào giờ phút này anh vẫn thấy chưa xót. Chẳng qua là bàn bạc thôi, tuyệt đối công bình liêm chính.

"Này này, rốt cuộc hai người bị làm sao thế? Lúc trước cũng không thấy hai người đồng tâm hiệp lực như vậy, hôm nay mặt trời mọc từ phía tây sao? Hơn nữa cũng không phải hai người không biết chuyện tôi theo đuổi Tuyết Nhi, tôi tìm người tùy tiện bao giờ?" Nếu như không phải thật sự thích Triệu Tuyết Nhi thì cho dù bị người nhà bức hôn, Cố Nhiên cũng sẽ không đồng ý cưới. Anh không phải Hứa Mạch, không gian xảo như vậy. Kết hôn chính là chuyện cả đời, phải hạnh phúc như Hứa Mạch và Lâm Du như vậy.

Thường ngày Hứa Hoán và Tần Nam quả thật không thể nào chung sống hòa bình như vậy. Nhưng vì lúc này mục đích giống nhau nên hai người dóc sức khích bác Cố Nhiên. Dĩ nhiên cuối cùng vẫn không có kết quả.

Nếu là chuyện khác, Hứa Hoán và Tần Nam vắt hết óc như thế thì nhất định đã sớm thuyết phục được Cố Nhiên. Nhưng chuyện liên quan đến Triệu Tuyết Nhi, Cố Nhiên lại ương bướng đến cùng, cực kỳ cố chấp.

Ngay khi Hứa Hoán và Tần Nam đang nói hăng say thì Lâm Du đứng ở ngoài gõ cửa văn phòng Cố Nhiên một cái: "Có chừng mực chút đi, đừng nên quá đáng."

Bây giờ Lâm Du đã biến thành đương gia chủ mẫu, giờ phút này dĩ nhiên Hứa Hoán và Tần Nam cảm thấy kính nể nên liền ngừng công kích, ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

"Tuyệt Nhi là cô gái tốt, Cố Nhiên có thể lấy được con bé là phúc của cậu ta, không phải tai họa, không có bất cứ như hai người nói đâu." Nghe thế nào cũng cảm thấy Hứa Hoán và Tần Nam không có ý tốt nên Lâm Du liền xụ mặt dạy dỗ.

"Biết biết, nhất định rồi." Hứa Hoán và Tần Nam làm gì thật sự muốn quấy rối hôn sự của Cố Nhiên và Triệu Tuyệt Nhi, đây chỉ do tâm lý độc thân thôi, không nhịn được nên ghen tỵ một chút. Bọn họ vội vàng kết hôn, hai người không thể đồ mắt cản trở một chút sao?

"Hai người có rảnh rồi thì đi yêu thương đi, đừng cả ngày chỉ lo kiếm tiền. Chờ đến sau này trưởng bối trong nhà thúc giục thì chắc chắn sẽ cảm thấy phiền." Việc này vẫn chưa xảy ra, Lâm Du hy vọng Hứa Hoán và Tần Nam đừng bị thúc dục cưới quá mức. Bởi vì đợi đến lúc đó rất có thể cô cũng sẽ bị đẩy ra để lo cho chung thân đại sự của hai người này.

"Chuyện này..." Tần Nam cười khô khốc, chỉ chỉ Hứa Hoán, "Hay là để cho cậu ta tìm trước đi! Không phải tôi đang đứng ở đỉnh cao sự nghiệp sao, rất bận bịu mà!"

"Bận rộn cái gì? Cậu cũng đã là ảnh đế rồi, còn muốn như thế nào nữa? Nên kết hôn thì kết hôn đi, nên tìm đối tượng thì mau đi tìm đi, công ty không bỏ buộc cậu, fan cũng sẽ chúc phúc." Lâm Du lạnh lùng nhìn, không nể mặt nói.

"Làm sao mà biết? Fan nhà tôi có rất nhiều thiếu nữ, nhất định sẽ khó chịu. Vì không muốn để cho bọn họ đau lòng, tôi vẫn nên kéo dài thêm mấy năm nữa thì tốt hơn." Tần Nam có không ít bạn là nữ, diễnxdaffinleequysdo0n trước kia không yêu đương. Chẳng qua là trong giới giải trí này thay đổi sớm chiều, anh không gấp mà còn muốn chờ một chút.

Tất nhiên Lâm Du biết Tần Nam đang dự tính gì. Thấy Tần Nam thật sự không cù chuyện yêu đương là chuyện lớn thì cô cũng không cưỡng ép. Yên lặng một lát rồi lạnh lùng nói: "Cậu cũng trưởng thành rồi, tự xem nên làm thế nào đi, đừng lấp kín đường lui của mình là được."

"Chỉ họ cứ yên tâm đi. Lấy cái danh ảnh đế, bất cứ lúc nào cũng không phải lo không tìm được đối tượng." Tần Nam nói không sai. Nếu như anh thật sự muốn kết hôn thì ở đâu mà không tìm được người muốn gả cho anh chứ? Chẳng qua là thời điểm chưa tới, anh vẫn chưa nghĩ tới đó thôi.

"Vây còn cậu?" Chuyện của Tần Nam, Lâm Du nói một chút thì ngưng. Sau một phút lại nhìn về phía Hứa Hoán.

Hứa Hoán đang xem kịch vui nghe Lâm Du dạy dỗ Tần Nam, không ngờ bỗng nhiên lại chuyển đến trên người anh. Vội vàng lắc đầu một cái rồi phát tay: "Em không gấp, không gấp, thật đó."

Lâm Du không phải Tần Khả Tâm, không quá nhiệt tình lo nghĩ chuyện chung thân đại sự của Tần Nam và Hứa Hoán. Coi như người nhà thì cô cũng có nhắc nhở, cũng đề cập tới chuyện này, như vậy là đủ rồi. Về phần hai người có bằng lòng hay suy nghĩ tới không thì không phải chuyện của Lâm Du. Kết quả là nói xong lời nên nói thì Lâm Du liền rời đi.

"Sao tôi lại cảm thấy khí thế của chị dâu mạnh mẽ lên vậy chứ? Thiếu chút nữa tôi đã gật đầu." Đưa mắt nhìn Lâm Du đi xa, Tần Nam xoa mồ hôi lạnh trên trán. Lúc trước anh cũng biết Lâm Du rất lợi hại, nhưng lại không cảm thấy khí thế Lâm Du mạnh đến mức có thể chi phối được quyết định của anh. Mới chỉ trong tích tắc mà anh đã bị chấn áp như vậy.

"Cậu cũng có cảm giác này sao? Tôi còn tưởng rằng mình bị ảo giác." Hứa Hoán sẽ không thừa nhận là từ lúc quan hệ giữa Lâm Du và Hứa Mạch được khẳng định thì anh đã cảm nhận được nguy cơ từ phía rồi. A, không, là từ khi Hứa Mạch tỉnh lại, nhất định phải bảo vệ Lâm Du dưới cánh tay mình, anh đã biết là mình sẽ bị Lâm Du áp chế không thể phản kháng.

"Được rồi, vì phòng ngừa vạn nhất, tôi vẫn quyết định đi tìm một cuộc tình tốt đẹp. Không chừng ngày nào đó có thể gặp được chân mệnh thiên nữ mà tôi muốn sống an bình với cô ấy thì sao, sau đó thì không cần lo lắng bị chị họ cầm dao lạnh nhìn chăm chăm mình nữa." Run rẩy đến nổi nổi da gà, Tần Nam nhanh chóng rút lui.

"Tôi cũng đi nữa." Trong lòng âm thầm phỉ báng Tần Nam không có tiền đồ, Hứa Hoán cố gắng bình tĩnh vỗ quần áo, sải bước rời đi. Không phải vì anh sợ Lâm Du lạnh bắt đi tìm đối tượng, nhiều lắm là gặp thử vài người là được.

"Ha!" Hai người đi cũng thật nhanh, Cố Nhiên âm thầm cười một tiếng, hiếm khi thấy thông minh được một lần, hiểu được thâm ý đằng sau hành động bỏ đi của Tần Nam và Hứa Hoán. Ngoài miệng thì nói dễ nghe là đi về nhưng trên thực tế là nghe lời dạy bảo mà đi thôi!

Không thể không thừa nhận hiện nay vị thế của Lâm Du ở Nhà họ Hứa đã tăng lên ngang hàng với Hứa Mạch, thậm chí còn cao hơn Hứa Mạch một chút. Bởi vì ngay cả Hứa Mạch cũng công nhận, bởi vì đám trưởng bối như Hứa Chấn Thiên và Tần Khả Tâm đều tỏ thái độ nên Lâm Du đã hoàn toàn biến thành cháu dâu đích tôn của Nhà họ Hứa.

Mà Hứa Hoán thì đã từng bị thua thiệt nên đã sớm có kinh nghiệm, cũng điều chỉnh tâm trạng xong. Bởi vậy nên anh cực kỳ thận trọng coi xem phải có thái độ gì với Lâm Du, và lòng tôn trọng chị dâu Lâm Du này cũng xuất phát từ nội tâm

Tần Nam lại càng đơn giản hơn. Từ khi anh quen biết Lâm Du thì cũng biết chị họ này không người tầm thường. Chờ đến khi Lâm Du trở thành bà chủ của mình thì Tần Nam lại càng sùng bái Lâm Du. Tuy nói trong này cũng có sự giúp đỡ của Hứa Mạch, nhưng bản thân Lâm Du rất có thực lực, tuyệt đối rất chắc chắn.

Thêm nữa chẳng những Lâm Du kinh doanh Thần Thiên phát triển lên mà còn hai lần nhận được lời mời của đạo diễn lớn quốc tế, ngay cả kỹ thuật diễn xuất đều được đánh giá cao... Đánh chiếm luôn cả lĩnh vực mà anh lấy làm tự hào nhất, còn có lý do gì để anh không ngoan ngoãn nghe theo mệnh mệnh của Lâm Du chứ?

Lâm Du không biết những hành động của Hứa Hoán và Tần Nam sau đó. Cô cũng chỉ tận chức tận trách, làm tròn bổn phận của mình mà thôi. Chỉ vì bọn họ là người nhà của Hứa Mạch. Cũng vì vậy mà cô không biết nhờ lời răn dạy của mình mà Tần Nam và Hứa Hoán thật sự xếp chuyện này vào thời gian biểu hàng ngày của mình, dù có tìm được hay không thì ít nhất hai người bọn họ đều đặt nó trong lòng.

Hôn lễ của Cố Nhiên và Triệu Tuyết Nhi không làm long trọng như Hứa Mạch và Lâm Du, nhưng tuyệt đối không đơn giản. Hôn lễ của con trai độc nhất của gia đình thì sao có thể coi thường?

Mà người Nhà họ Triệu bắt ngờ nghe được tin nên chạy tới tìm Triệu Tuyết Nhi.

Người Nhà họ Triệu đã sớm nghe chuyện đám cưới của Triệu Tuyết Nhi và Cố Nhiên được lan truyền trên mạng rồi, làm sao có thể cam tâm? Huống chi lúc trước Triệu Linh Lộ đã mất nửa cuộc đời sau này chỉ vì chuyện này, bọn họ đã sớm muốn tới gặp Triệu Tuyết Nhi rồi.

Nhưng mà khi đó Triệu Tuyết Nhi đang nằm viện, fan lại đồng tâm hiệp lực chửi người làm Triệu Tuyết Nhi bị thương, ngay cả trưởng bối Nhà họ Triệu cũng bị điểm mặt gọi tên. Dưới tình huống như vậy, người Nhà họ Triệu thương lượng xong thì lựa chọn tạm thời buông tha.

Nhưng trước mắt lại không giống vậy nữa. Gió tanh mưa máu đã thổi lui, để không bị chú ý nên người Nhà họ Triệu cố ý chọn dịp đám cưới của Triệu Tuyết Nhi để chạy tới chúc phúc, vì họ đã chắc chắn Triệu Tuyết Nhi không có cách nào tức giận trước mặt mọi người, thậm chí cũng không thể đuổi bọn họ ra ngoài.

Nếu như là lúc Triệu Tuyết Nhi mới được đưa về Nhà họ Triệu thì họ cũng không lo là Triệu Tuyết Nhi dám đối xử với bọn họ như thế. Nhưng bây giờ khác trước rồi, danh tiếng của Triệu Tuyết Nhi càng ngày càng lớn, tiền cũng kiếm càng ngày càng nhiều, ngoại trừ đó mất thì Nhà họ Triệu còn ghen tị, làm gì còn dám tỏ thái độ như lúc trước với Triệu Tuyết Nhi nữa?

Nhắc tới thì thái độ của cô Triệu đối với việc Triệu Tuyết Nhi gả cho Cố Nhiên tệ hơn nhiều. Đứng ở khía cạnh nào đó thì bà khác may mắn. Dù thế nào thì Triệu Tuyết Nhi cũng là cháu gái bà, sau này làm thân cũng là chuyện tốt. Nhưng mà phải bỏ qua một sự thật là bà và Triệu Tuyết Nhi vốn không thân thiết.

Người Nhà họ Triệu có thể thuận lợi tìm đến đó thì dĩ nhiên cũng có không ít công lao của di Triệu. Sâu hơn nữa cô Triệu còn cố ý tìm tới người Nhà họ Ngô đã an ủi săn sóc Triệu Tuyết Nhi từ nhỏ. Trực tiếp đưa người Nhà họ Triệu và người Nhà họ Ngô vào hiện trường hôn lễ, cô Triệu cười rất rực rỡ: "Tuyết Nhi, con xem thử coi là ai tới này?"

Triệu Tuyết Nhi thừa nhận, cô đã từng rất quan tâm hai gia đình này nhưng trải qua nhiều chuyện như vậy thì cô từ từ trở nên lạnh nhạt. Cũng có lẽ cô đã là một người máu lạnh từ trong xương đi!

Thấy người Nhà họ Triệu và người Nhà họ Ngô xuất hiện thì nụ cười trên mặt Triệu Tuyết Nhi liền cứng đờ. Cho dù cô là một diễn viên giỏi, kỹ thuật diễn xuất cũng không tệ, nhưng cuối cùng cô vẫn không thể quản lý tốt về mặt của mình được. Ngay vào ngày đám cưới của cô và Cố Nhiên, vốn dĩ đây là ngày rất hạnh phúc, nhưng cô không có cách nào để nở nụ cười chân thật với bọn họ.

"Chuyện gì xảy ra?" Diệp Di Nhiên theo chân Lâm Du tới tham gia hôn lễ. Lúc cô gả cho Chu Lăng, Cố Nhiên có đi tham gia nên khi Cố Nhiên kết hôn thì dĩ nhiên cô cũng phải tới.

Nhưng thấy tình huống trước mắt thì Diệp Di Nhiên thật sự trở nên mơ hồ. Cô không than thiết với Triệu Tuyết Nhi lắm, nhưng cũng không phải không biết gì về Triệu Tuyết Nhi. Mặc dù trước kia cô có xem qua một vài tin đồn nhưng bởi vì không biết Triệu Tuyết Nhi nên cũng không quan tâm quá nhiều.

"Cha mẹ nuôi và cha mẹ ruột đối chiến sao?" Hứa Hoán cũng bu lại, nhỏ giọng hỏi.

"Đây có thể không phải tỷ thí, chắc hai bên liên thủ." Người bên cạnh không biết chuyện, nhưng Lâm Du biết rất rõ ràng. Người Nhà họ Triệu thì khỏi nói, bọn họ chưa bao giờ đối xử công bằng với Triệu Tuyết Nhi. Mà sao hôm nay người Nhà họ Ngô cũng xuất hiện? Lâm Du không thể không hoài nghi những người này cố ý.

"Liên thủ?" Diệp Di Nhiên càng tò mò. Nhìn biểu cảm của Triệu Tuyết Nhi, nghe giọng của Lâm Du thì sợ rằng hai nhà này đều giả bộ từ từ rồi!

"Đường như rất thú vị!" Tần Nam sò cằm nói. Anh biết nhiều chuyện liên quan đến thân thế Triệu Tuyết Nhi hơn Diệp Di Nhiên và Hứa Hoán một chút. Cũng bởi vì biết nhiều nên lúc này nhìn thấy tình huống như vậy mới càng thấy buồn cười. Người Nhà họ Triệu và người Nhà họ Ngô đều thấy có lợi nên mới xuất hiện chứ gì? Lúc trước chưa từng nghe nói bọn họ đến tìm Triệu Tuyết Nhi.

"Tuyết Nhi, mẹ cứ tưởng con đã chết rồi!" So với Nhà họ Triệu, phản ứng của mẹ Ngô thật sự quá khích. Còn có chút kích động, mẹ Ngô đồ mắt muốn ôm chặt Triệu Tuyết Nhi.

Triệu Tuyết Nhi lui về phía sau hai bước, không để cho mẹ Ngô ôm mình. Không phải cố tình làm mà là phản ứng theo bản năng.

Cùng lúc đó, Cố Nhiên trực tiếp tiến lên một bước, chắn trước mặt Triệu Tuyết Nhi: "Mấy người là ai?"

"Câu chính là Cố Nhiên đúng không! Tôi là mẹ Tuyết Nhi." Thấy Cố Nhiên, mẹ ngượng ngùng xoa xoa nước mắt, mặt mày vui vẻ.

"Mẹ Tuyết Nhi?" Cố Nhiên ngẩn người, có chút hoài nghi đánh giá mẹ Ngô, kỳ quái nói, "Không phải mẹ Tuyết Nhi đã mất rồi sao?"

Sắc mặt mẹ Ngô trở nên cực kỳ lúng túng. Người chết là Triệu phu nhân, mẹ ruột của Triệu Tuyết Nhi. Mà bà là mẹ nuôi của Tuyết Nhi, cũng coi là mẹ. Vốn dĩ mẹ Ngô không thấy mình tự xưng là mẹ của Triệu Tuyết Nhi thì có gì không đúng. Nhưng lúc này nghe thấy Cố Nhiên hỏi thì bà lại có chút đỏ mặt.

Nhìn thấy cảnh tượng này, ba Triệu lại đắc ý. Ở trong mắt tất cả mọi người, Triệu Tuyết Nhi là con gái Nhà họ Triệu, không có quan hệ gì với Nhà họ Ngô. Bọn họ muốn nhận con gái thì nên đến ngục giam tìm Triệu Linh Lộ, chạy tới nơi này dành cướp danh tiếng với bọn họ làm gì?

Suy nghĩ như vậy nên ba Triệu liền cảm thấy địa vị của ông ở trong lòng Triệu Tuyết Nhi tăng lên không ít. Vì vậy tỏ vẻ tự mãn đi lên trước, giọng hòa ái nói với Triệu Tuyết Nhi: "Tuyết Nhi, ba ba tới rồi."

Triệu Tuyết Nhi chưa bao giờ cảm nhận được hai chữ 'ba ba' châm chọc giống như giờ phút này, khóe miệng cũng co rút nhưng không hề nói ra chữ nào.

"Bác Triệu, hoan nghênh bác đến đây tham gia hôn lễ của con với Tuyết Nhi. Làm phiền qua bên kia ngồi trước, con và Tuyết Nhi sẽ đến đó mời rượu sau." Cố Nhiên biết ba Triệu. Nhưng lại không muốn nhận họ hàng thân thích này, Cố Nhiên tôn trọng ý kiến của Triệu Tuyết Nhi. Cho nên trong mắt anh ba Triệu cũng chỉ là một ông bác xa lạ thôi chứ không phải ba vợ anh.

Thái độ của Cố Nhiên rất thẳng thắn, hoàn toàn không coi ông là ba vợ. Sâu hơn nữa, ngay cả bàn tiệc cũng đều chỉ đại một bàn mà không phải là bàn của chủ nhà. Biểu hiện như vậy sao ba Triệu lại không nhìn ra?

Nhưng mà dù có nhìn ra thì ba Triệu cũng mặt dày làm như không thấy. Ngược lại hôm nay ông tới là muốn lấy lòng Triệu Tuyết Nhi rồi sau đó lo lót cho quan hệ giữa hai gia đình. Chỉ có khi được Nhà họ Cố giúp đỡ thì Nhà họ Triệu mới có thể vực dậy lần nữa.

Vì vậy ba Triệu cười khan hai tiếng, ép mình không để ý đến thái độ xa lánh của Cố Nhiên, trọng tâm vẫn đặt trên người Triệu Tuyết Nhi: "Tuyết Nhi, đã lâu không gặp, có thể nói chuyện với ba ba một chút không?"

"Không có gì hay để nói." Rốt cuộc Triệu Tuyết Nhi cũng chịu mở miệng nhưng lại không như ba Triệu mong muốn. Cô đã mất rất nhiều công sức để bình tĩnh lại, sau khi bình tĩnh thì lại tỏ vẻ không sao. Cho dù bị tất cả mọi người chỉ mũi nểng mình bất hiểu thì cô cũng không muốn vi phạm quyết định của mình mà tiếp tục sống cuộc sống như trước kia.

"Tuyết Nhi, tại sao con có thể đối xử với ba như thế? Ba là ba ruột của con..." Cố nén sự tức giận không phát tác ra, diện;affin*lee#quysdo0n những ngày qua ba Triệu đã đổi tính cách không đánh thì mắng, giờ phút này trở nên rất ôn hòa.

"Tuyết Nhi!" Lâm Du lên tiếng, cắt đứt lời của ba Triệu. Trực tiếp đi tới bên cạnh Triệu Tuyết Nhi, Lâm Du đẩy Cố Nhiên đang đứng không nhúc nhích một cái, "Bên kia có không ít tân khách đang chờ, em và Cố Nhiên qua đó đi."

"Được, được, bọn em qua đó liền." Cố Nhiên phản ứng nhanh chóng kéo tay Triệu Tuyết Nhi, ngượng ngùng nhìn về phía người Nhà họ Triệu và người Nhà họ Ngô, "Như vậy thật xin lỗi, không thể tiếp mọi người được nữa rồi."

"Ai da, Tuyết..." Bọn họ đang muốn gọi Triệu Tuyết Nhi lại. Nhưng đáng tiếc là mặt mũi bọn họ không lớn như vậy, Cố Nhiên và Triệu Tuyết Nhi cứ như vậy bịt tai không nghe thấy rồi xoay người bỏ đi.

Người Nhà họ Ngô cũng còn đỡ, ban đầu đưa Triệu Tuyết Nhi về Nhà họ Triệu thì bên đó đã cho bọn họ không ít tiền. Ôm niềm áy náy khó nói ra tới tận hôm nay, thật ra thì bọn họ càng muốn chắc chắn xem Triệu Tuyết Nhi có sống tốt hay không. Dù sao bọn họ không có khả năng cho Triệu Tuyết Nhi cuộc sống giàu sang như vậy, dĩ nhiên cũng chỉ có thể mong đợi Nhà họ Triệu và Nhà họ Cố rồi.

Nhưng người Nhà họ Triệu lại có chút tâm tư. Bọn họ tới đây vì mục đích khác, nếu bỏ qua cơ hội lần này thì sợ rằng lần sau ngay cả gặp mặt Triệu Tuyết Nhi cũng rất khó. Cho nên vẫn không ngừng cố gắng!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100

Edit: susublu

"Không sao chứ?" Ngay trước mặt đám tân khách, Cố Nhiên nắm chặt tay Triệu Tuyết Nhi, quan tâm hỏi.

"Không sao." Sắc mặt Triệu Tuyết Nhi có chút trắng bệch, nhưng vẫn lắc đầu một cái. Tất cả mọi chuyện của cô Cố Nhiên đều biết. Ban đầu cô bị đuổi

ra khỏi Nhà họ Triệu cũng là Cố Nhiên ra mặt giùm. Cho nên dù có gặp phải tình huống khó chịu thì cô cũng không sợ bị Cố Nhiên coi thường. Nàng chẳng qua là... Chẳng qua là không muốn để cho những người đó chọn vào hôm nay xuất hiện ở trước mặt nàng thôi.

"Không nên suy nghĩ quá nhiều, có anh ở đây." Quả thật Cố Nhiên đã biết tất cả mọi chuyện của Triệu Tuyết Nhi. Anh thấp giọng, không yên lòng dằn dò.

"Ừ, em biết rồi." Triệu Tuyết Nhi cười với Cố Nhiên một tiếng, sắc mặt cũng hơi tốt lên.

Trên thực tế không đơn thuần là Cố Nhiên biết được thân thế của Triệu Tuyết Nhi và sự bất hòa giữa cô với hai nhà Triệu Ngô, dienxxdaffn*lee#quyssdoon trong lòng cũng biết rõ trường bối giữa hai gia đình. So với Nhà họ Triệu và Nhà họ Ngô thì người anh chọn trúng chỉ có một mình Triệu Tuyết Nhi. Vì vậy cho nên bọn họ không hề dự tính sẽ liên lạc hay là kéo gần quan hệ với bất cứ ai trong Nhà họ Triệu và Nhà họ Ngô.

"Sao em lại cảm thấy đám người này sẽ không chịu từ bỏ ý định vậy?" Hội trường hôn lễ mà lại gặp phải chuyện này, có rất ít người cảm thấy bình thường. Diệp Di Nhiên cũng như vậy, cho dù Triệu Tuyết Nhi và Cố Nhiên bị Lâm Du đẩy ra nhưng cô vẫn chú ý đến người Nhà họ Triệu và người Nhà họ Ngô.

"Nhà họ Ngô, còn đỡ hơn. Dù sao cũng không phải con ruột, lâu như vậy không gặp mặt thì quan hệ sẽ dần phai nhạt. Nhưng Nhà họ Triệu thì lại có chút khó giải quyết." Nhớ tới chuyện tình thâm thiết lúc trước của Triệu Linh Lộ đối với Cố Nhiên, Hứa Hoán đến gần Lâm Du, "Chị dâu, chị cảm thấy Nhà họ Triệu có dùng một cách khác không? Chúng ta có nên đề phòng một chút không?"

"Triệu Linh Lộ đã bị bắt, Nhà họ Triệu không có lá bài phòng hờ. Nếu như bọn họ đủ thông minh thì sẽ biết nên làm thế nào mới có lợi với bọn họ nhất." Chỉ nhìn thái độ của ba Triệu lúc này thì Lâm Du có thể kết luận bọn họ tới đây không phải để gây chuyện mà là muốn với kết thân với Triệu Tuyết Nhi.

Dĩ nhiên nói là kết thân với Triệu Tuyết Nhi cũng không đúng. Thứ người Nhà họ Triệu nhìn trúng là núi dựa cho gia đình, mượn mượn cơ hội này để hưởng thom lây. Nhưng mà Lâm Du không nghĩ rằng Triệu Tuyết Nhi sẽ cam tâm tình nguyện đối xử tốt với đám người Nhà họ Triệu.

Có một số việc người bên cạnh không thể nào cảm nhận được. Nhưng Lâm Du đã từng chính mắt thấy Triệu Tuyết Nhi bị stress quá mức mà bị đưa vào bệnh viện tâm thần nên cô hoàn toàn có thể kết luận Triệu Tuyết Nhi không phải là bánh bao mềm mại (ý là bánh bèo vô dụng đó ạ) như vẻ bề ngoài.

Nếu quả thật là bánh bao mềm mại thì chắc chắn sẽ luôn cam nguyện chịu bị đàn áp, hay là bị éc hiếp chứ sẽ không sinh lòng oán hận vì bị đãi ngộ bất công, rồi cuối cùng kiềm nén tới mức bị bệnh. Thật ra Triệu Tuyết Nhi là người ngoài mềm trong cứng, cô vẫn luôn có chủ kiến của mình, chẳng qua là không có cơ hội phản kháng nên mới để bị quản chế khắp nơi mà không thể thoát được.

"Cũng đúng." Hứa Hoán suy nghĩ rồi gật đầu một cái, "Nhưng nghĩ lại thì người Nhà họ Triệu và người Nhà họ Ngô vào bằng cách nào? Một đám đông như vậy, không có thiệp mời mà cũng được vào sao?"

"Đương nhiên là có trợ thủ." Hàm ý nhìn về một hướng khác, Tần Nam chen miệng nói. Hắn vừa mới quan sát kỹ nên tự tin trăm phần trăm mình có thể tìm được hung thủ phía sau màn.

"Trách không được. Tôi đã nói rồi mà, đám người này không phải là nhân vật máu mặt gì, ăn mặc cũng không đủ cao quý, sao có thể nhẹ nhàng thoải mái vào đây được. Thì ra là có nội tộc, trong ứng ngoại hợp." Nhìn theo tầm mắt của Tần Nam, lúc này Hứa Hoán liền thấy được cô Triệu tỏ vẻ không cam lòng.

"Ai vậy?" Diệp Di Nhiên cũng nhìn thấy cô Triệu, nhưng cũng không nhận ra.

"Vị kia là cô ruột của Triệu Tuyết Nhi, thím họ của Cố Nhiên." Trong đám người, ngoại trừ Lâm Du thì người hiểu rõ thân phận của cô Triệu nhất là Hứa Mạch. Đầu tiên là rót một ly nước cho Lâm Du, Hứa Mạch nói rất thờ ơ, "Chỉ là một nhân vật nhỏ không đáng lo mà thôi."

"Anh họ, anh chắc chắn bà ta chỉ là nhân vật nhỏ thôi chứ?" Thấy cô Triệu lại có hành động kế tiếp thì Tần Nam không tin tưởng hỏi. Không phải anh hoài nghi ánh mắt Hứa Mạch, chẳng qua là lời của Hứa Mạch không thể nào phủ nhận được những gì anh nhìn thấy lúc này.

"Vị chú họ đó của Cố Nhiên cũng không có địa vị gì trong nhà, cậu cảm thấy thế nào?" Hứa Mạch nhướn mày, vốn không hề để cô Triệu vào mắt, giọng nói cực kỳ chắc chắn. Ngay cả chú họ Cố cũng không đủ tư cách chất vấn với Triệu Tuyết Nhi thì cô Triệu lấy đâu ra tư cách để khoa tay múa chân với Triệu Tuyết Nhi?

"Đúng là có chuyện như vậy." Rốt cuộc cũng nhớ ra cô Triệu gả cho vị chú họ kia của Cố Nhiên, Hứa Hoán khẳng định gật đầu, "Cố thị do ba của Cố Nhiên trấn giữ, vị chú họ đó chỉ nắm một ít cổ phần, hơn nữa còn nằm trong tay bác hai của Cố Nhiên."

Hứa Hoán giải thích như vậy, chẳng những là Tần Nam và Chu Lăng mà ngay cả Diệp Di Nhiên cũng biết là chuyện gì đang xảy ra. Không phải chỉ là một người chú con của ông nội thôi sao, trong tay vừa không có cổ phần của Cố thị, như vậy chẳng khác nào không liên quan đến Cố thị, dĩ nhiên cũng không có quyền lên tiếng.

Như vậy mọi người cũng đều hiểu rõ tại sao cô Triệu lại cố ý mượn việc Triệu Tuyết Nhi giúp Nhà họ Triệu để bầu vùi Cố thị mà không phải tự mình ra trận.

Cô Triệu quả thật quá nóng lòng. Bà ta tốn nhiều công sức để đưa người Nhà họ Triệu và người Nhà họ Ngô vào đây, vì chuyện này mà lừa gạt cả chú họ Cố. Vốn cho là chỉ cần đám người này xuất hiện thì liền có thể dao động được Triệu Tuyết Nhi, chuyện kế tiếp sẽ thuận lợi hơn nhiều. Chờ đến khi Triệu Tuyết Nhi trở về Nhà họ Triệu hoặc Nhà họ Ngô thì người trung gian giúp đỡ như bà nhất định được không ít lợi ích.

Vì sợ kế hoạch thất bại nên lúc này cô Triệu mới làm to chuyện, mời cả người Nhà họ Ngô tới đây, để làm tốt mọi việc còn chuẩn bị sẵn sàng sẽ có một nhà giành thắng lợi cuối cùng. Nhưng bà ta lại không ngờ Triệu Tuyết Nhi không thân thiết với Nhà họ Triệu mà ngay cả Nhà họ Ngô cũng không thêm đề ý luôn ư? Suy nghĩ kỹ một chút thì con nhóc Triệu Tuyết Nhi này thật là lòng dạ ác độc, quá tuyệt tình rồi!

Tuyệt tình sao? Vậy sao không nói xem Triệu Tuyết Nhi có cảm giác gì, cho dù Lâm Du là người ngoài cuộc thì cũng khịt mũi coi thường, chẳng thèm ngó tới. Các cô đều đã từng bị tổn thương, thậm chí bị vứt bỏ, làm sao có thể không cảm nhận được sự đau khổ và khó chịu đó chứ? Cũng bởi vì quá đau nên mới dứt khoát quyết định cắt đứt mọi thứ tình cảm hành hạ mình.

Cô Triệu tỏ vẻ bình tĩnh như chưa từng lúng túng vì đang lo cho ba Triệu đi làm quen trường bối trong gia đình, Lâm Du bĩu môi một cái, không nói một chữ. Dù là trường bối Nhà họ Cố thấy thế nào thì điểm mấu chốt vẫn là ở Triệu Tuyết Nhi. Nếu ngay cả Triệu Tuyết Nhi cũng không muốn làm chỗ dựa cho Nhà họ Triệu thì Nhà họ Cố cũng sẽ không nhân rồi buồn chán đi giúp bọn họ. Đây cũng không phải đang làm từ thiện, giúp đỡ liệu có thể lấy được tiếng thơm không?

"Nhắc tới em còn thấy bội phục cô gái Tuyết Nhi này." Sau khi tra rõ những việc Triệu Tuyết Nhi phải trải qua, cảm tình của Diệp Di Nhiên đối với Triệu Tuyết Nhi lại tăng lên trong nháy mắt.

"Tạm được! Chủ yếu là cô ấy may mắn gặp phải chị dâu." Hứa Hoán cũng không phải đang cố sức tăng bốc, anh thật sự cho là như vậy. Nếu không phải ban đầu Lâm Du giúp Triệu Tuyết Nhi đến ghi danh ở cuộc thi đấu D chọn tài nghệ, đạt được giải nhất thì sao Triệu Tuyết Nhi có thể thuận lợi ký hợp đồng với Thần Thiên được?

Mà sau đó nếu không phải Lâm Du kịp thời gọi điện thoại tìm Cố Nhiên dùng quy tắc ngầm cứu Triệu Tuyết Nhi, lại còn cầu kết với Chu Lăng và Cố Nhiên thu mua Thần Thiên thì Triệu Tuyết Nhi đã sớm sẽ bị hủy hoại, làm sao có được ánh hào quang như hôm nay, thậm chí còn gả cho Cố Nhiên?

"Chị họ quả nhiên rất lợi hại." Nói đến Lâm Du, Diệp Di Nhiên không nhịn được tán dương. Cô cảm thấy ngay cả vận may của cô cũng là Lâm Du cho.

Khi đó mới vừa trở về thành phố D, lần nào cô cũng chạy đến trước mặt Chu Lăng cũng đều dùng cái cớ đến Thần Thiên tìm Lâm Du. Có vài lần, cô còn cố ý đi nhầm phòng làm việc, trực tiếp gõ cửa văn phòng Chu Lăng. Sau đó còn mặt dày ngồi ôn chuyện cũ với Chu Lăng, còn nói dối không tìm được Lâm Du nên nhờ Chu Lăng dẫn đường...

Nghĩ lại tình trạng lúng túng lần đầu tiên mượn danh Lâm Du để hẹn Chu Lăng, Diệp Di Nhiên vẫn còn nhớ đến nay. Vì vậy cho nên cô cảm kích Lâm Du từ nội tâm, cũng đặc biệt thích Lâm Du.

"Đó là đương nhiên. Chị họ đã tác hợp nhân duyên cho hai đôi, cũng sắp đôi nghề thành bà mai rồi." Chuyện tình của Diệp Di Nhiên và Chu Lăng, Tần Nam không những nghe nói mà còn tự mình chứng kiến mấy lần. Lại nói có một lần anh còn có lòng tốt nhắc nhở Diệp Di Nhiên đã đi nhầm phòng, chỉ cho cô đường đi đúng hơn, kết quả lại bị cô làm lơ như không thấy!

Giờ phút này nói đến điểm xui lúc trước thì Tần Nam lại buồn cười kể với Chu Lăng. Anh luôn chịu đựng không nói gì, cho đến ngày cưới của Chu Lăng và Diệp Di Nhiên vẫn còn bị ghen.

"Ha ha, thì ra còn có chuyện như vậy sao. Trách không được chị họ lại nắm bắt được anh họ nhanh như vậy." Hứa Hoán cũng không biết rốt cuộc Diệp Di Nhiên và Chu Lăng tới với nhau thế nào. Anh chỉ biết Diệp Di Nhiên quả thật rất thích Chu Lăng, hơn nữa còn là Diệp Di Nhiên chủ động theo đuổi Chu Lăng. Vốn nghĩ rằng nhiều lần thì cô chỉ chủ động gọi điện thoại hẹn hò thôi, không ngờ bất cứ thủ đoạn tởm tẻ nào Diệp Di Nhiên cũng dùng!

"Ai da, đang nói Cố Nhiên và Triệu Tuyết Nhi, sao lại đột nhiên nói đến tôi?" Chuyện này ngay cả trong ngày kết hôn cũng không bị giễu cợt, vậy mà bỗng nhiên bị vạch mặt, Diệp Di Nhiên tức giận trừng mắt nhìn Tần Nam.

"Tôi chỉ nói thật. Cô không biết khi đó tôi còn tưởng mình đắc tội cô rồi nên cô mới cố ý làm lơ tôi, cố tình làm ngược lại lời tôi nói sao. Sau này vẫn nhờ chị họ nhắc nhở cô có ý với Chu Lăng thì tôi mới tỉnh hồn lại. May mà không xảy ra hiểu lầm, nếu không thì tôi phải đuổi theo hỏi thái độ của cô như vậy là sao rồi." Tần Nam nhún nhún vai, gương mặt vô tội.

Bị Tần Nam trêu chọc không chịu nổi, Diệp Di Nhiên hơi ửng đỏ mặt, quay đầu ra chỗ khác, không nói thêm gì nữa.

Trên bàn, những người khác cũng nhịn cười, bầu không khí hòa hợp phù hợp với hoàn cảnh ngày hôm nay.

Lúc Cố Nhiên và Triệu Tuyết Nhi tới, thấy cảnh tượng đẹp như một bức tranh như vậy. Thấy bạn bè tốt nhất không mất hứng vì những chuyện không vui thì hai người đều thờ phào nhẹ nhõm.

"Chú rể cô dâu tới, đến đây, uống rượu nào." Hứa Hoán thấy Cố Nhiên và Triệu Tuyết Nhi đầu tiên nên ồn ào nói.

Bầu không khí lập tức nóng lên, Tần Nam đứng lên: "Anh em tốt, uống một hơi ba ly, uống...!"

"Ảnh đế Tần, không phải ba ly có hơi nhiều rồi sao?" Cố Nhiên còn chưa mở miệng thì Triệu Tuyết Nhi đã bắt đầu lên tiếng giảng hòa, "Anh xem, Cố Nhiên đã uống không ít rồi, chờ lát nữa vẫn còn phải tiếp tục uống..."

"Tôi mặc kệ. Ngày đại hỉ, dù có uống nhiều đi nữa thì cũng không gọi là nhiều. Mọi người nói xem có đúng hay không?" Tần Nam lại không chút khách sáo, vừa nói vừa rót rượu cho Cố Nhiên.

“Chị...” Mắt thấy Cố Nhiên bị rót một ly, Triệu Tuyết Nhi không nhịn được nhìn Lâm Du cầu cứu.

"Tần Nam, tìm thời gian hôm khác người một nhà chúng ta tụ lại chúc rượu Cố Nhiên, hôm nay như vậy được rồi." Triệu Tuyết Nhi bắn khoăn cũng không sai, quả thật hôm nay Cố Nhiên đã uống không ít rồi. Vì vậy Lâm Du không hề chần chừ, mở miệng hỗ trợ ngay.

"Được rồi được rồi! Vậy thì tha cho cậu, ngày khác uống nữa." Lâm Du lên tiếng rồi thì dĩ nhiên Tần Nam sẽ ngoan ngoãn nghe lệnh. Phất tay, cho anh đi.

"Anh em, xin lỗi! Ngày khác nhất định trả lại." Đây là người của mình, Cố Nhiên cũng không cật mạnh. Cảm kích nói cảm ơn rồi dẫn theo Triệu Tuyết Nhi đã hơi mơ màng đi về phía bàn tiếp theo.

"Tần Nam, cậu thật là không phúc hậu. Cần thận đợi đến ngày nào đó cậu kết hôn, chúng ta có oán báo oán, có thù báo thù." Mặc dù Tần Nam thả Cố Nhiên nhưng Hứa Hoán vẫn chế nhạo.

"Làm như mấy người không giống tôi vậy! Vừa rồi lúc tôi mời uống rượu cũng không nghe cậu mở miệng ngăn cản. Dĩ nhiên, ngoại trừ chị họ." Tần Nam biết rõ đi ra ngoài lẫn lộn sớm muộn gì cũng phải trả giá, dĩ nhiên*quysdo0n nhưng nỗi oan hôm nay anh sẽ không chịu gánh trên lưng.

"Không có cách nào. Ai bảo chỉ có cậu là to nhất, mặc dù chúng tôi không có ngăn cản, nhưng cũng không có ồn ào nói giúp đúng không?" Hứa Hoán vừa nói vừa nở nụ cười đắc ý.

Nghe Hứa Hoán nói, Tần Nam nhếch miệng, bỗng nhiên vỗ bàn một cái: "Tôi quyết định rồi! Nhất định phải kết hôn trước Hứa Hoán!"

Mọi người còn tưởng rằng Tần Nam đột nhiên quyết định chuyện quan trọng gì đó, chờ đến khi nghe Tần Nam gào thét xong thì đều bật cười. Kết hôn trước Hứa Hoán là chuyện rất đáng để tự hào sao? Có cần kêu la lớn tiếng như vậy không?

Dĩ nhiên đáng giá để khoe khoang rồi! Nếu là anh kết hôn trước thì dù có bị Hứa Hoán chúc rượu thế nào thì cứ chờ đến khi Hứa Hoán kết hôn là sẽ có thể trả thù gấp bội, hừ hừ!

"Vậy cậu cố gắng lên." Hứa Mạch là người phản ứng lời nói đầy hàm ý của Tần Nam đầu tiên, cười nói.

"Quả thật phải nỗ lực rồi." Lâm Du gật đầu với Tần Nam một cái, ngay sau đó nhìn về phía Hứa Hoán, "Cậu cũng đừng để rơi lại phía sau."

Lâm Du không hề có ý bên nặng bên nhẹ! Nhận ra điều này, Hứa Hoán cũng rất vui mừng. Lúc này cũng không lo chuyện khác nữa mà chột thốt lên: "Được, không thành vấn đề!"

"Nếu không thì hai người đánh cuộc đi, xem thử ai kết hôn trước?" Người thích tham gia náo nhiệt nhất tuyệt đối là Diệp Di Nhiên.

"Được, vậy thì một lời đã định, xem thử coi rốt cục là ai đi trước." Tần Nam ngẩng đầu tỏ vẻ sao cũng được, mặt đầy tự tin.

"Sao lại cảm thấy cậu đang khinh bỉ sức quyến rũ của tôi vậy? Mặc dù tôi không phải ảnh đế nhưng cũng không đến nỗi không có ai thích?" Hứa Hoán im lặng liếc Tần Nam một cái rồi tuyên bố.

"Thật sao? Vậy tôi mới bắt đầu chờ mong." Tần Nam thật sự không coi Hứa Hoán ra gì, không phải cảm thấy Hứa Hoán không tìm được người mình thích, mà là dựa vào những gì anh biết về Hứa Hoán thì kinh nghiệm yêu đương của anh phong phú hơn Hứa Hoán.

"Há, đúng rồi, mặc dù tôi cũng thừa nhận câu 'Trong mắt tình nhân hóa Tây Thi'. Nhưng vì tôn trọng nhau nên không cho tìm đại một người nào đó. Không cần phải tìm một người giống chị họ nhưng ít nhất cũng phải đạt được cấp bậc như Diệp Di Nhiên và Triệu Tuyết Nhi, như thế nào?" Để đề phòng có chuyện gì xảy ra, Tần Nam lại tăng thêm một điều kiện.

Tần Nam nói xong, Hứa Hoán chưa trả lời thì đã nghe thấy Diệp Di Nhiên bắt nạt: "Cái gì gọi là cấp bậc như tôi và Tuyết Nhi chứ? Sao nghe không phải thật lòng vậy?"

"Cái này mà cũng chưa tính là lời thật lòng sao? Tôi đã dùng hai người để làm tiêu chuẩn chọn bà xã rồi, tiền cược là cả đời của tôi! Hoàn toàn là đang tán dương đó biết chưa?" Nhìn Diệp Di Nhiên một cách không thể tưởng tượng nổi, Tần Nam tức giận nhỏ nước bọt nói.

"Mặc dù nói như anh không sai, nhưng mà..." Diệp Di Nhiên đỏ mặt, chỉ Lâm Du, "Sao anh cứ nhất định phải nói mấy lời trong lòng ra ngoài vậy? Chị họ rất ưu tú, mọi người đều biết, đừng có suốt ngày kéo ra ngoài để đả kích người khác có được không?"

"Khụ khụ." Lâm Du đang uống nước trái cây thì bị những lời nói của Diệp Di Nhiên làm bị sặc.

"Không sao chứ?" Hứa Mạch quan tâm vỗ lưng Lâm Du, vừa đưa khăn giấy cho Lâm Du, vừa liếc nhìn Diệp Di Nhiên, "Nói chuyện chú ý một chút."

"Em..." Diệp Di Nhiên há hốc mồm, cuối cùng im lặng. Sao cô lại không chú ý chứ? Rõ ràng là Tần Nam si và cô trước nên cô mới không nhịn được mà phản bác trở về không đúng sao?

Tần Nam rút cổ một cái, giả bộ không có chuyện gì xảy ra, bùng ly rượu lên âm thầm uống rượu. Anh cũng không muốn tự dưng mình lên cho anh họ dạy bảo, chuyện vẫn nên tránh đi thì hơn...

Nhìn Tần Nam nhất thời im lặng như bị cắt mất đầu lưỡi vậy, Hứa Hoán cố ý gợn ly rượu với Tần Nam: "Vậy cứ quyết định như thế đi? Xem thứ giữa hai chúng ta rốt cuộc là ai kết hôn trước, thua thì phải bị trừng phạt ở tiệc cưới. Tiền đặt cược lớn thì không có, dùng năm ly rượu thì thế nào?"

Nếu đổi lại là bình thường thì năm ly rượu quả thật không là cái gì. Nhưng đúng như Triệu Tuyết Nhi mới vừa nói, một bàn tiệc cùng kính rượu thì mười mấy hai mươi mấy đầu còn là chuyện nhỏ? Cứ khăng khăng một mực, Hứa Hoán đã nói như vậy thì Tần Nam cũng đồng ý ngay.

Vì vậy ngay trước mặt hai vợ chồng Lâm Du cùng với đôi vợ chồng son Diệp Di Nhiên, tiền đặt cược được thành lập, thời gian không giới hạn, chỉ đợi đến lúc một trong hai người kết hôn rồi nói.

Cơm nước xong mọi người chậm rãi tản đi. Ngay khi Hứa Mạch và Lâm Du muốn đi ra khỏi khách sạn thì Lâm Du kéo cánh tay Hứa Mạch lại.

"Thế nào?" Phát giác Lâm Du khác thường, Hứa Mạch hồ nghi hỏi.

"Để cho bọn họ đi trước, hai chúng ta ở lại." Không có gọi bốn người Tần Nam đã đi ra cửa lại, Lâm Du xoay người quay trở về hội trường bữa tiệc.

Vừa đúng lúc Tần Nam quay đầu nhìn sang, Hứa Mạch phất tay với anh, ý bảo bọn họ đi trước rồi liền đi theo Lâm Du.

"Tuyết Nhi, con quyết tâm không nhận ba ba thật sao?" Ở khúc rẽ của đại sảnh bữa tiệc chính là phòng vệ sinh, mà lúc này Triệu Tuyết Nhi đang bị ba Triệu và cô Triệu chặn lại.

Nếu như Cố Nhiên ở bên cạnh Triệu Tuyết Nhi thì Lâm Du sẽ không vòng trở lại. Nhưng chuyện này ở phòng rửa tay nên Cố Nhiên không thể luôn quan sát cô được. Vì vậy cho nên cô liền bị ba Triệu và cô Triệu nhân cơ hội chui vào kẻ hở.

"Tuyết Nhi, dù con có gả cho người ta thì con vẫn là con gái Nhà họ Triệu. Tại sao có thể nói trở mặt thì liền trở mặt, như vậy là có ý không nhận chúng ta sao?" Cô Triệu cũng đứng một bên ủng hộ. Bà ta tốn không ít tâm tư mà vẫn không thể giúp Nhà họ Triệu thiết lập quan hệ với trường bồi trong gia đình được. Triệu Tuyết Nhi là niềm hy vọng cuối cùng của bọn họ, cũng là duy nhất.

"Tôi đã sớm bị đuổi ra khỏi Nhà họ Triệu rồi, cũng không còn là con gái của bọn họ nữa. Không, phải nói là cho tới bây giờ các người chưa từng coi tôi là người một nhà." Đây là thái độ rõ ràng nhất của Triệu Tuyết Nhi sau khi gặp đám người Nhà họ Triệu. Cô hít sâu một hơi, giọng điệu của cô lạnh giá, "Cho nên tôi không liên quan gì đến Nhà họ Triệu, một chút quan hệ cũng không có."

"Mày nói cái gì?" Hung tợn trừng mắt nhìn Triệu Tuyết Nhi, ba Triệu gợn tay tát cô một cái, "Mày dám nói chuyện với tao như vậy sao? Tao là cha ruột của mày!"

Cô Triệu đứng ở một bên cũng không ngăn lại mà ngược lại chỉ lạnh nhạt đứng thổi gió cho lửa cháy thêm: "Dạ được. Tại sao ngay cả cha ruột của mình cũng không nhận như vậy được? Ủng hộ con là đại minh tinh, là nhân vật công chúng, truyền ra ngoài không sợ bị người ta mắng chửi sao."

"Dù có bị người ta mắng chửi thì tôi cũng sẽ không thỏa hiệp với mấy người!" Cứng rắn chịu một cái tát của ba Triệu, Triệu Tuyết Nhi không có tránh né, cũng không hề khóc lóc, căng thẳng giằng co với ba Triệu và cô Triệu.

"Mày..." Ba Triệu lại nâng tay lên lần nữa, còn muốn đánh tiếp thì liền nghe sau lưng vang lên một giọng nói lạnh như băng.

"Ông còn dám động đến cô ấy thì cứ chờ tin của luật sư đi!" Lâm Du gấp gấp bước tới, chắn ở trước mặt Triệu Tuyết Nhi, "Hai vị đã biết Triệu Tuyết Nhi là nghệ sĩ của giải trí Thần Thiên mà còn dám đánh vào mặt cô ấy? Không biết công ty chúng tôi đã mua bảo hiểm cho gương mặt này của cô ấy sao? Không biết hai vị dự tính bồi thường cho công ty chúng tôi thế nào?"

Ba Triệu và cô Triệu đều nhận ra Lâm Du. Không chỉ bởi vì Lâm Du là tổng giám đốc giải trí Thần Thiên mà là vì lúc trước giải trí Thần Thiên có tuyên truyền với cường độ rất lớn, Danh tiếng nữ thần dương cầm của Lâm Du đã sớm được truyền bá rộng rãi. Dù bọn họ không cập nhật tin tức giải trí thì cũng bị nhwngx tấm poster ở các trung tâm thương mại thu hút.

"Tuyết Nhi!" Cố Nhiên bị Hứa Mạch gọi tới. Vừa đi đến nơi thì liền phát hiện thế cục có gì đó không đúng. Quan sát Triệu Tuyết Nhi từ trên xuống dưới xong, nhất thời phát hiện gò má Triệu Tuyết Nhi đỏ ửng. "Chuyện gì xảy ra? Mặt của em bị đánh? Ai ra tay?"

Cố Nhiên thật sự rất tức giận. Bảo bồi anh húng trong lòng bàn tay, ngay cả chạm vào một chút cũng không nỡ lại bị người khác âm thầm đánh sao? Xoay người lại nhìn ba Triệu và cô Triệu, mặt Cố Nhiên âm trầm: "Xin hai vị cho Nhà họ Cố chúng tôi một lời giải thích rõ ràng! Nếu không thì chuyện này Nhà họ Cố sẽ không bỏ qua!"

Cô Triệu là thím họ của Cố Nhiên, nhưng giờ phút này Cố Nhiên lại không chút khách sáo coi bà như người ngoài. Điều này cũng đủ để thấy Cố Nhiên thật sự nổi nóng với cô Triệu. Mà ba Triệu thì tất nhiên lại càng khỏi phải nói, từ đó bị Cố Nhiên thẳng tay liệt vào danh sách đen từ chối lui tới.

Đối mặt với sự trách móc của Lâm Du, đối mặt với lời chất vấn của Cố Nhiên, cô Triệu lui về phía sau hai bước theo bản năng. Khe khẽ chỉ về phía ba Triệu. Quả thật không phải bà ta ra tay, là ba Triệu làm.

Động tác của cô Triệu rất nhỏ, nhưng lại lọt vào mắt của tất cả mọi người, bao gồm cả ba Triệu. Ba Triệu chưa từng tức giận như vậy, dienxxdaffillequysddoon không ngờ đứa em ruột này lại phản bội ông vào giây phút mấu chốt. Nhưng lúc này nguy cấp nên ông cũng biết là không thể náo loạn với cô Triệu. Vì vậy, ba Triệu nghiêm mặt gật đầu một cái: "Không sai, là tôi."

"Là ông? Thừa nhận thật thoải mái. Như vậy xin hỏi vị tiên sinh này dự định bồi thường tổn thất cho giải trí Thần Thiên chúng tôi thế nào? Là đăng báo

nói xin lỗi hay là thanh toán bằng tài khoản?" Khí thế của Lâm Du vốn đã rất mạnh rồi, khi phát ra ngoài còn càng dọa người hơn, làm ba Triệu không dám nói nhiều một chữ.

"Cho dù ông có là cha ruột của Tuyết Nhi thì cũng không có quyền tùy ý ra tay với Tuyết Nhi. Bắt đầu từ hôm nay cô ấy là con dâu Nhà họ Cố, không phải là người Nhà họ Triệu của mấy người. Vì vậy cho nên tôi lấy thân phận người thừa kế Nhà họ Cố yêu cầu bác Triệu phải cho Nhà họ Cố một câu trả lời!" Cùng lúc đó Cố Nhiên cũng không nhường nửa bước, nhất định phải đòi lại công đạo cho Triệu Tuyết Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 101

Ba Triệu và cô Triệu hoàn toàn bị trấn áp. Dù là Lâm Du hay Cố Nhiên thì cũng không có ý định từ bỏ. Mà nếu thật sự phải truy cứu thì không phải bọn họ sẽ gặp nạn sao?

"Cố Nhiên..." Cuối cùng vẫn là cô Triệu phản ứng kịp. Nở nụ cười lấy lòng nhìn Cố Nhiên, ý muốn cầu xin tha thứ.

"Ngoại trừ nói xin lỗi thì dù thím họ có nói cái gì tôi cũng không muốn nghe." Cắt đứt lời cô Triệu, Cố Nhiên xụ mặt, giọng cũng không hề tốt.

Mà đã như vậy thì tất nhiên cô Triệu cũng không còn đáng về tự cao tự đại của trưởng bối nữa. Về mặt gương mặt khề thờ dài một cái, dùng cùi chỏ đánh ba Triệu đang im lặng.

Không phải ba Triệu không muốn nói chuyện, chẳng qua là không biết nên mở miệng thế nào. Dù là Lâm Du hay Cố Nhiên thì cũng không dễ trêu. Đừng nói ông của ngày hôm nay, cho dù là lúc Nhà họ Triệu còn chưa chao đảo thì ông cũng không đủ năng lực chống lại hai nhà tư bản trước mắt này.

"Nếu như thím họ không nói gì thì tôi chỉ đành phải đi tìm chú họ để đòi một lời giải thích." Thấy cô Triệu quyết định ngó lơ thì đầu óc Cố Nhiên lại khôn khéo hiểm thấy, vừa nói vừa lấy điện thoại di động ra chuẩn bị gọi cho chú họ Cố.

"Ai da, chờ một chút..." Cô Triệu hoảng sợ vội vàng kéo cánh tay Cố Nhiên, sắc mặt rất kinh hoàng. "Cố Nhiên, chuyện này là thím không đúng, thím nói xin lỗi con được không? Con đừng vội cho chú họ con biết được không?"

"Thím họ, người thím nên nói xin lỗi không phải tôi mà là Tuyết Nhi." Cố Nhiên không hề nói là mình có kể lại chuyện này với chú họ hay không, nhưng cô Triệu nhất định phải nói xin lỗi với Triệu Tuyết Nhi.

Sắc mặt cô Triệu thay đổi. Ở trong mắt bà, bà vẫn luôn không hề coi trọng Triệu Tuyết Nhi. Cho dù bây giờ Triệu Tuyết Nhi trở thành đại minh tinh thì cô Triệu vẫn y vào thân phận của mình, diện;dafn*llequysdoon cảm thấy bà là trưởng bối của Triệu Tuyết Nhi, dù nói hay làm gì cũng đều là đúng.

Mà bây giờ Cố Nhiên lại bắt bà nói xin lỗi với Triệu Tuyết Nhi ư? Cô Triệu không hề tình nguyện nên muốn phản bác theo bản năng. Nhưng sau một phút, nhìn sắc mặt Cố Nhiên và Lâm Du, cô Triệu sáng suốt ngậm miệng lại.

"Xem ra thím họ không muốn nói xin lỗi..." Cố Nhiên hừ lạnh một tiếng, cử động ngón tay, trực tiếp nhấn nút gọi. Anh sẽ không để cho cô Triệu có cơ hội lặp lại chuyện này vì bà ta không xứng đáng!

"Cố..." Cô Triệu cho là Cố Nhiên chỉ hù dọa bà. Nào ngờ trong lúc bà ta hơi do dự thì Cố Nhiên đã thật sự nhấn gọi điện thoại. Cô Triệu như bị kinh sợ quá mức, bà ta vờn tay muốn cướp điện thoại di động của Cố Nhiên, nhưng vẫn phí công.

Cố Nhiên tránh được tay của cô Triệu dễ như trở bàn tay, lạnh nhạt kể lại chuyện này cho chú họ Cố.

Chú họ Cố ở đầu dây bên kia cũng hơi ngẩn người rồi vội vàng nói sẽ tới đó ngay lập tức.

Cùng lúc đó, ba Cố và mẹ Cố nghe thấy có tiếng gì kỳ lạ nên cũng đi theo đến.

Chuyện đến nước này đã hoàn toàn lớn lên.

"Có vẻ mặt mũi Nhà họ Cố không đủ lớn, như vậy giải trí Thần Thiên thì sao đây?" So với thái độ của Cố Nhiên thì Lâm Du không nể mặt hơn rất nhiều. "Nếu như hai vị không nhanh chóng đăng báo xin lỗi thì cứ chờ thư của luật sư đi!"

Thấy Lâm Du nói xong rồi liền xoay người rời đi, vốn không cho bọn họ cơ hội mở miệng giải thích, ba Triệu và cô Triệu trở mặt nhìn nhau, bắt đầu cảm thấy bất an.

Sở dĩ Lâm Du yên tâm rời đi, đương nhiên là bởi vì Cố Nhiên ở bên cạnh Triệu Tuyết Nhi, cũng bởi vì trưởng bối Nhà họ Cố đã chạy tới. Như vậy tiếp sau đó là chuyện nhà của Nhà họ Cố rồi. Ngược lại cô đã tỏ thái độ, chắc hẳn ba Triệu và cô Triệu cũng biết nên lựa chọn thế nào.

Lâm Du rời đi, Hứa Mạch cũng không ở lại nữa, chạy tới gạt đầu với trưởng bối Nhà họ Cố một cái rồi liền nghênh ngang bỏ đi.

Sắc mặt trưởng bối Nhà họ Cố rất khó coi. Chú họ Cố lại thẳng tay tát vào mặt cô Triệu một cái: "Rốt cuộc bà nào loạn đủ chưa?"

Chú họ Cố thật sự rất tức giận. Từ khi người Nhà họ Triệu và người Nhà họ Ngô xuất hiện ở tiệc cưới thì ông đã biết nhất định là do cô Triệu giờ trò quỷ. Nếu như Triệu Tuyết Nhi chịu nhận những người này là thân thích thì cũng coi như là chuyện tốt, như vậy ông sẽ không nhúng tay. Nhưng khi biết rõ Triệu Tuyết Nhi không nhận thân thích, cô Triệu lại còn mặt dày ép Triệu Tuyết Nhi nhận thân nhân, đúng là trò cười!

"Tuyết Nhi, không sao chứ?" Mẹ Cố trực tiếp kéo tay Triệu Tuyết Nhi, thương tiếc sờ mặt cô, "Có đau hay không?"

"Mẹ, con không sao, không đau." So với người Nhà họ Triệu và Nhà họ Ngô thì Triệu Tuyết Nhi càng thích ba Cố và mẹ Cố hơn. Mặc dù cô chỉ là con dâu Nhà họ Cố nhưng trưởng bối Nhà họ Cố rất thương yêu cô. Bao gồm cả bà nội Cố, ngày thường cũng rất hòa ái với cô.

"Làm sao lại không đau được? Nhìn đi, khuôn mặt nhỏ nhắn này đã bị đánh đỏ lên rồi." Sao Mẹ Cố lại không biết là Triệu Tuyết Nhi không muốn bà lo lắng nên mới nói vậy chứ, nghĩ vậy nên lửa giận ở đáy lòng lại dâng lên, nghiêng đầu nhìn ba Triệu và cô Triệu, "Đã xảy ra chuyện gì? Ngay cả con dâu Nhà họ Cố chúng tôi mà cũng dám ra tay đánh sao? Không biết mặt Tuyết Nhi nhà chúng tôi quý giá cỡ nào sao?"

"Chị họ, chuyện này không như chị nghĩ đâu. Nhất định là hiểu lầm, hiểu lầm mà thôi." Cái tát của chú họ Cố khiến cô Triệu rất đau nhưng lại không dám phản kháng. Đối mặt với lời chỉ trích của mẹ Cố, cô Triệu chột dạ không thôi, vội vàng muốn giải thích.

"Hiểu lầm gì mà phải đánh vào mặt? Tôi thấy không biết mấy người tới nhận người thân hay là đến tìm lợi ích? Nếu như cố tình tìm Tuyết Nhi gây phiền phức thì Nhà họ Cố chúng tôi không hoan nghênh, sau này gặp mặt coi như không quen biết, không cần chào hỏi!" Mẹ Cố thật rất tức giận.

Lúc trước trưởng bối Nhà họ Cố có nghe nói về thân thế của Triệu Tuyết Nhi. Nhưng vì không quen Triệu Tuyết Nhi nên cũng không tiện nhúng tay quản việc nhà người khác. Nhưng hiện nay khác trước rồi. Triệu Tuyết Nhi đã được cưới vào nhà, vậy thì chính là người Nhà họ Cố, tại sao có thể tiếp tục để mặc cho người khác ức hiếp?

"Mẹ, thím họ chẳng những đánh người mà còn không chịu nói xin lỗi!" Cố Nhiên không chút khách sáo bắt đầu thêm dầu vào lửa.

"A! Không xin lỗi thì không xin lỗi! Tuyết Nhi nhà chúng ta không cần." Trên mặt mẹ Cố là một nụ cười lạnh, không hề có chút tình cảm nào, "Chuyện này chúng ta để luật pháp quyết định đi, nói là bọn họ ác ý tổn thương người khác."

"Tôi là cha ruột của Triệu Tuyết Nhi!" Không phải ba Triệu không muốn nói xin lỗi, chẳng qua là không muốn mất mặt. Ông ta luôn nhận định mình là ba của Triệu Tuyết Nhi, dạy dỗ Triệu Tuyết Nhi đều là đúng. Chẳng qua chỉ là một cái tát thôi, không được coi là chuyện lớn gì, sao lại phải nói xin lỗi?

"Cha ruột thì thế nào? Cha ruột thì có thể đánh con gái sao? Đúng là một gia đình bạo lực! Chúng tôi vẫn có thể tố cáo ông như thường." Dĩ nhiên mẹ Cố biết với thân phận của ba Triệu, tát Triệu Tuyết Nhi một cái cũng không là chuyện lớn gì. Nhưng mà bà rất tức giận, tức giận đến đau rất ruột gan nên lúc này mới muốn cho ba Triệu và cô Triệu một bài học.

"Mẹ, giải trí Thần Thiên sẽ truy tố bọn họ. Tuyết Nhi là ngôi sao, nhân vật công chúng, bị đánh cũng không phải là chuyện nhỏ." Thấy ba Triệu rất tự tin thì Cố Nhiên khinh thường nói, "Tổng giám đốc của bọn con đã nói rồi, mặt Tuyết Nhi được mua bảo hiểm, không thể đụng vào."

Ba Triệu bị nghẹn họng không trả lời được. Sao ông lại không nhìn ra là Nhà họ Cố và giải trí Thần Thiên đang ở ý thế hiếp người chứ? Chẳng qua là thấy ông sa sút nên mới tùy tiện chen ép thôi.

Nhưng mà dù trong lòng biết rất rõ Nhà họ Cố và giải trí Thần Thiên tính toán mình thì ba Triệu cũng không thể làm gì. Người ta là đao thót, ông là cá thịt, hiện tại ông không có bất kỳ năng lực chống cự, ngoại trừ ngoan ngoãn chịu trận thì cũng chỉ có thể yên lặng chịu đựng.

Không phải cô Triệu không muốn khóc lóc kể lể. Bà ta không có ra tay đánh Triệu Tuyết Nhi, người đánh là ba Triệu. Nhưng không ai cho bà cơ hội nói chuyện, cũng không ai muốn nghe bà giải bày. Chú họ Cố trực tiếp lôi bà đi, chỉ nhìn sắc mặt chú họ Cố cũng biết là ông không muốn giải vây giúp bà.

Chú họ Cố quả thật không muốn giải vây cho cô Triệu. Ông thật sự rất chán ghét hành động của cô Triệu ngày hôm nay, bởi vì quá tức giận cho nên định tranh luận với cô Triệu một phen.

Mà cái gọi là tranh luận dĩ nhiên không chỉ là mấy câu cãi vã ngoài miệng không thôi. Lúc này trong lòng chú họ Cố có một suy nghĩ, suy nghĩ này đã ầm núp rất lâu rồi, mỗi ngày mỗi đêm đều đang sôi trào, nhưng cho tới hôm nay mới hoàn toàn bùng nổ.

Ba Triệu cũng không biết dự định của chú họ Cố, chỉ cho là ông ta không muốn quan tâm cho nên mới lôi cô Triệu đi nên khó tránh khỏi việc sinh lòng oán thâm bất mãn với cô Triệu và chú họ Cố. Ông thừa nhận đến tìm Triệu Tuyết Nhi là ý của ông. Nhưng nếu không có cô Triệu khuyến khích và giúp đỡ thì sao ông có thể thuận lợi đi vào hội trường bữa tiệc, sao có thể gặp mặt Triệu Tuyết Nhi để giảng cơ?

Ba Triệu nghĩ như thế nào cũng không có ai quan tâm. Trưởng bối Nhà họ Cố sắc bén nhìn chằm chằm ba Triệu, không hề có ý thỏa hiệp.

Cuối cùng ba Triệu hoàn toàn bắt đắc dĩ, chỉ đành phải vội vã nói với Triệu Tuyết Nhi một tiếng "Thật xin lỗi", rồi ảo não rời đi.

Trưởng bối Nhà họ Cố không hề ngăn ba Triệu lại. Nhưng cũng không quá thân thiện nhìn bóng người ba Triệu rời đi.

Ba Triệu cho là chuyện này đến đây liền kết thúc. Dù sao ông ta cũng là cha ruột Triệu Tuyết Nhi, Triệu Tuyết Nhi không dám bắt ông ta. Mà người Nhà

họ Cố nề mặt Triệu Tuyết Nhi cũng không nên đụng vào ông ta mới đúng.

Nhưng thật đáng tiếc, ba Triệu đã đoán sai rồi. Không cần nói đến thái độ của Nhà họ Cố, luật sư của giải trí Thần Thiên đã gửi thư đến tay ông ta rồi.

Không dám tin nhìn bức thư trong tay mình, ba Triệu dờ dẫm một hồi lâu. Giờ phút này mới bắt tri bắt giác phát hiện, mọi chuyện còn chưa kết thúc. Đến lúc này ông mới biết sợ.

Lâm Du nói muốn truy cứu chuyện này không phải nói đùa. Cô thật sự rất không ưa hành động của người Nhà họ Triệu, sau khi được Triệu Tuyết Nhi đồng ý thì luật sư cứ thế mà gửi đơn ra ngoài. Dù không biết đến cuối cùng có thể trừng trị ba Triệu và cô Triệu hay không nhưng ít nhất phải để cho hai người này chịu khổ một chút, bị dạy dỗ một chút mới được.

So với tình cảnh suy sụp của ba Triệu thì lần này chú họ Cố đã thật sự ác độc, đưa ra quyết định ly hôn với cô Triệu.

Ly hôn? Cô Triệu cũng chưa từng nghĩ đến chuyện này. Ban đầu lúc gả cho chú họ Cố thì bà cũng biết, hôn sự này là bà trào cao. Cho nên bà luôn thận trọng lo gia đình, cũng trăm phương ngàn kế muốn để cháu gái Triệu Linh Lộ gả cho Cố Nhiên. Nếu như Triệu Linh Lộ làm được phu nhân tương lai của Cố thì tất nhiên địa vị của bà ở Nhà họ Cố sẽ tăng lên.

Cô Triệu không ngờ rằng Triệu Linh Lộ lại không có ý chí vươn lên như vậy, bà ta dọn đường cho Triệu Linh Lộ lâu như vậy mà đến cuối cùng vẫn tự mình chôn vùi nửa đời sau. Còn Triệu Tuyết Nhi mà cô Triệu lại một mực không thêm chú ý đến lại trời đất xui khiến được Cố Nhiên thích.

Cô Triệu không chỉ thâm nặc Triệu Tuyết Nhi đập vụn cút chó mà còn không ngừng nguyên rủa Triệu Tuyết Nhi sớm muộn gì cũng bị Cố Nhiên vứt bỏ. Nhưng trên thực tế, chẳng những Triệu Tuyết Nhi không chia tay Cố Nhiên mà còn thuận lợi gả vào Nhà họ Cố.

Về lần này, cô Triệu vừa bất mãn vừa kinh ngạc. Nhưng mà bà ta lại toan tính nhiều hơn.

Cô Triệu biết mình không thích Triệu Tuyết Nhi, đồng thời Triệu Tuyết Nhi cũng không thích bà. Vì muốn tạo mối quan hệ tốt với Triệu Tuyết Nhi nên cô Triệu mới nghĩ đủ mọi cách mời người Nhà họ Triệu và Nhà họ Ngô đến. Dù sao cũng là đám cưới, có người nhà mẹ đẻ tham dự thì sao không được tính là chuyện vui được?

Nhưng mà cô Triệu đã đoán sai thái độ của Triệu Tuyết Nhi đối với Nhà họ Triệu và Nhà họ Ngô rồi. Cho dù bà ta có mời hai nhà đó đến thì cũng không lấy được lợi ích gì. Sáu hơn nữa là sau khi tiệc cưới kết thúc còn gây hấn với Triệu Tuyết Nhi.

Nếu đổi lại là người khác thì không phải cô Triệu không tỏ vẻ a dua nịnh hót được. Nhưng đối mặt với Triệu Tuyết Nhi thì cô Triệu lại tự cảm thấy tài trí hơn người, không có cách nào hạ mình nên lúc này mới không thêm lấy lòng mà ngược lại còn tỏ vẻ trường bối khiến trách cô.

Có một điều khiến cô Triệu không dự tính được là dù đã đứng ở phòng vệ sinh mà lại còn bị đám người Lâm Du bắt quả tang. Tiếp đó lại bị Cố Nhiên bắt gặp, còn gọi trưởng bối Nhà họ Cố tới.

Cô Triệu vốn còn muốn lấy thân phận trưởng bối lấn áp Triệu Tuyết Nhi, thuận lợi để cho Triệu Tuyết Nhi giúp đỡ bà từ nay về sau. Vậy mà lúc này nhìn thấy lửa giận của chú họ Cố thì cô Triệu liều mạng lắc đầu, chết cũng không muốn ly hôn.

Không ly hôn? Dĩ nhiên không thể! Từ khi cô Triệu bắt đầu tính toán Cố Nhiên thì chú họ Cố đã có ý nghĩ này rồi. Chuyện của Triệu Linh Lộ lúc trước, cho đến cuối cùng cũng đã khiến mọi người không vui. Vì nguyên nhân này nên chú họ Cố đã bị bác cả Cố mắng, ngay cả bà nội Cố và ba Cố khi gặp ông cũng không vui.

Mãi mới đến lúc Cố Nhiên và Triệu Tuyết Nhi khẳng định quan hệ thì haofn cảnh của ông ở nhà mới không lúng túng như vậy nữa. Ai ngờ hôm nay cô Triệu lại náo loạn như vậy? Vừa nghĩ tới sắc mặt của ba Cố và mẹ Cố vừa rồi thì chú họ Cố lại nhức đầu.

Cố Nhiên được nuông chiều đến hư, ngay cả gia nghiệp cũng đều ném qua một bên, chạy đi chơi đùa trong làng giải trí. Mà Triệu Tuyết Nhi lại là ngôi sao, trưởng bối Nhà họ Cố không từ chối mà ngược lại còn vui vẻ tiếp nhận. Dù là từ phương diện nào thì chú họ Cố cũng có thể nhận định hôn sự hôm nay rất được lòng Nhà họ Cố.

Nhưng dưới tình huống như vậy, cô Triệu lại đuôi mù dẫn theo ba Triệu đến ức hiếp Triệu Tuyết Nhi! Úc hiếp thì thôi đi, diệnxx;đàn*lle#quysdo0n lại còn ngu xuẩn bị bắt gặp? Cô Triệu cứ nghĩ là Nhà họ Cố sẽ nhắm một mắt mở một mắt, tạm thời sẽ không có gì xảy ra ư? Ngược lại chú họ Cố lại không tin là sẽ như vậy.

Chú họ Cố lười phải thu dọn cục diện rồi rắc cho cô Triệu. Cho nên mới lựa chọn ly hôn. Không để ý đến cô Triệu có muốn hay không, quyết tâm nhất định phải ly hôn!

Chuyện cô Triệu bị ly dị sau này Cố Nhiên mới biết. Lúc đó chú họ Cố một mình tìm tới cửa, nói xin lỗi Triệu Tuyết Nhi thay cho cô Triệu, cũng nói xin lỗi với Nhà họ Cố. Vốn dĩ Cố Nhiên không muốn quan tâm, bà nội Cố và ba mẹ Cố cũng đều lạnh mặt. Chờ đến khi chú họ Cố nói chuyện ông và cô Triệu ly dị, mọi người kinh ngạc xong cũng không muốn giằng cả chém thớt nữa.

"Thật sự ly dị sao?" Nghe Cố Nhiên kể lại, Tần Nam kinh ngạc trợn to mắt. Tuy rằng cô Triệu làm chuyện này không đúng nhưng ly hôn thì... không phải là chuyện bé xé ra to sao? Hơn nữa dường như còn có chút cảm giác trốn tránh trách nhiệm!

"Ừ, ly dị. Thật ra thì quan hệ giữa chú họ và thím họ tôi không hề tốt, nếu không thì bà ta cũng sẽ không suốt ngày nghĩ cách muốn nhét cháu gái mình cho tôi. Nhưng tôi quả thực không thích Triệu Linh Lộ, cũng vì chuyện này mà bà ta một mực canh cánh trong lòng. Chuyện sau đó mọi người cũng đều

biết. Thím họ nhất định vẫn còn giận cá chém thớt, ghét Tuyết Nhi." Cố Nhiên không hối hận việc mình thích Triệu Tuyết Nhi, nhưng hành động của cô Triệu anh cũng sẽ không dễ dàng tha thứ.

"Tớ còn tưởng rằng bà ta muốn lấy lòng Triệu Tuyết Nhi." Hiếm khi bọn họ an phận tự hợp ở giải trí Thần Thiên để đàm luận, Hứa Hoán híp mắt, cực kỳ hứng thú, "Không phải nói muốn giúp Nhà họ Triệu và Triệu Tuyết Nhi bắt tay giảng hòa sao? Sao lại biến thành giận cá chém thớt rồi hả?"

"Ngoài mặt thì nói vậy cho dễ nghe, nhưng bà ta cũng chỉ muốn nâng địa vị của mình trong Nhà họ Cố cao thêm chút nữa mà thôi. Nếu bà ta thật sự muốn có quan hệ tốt với Tuyết Nhi thì nên chủ động kết thân với Tuyết Nhi chứ không phải luôn nghĩ cách để Tuyết Nhi nhận lại Nhà họ Triệu." Cố Nhiên lắc đầu một cái, anh hiểu rất rõ suy nghĩ của cô Triệu. Dĩ nhiên những chuyện này cũng không phải một mình anh tự nghĩ ra mà là nhờ bà nội Cố và mẹ Cố ân cần dạy bảo thêm.

"Cũng đúng. Nếu như bà ta tốn thêm chút tâm tư lấy lòng Triệu Tuyết Nhi thì vốn sẽ không tốn quá nhiều sức lực và tinh thần, cũng sẽ không khiến mọi chuyện thành ra như vậy." Tần Nam gật đầu một cái, lập tức hiểu ý của Cố Nhiên. Nói đơn giản một chút thì là cô Triệu muốn hưởng kẻ chút hào quang của Triệu Tuyết Nhi nhưng lại không muốn để người khác thấy là mình nịnh hót cho nên liền kéo theo người Nhà họ Triệu theo, nhất là ba Triệu.

"Nếu như tớ là bà ta thì nhất định sẽ không thêm quan tâm quan hệ giữa Triệu Tuyết Nhi và Nhà họ Triệu ra sao mà chỉ lo kéo Triệu Tuyết Nhi đứng về phía mình, như vậy mới là hành động sáng suốt." Nghĩ tới việc cô Triệu không muốn hạ mình nhưng cũng không muốn buông bỏ Triệu Tuyết Nhi thì Hứa Hoán lại bĩu môi khinh thường.

"Nếu bà ta thật sự thông minh như vậy thì sẽ không lâm vào hoàn cảnh như bây giờ rồi." Không biết bắt đầu từ khi nào mà thỉnh thoảng Tần Nam và Hứa Hoán cũng sẽ phối hợp ăn ý với nhau, mà mỗi lần như vậy thì hiệu quả không hề kém.

"Luật sư đã gửi thư đi rồi hả?" Chuyện cô Triệu ly dị, Chu Lăng không có chú ý lắm. Cái anh để ý là hành động của Thần Thiên, cũng như bức thư mà luật sư gửi cho ba Triệu.

"Ông ta đang báo nói xin lỗi." Có lẽ là chuyện của cô Triệu đã tạo áp lực cho ông ta, tin tức mới nhất mà Lâm Du nhận được là ba Triệu tình nguyện để Đóa Nhuế phỏng vấn, trịnh trọng nói xin lỗi với Triệu Tuyết Nhi và giải trí Thần Thiên.

"Nói thật, chẳng qua chỉ là một cái tát thôi, mở miệng nói xin lỗi là đủ rồi. Nhưng nghĩ đến những chuyện lúc trước Triệu Tuyết Nhi gặp phải thì tôi lại cảm thấy thật hả giận." Tần Nam nhún vai, liếc mắt nhìn Cố Nhiên.

"Đừng nhìn tôi. Tôi không hề coi ông ta là cha vợ. Người như ông ta vốn không xứng làm ba của Tuyết Nhi!" So với những người khác, Cố Nhiên vẫn luôn hận Nhà họ Triệu đối xử bất công với Triệu Tuyết Nhi. Nếu như có thể thì anh muốn tự tay báo thù cho Tuyết Nhi. Nhưng mà anh không thông minh như Lâm Du, chuyện có thể nghĩ ra ngoại trừ động thù thì vẫn là động thù. Mà nếu thật sự phải ra tay với ba Triệu thì lại không thiết thực. Cho nên đăng báo xin lỗi là biện pháp dễ nhất mà anh có thể tiếp nhận lúc này.

"Tôi còn tưởng rằng mấy người sẽ yêu cầu bồi thường." Chu Lăng là quản lý kế toán, dĩ nhiên anh cảm thấy hứng thú với khoản bồi thường hơn.

"Vậy thì ông ta sẽ trả nổi." Lâm Du lắc đầu một cái, vẻ mặt lơ đãng. Nhà họ Triệu đã sụp đổ, ba Triệu vốn không có tiền bồi thường. Nếu để ông ta hao tổn thì không bằng đăng báo nói xin lỗi ngay bây giờ.

"Điều này cũng đúng." Nếu là trước kia thì Chu Lăng sẽ chèn ép ba Triệu một khoản. Nhưng mà hiện nay thì sự ngoan độc trong lòng anh cũng đã giảm bớt không ít nên lòng dạ cũng mở rộng hơn.

"Được rồi, đàm luận kết thúc, mấy người có chuyện gì muốn làm thì làm đi" Chuyện nói đến đây là được rồi, nói tiếp cũng không cần thiết. Lâm Du vỗ xấp văn kiện, hạ lệnh đuổi khách.

"Ài?" Hứa Hoán chớp mắt mấy cái, lập tức nói, "Chị dâu, em còn có chuyện chính chưa nói với chị đấy! Liên quan tới việc tuyển chọn gương mặt đại diện mới cho Hứa thị, chị dâu phải giúp đỡ đưa ra chủ ý."

"Chuyện này giao cho Cố Nhiên. Cậu ta tương đối hiểu biết về nghệ sĩ công ty, cậu muốn loại hình gì thì chỉ cần thương lượng với cậu ta." Chuyện gương mặt đại diện của Hứa thị, Hứa Mạch đã nói với Lâm Du. Lúc ấy Lâm Du đã nói là để cho Hứa Hoán chọn, nghệ sĩ của Thần Thiên không ít, sẽ có người thích hợp.

"Hả? Chị dâu không chọn giúp sao?" Hứa Hoán còn tưởng rằng Lâm Du sẽ cho anh đi cửa sau.

"Chắc hẳn cậu cũng có yêu cầu cho thí sinh, chỉ cần để ý đến những người đáp ứng được chúng là được rồi." Lâm Du chưa từng nghĩ sẽ nhúng tay vào chuyện của Hứa thị. Một cái giải trí Thần Thiên, một cái Bác Dương, cộng thêm Đóa Nhuế nữa đã đủ khiến cô bận rộn rồi.

"Như vậy..." Thấy Lâm Du thật sự không có ý định giúp đỡ thì Hứa Hoán chỉ đành phải gật đầu một cái, "Vậy cũng tốt, em sẽ thương lượng với Cố Nhiên về chuyện này."

"Ai da, còn tốn sức để thương lượng cái gì? Tìm tôi đi!" Đường đường là anh đế, lại bị Hứa Hoán ngó lơ. Tần Nam rất là mất hứng, lúc này lòng tơ dưng hết cả lên.

Hứa Hoán im lặng bĩu môi một cái: "Chúng tôi muốn chọn nữ đại diện, Tần anh đế thật sự có thể làm sao?"

Tần Nam ngệt thở. Tức giận liếc nhìn Hứa Hoán, đứng dậy bỏ đi. Lịch trình của anh rất bận rộn, diendafilleequysdoon đi mấy cái đó cũng có thể

kiếm nhiều tiền, cũng không rảnh để giúp đỡ Hứa thị làm ăn!

"Tôi cũng đi đây." Chào Lâm Du một tiếng, Chu Lăng phải đến Chu thị. Thân là tổng giám đốc Chu thị nên anh không có cách nào không để ý đến Chu thị.

"Được." Đối với việc Chu Lăng thường xuyên đến Thần Thiên xem tình hình một chút thì Lâm Du cũng không ngăn cản. Mặc dù cô đã nói với Chu Lăng việc của Thần Thiên có thể mang về nhà làm, hoặc là mỗi tháng rút ra vài ngày đến đây là đủ rồi.

Chỉ trong chốc lát, phòng làm việc liền yên tĩnh lại. Mà Lâm Du đang vui đầu vào công việc thì Hứa Mạch lại gọi điện thoại đến.

"Bọn họ nói xong rồi?" Đối với hội nghị đàm luận ở phòng làm việc của Lâm Du, Hứa Mạch thấy buồn cười không thôi. Nếu như là Triệu Tuyết Nhi và Diệp Di Nhiên mở cuộc đàm luận thì coi như thôi nhưng đó lại là sân nhà của Tần Nam và Cố Nhiên. Sâu hơn nữa là ngay cả Chu Lăng cũng gia nhập. Hứa Mạch cũng đã vô tình từng tham gia mấy lần như vậy rồi, không thể không nói, ba người kia thật quá nhảm chán, rảnh rồi!

"Ừ." Mặc dù ngoài miệng thì nói là đuổi người, nhưng trên thực tế mỗi lần mở hội nghị thì đáy mắt Lâm Du đều có ý cười. Tình cảm của những cổ đông trong công ty thường dựa vào lợi ích, nhưng bọn họ ngược lại rất tốt, trực tiếp biến thành hội đàm nói chuyện phiếm cùng cổ tình hữu nghị. Nhưng cũng phải thừa nhận cảm giác như thế thật ra vô cùng tốt, thể hiện sự ấm áp khác thường.

"Sau này bọn họ đến đó thì em đeo ống nghe lên, nghe vài bài nhạc để giết thời gian." Biết Lâm Du yêu thích sự yên tĩnh, Hứa Mạch cười đề nghị. Nếu như không phải anh biết Lâm Du không ghét mấy tên đàn ông làm âm ỉ này thì Hứa Mạch đã sớm ra mặt ngăn bọn họ lại rồi.

"Sẽ bị Cố Nhiên và Tần Nam nhử nước bọt." Lâm Du cười nói. Dĩ nhiên, nhất định Chu Lăng cũng sẽ có ý kiến, nhưng không phải là nói ra khỏi miệng mà sẽ sắc bén liếc cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102

Edit: susubluu

Phim mà Hứa Mạch và Lâm Du đóng sẽ chiếu vào lễ giáng sinh. Một khi phim được chiếu thì sẽ dẫn tới rất nhiều lời bàn luận.

"Sao vai nam chính lại không phải Tần ảnh đế? Chuyện gì xảy ra?"

"Mặc dù không phải Tần ảnh đế, nhưng vai nam chính quá soái, tôi rất thích!"

"Là Hứa đại thiếu! Ông xã chính quy của Lâm nữ thần!"

Giải trí Thần Thiên đã bỏ rất nhiều công sức để tuyên truyền cho bộ phim này. Mà Cố Nhiên cũng càng không dự trữ sức lực, lập tức đẩy Hứa Mạch và Lâm Du lên đầu tất cả các tiêu đề.

Đương nhiên tạp chí của Đóa Nhụy đứng mũi chịu sào, một mình nắm hết các tin tức truyền thông. Tin tức cũng chiếm số lượng trang nhiều nhất, lần nữa tuyên dương tình yêu của riêng Hứa Mạch và Lâm Du.

Nhìn trên mạng không ngừng gia tăng lời ca ngợi và ủng hộ, Lâm Hồng Tín khế cắn răng, sắc mặt cực kỳ khó coi. Mặc dù ông bị buộc rời khỏi núi dựa to lớn kia, vốn trong tay cũng không còn chút nào nhưng chỉ cần ông muốn thì việc tự lập công ty ở thành phố D cũng không phải việc khó.

Nhưng mà Lâm Hồng Tín lại lo lắng chường ngại. Hứa thị có thể lực quá lớn, ông không thể đánh cuộc được, cũng không dám đánh cược. Chẳng qua là lúc này nhìn thấy Lâm Du càng ngày càng tốt, danh tiếng càng ngày càng lớn thì cuối cùng ông không nhịn được, sập máy vi tính lại, đập bẻ ly nước.

Mà bên kia được Lâm Hồng Tín xác nhận nên Chu Đáo và Chu Tuyền cũng bị tuyên không ít tội. Đợi đến khi bọn họ được thả ra thì Chu thị đã đòi chủ, rất nhiều chuyện cũng đã lắng xuống, không còn đất cho bọn họ đặt chân.

Không phải là Chu Đáo không nghĩ tới việc tìm những thành viên trong ban giám đốc nói một chút, dienxxdafnlequydonn cũng đã nghĩ tới sẽ kéo Chu Lăng kéo xuống đài như lần trước. Nhưng trên thực tế là hiện giờ ông không có vốn cũng mất đi lòng người.

Không nói những thành viên trong ban giám đốc, ngay cả một nhân viên bình thường trong Chu thị cũng tránh ông như tránh bò cạp, hận không thể trục xuất ông ra khỏi cao ốc Chu thị.

Chẳng qua Chu Đáo chỉ đi một vòng Chu thị thôi đã nhận ra điều này. Âm thầm nắm chặt lấy tay, tận sâu trong đáy lòng hận Lâm Hồng Tín muốn chết vì ông ta đã hãm hại và tính toán mình.

"Ba, chúng ta làm sao bây giờ? Tiếp tục như vậy thì chỉ có thể ngồi chờ chết, mất hết tất cả." Chu Tuyền rất gấp. Vất vả lắm anh mới trở về Chu thị được, không ngờ mọi chuyện lại náo loạn đến mức này, anh lại biến thành người mà mọi người chỉ trích. Rõ ràng là Lâm Hồng Tín bị đuổi việc không liên quan đến anh, anh vô tội!

Chu Đáo không nói gì. Ông cũng không muốn như vậy, nhưng ông phải làm thế nào đây? Chu thị đã biến thành món đồ trong túi Chu Lăng rồi, tất cả mọi người đều đứng về phía Chu Lăng. Ngay cả tạp chí truyền thông cũng nghiêng về phía Chu Lăng, bài báo đăng rất nhiều tin tức sai sự thật bất lợi cho ông. Nếu bây giờ ông muốn trở lại thì sợ là sẽ gặp nhiều chướng ngại nặng nề.

Không phải Chu Đáo không oán hận Chu Tuyền. Nếu như Chu Tuyền không xúc động ra tay với Lâm Hồng Tín thì ông cũng không đến nông nỗi này. Nhưng đồng thời ông cũng biết nếu khi đó không phải Chu Tuyền giúp đỡ thì Lâm Hồng Tín sẽ thật sự bóp chết ông, muốn lấy mạng của ông...

Cho nên Chu Đáo rất mâu thuẫn. Suy nghĩ trong lòng rất phức tạp, nhưng lại không tìm ra được hướng giải quyết. Ông muốn nói lý lẽ, muốn giải thích nhưng cuối cùng lại không nói được gì cả.

"Ba!" Nãy giờ Chu Đáo không nói gì, tim Chu Tuyền lại đập rộn lên. Chỗ dựa của anh ở Chu thị cũng không ổn, Chu Đáo lại không có gì đáng để anh tin, nếu tiếp tục như vậy thì cả đời này anh sẽ không thể xuất đầu lộ diện.

"Được rồi, con đến công ty làm việc trước đi, mọi việc cứ từ từ, sau này chúng ta thương lượng lại sau." Không nhận được phát tay, mặt Chu Đáo âm u trở về phòng. Ông cũng rất muốn làm gì đó, nhưng ông không có lá bài phòng thân nên vốn không thể làm được gì.

Tro mắt nhìn Chu Đáo cong lưng đi xuống, trong mắt Chu Tuyền có chút tối tăm khó hiểu, trong bụng thì đầy sự kinh hoàng. Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ anh thật sự phải nhận thua? Không được, không thể! Anh phải lấy được Chu thị, anh phải thắng Chu Lăng!

Lâm Hồng Tín sẽ đi chung đường với Lý thị, đúng là đơn giản ngoài ý muốn. Lúc đầu chỉ thử liên lạc với Lý thị, Lâm Hồng Tín không nghĩ là Nhà họ Lý sẽ hợp tác với mình. Nhưng trên thực tế Nhà họ Lý lại đồng ý với ông một cách kỳ lạ, hơn nữa còn đồng ý sẽ giúp ông trở mình.

Hiện tại Lý thị đã được giao cho anh cả Lý. So với Chu Lăng, năng lực của anh cả Lý vượt trội hơn hẳn nên sẽ không nhún nhường. Hai người chưa từng có cơ hội tiếp xúc trên thương trường, giống như thăm thương lượng tránh né lẫn nhau, cho tới nay đều bình an vô sự.

Mà bây giờ anh cả Lý lựa chọn bắt tay với Lâm Hồng Tín, mục đích vẫn là đánh sập Chu thị.

Anh nhìn trúng Lâm Hồng Tín, dĩ nhiên bởi vì lúc trước Lâm Hồng Tín đã thành công kéo Chu Đáo xuống. Đối với Chu thị, không phải anh cả Lý không oán giận. Ba mẹ của anh đã từng đến gặp bà nội Chu và bị làm nhục, em gái anh vì bị lừa gạt mà gả cho con riêng của Nhà họ Chu. Dù là ngay từ đầu hai nhà Chu Lý quả thật có ý thông gia nhưng lại không mong muốn kết quả như thế, tuyệt đối không phải.

Ban đầu anh cả Lý từ chối hợp tác với Chu thị là vì muốn hoàn toàn phải sạch quan hệ với Chu thị. Chu Tuyền thì sao, Chu Đáo thì thế nào, anh cả Lý cũng không thêm để ý. Anh muốn Nhà họ Chu bị dạy dỗ, hoàn toàn bị dạy dỗ.

Đại tiểu thư Nhà họ Lý kết hôn rồi lại ly dị với Chu Tuyền, tất nhiên Lâm Hồng Tín biết. Ông không biết trong chuyện này Lâm Nhất Thiên sắm vai gì, có phải đã từng bị Lý Mộng ghi hận không. Nhưng thái độ Nhà họ Lý hoàn toàn không có gì bất thường, giống như thật sự có ý hợp tác với ông. Nếu đã như vậy thì Lâm Hồng Tín cũng không nghĩ nhiều nữa, thả tay chân ra dự định tự lập công ty.

Mục đích cuối cùng của Lâm Hồng Tín vẫn là lấy lại Bác Dương. Cho nên mô hình công ty lần này là dựa theo Bác Dương để sáng lập. Ông muốn chống đối Bác Dương, muốn dùng Nhà họ Lý làm chỗ dựa để đánh sập Bác Dương.

Dự định Lâm Hồng Tín, anh cả Lý đã nhìn ra, nhưng cũng không ngăn cản. Đối với anh mà nói thì Lâm Hồng Tín cũng chỉ là một quân cờ để lợi dụng, anh không nghĩ là Lâm Hồng Tín thật sự có năng lực đối đầu với Bác Dương. Anh cả Lý cũng chỉ nghe qua năng lực của Lâm Du. Nhưng còn bản lĩnh của Hứa Mạch thì anh đã thật sự được diện kiến.

Muốn đối đầu với Nhà họ Hứa sao? Lá gan của Lâm Hồng Tín thật không nhỏ, dã tâm cũng quá lớn. Nhưng mà anh cả Lý không có ý định thật sự theo hầu nên ngoài mặt thì anh hợp tác với Lâm Hồng Tín nhưng trên thực tế phải phối hợp thế nào thì còn phải xem sau này phát triển thế nào.

"Ngay cả Nhà họ Lý cũng dính vào!" Nhìn Hứa Mạch đưa tin tức tới, Chu Lăng không nhận được khế thờ dài một hơi. Lâm Nhất Thiên đã từng gả cho Chu Tuyền, Lý Mộng cũng từng gả cho Chu Tuyền. Hiện nay hai người phụ nữ đều đã ly hôn với Chu Tuyền, còn hai nhà mẹ đẻ lại liên thủ với nhau đối phó Chu thị sao?

"Tạm thời còn chưa biết thái độ của Nhà họ Lý, chúng ta chỉ cần đề phòng, không cần coi là chuyện quá to tát." Hứa Mạch đã từng tiếp xúc với anh cả Lý. Anh không cảm thấy anh ta là một người lỗ mãng như thế, chắc chắn là tức giận Nhà họ Chu nên mới muốn cho Nhà họ Chu một chút đau khổ mà thôi.

Về phần Lâm Hồng Tín thì lại càng đơn giản hơn. Từ khi Lâm Hồng Tín trở lại thì Hứa Mạch cũng biết ông ta có ý với Bác Dương. Nhưng mà thật xin lỗi, Bác Dương đã là của Lâm Du rồi, dù là bất cứ kẻ nào thì Hứa Mạch cũng không cho phép bọn họ cướp Bác Dương đi. Bác Dương chỉ có thể là của Lâm Du, mãi mãi vẫn sẽ như vậy.

"Chắc còn ghi hận trong lòng đi! Với thân phận của Chu Tuyền mà cưới được Lý Mộng về, Nhà họ Lý rộng lượng đến đâu cũng không thể một mực chịu đựng. Chờ tới bây giờ mới có hành động đã khiến tôi thấy ngoài ý muốn rồi." Chu Lăng tự nhận mình không có có ân oán với anh cả Lý, nếu quả thật nói là không ưa thì lẽ ra phải là anh cả Lý chán ghét Nhà họ Chu mới đúng.

"Chuyện thành như vậy dường như tôi vẫn chưa chú ý đến Lâm Hồng Tín nhiều lắm!" Hứa Mạch nhún vai, cười rức rờ. Biết Chu Lăng sẽ xử lý chuyện của Lý thị thỏa đáng, như vậy tiếp sau đó người anh cần phòng bị chính là Lâm Hồng Tín rồi.

Hứa Mạch đang nói chuyện với Chu Lăng thì đồng thời Lâm Hồng Tín cũng tới tìm Lâm Du.

Hai người đã lâu không gặp, cứ ngồi trong quán cà phê như vậy, nhìn nhau không nói gì.

"Nói đi, chuyện gì?" Lúc nhìn thấy Lâm Hồng Tín, Lâm Du bỗng nhiên liền nghĩ đến ba Triệu. Ba Triệu tìm Triệu Tuyết Nhi là vì lấy lòng, vì muốn leo lên quyền quý. Mà Lâm Hồng Tín tìm cô sợ là chỉ có một mục đích, đó là quay về Bác Dương.

"Tiểu Du, lâu như vậy không gặp, con đã thay đổi không ít." Không có giường cung bạt kiếm giăng co, Lâm Hồng Tín tựa hồ hạ quyết tâm dùng lạc mềm bọc chặt.

Lâm Du không tiếp lời, chỉ liếc nhìn Lâm Hồng Tín.

"Ba vẫn luôn nhớ cảnh tượng lúc con còn là trẻ sơ sinh đã được ông nội con giao vào trong tay ba và mẹ. Một phút đó ba thật sự đã yêu thương con như con gái ruột. Qua nhiều năm như vậy, ba cũng tự nhận mình đối xử với con tốt ngang với Nhất Thiên. Chẳng qua là không ngờ cuối cùng cha và con gái lại coi nhau như người xa lạ." Lâm Hồng Tín khác ba Triệu ở một chỗ đó là mặt dày giả bộ tranh thủ tình cảm.

Lâm Du vẫn không nói chuyện, lặng lẽ đợi Lâm Hồng Tín nói tiếp. Cô rất muốn nghe thử xem rốt cuộc Lâm Hồng Tín còn có thể nói ra những lời vô ích gì nữa.

"Tiểu Du, ba thừa nhận, ban đầu để con gả đến Nhà họ Hứa thay Nhất Thiên là ba không đúng. Nhưng chuyện đã qua lâu như vậy, những gì ba phải trả cũng đã trả cho con rồi, không phải con nên hết giận rồi chứ? Con xem gia đình chúng ta vốn âm áp như vậy, tốt đẹp như vậy. Nhưng bây giờ mẹ con thì bị nhốt ở trong tù, Nhất Thiên cũng biến thành đáng ghét kia, ba... Ở ngoài sa sút lâu như vậy, vẫn không nỡ bỏ Tiểu Du con nên mới trở lại." Lâm Hồng Tín cười khổ lắc đầu một cái, ánh mắt nhìn Lâm Du đầy từ ái.

Nếu trước đây Lâm Du không bị phản bội, không bị đưa đến bệnh viện tâm thần thì có lẽ cô sẽ tin tưởng lời giải thích của Lâm Hồng Tín. Dù là chân tình hay giả vờ thì nhiều năm qua cô ở Nhà họ Lâm quả thật thấy Lâm Nhất Thiên được yêu thương. Ít nhất nhìn bề ngoài thì là như vậy.

Nhưng mà đã sớm trải qua mấy lần bị phản bội nên sao bây giờ Lâm Du có thể tin vào những lời này của Lâm Hồng Tín được? Lạnh lùng nhếch mép một cái, Lâm Du mở miệng nói: "Ba, ba có đi thăm mẹ chưa? Lần trước tôi đi thăm mẹ thì bà ấy rất thất vọng về ba đấy!"

Không ngờ Lâm Du lại đột nhiên nhắc tới Tôn Uyển Đình, Lâm Hồng Tín chợt lạnh sống lưng, đề cao cảnh giác theo bản năng: "Bà... bà ta nói với con cái gì?"

"Ba cảm thấy mẹ có thể nói gì với tôi? Nói chuyện năm đó, hay là chuyện bây giờ?" Lâm Du cười như không cười nhìn Lâm Hồng Tín, điểndaffnllêqsydôn lời nói ra khỏi miệng thật sự có lực sát thương.

"Lâm... Năm đó?" Lâm Hồng Tín có chút lúng túng quay đầu đi chỗ khác, cười khan nói, "Năm đó làm gì có chuyện gì?"

"Tại sao không có? Mẹ nói, khi đó bà đã thích cha ruột tôi rồi. Vì cha ruột tôi mà còn gây mâu thuẫn với mẹ ruột tôi! Nhắc tới cũng kỳ quái, hai chị em tốt như vậy lại vì tình yêu mà xảy ra tranh chấp, đến cuối cùng còn nổi sát tâm..." Sau khi Lâm Du nói đến đây thì bỗng nhiên ngừng lại, ánh mắt sáng quắc nhìn Lâm Hồng Tín.

Lâm Hồng Tín chợt nghiêng đầu, không dám tin nhìn Lâm Du: "Không, không thể nào! Bà ta không... Bà ta sẽ không nói cho con biết những chuyện này. Không đúng, mẹ con chỉ đang nói bậy nói bạ thôi, bà ta..."

"Ba không nên gấp, từ từ nói. Mẹ còn nói với tôi rất nhiều chuyện mà lúc trước tôi không biết, hôm nay vừa vặn có thời gian ba có thể giải thích rõ ràng với tôi." So với thái độ kinh hoàng lúng túng của Lâm Hồng Tín, phản ứng của Lâm Du có thể được xem là ổn định.

"Giải thích? Ba có gì phải giải thích? Những chuyện kia đều là nói bậy nói bạ, vì tức giận ba nên mẹ con cố ý tạo dựng nên để lừa gạt con." Chỉ trong chớp mắt mà Lâm Hồng Tín đã bình tĩnh lại. Điều chỉnh xong tâm trạng, cố gắng tránh để lộ sơ hở.

"Là thế này phải không?" Lâm Du nhìn Lâm Hồng Tín không chớp mắt, "Đã như vậy thì nếu như một ngày nào đó ba đi gặp mẹ, nhớ phải giải thích rõ với mẹ. Dù sao chuyện táy máy tay chân vào xe để giết người, cho dù là hư cấu thì cũng rất dễ khiến người khác tin tưởng."

Nghe giọng nói Lâm Du không hề phập phồng mà chỉ như đang trần thuật lại chuyện năm đó, giống như Lâm Du thật sự chắc chắn là như vậy... Trong lòng Lâm Hồng Tín thoáng giật mình, dòi tâm mắt đi.

Quả nhiên là chốt dạ! Đây mắt Lâm Du có chút ý lạnh, chủ động chuyển đề tài: "Hôm nay ba tìm tôi ra đây có chuyện gì khác để nói không?"

"Có, có!" Lâm Hồng Tín nhanh chóng quay đầu lại, ngồi ngay ngắn rồi giả bộ lấy lòng, "Tiểu Du, ba muốn trở về Bác Dương..."

Lâm Du kinh ngạc nhướn mày: "Hà? Không phải ba là cổ đông của Bác Dương sao? Bất cứ lúc nào cũng có thể trở về Bác Dương!"

"Ba..." Lâm Hồng Tín cúi đầu xuống, trên mặt hơi ửng đỏ, "Ban đầu khi rời khỏi thành phố D ba đã bán hết cổ phần trong tay rồi. Hiện giờ ba không có chút xíu cổ phần nào ở Bác Dương cả."

"Cái gì?" Lâm Du không phải người biết diễn trò, cho dù diễn xuất cũng diễn không tốt. Cô chỉ kinh ngạc một chút, sau khi hỏi ngược lại thì cô cũng không nói tiếp, để cho Lâm Hồng Tín tận tình phát huy.

"Ba nhất thời hồ đồ, đã làm chuyện sai còn đi làm đường." Không nhìn ra Lâm Du mất tự nhiên, giờ phút này Lâm Hồng Tín mới thật sự chột dạ, "Tiểu Du, khi đó con và ba tranh chấp, ngay cả cửa Bác Dương ba cũng không vào được nên nhất thời nổi nóng muốn cắt đứt toàn bộ quan hệ với Bác Dương. Bây giờ quay đầu lại suy nghĩ một chút thì mới thấy mình quá mức xung động, không nên tức giận với Tiểu Du mới đúng."

"Vậy ba mua lại đám cổ phần đó không được nữa sao?" Thời gian qua đi lâu như vậy, sở dĩ Lâm Du chịu nhịn ngồi ở đây nói chuyện với Lâm Hồng Tín là vì có mục đích khác. Nhưng mà điều khiến cô ngạc nhiên chính là lần này Lâm Hồng Tín quyết tâm buông bỏ mặt mũi, cách ăn nói cũng khép nép, ngay cả nói xin lỗi và nhận sai cũng làm.

"Ba..." Hình như bộ nói trùng chuyện khó chịu nên Lâm Hồng Tín khẽ cắn răng, mặt đỏ lên, "Trong tay ba không có tiền..."

Không có tiền? Làm sao có thể? Lâm Hồng Tín thật sự xem cô là kẻ ngu để đùa bỡn sao! Lâm Du thầm cười lạnh, đang muốn mở miệng thì điện thoại di động trong túi vang lên.

Lâm Du nhìn Lâm Hồng Tín một cái rồi ấn nút trả lời: "Alo, Hứa Mạch."

Nghe thấy tên Hứa Mạch, da mặt Lâm Hồng Tín run lên, yên lặng lui ra phía sau một chút. Ông có thể chắc chắn Lâm Du không biết hoàn cảnh của ông nhưng không cách nào chắc chắn Hứa Mạch có biết chuyện ông trở về thành phố D hay không. Nếu như bị Hứa Mạch phát hiện ông đang ở thành phố D bắt đầu lại từ đầu thì dĩ nhiên ông không thể xuống tay với Lâm Du rồi.

"Ừ, em không ở công ty, ở quán cà phê." Lâm Du vừa trả lời vừa nhìn Lâm Hồng Tín đang biến sắc, "Không phải ở một mình mà còn có ba nữa, Lâm..."

Nghe Lâm Du sắp nói tên của mình ra, Lâm Hồng Tín nắm chặt ly thủy tinh, sắc mặt càng cứng ngắt.

"Ừ, đúng rồi. Vậy anh tới đón em đi." Dứt khoát xong, Lâm Du cũng không có nói tên của ông ta ra. Nghe đến đó, Lâm Hồng Tín thở phào nhẹ nhõm.

Chẳng qua là khi nghe Lâm Du nói Hứa Mạch sẽ tới đón cô thì Lâm Hồng Tín vừa mới thả lỏng đột nhiên liền căng thẳng. Vội vã uống một hớp nước, Lâm Hồng Tín định tốc chiến tốc thắng rồi sớm thôi lui.

"Chuyện này, Tiểu Du, không phải con còn có chuyện khác phải làm chứ? Vậy ba không làm phiền con nữa, trước..." Lâm Hồng Tín còn chưa nói chữ "Đi" thì đã bị Lâm Du cắt đứt.

"Ba nhất định phải trở về Bác Dương sao? Nhưng không có cổ phần Bác Dương thì vị trí của ba sẽ rất lúng túng, hơn nữa rất có thể sẽ phải nghe lệnh của những quản lý khác." Lâm Du tỏ vẻ có lòng tốt thỏa hiệp, nhưng lọt vào tai Lâm Hồng Tín lại trở thành sự châm chọc và khiến khích cực lớn.

Ông vốn nên là tổng giám đốc Bác Dương, hiện nay trở về lại phải nghe theo người khác? Thật buồn cười! Trên mặt Lâm Hồng Tín thoáng tức giận, nhưng lại rất nhanh khắc chế được. Lâm Hồng Tín che giấu cực tốt, cúi đầu xuống, khẽ mép nói: "Hay là cứ như vậy đi, ba sẽ không làm người khác khó chịu. Bác Dương giao cho Tiểu Du trông coi, hy vọng Tiểu Du phòng thủ cơ nghiệp mà ông nội con để lại thật tốt, đừng để cho ông nội thất vọng."

Lâm Hồng Tín như đã chắc chắn là chỉ cần ông đánh lá bài tình cảm thì nhất định sẽ đạt được mục đích. Nhưng mà ngoài dự liệu của ông là Lâm Du vốn không để ý đến cái tình thương giả tạo đó. Cho dù Lâm Hồng Tín ngồi ở đây nói đến ba ngày ba đêm thì Lâm Du cũng không cho ông được như ý nguyện.

Kết quả là Lâm Du chỉ yên lặng nghe Lâm Hồng Tín lấy lui làm tiến mà không cho ông ta đạt được mục đích thật sự.

Tro mắt nhìn thời gian trôi qua từng giây từng phút, dự cảm Hứa Mạch sẽ tới rất nhanh, Lâm Hồng Tín mang theo sự không cam lòng đứng dậy tạm biệt, ngay cả số điện thoại cũng không để lại.

Nhìn Lâm Hồng Tín chạy trời chết rồi khỏi quán cà phê, Lâm Du khẽ mép, mắt đầy đùa cợt.

Lúc Hứa Mạch tới, liếc mắt một cái liền trông thấy Lâm Du đang ngồi một mình ở bên cửa sổ nên sai bước đi qua, ngồi xuống đối diện Lâm Du: "Sao không thấy Lâm Hồng Tín? Đi vệ sinh rồi sao?"

"Không phải, chạy rồi." Nhẹ nhàng lắc đầu một cái, Lâm Du chỉ con đường lớn bên ngoài, "Nghe nói anh muốn tới nên giống như chuột thấy mèo, bị dọa sợ đến mức ôm đầu chạy trốn."

"A! Anh cũng không phải là nhân vật kinh khủng gì, sao phải phản ứng mạnh như vậy?" Mặc dù ngoài miệng thì nói như vậy, Hứa Mạch vẫn khẽ khàng miệng lên. Anh cũng không hy vọng thật sự chạm mặt với Lâm Hồng Tín, ảnh hưởng tâm trạng không nói, còn có thể khiến anh phải căng gọng với ông ta.

"Ông ta nói muốn trở về Bác Dương nhưng lại bán hết cổ phần Bác Dương rồi." Lâm Du kể lại lời Lâm Hồng Tín mới rồi.

"Ông ta quả nhiên vẫn luôn nhìn về Bác Dương. Nhưng mà nhắc tới mới nói, không phải ông ta đã tự lập công ty riêng rồi sao? Nếu quả thật như ông ta nghĩ, thành công thuyết phục được em, chẳng lẽ ông ta thật muốn bỏ mặc công ty mới, toàn tâm toàn lực phá hoại Bác Dương?" Hứa Mạch lại có chút

không hiểu suy nghĩ của Lâm Hồng Tín. Nếu như đã ôm quyết tâm trở về Bắc Dương thì sao còn uổng công vô ích đi lập một công ty mới nữa? Nếu không thì cũng nên chắc chắn Lâm Du có cho ông ta trở về Bắc Dương hay không rồi hãy bắt đầu làm lại từ con số không mới đúng chứ, không phải sao?

"Ông ta nói ông ta không có tiền." Nắm được chính xác trọng điểm những gì Lâm Hồng Tín nói, Lâm Du lại kể lại lần nữa.

"Có Lý thị làm chỗ dựa mà lại nói là không có tiền? Xem ra Lâm Hồng Tín cũng không tin tưởng Lý thị sẽ dốc toàn lực giúp ông ta cho nên muốn tìm đường lui cho mình." Nhưng đường lui Lâm Hồng Tín chọn lại là Lâm Du... Điều này khiến Hứa Mạch ngoài ý muốn.

"Lý thị quả thật không thể giúp ông ta quá nhiều. Hiện nay Chu thị do Chu Lăng đảm nhiệm, đứng sau lưng là Hứa thị, Tần thị còn có Diệp thị. Nhà họ Lý không muốn tìm chết nên cũng sẽ không ngóc đến mức lấy cứng đối cứng." Lâm Du gật đầu một cái, suy ngẫm một chút. Cái gọi là hợp tác cũng phải có phạm vi giới hạn chứ? Nếu không thì sao Nhà họ Lý không chọn lúc Chu Lăng chưa cưới Diệp Di Nhiên về nhà để ra tay mà lại chọn lúc miễn cảm như bây giờ?

"Có thể Lý thị chỉ nhằm vào Chu Đáo và Chu Tuyền cho nên mới lựa chọn Lâm Hồng Tín, người có thù oán với cha con bọn họ. Về phần rốt cuộc Lý thị dự tính cái gì thì phải xem coi Lý thị làm gì với thế cục của thành phố D hiện nay. Nếu bọn họ thật sự dự định dùng cứng đối cứng thì cũng không phải là không có khả năng." Mỗi người đều có lúc làm sai, Hứa Mạch chưa bao giờ tự phụ, cũng chưa bao giờ xem nhẹ bất cứ một loại khả năng nào.

"Em cảm thấy nên để cho Chu Lăng nói chuyện với Nhà họ Lý một lần để chắc chắn chiều hướng của Nhà họ Lý." Lâm Du cẩn thận suy nghĩ quan hệ một chút, người có thể ngồi xuống nói chuyện với Nhà họ Lý chỉ có Tần Nam. Nhưng lúc trước Tần Nam bất hòa với Lý Mộng dẫn đến có quan hệ không thân thiết với bên đó. Về phần anh cả Tần và bác cả Tần thì Lâm Du không cho rằng bọn họ sẽ đứng về phía Nhà họ Chu, đoán chừng cũng hận Chu thị muốn chết đi!

"Nếu như nói chuyện một chút mà có thể giải quyết vấn đề thì Chu Lăng đã đi nói chuyện rồi. Từ khi thân phận con riêng của Chu Tuyền bại lộ thì Nhà họ Lý đã không còn khả năng ngồi xuống nói chuyện với Nhà họ Chu nữa rồi. Không tranh đấu đối địch nhau đã là kết cục tốt nhất rồi." Hứa Mạch lắc đầu một cái, cũng không coi trọng việc Nhà họ Lý dễ dàng tha thứ. Có một số việc liên quan đến danh tiếng và mặt mũi gia tộc, chuyện Chu Tuyền là con riêng đó chính là sự đã kích và làm nhục lớn nhất dành cho Nhà họ Lý.

"Vậy cũng chỉ có thể xem tình thế mà làm, đi một bước tính một bước." Lâm Du đã coi Chu Lăng là người của mình nên cô yên lặng gật đầu, nói.

"Không cần quá lo lắng. Lý thị vẫn không mạnh đến mức đó, dù có thật sự đối đầu thì Chu Lăng cũng vẫn có năng lực chống lại." So với Lâm Du, phản ứng của Hứa Mạch vững vàng hơn rất nhiều. Thương trường vốn chính là như vậy, anh lừa tôi gạt, lợi ích là trên hết. Cho dù một phút trước vẫn còn quan hệ hợp tác, dienxxDafnlêquysdoon nhưng sau một phút thì vẫn có thể biến thành cá lớn nuốt cá bé, cạnh tranh chiếm đoạt cục diện, quen rồi thì thấy bình thường.

"Nhưng mà không ngờ lại gây ra phiền phức như vậy." Lâm Du không sợ phiền phức, chẳng qua cô rất hưởng thụ cuộc sống an vui như hiện giờ. Bên cạnh có Hứa Mạch, có bạn bè, còn có người thân Nhà họ Hứa và Nhà họ Tần... Cô không muốn cục diện này bị phá vỡ, cũng không muốn bất cứ ai tổn thương người thân và bạn bè của cô.

"Có anh ở đây, không có chuyện gì." Biết Lâm Du quý trọng cái gì, Hứa Mạch đầy tự tin cam kết với cô.

"Ừ." Chỉ cần là lời Hứa Mạch nói thì cho tới bây giờ không gì là không làm được. Về điều này thì Lâm Du rất tin tưởng Hứa Mạch.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103

Edit: susublu

Có Hứa Mạch ở đây, quả thật có rất nhiều vấn đề sẽ trở nên đơn giản hơn. Ít nhất sau khi anh xuất hiện thì Lâm Hồng Tín không còn dám tùy tiện đi tìm Lâm Du nữa. Cùng lúc đó, cuối cùng công ty mới của Lâm Hồng Tín đã bước vào quỹ đạo.

"Chị họ, đi dạo phố không?" Rốt cuộc Diệp Di Nhiên cũng đã hoàn toàn xong lớp học kỹ thuật nấu nướng đáng sợ, cú điện thoại đầu tiên là gọi cho Lâm Du, nhiệt tình hẹn cô đi dạo.

"Khóa học của em xong rồi sao?" Đã lâu rồi không bị Diệp Di Nhiên hẹn đi dạo nên Lâm Du nhướn mày hỏi.

"Xong rồi, nếu còn chưa xong thì chắc em khóc mất." Học được vài ngày đầu thì Diệp Di Nhiên còn có chút hứng thú. Nhưng sau đó chương trình học càng lúc càng nhiều, tất nhiên cô không muốn đi. Quà nhiên cô không thể làm mẹ hiền dẫu thảo được!

"Vậy được rồi, em tới Hứa thị đi, chị đang ở phòng làm việc của anh họ em." Hôm nay Lâm Du vừa đứng lúc cô đến Hứa thị làm thêm giờ với Hứa Mạch, Diệp Di Nhiên gọi điện thoại đến rất đúng lúc. Nếu như hai người cùng đi ra ngoài, Hứa Mạch sẽ không có ý kiến.

"Hà? Anh họ ở đâu?" Hiền nhiên Diệp Di Nhiên đã hiểu lầm. Theo bản năng rút cổ một cái, đề thấp giọng xuống, "Chị chắc chắn quý họ hời đó chịu thả người sao?"

Bình thường Diệp Di Nhiên thích tiền trăm hậu tấu. Cô còn muốn bắt cóc Lâm Du trước rồi sau đó cô có thể tưởng tượng ra Hứa Mạch bị tức giận đến bốc khói lên đỉnh đầu. Nhưng cô thật không ngờ là Lâm Du lại đang ở Hứa thị, nghĩ như thế nào cũng đều thấy nguy hiểm.

"Hôm nay anh họ em có công việc rất nhiều." Ngay trước mặt Hứa Mạch, Lâm Du không hề nói nhiều tới cái khác. Nhưng cô tin tưởng Diệp Di Nhiên có thể nghe hiểu.

"Thật à?" Diệp Di Nhiên quả thật nghe hiểu, nụ cười trên mặt lập tức nở rộ, "Tốt lắm, chị chờ em một chút, em lập tức tới tìm chị."

So với Diệp thị, Diệp Di Nhiên rất ít tới Hứa thị. Nhưng cô vẫn hướng của cửa lớn Hứa thị. Thuận lợi đi tới dưới lầu Hứa thị, đi đến, lequysdoon Diệp Di Nhiên ngẩng đầu lên, nhìn cao ốc Hứa thị cao vút trước mắt thì không khỏi không cảm khái, Hứa thị khí phái hơn Diệp thị bọn họ nhiều.

Cho dù Lâm Du nói Hứa Mạch rất nhiều công việc, nhưng Diệp Di Nhiên vẫn phòng ngừa vạn nhất nên không tự tiện đi lên lầu tìm người mà gọi một cú điện thoại cho Lâm Du, Diệp Di Nhiên vui sướng hô: "Chị họ, xuống đây đi!"

Nhưng mà rất không đúng dịp là đầu dây bên kia lại không phải giọng của Lâm Du mà là của Hứa Mạch: "Tiểu Du đi vệ sinh, em tự mình đi lên đi."

"Anh... Anh họ?" Diệp Di Nhiên lui về phía sau một bước dài theo bản năng. Quá đáng ghét, sao lại là anh họ nghe điện thoại? Nói như vậy là cô vẫn không thoát khỏi, vẫn phải lên lầu sao-?

"Ừ." Nghe giọng ngạc nhiên của Diệp Di Nhiên, Hứa Mạch im lặng, dừng một chút rồi lại nói, "Mấy ngày nay anh sẽ làm thêm giờ đến rất khuya, em dẫn Tiểu Du đi dạo nhiều một chút, chi phí ghi nợ cho anh."

"Thật?" Có chuyện tốt như vậy sao? Chắc chắn là anh họ không lừa cô sao? Diệp Di Nhiên nghĩ thế nào cũng cảm thấy Hứa Mạch đang có ý để cô mất phòng bị, thật ra có ý đồ để cho cô lên rồi dạy dỗ cô.

Hứa Mạch thật sự không có ý đồ này. Gần đây Hứa thị có một dự án lớn, anh thật sự bề bộn nhiều việc nên mới phải làm thêm giờ. Vẫn dĩ còn suy nghĩ cách nào để Lâm Du về nhà nghỉ ngơi trước, nhưng Lâm Du quyết tâm đòi anh tan việc.

Lúc Diệp Di Nhiên gọi điện thoại tới thì Hứa Mạch đang nghĩ xem có nên dứt khoát đưa Lâm Du về nhà trước rồi anh lại trở về công ty làm thêm giờ không. Nếu không thì anh chỉ có thể mang công việc về nhà để làm...

Ai biết Diệp Di Nhiên lại hẹn Lâm Du đi dạo phố đúng lúc như vậy. Hiếm khi Hứa Mạch không cảm thấy Diệp Di Nhiên cướp người với mình mà ngược lại còn chủ động nói muốn tài trợ tiền.

Khi chắc chắn Hứa Mạch thật sự trả tiền cho cô thì Diệp Di Nhiên cười ha ha một tiếng, cúp điện thoại rồi liền hí ha hí hửng nói tên mình ra, thuận lợi đi lên lầu.

"Chị họ, em tới đây!" Hứa Mạch đẩy cửa văn phòng ra, Diệp Di Nhiên liền nhào về phía Lâm Du. Bất kể nói thế nào thì ở bên cạnh Lâm Du đều là an toàn nhất, không hề bị lừa bịp.

"Được rồi, đừng ra về nữa, dẫn chị họ của em đi đi!" Hứa Mạch vừa nói vừa đưa một tấm thẻ cho Diệp Di Nhiên, "Mua cho chị họ em thêm mấy bộ quần áo nữa, trở về anh sẽ kiểm tra."

"A! Anh họ thật đúng là người tốt!" Mặc dù Diệp Di Nhiên không thiếu tiền, nhưng anh họ tình nguyện cho tiền xài thì cô vẫn rất hưởng thụ. Rất tích cực tiến lên nhận lấy tấm thẻ, xoay người kéo Lâm Du đi ra ngoài.

"Ngày mai là cuối tuần, hai người đi dạo về trễ một chút cũng không sao. Sau này anh sẽ gọi điện thoại cho Chu Lăng, để cậu ta đi đón hai người." Mặc dù có thể đi dạo về trễ nhưng Hứa Mạch vẫn rất không yên lòng dặn dò.

"Anh họ, bây giờ em có lái xe, sẽ không làm lạc chị họ!" Sao nghe thế nào cũng thấy anh họ không tín nhiệm cô vậy, Diệp Di Nhiên liếc mắt, cường điệu nói.

"Chỉ cho phép mang chị họ em đi dạo phố, không cho phép đi mấy nơi như quán bar. Nếu không thì cứ chờ anh dạy dỗ hai người đi." Diệp Di Nhiên ham chơi, Hứa Mạch cũng rất hiểu. Nghe Diệp Di Nhiên nói tự mình lái xe thì anh càng không thể chắc chắn Diệp Di Nhiên dự định chơi khuya tới cỡ nào.

"A, anh họ! Chị họ đã là người lớn rồi, đến quầy bar thì sao? Chúng ta cũng không làm bừa, chỉ đi thả lỏng một chút thôi, sao lại không cho phép chứ?" Cái gì vậy, Diệp Di Nhiên quả thật có ý đến quầy bar. Không phải là vì đi uống rượu mà là vì muốn đưa Lâm Du đi cảm nhận không khí ở đó một chút. Cô nghe nói, cho tới bây giờ Lâm Du chưa từng đến quầy bar.

Đối với một cô gái sống ngoan ngoãn như Lâm Du, Diệp Di Nhiên không ngừng kêu la: Thua thiệt. Vì vậy cho nên cô đã suy nghĩ rất nhiều lần để tìm cơ hội đưa Lâm Du đi xem thử một chút. Dù là chỉ đi vào ngồi một lần thì cũng coi như một loại trải nghiệm mới mẻ mà! Nhưng cho tới hôm nay cô mới tìm được cơ hội thích hợp.

Nhưng thật đáng tiếc cô còn chưa hành động thì đã bị Hứa Mạch vạch trần ý đồ. Diệp Di Nhiên bịt miệng, khuôn mặt không cam lòng. Quá đáng ghét, ánh mắt anh họ sắp nhìn xuyên tường rồi, cái gì cũng có thể nhìn thấu.

"Dĩ nhiên có thể đến quầy bar, nhưng phải có anh đi cùng. Nếu như bây giờ em muốn đi thì phải có Chu Lăng đi cùng, nếu vậy sẽ không có ai dám nói em không đúng." Thật ra Hứa Mạch cũng không có nghiêm khắc hạn chế Lâm Du như vậy. Thông thường mà nói thì chỉ cần nói Lâm Du muốn đi anh đều đồng ý. Nhưng mà Hứa Mạch không yên tâm tính tình của Diệp Di Nhiên cho nên mới tận lực nhắc nhở.

"Đã biết rồi! Lần sau anh họ và Chu Lăng cùng đi, dẫn em và chị họ đến quầy bar ngồi một chút. Như vậy được chưa?" Mặc dù có chút thất vọng nhưng Diệp Di Nhiên cũng không quá cố chấp. Chẳng qua cô muốn dẫn Lâm Du đi ném thử một chút cảm giác mới mẻ thôi, đi trễ một chút cũng không sao.

"Nếu như Tiểu Du muốn đi." Hứa Mạch vừa nói vừa nhìn về phía Lâm Du.

Lâm Du lắc đầu một cái: "Thật ra thì em không có hứng thú."

Khác với Diệp Di Nhiên, Lâm Du càng thích sống bình thân và an tĩnh. Mới mẻ cũng tốt, kích thích cũng được, đối với cô mà nói cũng không có sức dụ dỗ quá lớn.

"Chị họ, chị..." Diệp Di Nhiên còn muốn khuyên thêm nhưng không cẩn thận liếc thấy ánh mắt cương chiều của Hứa Mạch khi nhìn Lâm Du, lúc này liền ngậm miệng lại. Được rồi, chị dâu nói cái gì cũng đều đúng, anh họ sẽ phụ họa theo một cách vô điều kiện.

"Bọn em đi trước đây, không quấy rầy anh làm thêm giờ nữa. Anh cũng tranh thủ thời gian làm việc để về nhà sớm đi. Bọn em đi dạo xong sẽ điện thoại cho anh." Lâm Du nói với Hứa Mạch.

"Được." Gật đầu một cái, Hứa Mạch nhìn Lâm Du và Diệp Di Nhiên đi ra khỏi phòng làm việc rồi tiếp tục vui đầu vào công việc.

Cho đến khi đi ra khỏi cao ốc Hứa thị, ngồi lên xe rồi thì Diệp Di Nhiên mới không nhịn được nhỏ nước bọt nói: "Chị họ, chị không cảm thấy anh họ quản lý chị quá chặt sao? Nhìn em thử đi, Chu Lăng không hề ràng buộc thời gian em, còn ủng hộ em đi tìm chị chơi đùa."

"Biết sao được? Chị cảm thấy cũng tốt." Lâm Du thật sự không cảm thấy Hứa Mạch quản chế cô quá nghiêm khắc. Bản thân cô cũng không quá thích náo nhiệt, ngày thường có Hứa Mạch ở bên cạnh cũng không cảm thấy cô đơn. Cuộc sống như thế cô đã thấy đủ rồi.

Thật đúng là một người muốn đánh một người muốn bị đánh mà... Diệp Di Nhiên bất đắc dĩ lắc đầu một cái: "Được rồi, chị đã không cảm thấy bị kiểm chế thì em cũng không làm miệng nữa."

"Kiểm chế?" Lâm Du kinh ngạc quay đầu, nhìn Diệp Di Nhiên đang lái xe, "Ngày ngày ở bên cạnh Chu Lăng, em cũng cảm thấy bị kiểm chế sao?"

"Làm sao có thể?" Diệp Di Nhiên phản bác theo bản năng, bĩu môi, "Em còn mong Chu Lăng giống như anh họ, giờ giờ phút phút đều canh chừng em! Nhưng mà em cũng biết không thể hi vọng nhiều."

Được rồi, Diệp Di Nhiên thừa nhận cô hâm mộ Lâm Du. Luôn cảm thấy so với Hứa Mạch thì Chu Lăng ít khi thể hiện anh yêu cô hơn.

"Không phải là em cảm thấy Chu Lăng làm không tốt chứ?" Lâm Du vốn không phải người giỏi về tình yêu. Nhưng lời nói của Diệp Di Nhiên lúc này đầy oán trách, nghe thế nào cũng cảm thấy có gì đó không đúng.

"Cũng không phải không tốt, chẳng qua là cảm thấy..." Diệp Di Nhiên nhú mày, nhỏ giọng lẩm bẩm, "Không thể so sánh. Nhưng nếu so sánh thì lại không bằng."

"So với ai?" Cho là trong lòng Diệp Di Nhiên có người khác, sắc mặt Lâm Du nghiêm túc, giọng lạnh xuống.

"Còn có thể là ai? Anh họ!" Không nghe ra giọng Lâm Du thay đổi, Diệp Di Nhiên vẫn rơi vào trầm tư rồi đột nhiên la lên rất như rất hợp tình hợp lý, "Mặc dù ngoài miệng em luôn nói anh họ quản chị quá nghiêm nhưng ai mà không biết đó là do anh họ yêu say đắm và coi trọng chị chứ? Hoàn toàn không so được mà!"

Thì ra là nói Hứa Mạch... Lâm Du thở phào nhẹ nhõm. Nghiêm chỉnh quay đầu, hỏi "Hay là lần sau chị cũng hẹn em đi dạo phố, rồi cũng kêu Chu Lăng ngăn không cho phép em ra ngoài?"

Diệp Di Nhiên bĩu môi một cái: "Hay là thôi đi. Nếu như Chu Lăng thật sự làm như vậy thì sau này em sẽ không thể đến rủ chị đi chơi nữa. Chị cũng không phải không biết anh họ bụng dạ hẹp hòi, sao anh ấy có thể trở mặt nhìn chị bị uất ức? Không sắc bén cần quét em và Chu Lăng đã là không tệ rồi."

"Cũng không đến nỗi như em nói..." Lâm Du còn chưa nói hết lời thì bỗng nhiên nghĩ đến việc nếu như là Hứa Mạch thì thật có thể làm ra chuyện này, trong lúc nhất thời cũng không biết nói gì.

"Đúng không? Chị họ cũng cảm thấy vô cùng có khả năng phải không? Theo như em nói, anh họ hoàn toàn có thể được phong là ông xã 24 đạo hiểu, chẳng những chị nói gì nghe nấy mà còn bảo vệ chị như trân bảo, đi đâu là Lêquysdoon hoàn toàn không cho phép bất cứ kẻ nào chạm vào." Ngay từ lúc về nước thì Diệp Di Nhiên đã nghe nói Hứa Mạch coi trọng Lâm Du. Mà sau khi về nước tiếp xúc nhiều người thì lại càng khiến Diệp Di Nhiên cảm nhận sâu sắc. Cho nên không thể so người đàn ông nhà mình với Hứa Mạch được, nếu không thì dù là người phụ nữ nào cũng nhất định không thoải mái.

Lâm Du vô ý thức gạt đầu một cái, tựa lưng vào ghế ngồi, không nói thêm gì.

Lâm Du không nói lời nào, Diệp Di Nhiên nói không ngừng, tiếp tục nói: "Chị họ, thật sự không phải là em nhầm vào anh họ của mình. Đầu là phụ nữ với nhau, em cảm thấy nếu có thể gả cho một người đàn ông hiểm có như anh họ thì sẽ rất có phúc. Bởi vì anh họ là loại người một khi yêu thì sẽ hận không thể giấu chị vào trong túi không cho bất cứ ai nhìn thấy người mà mình yêu say đắm. Có lẽ sẽ có lúc cảm thấy không thờ nổi, nhưng không thể bác bỏ được cảm giác thỏa mãn và tự tin phát ra từ nội tâm. Cho nên chị họ đang rất lời đó."

"Ừ." Đối với Hứa Mạch, Lâm Du không có bất kỳ bất mãn gì. Nghe thấy Diệp Di Nhiên khen ngợi Hứa Mạch, Lâm Du không chút nghĩ ngợi liền đáp lại.

"Ngay cả chị họ cũng cho là như vậy đúng không? Có lúc suy nghĩ một chút thì em lại cảm thấy mình không biết một tí gì về anh ấy cả. Đã từng có một lần em cho là anh họ là người đàn ông chỉ coi quan hệ thông gia như một vụ mua bán, lấy sự nghiệp làm trọng. Dù sao lúc trước chưa từng thấy anh họ thích người phụ nữ nào, giống như hoàn toàn không hề hứng thú với tình yêu. Dù là bộ dáng Lý Mộng không tệ nhưng biểu hiện cũng rất tốt, là thí sinh tốt nhất để ứng tuyển cho vị trí người vợ trong mắt của mọi người. Nhưng mà anh họ lại không đổi sắc mặt. Chị biết khi đó em đã nói sau lưng anh họ thế nào không? Cả đời anh ấy sẽ không cảm nhận được tình yêu tuyệt vời là như thế nào. Ai ngờ anh họ lại còn có thể gặp được chị, hơn nữa còn cầm đầu vào đó không bỏ dẫy nổi." Rất nhiều chuyện Diệp Di Nhiên cảm thấy Hứa Mạch sẽ không nói với Lâm Du. Mà người Nhà họ Hứa cũng không có ai ngang tuổi với Lâm Du nên nhất định là sẽ không nói tới đề tài này. Kết quả là cô đã làm giùm.

"Chẳng qua là do anh họ em không thích con người hai mặt như Lý Mộng thôi." Không ngờ trước kia ấn tượng của Diệp Di Nhiên về Hứa Mạch lại như vậy, Lâm Du vội vàng giải thích. Chuyện có liên quan đến Lý Mộng, Hứa Mạch đã nói rất rõ với cô. Mà những chuyện Lý Mộng làm, theo Lâm Du thì quả thật không đáng giá để được thích.

"Chị không muốn chỉ trích Lý Mộng, Lý Mộng chỉ là một trường hợp đặc biệt." Nghe Lâm Du nói, Diệp Di Nhiên nhún vai, "Nói như vậy, từ nhỏ đến lớn em đã thấy rất nhiều nữ sinh tỏ tình với anh họ. Dù là rất xinh đẹp, hay là tính cách dịu dàng hay là độc lập tự cường, đủ các loại tính cách, đủ các loại loại hình thì anh họ cũng không động lòng. Với tính cách này của chị, ngay từ đầu em cũng nghi ngờ. Bởi vì loại mỹ nhân lạnh như băng sơn này, ở trong ấn tượng của em chỉ có vài người là đáng giá cân nhắc đến để đề cử. Nhưng kỳ quái là chỉ có chị là lọt vào mắt anh họ."

"Có lẽ là thời cơ không đúng thì sao!" Diệp Di Nhiên nói những thứ này, Lâm Du không hoài nghi chút nào. Với gia thế và năng lực của Hứa Mạch thì việc có nhiều phụ nữ thích cũng là chuyện bình thường. Về phần "Mỹ nhân băng sơn" mà Diệp Di Nhiên nhắc tới, Lâm Du âm thầm nhếch mép một cái, "Chắc em cũng biết anh họ em không phải thích loại mỹ nhân băng sơn này, mà là loại thích nói nhảm."

"Hả? Chị nói thời cơ không đúng, em có thể hiểu. Dù sao chị cũng xuất hiện bên cạnh anh họ vào lúc anh ấy chật vật nhất, cùng yêu nha, giúp đỡ lẫn nhau. Nhưng còn chuyện nói nhảm? Chị chắc chắn chị đang nói chị sao? Em hoàn toàn nhìn không ra, chị lại thuộc loại người thích lái nhai này ư?" Vừa đúng lúc là đèn đỏ, Diệp Di Nhiên dừng xe, hoài nghi nhìn Lâm Du từ trên xuống dưới.

"Bởi vì chị thường xuyên đọc sách bên tai anh họ em. Chắc là em có nghe nói qua, lúc anh họ em nằm thực vật trên giường, việc chị thường xuyên làm chính là đọc sách cho anh ấy nghe." Cho nên không phải Hứa Mạch thích người nói nhiều sao? Lâm Du nghiêm túc suy nghĩ một chút rồi đưa ra câu trả lời.

"Vẫn cảm thấy là lạ ở chỗ nào đó. Nói nhiều cái gì, nếu như anh họ thật sự thích loại con gái như vậy thì đến lúc tỉnh lại thấy rõ ràng tính cách của chị không phải nên thay lòng ngay lập tức mới đúng sao!" Diệp Di Nhiên nhíu mày, kỳ quái nói, "Rốt cuộc chị đã đọc sách gì cho anh họ nghe? Ngày nào em cũng sẽ đọc qua một chút."

"Sách chuyên môn. Nếu như em thích thì chị lấy cho em, thế nào?" Lâm Du cũng không nói đùa. Diệp Di Nhiên cũng là quản lý của Diệp thị, xem một chút sách chuyên môn cũng không có gì là xấu.

"Khụ khụ!" Diệp Di Nhiên trực tiếp bị sắc nước miếng của mình, phát tay lia lịa, "Vậy thì không cần, em ghét nhất là đọc sách chuyên môn."

Quả nhiên, anh họ và chị họ đều là loại người kỳ dị! Một người hôn mê mà còn thích nghe sách chuyên môn, còn một người thì thích đọc sách chuyên môn cho người thực vật nghe, nghĩ như thế nào cũng vẫn cảm thấy quái dị. Dù là như vậy thì Diệp Di Nhiên vẫn cảm thấy Hứa Mạch yêu Lâm Du là chuyện không hề khác lạ.

Nghe Diệp Di Nhiên nói không thích sách chuyên môn, Lâm Du cũng không miễn cưỡng, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, vừa vặn thấy poster của cô và Hứa Mạch treo ở một chỗ dễ thấy cách đó không xa.

Nhìn theo tầm mắt của Lâm Du, Diệp Di Nhiên cũng thấy được tấm poster đó. Không khỏi thở dài một hơi: "Chị họ, chị nói xem sao chị và anh họ cứ khiến cho người ta hâm mộ vậy? Đúng là may mắn một đời mà!"

"Hả?" May mắn một đời? Lâm Du quay đầu lại, mắt đầy vẻ nghi ngờ.

"Chị xem, anh họ đã là người thừa kế của Hứa thị, sớm muộn gì cũng sẽ nắm giữ Hứa thị. Mà chị lại vừa là tổng giám đốc Thần Thiên, vừa là tổng giám đốc Bắc Dương, không hề thua kém anh họ chút nào. Lợi hại hơn là chị chính là nữ thần dương cầm nổi danh lừng lẫy, anh họ và chị cũng đều trở thành đại minh tinh nổi danh quốc tế..." Diệp Di Nhiên vừa nói vừa bữu môi nhìn poster lớn nói, "Nhìn một chút xem, treo ở đó khiến nhiều người cảm ghét."

"Chẳng qua chỉ là nhân duyên trùng hợp. Chuyện đóng phim này, nếu như em muốn thì cũng hoàn toàn có thể." Thân là tổng giám đốc Thần Thiên, đối với chuyện này Lâm Du có quyền phát ngôn tuyệt đối, "Cùng làm với Chu Lăng."

"Vốn sẽ không tốt được như vậy mà? Chị và anh họ được đạo diễn lớn quốc tế mời đóng phim, em và Chu Lăng thì tính là gì? Rảnh rồi đến phát chán"

nên chạy đi chơi đùa trong làng giải trí một chút sao? Không bị các trường bối trong nhà mắng chết thì cũng sẽ bị Cố Nhiên và Tàn Nam nhử nước bọt đến chết." Người nào nên làm chuyện gì, tất nhiên Diệp Di Nhiên biết tự lượng sức mình. Không phải cô muốn bắt chước theo con đường hạnh phúc của Lâm Du, chẳng qua là cảm thấy một chút thôi.

"Tại sao phải để ý người khác nghĩ như thế nào? Chỉ cần mình thích là được, không phải sao?" Nghe Diệp Di Nhiên nói, Lâm Du cũng không đồng ý.

"Chủ yếu là em và Chu Lăng không có nhiều người thích!" Diệp Di Nhiên ngượng ngùng nắm tóc, "Mặc dù rất hâm mộ, nhưng em và Chu Lăng không kết nối với ngôi sao, không thích hợp!"

Lâm Du không phải người dễ bị người khác làm cho hồ đồ. Nhưng lời nói của Diệp Di Nhiên vừa rồi thật sự làm cô xao động. Không hiểu nhìn Diệp Di Nhiên một cái, Lâm Du cẩn thận lắng nghe lời nói vừa rồi lại một lần nữa, quyết định về nhà hỏi Hứa Mạch một chút thì tốt hơn.

Bởi vì có Hứa Mạch chỉ thị, mục đích chủ yếu của Diệp Di Nhiên trong hôm nay là mua quần áo cho Lâm Du. Dĩ nhiên, không riêng gì quần áo, giày, mũ, túi xách tay... Chỉ cần thấy nó thích hợp với Lâm Du thì Diệp Di Nhiên sẽ không chút khách sáo cầm thẻ quẹt tiền.

"Không cần mua nhiều như vậy." Lâm Du không phải người cuồng mua đồ. Tủ quần áo ở nhà cũng không thiếu gì cả, diễxdafflequysdoon hôm nay bị Diệp Di Nhiên mua thêm một đồng thì tất nhiên sẽ phải tốn thêm một không gian không nhỏ nữa.

"Không được không được. Nếu không mua thêm một chút thì em sẽ bị anh họ mắng. Hiếm thấy anh họ hào phóng như vậy, đồng ý cho hai chúng ta đi dạo phố, phải mua thêm!" Một lòng nghĩ muốn quẹt cho nổ cái thẻ mà Hứa Mạch cho cô, hứng thú của Diệp Di Nhiên rất cao.

Thấy không ngăn được Diệp Di Nhiên, Lâm Du dứt khoát sửa lại cách nói: "Nếu không thì mua cho em đi! Chị đã đủ rồi, mua thêm cũng không mặc được nữa."

"Như vậy sao! Vậy cũng tốt, tiếp theo liền mua cho em." Thấy Lâm Du thật sự không tính tiếp tục mua nữa, Diệp Di Nhiên gật đầu một cái, đồng ý.

Đợi đến khi Chu Lăng tới đón người thì Lâm Du và Diệp Di Nhiên đều đã thu hoạch được rất nhiều. Đối với hành động phá của của hai vị nữ sĩ, Chu Lăng không có bất cứ ý kiến gì, trực tiếp giúp hai người bỏ mấy túi đồ lên xe.

"Hả? Anh họ còn chưa tan việc?" Chỉ thấy Chu Lăng mà không thấy Hứa Mạch, Diệp Di Nhiên tò mò hỏi.

"Có lẽ còn phải nửa tiếng nữa mới kết thúc." Chu Lăng vừa mới gọi cho Hứa Mạch nên giải thích với Diệp Di Nhiên, cũng là đang giải thích với Lâm Du.

"Tôi biết rồi." Lâm Du gật đầu một cái, không hề tỏ vẻ ngoài ý muốn. Cô có nhận được tin nhắn của Hứa Mạch cho nên rất rõ tiến độ Hứa Mạch làm thêm giờ.

"À? Biết?" Diệp Di Nhiên sững sờ. Nàng vẫn luôn cùng với Lâm Du, không thấy Lâm Du cùng Hứa Mạch gọi điện thoại a!

"Ừ." Quờ quờ điện thoại di động, Lâm Du giải thích, "Tin nhắn."

"Ồ, thì ra là như vậy." Thì ra anh họ còn biết gửi tin nhắn! Diệp Di Nhiên lại được mở rộng tầm mắt thêm một lần nữa. Rất lâu về trước, cô nhớ Hứa Mạch không hề gửi tin nhắn, có chuyện gì thì trực tiếp gọi điện thoại, đơn giản lại thuận lợi.

Trên đường trở về, vẫn là Diệp Di Nhiên lái xe chở Lâm Du. Chu Lăng chỉ lái xe đi theo phía sau. Chắc chắn đưa Lâm Du về nhà rồi thì Diệp Di Nhiên và Chu Lăng mới rời khỏi.

Nửa tiếng sau, Hứa Mạch về nhà đúng giờ. Chào đón anh là lời nghi ngờ của Lâm Du.

Buồn cười ôm Lâm Du vào trong ngực, Hứa Mạch nhẹ giọng giải thích: "Tất nhiên làm nhảm ngoài miệng, mấy câu than phiền mà thôi, không cần để ở trong lòng. Lần sau con bé có nói với em mấy thứ này nữa thì em chỉ cần nghe như nước đổ đầu vịt, vốn không cần đáp lại."

"Thật sự chỉ đơn giản là than phiền? Chắc chắn không cần khuyên giải con bé một chút?" Đối với Diệp Di Nhiên, Lâm Du cũng thích thật lòng. Còn đối với Triệu Tuyết Nhi thì Lâm Du luôn bảo vệ dưới cánh tay mình.

"Cần! Nhưng không phải khuyên giải con bé mà là khuyên giải cái vị mà con bé oán trách kia kìa." Hứa Mạch vừa nói vừa xoa tóc Lâm Du, trầm giọng nói, "Không cần lo lắng, giao cho anh."

"Ừ." Có Hứa Mạch nhúng tay, tất nhiên Lâm Du không lo lắng nữa, chỉ chờ Hứa Mạch giải quyết chuyện này là được.

Ngày hôm sau, Chu Lăng liền nhận được một cuộc điện thoại của Hứa Mạch. Bí mật nói chuyện với nhau mười phút thì Chu Lăng nói cảm ơn rồi cúp điện thoại.

Cũng trong lúc đó, Diệp Di Nhiên đang ở phòng bếp làm chút điểm tâm. Cho dù không thích tham gia lớp học nấu nướng nhưng cô vẫn luyện được chút tay nghề. Hôm nay là cuối tuần, cô dự định làm nhiều chút điểm tâm, lát nữa đưa đến cho Hứa Mạch và Lâm Du ăn.

Chu Lăng vốn đang ở thư phòng làm việc. Nhận được cuộc điện thoại của Hứa Mạch nên liền đi xuống lầu vào phòng bếp. Đi thẳng vào phòng bếp, đi tới bên cạnh Diệp Di Nhiên: "Có cần giúp một tay không?"

"Hả?" Diệp Di Nhiên sợ hết hồn, quay đầu lại thì thấy Chu Lăng. "Anh hết bận rồi hả?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104

Edit: susublue

Diệp Di Nhiên rất kinh ngạc khi thấy Chu Lăng thay đổi. Không phải thay đổi thái độ với cô mà là thay đổi cách chung sống với cô. Anh bắt đầu xuống phòng bếp cùng làm chút tâm với cô, nhiều khi vào lúc xế chiều còn kéo cô lên sân thượng nằm trên ghế uống trà, sau khi ăn cơm tối xong còn chủ động mời cô ra ngoài tản bộ, mỗi ngày cũng gọi thêm mấy cuộc điện thoại quan tâm hỏi xem cô có ăn cơm chưa...

"Chị họ, chị nói thật đi, không phải là chị nói với Chu Lăng cái gì rồi chứ?" Mặc dù rất thích Chu Lăng thay đổi như vậy nhưng Diệp Di Nhiên vẫn lo lắng Chu Lăng làm vậy không phải do tự nguyện.

"Hả? Nói cái gì?" Lâm Du đang bận làm việc, đột nhiên nhận được điện thoại của Diệp Di Nhiên, nghe thấy có liên quan đến Chu Lăng thì lúc này liền ngừng ngay.

"A, chị họ, chị đừng giả vờ với em nữa! Không phải chị kể lại cho Chu Lăng nghe những lời than phiền lần trước của em chứ? Em đã nói rồi mà, sao đang êm đẹp Chu Lăng lại biết dè dặt săn sóc em như vậy chứ, nhất định là chị dạy anh ấy đúng không?" Ngoại trừ Lâm Du, Diệp Di Nhiên không nghĩ ra ai có thể biết được những điều này. Rõ ràng cô chỉ nói với một mình Lâm Du, ngay cả ba mẹ cô cũng đều giấu rất kỹ, không hề nói nửa chữ không tốt về Chu Lăng.

Lâm Du thật sự không biết Diệp Di Nhiên đang nói gì. Nhưng nhắc lại chuyện tối hôm đó thì Lâm Du liền nghĩ đến là Hứa Mạch nên làm. Cô không vội giải bày, chẳng qua chỉ hỏi "Vậy em thích Chu Lăng như bây giờ hay là Chu Lăng trước đây?"

"Đều thích!" Không chút do dự trả lời, hoàn toàn thể hiện tình ý của Diệp Di Nhiên đối với Chu Lăng.

Giọng Diệp Di Nhiên không nhỏ khiến Lâm Du hơi nhú mày, đẩy điện thoại đi động ra xa một tí. Mà vào đúng lúc này, Chu Lăng lại đẩy cửa đi vào, vừa vặn nghe thấy Diệp Di Nhiên hô lên.

Thấy Chu Lăng, chân mày Lâm Du dần ra, trực tiếp bật loa ngoài: "Vậy em còn rối rắm cái gì?"

"Là em sợ Chu Lăng bị làm khó chứ sao..." Ở đầu dây bên kia, Diệp Di Nhiên hạ thấp giọng, uất ức nói, "Cũng không phải chị không biết tính tình Chu Lăng vốn không phải thân thiện, đột nhiên ép anh ấy phải làm điều khác với bản tính của mình thì em sẽ áy náy."

"Có lẽ cậu ta thật sự muốn đối xử tốt với em, chỉ là trước kia không biết nên bắt đầu từ đâu thôi?" Ám chỉ Chu Lăng tùy tiện tìm chỗ ngồi xuống trước, Lâm Du tiếp tục hỏi.

"Nếu thật là như vậy thì nhất định em nên cảm kích chị. Nhưng chị họ, em nghĩ sao cũng cảm thấy chột dạ, cảm thấy mình thật sự không nên cưỡng ép Chu Lăng thay đổi..." Diệp Di Nhiên vừa nói vừa tự chui đầu vào ngõ cụt, dienxdafillequysdoon cố chấp nhận định Chu Lăng thay đổi là bởi vì cô than phiền.

"Chị còn tưởng rằng em sẽ trách chị lắm mồm, không nên nói cho Chu Lăng biết những chuyện đó?" Lâm Du cảm thấy cô không bắt kịp suy nghĩ của Diệp Di Nhiên. Nếu Hứa Mạch ở đây thì tốt rồi, cô hoàn toàn không cần phải ứng đối.

"Tại sao phải trách chị chứ? Những lời đó vốn là do em tự nói! Mặc dù không phải em thật sự muốn than phiền, nhưng quả thật em rất đỏ mắt khi thấy anh họ chiều chị đến mức muốn gì được đó. Ngoại trừ những lúc anh ấy độc chiếm tương đối khiến cho người ta chán ghét, nhưng tổng thể mà nói thì vẫn là một người đàn ông tốt!" Diệp Di Nhiên thật sự không nghĩ sẽ trách cứ Lâm Du. Đối với cô mà nói, Lâm Du vì cô mới đi nói cho Chu Lăng nghe, muốn cho cô và Chu Lăng được hạnh phúc mỹ mãn, không hy vọng sẽ có một ngày nào đó cô và Chu Lăng bị xáo xáo.

"Di Nhiên, em đi lệch chủ đề rồi." Bởi vì Chu Lăng ngồi đối diện nên Lâm Du lại kéo đề tài về, "Như vậy rốt cuộc em gọi điện thoại cho chị là vì muốn nói Chu Lăng thay đổi chưa tốt đúng không? Nếu như em thích Chu Lăng trước kia hơn, muốn cậu ta trở về như ban đầu hay là muốn cậu ấy tiếp tục cố gắng làm tốt hơn."

Diệp Di Nhiên dừng một chút, một lúc lâu mới đáp lại: "Chị họ, lần này nói cho chị biết chị đừng nói cho Chu Lăng nha! Nếu không thì em sẽ thành người đi mách lẻo ở sau lưng, là tiểu nhân mưu mô đi tìm chị làm người trung gian truyền lời!"

"Ừ, em nói đi." Thật ra Lâm Du rất muốn nói lần trước cô không có nói cho Chu Lăng biết, cô chỉ nói với Hứa Mạch thôi. Nhưng chuyện trước mắt hiển nhiên không phải là truy cứu xem ai là người nói lại mà là lúc này Diệp Di Nhiên đang bối rối.

"Đầu tiên em phải thừa nhận bất kể là Chu Lăng trước kia hay bây giờ thì đối với em mà nói đều rất có sức hấp dẫn, vô cùng quyến rũ." Bất cứ lúc nào

Diệp Di Nhiên cũng đều không quên biểu đạt tấm lòng như lúc ban đầu, "Sau này, nếu như Chu Lăng thay đổi mà không cảm thấy miễn cưỡng thì em càng muốn Chu Lăng như bây giờ hơn. Bởi vì mỗi lần có anh ấy đi theo bên cạnh thì luôn đặc biệt vui vẻ, cũng rất rung động."

Lâm Du không tiếp lời, ngẩng đầu lên nhìn về phía Chu Lăng.

Mà Chu Lăng cũng yên lặng nghe từ đầu đến cuối, tầm mắt nhìn chiếc điện thoại di động của Lâm Du đang đặt trên bàn.

Giống như cũng không muốn Lâm Du trả lời, Diệp Di Nhiên tiếp tục nói: "Cuối cùng, nếu như bây giờ Chu Lăng thay đổi mà lại cảm thấy không được tự nhiên, như vậy thì trở lại lúc trước tốt hơn. Lúc em thích Chu Lăng thì tính cách anh ấy chính là như vậy, không cần thay đổi vì em."

"Nói cách khác, so với cảm nhận của Chu Lăng thì cảm nhận em không hề quan trọng chút xíu nào?" Chính xác bắt được ý của Diệp Di Nhiên, Lâm Du nhướn mày, tiếp tục nhìn Chu Lăng.

"Cũng không phải không quan trọng! Em thấy Chu Lăng tình nguyện vì em mà thay đổi thì đã đủ rồi! Cho nên..." Bởi vì đã thấy hành động thực tế của Chu Lăng, bỗng nhiên Diệp Di Nhiên không còn đỏ mặt ghen tỵ khi nhìn thấy Lâm Du và Hứa Mạch thân mật nữa. Có lẽ Chu Lăng mãi mãi cũng không thể cưỡng vọng tự đại như anh họ được, nhưng tấm lòng Chu Lăng đối với cô là thật, cô có thể cảm nhận được.

"Không miễn cưỡng." Rốt cuộc Chu Lăng cũng mở miệng, ngay trước mặt Lâm Du ngắt lời Diệp Di Nhiên, "Cũng không có mất tự nhiên."

Giọng nói quen thuộc vang lên từ điện thoại của Lâm Du, Diệp Di Nhiên kinh ngạc mở to hai mắt. Sau khi phản ứng lại thì đỏ mặt ngượng ngùng "A " một tiếng. Quá mất mặt!

Lâm Du tức cười lắc đầu một cái, quả thực không hề dự liệu là Diệp Di Nhiên sẽ phản ứng lớn như thế. Thật ra thì cũng còn tốt! Không có nói xấu Chu Lăng nên bị nghe được cũng không sao!

"Chị họ, sao chị không nói cho em biết một tiếng? Nếu sớm biết Chu Lăng ở chỗ của chị thì em nhất định..." Chắc chắn sẽ không nói gì hết! Nửa câu sau Diệp Di Nhiên để ở trong lòng, không hề nói ra.

"Di Nhiên, anh cúp trước, chờ một lát anh sẽ gọi lại cho em." Biết bây giờ Diệp Di Nhiên rất lúng túng, Chu Lăng thuận tay ấn nút cúp điện thoại.

"Còn tưởng rằng có thể tiếp tục nghe tiếp." Lâm Du nhún vai, giang tay ra.

"Lần sau hãy nói chuyện riêng với Di Nhiên đi!" Chu Lăng rất cảm kích Lâm Du, "Nhưng nhớ giống với lần này, kịp thời chuyển lời lại cho tôi."

"Lợi ích?" Không quản lầy quấy rồi Lâm Du như Diệp Di Nhiên, thái độ của Chu Lăng rất rõ ràng, thẳng thừng.

"Mời cô và Hứa Mạch ăn cơm." Đưa tài liệu trong tay cho Lâm Du, Chu Lăng bình thản nói.

"Đồng ý." Lâm Du gật đầu một cái rồi vừa lật xem báo cáo, vừa không nhận được nói, "Cậu chắc chắn còn có lần sau sao? Sợ là lần này đã hù dọa Di Nhiên rồi."

"Di Nhiên rất thích cô, cũng rất tin tưởng cô. Yên tâm, không đến mấy hôm thì cô ấy sẽ lại tới tìm cô." Chu Lăng rất hiểu Diệp Di Nhiên. Cô không phải người nhớ thù, thích thì thích, rất ít khi thay đổi vì những yếu tố bên ngoài.

"Vinh hạnh của tôi." Lâm Du cũng rất thích Diệp Di Nhiên, cho nên mới luôn đồng ý lời mời của Diệp Di Nhiên. Đi dạo phố cũng tốt, nói chuyện phiếm cũng được, cô đều chưa từng từ chối.

Trước khi tan việc, Hứa Mạch vẫn tới đón Lâm Du như cũ. Mới vừa ngồi vào xe Lâm Du đã kể lại chuyện cuộc điện thoại hôm nay cho Hứa Mạch nghe.

"Thật đúng là..." Hứa Mạch lắc đầu một cái, rất buồn cười, "Không sao, Di Nhiên sẽ không tức giận, chỉ xấu hổ chút thôi, qua mấy ngày nữa là không sao."

"Chu Lăng cũng nói như vậy." Cho nên Lâm Du mới không chủ động gọi điện thoại cho Diệp Di Nhiên, mà chỉ gửi một tin nhắn qua đó.

"Vậy em có nhận được tin nhắn trả lời không?" Nghe thấy Lâm Du nói gửi tin nhắn cho Diệp Di Nhiên thì Hứa Mạch hỏi thẳng.

Lâm Du lắc đầu một cái, nghiêm túc nói: "Tạm thời vẫn chưa."

"Em nhắn cái gì?" Hứa Mạch cảm thấy kỳ quái quay đầu lại, tất nhiên anh không ngờ là Diệp Di Nhiên sẽ không trả lời Lâm Du.

"Em nói cho con bé biết, là anh nói với Chu Lăng chứ không phải em." Lâm Du cảm thấy cần phải giải thích cho Diệp Di Nhiên biết chuyện này.

"Không trách được." Hứa Mạch nhếch môi, không nhận được vuron tay xoa tóc Lâm Du, "Chắc là lần này Di Nhiên phải trốn ở một góc mà khóc rồi. Tất cả tâm sự của con bé đều bị anh họ đáng giận như anh biết hết, ha ha!"

"Không thể cho anh biết sao?" Cho đến khi được Hứa Mạch nhắc nhở, Lâm Du mới bất tri bất nhận ra, chẳng lẽ không nên nói cho Hứa Mạch biết?

"Có thể, sao lại không thể?" Không thể phủ nhận gậy đầu, Hứa Mạch kiên nhẫn giải thích, "Con bé sợ lần sau gặp mặt sẽ bị anh châm biếm. Huống chi ở sau lưng anh con bé lại ghen anh nhiều như vậy, quả là sắp tăng bốc anh lên tận trời... Nếu con bé đứng trước mặt anh thì tuyệt đối không thể nào nói ra được những lời này, đồng thời cũng hy vọng tốt nhất mãi mãi anh cũng không biết."

Yên lặng một chút, Lâm Du hạ quyết tâm: "Lần sau em vẫn sẽ nói cho anh biết. Di Nhiên ngưng ngừng không dám nói trước mặt anh thì em sẽ chuyển lời giúp con bé."

"Ừ. Cho nên có Tiểu Du ở đây thật tốt." Không phải Hứa Mạch không biết Diệp Di Nhiên rất sùng bái anh. Rất nhiều lúc cho dù Diệp Di Nhiên không nói nhưng ngôn ngữ và hành động đều hướng về anh.

Nhưng mà không thể không thừa nhận biết là một chuyện, nghe được lại là chuyện khác. Nhất là khi Diệp Di Nhiên nói cho Lâm Du nghe, đối với Hứa Mạch thì đây mới là sự khẳng định lớn nhất.

"Anh mới tốt. Bởi vì anh tốt cho nên Di Nhiên mới không ngừng nói anh tốt." Lâm Du nghiêm túc trả lời.

Tim Hứa Mạch bỗng nhiên đập chậm một nhịp. Sau đó lại gia tăng tốc độ. Ở trong lòng anh, diễn dafille qusydôn dù người xung tán dương thế nào thì cũng không bằng một câu khẳng định của Lâm Du. Chỉ có lời Lâm Du nói mới là lời êm tai nhất đối với anh.

Nửa tháng sau Lý thị bắt đầu hành động. Lúc đó Chu thị đang cạnh tranh giành một hạng mục lớn, mà Chu Tuyền vừa vận chính là người phụ trách hạng mục này.

Vốn dĩ chuyện này không rơi xuống đầu Chu Tuyền, nhưng Chu Tuyền lại chủ động xin đi, Chu Đáo lại cố ý gọi điện thoại cho Chu Lăng yêu cầu chuyện này. Mà từ đầu đến cuối Chu Lăng không hề tỏ thái độ gì, Chu Tuyền hết sức phấn khởi tiến lên tiếp quản.

Chu Tuyền thật sự cho là lần này chính là cơ hội tốt để anh trở mình. Cho nên cực kỳ nghiêm túc, cẩn thận chuẩn bị cho hạng mục lớn lần này.

Nhưng mà Chu Tuyền không ngờ chuyện mà vốn dĩ đã nắm chắc phần thắng, đi được nửa đường lại bị Lý thị ra tay giết chết.

Nhìn anh hai Lý đắc ý đi qua người anh, Chu Tuyền khế cắn răng, yên lặng nắm chặt quả đấm. Nhiều ngày cố gắng như vậy, tất cả công sức đổ sông đổ biển, tan thành mây khói, làm sao có thể không khó chịu?

Chu Tuyền không cam lòng, hết sức không cam lòng. Anh tin chắc mình không hề sơ suất đối với công việc lần này, nó cực kỳ hoàn mỹ. Như vậy rốt cuộc vì sao lại xuất hiện sai lầm? Hít sâu một hơi, Chu Tuyền đổ hết mọi nguyên nhân lên đầu Lý thị. Nếu như không có Lý thị nhúng tay vào thì anh đã có thể nắm bắt được hạng mục này rồi, sau đó sẽ có thể hãnh diện ở Chu thị...

Nghĩ như vậy, Chu Tuyền không thể nhịn được nên đuổi theo cản đường anh hai Lý.

"Có chuyện gì?" Anh hai Lý thừa nhận, lần này bọn họ nhờ vào quan hệ nên mới thuận lợi nắm được hạng mục này. Tuy rằng quả thật có ý nhắm vào Chu thị, nhưng không thể không nói hạng mục này có ý nghĩa vô cùng đối với Lý thị.

"Rốt cuộc mấy người muốn làm gì? Nhất định phải ép tôi vào đường cùng mới được sao?" Chu Tuyền không phải người ngu. Ngược lại anh rất có đầu óc, có thủ đoạn, cũng có năng lực. Những ngày qua Chu Đáo yên lặng, nhưng không phải không có bất cứ hành động nào. Bởi vì Chu Đáo âm thầm hoạt động nên Chu Tuyền rất rõ Lý thị đã đứng về một phe với Lâm Hồng Tín.

"Cho nên?" Anh hai Lý không nhúc nhích, giễu cợt nhìn Chu Tuyền. Dù thật sự ép Chu Tuyền vào đường cùng thì sao? Lý thị sẽ có tổn thất gì ư? Không có.

"Đù rồi! Tôi nói xin lỗi với mấy người còn không được sao? Nếu như mấy người muốn, tôi có thể đi tìm Lý Mộng, cho dù là quỳ xuống khẩn cầu sự tha thứ của cô ta thì tôi cũng có thể làm được." Cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi, Chu Tuyền thấp giọng nói.

"Không cần." Đối với Chu Tuyền mà nói thì chuyện đó không khác gì bị nhục nhã, nhưng lọt vào trong mắt anh hai Lý thì nó lại không có gì lớn. Sâu hơn nữa, anh hai Lý vốn khinh thường lời xin lỗi của Chu Tuyền, "Đừng tưởng rằng tùy tiện nói xin lỗi là được, bởi vì lời xin lỗi của cậu không đáng giá một đồng tiền."

"Anh..." Chu Tuyền há hốc mồm, nhưng lại không nói được chữ nào, sắc mặt đỏ bừng lên. Còn có chuyện gì nhục nhã hơn do với việc anh tự nguyện nói xin lỗi nhưng lại bị đối phương vô tình từ chối? Vào giờ phút này anh đứng trước mặt người Nhà họ Lý như một trò cười, cực kỳ buồn cười.

"Đúng như cậu cảm nhận, khi biết cậu là con riêng của Nhà họ Chu thì nhà chúng tôi cũng nhục nhã như vậy. A, không, chúng tôi còn nhục hơn cậu nữa kia. Bởi vì ngoại trừ nhục nhã, chúng tôi còn bị lừa dối giữa ban ngày ban mặt." Anh hai Lý cười lạnh hai tiếng, hung hãn lướt qua va chạm vào bả vai Chu Tuyền một cái rồi nhanh chân bước đi.

Bị anh hai Lý đụng quay ngược lại hai bước, trên mặt Chu Tuyền thoáng qua chút chật vật và khuất nhục, nhưng lại không làm gì được.

"Ngu xuẩn!" Chu Đáo quả thực bị Chu Tuyền chọc tức đến mức không còn lời nào để nói. Nghĩ rằng lần này có thể hòa nhau nhưng lại không ngờ Lý thị lại ra tay như vậy. Đáng hận hơn chính là Chu Tuyền vốn không phải đối thủ của Lý thị, còn chưa ra tay đã bị đánh đến không có chút sức lực để chống đỡ.

"Ba, thật xin lỗi." Đứng ở trước mặt Chu Đáo, ngoại trừ nói xin lỗi thì Chu Tuyền không còn gì để nói.

Sắc mặt Chu Đáo khó coi, trợn mắt nhìn Chu Tuyền, chột vồ bàn một cái: "Nếu Lý thị để ý Lý Mộng như vậy thì con đi đưa Lý Mộng trở lại đây cho ba! Ba không tin lần nào hai cha con chúng ta cũng đều thất bại!"

"Nhưng ba, Lý Mộng không phải Lâm Nhất Thiên, cô ta không có cụt tay gãy chân, gia đình cũng không suy sút. Chỉ cần có Lý thị ở đây, bất cứ lúc nào cô ta cũng đều có giá, vốn sẽ không để ý tới con." Quan trọng hơn chính là anh vốn không có tình cảm với Lý Mộng. Mà Chu Tuyền cũng không có khả năng này.

"Mày cứ vô dụng như vậy, ngay cả một con đàn bà cũng không giải quyết được? Cô ta không cụt tay gãy chân là liền không bắt được sao?" Không muốn nghe Chu Tuyền giải bày, Chu Đáo phát tay, giọng điệu ác liệt, "Dù mày dùng cách gì thì cũng phải kéo Lý Mộng về phía chúng ta."

Trong mắt Chu Tuyền lóe lên một tia chán ghét và không tình nguyện, thoáng qua rồi lại biến mất, nhanh đến nỗi Chu Đáo không thể nào phát hiện. Sau một phút, Chu Tuyền đề xuống sự bất mãn, lên tiếng: "Ba, trước kia con cũng lắt Lý Mộng về nhà, nhưng Lý thị hoàn toàn không coi trọng Lý Mộng. Bây giờ dù con có nắm được Lý Mộng trong lòng bàn tay thì sợ rằng Lý thị cũng sẽ không dính chiêu này."

"Không thử một chút thì sao biết được bọn họ không dính chiêu? Ban đầu để cho mày với Lý Mộng ly dị tao cũng không ngờ Nhà họ Tần sẽ ra mặt. Nhưng trên thực tế, không phải Nhà họ Tần đã tìm tới cửa, làm chỗ dựa cho Lý Mộng sao?" Cái tính cố chấp của Chu Đáo đã sớm ăn sâu vào người, không cho ai vi phạm, "Ban đầu Lý thị không quan tâm Lý Mộng là bởi vì Lý Mộng không nghe lời, chọc lão gia tử tức chết. Nhưng dù thế nào Lý Mộng cũng là người Nhà họ Lý, sau khi ly hôn không phải vẫn sẽ trở về Nhà họ Lý sao, còn được Nhà họ Lý bảo vệ tốt như vậy? Bọn họ nói mặc kệ sống chết của Lý Mộng, nhưng không phải bởi vì thân phận của mày nên tức giận muốn ra mặt vì Lý Mộng ư?"

Bởi vì bọn họ khiêu khích mặt mũi Nhà họ Lý chưa không phải chỉ đơn thuần vì Lý Mộng... Những lời này nghẹn ở cổ họng Chu Tuyền, thử nhiều lần nhưng vẫn không thể nói ra khỏi miệng.

Chu Tuyền rất hiểu Chu Đáo, anh biết bây giờ dù anh nói cái gì thì Chu Đáo cũng không nghe lọt. Ở trong lòng Chu Đáo đã khẳng định Nhà họ Lý rất coi trọng Lý Mộng, bọn họ làm tất cả mọi thứ đều nhắm vào ông ta. Chỉ cần ông ta vững vàng nắm được Lý Mộng trong tay thì liền có thể chi phối được Lý thị.

Nhưng trên thực tế, khi giằng co với anh hai Lý, Chu Tuyền có thể kết luận, chuyện này không có khả năng. Lý thị rất ghét anh, thậm chí có thể nói là khinh bỉ phát ra từ nội tâm. Với sự khinh bỉ mạnh mẽ này, diễn dafnlê quysydôn Lý thị không thể nào tiếp nhận sự hiện hữu của anh, cũng sẽ không chấp nhận anh đến gần Lý Mộng thêm lần nữa.

Chu Tuyền chưa bao giờ có một phút giây thanh tĩnh giống như bây giờ vậy, anh úi đầu xuống, không phản bác Chu Đáo, nhưng cũng không lên tiếng phụ họa.

"Lần này Lý thị đánh cho Chu Tuyền trở tay không kịp." Nghe Hứa thị cạnh tranh thất bại, Hứa Mạch không chút khách sáo cười nhạo.

Chu Lăng lại không có phản ứng quá lớn, gật đầu một cái: "Trong dự liệu."

"Vậy tiếp theo Chu Tuyền định làm gì? Ngã từ nơi nào thì sẽ đứng lên từ nơi đó sao? Tiếp tục so chiêu với Lý thị, cố gắng để được Lý thị tha thứ?" Với tính cách của Chu Tuyền, Hứa Mạch không cho là anh ta sẽ từ bỏ ý đồ, thối lui ra khỏi chiến cuộc.

"Hắn là vậy! Nghe người làm Nhà họ Chu nói, vì chuyện này mà Chu Đáo nổi giận, quả thật đề nghị Chu Tuyền đi đưa Lý Mộng về. Nhưng hình như Chu Tuyền không phải muốn, nhưng mà không biết đến cuối cùng sẽ lựa chọn thế nào." Bây giờ Chu Lăng có không ít cơ sở ngầm, muốn thám thính tin tức của Chu Đáo và Chu Tuyền cũng không khó.

"Dù lựa chọn thế nào thì cũng không liên quan gì đến chúng ta." Thật ra Hứa Mạch cũng không hứng thú muốn biết Chu Tuyền lựa chọn thế nào. Ngược lại, anh tò mò một chuyện khác, "Gần đây cậu và Di Nhiên thế nào rồi? Nghe Tiểu Du nói hai người đi công viên rồi còn ngồi đu quay ngựa gỗ?"

Chu Lăng đang uống nước, bị Hứa Mạch đột nhiên hỏi nên hoảng sợ bị sặc, liên tục ho khan mấy tiếng.

"Có cần phải kinh hoàng như vậy không? Nam tử hán đại trượng phu, dám làm dám nhận. Không phải chỉ là đu quay ngựa gỗ thôi sao? Thịnh thoảng sống cuộc sống của bạch mã vương tử như trong truyện cổ tích cũng không tệ." Bị phản ứng của Chu Lăng chọc cười, Hứa Mạch trêu.

"Di Nhiên lại chạy đến tâm sự với chị họ rồi hả?" Đối với việc Diệp Di Nhiên động một chút là lại chạy đi kể lại nhất cử nhất động cho Lâm Du nghe, Chu Lăng thật sự rất bất đắc dĩ. Không phải anh không cho Diệp Di Nhiên nói, chẳng qua là mỗi lần Lâm Du nghe xong đều nói cho Hứa Mạch biết, làm hại anh luôn bị Hứa Mạch trêu ghẹo.

"Ừ. Lần này là khoe khoang. Theo báo cáo thì Di Nhiên miêu tả vô cùng tường tận hôm đó có người nào đó cực kỳ dịu dàng cho Tiểu Du nghe, hình như còn ôm Di Nhiên ngọt ngào chụp hình nữa đúng không? Có tính lấy ra cho mọi người cùng xem không?" Hứa Mạch quyết định không thừa nhận mình bị sự khoe khoang của Diệp Di Nhiên kích thích.

Gần đây Hứa Mạch cảm thấy dù là Chu Lăng làm chút chuyện gì thì Diệp Di Nhiên đều chạy tới nói cho Tiểu Du nghe. Một lần hai lần thì không sao, nhưng mà nhiều lần thì có khác nào nói ông chồng như anh không bằng Chu Lăng. Phải biết là khoảng thời gian này thú vui của anh và Tiểu Du chỉ là ở nhà xem phim nghe nhạc, so với sự lãng mạn của Chu Lăng và Diệp Di Nhiên thì kém cỏi hơn nhiều.

Chu Lăng im lặng co rút khóe miệng, không hề đáp lại lời của Hứa Mạch. Anh không phải Diệp Di Nhiên, cũng không có thói quen chia sẻ khoảnh khắc ngọt ngào cho bạn bè biết. Cho nên những chuyện này vẫn giao cho Diệp Di Nhiên và Lâm Du đi!

Diệp Di Nhiên quả thật đang bận trao đổi cái mình tâm đắc với Lâm Du. Dĩ nhiên, việc “Trao đổi” này là từ một phía. Khác với Diệp Di Nhiên, Lâm Du không thích kể chuyện ân ái ra ngoài.

Nhưng mà Lâm Du lại rất tình nguyện nghe Diệp Di Nhiên nói. Bởi vì cô có thể chắc chắn là Diệp Di Nhiên và Chu Lăng thật sự rất hạnh phúc, mà Diệp Di Nhiên nói cho cô biết cũng chỉ thuần túy muốn chia sẻ niềm vui, hạnh phúc của mình với cô thôi, khiến cô cũng bị vui lây. Theo như lời Diệp Di Nhiên, gần đây cuộc sống của cô và Hứa Mạch quá bình thản, yêu cầu nên thay đổi một chút.

Đối với lời đề nghị của Diệp Di Nhiên, Lâm Du không có nói được hay không. Nghĩ lại thì cô càng hưởng thụ cảm giác ấm áp tuyệt vời khi được Hứa Mạch ôm vào trong ngực xem phim hơn, giống như toàn thế giới chỉ còn lại có cô và Hứa Mạch gắn bó với nhau, yên tĩnh khiến cho cô có thể nghe được tiếng tim đập của Hứa Mạch.

"Chị họ, em đã nói với chị rồi, nên đi ra ngoài một chút thì sẽ có thể bồi đắp thêm tình cảm. Không phải em nói bầu không khí ấm áp giữa chị và anh họ như bây giờ là không được, chẳng qua là hai người quá bình thản rồi, còn lạnh nhạt như vậy nữa sẽ biến thành nước sôi, không nếm ra được chút mùi vị gì. Tiếp theo đó chị sẽ cảm thấy chán ghét, anh họ cũng sẽ cảm thấy chán ngán. Phải thường xuyên tạo ra khoảng khắc ngọt ngào mới được, không thể cứ để mặc cho thời gian trôi qua mà chẳng quan tâm..." Diệp Di Nhiên liên tục khích lệ Lâm Du kéo Hứa Mạch ra ngoài một chút, cô gấp đến mức còn nhanh nhẹn đích thân ra tay vạch ra hành trình hẹn hò cho hai người nữa.

Nếu như ngay từ đầu Lâm Du và Hứa Mạch đã bình thản như vậy thì có lẽ Diệp Di Nhiên sẽ không cuồng cuồng như thế. Nhưng cũng bởi vì cô coi Lâm Du và Hứa Mạch là hình mẫu cho nên mới khẩn cấp muốn bọn họ càng ngày càng tốt đẹp. Giống như cô và Chu Lăng, chẳng những không lạnh nhạt theo năm tháng mà ngược lại càng ngày càng nồng nhiệt. Giống vậy, ở trong lòng Diệp Di Nhiên, Lâm Du và Hứa Mạch cũng nên như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105

Edit: susublu

Lâm Du rất bất đắc dĩ. Cô biết Diệp Di Nhiên có lòng tốt, nhưng cách àm Diệp Di Nhiên và Chu Lăng sống chung không thích hợp với cô và Hứa Mạch. So với việc đi khắp những con phố để tìm đồ ăn ngon và vui chơi thì Lâm Du càng thích ở nhà làm một bữa ăn với Hứa Mạch hơn. Dù mùi vị không được như mỹ vị nhưng cũng là phát ra từ nội tâm nên cô cảm thấy rất ấm áp.

"Đúng rồi chị họ, cuối tuần này chúng ta cùng đi ngâm suối nước nóng đi!" Lâm Du không trả lời, Diệp Di Nhiên dứt khoát chủ động giúp sắp xếp lịch trình.

Lâm Du không lập tức đồng ý mà hỏi lại: "Tuần này Chu Lăng không cần làm thêm giờ sao?"

"Không cần! Gần đây Chu thị không bận rộn, vị trí của Chu Lăng cũng khá vững vàng rồi, tất nhiên không cần phải tự mình làm hết mọi chuyện nữa, giao cho cấp dưới đi làm là được." Diệp Di Nhiên tỏ vẻ đương nhiên, giọng nói đầy tự hào.

"Như vậy..." Lâm Du nghĩ ngợi chốc lát rồi gật đầu một cái, "Vậy được, lát nữa chị gọi điện hỏi Hứa Mạch xem có phải làm thêm giờ hay không."

"Nói như vậy là cuối tuần này chị dâu không bận? Vậy thì không thành vấn đề. Chỉ cần chị họ muốn đi thì anh họ nhất định sẽ đồng ý." Nếu anh họ không đồng ý thì cô liền len lén bắt cóc chị họ, để cho anh ấy tự ngồi hối tiếc một mình. Diệp Di Nhiên âm thầm lăm lăm trong lòng.

"Hay là hỏi trước đi!" Không chắc chắn lịch làm việc của Hứa Mạch thì Lâm Du sẽ không dễ dàng đồng ý.

"Vậy cũng tốt, em chờ tin tốt của chị." Nghe Lâm Du kiên trì như vậy, Diệp Di Nhiên cũng không miễn cưỡng nữa, đành hoàng cúp điện thoại.

Lâm Du vừa cúp điện thoại với Diệp Di Nhiên thì liền lập tức gọi cho Hứa Mạch.

"Tiểu Du?" Hiếm thấy Lâm Du gọi điện trong giờ làm việc nên tất nhiên tâm trạng của Hứa Mạch rất tốt.

"Di Nhiên hỏi cuối tuần này chúng ta có thời gian cùng đi ngâm suối nước nóng không." Lâm Du không hề giấu giếm bất kỳ chuyện gì.

"Ngâm suối nước nóng?" Hứa Mạch kinh ngạc nhướn mày, ngay sau đó không chút nghĩ ngợi phản đối, "Không đi. Dù có đi cũng không theo chân bọn họ."

Nếu như thật sự muốn ngâm suối nước nóng, diễn dafnlê quysdôn Hứa Mạch nhất định phải ngâm với Lâm Du. Nhưng nếu có thêm Chu Lăng và Diệp Di Nhiên thì Hứa Mạch có thể kết luận Diệp Di Nhiên sẽ lôi Lâm Du đi. Biết rõ bà xã sẽ bị cướp thì sao Hứa Mạch lại phải tự chui đầu vào lưới.

"Chắc chắn không đi?" Lâm Du cũng không cố chấp với việc đi ngâm suối nước nóng. Nếu như Hứa Mạch không muốn đi thì cô cũng không thất vọng.

"Không đi." Lại kiên quyết phản đối một lần nữa, Hứa Mạch liền chuyển đề tài, nói "Cuối tuần vốn muốn dẫn em đi ngắm biển nên không muốn làm vỡ kế hoạch vì những người khác."

"Ngắm biển?" Lần này đến phiên Lâm Du kinh ngạc. Sao trước đó cô không nghe Hứa Mạch đề cập tới chuyện này.

"Ừ. Gần đây luôn ở nhà, không biết em có cảm thấy bức bối không. Vừa đúng lúc gần đây anh không quá bận rộn, dự định dành ra một tuần dẫn em đến biển vui chơi một chút. Thế nào, có chịu nể mặt anh hay không?" Hứa Mạch hành động như vậy, chính là đang lợi dụng quyền hành, tự mình cho mình nghỉ. Dĩ nhiên anh vào Hứa thị nhiều năm như vậy mà không thể được nghỉ phép hàng năm sao.

"Được." Cùng đi ngắm biển với Hứa Mạch sao? Ý niệm này vừa thoáng qua đầu Lâm Du thì đột nhiên cô liền cảm thấy hơi hứng thú.

"Vậy cứ quyết định như thế đi. Sáng mai chúng ta liền lên đường, không cần nói với bất cứ ai, đặc biệt là con nhóc Di Nhiên kia." Hứa Mạch quyết định một cuộc bỏ trốn lãng mạn. Dù sao cũng đi tự túc nên muốn đi đâu cũng thuận lợi.

"Nhưng em phải nói cho Di Nhiên biết cuối tuần này không thể đi ngâm suối nước nóng với con bé." Chuyện đi ngắm biển có thể lừa gạt Di Nhiên. Nhưng quyết định không đi ngâm suối nước nóng thì phải thông báo cho Di Nhiên biết. Theo Lâm Du thì đây là phép tôn trọng tối thiểu.

"Yên tâm, anh sẽ nói với con bé." Biết cảm tình của Tiểu Du và Di nhiên càng ngày càng tốt, Hứa Mạch không chút khách sáo nhận lấy chuyện này.

"Ừ, được." Bất cứ chuyện gì giao cho Hứa Mạch xử lý thì Lâm Du đều hết sức yên tâm.

Kết quả là mười phút sau, Diệp Di Nhiên nhận được một cuộc điện thoại uy hiếp của anh họ mình.

"Cái gì gọi là không có chuyện thì đừng đưa ra lời mời không đáng tin cậy chứ? Em là vì muốn tốt cho anh đó! Một chút lãng mạn anh cũng không biết, chị họ gả cho đúng là bị thua thiệt!" Nghe Hứa Mạch nói, Diệp Di Nhiên tức giận nhỏ nước bọt.

"Chuyện ngâm suối nước nóng thì em và Chu Lăng cùng dùng một cái ao là đủ rồi. Kêu anh với Tiểu Du đi theo làm gì? Đi xem hai vợ chồng mấy người cùng tắm sao?" Bị Diệp Di Nhiên phê bình không đủ lãng mạn, lời nói của Hứa Mạch càng ác độc hơn.

"Cái...cái gì mà cùng tắm? Anh họ, anh đừng có nói bậy bạ, em không có đen tối như anh nghĩ đâu." Bị Hứa Mạch chỉ trích, Diệp Di Nhiên chỉ uy nghi một chút liền đỏ mặt. Cô thật sự chỉ đơn thuần muốn đưa Lâm Du ra ngoài chơi mà thôi, ngâm suối nước nóng có thể thả lỏng tâm trạng, rốt cuộc là không tốt ở đâu hả?

"Thật sao?" Hứa Mạch kéo dài giọng nói, hiển nhiên là không tin lời Diệp Di Nhiên phản bác, "Được rồi, em từ từ thảo luận với Chu Lăng về chuyện này đi, thích ngâm suối nước nóng như nào thì cứ ngâm như thế ấy, anh và Tiểu Du sẽ không quấy rầy."

Rõ ràng cô đã giải thích không phải ý đó rồi, sao anh họ còn nói như vậy? Diệp Di Nhiên nóng mặt, quệt mồ hôi trên trán. Cô không bao giờ muốn xen vào chuyện của anh ấy nữa, xem thử sau này anh ấy sẽ khóc thê nào, Hừ!

Dĩ nhiên Hứa Mạch sẽ không khóc. Sáng sớm hôm sau anh liền công khai nghỉ làm, dẫn Lâm Du lao tới một vùng biển xinh đẹp.

Hôm nay Chu Lăng không đến Thần Thiên cho nên cũng không biết chuyện Lâm Du đi du lịch. Ngược lại Cố Nhiên lấy được tin tức, âm thầm phi báng mấy câu, Lâm Du đi ra ngoài chơi mà không hẹn anh và Tuyết Nhi, sau đó liền ngoan ngoãn làm tiếp công việc. Gần đây lịch trình của Tuyết Nhi rất bận, đôi khi cô qua khỏi khoảng thời gian này anh cũng phải nghỉ làm đưa Tuyết Nhi ra ngoài chơi!

Bởi vì không gọi điện được cho Hứa Mạch, hai ngày liên tiếp Diệp Di Nhiên đều không gọi điện cho Lâm Du. Dĩ nhiên không phải cô tức giận mà là sợ Lâm Du bị Hứa Mạch làm hư, nếu nghe được lời trêu chọc từ miệng Lâm Du thì cô thật sự sẽ khóc...

Lâm Du và Hứa Mạch cứ trốn đi như vậy, không hề gây nên bất kỳ gợn sóng nào. Đợi đến khi Diệp Di Nhiên phát hiện Lâm Du không có ở thành phố D thì Lâm Du và Hứa Mạch đã thuận lợi đến bờ biển.

Hứa Mạch đã sớm xác định được làng du lịch nên trực tiếp đưa Lâm Du đến căn biệt thự hướng ra biển khơi bao la.

Đứng tại ban công biệt thự, Lâm Du giang hai cánh tay cảm nhận gió biển thổi đến, nhẹ nhàng khoan khoái mà thích thú, trong nháy mắt liền xóa bay tất cả phiền não.

"Thế nào? Có thích hay không?" Hứa Mạch ôm lấy Lâm Du từ phía sau, nhỏ giọng hỏi.

Tựa vào trong ngực Hứa Mạch, Lâm Du gật đầu một cái, giọng nói rõ ràng rất vui thích: "Nơi này rất đẹp, em rất thích."

"Xem ra món quà này thật sự không tệ." Lấy được lời khẳng định của Lâm Du, Hứa Mạch nhếch miệng, nở nụ cười.

"Hả?" Nghe ra hàm ý trong lời nói của Hứa Mạch, Lâm Du ngẩng đầu lên, nhìn anh.

Hai cái trán chạm vào nhau, trong mắt Hứa Mạch đầy thâm tình, nói nhỏ: "Bây giờ làng du lịch này đã do em đứng tên, nếu em thích nơi này thì bất cứ lúc nào cũng có thể tới thị sát."

"Hả?" Lâm Du không ngờ Hứa Mạch sẽ cho cô một món quà lớn như vậy. Đưa mắt nhìn qua, làng du lịch này thật sự quá lớn, sợ là giá trị không nhỏ.

"Anh luôn muốn cho em một món quà sinh nhật đúng nghĩa, kéo dài lâu như vậy, cho đến năm nay mới có thể đưa được, là anh làm chưa tốt." Nhìn ra Lâm Du kháng cự, Hứa Mạch cướp trước thời cơ, ngăn chặn lời nói của Lâm Du, "Cho anh một cơ hội để thể hiện, được không?"

"Nhưng mà..." Nhưng mà, Hứa Mạch đã làm rất tốt, rất hoàn mỹ rồi. Vô duyên vô cớ nhận một món quà lớn như vậy, Lâm Du sẽ bất an.

"Quên anh làm thế nào mới tỉnh lại rồi sao? Nếu như không có nguồn nước thần kỳ của em thì anh vẫn còn nằm trên giường bảy năm thậm chí còn lâu hơn đúng không? Cũng có lẽ anh sẽ thật sự biến thành người thực vật cả đời này, sao có thể hoàn hảo không hao tổn gì mà đứng ở đây hít thở không khí mát mẻ, thưởng thức cảnh đẹp trước mắt chứ? Kinh hi em mang đến cho anh còn nhiều hơn cả những gì anh có thể cho em. Cho nên không thể so đo, cũng không cho từ chối lòng thành của anh đối với em. Nếu không anh sẽ đau lòng." Giọng nói có chút uất ức, Hứa Mạch ôm chặt Lâm Du, làm nũng tó cáo.

"Thật ra thì những thứ anh mang đến cho em nhiều hơn những gì em cho anh. Nếu như không có anh, chỉ sợ là em đã sớm nổi điên." Nhẹ nhàng lắc đầu một cái, Lâm Du không đồng ý với lời của Hứa Mạch.

Sống với Hứa Mạch lâu như vậy, rốt cuộc Lâm Du cũng có thể nhận ra rằng thật ra thì cô thật sự có căn bệnh đó. Năm năm sống trong bệnh viện tâm thần, ít nhiều vẫn bị ảnh hưởng, cho nên nó đã khắc dấu ấn sâu vào lòng cô.

Hiện nay vì có Hứa Mạch đi cùng cô, hơn nữa còn liên tục làm bầm lầy bầu nên cô mới không có mấy ý nghĩ kỳ dị. Lâm Du chưa nói với bất cứ ai, lúc ban đầu trở về nơi này cô có từng lên kế hoạch dựng mấy hiện trường tai nạn xe cộ, vì muốn giết chết cả nhà ba người Lâm Hồng Tín và cả Chu Tuyên nữa. Nhưng bây giờ cô không chấp nhất như vậy nữa.

"Dù em có nổi điên thì cũng vẫn là người phụ nữ anh yêu nhất." Lâm Du khác thường, Hứa Mạch là người phát hiện sớm nhất, dienxxdafnlleequysdoon cũng là người duy nhất phát hiện đến tận bây giờ. Có lẽ người bên cạnh không nhìn ra nhưng Hứa Mạch biết Lâm Du vẫn có một khía cạnh u ám.

"Ừ. Cho nên nếu quả thật có một ngày như vậy thì không nên đưa em đến bệnh viện tâm thần, cũng không nên rời bỏ em. Anh chỉ cần nhốt em ở một nơi mà em có thể nhìn thấy anh, em sẽ tự điều chỉnh thật tốt." Sâu trong nội tâm Lâm Du vẫn có một góc xó xinh như vậy, nơi đó không một ai có thể nhìn thấy cô.

Lâm Du cũng không thể chắc chắn là mình có bộc phát vào một ngày nào đó hay không. Nhưng cô khẩn cầu hy vọng dù nàng có thể nào thì cũng sẽ không bị Hứa Mạch đẩy ra, càng không bị Hứa Mạch bỏ lại.

Hứa Mạch không trả lời Lâm Du ngay mà lại lâm vào trầm tư.

Trái tim Lâm Du lại trầm xuống một cách khó hiểu. Cô chậm rãi cúi đầu xuống che giấu sự u buồn ở đáy mắt.

"Nếu quả thật có một ngày như vậy thì nhất định anh sẽ tự nhốt mình vào căn phòng đó với em. Sau đó dù anh xa cách anh thế nào thì cũng không thể trốn tránh anh được. Cho nên Tiểu Du, kiếp này em đã được định sẵn phải ở cùng với anh. Cho dù là nổi điên thì cũng không thể trốn ở nơi mà anh không biết, hiểu không?" Rốt cuộc Hứa Mạch cũng mở miệng, giọng nói đều rất kiên định, trong mắt đầy vẻ ác độc. Nếu thật sự có một ngày như vậy thì nhất định anh sẽ còn đáng sợ hơn cả Tiểu Du?

Trái tim đã nguội lạnh bỗng nhiên trở nên ấm áp, Lâm Du run rẩy nắm lấy bàn tay của Hứa Mạch đang ôm vòng lấy cô, nặng nề gật đầu: "Ừ."

"Không cho khóc, không cho bị thương, không cho làm anh khó chịu." Nhảy bèn nhận ra Lâm Du nghẹn ngào, Hứa Mạch khẽ thở dài một hơi, xoay người Lâm Du lại, mặt đối mặt nâng cằm cô lên, bá đạo yêu cầu.

"Được." Rõ ràng khóe miệng có nhếch lên nhưng nước mắt lại vẫn chảy xuống gò má của Lâm Du.

Nước mắt trong suốt làm đau nhói tim Hứa Mạch, khiến lòng Hứa Mạch rối như tơ vò: "Đã nói không được khóc rồi mà em còn cố ý khóc cho anh xem, sợ anh không đau lòng phải không?"

Mặc cho ngón tay thô lỗ của Hứa Mạch lau nước mắt trên mặt cô, Lâm Du lắc đầu một cái, nụ cười trên mặt càng lúc càng tươi, nước mắt cũng càng chảy càng nhiều.

"Em đó, thật đúng là khắc tinh của anh." Thấy lau thế nào cũng lau sạch được nước mắt của cô, Hứa Mạch đành phải thả tay xuống rồi trực tiếp hôn cô.

Khắc tinh sao? Đối với cô mà nói, không phải anh chính là đòn trí mạng sao? Ôm ngực lại Hứa Mạch, Lâm Du ngẩng đầu lên, an tâm hưởng thụ sự dịu dàng của Hứa Mạch.

Diệp Di Nhiên rất buồn rầu. Cô không ngờ anh họ lại hư hỏng như vậy, lặng lẽ bắt cóc chị họ sau lưng cô. Tội thứ sáu cô còn muốn len lén thông báo với Lâm Du là sáng thứ bảy sẽ tụ họp lên đường. Nào ngờ cô còn chưa kịp gọi điện thoại thì Chu Lăng đã nói cho cô biết Hứa Mạch dẫn Lâm Du đi du lịch rồi, hơn nữa đã đi được hai ba ngày...

"Thật là quá đáng! Nếu muốn đi chơi thì phải đi cùng nhau! Làm gì cứ nhất định phải trốn đi chơi?" Diệp Di Nhiên cảm thấy đây nhất định là âm mưu quỷ kế của Hứa Mạch. Không chừng là đồi sách để ứng phó việc cô đề nghị ngâm suối nước nóng, suy nghĩ một chút liền buồn rầu.

"Hứa Mạch là hạng người gì em không phải không biết? Chuyện về Lâm Du thì anh ta không bao giờ nhượng bộ." Bất đắc dĩ nhìn Diệp Di Nhiên, Chu

Lăng dụ dỗ.

"Vây cũng không thể như thế! Em đã chủ động mời như vậy, nếu anh ấy không muốn đi ngâm suối nước nóng thì có thể nói thẳng ra nơi mà mình muốn đi. Mọi việc cũng đều dễ thương lượng, chúng ta có thể bàn bạc một nơi thích hợp để đi." Diệp Di Nhiên không vui bĩu môi, nhào vào trong ngực Chu Lăng, uất ức oán than.

"Lần sau đi! Lần sau anh sẽ bàn bạc với Hứa Mạch trước, bốn người chúng ta cùng ra ngoài chơi." Biết Di Nhiên muốn đi chơi với Lâm Du, Chu Lăng suy nghĩ một chút lại bỏ sung, "Hoặc là mời luôn vợ chồng Cố Nhiên, nếu như em thích."

"Không cần đâu. Cố Nhiên thì không thành vấn đề, nhưng Triệu Tuyết Nhi là đại minh tinh, đi đâu cũng sẽ thu hút sự chú ý của phóng viên và fan hâm mộ, nhất định là không chơi được thoải mái." Tuy Diệp Di Nhiên quả thật thích náo nhiệt, nhưng nếu là Triệu Tuyết Nhi thì Diệp Di Nhiên liền lắc đầu từ chối.

"Danh tiếng của Lâm Du cũng rất lớn, không phải là cho tới nay em vẫn không biết chứ?" Không ngờ Diệp Di Nhiên lại trả lời như vậy, Chu Lăng kinh ngạc nói. Trong mắt anh, so với Triệu Tuyết Nhi thì Lâm Du mới thật sự có danh tiếng, cũng đã từng đóng phim điện ảnh quốc tế, sao lại là người bình thường được?

"Chị họ không giống vậy! Chị họ nổi tiếng nhưng chị ấy vẫn luôn làm mặt lạnh, không cần duy trì hình tượng ôn hòa trước mặt công chúng. Nhưng còn Triệu Tuyết Nhi thì sẽ có nhiều người đi đường đến yêu cầu chụp hình chung, cô ấy cũng sẽ không thể từ chối." Diệp Di Nhiên vừa nói vừa nhiều lần tưởng tượng đến cảnh đi dạo phố với Lâm Du.

Chu Lăng nói không sai, danh tiếng Lâm Du quả thật rất lớn, tin tức, báo chí, tiêu đề thường xuyên có hình ảnh của cô. Nhưng Lâm Du không cần cố hết sức giữ hình tượng, nếu như ở trên đường bị người qua đường yêu cầu chụp hình chung và xin chữ ký thì cô sẽ lấy lý do không phải ngôi sao mà từ chối. Cũng vì vậy mà khi Lâm Du tự tay ký tên cho nhân viên Hứa thị thì họ liền rất hạnh phúc cầm ra ngoài khoe khoang.

"Cái này cũng đúng." Chu Lăng không có kinh nghiệm tương tự cho nên không thể nào biết được cảm nhận của Diệp Di Nhiên. Nhưng Diệp Di Nhiên nói có đạo lý, anh cũng đồng ý.

Cho dù là ngôi sao nổi danh thì không thể hoàn toàn lơ công chúng. Cho dù là anh đế như Tần Nam thì cũng phải chăm lo cho tâm trạng của các fan. So sánh với nhau thì Lâm Du lại khác. Quay phim điện ảnh vốn không phải là sở thích của Lâm Du, cô cũng không cần fan hâm mộ ủng hộ. Đối với cô mà nói, tổng giám đốc Thần Thiên mới là vị trí thật sự của cô.

"Anh cảm thấy em nói không sai đúng không? Em đã hỏi chị họ rồi, chị ấy và anh họ sẽ không đóng phim nữa. Mặc dù nghe nói có không ít đạo diễn gửi lời mời cho bọn họ, nhưng đều bị từ chối. Vì chuyện này Tần Nam còn nhớ nước bọt, la hét Hứa Mạch chỉ đóng vai nam chính trong một bộ phim mà lại lần ắt danh tiếng ảnh đế quốc tế của anh." Nói đến Tần Nam, Diệp Di Nhiên không chút khách sáo cười nhạo.

Không ai từng nghĩ tới diễn xuất của Hứa Mạch lại được đánh giá cao như vậy, gần như là tất cả đều ca ngợi anh. Cũng có lẽ bởi vì Hứa Mạch không phải người trong làng giải trí nên lại càng có thể được công chúng công nhận. Bởi vì tất cả mọi người đều biết rõ, trừ bộ phim này ra thì bọn họ sẽ không còn dịp nào để nhìn thấy Hứa Mạch diễn xuất trên màn ảnh lớn như vậy được nữa.

"Chuyện này cũng không còn cách nào nữa. Ban đầu Lý Mộng thả tin tức ra, vai nam chính được giao cho Tần Nam. Cho đến khi phim điện ảnh được chiếu thì mọi người đều biết Tần Nam chỉ là vai nam phụ, vai nam chính thật sự lại do người khác đóng. Mà Hứa Mạch thì dù là tướng mạo, gia thế, hay là diễn xuất thì đều tạo nên một nhân vật hoàn mỹ nhất trong lòng người hâm mộ. Ở một trình độ nhất định thì danh tiếng của Tần Nam sẽ có thể đẩy Hứa Mạch xuống khỏi đỉnh cao. Quan trọng hơn hết đây là bộ phim đầu tiên của Hứa Mạch, cũng là bộ phim duy nhất, có thể nói là kinh điển trong kinh điển. Từ nay về sau, sợ là rất khó có ai vượt qua được." Lúc bộ phim mà Hứa Mạch và Lâm Du thủ vai chính được chiếu, Thần Thiên có tổ chức hội nghị quyết sách để xác định lại Hứa Mạch và Lâm Du sẽ không diễn bất cứ vai diễn nào nữa. Lúc đó Chu Lăng cũng biết Hứa Mạch và Lâm Du rất hot, hơn nữa cũng không ai vượt qua được độ hot của họ.

"Cho nên Tần Nam mới không cam lòng như vậy! Cậu ta quay nhiều phim điện ảnh và truyền hình như vậy, cuối cùng lại không sánh bằng một vai của anh họ, ha ha!" Đối với Diệp Di Nhiên mà nói, có lấy được giải thưởng hay không đều không quan trọng, bộ phim mà Hứa Mạch và Lâm Du quay thật sự rất tuyệt. Cô cố ý đến rạp chiếu phim để xem, rồi cũng bị cảm động ngồi khóc!

Mất thấy càng lúc càng lạc đề, đi xa khỏi đề tài ban đầu của Diệp Di Nhiên, Chu Lăng cũng không nhắc nhở, mà chậm rãi nói chuyện theo chủ đề của Diệp Di Nhiên. Quả nhiên, so với trấn an thì lời chú ý của cô đi mới là giải pháp tốt nhất để giúp cô hết giận.

Bởi vì rất thích biển khơi, Lâm Du và Hứa Mạch không đi đâu khác mà chõ chơi đùa ở làng du lịch. Đợi đến khi hai người trở lại thành phố D thì đã là chuyện của vài ngày sau.

Nghe nói Lâm Du trở lại, Diệp Di Nhiên lập tức đến giải trí Thần Thiên. Vốn dĩ cô muốn đi tìm nhà, diễn dafinlê quysdon nhưng cân nhắc sức chiến đấu của cô và Hứa Mạch một chút thì Diệp Di Nhiên quả quyết chọn lúc phòng làm việc chỉ có một mình Lâm Du.

Thấy Diệp Di Nhiên đến, Lâm Du cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, cô lấy quả lưu niệm mua từ bờ biển ra.

Cũng không phải là món quà gì hiếm lạ, đó chỉ là một con ốc biển rất đẹp, nhưng mà... Là do Lâm Du và Hứa Mạch tự mình nhặt ở bờ biển.

"A a a, chị họ, chị và anh họ thật là quá đáng! Đi biển nhặt ốc loại lăng mạn như vậy, tại sao lại không gọi em? Chị đang hoàng nói cho em biết, hai người có ở trong lâu đài lăng mạn hay không? Có vẽ trái tim trên bờ cát rồi viết tên lên đó không? Nếu không thì anh họ cũng sẽ ôm chị như công chúa, làm bộ muốn ném chị xuống biển, nhưng thật ra lại không nỡ buông, chỉ thả lỏng một chút rồi lập tức ôm chặt hơn..." Ngán ngùi trong vòng mấy phút, Diệp Di

Nhiên đã tưởng tượng ra nhiều hình ảnh tốt đẹp, lãng mạn trong đầu.

Tất nhiên Diệp Di Nhiên nghĩ về đi biển rất nhiều lần. Nhưng không có cách nào phủ nhận là biển khơi luôn là nơi đi mãi không chán. Dù là đi vào lúc nào thì cũng không có cảm nhận giống nhau. Hơn nữa đi với những người khác nhau, thì sẽ có những trải nghiệm khác nhau. Mà sự lãng mạn ở biển khơi đã để lại ấn tượng sâu sắc cho Diệp Di Nhiên.

Lâm Du đen mặt lại, không ngờ Diệp Di Nhiên lại hỏi cẩn thận như vậy. Mà những gì Diệp Di Nhiên nói cô và Hứa Mạch thật sự đã làm. Hơn thế nữa, có rất nhiều chuyện Diệp Di Nhiên chưa nói mà cô và Hứa Mạch cũng đã trải nghiệm qua.

"Em quả nhiên là kẻ ngu ngốc." Nhìn phản ứng của Lâm Du thì liền biết chắc tất cả những điều đó. Tức giận ngồi ở trên ghế sa lon, Diệp Di Nhiên bĩu miệng, "Lúc trước em còn nói chị và anh họ không đủ lãng mạn, thật ra thì anh họ cố ý chứ gì? Anh ấy tuyệt đối đã sớm tính toán đủ mọi chiều trò lãng mạn, không chừng còn làm bộ, lúc này mới dẫn theo chị đi hưởng thụ tình yêu đẹp để này..."

"Hứa Mạch có chuẩn bị hay không, có làm bộ hay không thì chị không biết. Nhưng có một việc có thể khẳng định." Diệp Di Nhiên sáng mắt, Lâm Du nói chậm rãi, rõ ràng, "Làng du lịch ở bờ biển là quà sinh nhật mà Hứa Mạch tặng cho chị."

"Cái gì?" Diệp Di Nhiên bị chấn động. Dù cô không thiếu tiền, dù cô vẫn có cuộc sống giàu sang, nhưng vùng tay mua một cái làng du lịch thì không phải là quá xa hoa sao?

Diệp Di Nhiên cũng có nghe nói Lâm Du và Hứa Mạch đến cái làng du lịch kia. Rất đáng tiền, rất đáng tiền, rất đáng tiền đó?

Vừa nghĩ như thế, Diệp Di Nhiên càng cảm thấy mình quá ngu ngốc. Rốt cuộc cô nhìn thế nào mà lại thấy cuộc sống của anh họ và chị họ quá bình thản vậy chứ? Tặng cả cái làng du lịch làm quà sinh nhật thì có khác gì đưa một vùng biển rộng cho người yêu chứ? Chiều trò lãng mạn như vậy, mấy cái trò ngâm suối nước nóng này vốn không là gì cả!

"Di Nhiên, em nói đi, nếu như quà đáp lễ của chị dành cho Hứa Mạch chỉ là một cái đảo nhỏ thì có quá hẹp hòi hay không? Chị đã tính qua giá trị của cái làng du lịch mà Hứa Mạch đưa cho chị rồi, chỉ với lợi nhuận hàng năm thôi đã rất lớn. Nhưng chị lại không có khả năng để tặng một cái làng du lịch khác để làm quà đáp lễ cho anh ấy được, còn đảo tư nhân nhỏ thì không có khả năng thu được lợi nhuận kinh tế..." Không chú ý tới biểu cảm bị dả kích của Diệp Di Nhiên, Lâm Du vẫn nói ra những điều mình đang phân vân.

"Khụ khụ. Chuyện này, chị họ, chuyện tặng đảo nhỏ không gấp, chị từ từ suy nghĩ đi. Em chợt nhớ ra có hẹn với Chu Lăng nên đi trước đây!" Đảo tư nhân mà còn nói là quá hẹp hòi sao? Diệp Di Nhiên cứng ngắc đứng lên, quyết định trong khoảng thời gian này sẽ không đến tìm vị chị họ cường hãn này nữa. Lòng tự ái bị chà đạp, cô không muốn nói cho chị ấy nghe.

Nghe giọng Di Nhiên thì hình như có thể tặng đảo nhỏ được? Như vậy đi, dù thế nào thì cứ đi xem coi có cái đảo tư nhân nào đang được bán hay không đã, cô muốn đi tìm một hòn đảo đẹp nhất để tặng cho Hứa Mạch! Trong lòng cô tính toán như vậy nên Lâm Du lập tức hành động, tỉ mỉ sàng lọc.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106

Edit: susublu

"Bác cả, bác không biết đâu, anh họ đưa chị họ đến một làng du lịch gần bờ biển. Sau đó chị họ dự định tặng anh họ một cái đảo nhỏ tư nhân làm quà đáp lễ, còn hỏi con như vậy có quá hẹp hòi không. Suýt chút nữa con đã rơi lệ rồi, thật quá đả kích mà, hu hu..." Gọi điện cho Tần Khả Tâm, Diệp Di Nhiên không chút khách sáo bán đứng Hứa Mạch và Lâm Du.

"A, không ngờ Hứa Mạch còn có thể lãng mạn như vậy! Làng du lịch ở bờ biển, trời xanh, mây trắng, biển khơi... Bác quyết định tặng Tiểu Du một cây dương cầm. Đến lúc đó có thể đặt ở bờ biển, nghe âm thanh của sóng biển, cảm nhận gió biển lất phất, Tiểu Du giống như nữ thần ngồi ở đó đánh đàn, chỉ cần suy nghĩ một chút thôi đã cảm thấy rất đẹp rồi." Phản ứng của bà không giống với suy nghĩ của Diệp Di Nhiên, Tần Khả Tâm còn kích động hơn cô, thậm chí còn có ý tặng Lâm Du một cây dương cầm.

Diệp Di Nhiên đen mặt lại: "Bác cả, mặc dù hình ảnh bác nói quả thật rất đẹp, nhưng tặng dương cầm bày ra bờ biển thì khỏi đi..."

"Tại sao lại khỏi? Tiểu Du đàn dương cầm rất tốt, cho dù là mở một buổi diễn tấu cũng hoàn toàn có thể." Tần Khả Tâm càng nghĩ càng thấy có khả năng nên liền muốn lập tức hành động.

"Tài nghệ dương cầm của chị họ nhất định là không ai sánh bằng nhưng trình diễn ở bờ biển thì vốn chỉ có quay mv hay là chụp poster mới cần thôi! Nếu không thì lúc cầu hôn mới có thể dùng được. Bâu giờ vô duyên vô cớ thì không cần làm vậy đâu!" Diệp Di Nhiên cũng biết Tần Khả Tâm có tình cảm với dương cầm nên cũng không quá kích thích bà.

"Vậy liền đặt dương cầm ở bờ biển để cho Hứa Mạch đàn cho Tiểu Du nghe! Mặc dù Hứa Mạch đàn piano không bằng Tiểu Du nhưng cũng chấp nhận

được." Suy nghĩ của Tần Khả Tâm không bị Diệp Di Nhiên đánh lui, mà ngược lại còn rất vững vàng.

Nói tới chỗ này thì Diệp Di Nhiên lại càng không biết nên nói gì tiếp. Cô bỗng nhiên phát hiện gọi cho Tần Khả Tâm là một quyết định vô cùng vô cùng sai lầm. Sớm biết kết quả như vậy thì không bằng cô về nhà nhỏ nước bọt phì nhổ họ cùng với Chu Lăng!

Đĩ nhiên, buổi tối hôm đó về đến nhà Diệp Di Nhiên quả thật đã kể lại với Chu Lăng việc của Hứa Mạch và Lâm Du.

"Đảo nhỏ tư nhân cái gì chứ, đúng là đã kích người mà!" Đây là lời tổng kết cuối cùng của Diệp Di Nhiên sau một loạt từ ngữ miêu tả.

"Làng du lịch cũng không có quá nhiều trở ngại." Mặc dù không thật sự muốn so với Hứa Mạch nhưng hành động của Hứa Mạch cũng khó tránh chạm đến lòng tự ái của Chu Lăng.

Quả thật là rất lớn! Diệp Di Nhiên gật đầu một cái, đồng ý nói.

Ngay khi Diệp Di Nhiên nói đủ chuyện trên trời dưới đất với Chu Lăng thì bên Nhà họ Hứa đã biết hết những động tĩnh mới nhất của Hứa Mạch và Lâm Du rồi.

Đối với việc tặng làng du lịch và đảo nhỏ tư nhân, Hứa Hoán ngoài việc cảm thấy bội phục thì vẫn chỉ có bội phục. Ngược lại kiếp này anh cũng không có khả năng làm theo phong cách tổng giám đốc bá đạo như vậy, nên thôi cứ đứng cổ động cho anh ấy phát huy đi!

Hứa Chấn Thiên lại không nói gì. Hứa Mạch có năng lực để tặng thì đó cũng là trách nhiệm mà Hứa Mạch cần phải gánh vác. Nhà họ Hứa đã có nhiều tiền rồi, dĩ nhiên sẽ không để ý đến việc làng du lịch do ai đứng tên. Mà Lâm Du lại được Hứa Mạch nhận định nên cũng chính là người Nhà họ Hứa đường đường chính chính, hoàn toàn có tư cách nhận lấy quà tặng của Hứa Mạch.

Còn về việc Lâm Du có thể tặng lại quà đáp lễ hay không, món quà đó là gì thì Hứa Chấn Thiên không hề hỏi tới. Nhưng cũng phải thừa nhận nếu như Lâm Du thật sự tặng một hòn đảo nhỏ tư nhân làm quà trả đáp lễ cho Hứa Mạch thì ngay cả Hứa Chấn Thiên cũng đều không thể không vỗ tay kêu tuyệt.

Ở nơi này tất cả mọi người đều đang trong tình trạng như vậy, chỉ có mình Hứa Mạch là không biết Lâm Du sắp tặng quà đáp lễ cho anh. Cho đến khi Lâm Du đặt giấy tờ liên quan vào trong tay anh thì cả người Hứa Mạch cũng chấn động.

"Tiểu Du, sao lại thế..." Kinh ngạc nhìn tất cả giấy tờ đều có tên anh làm chủ sở hữu, phản ứng đầu tiên của Hứa Mạch chính là mau chóng đổi lại tên trên đó.

"Của anh chính là của em." Biết Hứa Mạch có thể lựa chọn hành động nên Lâm Du bình tĩnh nói, "Anh giúp em bảo quản."

Bảo quản một hòn đảo nhỏ tư nhân sao? Hứa Mạch hoàn toàn có thể cảm nhận được Lâm Du muốn cảm ơn anh, nhưng... Trong lúc nhất thời lại không biết nên đáp thế nào.

"Của em vẫn là của em đúng không?" Thấy Hứa Mạch im lặng một lúc vẫn không nói chuyện, Lâm Du suy nghĩ một chút rồi lại bổ sung nói.

Hứa Mạch cười, bị lời nói của Lâm Du chọc cười. Tiện tay đặt giấy tờ đó qua một bên, ôm lấy Lâm Du: "Vào những lúc này thì nên dùng giọng khẳng định chứ không phải là hỏi ngược lại."

"Ồ." Gật đầu một cái, Lâm Du nói lại, "Của em vẫn là của em!"

Tiểu Du của anh... Nụ cười trên mặt Hứa Mạch càng sâu, tay ôm lấy Lâm Du cũng gia tăng sức lực. Có một thứ tình yêu hoàn toàn không cần diễn tả bằng ngôn từ cũng đủ làm cho anh rung động như vậy. Mà loại tình yêu này chỉ có Tiểu Du mới có thể cho anh, bất kỳ người nào khác cũng không được.

Cuối cùng Chu Tuyền vẫn đi tìm Lý Mộng. Không phải vì lấy lòng, cũng không phải là cầu xin tha thứ mà chỉ muốn hỏi rõ coi rốt cuộc gần đây Lý thị đang làm cái gì. Nếu như chỉ đơn giản muốn nhắm vào anh thì anh tình nguyện chịu đựng lửa giận của Lý thị một mình. Nhưng nếu hướng vào Chu thị thì Chu Tuyền cảm thấy có lẽ anh có thể trục lợi từ bên trong được.

Lý Mộng không ngờ lúc còn sống lại vẫn có thể gặp lại Chu Tuyền. Hôm rời khỏi thành phố D cô đã nghĩ kiếp này sẽ không để Nhà họ Chu làm nhục lần nữa. Mà nay Chu Tuyền chủ động tìm đến cô nên Lý Mộng rất bất ngờ. Nhưng sau khi do dự thì cô lại thay đổi chủ ý.

"Đã lâu không gặp." Nhìn Lý Mộng đi về phía anh, Chu Tuyền phải thừa nhận, sau khi hai người ly hôn thì Lý Mộng sống tốt hơn anh.

Không có gì là khiến Lý Mộng cảm thấy hả giận hơn giờ phút này. Không sai, cô quả thật bị Nhà họ Chu ép ly hôn, nhưng như vậy thì sao? Nhìn Chu Tuyền đang đứng trước mặt cô lúc này đi, chán nản chán chường, có gì đáng giá để cô lưu luyến? Cho nên, ly hôn đối với nàng lại quyết định sáng suốt. Mặc dù lúc đó cô thật sự không có quyền lựa chọn.

"Có chuyện gì?" Lý Mộng đi giày cao gót, cao ngạo đứng trước mặt Chu Tuyền, vẻ mặt lạnh lẽo cao quý.

Đây là Lý Mộng mà Chu Tuyền chưa từng thấy. Lúc trước Lý Mộng luôn giả bộ dịu dàng hiền lành, cũng có lúc vui vẻ phóng khoáng, diễn Dafilê quysĐôn thậm chí còn để lộ khía cạnh xấu xí ghen tị trước mặt anh. Chỉ có thái độ cao ngạo và lạnh lùng không để ai vào mắt là không có.

"Tiểu Mộng, gần đây em sống có khỏe không?" Dù thế nào thì nên luồn lách vẫn phải luồn lách. Chu Tuyền miễn cưỡng nở một nụ cười, định kéo gần

quan hệ với Lý Mộng.

"Nhất định tốt hơn anh." Lý Mộng khinh thường cười lạnh.

Chu Tuyền cười khổ một tiếng, cũng không có chối: "Quả thật đúng như vậy. Rồi khỏi anh thì tiểu Mộng quả thật sẽ sống tốt hơn."

"Đủ rồi, bớt nịnh hót đi. Anh tìm tôi chỉ vì muốn hỏi xem tôi có sống tốt không thôi sao?" Lý Mộng cũng không tin Chu Tuyền chỉ đơn giản tới hỏi thăm vài câu. Nếu đã có ý đồ thì không cần giả bộ vòng vo, chỉ cần đi thẳng vào vấn đề là được, tránh cho phải lãng phí nước miếng và thái độ.

"Tiểu Mộng, em thật sự không muốn cho anh lối thoát như vậy sao." Nhẹ nhàng lắc đầu một cái, Chu Tuyền bắt đầu kể, "Đúng, anh tới tìm em vì chuyện khác. Nhưng điều này cũng không cản trở việc anh quan tâm em không phải sao?"

"Nói đi, chuyện gì." Hoàn toàn không tính nói chuyện cũ với Chu Tuyền, Lý Mộng xệ mặt xuống, giọng hơi mất kiên nhẫn.

"Em có biết chuyện Lý thị cạnh tranh với Chu thị không?" Nếu Lý Mộng không muốn nghe anh nói những cái khác thì Chu Tuyền cũng không nói nữa.

"Có chuyện này sao?" Lý Mộng thật sự không biết Lý thị đang trả thù Chu thị. Dĩ nhiên, dù có biết thì cô cũng sẽ không nói với Chu Tuyền. Ngược lại cô chỉ mong Chu thị bị Lý thị đánh bại, tốt nhất là hoàn toàn tiêu diệt luôn Chu thị.

Dù là Chu Đáo, Chu Tuyền, hay Chu Lăng thì Lý Mộng đều ghét, hận không thể khiến cả nhà bọn họ đều phải chịu nỗi nhục cô từng trải qua.

Xem ra Lý Mộng thật sự không biết. Nếu không thì cô ta không thể tỏ vẻ kinh ngạc như vậy được, ngay cả một chút dấu vết giả bộ cũng không có. Trong lòng anh thầm khẳng định nên liên hất sâu một hơi: "Tiểu Mộng, chuyện của hai chúng ta nên tự giải quyết đi. Nếu liên quan đến hai gia tộc thì sẽ dính líu quá lớn. Em cảm thấy thế nào?"

"Tôi không có ý tưởng gì cả!" Chu Tuyền giăng lưới, Lý Mộng không có ý định chui vào. Cô nhún vai tỏ vẻ sao cũng được, ngay cả ly nước Lý Mộng cũng không rót cho Chu Tuyền, mặc cho Chu Tuyền tự biên tự diễn.

Chu Tuyền ngệt thở, không lường được Lý Mộng sẽ đối xử với anh như vậy. Anh có lòng tới đàm phán hòa bình với Lý Mộng, nhưng hiển nhiên Lý Mộng không muốn chung sống hòa bình với anh.

"Được rồi, nếu như anh tới tìm tôi để hỏi chuyện này thì tôi nói cho anh biết, anh tìm lộn chỗ rồi. Đến Lý thị tìm anh cả hoặc anh hai tôi đi, bọn họ sẽ cho anh một câu trả lời rõ ràng. Về phần tôi thì đã sớm trở thành tội nhân của toàn bộ Lý thị chỉ vì anh rồi. Cho nên đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, tôi sợ tôi sẽ nhìn không được muốn trả thù anh." Lý Mộng nói xong định rời đi. Nhưng mà mới vừa đi được hai bước thì liền bị Chu Tuyền ôm lấy.

Chu Tuyền đã hạ quyết tâm muốn ra tay từ trên người Lý Mộng, sao lại có thể tùy tiện thả Lý Mộng đi? Vô nhẹ bả vai Lý Mộng, giọng Chu Tuyền rất dịu dàng: "Tiểu Mộng, anh sai rồi, anh nhận lỗi với em, thật xin lỗi, xin em tha thứ cho anh."

Lúc đầu Lý Mộng còn liều mạng giãy giụa, định đẩy Chu Tuyền ra. Ai ngờ sức Chu Tuyền quá lớn, Lý Mộng không có cách nào đẩy giụa. Bất đắc dĩ chỉ có thể mặc cho Chu Tuyền ôm mình thật chặt.

Chu Tuyền nói xin lỗi, Lý Mộng cũng không chấp nhận, cũng không có khả năng mềm lòng. Cô vốn cũng không có tình yêu với Chu Tuyền, đến tận bây giờ, sự dựa dẫm ngăn ngại trước kia đã biến thành nỗi hận thù. Nếu như có thể, Lý Mộng hy vọng cô chưa bao giờ mềm lòng, cũng chưa từng gả cho Chu Tuyền. Chỉ có như vậy thì cô mới có thể một mực giữ được đáng về ban đầu, vĩnh viễn yêu Hứa Mạch thật tốt.

Bởi vì cô đã từng lựa chọn nhầm, gả cho Chu Tuyền nên bây giờ ngay cả tư cách yêu Hứa Mạch cô cũng đã bị tước đoạt. Mà Chu Tuyền lại vừa đúng là người Lý Mộng căm ghét nhất. Dù anh ta cho cô nhiều ảo tưởng thì Lý Mộng cũng không muốn mình chịu cảnh bị thâm như thế.

Chu Tuyền đang vui mừng không biết nguyên nhân Lý Mộng căm ghét mình, nếu anh biết thì anh nhất định sẽ không chút lưu tình châm chọc quay về! Dù sao ban đầu gả cho anh là lựa chọn của Lý Mộng. Còn nếu khi đó anh không lập gia đình với Lý Mộng, Lý Mộng còn có thể làm thế nào? Từ đầu đến cuối anh đều không quên, lúc anh quyết định cưới Lý Mộng thì Lý thị đã buông lời mặc kệ Lý Mộng, không muốn hợp tác với Chu thị. Khi đó anh cũng chỉ đánh cuộc thôi, bất đắc dĩ nên thua rất thảm, gần như mất tất cả.

Dù có như thế nào thì Lý Mộng cũng không muốn cho Chu Tuyền thêm bất cứ cơ hội nào. Mà Chu Tuyền thì đã quyết định muốn giữ Lý Mộng lại.

Cuối cùng, dưới sự bắt buộc, Lý Mộng gọi điện thoại cho anh hai Lý ngay trước mặt Chu Tuyền. Hỏi anh cả Lý thì không thể nào được nên Lý Mộng không có gan này. Tuy anh hai Lý cũng có tánh khí nóng nảy, nhưng so với anh cả Lý thì anh hai Lý thật sự khách sáo hơn.

Lúc gọi cho anh hai Lý thì điện thoại Lý Mộng để loa ngoài, không sợ Chu Tuyền không nghe được, cũng không sợ Chu Tuyền hoài nghi. Ngược lại Lý Mộng cũng không có ý định vòng vo với Chu Tuyền. Dĩ nhiên, diendafillequysdoon nếu như anh hai Lý không muốn nói cho cô biết thì Chu Tuyền cũng không thể tiếp tục bức bách cô.

Nhận được điện thoại của Lý Mộng, anh hai Lý có hơi ngoài ý muốn. Từ khi Lý Mộng ly hôn trở lại nhà mẹ đẻ, mặc dù mọi người không nói, nhưng quan hệ lại trở nên lạnh nhạt hơn rất nhiều. So với Lý Mộng lúc trước từng được cưng chiều thì hiện nay địa vị của Lý Mộng ở Nhà họ Lý đã rơi vào đáy cốc, hoàn toàn không còn được như lúc trước nữa.

Thân là người trong cuộc, Lý Mộng không thể nào không nhận ra điều này. Cũng chính bởi vì cô phát giác ra nên cũng để ý đến thái độ của người Nhà họ Lý hơn. Mặc dù ngoài miệng thì không nói, nhưng trong lòng Lý Mộng cũng dần dần bắt đầu oán hận, thậm chí không muốn nói nhiều với người Nhà

họ Lý. Như chuyện gọi điện giống hôm nay đúng là tình huống hiểm có.

"Anh hai, gần đây công ty có hành động gì lớn sao? Em nghe nói có liên quan đến Chu thị." Lý Mộng đi thẳng vào vấn đề.

"Bắt đầu từ khi nào mà cô lại quan tâm tới chuyện của công ty rồi hả?" Nghe Lý Mộng hỏi vậy thì anh hai Lý không hề suy nghĩ nhiều đã nhỏ nước bọt nói một câu, cho câu trả lời chính xác, "Không sai, quả thật gần đây công ty có một cuộc cạnh tranh. Còn là cố ý nhắm vào Chu thị nữa, tôi đâu chính diện với chồng trước của cô"

"Anh hai, rốt cuộc công ty nhắm vào Chu thị hay là nhắm vào Chu Tuyền? Từ trước đến nay chưa từng nghe nói mọi người muốn báo thù cho em!" Chu Tuyền đứng bên cạnh nháy mắt với cô, Lý Mộng cũng không đề cho Chu Tuyền thất vọng, lập tức hỏi trúng hồng tâm.

"Cô cảm thấy thế nào?" Thật giống như nghe được chuyện cười lớn, anh hai Lý cười lạnh một tiếng, "Lúc cô ly dị, trong nhà đều không ai ra mặt. Ly hôn lâu như vậy rồi mà còn nghĩ người trong nhà sẽ ra mặt cho cô sao."

Sự bất mãn của anh hai Lý đối với Lý Mộng được tích lũy từng chút một. Vì vậy có thể nhận ra giọng điệu của anh có chút ý châm chọc.

Không phải Lý Mộng không tức giận nhưng ngại Chu Tuyền đứng bên cạnh sẽ nghe được nên Lý Mộng khề cấn rằng, nhin xuống: "Vậy anh hai, hai người dự định đối chiến với Chu thị thế nào?"

"Không khác lúc này là bao! Còn phải xem ý của anh cả." Đối với chuyện này anh hai Lý cũng không rất rõ. Ngược lại là do anh cả Lý ra lệnh, anh chỉ đành hoảng nghe lệnh làm việc thôi.

"Há, biết rồi." Thấy Chu Tuyền gật đầu với cô, Lý Mộng quyết định nhanh chóng cúp điện thoại.

Bị cúp điện thoại một cách khó hiểu, anh hai Lý bĩu môi, không hề suy nghĩ nhiều, bỏ điện thoại di động qua một bên, tiếp tục công việc.

"Như vậy được chưa?" Lý Mộng tối sầm mặt lại nhìn Chu Tuyền, ý đuổi người của cô cực kỳ rõ ràng.

Chu Tuyền không có lập tức rời đi mà trầm tư trong chốc lát, thâm thúy nhìn thẳng về phía Lý Mộng: "Giúp anh một chuyện, được không?"

"Không được." Lý Mộng không có hứng thú đi giúp đỡ Chu Tuyền, cũng không muốn lại lao đầu vào vòng phân tranh giữa Lý thị và Chu thị. Cô tự nhận mình không đủ năng lực, cho dù có tâm nhưng cũng vô lực.

"Rất đơn giản." Ngoại trừ Lý Mộng, Chu Tuyền không nghĩ ra ai có thể giúp mình, cũng không thể tìm được có thể giúp, "Tiểu Mộng, chẳng lẽ em không hề cảm thấy không cam lòng chút xíu sao? Ban đầu vì sao anh và em lại ly hôn, không phải em không biết nỗi khổ tâm riêng của anh. So với việc ba anh cương quyết thì anh vốn không có biện pháp nào khác."

"Không có biện pháp? Tôi thấy anh chỉ muốn kiếm lợi ích cho bản thân thôi!" So với nỗi khổ mà Chu Tuyền nói, Lý Mộng không muốn nghe dù chỉ một chữ, "Ban đầu tôi cũng biết anh là tiểu nhân chuyên đi bợ đỡ người khác, nhưng lại vẫn không nghĩ ra tại sao anh lại nghe lời ba mình như vậy. Cho đến khi thân thể của anh bị vạch trần thì tôi mới hiểu được, rốt cuộc vì sao anh không dám chống lại ba anh. So với Chu Lăng thì anh kém rất xa!"

"Cô..." Điều Chu Tuyền ghét nhất chính là có người so sánh anh với Chu Lăng. Anh thừa nhận anh kém Chu Lăng. Không phải kém về năng lực mà là kém về xuất thân. Chỉ bởi vì anh là con riêng của Nhà họ Chu nên cái gì cũng kém Chu Lăng, vì vậy mà lúc nào cũng bị Chu Lăng đè dưới chân.

Nếu có thể thì Chu Tuyền cũng rất muốn phản bác Chu Đáo một cách hợp tình hợp lý, làm theo ý mình giống như Chu Lăng. Nhưng trên thực tế anh không thể làm như vậy. Ngoại trừ luôn phải trông ngóng vào Chu Đáo thì anh vốn không còn đường khác để đi.

"Tôi thế nào? Chẳng lẽ tôi nói không đúng sao? Chu Tuyền, trải qua nhiều chuyện rắc rối như vậy, tôi và anh đều biết rất rõ gốc rễ của nhau. Dù là đúng hay sai thì nhìn vào thực tế, anh chẳng có gì có thể so với Chu Lăng cả đúng không?" Nếu đã bắt được nhược điểm của Chu Tuyền thì Lý Mộng sẽ không mềm lòng mà hung hãn làm tổn thương Chu Tuyền.

"Đúng, tôi kém hơn Chu Lăng." Ngoài sự dự liệu của Lý Mộng, Chu Tuyền không hề nổi giận với cô, cũng không hò hét. Anh chỉ tình tảo nhìn cô, nhẹ nhàng nói một câu, "Cho nên em muốn gả cho Chu Lăng nhưng Chu Lăng lại không đồng ý, không phải sao?"

Lúc này sắc mặt Lý Mộng đen xuống, đang chuẩn bị vỗ bàn tức giận thì liền bị Chu Tuyền đè bả vai.

"Tiểu Mộng, không phải anh muốn cãi nhau với em, cũng không hy vọng em động một chút là hận anh. Anh chủ động tới tìm em là thật lòng muốn hòa thuận với em. Không phải là phục hôn mà là làm bạn bè. Đừng quên trước khi kết hôn chúng ta đã từng là đồng minh tốt nhất. Mà sau khi kết hôn, anh và em cũng không có xảy ra mâu thuẫn quá lớn, càng không có bất kỳ xung đột gay gắt nào, đúng không?" Chu Tuyền chăm chú nhìn Lý Mộng, hy vọng mình có thể thuận lợi thuyết phục được cô mà không xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì.

"Đồng minh? Chu Tuyền, rốt cuộc anh coi tôi là người hầu hay là đồng minh? Ban đầu tôi hợp tác với anh là hy vọng có thể gả cho Hứa Mạch! Nhưng cuối cùng thì sao? Không những tôi không thể gả cho Hứa Mạch mà còn tự đẩy mình vào hố ma Nhà họ Chu mấy người nữa. Hố ma, Chu Tuyền, anh có biết hố ma là cái gì không? Chính là cái nơi mà gọi trời trời không thấu, gọi đất đất chẳng hay, thiếu chút nữa tôi đã suy sụp rồi, thiếu chút nữa đã bị người nhà mấy người ép điên rồi!" Nếu Chu Tuyền không đề cập tới thì Lý Mộng cũng không tức giận như vậy. Nhưng mà Chu Tuyền vốn không biết Lý Mộng hận nhất là cái gì nên cứ nói về chuyện này.

"Thật xin lỗi!" Chu Tuyền không hỏi bất kỳ lý do gì, lời đầu tiên là nói xin lỗi.

Lý Mộng bị uất ức, Chu Tuyền không muốn biết, cũng lười suy nghĩ sâu xa. Ngược lại hai người cũng không phải người yêu gì cả, anh sẽ không đồng tình với Lý Mộng, cũng không cần muốn lui tới mãi với nhau. Những gì Lý Mộng gặp phải không chỉ đơn thuần là do anh gây ra mà còn có Nhà họ Lý, Chu Đáo và Chu Lăng, tất cả đến cùng một lúc. Nếu như Lý Mộng muốn hận thì hận tất cả mới đúng.

"Tôi không cần lời xin lỗi của anh, không cần!" Lý Mộng chợt đẩy Chu Tuyền ra, vành mắt đỏ lên.

Rốt cuộc Chu Tuyền có biết tâm trạng hoang mang, mất mát của cô vào lúc đó hay không? Vào lúc đó cô đã từng thấy rất tệ lại còn bị tất cả mọi người bỏ rơi. Cho dù sau khi ly dị trở lại Nhà họ Lý thì rất nhiều chuyện cũng đều đã thay đổi. Cô không còn là công chúa nhỏ được cả Nhà họ Lý sủng ái nữa, ngược lại lại biến thành một phiền phức lớn trong mắt mọi người. Ngay cả ba mẹ cô cũng không muốn để ý tới cô...

Những gì Lý Mộng trải qua đau khổ hơn so với Chu Tuyền tưởng tượng rất nhiều. Nếu như nói trước khi ly hôn Lý Mộng không cần để ý thái độ lạnh lùng của Nhà họ Chu là bởi vì cô vốn không coi nơi đó là nhà, diễn đàn lễ quysdôn cũng không coi người nhà họ Chu là người thân. Như vậy sau khi ly dị thì mọi thứ lại trở thành một đoạn phim không thể quên.

"Anh biết em không cần, nhưng anh còn muốn nói với em. Bởi vì đây coi như là anh nợ em. Không thể bảo vệ tốt được em, là anh có lỗi với em. Anh xin lỗi, thành khẩn xin lỗi em." Giọng Chu Tuyền cũng có chút thành khẩn, ít nhất anh vẫn có thể thành công lừa gạt Lý Mộng.

Sự yên tĩnh gần như khiến người khác hít thở không thông, Lý Mộng ghen ngào lên tiếng. Lâu như vậy rồi cô chỉ có thể len lén khóc tí tẹo trong chăn thôi. Ngay cả người thân nhất trong nhà cũng không để ý tới tâm trạng của cô nữa, xem cô như người trong suốt vậy. Giờ phút này rốt cuộc cũng có người để ý tâm trạng của cô, nói xin lỗi cô rồi.

Thấy Lý Mộng chảy nước mắt thì Chu Tuyền cũng biết mình thắng rồi. Tăng đá lớn trong lòng cũng đã được buông xuống, khóe miệng hơi nhếch lên.

Những chuyện Lý Mộng có thể giúp Chu Tuyền thật ra thì cũng không nhiều. Nhưng dẫn Chu Tuyền về Nhà họ Lý thì vẫn có thể.

Khi ba mẹ Lý trở về thì liền phát hiện trong nhà có thêm một người. Nhìn thấy Chu Tuyền ngồi đằng hoàng ngồi trong phòng khách Nhà họ Lý, ba mẹ Lý làm mặt lạnh, cũng không hoan nghênh Chu Tuyền đến.

"Cha, mẹ, Chu Tuyền tới vì muốn nói xin lỗi với hai người." Nếu đã đồng ý giúp Chu Tuyền thì dĩ nhiên Lý Mộng sẽ nói tốt cho Chu Tuyền. Mặc dù cô cũng không biết lời cô nói bây giờ ba mẹ Lý còn muốn nghe, có chịu để trong lòng hay không. Nhưng Lý Mộng vẫn muốn đánh cược một lần.

"Không cần." Mẹ Lý hừ lạnh một tiếng, xoay người lên lầu, ngay cả cơm đặt trên bàn cũng không muốn ăn.

Hình như ba Lý cũng không thích thấy Chu Tuyền ở nhà nên liền dứt khoát hạ lệnh đuổi khách: "Tiểu Mộng, dẫn Chu Tuyền ra ở khách sạn bên ngoài đi. Đừng chọc mẹ con tức giận, hiểu chuyện một chút đi."

"Ba, Chu Tuyền là..." Dù đã đoán được kết quả như thế nhưng tâm trạng Lý Mộng vẫn có chút ngượng ngùng. Đây là cha mẹ ruột của cô, đây chính là địa vị hiện tại của cô ở Nhà họ Lý. Lựa chọn giúp Chu Tuyền không phải là vì cô muốn tự giải vây cho mình sao? Nếu như ba mẹ muốn tha thứ cho Chu Tuyền thì không phải cũng sẽ khôi phục lại tình thương đối với cô sao?

"Ba còn phải làm việc, về phòng làm việc trước. Hy vọng chờ đến khi ba và mẹ của con xuống lầu thì hai người không nên ở đây nữa." Không cho Lý Mộng và Chu Tuyền có cơ hội mở miệng, ba Lý nói xong liền rời khỏi phòng khách.

Lý Mộng yên lặng nắm chặt quả đấm. Cũng không phải lần thứ nhất, cô hi vọng mình may mắn và trông đợi. Nhưng rốt cuộc cô phải làm như thế nào mới không bị tổn thương đây?

"Tiểu Mộng..." Trong lòng thoáng có vô số ý nghĩ, cuối cùng Chu Tuyền vẫn không nổi giận rồi đi mà đi lên nắm bả vai Lý Mộng, dịu dàng cho cô sự an ủi. Đây là con cờ duy nhất mà anh còn có thể nắm giữ được, nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì anh sẽ không bỏ qua thêm lần nữa.

"Anh chờ tôi một chút." Có lúc, chỉ cần một cái ôm ấm áp, hoặc là một câu an ủi dịu dàng thì liền có thể cải biến tâm lý của một người. Lý Mộng chính là như thế, chỉ vì tham luyến chỗ dựa vào phút giây này, cô đã có một quyết định ngoài ý muốn, "Tôi đi thu dọn hành lý, sau đó rời khỏi đây cùng anh. Tôi biết anh muốn cái gì, tôi sẽ dốc hết khả năng để giúp anh."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 107

Edit: susublu

Lý Mộng quả thật xách hành lý bỏ đi với Chu Tuyền. Khi anh cả Lý biết chuyện này thì cũng chỉ cười lạnh một tiếng, không hề tỏ bất kỳ thái độ gì.

Ngược lại là anh hai Lý, cho tới giờ phút này mới phản ứng kịp, lúc trước anh đã nói suông với Lý Mộng rồi. Con nhóc này có biệt danh chỉ biết ăn cây táo rào cây sung, sớm muộn gì cũng bị té đau.

Buổi tối không thấy Chu Tuyền trên bàn cơm, mẹ Lý rất cao hứng. Ít nhất sẽ không sẽ không cảm thấy chán ăn vì một người đáng ghét. Nhưng mà đồng thời mất đi Lý Mộng, đối với mẹ Lý mà nói thì vẫn có chút ảnh hưởng.

Mẹ Lý thừa nhận, bởi vì ông nội Lý chết, bà cảm thấy rất thất vọng về đứa con gái Lý Mộng này. Có thể sau đó chuyện Lý Mộng ly dị đã khiến cho mẹ Lý không nhìn được lại mềm lòng. Tóm lại là đứa con gái ruột bà thương yêu nhiều năm như vậy thì sao có thể thật sự hạ quyết tâm bỏ mặc không quan tâm?

Thái độ Lý Mộng khi ở nhà trong khoảng thời gian này, Lý mẹ có thấy. Sở dĩ không tìm Lý Mộng nói chuyện là vì không muốn Lý Mộng yên lòng quá sớm rồi lại tiếp tục không chút kiêng kỵ tôn thương người nhà của mình. Mẹ Lý chỉ muốn cho Lý Mộng một bài học nho nhỏ, để cho Lý Mộng nhớ thật lâu.

Nhưng mà Lý Mộng lại khiến bà thất vọng thêm lần nữa. Khi biết Lý Mộng đi theo Chu Tuyền thì mẹ Lý lại như cũ, ngay cả cơm cũng ăn không vào.

"Không cần phải để ý đến nó, để mặc nó tự sinh tự diệt ở bên ngoài đi." Ba Lý xụ mặt, hiển nhiên cũng tức giận với Lý Mộng không nhẹ.

"Ai! Còn có thể quản thế nào? Dù có quản thì nó cũng không thích nghe..." Mẹ Lý lắc đầu một cái, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì cho phải. Đứa con gái này thật sự bị bọn họ làm hư rồi. Chờ đến khi muốn sửa đổi thì chỉ sợ đã quá muộn, không còn kịp nữa.

"Vậy coi như Nhà họ Lý vốn không có người như thế!" Ba Lý giải quyết dứt khoát, mặt đầy vẻ không vui, "Bắt đầu từ hôm nay, không cho phép nhắc tới tên của nó trong nhà này nữa, Nhà họ Lý không có đứa con gái như vậy!"

Biết ba Lý đang bức bối nên mới nói lời độc ác, mẹ Lý không có tiếp lời, yên lặng cúi đầu xuống, buồn bã ỉu xiu cầm chiếc đũa gấp thức ăn.

Bên kia ở thành phố D, Hứa Mạch đã nhận được tin tức, biết được động tĩnh của Chu Tuyền. Nhưng điều ngoài ý muốn của anh là không ngờ Lý Mộng lại bị Chu Tuyền thuyết phục một lần nữa?

"Quá thiếu tình yêu chứ gì?" Hứa Hoán bĩu môi một cái, không chút khách sáo châm chọc. Ấn tượng của anh đối với Lý Mộng đã rơi xuống tận đáy cốc, bây giờ chỉ cần nghe thấy tên Lý Mộng thì đã cảm thấy cực kỳ đáng ghét.

"Ngược lại tôi cảm thấy cô ta lựa chọn rất sáng suốt." Tần Nam nhún vai, gặm trái táo nói, "Loại phụ nữ giống như Lý Mộng, ngoại trừ Chu Tuyền ra thì còn có ai muốn chứ? Mặc dù thân phận Chu Tuyền không tỏa sáng nhưng may mắn đáng đáp không tệ, còn thích giả bộ làm công tử nhỏ nhen, lừa bịp loại người có chỉ số thông minh như Lý Mộng vẫn không thành vấn đề."

"Tôi còn tưởng rằng cậu đang khen ngợi, không ngờ lời nói còn ác độc hơn cả tôi nữa." Cái gì gọi là cái loại chỉ số thông minh như Lý Mộng chứ? Cho dù Hứa Hoán cũng thừa nhận Lý Mộng không thông minh, nhưng dù gì bọn họ cũng là nam tử hán đại trượng phu, lại đi chỉ trích sau lưng như vậy có tốt không?

"Khen ngợi? Ai? Lý Mộng? Tôi không có điên." Tần Nam tự nhận ánh mắt mình không mù nên rất coi thường đức hạnh của Lý Mộng. Đến tận bây giờ, người phụ nữ có thể khiến anh sùng bái từ tận đáy lòng, bất cứ lúc nào mở miệng ra cũng khen chỉ có một mình Lâm Du.

"Lý thị cướp đi dự án của Chu thị, chắc là định đối phó với Chu thị. Chu Tuyền đi tìm Lý Mộng nhất định là muốn thám thính tin tức, muốn đục nước béo cò. Bây giờ xem ra mặc dù Nhà họ Lý không chịu tiếp nhận Chu Tuyền, nhưng ít nhất anh ta còn kéo được Lý Mộng đứng về phía mình." Không để ý đến Hứa Hoán và Tần Nam đang cãi vã, Hứa Mạch tự ý phân tích.

"Vậy thì thế nào? Chu Lăng có bản lĩnh có quyết đoán, sẽ không bị động ngời chịu trận. Điều tôi quan tâm nhất là, mục đích cuối cùng của Lý thị rốt cuộc có phải là Hứa thị hay không." Bị Hứa Mạch kéo về chính đề, diễndafnLê quysdôn Hứa Hoán nghiêm chỉnh nói. Lý thị đối phó Chu thị, không loại trừ khả năng vì muốn hả giận cho Lý Mộng. Như vậy Lý thị có giận cá chém thớt, đối phó Hứa thị không, đây là một vấn đề không lớn nhưng cũng không nhỏ.

"Để ý nhiều một chút, không phải chuyện xấu." Dù Lý thị không đối phó Hứa thị, thân ở trên thương trường thì vẫn phải chú ý bốn phương tám hướng. Dù là phút trước vẫn là đồng minh nhưng ở phút sau lại có thể đâm cho mình một dao ở sau lưng. Cho nên Hứa Mạch chưa bao giờ xem thường.

"Ừ. Em sẽ quan sát Lý thị thật kỹ." Hứa Hoán gật đầu một cái, lúc này cũng liền tỏ thái độ.

"Nhìn cái gì mà nhìn? Tôi giúp cậu đi hỏi một chút!" Gặm trái táo tới miếng cuối cùng, Tần Nam đứng lên, tiêu sái rời đi.

"Vậy thì cảm ơn." Đối với Tần Nam, Hứa Hoán không sợ nợ nhân tình. Ngược lại không dùng thì quá uổng phí, có thể sai khiến Tần Nam giúp đỡ thì vẫn cảm thấy rất có thành tựu.

"Hứa Nhị thiếu còn biết khách sáo sao?" Liếc nhìn về phía Hứa Hoán một cái, Tần Nam nói tạm biệt với Hứa Mạch rồi sai bước bỏ đi.

"Hừ!" Im lặng quơ quả đấm về phía Tần Nam, Hứa Hoán bĩu môi nói, "Lần sau chờ xem"

"Em nên đi tìm vợ trước đi, như vậy thì không cần chờ tới lần sau." Nghe thấy lời nói của Hứa Hoán, Hứa Mạch cười như không cười nhìn sang.

"A, anh họ, sao ngay cả anh cũng chú ý tới chuyện này? Hơn nữa em đang rất cố gắng tìm duyên phận, đáng tiếc vẫn luôn không gặp được. Cái vòng luân chuyển này không phải là anh không biết. Đếm tới đếm lui thì nhiều người như vậy, hợp mắt thì thành người yêu, không hợp mắt thì duyên phận hoàn toàn biến mất. Bên trong một đồng nước đọng như vậy, kêu em đào ra một đóa đẹp đến hoa mắt thì đúng là khó lại càng khó." Nói đến chuyện này, Hứa Hoán lại có cả một bụng phiền não. Sao Chu Lăng lại tốt số như vậy, được biểu tỳ cho chọn trúng chứ? Ngay cả Cố Nhiên cũng sớm nhìn hợp mắt Triệu Tuyết Nhi. Đến lượt anh thì lại bị dư lại.

"Chẳng qua là chính em không muốn chủ động tiếp xúc. Nếu như em chịu thật lòng một chút, tìm một người hợp mắt cũng không khó khăn như vậy. Nếu như chính em không tìm được thì để mẹ anh và dì hai tìm giúp em đi. Nếu không nữa thì gần đây ông nội rất rảnh rỗi, để cho ông mời vài đứa cháu nội, cháu ngoại của mấy người bạn chỉ cốt đến nhà chơi." Hứa Hoán than phiền, lọt vào tai Hứa Mạch thì giống như một kẻ không ồm mà rên. Chủ yếu vẫn là muốn xem thái độ của Hứa Hoán chứ không phải là vũng nước đọng này.

"Anh họ..." Hứa Hoán bị dọa. Sao nghe giống như anh họ rất nghiêm túc vậy, sẽ không phải thật sự nghiêm vậy chứ? Anh... Tạm thời anh còn chưa có ý định đi đến bước đó.

Quả thật Hứa Mạch không hề đùa, ngày đó anh liền gọi điện về Nhà họ Hứa. Bác hai Hứa mừng rỡ khôn xiết, nói là chuyện này rất dễ, nhất định sẽ mau chóng thúc đẩy. Mà Tần Khả Tâm và Hứa Chấn Thiên cũng rồi rít nói sẽ giúp.

Vì vậy lúc Hứa Hoán còn không biết gì thì anh đã bị anh họ thân nhất của mình bán đứng.

Lâm Du cũng bị gọi về Nhà họ Hứa vì chuyện này. Ý đồ của bác hai Hứa rất đơn giản, bà chỉ muốn mời Lâm Du giúp kiểm định, nhất định phải chọn được cô gái có tính cách tốt để giới thiệu cho Hứa Hoán.

"Để con chọn?" Đối với chuyện này, Lâm Du tự nhận mình không giỏi. Tìm cô về thì không bằng để cho Hứa Mạch sang đây nhìn người. Ánh mắt Hứa Mạch từ trước đến giờ rất sắc bén, nhìn người đặc biệt chuẩn.

"Đương nhiên là con chọn. Con là dâu trưởng, lại vừa là người trẻ tuổi, nhất định có thể nhìn ra vị tiểu thư nào thật lòng. Yêu cầu của bác hai thật ra cũng không cao, chỉ cần đừng có dáng vẻ ketchup giống như bộ dáng ban đầu của Lý Mộng là được. Tiểu Du, con không biết đâu, ban đầu bác cũng bị thái độ dịu dàng hiền lành của Lý Mộng lừa gạt thê thảm, chờ đến khi cô ta nói đi là đi thì thiếu chút nữa bác đã không phản ứng lại kịp, còn khóc lóc mấy trận." Mấy cái lịch sử đen tối, bác hai Hứa vốn không có ý định nói ra. Nhưng vì hạnh phúc cả đời của Hứa Hoán nên bà vẫn phải nói thật, chỉ chờ Lâm Du đồng ý giúp đỡ.

Nhắc tới Lý Mộng, Lâm Du cũng ngần ngại. Nếu như là cô cũng không nhất định có thể nhìn ra bản chất của Lý Mộng. Nếu không thì cô cũng sẽ không bị Chu Tuyền và Lâm Hồng Tín lừa gạt xoay vòng vòng, cho đến cuối cùng còn bị đưa vào bệnh viện tâm thần như vậy.

"Không sao, Tiểu Du không cần cảm thấy có gánh nặng. Mẹ và bác hai của con cũng sẽ ngồi ở bên cạnh, Tiểu Du chỉ cần nói ý kiến của con là được. Đến lúc đó nhất định mẹ và bác hai sẽ đánh đòn phủ đầu, những câu hỏi đặt ra cũng là do bác hai con hỏi. Tiểu Du phụ trách ngồi ở bên cạnh quan sát, nhìn xem thái độ bên ngoài của mấy cô tiểu thư kia có phải là thật hay không là được." Thấy Lâm Du có hơi lo lắng, Tần Khả Tâm nghiêm túc nói.

"Ừ ừ, đúng vậy. Cũng không phải muốn Tiểu Du chọn người, chúng ta sẽ tự chọn. Bác hai chỉ muốn nghe Tiểu Du đề cử để tham khảo thôi." Biết thái độ của mình có thể sẽ tạo thành áp lực lớn cho Lâm Du nên bác hai liền vội vàng nói lại, "Hơn nữa, cho dù chúng ta có chọn được đối tượng thì cũng chưa chắc Hứa Hoán sẽ thích! Cho nên chuyện này vẫn còn sớm."

"Được." Tần Khả Tâm và bác hai đã nói đến nước này, Lâm Du cũng không tiện từ chối nữa nên đành gật đầu đồng ý.

Lúc Hứa Mạch nghe chuyện này thì Lâm Du đã ngồi ở Nhà họ Hứa giúp đỡ chọn con dâu rồi.

Nói là con dâu thì cũng không hề quá đáng. Gần đây Nhà họ Hứa rất náo nhiệt, mỗi người gần như đều dốc hết sức, mời tiểu thư mà mình coi trọng nhất tới nhà làm khách. Một lần chỉ có một vị, từ từ xem, cẩn thận chọn.

Cho tới bây giờ Lâm Du không hề biết chọn đối tượng hẹn hò lại phức tạp như vậy. Dưới cái nhìn của cô, mỗi vị tiểu thư đều có ưu điểm của mình, cũng là mỗi người mỗi vẻ. Sức quyến rũ này, cần từ bị có từ bị, cần khôn ngoan có không ngoan, mỗi người có cách nhìn nhận đánh giá khác nhau. Người cô chọn trúng, có chắc Tần Khả Tâm và bác hai đều hài lòng không? Mà Hứa Hoán sẽ có thái độ gì?

"Nói thật, em rất lo lắng, có một vị tiểu thư bị chúng ta loại bỏ ra ngoài lại vừa vặn đúng loại người Hứa Hoán thích." Một tuần lễ trôi qua, Lâm Du đã gặp qua bảy vị tiểu thư, trực tiếp loại bỏ năm người. Tỷ số đào thải cao như vậy, Lâm Du không thể không hoài nghi lòng tốt của mình biến thành chuyện xấu rồi.

"Nói như vậy, ánh mắt của em, mẹ anh, còn có bác hai đều không giống nhau. Người em thích, mẹ anh và bác hai không hài lòng. Người bọn họ hài lòng em lại cảm thấy không thích hợp. Dưới con mắt kiểm định của ba người thì hai vị tiểu thư có thể thắng cuộc nhất định là cực kỳ ưu tú. Nếu như Hứa Hoán không chọn một trong hai người này mà lại yêu mến một trong năm người bị loại thì anh chỉ có thể nói ánh mắt Hứa Hoán cũng chẳng ra hồn." Buồn cười nhìn về mặt bối rối của Lâm Du, Hứa Mạch trấn an, "Dĩ nhiên, chuyện tình yêu vốn không có tiêu chuẩn. Chỉ cần Hứa Hoán thích, dù toàn thế giới đều không đồng ý thì cũng không ngăn cản nổi. Cho nên em cứ kể lại cho Hứa Hoán nghe về năm người kia, Hứa Hoán sẽ tự có phán đoán của mình."

"Em chỉ cần nói ra lý do loại bỏ năm người đó là đủ rồi chứ? Nếu Hứa Hoán nói lý do của bọn em là vô căn thì cứ để cậu ta tự chủ động đi tiếp xúc với bọn họ phải không?" Đây là lần đầu tiên Lâm Du trải qua việc này, tâm trạng rất phức tạp, cũng rất mờ mịt.

"Ừ. Tiểu Du làm như vậy là đủ rồi, vô cùng tốt." Hứa Mạch cười gật đầu một cái, "Nếu quả thực không được thì Tiểu Du đưa hình của năm người bọn

họ cho Hứa Hoán xem, để cho Hứa Hoán tự chọn. Không hợp mắt thì liền loại bỏ, ngay cả lý do em cũng không cần nói nhiều."

"Em cảm thấy vẫn nên nói lại đi! Hình chỉ có thể nhìn được đáng về bên ngoài, cũng không thể đại biểu cho tính cách và sức quyến rũ của một người. Nếu như chỉ vì hình mà đã loại bỏ người ta thì thật quá qua loa." So với Hứa Mạch, Lâm Du thận trọng hơn nhiều. Lúc mới bắt đầu, thậm chí cô còn nghĩ tới việc để cho Hứa Hoán cùng ngồi kế bên gặp mặt. Cứ như vậy, có thích hay không thì tự Hứa Hoán có thể phán đoán.

Nhưng Lâm Du còn chưa nói ra đề nghị đó thì đã nghe bác hai nói nếu cô mạnh mẽ ép Hứa Hoán lộ mặt thì chắc chỉ ngồi được năm phút là cùng. Bất đắc dĩ là lời nói đối với Hứa Hoán lại như gió thoảng mây bay, diễn dafinee quysdôn chẳng những không xuất hiện mà còn cố ý trốn tránh không về nhà một khoảng thời gian. Cho đến khi chắc chắn con gái nhà người ta đều đã về hết thì anh mới chịu về nhà...

"Chủ yếu vẫn là do Hứa Hoán không chịu phối hợp, có đúng hay không?" Liếc mắt nhìn ra điểm mấu chốt, Hứa Mạch suy ngẫm rồi cầm điện thoại lên gọi cho Hứa Hoán.

Nhận được mệnh lệnh của anh họ, Hứa Hoán khóc không ra nước mắt. Anh vốn đã nghĩ xong kế thoát thân, nào ngờ mẹ anh và bác cả lại có tài như vậy, ngay cả Lâm Du cũng mời nổi. Có Lâm Du ở đó thì anh họ không theo dõi anh mới là lạ. Không thể làm gì được, Hứa Hoán đành phải đành hoàng đồng ý, từ ngày hôm sau, anh ngoan ngoãn ngồi ở nhà gặp mặt hai vị tiểu thư đã được chọn lựa.

"Tần Nam, con có biết gần đây Hứa Hoán đã bắt đầu đi xem mắt rồi không hả?" Biết được tin tức từ chỗ Tần Khả Tâm, mẹ Tần cũng rất cuồng cuồng. Rốt cuộc chờ đến lúc Tần Nam trở lại liền lập tức thúc giục.

"Cái gì? Cậu ta đã bắt đầu rồi hả?" Tần Nam không hề quên lời đánh cược giữa mình với Hứa Hoán, chẳng qua không ngờ Hứa Hoán lại hành động sớm như vậy. Vốn còn cho là bọn họ sẽ kéo dài tới mấy năm nữa.

"Ừ. Bác của con chính miệng nói với mẹ, ngay cả Tiểu Du cũng đang bận rộn giúp làm cổ vấn, mỗi ngày đều về Nhà họ Hứa giúp chọn đối tượng thích hợp!" Mẹ Tần vừa nói thì lại không nhận được lắm bầm, "Con cũng trưởng thành rồi, không phải nên để ý đến chuyện này rồi sao? Con cho mẹ một câu trả lời chính xác, rốt cuộc con đã có bạn gái hay chưa? Hoặc là con thích ai đó cũng được. Chỉ cần trong lòng con đã chắc chắn thì mẹ sẽ không buộc con. Nhưng nếu con không có đối tượng thì mẹ đành phải ra tay!"

"Được rồi được rồi! Mẹ, mẹ gọi điện thoại cho chị họ, kêu chị ấy cũng tới nhà giúp con xem một chút. Ánh mắt của mẹ con không thể nào tin được. Nhưng nếu là phụ nữ do chị họ chọn trúng thì con có thể xem thử." Ngoài dự liệu của mẹ tần, lần này Tần Nam cực kỳ phối hợp. Mặc dù anh nhỏ nước bọt khinh thường ánh mắt của mẹ mình nhưng bà vẫn cao hứng như cũ.

"Được, được! Mẹ liền gọi điện cho Tiểu Du, để cho con bé sắp xếp thời gian giúp con chọn đối tượng." Mẹ Tần cũng thuộc về phái hành động, sau khi xác định được suy nghĩ của Tần Nam thì bà lập tức gọi điện cho Lâm Du.

Toàn bộ quá trình Lâm Du đều im lặng lắng nghe. Hơn nữa lúc mẹ Tần vừa mới mở miệng tỏ rõ ý đồ thì liền nhấn loa ngoài. Sau đó, bất đắc dĩ nhìn về Hứa Mạch.

Nghe mẹ Tần dùng dưng hưng phấn kể lể, Hứa Mạch cũng không còn gì để nói. Sắp xếp cuộc xem mắt cho Tần Nam không phải chuyện gì trọng đại, Nhà họ Tần muốn chọn đối tượng hẹn hò cho Tần Nam cũng dễ hiểu. Nhưng tại sao phải dính đến Tiểu Du nhà anh? Chẳng lẽ Tiểu Du của anh rất giống bà mai, trong tay nắm tờ hồng sao?

"Tiểu Du, mẹ biết con bận rộn nhiều việc. Không sao đâu, mẹ sẽ đưa những cô gái đó đến giải trí Thần Thiên. Tiểu Du chỉ cần nói một câu có vừa mắt hay không là được." Không thể không nói mẹ Tần đơn giản, thẳng thừng hơn bác hai Hứa rất nhiều, cách thức giải quyết cũng cực kỳ thô bạo.

Mở hai mắt nhìn là có thể quyết định sao? Lâm Du khẽ thờ dài một hơi, không khỏi nhũn mảy: "Mẹ dự định chọn thế nào? Là một ngày gặp một người hay sao? Có tiêu chuẩn nhất định nào không? Tần Nam thích kiểu con gái thế nào, cậu ta có đề cập tới không?"

"Không cần một ngày gặp một người, động tác của bác hai con quá nhanh, chuyện liên tiếp mời bảy vị tiểu thư đến nhà làm khách, mẹ cũng biết. Nếu bảy người kia đã từng đến Nhà họ Hứa rồi thì dĩ nhiên không nằm trong phạm vi lựa chọn của nhà chúng ta. Trong tay mẹ chỉ có ba người có thể chọn lựa làm đối tượng thôi, Tiểu Du xem thử coi lúc nào có thời gian, tới nhà ngồi xem một chút cũng được, hẹn gặp mặt ở bên ngoài cũng được, tất cả đều theo ý Tiểu Du." Bởi vì Tần Nam đã nói nên mẹ Tần dự định làm vung tay chương quỹ. Ngược lại ba cô gái này bà đã từng gặp qua, cảm thấy không tệ. Tiếp theo đó thì phải xem Lâm Du và Tần Nam nghĩ thế nào rồi.

"Vậy thì hẹn ở bên ngoài đi! Nếu như một người hẹn gặp ở nhà, hai người khác lại gặp ở bên ngoài thì không được tốt lắm, như vậy sẽ không công bằng." Nghe ra ý của mẹ Tần, Lâm Du nhanh chóng nhìn giấy Hứa Mạch viết cho cô, thờ phào nhẹ nhõm, "Để cho Tần Nam đi theo nữa, con sẽ dẫn Hứa Mạch đến. Như vậy bốn người cùng gặp mặt, vừa để cho Tần Nam tìm hiểu bọn họ, cũng không khiến hai người bọn họ quá lúng túng."

"Ai da, ý này tốt! Cứ làm như vậy." Cách thức mà Lâm Du mới vừa nói ra cũng hợp ý mẹ Tần. Khó trách được Tần Nam cứ nhất định muốn Tiểu Du giúp chọn người, nhìn thái độ làm việc của Tiểu Du, có lẽ mọi chuyện đều sẽ ổn thỏa?

Mẹ Tần vốn rất thích Lâm Du, sau khi cuộc điện thoại này kết thúc thì ấn tượng về Lâm Du trong lòng bà lại cao thêm một bậc. Liều mạng gạt đầu rồi liền giới thiệu tình huống cơ bản của ba vị tiểu thư cho Lâm Du một lượt. Nếu bà không đến đó thì đại cuộc phải giao cho Lâm Du kiểm định rồi.

Nghe xong tài liệu của ba người thì Lâm Du không có cảm giác gì quá lớn. Trong cái vòng luẩn quẩn này cô vốn không có bạn bè tốt gì, nếu thật sự phải nói thì chỉ quen có mình Diệp Di Nhiên, hơn nữa còn là nhờ phúc của Hứa Mạch mới quen biết được.

"Em có thể hỏi Di Nhiên. Nếu như anh nhớ không lầm thì trong đó có một người là bạn thân của con bé." So với Lâm Du, Diệp Di Nhiên có rất nhiều

mối quan hệ xã giao. Mà người đầu tiên xuất hiện trong đầu Hứa Mạch cũng chính là Diệp Di Nhiên.

"Ừ, được." Nếu như đã là người quen vậy thì càng dễ xử lý. Nghe thấy Hứa Mạch nói vậy thì hai mắt Lâm Du sáng lên, cầm lấy điện thoại di động.

Diệp Di Nhiên đã từng nói vì để cho lòng tự ái của mình không bị thương nên gần đây cô cũng không muốn nhận điện thoại của Lâm Du. Mặc dù thật ra thì số lần Lâm Du gọi điện thoại cho cô rất ít, mỗi lần đều do cô chủ động gọi cho Lâm Du. Nhưng khi thật sự nhìn thấy màn ảnh điện thoại lóe lên hai chữ "Chị họ" thì Diệp Di Nhiên không hề chần chừ mà liền ấn nút trả lời.

Nghe Lâm Du giải thích tóm tắt thì Diệp Di Nhiên chớp mắt mấy cái: "Hả? Tình Lan sao? Chị họ chắc chắn đối tượng hẹn hò của Tần Nam là Tình Lan? Đợi chút, để em gọi điện cho Tình Lan hỏi thăm tình hình một chút, lát nữa sẽ trả lời chị."

Quả nhiên là người quen! Lâm Du thở phào nhẹ nhõm, trong lòng đã có quyết định. Nhưng mà có điều, hình như còn chưa bắt đầu gặp mặt thì cô đã có xu hướng nghiêng về bên này rồi?

"Đầu tiên gặp hai người kia trước, xếp Doãn Tình Lan ở cuối cùng." Hứa Mạch đề nghị. Anh thừa nhận, bởi vì là người quen nên rất dễ có ấn tượng. Nhưng cũng bởi vì là người quen nên mới càng phải cẩn thận. Nếu như gặp Doãn Tình Lan trước, hải lòng còn đỡ, nếu không hải lòng thì sau này gặp mặt sẽ rất xấu hổ. Ngược lại nếu gặp Doãn Tình Lan cuối cùng thì dù có thế nào cũng sẽ không bị ảnh hưởng.

"Ừ." Lâm Du cũng vừa nghĩ tới cái này, vừa chuẩn bị đề nghị thì liền bị Hứa Mạch cướp lời trước.

Theo tin tình báo đáng tin của Diệp Di Nhiên thì Doãn Tình Lan quả thật mới vừa được người nhà thông báo, diễn dafnlê quysdôn gần đây định đi coi mắt. Nhưng đối tượng hẹn hò là ai, trưởng bối Nhà họ Doãn còn chưa nói cho Doãn Tình Lan biết. Cuộc điện thoại của Diệp Di Nhiên giống như cơn mưa đúng lúc, tháo bỏ mọi nghi vấn của Doãn Tình Lan.

Còn về thái độ của Doãn Tình Lan thì lúc bắt đầu cũng không quá để ý. RChì là xem mắt mà thôi, giống như đi ngang qua sân khấu. Nhưng khi nghe Diệp Di Nhiên nói là chuyện này sẽ do Lâm Du ra mặt kiểm định thì Doãn Tình Lan lại phòng bị toàn thân, dự định ứng chiến.

"Bởi vì chị?" Nghe Diệp Di Nhiên kể lại thì cảm thấy có gì đó là lạ nên Lâm Du xác nhận lại lần nữa.

"Đúng vậy, cũng bởi vì chị họ. Tình Lan nói, em luôn nói tốt về chị họ trước mặt cô ấy nên cũng biết chị lợi hại thế nào, sau đó cô ấy vẫn luôn tò mò về chị, cũng đặc biệt muốn gặp chị cho nên liền quảng chuyện coi mắt này qua một bên, Tần Nam không đến cũng không quan trọng, cô nhất định phải nhân cơ hội này để gặp mặt chị một lần." Nói tới đây Diệp Di Nhiên lại không nhịn được cười thành tiếng, "Sau này gặp Tần Nam thì em nắm được nhược điểm của anh ấy để cười nhạo rồi, ha ha!"

Lâm Du im lặng. Đối tượng hẹn hò không có mặt cũng không sao? Hình như vị Duẩn tiểu thư này cũng không muốn coi mắt. Hoặc là nói cô không quá hứng thú với ảnh đế quốc tế Tần Nam chút nào.

"Ngày gặp mặt hãy gọi Di Nhiên cùng đi." Hứa Mạch ngồi ở bên cạnh cũng nghe được giọng của Diệp Di Nhiên, bĩu môi một cái, nói. Anh có dự cảm, có Diệp Di Nhiên ở đó thì Doãn Tình Lan sẽ càng lộ rõ bản tính thật.

"Được." Lâm Du không thể nào phủ nhận là mình cũng có chút hứng thú với Doãn Tình Lan. Nghe Diệp Di Nhiên kể lại thì tính tình Doãn Tình Lan hẳn cũng rất khá. Nhưng không biết Tần Nam có thích kiểu con gái thế này không?

Việc Hứa Hoán coi mắt kết thúc tại lúc chọn được hai cô gái cuối cùng. Ý của bác hai là việc nên làm bọn họ cũng đã làm rồi, tiếp theo đành phải chờ Hứa Hoán gặp mặt bọn họ rồi nói tiếp.

Mà về phía Tần Nam thì sau khi tự mình gặp hai người đầu tiên, tới hôm đó liền bác bỏ thẳng thừng, rồi cũng rất nhanh đến ngày gặp mặt Doãn Tình Lan.

"Tại sao cô và Chu Lăng lại ở đây?" Hai lần trước coi mắt đều không thấy Diệp Di Nhiên và Chu Lăng. Nên lần này Tần Nam lập tức đề cao cảnh giác.

Mặc dù Tần Nam không kháng cự việc coi mắt như lúc trước nữa nhưng cũng không thể không nói thái độ tích cực và nhiệt tình trong việc coi mắt của anh cũng không quá cao. Cho nên hai lần trước đều lạnh nhạt gặp mặt xong anh liền thẳng thắn bày tỏ suy nghĩ của mình, không thích hợp chính là không thích hợp, không cần phải miễn cưỡng, cũng không cần lãng phí thời gian.

Tần Nam vốn cho là lần thứ ba cũng sẽ kết thúc như việc đi ngang qua một sân khấu. Nhưng bây giờ xem ra không giống như anh tưởng tượng? Ngay cả Diệp Di Nhiên và Chu Lăng cũng tới, chẳng lẽ là người quen? Hơn nữa rất có thể chính là người quen của Diệp Di Nhiên và Chu Lăng!

Nghĩ như vậy, Tần Nam cũng hơi cảm thấy hiếu kỳ với lần gặp mặt này. Chỉ hy vọng buổi gặp mặt tối nay không quá nhạt nhẽo.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108

Edit: susubluu

Gặp mặt Doãn Tĩnh Lan, quả thật một chút xấu cảm giác không thú vị cũng không có. Nhưng loại thú vị này này không liên quan đến Tần Nam, anh không tham gia vào trò náo nhiệt này được.

Toàn bộ quá trình từ đầu tới cuối, trọng tâm của Doãn Tĩnh Lan đều đặt trên người Lâm Du. Có thể nói cô cảm thấy hứng thú với Lâm Du hơn rất nhiều so với Tần Nam. Lần này gặp được rồi thì việc kết giao với Lâm Du hiển nhiên quan trọng hơn là coi mắt.

Vì vậy cho nên ngoại trừ lúc mới bắt đầu gặp mặt, giới thiệu tên mọi người một lượt, tùy ý lên tiếng chào hỏi ra thì Tần Nam và Doãn Tĩnh Lan không hề nói chuyện dù chỉ một chút.

Đối với thái độ không hề coi trọng anh của Doãn Tĩnh Lan, nói thật, Tần Nam cũng có hơi ngại. Dù anh không coi trọng chuyện coi mắt này nhưng cũng không có cách nào dễ dàng tha thứ cho đối tượng hẹn hò của mình hoàn toàn coi anh như cái ván lót cầu, chỉ lo làm quen với Lâm Du đúng chứ?

Kết quả là phải cố nén đến cuối cùng, lúc mọi người đứng dậy đi về, Tần Nam chủ động nói muốn đưa Doãn Tĩnh Lan về nhà.

"Ồ?" Diệp Di Nhiên kinh ngạc. Vừa mới nói chuyện trên trời dưới đất xong cũng không thấy Tần Nam có hứng thú với Tĩnh Lan. Sao đột nhiên lại trở nên nhiệt tình như vậy?

Lâm Du không nói gì mà chỉ nhìn về phía Doãn Tĩnh Lan. Chuyện này dĩ nhiên là phải để Doãn Tĩnh Lan tự làm chủ, ở đây không ai thích hợp để từ chối hay đồng ý gùm cô.

Nhận được ánh mắt của Lâm Du, Doãn Tĩnh Lan cảm thấy áy náy, không thể không gật đầu một cái. Đối với Doãn Tĩnh Lan mà nói, hôm nay cô mới vừa quen biết Lâm Du, theo lý thuyết Lâm Du càng phải nghiêng về phía Tần Nam mới đúng. Vốn dĩ cô cho là sau khi Tần Nam đề nghị đưa cô về nhà thì Lâm Du nhất định sẽ đứng về phía Tần Nam. Nhưng thực tế lại cho thấy cô nghĩ lầm rồi.

Bởi vì chuyện này thiếu chút nữa gây nên hiểu lầm nên hảo cảm của Doãn Tĩnh Lan đối với Lâm Du lại tăng thêm một chút, ở một khía cạnh khác còn coi Lâm Du như bạn tốt có thể tin tưởng.

Cũng là lúc này, rốt cuộc Doãn Tĩnh Lan đã hiểu tại sao Diệp Di Nhiên lại thích chị dâu Lâm Du này như vậy. Thật ra thì nguyên nhân rất đơn giản, Lâm Du đáng giá.

"Đáng giá"... Hai chữ này nói ra thì rất dễ nghe, nhưng muốn để cho người khác thật sự cảm nhận được thì lại là việc khó. Chỉ dựa vào một ánh mắt mà Lâm Du đã làm được. Đến đây thì bầu không khí bỗng nhiên bắt đầu thả lỏng hơn.

Ngồi trên xe Tần Nam, Doãn Tĩnh Lan không tỏ vẻ xa lánh hay bất mãn gì. Ngược lại cô rất phấn khởi nói rất nhiều chuyện với Tần Nam.

Tần Nam rất buồn rầu. Mặc dù cũng chưa thể nói anh có hảo cảm với Doãn Tĩnh Lan nhưng từ lúc lên xe đến giờ mọi chuyện cô nói đều có liên quan đến Lâm Du chuyện, quả thực khiến anh không vui nổi. Nếu không phải ngại vì muốn giữ vẻ phong độ lịch sự thì sợ là Tần Nam đã sớm im miệng không nói gì, không thêm đề ý đến việc Doãn Tĩnh Lan lại nhai không ngừng rồi.

Dĩ nhiên Doãn Tĩnh Lan cũng nhìn ra Tần Nam không tình nguyện. Nhưng Tần Nam không hề tỏ vẻ khó chịu chút nào nên cũng đã để lại ấn tượng không tồi trong lòng cô.

Lúc mới bắt đầu biết đối tượng hẹn hò là Tần Nam thì thật ra Doãn Tĩnh Lan cũng có ý xa lánh. Vừa nghĩ tới việc Tần Nam chẳng những là công tử Tàn thị mà còn là anh rể quốc tế đại danh鼎鼎 thì Doãn Tĩnh Lan hoàn toàn có thể tưởng tượng ra khoảng cách giữa hai người rất chênh lệch, rất có thể sẽ xuất hiện trạng thái mất thăng bằng.

Với dáng vẻ này thì Doãn Tĩnh Lan không nghĩ là Tần Nam trước mặt cô có bản chất tư bản cuồng vọng. Có thể do năng lực của Tần Nam quá mạnh nên dù là đi tới chỗ nào cũng đều tỏa sáng, nhất định cũng không thiếu những ánh mắt ái mộ và truy lùng. Hoàn cảnh như vậy rất dễ khiến một người trở nên hư hỏng.

Doãn Tĩnh Lan thậm chí đã đặt Tần Nam ở vị trí cao cao tại thượng, ảo tưởng nếu như ánh mắt cao ngạo của Tần Nam liếc nhìn cô một cái thì cô nên ứng đối ra sao mới không rơi xuống thế hạ phong.

Nhưng trên thực tế những gì Doãn Tĩnh Lan nghĩ lại hoàn toàn không có cơ hội để áp dụng. Cũng có lẽ bản thân Tần Nam quả thật có sự cao ngạo chi thuộc về riêng anh nhưng Tần Nam không hề tự đại như cô tưởng tượng. Ngược lại anh rất biết cách để cho người ta có lối thoát, diễn dafinle quysdôn cũng chưa từng khiến cô mất mặt. Những điều này đều là ưu điểm mà Doãn Tĩnh Lan nhận ra được trên người Tần Nam.

Dĩ nhiên, Doãn Tĩnh Lan không biết chính là bởi vì hôm nay có Hứa Mạch và Lâm Du đi theo nên Tần Nam mới sẽ thu liễm như thế. Đồng thời, cũng bởi vì Doãn Tĩnh Lan và Diệp Di Nhiên có quan hệ thân thiết nên Tần Nam mới không thể tỏ vẻ trước mặt cô. Từ trước tới bây giờ, Tần Nam đối xử với bạn bè đều rất tốt.

Đưa Doãn Tĩnh Lan về nhà an toàn xong, Tần Nam trực tiếp gọi điện thoại cho Lâm Du. Bất kể như thế nào thì cũng phải nói lại với cô.

"Cảm giác thế nào?" Lâm Du đi thẳng vào vấn đề.

"Tạm được đi! Ngoại trừ nhiệt tình với chị hơn với em ra thì không có gì để soi mói." Tần Nam nói thật. Bỏ qua vài tiểu tiết mà anh vẫn căn cánh trong lòng ra thì mọi phương diện khác về Doãn Tĩnh Lan đều không kém. Dung mạo, tính cách, gia thế... Đều rất tốt.

"Vậy cậu có hứng thú tiếp tục tiếp xúc với cô ấy hay không?" Tần Nam trả lời rất sáng khoái, nhưng đều không phải vấn đề Lâm Du quan tâm. Doãn Tĩnh Lan tốt hay không và việc Tần Nam có thích cô ấy hay không hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau. Hai cô gái gặp lúc trước cũng không tệ, nhưng Tần Nam không thích nên cũng không xuất hiện.

"Để xem thử đã!" Tần Nam nhún vai, thái độ đối với chuyện này rất mơ hồ, "Em có dự cảm, tiếp theo cô ấy sẽ càng muốn gặp chị hơn. Hoàn toàn không thêm đề ý đến em làm gì, chị sẽ nhận được lời mời của cô ấy. Chị không biết đâu, vừa rồi trên đường em đưa cô ấy về nhà cô ấy luôn nói về chị, hơn nữa còn chủ động đặt câu hỏi."

"Cậu không đổi chủ đề?" Lâm Du ngược lại không cho là Doãn Tĩnh Lan không có hứng thú với Tần Nam. Dưới cái nhìn của cô, Doãn Tĩnh Lan nguyên ý ngồi xe của Tần Nam về nhà đã là ám hiệu lớn nhất. Về phần nội dung cuộc trò chuyện của hai người, Tần Nam không chủ động bắt chuyện, chẳng lẽ để cho Doãn Tĩnh Lan bắt chuyện hỏi tình hình riêng tư của Tần Nam? Những vấn đề này sợ là chỉ có chính miệng cô và Diệp Di Nhiên hỏi thì mới biết được.

"Em có nghĩ muốn đổi chủ đề nhưng lại cứ không làm được!" Đối với chuyện này, Tần Nam hồ to oan uổng. Không phải là anh không mở miệng, cũng đã thử đổi đề tài thích hợp nhưng Doãn Tĩnh Lan lại quá hiếu kỳ về Lâm Du nên anh vốn không sánh bằng, cuối cùng cũng đành phải sở mũi chịu trợn.

"Vậy rốt cuộc cậu có nghĩ muốn tiếp tục gặp mặt Tĩnh Lan không? Tôi cảm thấy hai người tự hẹn riêng thì sẽ quen thuộc nhanh hơn. Dĩ nhiên nếu như cậu cảm thấy hai người trực tiếp hẹn gặp mặt sẽ lúng túng thì hãy để cho Di Nhiên đi theo. Hoặc là chờ đến cuối tuần, tất cả chúng ta cùng hẹn nhau ra ngoài làm tiệc nướng. Nhiều người thì nhất định sẽ náo nhiệt, nhưng hai người có thể tiến thêm một bước nữa hay không thì phải xem thái độ của cậu rồi." Bởi vì có quan hệ với Diệp Di Nhiên nên Lâm Du cũng ôm kỳ vọng ở chỗ Doãn Tĩnh Lan. Hôm nay gặp mặt xong cô cũng đánh giá Doãn Tĩnh Lan rất cao. Nếu như Tần Nam có thể thành đôi với Doãn Tĩnh Lan thì đương nhiên là không thể tốt hơn nữa.

"Em..." Nếu như là vì giúp anh và Doãn Tĩnh Lan xúc tiến tình cảm mới sắp xếp buổi tiệc nướng thì Tần Nam lại không nén giận được. Sao đi nói chuyện yêu mà còn phải nhờ anh họ chị họ đi theo, nghĩ như thế nào cũng cảm thấy mình quá ngây thơ, không khác gì một đứa trẻ.

"Nếu như cậu không có ý với Dẫn tiểu thư thì anh sẽ giới thiệu con bé cho Hứa Hoán." Vừa lúc đó, Hứa Mạch cầm lấy điện thoại di động của Lâm Du, không đầu không đuôi nói một câu.

"Anh họ!" Sắc mặt Tần Nam tối sầm lại, tức giận oán trách, "Không cho anh như vậy. Rõ ràng là giới thiệu đối tượng hẹn hò cho em, tại sao có thể để cho Hứa Hoán cướp mất?"

"Vậy phải xem coi rốt cuộc thái độ cậu thế nào. Dẫn tiểu thư người không tệ, cũng không phải là không phải cậu thì không được, tại sao không thể quen biết Hứa Hoán? So sánh với cậu thì nhất định Di Nhiên muốn để bạn thân của mình trở thành em dâu họ hơn. Ít nhất như vậy thì con bé với cô ấy sẽ thân càng thêm thân rồi." Hứa Mạch nhướn mày, có ý kích thích.

Tất nhiên Tần Nam biết Hứa Mạch nói đúng, nên lập tức không thể phản bác nữa. Hít sâu một hơi, Tần Nam khế cắn răng: "Em biết rồi, em sẽ mau sớm liên lạc với cô ấy, không cần anh họ phí tâm giúp đỡ."

Ngắt điện thoại của Tần Nam, Hứa Mạch cười khó hiểu. Quả nhiên vẫn còn cần kích thích một trận mới có tác dụng. Nhưng xem ra chuyện của Tần Nam cũng coi như đã giải quyết được một nửa rồi, sau này Tiểu Du nhà anh không cần chạy tới chạy lui nữa.

Lâm Du không hề nghĩ như Hứa Mạch. Nghe Tần Nam nói sẽ liên lạc với Doãn Tĩnh Lan, trong lúc cô lại không xác định được rốt cuộc Tần Nam thật lòng hay là do bị Hứa Mạch kích thích tướng. Mặc dù cô rất hài lòng về Doãn Tĩnh Lan, hy vọng Doãn Tĩnh Lan và Tần Nam có thể tu thành chính quả, nhưng lại không hy vọng hai người bắt đầu bắt nguồn từ ghen妒 và phản cao thấp.

"Tần Nam không phải người tùy tiện kích thích một chút là có thể nhượng bộ. Nếu đổi lại là hai vị tiểu thư của hai ngày trước thì sợ là đã trực tiếp để cho Hứa Hoán lấy về nhà, Tần Nam sẽ không để ý tới. Cậu ta đồng ý tiếp tục liên lạc với Dẫn tiểu thư là bởi vì cậu ta không né tránh buổi gặp mặt hôm nay." Nhìn ra được Lâm Du lo lắng nên Hứa Mạch giải thích.

Cũng đúng. Lâm Du suy nghĩ một chút rồi gật đầu một cái, cảm thấy yên lòng. Chỉ cần không phải xuất phát từ mục đích không tốt thì những chuyện khác đều có thể từ từ.

Mẹ Tần rất cảm kích Lâm Du. Dù Doãn Tĩnh Lan và Tần Nam có thể thành đôi hay không thì ít nhất cũng bắt đầu vừa lòng. Vì vậy cho nên, mẹ Tần cố ý kêu Tần Khả Tâm chú tâm chọn vài món đồ trang sức cho Lâm Du rồi tự mình đưa tới Thần Thiên.

Không ngờ mẹ Tần và Tần Khả Tâm sẽ đến, Lâm Du đứng dậy nghênh đón. Chờ đến khi mẹ Tần đưa lễ vật ra Lâm Du mới phát tay lia lịa. Cô không cho là mình giúp được chuyện gì, chẳng qua chỉ ra mặt giùm một chút mà thôi, không coi là chuyện gì to lớn cả. Nếu nói ra thì Doãn Tĩnh Lan là do mẹ Tần chọn trúng, mà Tần Nam cũng tự mình quyết định, không hề liên quan đến cô.

"Cái gì không liên quan? Có liên quan rất lớn đấy! Nếu không phải vì thể diện của con và Hứa Mạch thì Tần Nam sẽ không chịu đi xem mắt. Hơn nữa dù nó có đi thì thái độ cũng sẽ không đúng đắn. Nhưng con và Hứa Mạch bận tâm đến chuyện này thì tính chất liền lập tức thay đổi. Tần Nam chẳng những trình diện đúng giờ ở buổi coi mắt mà còn không có ý giở trò với con gái nhà người ta, gần đến giờ kết thúc còn đặc biệt ga - lăng đưa người ta về nhà... Trước không nói chuyện này có thể thành hay không, nhưng như bây giờ đã là vô cùng tốt rồi." Mẹ Tần vừa nói vừa cường ép nhét lễ vật vào tay Lâm

Du, không cho Lâm Du từ chối.

"Không sao, cảm đi!" Tần Khả Tâm trấn an vỗ vỗ bả vai Lâm Du, cười nói, "Đều là người một nhà, không cần quá khách sáo. Trường bối tặng quà là vì thích con, không phải vì cái gì khác."

Đã nói đến mức này thì Lâm Du cũng không tiện từ chối nữa nên đành yên lặng nhận lễ vật.

Lúc Doãn Tĩnh Lan gọi điện thoại tới hẹn Lâm Du thì mẹ Tần và Tần Khả Tâm vừa mới rời đi.

Nhìn cửa văn phòng chưa đóng lại, Lâm Du gật đầu một cái, đồng ý ăn tối với Doãn Tĩnh Lan. Đồng thời Lâm Du cũng nói Hứa Mạch sẽ đi theo.

"Tình cảm của chị Lâm Du và Hứa đại thiếu quả nhiên rất tốt." Doãn Tĩnh Lan nở nụ cười trêu chọc rồi nói tiếp, "Không thành vấn đề, vậy thì cung thỉnh Hứa đại thiếu đại giá quang lâm."

"Cũng gọi Tần Nam luôn đi! Hôm nay vừa đúng lúc cậu ta không có lịch làm việc, đang rảnh rỗi ở công ty." Chuyện Tần Nam và Doãn Tĩnh Lan tiếp xúc với nhau, Lâm Du đã biết. Nhưng rốt cục hai người tiến triển như thế nào thì Lâm Du không có hỏi tường tận.

"Đi! lát nữa em sẽ gọi điện thoại cho anh ấy." Ngoài dự đoán của Lâm Du, Doãn Tĩnh Lan không để cho Lâm Du chuyển lời mà quyết định tự mình chủ động gọi điện cho Tần Nam.

Dĩ nhiên Lâm Du sẽ không chủ động nhận nhiệm vụ mời chào, mắt cô có ý cười, xác định rõ thời gian và địa điểm gặp mặt xong thì mới cúp điện thoại.

Sắp tới giờ tan việc, Diệp Di Nhiên gọi điện thoại tới, nhắc về tiến triển gần đây của Doãn Tĩnh Lan và Tần Nam.

Diệp Di Nhiên và Lâm Du khác nhau, cô đã quen biết với Doãn Tĩnh Lan lâu rồi, vì là bạn thân nên cô có thể không chút cố kỵ truy hỏi Doãn Tĩnh Lan một cách chi tiết. Bao gồm cả ấn tượng của Doãn Tĩnh Lan về Tần Nam, dienxdafrillequysdoon trong đó cũng có đủ kiểu nhỏ nước bọt khinh bỉ và không hài lòng.

Nhưng nhìn tổng thể mà nói thì Diệp Di Nhiên không hề nghe được quá nhiều điều xấu về Tần Nam từ miệng Doãn Tĩnh Lan. Ngoại trừ nhắc tới bản tính cao ngạo đã ngấm vào trong xương của Tần Nam vì cái danh ảnh đế quốc tế ra thì Doãn Tĩnh Lan không có đánh giá anh tệ ở phương diện nào khác cả.

Cùng lúc đó, Lâm Du cũng nhắc tới cuộc hẹn với Doãn Tĩnh Lan cho Diệp Di Nhiên biết, chú trọng nhấn mạnh chi tiết nhỏ là Doãn Tĩnh Lan chủ động gọi điện thoại cho Tần Nam.

"Cho nên Tĩnh Lan chỉ có hảo cảm với Tần Nam thôi!" Diệp Di Nhiên quen biết Doãn Tĩnh Lan, tất nhiên cũng có thể đoán ra chút tâm ý thông qua nhất cử nhất động của Doãn Tĩnh Lan, "Nói như thế nào đây, Tĩnh Lan nói Tần Nam cao ngạo, không bằng nói lòng tự ái của cô ấy quá cao."

"Hả?" Diệp Di Nhiên nói vậy khiến cho Lâm Du không hiểu.

"Phụ nữ cũng giống vậy, khi đi xem mắt luôn suy tính xem đối phương có đủ ưu tú hay không, điều kiện càng tốt lại càng tăng tỷ lệ thành công, trong lòng cũng càng hài lòng. Nhưng Tĩnh Lan lại ngầm nhắc tới thân phận quốc tế ảnh đế của Tần Nam, không phải là quá mức để ý Tần Nam ưu tú hơn cô ấy thì là cái gì?" Diệp Di Nhiên vừa nói vừa khẽ thở dài một hơi, không khỏi thôn thức, "Tình tình Tĩnh Lan quá mạnh mẽ nên đến tận bây giờ mới chưa có người yêu. Những nam sinh từng thổ lộ với cô đều thua kém cô ấy nên vốn không lọt vào nổi mắt xanh của cô ấy. Nhưng người tốt hơn thì cô ấy lại đi so sánh theo bản năng. Đến cuối cùng càng để ý thì lại càng dễ sinh ra ngăn cách, kết quả là không giải quyết được gì."

Với điều kiện của Doãn Tĩnh Lan, có nhiều người đàn ông bám váy cô cũng không khiến Lâm Du bất ngờ. Nhưng khúc mắc của Doãn Tĩnh Lan mà Diệp Di Nhiên nhắc tới thì Lâm Du lại không thể coi thường.

Xem ra, nên nói với Tần Nam trước. Nếu Tần Nam có lòng thì sẽ biết nên làm thế nào để phá gỡ khúc mắc đó. Ngược lại, nếu Tần Nam không để ý thì chắc hẳn cũng biết nên làm thế nào để kéo dãn quan hệ với Doãn Tĩnh Lan. Nghĩ như vậy, Lâm Du nhấn nút gọi vào số nội bộ của công ty, kêu Tần Nam tới phòng làm việc của cô để nói chuyện.

Tần Nam không ngờ Lâm Du tìm anh để nói chuyện này. Anh hơi ngây ngẩn một lát rồi nhếch khóe miệng, cười với Lâm Du: "Được, em biết nên làm thế nào rồi, cảm ơn chị. Sau khi chuyện này thành công sẽ mời chị ăn một bữa tiệc lớn."

Ý của lời này chính là thật sự có ý với Doãn Tĩnh Lan? Trong lòng Lâm Du nảy lên ý nghĩ này, cô nhẹ nhàng gật đầu.

Buổi tối hôm đó bốn người gặp mặt chẳng qua chỉ là một buổi nhạc vui, sau khi ăn xong bữa tối liền giải tán. Lâm Du và Hứa Mạch đi về trước, Tần Nam có chuyện muốn nói với Doãn Tĩnh Lan nên đưa cô đi chỗ khác.

"Có vẻ bọn họ phát triển rất thuận lợi?" Ngồi lên xe, Hứa Mạch thuận miệng hỏi.

"Ừ. Không ngoài dự liệu, chắc là sẽ thành đôi." Nhìn Tần Nam coi trọng Doãn Tĩnh Lan, Lâm Du cảm thấy có cuộc cá cược giữa Hứa Hoán và Tần Nam, Hứa Hoán rất có thể sẽ thất bại.

"Cuối cùng cũng thành một đôi." Hứa Mạch cũng nghĩ đến Hứa Hoán vẫn chưa có động tĩnh gì thì cười một tiếng.

"Buổi chiều bác hai có gọi điện thoại cho em, hỏi tình huống coi mắt của Tần Nam." Biết Hứa Mạch đang nhắc đến cùng một chuyện với cô thì Lâm Du

nói tiếp, "Em cảm thấy được hình như bác hai rất thất vọng, cũng không biết với ta hay là với Hứa Hoán nữa."

"Chắc là với Hứa Hoán. Mẹ anh có nói với anh chuyện này rồi, bác hai cảm thấy Hứa Hoán không nghe lời như Tần Nam. Cùng một người giúp đi coi mắt mà Tần Nam lại tiến triển thuận lợi hơn Hứa Hoán. Nhưng trên thực tế, Hứa Hoán có nhiều cơ hội chọn lựa hơn, chẳng qua là nó không nắm chắc được cơ hội." Hứa Mạch cũng nhận được điện thoại, không phải là bác hai gọi mà là Tần Khả Tâm gọi để thông báo.

"Chuyện về tình cảm không thể miễn cưỡng. Nếu Hứa Hoán quả thật không thích thì cũng không thể ép cậu ấy liên tục gặp mặt những người kia được." Ngay từ lúc bắt đầu, Lâm Du đã căn cứ theo nguyên tắc tùy duyên để giúp đỡ rồi. Nhưng mà chuyện duyên phận vốn rất vi diệu. Có vài người có lẽ suốt cả đời cũng không tìm được duyên phận của mình, nhưng có vài người chỉ ra ngoài dạo một chút đã có thể đụng được một nửa của mình. Hai người ở cùng nhau là chuyện cả đời, miễn cưỡng cũng không được.

"Ừ." Hứa Mạch cũng có thái độ giống vậy. Cho nên về phía Tần Khả Tâm, anh thẳng thắn thể hiện lập trường không nên ép Hứa Hoán tiếp tục coi mắt, còn kêu Tần Khả Tâm giúp đỡ khuyên nhủ bác hai, không nên quá cố chấp.

"Về phía bác hai, em cũng trả lời như vậy trong điện thoại. Không biết trong lòng bác hai có không vui không, nhưng ngoài miệng thì cũng không phản bác." Thật ra thì Lâm Du vốn không muốn nói với bác hai điều này. Đơn giản là vì lòng oán niệm của bác hai quá mạnh, khi gọi điện thoại đều luôn quở trách Hứa Hoán không nghe lời, không cố gắng hòa hợp với người ta. Lâm Du nghe đến cuối cùng quả thực không nhịn được nên liền biểu đạt cái nhìn của nàng.

"Không sao. Bác hai tức giận sẽ tốt hơn, như vậy thì sẽ không kéo em tiếp tục giúp Hứa Hoán chọn đối tượng kết hôn nữa." Đối với chuyện này, Hứa Mạch lại ủng hộ bác hai tức giận. Nếu như bác hai Hứa không đến tìm Lâm Du nữa thì Hứa Mạch sẽ càng vui vẻ hơn vì anh và Lâm Du có thể khôi phục lại cuộc sống của hai người như ban đầu.

"Em vẫn cảm thấy tốt nhất không nên chọc bác hai tức giận. Nếu không lòng tốt của em lại biến thành chuyện xấu, cố hết sức cũng không có kết quả tốt." Bởi vì cô đã coi người nhà Hứa Mạch như người nhà của mình nên mới tận tâm tận lực giúp bác hai Hứa tuyển chọn đối tượng hẹn hò cho Hứa Hoán. Nhưng nếu bởi vì chuyện này mà bác hai Hứa tức giận thì Lâm Du sẽ trịnh trọng cân nhắc xem sau này có nên nhúng tay vào chuyện gì của Nhà họ Hứa nữa không.

Hứa Mạch sờ đầu Lâm Du, không nhịn được cười khê: "Có tin là lúc này em ở đây rồi thì ở chỗ mẹ anh đã biến thành trò đùa rồi không? Thái độ bác hai là gì, em vốn không cần để ý tới, bởi vì đã có mẹ anh ở đó rồi, bà ấy sẽ giúp em xử lý ổn thỏa. Ngược lại em chỉ cần nghĩ theo cách của mình, làm chuyện mà em thích là đủ rồi. Những cái khác cứ giao cho anh."

Có câu nói cuối cùng của Hứa Mạch Lâm Du lập tức an tâm. Gật đầu một cái, xua đuổi toàn bộ suy nghĩ vớ vẩn trong đầu đi.

Lúc Hứa Hoán nhận được điện thoại của Hứa Mạch thì đầu óc còn mơ hồ. Chờ đến khi nghe xong chỉ thị của Hứa Mạch thì lập tức sáng tỏ, hứa sẽ xử lý tốt chuyện này, quyết sẽ không mang đến một chút phiền phức nào cho Lâm Du.

Mà trong lòng bác hai Hứa đúng thật là có chút không thoải mái. Dĩ nhiên bà biết chuyện này không liên quan đến Lâm Du, dĩ nhiên quỵsđôn cũng không nên giận cá chém thớt. Nhưng bà lại nghe Tần Khả Tâm nói Tần Nam xem mắt ba lần, Lâm Du đều dẫn Hứa Mạch đi cùng.

Bác hai Hứa biết rõ địa vị của Hứa Mạch ở trong lòng Hứa Hoán và Tần Nam. Bà có thể bảo đảm, nếu như không có Hứa Mạch đi cùng thì Tần Nam sẽ không coi trọng ba lần xem mắt đó, và lần cuối cùng cũng sẽ không thành công.

Nhưng về phía Hứa Hoán thì ngay từ đầu Lâm Du chưa từng đề cập tới việc dẫn Hứa Mạch đến giúp kiểm định. Bây giờ, bây giờ cô gái, bây giờ lần ra mắt, Lâm Du đều tới một mình. Như vậy, bác hai Hứa không thể không suy nghĩ nhiều, Lâm Du không hề để ý đến Hứa Hoán đúng không?

"Mẹ, mẹ thật giỏi suy nghĩ lung tung. Anh họ không phải định hải thán châm, anh ấy ngồi ở chỗ này thì con có thể coi mắt thành công sao? Vậy mẹ tùy tiện ra đường kéo một tên ăn mày tới đây, chỉ cần anh họ ngồi kế bên thì con có thể sống với người đó đến hết đời phải không?" Bác hai Hứa là một người không giấu được cảm xúc, nghe Hứa Hoán hỏi thì bà liền run cả người. Sau đó liền bị Hứa Hoán nhả nước bọt khinh thường.

"Mẹ không phải có ý này. Mẹ chỉ cảm thấy so sánh giữa hai bên thì hình như Tiểu Du dụng tâm cho Tần Nam hơn." Bác hai Hứa cũng biết mình không nên suy nghĩ nhiều, nhưng kết quả cuối cùng chứng minh Tần Nam đã thành công mà Hứa Hoán vẫn còn độc thân.

"Cái gì gọi là dụng tâm hơn? Hoàn toàn là do sách lược của mẹ và mẹ Tần Nam không giống nhau? Ngay từ đầu mẹ và bác cả lôi kéo cho được chị họ, ba người ở nhà trấn giữ, mời con gái nhà người ta đến làm khách. Trường hợp như vậy, anh họ cũng không phải người nhàn rỗi không có chuyện gì làm, làm sao có thể phụng bồi ngồi bên cạnh được? Cho dù anh họ thật sự ngồi ở đây thì các vị tiểu thư kia cũng sẽ không không được tự nhiên không phải sao? Không chừng họ còn sớm đỏ mặt không được tự nhiên nữa?" Tức giận liếc nhìn bác hai Hứa một cái, Hứa Hoán nói chuyện không chút lưu tình, giọng điệu rất thẳng thừng.

"Nếu con bé cảm thấy không thích hợp thì có thể nói với chúng ta, sau đó chuyển địa điểm gặp mặt ra bên ngoài..." Hứa Nhị thăm hỏi bác theo bản năng.

"Mẹ, nói như mẹ vậy thì không đúng rồi. Mẹ để tay lên ngực tự hỏi đi, nếu như khi đó chị họ thật sự nói ra ý kiến này, cảm thấy sự sắp xếp của mẹ không được thì mẹ sẽ cảm thấy thế nào? Nhất định sẽ cảm thấy chị họ không muốn để ý đến chuyện này, vốn dĩ là lười quan tâm nên cố hết sức bàn ra." Không đợi bác hai Hứa nói hết lời, Hứa Mạch đã cắt đứt, "Còn về phần Tần Nam là do ngay từ đầu mẹ Tần đã nói sẽ không nhúng tay vào chuyện này, để cho chị họ dẫn Tần Nam cùng đi gặp mặt người ta, thấy thích hợp thì tiếp tục, không thích hợp liền giải tán. Trước khi gặp mặt, cũng không ai biết rốt cuộc có thể thành công hay không. Nói tới nói lui, chính là trùng hợp thôi."

"VẬY..." Bị con trai mình nói đến mức không chống đỡ được, bác hai Hứa nhếch miệng, im bật.

"Mẹ, con nói thật với mẹ, con muốn có quan hệ tốt với chị họ. Lúc trước khi chị họ mới vừa tới nhà chúng ta, con vì giận cá chém thớt mà có thái độ không tốt với chị ấy. Nhưng bây giờ, dù là đứng ở phương diện tình cảm của anh họ hay là về phía chị họ thì con cũng không muốn lại có bất cứ mâu thuẫn nào với chị ấy nữa. So với những đối tượng hẹn hò không quen biết kia thì trong mắt con, chị họ và người nhà này quan trọng hơn nhiều. Cho nên đừng vì người ngoài mà tự gây mâu thuẫn với người nhà mình nữa, không đáng giá." Hứa Hoán nói xong những lời này cũng không nhiều lời nữa mà lập tức xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109

Edit: susublu

Bác hai Hứa không ngờ Hứa Hoán lại nói chuyện trịnh trọng như vậy. Lúc Lâm Du mới vào Nhà họ Hứa, bà cũng không có ở đây. Bởi vì khi Hứa Mạch xảy ra chuyện, tâm trạng của mọi người cũng không tốt. Cũng vì vậy mà nếu có thể tránh thì nên tránh, cố hết sức không rước thêm bi thương và phiền não cho Hứa Chấn Thiên.

Nhưng mà điều tất cả mọi người đều không nghĩ tới chính là Lâm Du xuất hiện mang đến nhiều chuyển biến mới cho Hứa Mạch, cũng khiến cho Nhà họ Hứa nhận một ân tình lớn như vậy. Có thể nói mọi người đều đổi cái nhìn về Lâm Du đều nhờ Hứa Mạch. Mọi người coi Lâm Du là người một nhà cũng bởi vì Hứa Mạch công nhận Lâm Du.

Ở trong mắt bác hai Hứa, nếu như không có Hứa Mạch bảo vệ thì Lâm Du không thể thật sự trở thành người Nhà họ Hứa. Bà đứng trên phương diện tình cảm của Hứa Mạch nên mới giữ lễ với Lâm Du. Nếu như một ngày nào đó Hứa Mạch muốn ly hôn với Lâm Du thì cho dù là vô tình gặp trên đường bà cũng sẽ không chào hỏi Lâm Du, chỉ có thể làm như không thấy.

Đây chính là khác biệt giữa máu mủ ruột thịt, là vị trí của Lâm Du mà bác hai Hứa đã xác định. Bà vẫn cho rằng người Nhà họ Hứa cũng có cùng thái độ như vậy nhưng lại tuyệt đối không ngờ người đầu tiên đến chỉ trích bà lại là Hứa Hoán.

"Nghe nói em dâu bắt mặn với Tiểu Du của chúng ta!" Tần Khả Tâm cũng không phải có ý nghe lén bác hai Hứa và Hứa Hoán nói chuyện. Chẳng qua là bà đi ngang qua phòng khách nghe được cuộc đối thoại không thoải mái này trong lúc vô tình.

"Chị dâu." Thấy Tần Khả Tâm, bác hai Hứa nhanh chóng thu lại vẻ mặt không vui, cười gọi.

"Em dâu vẫn chưa trả lời câu hỏi vừa rồi của chị." Tần Khả Tâm là người mê âm nhạc nên tương đối cố chấp trong các mối quan hệ. Người mình thích thì bà sẽ thành tâm đối đãi. Người không thích thì bà sẽ hết sức xa cách. Mà Lâm Du vừa vặn là người mà bà đã nhận định. Không có liên quan gì với Hứa Mạch mà chỉ đơn thuần là vì bà thích Lâm Du mà thôi.

Sắc mặt bác hai Hứa có chút lúng túng. So với nhà dương cầm nổi tiếng quốc tế như Tần Khả Tâm thì vị trí của bà ở Nhà họ Hứa không hề cao như vậy. Dĩ nhiên, nếu không phải bởi vì chuyện này xuất phát từ lòng ghen tỵ to lớn đối với Tần Khả Tâm thì bà sẽ không vô lý đi ghen tỵ với Tần Khả Tâm như vậy. Dù sao chính bà không có tài bảo nghệ thuật nên sẽ không thể trở thành nghệ sĩ đàn dương cầm nổi tiếng được...

Nếu là bình thường bác hai Hứa sẽ không tranh chấp và xung đột với Tần Khả Tâm. Thân là con dâu trưởng Nhà họ Hứa, diệnxđafleequysdoon tính cách của Tần Khả Tâm rất tốt, làm người cũng không tệ, không hề kiêu ngạo. Trước khi bác hai Hứa gả tới đây, Tần Khả Tâm cũng đã nổi danh. Sau khi bác hai Hứa gả tới thì cũng càng kính trọng và bội phục vị chị dâu nổi danh Tần Khả Tâm này, cũng thường xuyên cẩn thận lấy lòng bà.

Bác hai Hứa tự nhận không có tâm tư, chẳng qua là cảm thấy mặc cảm nếu so với Tần Khả Tâm. Vì vậy cho nên có rất nhiều chuyện bác hai Hứa rất có lòng tham, dù chưa từng có ý định cạnh tranh với Tần Khả Tâm nhưng cũng không có lòng gây mâu thuẫn với Tần Khả Tâm.

Bác hai Hứa cũng thật lòng thương yêu Hứa Mạch. Cho nên ngay từ đầu khi Hứa Mạch xảy ra chuyện cũng rất đau lòng. Mà sau khi Lâm Du đến thì bác hai Hứa cũng thấy chán ghét và thậm chí còn căm ghét. Nhưng Hứa Chấn Thiên lên tiếng nên bác hai Hứa đành phải cố gắng né tránh, cũng chưa từng đối mặt chính diện với Lâm Du.

Cho đến khi Hứa Mạch tỉnh lại, Lâm Du chính thức gả vào Nhà họ Hứa... Hứa Chấn Thiên không có ý kiến, Hứa Diệp Lỗi và Tần Khả Tâm cũng không phản đối nên tất nhiên không tới phiên bà tỏ thái độ. Huống chi sâu trong nội tâm bác hai Hứa và người Nhà họ Hứa đều cảm kích Lâm Du.

Qua mấy năm, Lâm Du và Hứa Mạch sống rất tốt, bác hai Hứa nhìn lại lòng mình, rồi cũng chậm rãi gỡ lóp ngăn cách không cần thiết xuống. Vì vậy cho nên lúc chọn đối tượng hẹn hò cho Hứa Hoán thì bác hai Hứa mới mời Lâm Du về để giúp kiểm định.

Đối với chuyện này, ngay từ đầu bác hai Hứa đã cảm kích Lâm Du, cảm thấy Lâm Du rất có tâm. Nhưng Hứa Hoán không thể coi mất thành công, khó tránh khỏi việc làm cho bà hơi thất vọng.

Cũng đúng lúc đó bà biết được Tần Nam thuận lợi coi mất thành công, hơn nữa còn do Lâm Du dẫn đường... Bác hai Hứa không cách nào để áp chế con giận, cảm thấy Lâm Du để ý Tần Nam hơn, cổ tình lạnh nhạt với Hứa Hoán.

Vừa rồi nói chuyện với Hứa Hoán, bác hai Hứa nghe những lời đó thì cũng đặt ở trong lòng. Mặc dù ngoài miệng thì oán trách Lâm Du mấy câu nhưng cũng chưa từng nghĩ sẽ khắc khe với Lâm Du, đây là lời thật lòng, không giả dối.

Nhưng mà rất không đúng dịp, lời oán giận của bà lại bị Tần Khả Tâm nghe thấy. Nghĩ tới việc này bác hai Hứa liền gấp gáp, trong lúc nhất thời không biết nên giải thích từ đâu.

"Tiểu Du là con dâu của chị, nếu như có chỗ nào sai, chộc giận bác hai như thím không hài lòng, thì thím nói với chị. Nếu Tiểu Du làm không đúng thì chị nhất định sẽ phê bình con bé, hơn nữa còn kêu con bé đi nói xin lỗi thím. Dù sao thím là trưởng bối, Tiểu Du thân là tiểu bối, không thể bất kính. Nhưng nếu như thím cố tình gây sự thì thật xin lỗi, chị sẽ kể lại cho Tiểu Du biết thái độ của thím, để cho sau này con bé tránh thím xa một chút, đỡ cho lại chộc thím buồn phiền." Tần Khả Tâm ít khi giận cá chém thớt người nhà. Cho dù ban đầu đối xử với Lâm Du, bà cũng ở đây lúc Hứa Mạch vẫn là người thực vật, bà vẫn phát thư mời đến cuộc thi dương cầm quốc tế cho Lâm Du. Như vậy cũng đủ để nhận ra tính tình của bà rất cao thượng, ít nhất bà sẽ không bị lòng riêng làm mờ lý trí.

Nhưng hôm nay sau khi nghe thấy bác hai Hứa oán trách Lâm Du thì Tần Khả Tâm rất tức giận nên tỏ vẻ khó chịu ngay trước mặt bác hai Hứa.

Phải nói chuyện Hứa Hoán chọn đối tượng hẹn hò vốn không liên quan tới Lâm Du. Lâm Du nguyên ý đến đây là vì tình cảm với Hứa Mạch, không muốn vi phạm lời của trưởng bối. Cũng giống vậy, cho dù Lâm Du không đến thì cũng không ai được nói cô không phải. Tần Khả Tâm nói vậy bác hai Hứa lại càng không đứng vững.

Điều kiện tiên quyết của chuyện này là bởi vì Tần Khả Tâm gọi điện nên ngày nào Lâm Du tan sở xong cũng tới trước cửa Nhà họ Hứa báo danh. Có lúc vì đợi đi ăn cơm cùng nên còn ngồi thật lâu mới về.

Tần Khả Tâm biết rất rõ, một tuần lễ qua không phải ngày nào Hứa Mạch cũng đều làm thêm giờ. Hứa Mạch có đến vài lần cũng gọi điện thoại cho bà để oán trách. Lúc ấy bà luôn cười mắng Hứa Mạch không ra gì, phải suy nghĩ cho em họ mình một chút. Nhưng kết quả thì thế nào? Bọn họ có ý tốt đến giúp đỡ nhưng cuối cùng lại mang tiếng xấu?

Lâm Du làm sai ở đâu? Tần Khả Tâm không cho là như vậy. Đối với chuyện giúp Hứa Hoán coi mắt, Lâm Du đã làm mọi thứ cô có thể làm, cũng xử lý rất tốt, rất thoả đáng. Đừng nói là bác hai Hứa mà toàn bộ Nhà họ Hứa đều không ai có thể chỉ trích Lâm Du xao nhãng.

Về phần Tần Nam thì chỉ là ngoài ý muốn. Ba đối tượng Tần Nam coi mắt đều do Nhà họ Tần lựa chọn, Lâm Du chẳng qua chỉ đi theo gặp mặt một lần, ngay cả một lời đề nghị cũng không, chỉ nhìn thái độ của Tần Nam mà thôi.

So với việc Hứa Hoán chọn hai người trong bảy người thì đúng là mỗi một vị tiểu thư đến nhà làm khách đều để lại ấn tượng... Tần Khả Tâm cho là dù Lâm Du có làm càng nhiều cho Hứa Hoán thì cũng phí tâm.

Chỉ vì Hứa Hoán không vừa ý hai đối tượng hẹn hò kia mà Lâm Du biến thành người ác sao? Lúc nghe thấy bác hai Hứa oán trách thì Tần Khả Tâm chỉ cảm thấy cực kỳ buồn cười, trong lòng cũng rất tức giận.

"Chị dâu, xin lỗi, em không có ý đó. Vừa rồi chỉ thuận miệng nói vậy, chỉ than phiền với Hứa Hoán hai câu mà thôi. Chị dâu đừng để ở trong lòng, sau này em sẽ không nhắc lại." Nghe Tần Khả Tâm nói không nề mặt như vậy, bác hai Hứa càng thấy không được tự nhiên, vội vàng xin lỗi.

"Thuận miệng nói sao? Than phiền hai câu ư? Em dâu, chúng ta là người một nhà, người một nhà thì không nói hai lời. Nếu đã than phiền thì nhất định vẫn bất mãn với Tiểu Du? Nói đi nói lại thì lúc này chị và thím cũng đều không sao cả, ngồi xuống trò chuyện một chút. Vẫn là câu nói kia, phạm là Tiểu Du có làm bất kỳ chuyện gì không đúng thì chị cũng có thể nói xin lỗi với thím." Bởi vì tức giận nên Tần Khả Tâm cũng không tính dằn xếp ôn hòa, ngược lại còn hùng hổ đến dọa người.

Vào lúc này Hứa Chấn Thiên đi ra khỏi thư phòng. Nhưng bước chân của ông lại nhẹ, nên khi đứng ở lầu hai thì Tần Khả Tâm và bác hai Hứa đứng ở phòng khách dưới lầu cũng không chú ý đến sự hiện hữu của ông.

"Chị dâu, em thật sự không phải..." Bị Tần Khả Tâm nói đến mức mặt đỏ tới mang tai, bác hai Hứa phát tay, lên tiếng giải thích, "Bởi vì em nghe nói Tần Nam coi mất thành công lại vội vã chung thân đại sự của Hứa Hoán cho nên mới nhất thời nhanh miệng nói sai, nhưng không phải thật lòng muốn nhắm vào Tiểu Du đâu, thật đó!"

"Là nhất thời nhanh miệng hay là thật lòng thật ý than phiền, chị còn chưa lú lẫn đến mức nghe không hiểu." Tần Khả Tâm lắc đầu một cái, chăm chú nhìn Hứa bác hai, "Thím nói với Hứa Hoán là chị đã nghe được hết rồi. Những lời mà Hứa Hoán khuyên nhủ chị cảm thấy rất có đạo lý. Hứa Mạch không phải là định hải thần châm, không phải nói chỉ cần thắng bé ngồi ở chỗ này thì nhất định có thể coi mất thành công. Nhưng hình như em dâu cảm thấy Tiểu Du không hẹn đối tượng hẹn hò ra ngoài gặp mặt là không đúng phải không?"

"Nếu em dâu đã ngại chuyện này thì không phải nên thẳng thắn với chính mình một chút sao? Phải biết rằng chuyện gặp mặt các vị tiểu thư là do em dâu tự quyết định xong xuôi rồi mới thông báo cho chị và Tiểu Du. Từ đầu đến cuối, chẳng qua chị và Tiểu Du đều phối hợp với sự sắp xếp của em dâu mà thôi." Tần Khả Tâm nói tới chỗ này thì hơi dừng lại một chút.

Nhìn bác hai Hứa muốn nói lại thôi, giọng của Tần Khả Tâm bỗng nhiên liền lạnh xuống: "Dĩ nhiên, em dâu cũng có thể phản bác là Tiểu Du nên nói sự sắp xếp của thím không thích hợp, nên đề nghị hẹn mấy vị tiểu thư kia ra ngoài gặp mặt. Nhưng em dâu à, Tiểu Du không phải bà mai, trước đó con bé chưa từng trải qua những chuyện tương tự. Con bé chỉ là một tiểu bối, mọi việc cũng chỉ nghe theo trưởng bối. Con bé cũng không biết coi mất phải hẹn

ở bên ngoài mới có thể thành công, cũng không biết em họ coi mắt thì phải dẫn theo anh họ mới được. Em dâu không có nhắc nhớ Tiểu Du trước, cũng không dạy dỗ Tiểu Du. Như vậy xin hỏi một tiếng, rốt cuộc Tiểu Du sai ở chỗ nào?"

Bác hai Hứa vốn không muốn nhiều lời như vậy. Bà chỉ thuận miệng nói, vô tâm than phiền như những gì bà giải thích thôi. Nhưng bị Tần Khả Tâm phân tích như vậy thì bác hai Hứa đột nhiên cảm thấy rất có lỗi với Lâm Du, thật giống như bà đã phạm một sai lầm rất lớn vậy?

Tình cảm của Hứa Hoán và Hứa Mạch rất tốt, bác hai Hứa vẫn luôn biết vậy, cũng chưa từng ngăn cản. Con cháu Nhà họ Hứa ở đồng trang lứa cũng không nhiều, Hứa Hoán và Hứa Mạch đều là con một, tình cảm của hai anh em tốt, sau này có thể hỗ trợ lẫn nhau, cục diện như vậy sẽ tốt đến không thể nghĩ ngờ.

Bác hai Hứa không hề muốn tranh giành tiền tài, quyền thế nên chưa bao giờ nghĩ tới việc xúi giục Hứa Hoán và Hứa Mạch tranh đoạt. Chỉ cần Hứa Hoán sống thoải mái thì dù không phải người thừa kế của Hứa thị cũng không quan trọng. Nhưng khi trở mặt nhìn tình cảm của Hứa Mạch và Lâm Du ổn định, diễn biến của chuyện bất cứ lúc nào cũng có thể mang thai sinh con thì bác hai Hứa lại lo lắng cho hôn nhân của Hứa Hoán, nên lúc này mới vội vàng muốn chuẩn bị cho Hứa Hoán coi mắt.

Mời Lâm Du về giúp tư vấn vốn là ý của bác hai Hứa. Vốn dĩ bà cảm thấy rất thích hợp, sau đó cũng không cảm thấy không ổn. Nếu không phải nghe Tần Nam coi mắt thành công thì bà cũng không đến mức suy nghĩ nhiều thứ ngổn ngang... Nói tới nói lui thì vẫn do chính bà muốn nói vật, bác hai Hứa nhận sai.

"Được rồi, nếu quả thật em dâu cảm thấy mình sai rồi thì chuyện này đến đây chấm dứt. Từ nay về sau bất cứ chuyện gì có liên quan đến Hứa Hoán thì em cũng đừng gọi cho chị và Tiểu Du nữa. Giống vậy, dù em dâu có ngại thì chị và Tiểu Du cũng sẽ từ chối. Tiểu Du không từ chối thì chị cũng sẽ từ chối giúp con bé." Mặc dù bác hai Hứa lại nói xin lỗi lần nữa nhưng Tần Khả Tâm vẫn nén giận. Bỏ lại mấy lời như vậy rồi liền xách túi xách ra ngoài. Bà dự định đi tìm Tiểu Du để đi dạo phố, thay đổi tâm trạng.

"Chị dâu..." Lần này bác hai Hứa thật sự hối hận. Sớm biết vậy bà sẽ không nói những lời đó, vốn dĩ không có ý định va chạm với chị dâu. Lần này tốt rồi, sợ là rất lâu sau cũng không thể dỗ được chị dâu.

"Lần này đúng là con đã làm không đúng." Hứa Chấn Thiên đột nhiên lên tiếng, dọa bác hai Hứa giật mình.

"Ba." Thấy Hứa Chấn Thiên xuống lầu, bác hai Hứa đứng lên, "Thật xin lỗi, làm ồn đến ba."

"Không có làm ồn, chẳng qua là vô tình nghe thấy hai người tranh chấp." Hứa Chấn Thiên phất tay, mặc dù không nghiêm nghị chỉ trích nhưng ánh mắt khi nhìn bác hai Hứa cũng đầy vẻ không đồng ý, "Bản tính của con không xấu, nhưng mà lại luôn gấp gáp. Tuy ngoài miệng bô bô lại không xấu bụng, nhưng cũng khó tránh khỏi sẽ làm người khác tổn thương."

"Vâng, con biết rồi. Nói thật, con thừa nhận mình ghen tỵ. Nghe nói Nhà họ Tần chỉ sắp xếp coi mắt ba lần đã thành công, còn chúng ta sắp xếp bảy lần lại không có chút hiệu quả nên trong lòng không thoải mái." Bác hai Hứa vừa nói vừa cười khổ một cái, trong mắt có chút áy náy, "Bởi vì không muốn trách cứ Hứa Hoán nên liền giận cá chém thớt sang Tiểu Du. Chuyện này là con không đúng, con nên nói xin lỗi với chị dâu."

"Xin lỗi thì nhất định phải nói. Nhưng không phải với chị dâu con mà là với Tiểu Du." Hứa Chấn Thiên vừa mới dứt lời thì bác hai Hứa liền kinh ngạc ngẩng đầu lên.

"Con cũng đừng cảm thấy mất thể diện, vì cái danh trường bối mà không chịu nhận sai. Sai lầm chính là sai lầm, không có gì là không thể thừa nhận. Tiểu Du không nợ Nhà họ Hứa chúng ta, ngược lại Nhà họ Hứa cũng không có quyền coi Tiểu Du như kẻ thù. Hứa Mạch tình lại chính là niềm vui lớn nhất. Đồng thời Tiểu Du cũng biến thành ân nhân lớn nhất của nhà chúng ta. Nói qua nói lại thì không thể gạt hết sang một bên. Bọn nhỏ đều đã lớn rồi, để cho chính bọn chúng tự giải quyết mọi chuyện là được rồi." Từ khi Hứa Mạch tình lại, Hứa Chấn Thiên vẫn luôn lấy hành động thực tế để thể hiện lập trường của ông với tất cả mọi người. Cũng có lẽ là ông chưa từng mở miệng nói gì nên mới khiến cho mọi người cảm thấy Lâm Du không quan trọng? Lần này Hứa Chấn Thiên dự định làm chỗ dựa cho Lâm Du.

Bác hai Hứa há hốc mồm rồi lại lắc đầu: "Ba, con không cảm thấy mất thể diện. Con chỉ nghĩ chuyện này có thể sẽ làm tổn thương cảm tình, nếu Tiểu Du không biết thì không nên nói với con bé. Sau đó con chủ động nói xin lỗi với chị dâu, một mực chờ đến ngày chị dâu tình nguyện tha thứ cho con mới thôi."

"Vô dụng." Hứa Chấn Thiên biết rất rõ tính tình của Tần Khả Tâm, "Không nghe thấy là chỉ trong hai câu, ba câu mà chị dâu con cứ nhắc tới Tiểu Du không rời sao? Một là con tới nói xin lỗi với Tiểu Du, hai là sau này sẽ để cho Tiểu Du tránh mặt con? Chị dâu con luôn kêu oan cho Tiểu Du, cho nên bất kể con nói xin lỗi con bé thế nào thì con bé cũng sẽ không hết giận. Điều mấu chốt ở đây là Tiểu Du, con đi tìm Tiểu Du nói rõ ràng chuyện này mới được."

Gieo nhân nào gặt quả đó. Giờ phút này bác hai Hứa mới cảm nhận được: "Được, con biết rồi, cảm ơn ba đã nhắc nhở, con sẽ đi tìm Tiểu Du nói xin lỗi."

"Được, đi đi!" Thấy bác hai Hứa không từ chối mà lập tức chuẩn bị đi nói xin lỗi thì cuối cùng sắc mặt của Hứa Chấn Thiên cũng hòa hoãn được chút ít.

Lúc Tần Khả Tâm đến Thần Thiên thì Lâm Du đã nhận được điện thoại của bác hai Hứa. Bởi vì trong điện thoại không thể nói rõ ràng nên bác hai Hứa chỉ hẹn gặp mặt cô rồi cũng không nói gì khác.

"Mẹ, sao mẹ lại đột nhiên tới đây?" Trước đó cũng không biết Tần Khả Tâm sẽ tới nên Lâm Du đứng lên, chủ động rót ly nước cho Tần Khả Tâm.

"Không có việc gì, rảnh rỗi ở nhà buồn chán nên muốn tới đây xem thử." Lúc trước Tần Khả Tâm vừa mới chuẩn bị một buổi diễn tấu xong, gần đây có ý cho mình một kỳ nghỉ nên tương đối nhàn nhã.

"Vậy mẹ muốn xem cái gì? Gần đây công ty có vài nghệ sĩ mới đến, đang ở được học khóa huấn luyện cơ bản, trong đó cũng bao gồm dương cầm. Mẹ có hứng thú nghe thử hay không? Cũng có thể khai thác một ít mầm mống tốt?" Đối với sở thích của Tần Khả Tâm, Lâm Du đều biết rõ nên lúc này liền đề nghị.

"Không cần. Gặp được mầm mống tốt như con thì sợ rằng sẽ rất khó động tâm với những mầm non khác được." Tần Khả Tâm cười một tiếng, ở bất kỳ trường hợp nào cũng công nhận Lâm Du mà không hề che giấu.

"Vậy mẹ ngồi đây một lát được không? Trên bàn con còn một ít văn kiện chưa xem xong, xem xong là có thể tan ca sớm. Buổi tối con và Hứa Mạch ra ngoài ăn cơm với mẹ, gọi cả ba nữa có được không?" Dần dần dưới sự dẫn dắt của Hứa Mạch, Lâm Du cũng học được cách sống chung với trường bối. Nhất là trường bối Nhà họ Hứa, kể cả Hứa Diệp Lỗi và Tần Khả Tâm.

"Ừ, cứ vậy đi! Con cứ làm việc đi, mẹ không làm trễ nãi công việc của con nữa, ngồi đây đọc tạp chí giết thời gian là được." Tần Khả Tâm thấy ở nhà hơi mệt mỏi nên mới muốn ra ngoài một chút.

Lúc đầu Tần Khả Tâm chưa từng nghĩ sẽ đến Thần Thiên, dự định lát nữa khi Lâm Du và Hứa Mạch tan tầm thì gọi điện thoại hẹn hai người cùng đi ăn cơm. Nhưng mà bởi vì chuyện của bác hai Hứa nên tâm trạng Tần Khả Tâm không thoải mái, vì vậy mới không chút suy nghĩ liền trực tiếp tìm tới giải trí Thần Thiên.

Đợi đến khi vào văn phòng Lâm Du, nghe Lâm Du hỏi nguyên do đột nhiên tới thì bỗng nhiên Tần Khả Tâm lại không mở miệng được. Ở Nhà họ Hứa, ít nhất từ trước đến nay thái độ của mọi người đều rất nhiệt tình với Lâm Du, không có biểu hiện bất cứ sự bất mãn nào, ít nhất ngoài mặt cũng nhìn không ra.

Nhưng bởi vì Lâm Du có lòng tốt giúp Hứa Hoán coi mắt nên liền vô duyên vô cớ bị Hứa Nhị thẩm oán trách. Chỉ suy nghĩ một chút thôi thì Tần Khả Tâm đã thấy không thoải mái. Nhưng nhìn sự kinh ngạc và nghi ngờ trong mắt Lâm Du thì bà lại nhịn xuống, không nói gì nữa.

Lúc bác hai Hứa tìm tới thì Tần Khả Tâm đi xuống đón người.

Vốn dĩ nhận được điện thoại tới chơi, Lâm Du dự định mời bác hai Hứa lên lầu nhưng Tần Khả Tâm lại kêu Lâm Du làm việc trước, không đợi Lâm Du trả lời đã đứng dậy đi ra ngoài.

Thật giống như có gì đó không đúng? Nhìn bóng lưng vội vã rời đi của Tần Khả Tâm thì trong lòng Lâm Du có chút cảm giác quái dị. Một lát sau, Lâm Du lắc đầu một cái, không nghĩ nhiều nữa mà tập trung hoàn thành công việc trước!

Thấy Tần Khả Tâm xuất hiện phòng khách lầu một của Thần Thiên, bác hai Hứa ngăn người, ngay sau đó nở nụ cười khổ, nghênh đón: "Chị dâu, chị cũng tới sao."

"Có chuyện gì?" Tần Khả Tâm đi thẳng vào vấn đề, thái độ cũng không quá ôn hòa, "Sẽ không phải thím đến tìm Tiểu Du để oán trách đó chứ?"

"Không phải, tuyệt đối không phải." Biết rõ mình đã để lại ấn tượng xấu trong lòng Tần Khả Tâm, bác hai Hứa vội vàng giải thích, "Em tới nói xin lỗi với Tiểu Du. Lúc trước nói những lời than phiền kia là do em quá hẹp hòi, theo lý phải đến nói một câu xin lỗi với Tiểu Du."

"Không cần." Tần Khả Tâm quả quyết bác bỏ dự định của bác hai Hứa, trực tiếp nói, "Chị không có nói với Tiểu Du chuyện đó, thím có thể yên tâm, sau này cũng không cần nói thêm gì nữa."

"Không được. Là em đã làm sai, lẽ ra phải nói xin lỗi. Nếu không nói rõ ràng mọi chuyện với Tiểu Du thì sau này khi gặp mặt nhất định em sẽ không坦然 được như lúc trước, Tiểu Du cũng sẽ cảm thấy không được tự nhiên." Mặc dù bà cũng không muốn nhắc lại nhưng sau khi được Hứa Chấn Thiên chỉ điểm thì bác hai Hứa hoàn toàn có thể xác định chuyện này vẫn chưa kết thúc, diễn biến càng quỵsđon hơn nữa sẽ trở thành một cái gai trong lòng Tần Khả Tâm, nếu như không cố gắng giải quyết thì sợ là khoảng cách để lại sau này sẽ càng ngày càng lớn.

"Không cần." Thái độ của bác hai Hứa thay đổi nhanh như vậy khiến Tần Khả Tâm không thể không hoài nghi là có người đứng phía sau chỉ điểm bác hai Hứa. Theo bản năng, Tần Khả Tâm cảm thấy người đó là Hứa Hoán cho nên mới hoài nghi về thành ý của bác hai Hứa.

"Chị dâu, chị để cho em gặp mặt Tiểu Du một lần được không? Trước khi tới em có gọi điện hẹn Tiểu Du rồi." Bác hai Hứa không dự liệu được là sẽ chạm mặt Tần Khả Tâm ở Thần Thiên. Sớm biết sẽ là trường hợp này thì bà nhất định sẽ trực tiếp hẹn Lâm Du ra ngoài để nói xin lỗi. Bây giờ bị Tần Khả Tâm cản trở, bác hai Hứa rất bất đắc dĩ nhưng lại không biết phải làm sao.

"Mẹ, bác hai, sao hai người lại ở đây? Tìm Tiểu Du sao?" Hứa Mạch tan việc trước thời gian, dự định sẽ đến đón Lâm Du đi ăn cơm. Không ngờ vừa đi vào Thần Thiên đã thấy Tần Khả Tâm và bác hai Hứa.

Hồng bet! Nghe thấy giọng Hứa Mạch thì bác hai Hứa càng phát giác hôm nay không phải ngày thích hợp. Một Tần Khả Tâm đã rất khó đối phó rồi, nếu bị Hứa Mạch biết bà oán trách Lâm Du ở sau lưng thì nhất định mọi chuyện sẽ càng không dễ trôi qua.

"Ở nhà không có việc gì nên muốn tìm con và Tiểu Du đi ăn cơm tối chung." Không giống cục diện mà bác hai Hứa nghĩ tới, Tần Khả Tâm cũng không nói tới những chuyện không vui giữa hai người mà tìm một lý do khác để giải thích.

"Như vậy sao! Vậy thì quá tốt, con cũng tới đón Tiểu Du ra ngoài ăn cơm. Nếu không thì đến phòng làm việc của Tiểu Du ngồi một chút đi được không? Có thể cô ấy còn bận chút công việc." Chỉ đồng hồ trên cổ tay, Hứa Mạch cười giải thích.

"Vậy thì không..." Bác hai Hứa vừa muốn nói không cần, sau đó sẽ tìm cơ hội gặp mặt Lâm Du sau. Nhưng bà còn chưa nói hết thì đã thấy Lâm Du xách túi đi xuống lầu.

Lâm Du nhanh chóng làm xong công việc trong tay trước thời hạn. Thấy Tần Khả Tâm xuống lầu rồi không lên nữa, gọi điện thoại xuống tiếp tân, biết được Tần Khả Tâm và bác hai Hứa vẫn còn ở đại sảnh lầu một thì liền tự mình xuống đây. Sau đó thì liền nhìn thấy Hứa Mạch cũng ở đây.

Thật đúng là vừa vặn! Không cần gọi điện thoại nữa. Lâm Du dừng động tác trong tay lại, bỏ điện thoại di động vào lại trong túi xách, đi nhanh đến trước mặt Hứa Mạch: "Sao anh cũng tan ca sớm vậy?"

"Nhớ em." Cười giúp Lâm Du sửa lại mái tóc dài, Hứa Mạch tự nhiên dắt tay Lâm Du, "Buổi tối muốn đi đâu ăn cơm?"

"Hỏi ý kiến mẹ đi! Mẹ đã cố ý đến tìm chúng ta ăn cơm! Đúng rồi, còn có bác hai nữa, cùng nhau đi đi!" Có Tần Khả Tâm ở đây, Lâm Du không tính làm chủ. Ngay sau đó cũng mời bác hai Hứa đang đứng ở bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110

Edit: susubluu

Bác hai Hứa không còn lòng dạ nào để ăn cơm tối với Lâm Du. Không phải bà không muốn mà là trong lòng bà rõ hơn bất cứ ai khác, nếu như bà đi thì tình cảnh nhất định sẽ rất lúng túng.

Vì vậy bác hai Hứa nhẹ nhàng phát tay, cười từ chối: "Không cần, buổi tối bác có hẹn, chờ một lát sẽ đi liền."

Nghe bác hai Hứa nói muốn đi thì Lâm Du lấy lại tinh thần: "Bác hai tối tìm con có chuyện gì không?"

"Có thì có, nhưng mà..." Bị ánh mắt bất thiện của Tần Khả Tâm nhìn chăm chăm, bác hai Hứa quả thực không muốn tiếp tục nói nhiều nữa. Về mặt thoág bất đắc dĩ, trong bụng thở dài một hơi, "Sau này rồi nói đi! Cũng không phải là chuyện gì khẩn cấp."

Bác hai Hứa biểu hiện khác thường như vậy, chẳng những Lâm Du nhìn ra có gì đó không đúng mà Hứa Mạch cũng càng cảm thấy kỳ quái. Nếu như không phải là chuyện gì khẩn cấp thì bác hai Hứa không thể nào tự mình tới Thần Thiên, trực tiếp gọi điện thoại là được rồi.

Nhưng mà, bác hai Hứa hiển nhiên không tính nói nhiều, nhìn Tần Khả Tâm một cái rồi rời đi.

Lâm Du vốn muốn gọi bác hai Hứa lại nhưng bị Hứa Mạch kéo cổ tay. Cô kinh ngạc nhìn về phía Hứa Mạch, thấy Hứa Mạch lắc đầu thì lúc này cũng không muốn hỏi cho rõ nữa.

Sau khi bác hai Hứa đi, trên mặt Tần Khả Tâm mới nở nụ cười chân thật. Ngay sau đó liền gọi điện thoại cho Hứa Diệp Lỗi, hẹn địa điểm ăn tối xong liền kéo Lâm Du lên xe.

"Mẹ, bác hai không sao chứ?" Bởi vì Hứa Mạch có lái xe riêng nên chỉ có Lâm Du và Tần Khả Tâm ngồi trên xe của tài xế Nhà họ Hứa.

"Không có việc gì." Mặc dù trong lòng vẫn oán hận bác hai Hứa nhưng Tần Khả Tâm cũng không muốn nói cho Lâm Du biết. Chuyện này bà tự biết giải quyết, không cần phải nói ra để khiến Lâm Du không thoải mái.

"Nhìn thật giống như vẫn còn chuyện gì đó. Lúc nãy bác hai có nhắc tới trong điện thoại..." Tần Khả Tâm trả lời quá kiên định, hiển nhiên là biết được nội tình. Lâm Du bình tĩnh lấy điện thoại di động ra, tìm kiếm cuộc gọi đến của bác hai Hứa.

"Thím ấy nói hết rồi sao?" Bởi vì đáy lòng rất dễ ý nên Tần Khả Tâm lập tức biến sắc, "Thím ấy còn không thấy ngại mà dám nói với con?"

"Cũng không phải. Giọng bác hai Hứa rất thành khẩn, con cảm thấy không cần tức giận với bác ấy." Tần Khả Tâm phản ứng quá thẳng thắn, Lâm Du hoàn toàn có thể xác định được bà cãi nhau với bác hai Hứa, hơn nữa còn có liên quan đến cô. Vì vậy cô liền bắt đầu dẫn dắt.

"Chuyện này tùy tiện nói xin lỗi là có thể xong sao? Dù thím ấy có tỏ thái độ thành khẩn thì Tiểu Du vẫn nên tức giận, không nên bởi vì thím ấy là trưởng bối nên im hơi lặng tiếng, như vậy sẽ khiến thím ấy hình thành tánh xấu. Có mẹ làm chỗ dựa cho con, không cần sợ thím ấy ra vẻ trưởng bối." Thấy Lâm Du đã biết nguyên nhân gốc rễ thì Tần Khả Tâm cũng không che giấu nữa, diendaf*le3quysdoon tức giận hừ lạnh nói, "Chúng ta chẳng qua chỉ có lòng tốt mới giúp đỡ, quan tâm việc coi mắt của Hứa Hoán, không thể thành công là do Hứa Hoán, dựa vào cái gì mà trách Tiểu Du không dụng tâm?"

Thì ra là vì chuyện này. Trong mắt Lâm Du có chút sáng tỏ, ngay sau đó lại thấy hơi kỳ quái. Mặc dù ngày thường bác hai Hứa không quá thân thiết với cô nhưng cũng khá nhiệt tình, vì sao đột nhiên lại trách cứ cô vì chuyện coi mắt của Hứa Hoán?

Nhưng lúc này hiển nhiên không thích hợp để hỏi tường tận mọi chuyện. Liếc thấy Tần Khả Tâm tức giận, Lâm Du đổi đề tài: "Hứa Hoán coi mắt không thành công sao? Con còn tưởng rằng cậu ấy có giữ liên lạc với một vị tiểu thư..."

"Nếu thành công, thì sao bác hai con lại có thể oán sau lưng, nói con dụng tâm với chuyện của Tần Nam hơn chứ? Mẹ cảm thấy thật buồn cười, từ lúc nào mà coi mắt không thành công lại vì con không chuyển địa điểm gặp mặt ra bên ngoài vậy? Hơn nữa còn nói là bởi vì con không cho Hứa Mạch đi cùng nên Hứa Hoán mới không được như Tần Nam, thuận lợi giải quyết chung thân đại sự. Tiểu Du, con không biết lúc mẹ nghe thấy bác hai nói những lời đó về con thì tức giận thế nào đâu, đơn giản là..." Tần Khả Tâm càng nói càng tức, thiếu chút nữa thở không nổi.

"Không sao không sao. Mẹ, mẹ bớt giận trước đi." Mắt thấy Tần Khả Tâm giận quá, Lâm Du lại cũng không khó chịu như trong tưởng tượng. Có lẽ vì biết có người để ý cô, có người bất bình kêu oan giùm cô, còn có người giúp cô chỉ trích bác hai Hứa nữa! Về điểm này, Lâm Du rất cảm kích Tần Khả Tâm.

"Sao có thể hết giận? Dù bác hai con có liên tục nói xin lỗi với mẹ thì mẹ cũng vẫn cảm thấy không thoải mái. Chuyện coi mắt vốn chính là do trường bối sắp xếp. Tần Nam như vậy, Hứa Hoán cũng như vậy. Đối tượng hẹn hò lại không phải do con chọn lựa, gặp mặt con cũng đều đi cùng. Dựa vào cái gì sau khi xong chuyện, không thành công thì lại trách con?" Tần Khả Tâm vừa nói vừa tròn tròn mắt, "Ngược lại mẹ sẽ không dễ dàng hết giận như vậy, món nợ này mẹ sẽ nhớ kỹ."

"Mẹ, mẹ nói như vậy con rất ngượng ngùng." Con tức của Tần Khả Tâm càng lớn thì Lâm Du lại càng bình tĩnh, "Thật ra thì không phải là chuyện lớn gì, chắc bác hai chỉ nói vậy thôi, nói xong cũng quên. Sờ dĩ đích thân đến Thần Thiên có lẽ là muốn gặp mặt xin lỗi con."

"Gặp mặt xin lỗi cũng không để ý đến chút ấy! Mẹ đã nói với thím ấy rồi, chuyện này không nên tùy tiện liên lụy đến con, nói ra cũng chỉ khiến con không vui, sao lại cứ phải tìm tới trước mặt con chứ?" Tần Khả Tâm tức giận nhưng cũng thật sự không hy vọng bác hai Hứa âm ỉ trước mặt Lâm Du. Đây cũng không phải là chuyện gì vui, không cần phải cố ý nói cho Lâm Du biết, bà thậm chí oán trách sau lưng bác hai Hứa.

"Chắc bác hai thật sự cảm thấy có lỗi nên lúc này mới có ý xin lỗi con. Dù sao nếu bác ấy không nói thì con sẽ mãi mãi không biết. Cho dù sau này mẹ nhắc lại thì chuyện này cũng đã trôi qua rất lâu rồi, hoàn toàn không cần phải truy cứu." Lâm Du lý giải, giọng rất lạnh nhạt.

"Cũng vì Tiểu Du rộng lượng, nếu không mẹ còn thực sự muốn truy cứu chuyện này với bác hai con." Nghe Lâm Du khuyên giải, con tức của Tần Khả Tâm cũng hơi giảm bớt, vỗ tay Lâm Du, vui mừng thờ dài nói.

"Sẽ không. Là bởi vì mẹ giúp con xả giận, lại náo loạn không vui với bác hai nên con mới có thể bình tĩnh, trong lòng càng cảm kích mẹ nhiều hơn." Lâm Du không phải người giỏi nói lời dễ nghe, giờ phút này có thể nói như vậy đơn giản là vì đây là lời thật lòng.

Mà cũng chính vì phần thật lòng này nên mới khiến Tần Khả Tâm vui vẻ ra mặt, hoàn toàn hết giận: "Mẹ không chỉ coi con là con dâu mà còn thương con như con gái nữa. Sao có thể cho phép con bị ức hiếp được? Bất kể là ai, phạm là nói những lời khó nghe về con thì mẹ cũng không chịu được, nhất định phải truy cứu."

Trong lòng Lâm Du ấm áp, cảm kích nhìn về phía Tần Khả Tâm.

Chờ đến khi ngồi vào phòng ăn, Hứa Mạch mới biết rõ đầu đuôi mọi chuyện. Đúng như bác hai Hứa suy nghĩ, Hứa Mạch mà biết được chuyện này thì dù Hứa Mạch không biểu hiện ra ngoài mặt thì đáy lòng cũng rất không vui.

"Nếu bác hai nói như thế thì sau này Tiểu Du không nên nhúng tay vào bất cứ chuyện gì của Hứa Hoán nữa, tránh cho lần sau đã có hết sức mà vẫn không có kết quả tốt, rồi lại bị người ta oán trách sau lưng." Giọng Hứa Mạch lạnh lùng, trong giọng nói đều là vẻ không vui.

"Không sao. Mẹ đã giúp em xả giận rồi, anh đừng không vui nữa." Lâm Du âm thầm lắc tay Hứa Mạch, nhẹ giọng nói.

"Anh cũng rất muốn không tức giận, nhưng có thể sao?" Hứa Mạch quả thật không thể nào không tức giận được. Nếu như bác hai Hứa nói xấu anh thì cùng lắm là anh cũng chỉ cười trừ mà không nói một từ nào. Dù sao cũng là trường bối, dù có nói sai thì nghe qua liền quên là được. Nhưng sai lầm của bác hai Hứa là không nên oán trách Lâm Du. Lâm Du là điểm mấu chốt của Hứa Mạch, không ai được nói tới, cũng không ai được đụng vào.

"Nói đúng lắm. Mẹ cũng rất tức giận, thiếu chút nữa đã tranh cãi âm ỉ một trận với bác hai con rồi. Nếu không phải vừa rồi ở trên xe Tiểu Du khuyên mẹ đừng tức giận nữa thì lúc này mẹ vẫn còn xụ mặt đấy!" Tần Khả Tâm vừa nói vừa trầm mặt xuống, tỏ vẻ rất tức giận.

Lâm Du nhếch khóe miệng, đan tay vào mười ngón tay của Hứa Mạch: "Anh xem, mẹ cũng rất tức giận rồi, anh chỉ cần coi chuyện này chưa từng xảy ra là được."

Đối mặt với lời khuyên giải của Lâm Du, Hứa Mạch yên lặng trong chốc lát rồi gật đầu một cái. Nhưng dưới đáy lòng anh có bỏ qua chuyện này hay không thì cũng không ai biết.

Lúc Hứa Diệp Lỗi tới, Tần Khả Tâm đã có thể dùng giọng điệu bình tĩnh để kể lại chuyện xảy ra ngày hôm nay. Mặc dù trong giọng nói của bà vẫn có chút xa cách như cũ nhưng ít ra cũng không gai góc, gồ ghề cọt giống lúc đầu.

Hứa Diệp Lỗi lại không ngờ sẽ xảy ra mâu thuẫn như vậy. Ông vô cùng hài lòng về đứa con dâu Lâm Du này. Dù là dung mạo, nhân phẩm, hay là năng lực thì Lâm Du đều phát triển rất mạnh mẽ. Điểm mấu chốt là vì Hứa Mạch thích.

Từ khi Lâm Du gả cho Hứa Mạch, Hứa Diệp Lỗi đều tỏ thái độ mặc kệ, mặc cho Hứa Mạch và Lâm Du tự sống với nhau. Hứa Mạch đã sớm độc lập kinh tế, Lâm Du lại không thiếu tiền, Hứa Diệp Lỗi cũng rất yên tâm về hai người, chỉ chờ ngày ôm cháu trai.

Chuyện Hứa Hoán coi mắt, Tần Khả Tâm từng đề cập với Hứa Diệp Lỗi, Hứa Diệp Lỗi không có phản đối. Nghe bác hai Hứa có ý nhấn mạnh mời Lâm Du trở về giúp đỡ thì Hứa Diệp Lỗi còn cười trừ mấy câu. Chẳng qua là không ngờ tới cuối cùng lại gây ra mâu thuẫn như vậy.

"Chuyện này Tiểu Du có lý, không cần để ý." Hứa Diệp Lỗi rất vui mừng vì Tần Khả Tâm vô tình nghe được lời bác hai Hứa oán trách. Bởi vì nghe được nên mới có cơ hội hóa giải mâu thuẫn. Nếu không thì oán trách sẽ biến thành bất mãn, rất có thể sẽ ảnh hưởng đến không khí hòa thuận của gia đình.

Thái độ của Hứa Diệp Lỗi cũng chính là ý của Lâm Du. Cô gạt đầu một cái rồi thuận miệng nhắc tới: "Bác hai cũng có tâm nói xin lỗi trước mặt con, chuyện này coi như xong đi!"

Tần Khả Tâm há hốc mồm, không có lên tiếng. Chuyện này người trong cuộc là Lâm Du, nếu như Lâm Du không truy cứu thì dĩ nhiên bà cũng không tiện tiếp tục nổi giận với bác hai Hứa. Huống chi thái độ nên có thì bà cũng đã bày tỏ trước mặt bác hai Hứa rồi.

Hứa Mạch không tiếp lời, thật giống như không nghe được gì. Về mặt nghiêm túc cắt gọn thịt bò bít tết cho Lâm Du, thân thiết nghiêng người qua.

Đối với Lâm Du và Tần Khả Tâm, Hứa Diệp Lỗi cũng yên tâm. Hai người cũng không nói nữa, nếu giờ phút này không tức giận thì có tỏ ý không truy cứu nữa. Ngược lại là Hứa Mạch, Hứa Diệp Lỗi âm thầm khẽ thờ dài một hơi, sợ là sẽ còn giận dai.

Buổi tối Hứa Hoán về đến nhà mới nghe mẹ anh nói Tần Khả Tâm nghe thấy mẹ con bọn họ nói chuyện, còn đi tìm Lâm Du.

"Ài, chueyejn nên tôi vẫn không tránh khỏi!" Hứa Hoán đã không biết nên làm gì với mẹ anh. Chuyện nào loạn đến nước này, nhìn về mặt mẹ cũng đã biết đã sai lầm rồi. Nhưng nếu như anh họ không bỏ qua thì sau này nhất định sẽ rất khó nhịn.

Nhận được điện thoại của Hứa Hoán, Hứa Mạch không có phản ứng quá lớn. Giống như chuyện gì cũng không xảy ra, lạnh nhạt đón nhận lời xin lỗi của Hứa Hoán.

Nhưng mà Hứa Mạch càng thân nhiên thì trong lòng Hứa Hoán càng không chắc chắn: "Anh họ, anh muốn tức giận thì tức giận với em đi, không cần áp chế, thật đó!"

"Tức giận? Tại sao phải tức giận? Không phải bác hai đã rất khiêm tốn rồi sao, còn tìm đến Thần Thiên dự định tự mình xin lỗi với Tiểu Du nữa không phải sao? Hơn nữa cậu cũng gọi điện thoại tới xin lỗi anh rồi, tại sao anh lại còn phải tức giận?" Hứa Mạch cười khẽ một tiếng, nhẹ nhàng nói.

Rõ ràng là biểu hiện tức giận, còn nói cái gì mà không có tức giận chứ... Hứa Hoán muốn nói gì nhưng lại nghẹn họng, thận trọng hỏi: "Vậy chị họ có ở đây không? Để cho chị họ nghe điện thoại được không?"

"Không cần. Lời xin lỗi của cậu, anh đã nhận giùm Tiểu Du rồi, không cần nói lại với cô ấy nữa." Hứa Mạch nói xong cũng cúp điện thoại, diễn đạt đầy đủ ý đồ hoàn toàn không cho Hứa Hoán cơ hội tiếp tục nghĩ nhiều.

Quả nhiên vẫn còn tức giận. Hơn nữa còn rất tức giận nữa... Hứa Hoán yên lặng để điện thoại xuống, nghiêm túc suy tính xem nên lấy lòng Lâm Du như thế nào, để tránh cho bị Hứa Mạch trả thù.

Thật ra Hứa Mạch không nghĩ muốn trả thù, chẳng qua là anh hoàn toàn đặt bác hai Hứa vào phạm vi không cho phép tiếp xúc với Lâm Du thôi. Cũng vì vậy nên bất kể sau đó Hứa Hoán nói xin lỗi Hứa Mạch thế nào thì anh cũng chỉ lạnh nhạt tiếp nhận, chưa từng tỏ vẻ tức giận chút nào. Nhưng lúc đưa Lâm Du về Nhà họ Hứa thì lại tận lực tránh đụng mặt bác hai Hứa.

Hứa Mạch làm cũng không rõ ràng, nhưng những người biết chuyện thì lại nhanh chóng phát giác ra có gì đó không đúng. Bác trai Hứa đã không biết nên nói gì cho phải, vừa oán thầm Hứa Mạch bụng dạ hẹp hòi, lại oán trách bác hai Hứa không nên mù quáng trách cứ người.

Hứa Hoán nhiều lần cố gắng bỏ qua, để mặc cho Hứa Mạch muốn làm gì thì làm. Ngược lại anh họ không có tránh né anh, anh mời chị họ ăn cơm bồi tội thì anh họ cũng cho phép. Tóm lại, mọi chuyện vẫn còn chưa xấu đến mức không có cách nào vặn hỏi.

Bác hai Hứa đối mặt với cục diện này cũng rất lúng túng. Sau lúc đó bà có đi tìm Lâm Du, cũng có trịnh trọng nói xin lỗi. Lâm Du thân nhiên đón nhận lời xin lỗi rồi cũng không nói thêm gì nữa. Nhưng mà thái độ của Tần Khả Tâm đối với bà lại lạnh nhạt đi không ít, Hứa Mạch càng không nhìn thẳng bà, hận không thể xem bà như người vô hình, đồng thời cũng dẫn Lâm Du tránh mặt.

Bác hai Hứa không thể không nghĩ tới việc tìm Hứa Mạch nói chuyện một chút, nhưng làm nào Hứa Mạch cũng với vòng vo bỏ qua đề tài này, nghe qua thì không sao cả nhưng vẫn không chịu tha thứ cho bà.

Bác hai Hứa cũng nghĩ tới việc nhờ Lâm Du khuyên nhủ. Nhưng Lâm Du cũng cho thấy mình đã rất nỗ lực, hơn nữa lần nào Hứa Mạch cũng bình tĩnh trả lời: Anh vốn không có tức giận, xin đừng lặp lại chuyện này nữa.

"Quả thật rất hẹp hòi." Tình huống như vậy kéo dài một thời gian sau, bác hai Hứa mời được Hứa Chấn Thiên giúp đỡ, "Chuyện nên bỏ qua thì để cho nó qua đi, một mực bám mãi không buông sẽ chỉ cho thấy con không có lòng độ lượng. Tóm lại đều là người một nhà, có thể né mặt cả đời được sao?"

"Ông nội đang nói gì vậy? Con không nghe hiểu một chữ nào cả!" Hứa Mạch cười lắc đầu một cái, đúng là khó chơi.

"Con không có thể không biết ông nội đang nói gì được. Ông nội chỉ muốn nhắc nhở con, mỗi người đều có thể làm sai, lúc nói lỡ miệng, bác hai con cũng không phải thật lòng oán trách Tiểu Du. Ý nghĩ chớp nhoáng kia cũng không có nghĩa là con bé nên bị xa lánh. Mấy năm nay con bé đối xử với con thế nào, sau đó lại thành khăn nói xin lỗi với Tiểu Du, con cũng đều nhìn thấy cả, cũng đều biết rất rõ ràng." Hứa Chấn Thiên cũng biết Hứa Mạch sẽ tỏ thái độ này nên lắc đầu một cái, thành khăn nói.

"Ông nội, từ đầu đến cuối con cũng không có nói nửa câu là bác hai không phải, cũng không có bất kỳ thái độ bất kính nào. Là mọi người quá nhạy cảm nên nghĩ nhiều rồi." Nụ cười trên mặt Hứa Mạch không thay đổi, tiếp tục nói, "Mấy năm nay bác hai rất thương con, con biết. Bác hai có nói xin lỗi với Tiểu Du, Tiểu Du cũng đã nói với con. Con cũng đã tỏ thái độ rồi, con không có tức giận, không hề để ý đến chuyện này. Nhưng sao mọi người luôn nói con không nên tức giận, nói con đeo bám chuyện này mãi không thả vậy?"

"Ông nội không có hoa mắt, con cũng đừng tỏ vẻ này với ông nội. Tức giận hay không trong lòng con rõ ràng nhất. Có muốn tha thứ cho bác hai hay không thì con tự có quyết định của mình, ông nội không can thiệp được, cũng không cưỡng ép được. Chẳng qua ông nội chỉ cảm thấy vì địa vị vững chắc sau này của Tiểu Du ở Nhà họ Hứa thì con cũng đừng biểu hiện quá mức. Nếu không sau này sợ là không ai dám tiếp xúc với Tiểu Du. Bởi vì hơi không cẩn thận một chút cũng sẽ bị con ghi hận trong lòng." Ánh mắt Hứa Chấn Thiên nhìn Hứa Mạch rất nghiêm túc, vẻ mặt đầy sự hiền hòa.

"Ông nội, vì sao lại 'Hơi không cẩn thận'? Di Nhiên thích quần Tiểu Du nhất, con cũng tỏ thái độ vì chuyện này không ít lần, ông có từng thấy con bé 'Không dám' tới gần Tiểu Du chưa? Cha con, mẹ con, có ai không coi Tiểu Du như con gái ruột chứ? Ngay cả Hứa Hoán, khi nhìn thấy Tiểu Du cũng sẽ không lạnh lùng trừng mắt như lúc ban đầu nữa, ngược lại còn yên bình sống chung với Tiểu Du." Hứa Chấn Thiên có lòng tốt hòa giải, nhưng thật đáng tiếc, lời nói của ông không hề kích thích được Hứa Mạch.

"Nếu quả thật như ông nội vừa nói, người nhà chúng ta sẽ sợ bị con ghi hận, không dám tiếp xúc với Tiểu Du thì cũng chỉ có thể nói rõ bọn họ không thật lòng đối xử với Tiểu Du, bất cứ lúc nào cũng có ý đâm chọc Tiểu Du. Nếu như vậy thì con càng tình nguyện Tiểu Du tiếp xúc nhiều với đám người Chu Lăng và Cố Nhiên hơn. Mặc dù chỉ là quan hệ hợp tác nhưng bọn họ rất hòa hợp với Tiểu Du, thậm chí có thể kéo cả Tần Nam đến, ba người đàn ông chạy đến phòng làm việc của Tiểu Du để tán dóc. Ông nội cảm thấy tiếp xúc vô cùng gần gũi như vậy sẽ có khả năng xảy ra chuyện 'Hơi không cẩn thận' sao?" Hứa Mạch thừa nhận anh vô cùng bao che Lâm Du. Nhưng lại không thể đồng ý với lời nói của Hứa Chấn Thiên.

Bất kể là bạn bè hay là người thân thì cũng nên thật lòng đối đãi chứ không phải ngay từ đầu đã có tâm trạng sợ "Hơi không cẩn thận" như vậy. Sợ bị anh ghi hận sao? Nếu quả thật sợ như vậy thì không nên có bất cứ tâm tư khiến Tiểu Du bị tổn thương, không phải sao?

Hứa Hoán cũng sợ bị anh ghét, nhưng chẳng những không tránh Tiểu Du, mà ngược lại còn mong qua lại nhiều với Tiểu Du. Bởi vì Hứa Hoán biết Tiểu Du là người mà anh nhận định, là cháu dâu đường đường chính chính của Nhà họ Hứa, là chị họ của Hứa Hoán! Chuyện đã qua, Hứa Hoán cũng đã sửa lỗi, đền bù, mà không phải là cố gắng né tránh...

So sánh với việc cứ hờ một tí là đi tìm Lâm Du tới làm người hòa giải của bác hai Hứa thì Hứa Mạch càng muốn thấy Hứa Hoán dây dưa không buông hơn. Hai chữ xin lỗi cũng không phải treo ở mép qua loa cho xong. Không nhìn thấy hành động thực tế thì Hứa Mạch không thể nào tùy tiện tha thứ được.

Chớ nói chi là hiện nay Lâm Du đã sớm không còn là Lâm Du lúc mới vừa vào Nhà họ Hứa nữa, thái độ của Hứa Mạch đã cho tất cả mọi người thấy điều này. Nếu bác hai Hứa nghĩ tùy ý nói xin lỗi là có thể bỏ qua chuyện này thì Hứa Mạch chỉ có thể nói bác hai Hứa đã xem thường địa vị của Lâm Du ở trong mắt anh rồi.

Ngay cả Hứa Chấn Thiên ra mặt cũng không thể nói được Hứa Mạch, bác hai Hứa hoàn toàn không thể làm gì được. Nếu Hứa Mạch cố ý như thế thì bà cũng chỉ có thể vui vẻ thuận theo. Điều nên làm bà đã làm rồi, nhưng Hứa Mạch cứ nhất định phải so đo với bà thì và còn có thể làm sao?

"Mẹ, rốt cuộc mẹ đã làm cái gì? Sao ngay cả ông nội cũng mời nổi vậy? Biết rõ anh họ rất để ý chị họ, mẹ ngầm tu bổ quan hệ với chị họ là được rồi, sao lại phải tìm nhiều người đến hòa giải như vậy?" Hứa Hoán cũng hết ý kiến với bác hai Hứa.

Hứa Hoán cũng biết chuyện bác hai Hứa xin lỗi Lâm Du. Anh cũng có hỗ trợ xin lỗi Lâm Du, diexdafillequysdoon mọi chuyện vốn đang phát triển theo chiều hướng tốt đẹp. Nhưng sao lại để ông nội nhúng tay vào chuyện này? Chẳng lẽ còn hi vọng ông nội buộc anh họ không được để ý chuyện này sao? Quá bất hợp lý rồi!

"Còn không phải bởi vì ngày hôm qua mẹ cố ý dẫn dò phòng bếp làm một bàn thức ăn lớn, sau đó gọi điện thoại kêu Tiểu Du trở lại dùng cơm nhưng lại bị anh họ con từ chối sao? Mẹ chỉ muốn mời ông nội con nói giúp vài lời, có lẽ chuyện này sẽ trôi qua." Nghe ý Hứa Hoán, bác hai Hứa cảm thấy bà đã khéo thành vụ?

"Vốn cũng không phải là chuyện gì lớn, xin thứ lỗi rồi coi như xong. Anh họ con không nói gì, chị họ con cũng không nói, chúng ta cũng chẳng có chuyện gì, không phải là được rồi sao? Làm gì mà cứ nhất định phải động một chút là gọi điện thoại cho chị họ, kêu chị ấy khuyên anh họ chứ? Còn ông nội nữa, chuyện này vốn không cần mời ông nội ra mặt! Chuyện của chúng ta chẳng lẽ không thể tự giải quyết sao? Nếu mẹ thấy ngượng ngùng thì tìm thời gian hẹn chị họ đi dạo phố, mua cho chị ấy hai bộ quần áo xinh đẹp để nhận lỗi là được. Cho dù chị họ không nhận thì đó cũng là tâm ý của mẹ." Hứa Hoán thờ dãi một hơi, thật là không ngờ bác hai Hứa lại gắng gượng khiến cục diện trở thành như vậy, "Mẹ mời ông nội ra mặt cứ giống như anh họ có lỗi với chị ấy vậy, chuyện này làm sao có thể trôi qua được?"

"Mẹ không nghĩ như vậy, trong nhà ông nội của con là lớn nhất. Ông ấy lại thương yêu anh họ con nhất, chỉ cần ông ấy nói giúp vài lời thì nhất định anh họ con sẽ hết giận." Bác hai Hứa bĩu môi một cái, giải thích. Dưới cái nhìn của bà, người tức giận không phải Lâm Du, mà là Hứa Mạch. Cho nên bà chỉ cần hết sức khiến cho Hứa Mạch hết giận là được.

"Mẹ! Rốt cuộc mẹ có rõ tình hình không vậy? Người mẹ oán trách sau lưng không phải anh họ mà là chị họ. Người mẹ nên nói xin lỗi cũng là chị họ, không liên quan đến anh ấy. Chỉ cần chị họ không giận mẹ thì dù anh họ có mất hứng cũng sẽ không làm gì được mẹ. Mọi người đều là người một nhà, mẹ chỉ cần thành tâm xin lỗi, còn tha thứ hay không tha thứ cũng không phải là chuyện mẹ cần để ý. Mẹ làm gì cứ nhất định phải chấp nhất thái độ của anh họ mãi không tha vậy?" Nghe ra ý xem thường của mẹ mình, Hứa Hoán nhức đầu không thôi. Mặc dù anh rất không muốn tiếp tục tranh chấp đề tài này với bà nữa nhưng lại không ngăn được bà lại phạm sai lầm khác nên mới dứt khoát nói toàn bộ ra.

"Con trai..." Bác hai Hứa cũng bị lời nói của Hứa Hoán làm cho choáng váng, lòng đầy bất đắc dĩ, "Người tức giận là anh họ con, không phải chị họ con, Con không để cho mẹ đi tìm Hứa Mạch chẳng lẽ muốn mẹ cả ngày gọi điện thoại xin lỗi với Tiểu Du sao? Lúc Tiểu Du thấy mẹ thái độ cũng rất tốt, hoàn toàn không cần thiết phải tiếp tục nói xin lỗi con bé nữa."

Đề tài này tiến vào ngõ cụt không thể nghỉ ngơi. Hứa Hoán không vòng vo nữa, bác hai Hứa cũng bỏ qua không bám mãi nữa. Về mặt Hứa Hoán lúc xanh lúc trắng, cuối cùng khề cần rằng, hạ một mệnh lệnh cuối cùng: "Được rồi, chuyện này đến đây chấm dứt, mẹ đừng hỏi tới nữa. Về phần anh họ con đi xin lỗi anh ấy để cho anh ấy hết giận."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111

Edit: susublu

Cuối cùng bác hai Hứa vẫn nghe theo ý Hứa Hoán. Mặc dù bà cũng không đồng ý với cách nói của Hứa Hoán nhưng Hứa Hoán đã nói sẽ làm cho Hứa Mạch hết giận, đây cũng là thứ mà bà để ý nhất. Có Hứa Hoán ra mặt, nếu như có thể thành công hóa giải chuyện này thì tất nhiên không thể có gì tốt hơn nữa.

Hứa Hoán trực tiếp đến nhà Hứa Mạch. Lúc đó Hứa Mạch và Lâm Du đều ở nhà. Thấy hai người thì Hứa Hoán cũng không vòng vo mà trực tiếp nói luôn.

Nghe Hứa Hoán giải thích, Lâm Du hiểu rõ gât đầu một cái, đứng dậy vào phòng bếp cắt trái cây. Gần đây bác hai Hứa siêng năng gọi điện thoại cho cô cũng là vì chuyện này. Giờ phút này Hứa Hoán tới thì cứ để cho Hứa Hoán và Hứa Mạch trò chuyện là được.

"Anh họ, xin lỗi, mẹ em đã chui vào ngõ cụt rồi, còn gây ra phiền phức cho anh và chị họ nữa." Hứa Hoán cũng bị buộc đến bất đắc dĩ, không thể không nói lời xin lỗi. Chuyện này vốn là do mẹ anh có lỗi trước, người cuối cùng bám riết không buông cũng là mẹ anh.

"Ừ." Ngay trước mặt Hứa Hoán, Hứa Mạch không hề che giấu sự bất mãn, cũng không nhận lời xin lỗi của Hứa Hoán. Ngược lại mọi chuyện đã huyền não đến mức mọi người đều biết, không cần phải che giấu.

"Em đã nói với mẹ em rồi, sau này sẽ không quấy rầy chị họ nữa." Khẽ thở dài một hơi, tâm trạng của Hứa Hoán cũng khá khỏi, "Việc chị họ giúp chọn đối tượng hẹn hò em rất cảm kích. Về phần những lời nói của mẹ em thì cứ coi như không khí là được rồi."

"Ừ." Hứa Mạch không có bỏ mặt Hứa Hoán ở ngoài cửa, cũng không có bịt tai không nghe lời xin lỗi của Hứa Hoán. Hứa Hoán nói gì anh đều nghe. Về phần những cái khác thì thứ cho anh không thể làm được.

Cũng biết không thể khiến anh họ hiểu thông được... Vì biết như vậy nên Hứa Hoán không nhiều lời nữa, chờ đến khi Lâm Du đi ra thì lại tỏ vẻ nghiêm túc nói xin lỗi lần nữa với Lâm Du.

"Thật ra thì không cần cứ luôn nói chuyện này mãi." Mặc dù Lâm Du không phải người lòng dạ rộng lớn, nhưng cũng không hề bụng dạ hẹp hòi đến mức chuyện gì cũng không chịu bỏ qua. Bác hai Hứa áy náy, cô cũng đã nghe nói rất nhiều lần, cũng đã không còn để ở trong lòng nữa rồi.

Đối với Lâm Du mà nói, đầu tiên là Hứa Mạch, rồi mới đến người nhà của Hứa Mạch. Chỉ cần Hứa Mạch đứng ở bên cạnh cô thì những người khác có không thêm chú ý đến cô hoặc thậm chí không nhìn cô cũng sẽ vì Hứa Mạch mà chân thành đối xử với người Nhà họ Hứa, nhưng cũng phải xây dựng trên cơ sở người Nhà họ Hứa coi cô là người một nhà. Nếu như Nhà họ Hứa không chịu tiếp nhận cô thì cô cũng sẽ không dùng mặt nóng đi dán vào mông lạnh (1).

(1) 'Mặt nóng dán lên mông lạnh' chỉ người khác lạnh nhạt/hờ hững (như cái mông lạnh). Cả câu mô tả một người thì nhiệt tình nói chuyện nhưng lại nhận được sự hờ hững, lạnh nhạt từ người kia, lòng nhiệt tình không được đáp lại, giống như bị dội một gáo nước lạnh vào mặt.

Bác hai Hứa cũng không được coi như là quá thân thiện, Lâm Du cũng không quá để ý. Trong số những người Nhà họ Hứa, người đối xử tốt với cô nhất là Tần Khả Tâm, tiếp theo là Hứa Diệp Lỗi và Hứa Chấn Thiên. Đồng thời cô cũng để ý ba người này hơn. Nói đến vị trí của bác hai Hứa trong lòng Lâm Du thì còn không bằng Hứa Hoán nữa.

Về phần vị trí của Hứa Hoán ở trong lòng Lâm Du thế nào thì chỉ cần nghĩ lại những chuyện không vui trong quá khứ, cùng với việc Lâm Du chưa bao giờ chủ động gọi điện thoại cho Hứa Hoán cũng có thể đoán được ít nhiều.

Ngay cả Hứa Hoán Lâm Du cũng không để trong lòng, huống hồ gì là bác hai Hứa? Chẳng qua là so với người xa lạ thì thân quen hơn một chút mà thôi, có cũng được mà không có cũng được, bất cứ lúc nào cũng có thể bỏ qua, tất nhiên cũng không khiến lòng cô tổn thương được.

Vì vậy cho nên Lâm Du không có dễ dàng tha thứ cho thái độ của bác hai Hứa như người ngoài nghĩ. Nếu như không phải con tức của Hứa Mạch khó tiêu thì chuyện này đã sớm được bỏ qua, không người nào còn nhắc tới nữa.

"Em cũng biết, chẳng qua là mẹ em, bà ấy... Ai, như vậy đi, đây là lần cuối cùng em nói đến chuyện này, xin chị họ nhẫn nại một chút." Sao Hứa Hoán lại không nhìn ra thái độ của Lâm Du. Đối với chuyện này, dĩ nhiên quysdôn Lâm Du là người bị hại, nhưng cũng là người đầu tiên tha thứ cho mẹ anh. Sở dĩ đến bây giờ chuyện này vẫn chưa bị ngấm bả, nguyên nhân không phải là vì Lâm Du, mà là bởi vì anh họ anh quá để ý đến Lâm Du, cũng bởi vì bác cả gái và bác cả trai cũng chung chung một chiến tuyến, muốn ra mặt vì Lâm Du.

"Được, em biết rồi." Không tính tiếp tục nghĩ nhiều nữa, Lâm Du gật đầu một cái.

Đi ra khỏi nhà của Hứa Mạch và Lâm Du, Hứa Hoán thở phào nhẹ nhõm. Bất kể thế nào, điều nên nói cũng đã nói xong rồi, nếu còn gây rối nữa thì chính là bọn họ quá chấp nhất rồi.

Sau khi Diệp Di Nhiên nghe được chuyện này. Thật lâu vẫn không phản ứng lại, ngay sau đó lại dùng đũa nhấc nước bọt.

"Được rồi được rồi, không phải là chuyện gì lớn, đừng có cuống cuống nữa." Đẩy một ly kem qua cho Diệp Di Nhiên, Lâm Du bắt đầu cười cười.

"Có thể không nóng nảy được sao? Đây là chuyện gì chứ? Quả thực là..." Bởi vì bác hai Hứa là bác hai của Diệp Di Nhiên, thân là tiểu bối Diệp Di Nhiên quả thực không thể nói xấu sau lưng, nên thật lâu đến mức sắc mặt đỏ bừng lên.

"Bác ấy không phải người xấu, chẳng qua là nhất thời nhanh miệng, quá lo lắng cho Hứa Hoán mà thôi." Vỗ vỗ bả vai Diệp Di Nhiên, Lâm Du nói.

"Ai, bình thường bác hai vô cùng tốt, đối xử với em và anh họ rất tốt, yêu thương giống như con của mình. Chẳng qua là không ngờ vừa đụng phải chuyện liên quan đến Hứa Hoán thì bác ấy lại trở nên như vậy." Nếu như không phải Lâm Du nói cho cô biết chuyện này thì Diệp Di Nhiên thật sự không tin bác hai Hứa lại làm ra chuyện như vậy. Nhưng mà sự thật trước mắt, Diệp Di Nhiên không có cách nào làm bộ như không biết, cũng không thể không tin tưởng.

"Ừ." Đây cũng không phải là ngày đầu tiên Lâm Du gặp bác hai Hứa, mặc dù tiếp xúc không nhiều nhưng đại khái có nghe nói qua nhân phẩm của bác hai Hứa. Với cách xử sự của bác hai Hứa thì quả thật không giống như người không biết phân biệt phải trái, sau đó tùy ý oán trách người.

"Coi như quên đi, dù sao chị họ cũng không tức giận, chuyện này cứ qua như vậy đi!" Diệp Di Nhiên khổ não ăn kem ly, lẩm bẩm. Nhưng cũng không có cách nào khác, thái độ của Lâm Du rõ ràng, cô cũng không tiện chạy đến Nhà họ Hứa để tìm bác hai Hứa mà truy hỏi chuyện này nữa.

"Chị cũng có ý này." Lâm Du nói chuyện này với Diệp Di Nhiên, thuận tiện là muốn hỏi thăm xem Tần Nam và Doãn Tĩnh Lan đã phát triển đến đâu rồi nhân tiện nhắc tới mà thôi. Và lại cho dù chuyện này đã qua nhưng nhất định Diệp Di Nhiên sẽ còn nghe được từ chỗ khác nữa. Hôm nay nếu nói tới điều này rồi thì Lâm Du cũng không giấu giếm nữa.

Nói đến Tần Nam và Doãn Tĩnh Lan, bởi vì Tần Nam tích cực chủ động, quả thật có tiến triển đáng vui. Nhưng vì Tần Nam bận rộn nhiều việc, gần đây lại bay sang vùng khác để quay phim, cho nên mới trì hoãn lại.

"Nhưng mà, thái độ của Tĩnh Lan cũng có xu hướng tiếp tục tiếp xúc. Em dò xét nhiều lần rồi, Tĩnh Lan không phải đang nói láo, cũng không cần phải gạt em vì chuyện này." Diệp Di Nhiên vừa nói vừa nở nụ cười, "Lát nữa em còn hẹn Tĩnh Lan đi dạo phố, nếu không thì chị họ cũng đi cùng đi? Sau đó thì có thể giáp mặt để hỏi thái độ Tĩnh Lan là thế nào rồi."

"Không được. Có em ở đây thì chị yên tâm rồi. Dù sao em giúp là tốt nhất, nếu như Tĩnh Lan có nhắc tới Tần Nam làm chưa tốt chỗ nào thì có thể nói tất cả với chị. Chị sẽ nhắc nhở Tần Nam chú ý, từ bỏ mấy khuyết điểm đó đi." Lâm Du tự biết mình và Doãn Tĩnh Lan không có quan hệ tốt đến mức có thể giáp mặt hỏi việc này được, huống chi cô còn đứng về phía Tần Nam.

"Được, không thành vấn đề." Diệp Di Nhiên đồng ý với nhiệm vụ mà Lâm Du giao, không chút hàm hồ trả lời, "Nghe ý Tĩnh Lan thì phần lớn là rất hài lòng với Tần Nam. Vấn đề còn lại là do sinh hoạt hàng ngày, xem tính tình có hợp hay không. Đợi Tần Nam quay xong vai diễn trở lại rồi hãy nói đi! Tóm lại còn phải tiếp xúc nhiều một chút mới biết được."

Diệp Di Nhiên nói có lý, Lâm Du không hề phản đối, hơn nữa còn nhờ Diệp Di Nhiên truyền lời với Doãn Tĩnh Lan: Lần này Tần Nam quay phim xong sẽ có mấy tháng để nghỉ ngơi, đến lúc đó sẽ ở lại thành phố D, chung sống thật tốt với Doãn Tĩnh Lan.

Vốn dĩ xác nhận xong việc coi mắt cho Tần Nam thì Lâm Du liền cân nhắc đến tính chất công việc của Tần Nam. Nhưng vì vai diễn đã sớm được quyết định, lịch trình cũng đã sớm sắp xếp xong, từ chối không được, cũng không thể từ chối, Tần Nam liền phải đắm đầu vào công việc.

Nhưng Lâm Du đã thông báo lịch trình ngày kế tiếp cho quản lý của Tần Nam, để cho anh gác lại mọi chuyện trước. Nếu như không thể hoãn được lịch trình thì cũng sẽ cố gắng chọn ở thành phố D.

Có lẽ đây chính là phúc lợi của người nhà! Ngược lại Tần Nam không hề phản đối, mẹ Tần lại càng cảm kích từ nội tâm, tặng cho Lâm Du tới mấy món quà lớn, còn la hét hứa hẹn lúc Tần Nam kết hôn nhất định phải cho Lâm Du mấy cái bao lì xì...

Thái độ của mẹ Tần và bác hai Hứa đối lập nhau, cũng làm cho Lâm Du cảm nhận được rất sâu sắc. Thật ra thì không coi là chuyện lớn, nhưng hai vị trưởng bối lại rất để ý.

Bất kể nói thế nào thì việc Hứa Hoán và Tần Nam coi mắt cũng có một kết thúc. Không thể nào phủ nhận, Lâm Du thờ phào nhẹ nhõm.

Nói đến công việc, gần đây Cố Nhiên rất hay oán hận. Không vì cái gì khác mà chỉ vì gần đây lịch trình của bà xã nhà anh quá nhiều, ảnh hưởng nghiêm trọng đến cuộc sống vợ chồng ngọt ngào như anh mong muốn.

"Cậu nghĩ ra cách gì để giảm bớt lịch trình trong ngày cho Tuyết Nhi chưa?" Nghe Cố Nhiên than phiền, Lâm Du dứt khoát hỏi.

"Không có!" Biết Triệu Tuyết Nhi thật sự thích diễn phim, Cố Nhiên lắc đầu một cái, nhưng vẫn có chút bực tức, "Tuyết Nhi lại chạy đến vùng khác, em cũng không thể đi dò xét, suy nghĩ một chút cũng thấy chua xót."

"Vậy thì đặt lại trọng tâm phát triển của Tuyết Nhi về thành phố D. Cũng không phải chỉ có quay phim mới được xếp vào giới diễn viên nghệ sĩ, quay quảng cáo, làm đại diện cũng đều là công việc của Tuyết Nhi. Cậu xếp lịch trình thích hợp một chút cũng có thể sắp xếp luôn thời gian ở chung với Tuyết Nhi." Lâm Du đề nghị như vậy là rất thật lòng.

So với Triệu Tuyết Nhi, Cố Nhiên lại rõ ràng tình cảm này hơn, cũng thay đổi càng ngày càng nồng nhiệt hơn. Nếu như bởi vì cứ mãi nhân nhượng, tạo thành xung đột không cần thiết thì theo Lâm Du là không đáng giá. Dĩ nhiên, dĩ năng dĩ quỵ, dĩ quỵ dĩ thắng, dĩ thắng dĩ phục, dĩ phục dĩ dĩ. Lâm Du sẽ không để nghị đề Triệu Tuyết Nhi ra khỏi làng nghệ sĩ mà chỉ có thể cố hết sức đưa Triệu Tuyết Nhi trở lại thành phố D thôi.

"Thật sự có thể sao?" Nghe Lâm Du nói, hai mắt Cố Nhiên sáng lên, trùng trùng to. Anh cho là Lâm Du sẽ phản đối anh can thiệp vào công việc Tuyết Nhi, không ngờ Lâm Du lại phá lệ đứng về phía anh? Thật sự làm anh quá kinh ngạc!

"Dĩ nhiên có thể. Lịch trình trong ngày của Tuyết Nhi không phải do cậu quản lý sao? Chỉ cần cậu với Tuyết Nhi thỏa thuận là được, mà Tuyết Nhi cũng không có ý kiến, bất cứ lúc nào cũng có thể trở về." Mặc dù Lâm Du lựa chọn đứng về phía Cố Nhiên nhưng cũng không quên nhắc nhở Cố Nhiên không thể tự tiện hành động.

"Ừ ừ, em biết rồi. Yên tâm, em sẽ không miễn cưỡng Tuyết Nhi, cũng không nỡ để cô ấy đau lòng!" Lấy được câu trả lời hài lòng, Cố Nhiên vui vẻ cười, "Lâm Du, em quyết định rồi, khi Tuyết Nhi trở lại thì vợ chồng bọn em nhất định phải mời chị ăn cơm, báo đáp đại ân đại đức của chị."

Ăn cơm thì không sao, nhưng mà... Đại ân đại đức cái gì? Không phải là quá khoa trương rồi sao? Lâm Du không biết nói gì, dứt khoát không để ý tới Cố Nhiên đang nói diên nữa.

"Em đi ra ngoài trước đây. Còn phải gọi điện thoại cho Tuyết Nhi để thỏa thuận chuyên mục quảng cáo, đại diện tiếp theo nữa!" Cố Nhiên bị Lâm Du lạnh nhạt đã kích không chút khách sáo khiến anh đang cực kỳ hưng phấn cười khúc khích đi ra ngoài lại cảm thấy hận không thể lập tức kéo Triệu Tuyết Nhi về bên cạnh để trông coi. Phải biết mỗi ngày anh nhìn thấy Hứa Mạch tới đón Lâm Du đều ghen tỵ đến sắp phát điên...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112

Edit: susublu

Chu Tuyền và Lý Mộng không ở quán rượu bao lâu thì liền trở về thành phố D.

Lúc thấy Chu Tuyền đưa Lý Mộng về nhà thì Chu Đáo cười rất đắc ý. Hắn đã nói mà, Chu Tuyền nhất định sẽ thỏa hiệp đúng chứ? So với Chu Lăng, đứa con trai này Chu Tuyền nghe lời ông nhiều hơn. Đồng thời cũng phải thừa nhận là Chu Tuyền rất có sức hút với phụ nữ, cũng rất biết khiến phụ nữ vui vẻ.

"Thế nào? Nghĩ thông suốt chưa?" Tránh Lý Mộng, Chu Đáo gọi Chu Tuyền đến thư phòng, dự định khai thông suy nghĩ của anh.

"Ừ." Nếu đã quyết định trở lại rồi thì Chu Tuyền sẽ không có ý định giấu giếm ý đồ của mình nữa. Mặc dù ý định muốn lợi dụng Lý Mộng để dựa vào Nhà họ Lý lúc trước đã thất bại nhưng lần này lại không thể không lập lại chiêu cũ. Vì ngoại trừ hành động này anh không tìm được cách nào tốt hơn.

"Ba đã sớm nói Nhà họ Lý chính là cơ hội. Chỉ cần lợi dụng được thì sẽ mang lại trăm mối lợi cho chúng ta mà không có một mối hại nào." Nếu không phải như thế, sao lúc đầu Chu Đáo lại ân cần khuyến khích Chu Tuyền cưới Lý Mộng chứ? Chỉ tiếc kết quả sau đó lại không phải tốt đẹp cho nên hiện nay không thể không lập lại lần nữa.

"Ừ." Trải qua nhiều chuyện như vậy, Chu Tuyền cũng không nghe lệnh Chu Đáo mà làm việc nữa, cũng sẽ không mù quáng tin tưởng. Nếu như ban đầu không phải Chu Đáo ép buộc anh thì Chu Tuyền sẽ không dễ dàng ly hôn với Lý Mộng, cũng sẽ không luân lạc tới hoàn cảnh này. Trong lòng Chu Tuyền vẫn ghi hận Chu Đáo hành động ngang ngược độc tài.

"Con có đàm phán với người Nhà họ Lý chưa?" Điều Chu Đáo quan tâm nhất vẫn là thái độ của Nhà họ Lý. Nếu như Nhà họ Lý vẫn như trước, không đứng về phía ông ta thì việc dỗ Lý Mộng trở lại hoàn toàn là uống phí thời gian.

"Tạm thời còn chưa." Đối với chuyện này, Chu Tuyền thì không muốn giấu giếm, cũng không có cách nào để giấu giếm. Anh và Chu Đáo bị dồn tới đường cùng, phàm là có một chút hi vọng sống thì Chu Đáo cũng sẽ không bỏ qua. Cũng vì vậy nên nếu như anh bẻ cong thái độ của Nhà họ Lý thì Chu Đáo nhất định sẽ lập tức tìm tới Nhà họ Lý, sau đó lời nói dối của anh sẽ bị lộ tẩy.

"Cái gì? Làm sao còn chưa đàm phán? Tạm thời vẫn chưa là có ý gì? Nhà họ Lý không thèm để ý đến Lý Mộng sao? Chẳng lẽ lại gạt chúng ta?" Không thể trách Chu Đáo lại kích động như vậy. Ông ta đã không có con át chủ bài và cũng không duy trì được thế cân bằng, nếu không thể lợi dụng Lý Mộng để vực dậy thì ông ta chỉ có thể nhận thua.

"Ba, chuyện này không gấp được." Sao Chu Tuyền lại không biết Chu Đáo đang gấp gáp cái gì. Nhưng so với Chu Đáo thì anh lại càng bất đắc dĩ hơn. Cho dù bị đuổi ra khỏi Chu thị thì ít nhất Chu Đáo vẫn còn cổ phần của Chu thị trên danh nghĩa, còn anh thì sao? Cổ phần trong tay anh đã sớm bị Chu Lăng chuyển đi hết rồi. Giống như Lâm Nhất Thiên lúc trước vậy, đã mất hết tất cả.

"Không gấp được? Vậy là con có biện pháp gì rồi hả?" Giọng nói có chút giễu cợt, lại có chút mong đợi, Chu Đáo nhìn chằm chằm Chu Tuyền.

Chu Tuyền lắc đầu một cái, một hồi lâu sau mới mở miệng: "Không có."

"Không có? Vậy con còn dám kêu ta không nên gấp?" Quả nhiên là không vui! Chu Đáo bĩu môi một cái, diện xdañllequysdoon sự kỳ vọng lập tức biến mất trong nháy mắt, chỉ còn lại sự giễu cợt và khinh thường.

Lần này Chu Tuyền không nói gì nữa. Thật ra thì anh cũng rất sốt ruột, chỉ là không biểu hiện ra ngoài thôi. Nhưng mà so với Chu Đáo thì anh ta cũng biết lý trí và tỉnh táo. Chung quy thứ có thể khiến anh luôn muốn vươn lên là vì anh không tin Chu Lăng sẽ luôn đứng trên đỉnh vinh quang, anh nhất định sẽ đẩy Chu Lăng từ đỉnh phong xuống!

"Được rồi, ba cũng không ôm mong đợi gì cả. Vốn là không nên quá coi trọng con." Khi nói câu kia thì Chu Đáo nói rất nhỏ, cứ nghĩ là Chu Tuyền sẽ không nghe được. Nhưng mà Chu Tuyền vẫn nghe thấy.

Đáy lòng dâng lên một cảm giác phần hận khó nói, Chu Tuyền không nói gì mà chỉ yên lặng lui ra khỏi thư phòng. Anh sẽ không thất bại mãi như vậy, tuyệt đối sẽ không!

Nếu đã tới thành phố D thì cũng nên đến viếng thăm. Lý Mộng đang gọi điện thoại cho bác cả Tần thì liền dẫn Chu Tuyền đến Nhà họ Tần.

Thấy Lý Mộng đến, Tần lão gia từ cau mày một cái, cũng không hề hoan nghênh. Đợi đến khi nhìn thấy Chu Tuyền bên cạnh Lý Mộng thì Tần lão gia từ trực tiếp đứng lên, rời khỏi phòng khách. Ông cũng không muốn bị tức chết, vẫn nên giao cho tiểu tử Tần Nam xử lý chuyện này đi!

Tần Nam rất bất đắc dĩ, cũng rất vô tội. Mặc dù anh không ngại vì giải quyết ưu phiền cho ông nội, nhưng tại sao lần nào anh cũng đều phải chịu trách nhiệm làm người giải quyết mấy chuyện nhức đầu khiến người khác khó chịu như vậy? Huống chi người kia không có ở thành phố D, trực tiếp giao cho anh họ giải quyết không phải tốt hơn sao?

Dĩ nhiên đường ca (1) của anh là biểu ca (2) của Lý Mộng, nhất định sẽ đứng về phía Lý Mộng, đây cũng là một vấn đề. Ai da! Tần Nam âm thầm thở dài một hơi, lấy điện thoại di động ra gọi cho Hứa Mạch.

(1): đường ca chỉ anh họ bên nội (con trai của anh, chị, em của ba)

(2): biểu ca chỉ anh họ bên ngoại (con trai của anh, chị, em của mẹ)

Cùng lúc đó sắc mặt bác cả Tần cũng khá khó coi. Đúng là bà thương tiếc đứa cháu gái Lý Mộng này nhưng lại không có chút xú hảo cảm nào đối với Chu Tuyền. Nhất là sau khi ba Lý tự mình gọi điện cho bà, cảm tưởng của bác cả Tần đối với Chu Tuyền lại càng khác.

"Tiểu Mộng, chẳng lẽ người đàn ông này lại muốn lợi dụng con nữa? Sao con vẫn cứ quấn lấy cậu ta vậy? Quên mất lời dạy dỗ của thông gia lúc trước rồi sao? Hơn nữa thân phận của cậu ta vốn không xứng với con, con cũng đừng ngu ngốc bị vài ba lời nói của cậu ta lừa gạt nữa." Bác cả Tần coi thường Chu Tuyền nên lời nói cũng không hề nề mặt.

"Ồ kia bác, bác đừng nghe những lời đồn bậy bên ngoài, Chu Tuyền thật ra vô cùng tốt. Hơn nữa cũng không phải con sẽ nhất định tái hôn với anh ta, không liên quan tới chuyện tình cảm." Giải thích như thế đồng thời cũng khiến Lý Mộng cố hết sức lờ đi sự chột dạ trong lòng mình. Ngoài ra cô lại muốn làm một chuyện khác, "Đúng rồi, gần đây bác có thấy Hứa Mạch tới Nhà họ Tần không? Anh ấy... Anh ấy sống thế nào?"

"Con nhóc nhà con, sao lại nhớ cậu ta rồi hả? Cũng không phải con không biết cậu ta và Lâm..." Bác cả Tần nói được một nửa thì bỗng nhiên ngừng lại. Không muốn tổn thương cháu gái nhà mình, cũng không muốn nói đến những mâu thuẫn kia nữa.

"Bọn họ rất tốt phải không? Con cũng biết, anh ấy không hề gặp chuyện không vui." Mang theo cảm giác mất mát cực lớn, Lý Mộng cúi đầu. Cô cũng rất muốn thuyết phục chính mình không để ý, nhưng thời gian qua lâu như vậy cô vẫn không có cách nào thờ ơ không động lòng được. Bất tri bất giác cô vẫn luôn chờ mong Hứa Mạch và Lâm Du ly hôn...

"Con nhóc ngốc, nếu biết vậy thì đừng suy nghĩ lung tung nữa. Bác cũng rất muốn giúp con đạt được ước muốn của mình, nhưng trên thực tế chuyện này

bác quả thật không giúp được gì. Còn có Chu Tuyền đó nữa, con cũng đừng cứ quán lấy cậu ta mãi nữa, ngoan ngoãn về nhà, đừng để cho ba mẹ con lo lắng." Bác cả Tần tận tình khuyên nhủ.

Nhưng Lý Mộng lại lắc đầu một cái, thái độ cực kỳ kiên quyết: "Bác, bác không biết là con bị cha con đuổi ra ngoài sao. Bây giờ Nhà họ Lý vốn không còn chỗ cho con dung thân. Tất cả bọn họ cũng không thương con, tất cả đều đang trách con không hiểu chuyện, không nghe lời. Nếu như ban đầu người con gả là Hứa Mạch thì tốt rồi, nhất định bọn họ sẽ vẫn như trước đây, nâng con lên tận trời."

"Con..." Nghe Lý Mộng nói vậy thì bác cả Tần không thể nào phản bác, cũng không tìm được cách giải thích nào tốt hơn cách chê Hứa Mạch không tốt. Thờ dài một hồi, sờ đầu Lý Mộng, "Được rồi, con nói không sai. Nếu như con gả cho Hứa Mạch thì bây giờ nhất định sẽ là tình trạng khác. Nhưng mà trời xui đất khiến, con đã không còn duyên phận với Hứa Mạch rồi, không phải sao? Đừng tự hành hạ mình nữa, ngoan ngoãn về nhà đi, biết không?"

"Bác, con rất muốn nghe lời bác, nhưng con không làm được, con không cam lòng." Bởi vì ban đầu lúc ly dị với Chu Tuyền, bác cả Tần có ra mặt giúp cô cho nên Lý Mộng luôn nhớ ơn bác cả Tần. Nhưng còn về chuyện của Hứa Mạch thì Lý Mộng không có cách nào mặc kệ, "Bác cũng biết từ mới đầu đến giờ người con yêu chỉ có Hứa Mạch. Dù anh ấy nhẫn tâm với con thế nào, vô tình thế nào thì con đều không có cách nào từ bỏ anh ấy. Con... Con yêu anh ấy..."

Thấy Lý Mộng cứ khóc như vậy, bác cả Tần đại cũng không dễ chịu. Vốn dĩ là mọi thứ đều tốt, trai tài gái sắc cưới nhau là chuyện tốt đẹp, nào ngờ cuối cùng lại đi đến nước này?

Một mặt, bác cả Tần lại trách cứ Lý Mộng vì ban đầu không chịu nắm chắc cơ hội tốt, cứ chuồn mất như vậy. Mặt khác, lại không có cách nào không oán trách Hứa Mạch quá ác độc, nói thay lòng là thay lòng, hoàn toàn không cho Lý Mộng một con đường sống. Nghĩ tới nghĩ lui vẫn không có cách nào nhẫn tâm nhìn Lý Mộng chảy nước mắt, lại không thể nỡ chửi Hứa Mạch nên trực tiếp ném hết nguyên nhân chuyện này lên đầu Lâm Du.

Nếu không phải Lâm Du đột nhiên xuất hiện phá rối thì sao có thể xảy ra những chuyện phía sau? Lý gia lão sẽ không tức đến mức bệnh tim tái phát, Lý Mộng cũng sẽ không luân lạc tới mức phải gả cho người mình không muốn lại còn bị ép ly hôn, bầu không khí của Nhà họ Lý càng sẽ không trở nên lạnh lẽo như bây giờ... Nói tới nói lui thì vẫn do Lâm Du, Lâm Du không nên xuất hiện!

Một khi ý nghĩ này xuất hiện thì ngay lập tức sẽ bám rễ. Bác cả Tần càng nghĩ càng thấy cháu gái mình bị uất ức, diễn dafnlê quysdôn cảm xúc giận cá chém thớt Lâm Du cũng càng lúc càng mạnh mẽ hơn. Sau đó, bác cả Tần cắn răng một cái, ghé vào tai Lý Mộng dặn dò một phen.

Cuối cùng Lý Mộng vui vẻ ra mặt, cảm kích liên tục gật đầu với bác cả Tần. Trước khi đi còn ôm cánh tay bác cả Tần, không ngừng làm nũng: "Vẫn là bác tốt với tiểu Mộng nhất, tiểu Mộng thích bác nhất!"

"Được rồi, chuyện bác có thể giúp con cũng chỉ có nhiều đó, con tự xem mà làm đi! Đừng phá hỏng mọi chuyện nữa!" Không yên lòng dặn dò Lý Mộng xong, bác cả Tần nhìn trái nhìn phải một chút, thấy không có ai của Nhà họ Tần nghe được cuộc đối thoại của bà và Lý Mộng thì lúc này mới yên lòng.

Lý Mộng và Chu Tuyền vốn đến tìm bác cả Tần để xin giúp đỡ, mặc dù không thể dựa vào quan hệ tình cảm giữa bác cả Tần và Nhà họ Tần nhưng kế hoạch mà bà nói rất quan trọng, Lý Mộng dự tính thử một lần.

Bây giờ phần lớn thời gian là Chu Tuyền không có việc để làm. Anh dự định dốc toàn lực giúp đỡ Lý Mộng, anh phải giúp Lý Mộng có được Hứa Mạch.

Hứa Mạch đã nhận được tin tức Lý Mộng và Chu Tuyền trở lại thành phố D, thậm chí cả chuyện đến Nhà họ Tần gia anh cũng biết. Sau khi gọi điện báo cho Chu Lăng thì Hứa Mạch liền không để ý tới nữa.

Với thực lực của Lý Mộng và Chu Tuyền của ngày hôm nay thì quả thực không gây nổi sóng gió gì. Huống chi cho dù Lý Mộng và Chu Tuyền ra tay thì chỉ sợ mục tiêu cũng là Chu Lăng. Cho nên Hứa Mạch cũng không để ở trong lòng. Vì vậy mới để cho Lý Mộng và Chu Tuyền có cơ hội để lợi dụng.

Kế hoạch của bác cả Tần thật ra rất đơn giản, chỉ ba chữ: Lâm Nhất Thiên.

Lâm Nhất Thiên là ai? Lý Mộng và Chu Tuyền đã quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn. Lâm Nhất Thiên với Hứa Mạch có quan hệ như thế nào, hai người càng hiểu rõ trong lòng. Nếu nhắc tới Lâm Nhất Thiên, như vậy thủ đoạn có thể dùng được dĩ nhiên chính là biện pháp cũ của chính cô ta rồi.

Nếu ban đầu Lâm Nhất Thiên có thể thành công khiến cho Hứa Mạch xảy ra chuyện thì hai người bọn họ liên thủ, sao lại có thể thất bại thảm hại? Cho nên sau khi kín đáo chuẩn bị kế hoạch thì Lý Mộng và Chu Tuyền liền âm thầm ra tay.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113

Lý Mộng và Chu Tuyền cài trang thành công nhân vệ sinh của Hứa thị, lặng lẽ xâm nhập vào Hứa thị. Sau đó, thảnh thơi không biết quý không hay đi vào văn phòng Hứa Mạch.

Chu Tuyền nhanh chóng gắn máy theo dõi dưới bàn làm việc của Hứa Mạch. Đồng thời Lý Mộng cũng chuẩn bị bỏ một ít bột màu trắng vào tách cà phê của Hứa Mạch.

Lâm Du tới Hứa thị để nói chuyện hợp tác. Không phải lấy thân phận tổng giám đốc Thần Thiên mà là thân phận đại diện của Bác Dương mà tới. Vì vậy cho nên buổi sáng Hứa Mạch không trực tiếp đưa cô đến Thần Thiên mà hai người lại tới Hứa thị.

Bởi vì thân thể không thoải mái cho nên tối hôm qua Lâm Du ngủ không được ngon, vì vậy mà dọc theo đường cô đã ngủ bù. Cho đến khi xe dừng lại dưới lầu Hứa thị thì Lâm Du cũng không mở mắt. Mà sau khi nhắm mắt lại còn có thể trùng hợp nghe được âm mưu quỷ kế của Lý Mộng và Chu Tuyền.

"Tiểu Du, đến rồi. Muốn ngủ bù thì đi phòng làm việc của anh." Mặc dù rất muốn để cho Tiểu Du ngủ thêm một lát nhưng không gian trên xe không quá thoải mái, giọng Hứa Mạch êm ái dụ dỗ.

"Chờ một chút." Lâm Du vẫn không mở mắt, cầm tay Hứa Mạch, lắc đầu một cái.

Thấy sắc mặt Lâm Du trở nên ngưng trọng, Hứa Mạch nhíu mày. Nơi này là Hứa thị, chẳng lẽ lại xuất hiện vấn đề gì sao?

Một lúc sau Lâm Du mở mắt ra, mặt tỏ vẻ châm chọc chỉ về phía tòa cao ốc Hứa thị: "Phòng làm việc của anh có trò hay, có muốn đi xem thử một chút hay không?"

Trong văn phòng Hứa Mạch có gắn máy theo dõi, chẳng qua là gắn rất bí mật, mắt thường vốn không nhìn ra được. Cũng chính vì nguyên nhân này mới khiến cho Chu Tuyền và Lý Mộng lầm tưởng rằng hành động của bọn họ không bị phát giác.

Phòng làm việc của anh sao? Trong mắt Hứa Mạch có chút lạnh lẽo. Dưới bình thường tình huống, diện mạo của phòng làm việc của anh không cho phép bất cứ kẻ nào đến gần. Mà bây giờ lại là ai đến đây tìm chết vậy?

Xuống xe, Hứa Mạch và Lâm Du tự ý đi đến bộ phận an ninh. Nhìn ảnh trên màn hình xuất hiện hai bóng người ngoài ý muốn, Hứa Mạch nhíu mi. Cho dù là chó cùng đường quay lại cắn người thì không phải là hai người này cũng quá ngu ngốc rồi sao? Hứa thị là nơi nào chứ? Phòng làm việc của tổng giám đốc Hứa thị có thể để người khác tùy tiện ra vào, lại còn tùy ý gắn máy theo dõi sao?

Thật ra thì không thể trách Chu Tuyền không suy nghĩ nhiều như vậy. Chỉ vì trong phòng làm việc của tổng giám đốc Chu thị không có máy theo dõi. Dù sao cũng là công ty của mình, ngay cả mình là tổng giám đốc mà cũng bị theo dõi thì không phải là quá mất tự do sao?

Về phần Lý Mộng thì lại càng không suy nghĩ đến chuyện này. Ngược lại điều cô ta suy nghĩ là lát nữa nên làm gì để cám dỗ Hứa Mạch, sau đó có thể đạt được mục đích. Có camera theo dõi ở đây, không sợ Hứa Mạch không thừa nhận, cũng không sợ Lâm Du không rơi vào bẫy!

Lý Mộng và Chu Tuyền nghĩ rất tốt, cũng thiết kế kế hoạch rất kín đáo. Sau khi chắc chắn camera theo dõi được gắn xong thì Chu Tuyền liền chạy ra ngoài. Mà Lý Mộng thì nhanh chóng cài bộ đồ công nhân vệ sinh ra, để bộ đồ được thiết kế tỉ mỉ.

Không thể không thừa nhận là vóc người Lý Mộng rất tốt. Cố gắng trang hoàng một chút là sẽ có đầy đủ sức dụ dỗ. Nhưng kiện tiên quyết là người bị cô ta tính toán phải từng bước từng bước rơi vào kế hoạch của cô ta mới được.

Hiển nhiên Hứa Mạch không rơi vào bẫy. Lý Mộng trốn ở phòng nghỉ trong phòng làm việc của Hứa Mạch nghe thấy tiếng bước chân thì vô cùng mừng rỡ, kích động đến đỏ mặt.

Nhưng khi nghe được giọng Lâm Du thì sắc mặt Lý Mộng lập tức biến sắc. Làm sao có thể? Tại sao Lâm Du lại ở đây? Nơi này là Hứa thị, không phải Bác Dương, cũng không phải Thần Thiên! Rõ ràng cô đã điều tra rất cẩn thận, sáng nào Hứa Mạch cũng đưa Lâm Du đến Thần Thiên rồi sẽ một mình trở về Hứa thị.

Dù cho Lý Mộng cuồng cuồng thế nào thì cũng không thay đổi được hiện trạng. Lâm Du quả thật đến Hứa thị, hơn nữa còn đường hoàng ngồi ở văn phòng Hứa Mạch, tỏ vẻ không có ý định rời đi.

"Tiểu Du, có khát không? Anh kêu thư ký pha cho em một ly cà phê được không?" Dưới tình huống bình thường, lúc này nhân viên vệ sinh đã rời khỏi lầu này, mà Hứa Mạch cùng với những người khác cũng nên đi làm như bình thường rồi.

"Ừ, được." Lâm Du gật đầu một cái, ngay sau đó chỉ ly cà phê trên bàn của Hứa Mạch, "Nhưng mà hình như thư ký đã đưa vào một ly rồi hả?"

"Hắn là chuẩn bị cho anh." Tầm mắt rơi vào ly cà phê trên bàn, sắc mặt Hứa Mạch vẫn như bình thường, "Em biết mà, anh tương đối thích uống cà phê."

"Em uống ly này được rồi, để cho thư pha ly khác cho anh đi." Nghe Hứa Mạch nói, Lâm Du không từ chối, vươn tay ra bưng ly cà phê lên.

"Chờ một chút." Hứa Mạch cũng vươn tay ra, định ngăn lại, "Cái ly này nguội rồi, đổi ly khác..."

Thấy Hứa Mạch đuổi tay tới, Lâm Du liền buông lỏng tay ra. Nhưng mà, chẳng qua Hứa Mạch chỉ đưa tay ra thôi chứ chưa đụng vào tách cà phê. Kết quả là cái ly này cứ thế bị rơi xuống mặt đất, làm dơ hết thảm.

"A!" Lâm Du nhỏ giọng kêu lên một tiếng, ngay sau đó oán giận nói, "Sao anh không chịu cầm chắc vào?"

"Tay của anh còn chưa chạm vào..." Hứa Mạch cười khở giải thích.

"Em thấy tay anh đưa tới rồi!" Mang theo ý tố cáo, Lâm Du mắt húng chí trích.

"Xin lỗi, là lỗi của anh." Thật giống như hoàn toàn không muốn cãi vã với Lâm Du, Hứa Mạch vừa nói vừa gọi vào số nội bộ, gọi công nhân vệ sinh lên dọn dẹp.

Nhận được điện thoại của tổng giám đốc, quản lý kinh ngạc. Không phải là nhân viên vệ sinh phòng làm việc của tổng giám đốc vẫn chưa trở lại sao? Trốn đi đâu lười biếng rồi?

Hồng bet rồi! Lý Mộng đang trốn trong phòng nghỉ đã sợ đến mức không biết làm sao. Cô ta và Chu Tuyền tiêu tiền thu mua nhân viên Hứa thị mới có thể lừa gạt thay đổi thời gian làm việc trong nửa ngày. Chỉ chờ tới lúc cô rời đi thì công nhân làm vệ sinh thật sẽ lập tức xuất hiện ở Hứa thị, tiếp theo sau đó thì tiếp tục làm việc. Nhưng bây giờ Hứa Mạch gọi điện thoại đến tìm quản lý, nhất định người phụ trách bên kia sẽ lập tức gọi điện thoại cho nhân viên thật...

Đúng như Lý Mộng đoán, sau mười lăm phút, công nhân làm vệ sinh thật đã xuất hiện ở văn phòng Hứa Mạch.

Thấy có người đi vào dọn dẹp, Hứa Mạch và Lâm Du cũng không rời đi, hai người đi qua một bên ngồi trên ghế sa lon, nhắc tới chi tiết nội dung hợp đồng cụ thể.

Công nhân vệ sinh bị gọi đến đây chính là người bị Lý Mộng và Chu Tuyền thu mua. Vừa cảm thấy kỳ quái tại sao Lý Mộng rời đi lại không thông báo cho cô ta, vừa kinh ngạc tại sao thỏa thuận là nửa ngày mà bây giờ lại biến thành không tới một tiếng. Nhưng dù có thế nào thì cô cũng nên làm tròn chức trách, diễn dafilê quysdôn quét dọn cho xong phòng làm việc của tổng giám đốc rồi hãy nói! Ngược lại tiền tip đã vào túi cô rồi thì không ai lấy lại được.

Lý Mộng gần như sắp phát điên rồi. Dựa theo tình huống như thế này thì cô sẽ không tìm được cơ hội để rời khỏi căn phòng nghỉ này. Chẳng lẽ bắt cô cứ trốn ở chỗ này cả ngày sao? Nhưng lỡ như buổi trưa Hứa Mạch đi vào đây để nghỉ ngơi thì sao? Cũng có lẽ cho dù không uống tách cà phê kia thì khi nhìn thấy cô như vậy Hứa Mạch cũng sẽ động tâm đúng không?

Nghĩ tới nghĩ lui, toàn bộ đầu óc của Lý Mộng rối bời. Không tự chủ ảo tưởng một chút, lại sợ mình sẽ vui mừng vô ích. Lúc thì đắm chìm trong ảo tưởng tốt đẹp, lúc thì lại bị té vào hiện trạng lạnh như băng. Mùi vị trong đó thật là khó chịu và phức tạp.

Công nhân vệ sinh nhanh nhẹn dọn dẹp xong tám tấm bị bẩn rồi liền dự định đi ra ngoài.

Vừa lúc đó, Hứa Mạch gọi cô ta lại, chỉ vào phòng nghỉ ngơi: "Quét dọn luôn bên trong một chút."

Nghe lấy mệnh lệnh của tổng giám đốc, bất kể đúng hay sai thì cô cũng sẽ không thể nghi ngờ. Không chút nghỉ ngơi liền đồng ý rồi xoay người đi mở cửa phòng nghỉ.

Lý Mộng chưa bao giờ có phản ứng nhanh chóng như lúc này. Ngay lúc công nhân vệ sinh vươn tay chạm đến chốt cửa thì cô đã ấn nút khóa trái từ bên trong.

"Phù..." Thở dài nhẹ nhõm một hơi, Lý Mộng cá người tê liệt ngồi trên mặt đất. Cô cũng không tin là khóa trái cửa lại thì người bên ngoài còn có thể đi vào.

Nhưng Lý Mộng đã quên mất là cửa bị khóa trái quả thật không thể mở ra nhưng cũng sẽ gây nên sự quái dị. Công nhân vệ sinh thử nhiều lần nhưng không thành công thì không thể không quay đầu lại báo cáo với Hứa Mạch.

"Không mở được? Vậy thì tìm người đến đổi khóa đi!" Hứa Mạch nói tùy tiện rồi phát tay dận dò.

"Dạ." Chỉ cần không bị mắng thì chuyện gì cũng đều dễ dàng. Công nhân vệ sinh lập tức gạt đầu rồi đi ra ngoài tìm người để đổi khóa.

Đưa mắt nhìn bóng người cô biến mất ở ngoài cửa, Hứa Mạch và Lâm Du nhìn nhau rồi cùng đồng thời nhìn về phía phòng nghỉ.

"Ngày hôm qua anh khoá cửa lại sao?" Lâm Du mở miệng trước, hỏi.

"Anh nhớ là không có." Giống như là không để chuyện này ở trong lòng, Hứa Mạch cũng không nóng lòng, "Không có việc gì, người đổi khóa tới đây xử lý một chút là được rồi."

"Ừ." Lâm Du cũng không truy cứu, tiếp tục bàn bạc công việc với Hứa Mạch.

Lý Mộng sắp bị sợ đến dọa choáng váng. Đổi khóa? Vậy không phải là cô sẽ bị bại lộ sao? Cô liền nhắn tin cho Chu Tuyền để nhờ giúp đỡ theo bản năng.

Nhận được tin nhắn của Lý Mộng, Chu Tuyền biến sắc rồi cũng lập tức tìm cách để cứu vãn. Lúc tận mắt nhìn thấy Lâm Du đi theo Hứa Mạch vào

phòng làm việc thì anh đã biết nhất định sẽ xảy ra chuyện. Anh đã sớm gửi một tin nhắn ngắn cho Lý Mộng, kêu Lý Mộng nhân cơ hội chạy trốn đi. Nhưng mà rất đáng tiếc Lý Mộng đã bị nhốt rồi.

Không thể nghĩ ngờ đây là nguy cơ lớn nhất, phải mau chóng giải quyết! Nghĩ như vậy Chu Tuyền liền nhanh chóng liên lạc với công nhân vệ sinh trước đã bị mình thu mua trước kia.

Nhận được điện thoại của Chu Tuyền, công nhân vệ sinh hơi cảm thấy kinh ngạc. Sau khi nói rõ tình huống của phòng làm việc tổng giám đốc với Chu Tuyền thì Chu Tuyền linh động nhờ vào mối quan hệ của cô ta mà tìm được thợ sửa chữa.

Dùng một khoản tiền để thu mua, Chu Tuyền thay đồng phục của thợ sửa chữa, xách hòm dụng cụ đi ra, dưới sự che chở của công nhân vệ sinh thì thuận lợi tiến vào văn phòng của Hứa Mạch.

Lúc Chu Tuyền đi vào phòng làm việc thì Lâm Du đã nhìn sang. Mà Hứa Mạch cũng lập tức hiểu rõ cục là chuyện gì đang xảy ra.

Chu Tuyền hoàn toàn không dám nhìn Lâm Du và Hứa Mạch, anh luôn đưa lưng về phía hai người, nhanh chóng đi về phía phòng nghỉ.

Bởi vì nhận được tin nhắn của Chu Tuyền nên Lý Mộng biết Chu Tuyền sẽ cùng công nhân vệ sinh đến đây, lúc công nhân vệ sinh lên tiếng thì Lý Mộng liền mở cửa phòng nghỉ ra.

Không cần đổi khóa, cửa đã tự động mở. Hơn thế nữa là thợ sửa chữa còn chưa kịp lấy công cụ ra... Tình huống này Hứa Mạch và Lâm Du rất không muốn châm chọc nhưng lại không có cách nào để ngồi yên không để ý. Không ra mặt nữa thì không phải đồng nghĩa với việc bọn họ quá ngu xuẩn rồi đúng không?

"Không cần đổi khóa?" Chẳng những Hứa Mạch đứng lên mà còn đi tới đó.

"Không.. Không cần." Không ngờ tổng giám đốc lại đi tới đây, công nhân vệ sinh cũng bị dọa sợ đến mức nhũn cả người. Chẳng qua cô chỉ hỗ trợ mở cửa thôi, không có tâm tư xấu. Hai người này nói là bạn tốt của tổng giám đốc, chỉ muốn đùa với tổng giám đốc một chút nên cô mới đồng ý giúp.

"Vậy thì thật là kỳ quái. Không phải vừa rồi bị khóa trái lại sao?" Hứa Mạch càng đi đến gần, mắt thấy anh sắp đi đến cửa phòng nghỉ thì từ bên trong có một tiếng "Rầm" vang lên, cửa lại bị đóng lại lần nữa. Cùng lúc đó, âm thanh ầm chọt khóa trái cửa cũng rơi vào trong tai mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114

Edit: susublu

Chu Tuyền thật sự tức đến mức muốn mở miệng nạt to. Sao Lý Mộng lại có thể mặt bình tĩnh như vậy, đây không phải là giấu đầu lòi đuôi sao? Chỉ cần Lý Mộng bình tĩnh một chút thì bọn họ đã có thể lừa được Hứa Mạch đi rồi!

Bất kể trong lòng Chu Tuyền oán trách Lý Mộng như thế nào thì cũng không có cách nào thay đổi tình hình trước mắt. Mà Hứa Mạch cũng không có ý định tiếp tục diễn xuất với bọn họ. Tò vè nghĩ ngờ đi tới gần, Hứa Mạch khẳng định nói: "Bên trong có người."

"Không có... Không có!" Chu Tuyền đổi giọng theo bản năng làm cho giọng mình trở nên rất lớn.

"Không thể nào." Nếu như lúc này còn dễ dàng mặc cho Chu Tuyền lừa bịp thì đúng là quá giả tạo rồi. Hứa Mạch trực tiếp vươn tay ra, xoay nắm cửa, chắc chắn cửa bị khóa trái không mở được thì bình tĩnh chỉ túi dụng cụ trong tay Chu Tuyền, "Cạy cửa khóa ra."

Rõ ràng Chu Tuyền chần chờ một chút nhưng vẫn lấy dụng cụ ra dưới cái nhìn soi mói của Hứa Mạch.

Lý Mộng ở trong phòng đã sợ đến mức cả người phát run, một chữ cũng không nói ra được. Rõ ràng không nên như vậy, không phải kế hoạch của cô và Chu Tuyền rất hoàn mỹ sao? Còn Chu Tuyền nữa, tại sao lại nghe lời Hứa Mạch cạy khóa, cô đang ở bên trong, nếu mở ra sẽ bị phát hiện!

"Có lẽ... Tổng giám đốc, chắc là bên trong không người." Công nhân vệ sinh không nghĩ thông. Nhưng người mua chuộc cô luôn đưa lưng về phía Hứa Mạch thì nghĩ là rất có thể vì muốn tạo ra một kinh hi lớn nên muốn giúp một tay. Có người ngoài như cô ra mặt làm chứng thì nói thế nào cũng càng có sức thuyết phục.

Hứa Mạch không trả lời, nhìn cũng không nhìn công nhân vệ sinh, tầm mắt luôn đặt trên ổ khóa cửa, lặng lẽ chờ Chu Tuyền mở khóa.

Làm sao Chu Tuyền lại mở khóa được, đầu tiên là cầm nhầm dụng cụ. Chờ đến khi lấy đúng dụng cụ rồi thì lại không biết nên làm thế nào. Trong lòng không ngừng nạt Lý Mộng cản đường, dienxdafnleequysdoon cũng không nhìn được giận cá chém thớt Hứa Mạch rảnh rỗi đến đây gây sự. Chỉ cần Hứa Mạch lùi ra sau hai bước thì hẳn không cần cạy khóa rồi. Chỉ cần Hứa Mạch không đi tới thì cửa sẽ có thể tự động mở.

Nhưng mà dù Chu Tuyền nghĩ như thế nào thì mọi chuyện cũng không còn đường sống nữa. Hứa Mạch không có định bỏ qua cho hắn, rồi ngay cả Lâm Du cũng đứng dậy đi tới.

"Không sao chứ? Cửa còn chưa được cạy ra sao?" Đã nhận ra bóng lưng Chu Tuyền nên Lâm Du bình tĩnh đi đến gần, nghiêng đầu nhìn về phía cửa bị khóa.

Chu Tuyền đang cúi đầu không biết làm sao, đột nhiên cảm giác Lâm Du đến gần nên liền giương mắt nhìn cô theo bản năng. Trong phút chốc, bốn mắt nhìn nhau.

Hồng bét, lộ tẩy! Chu Tuyền nhanh chóng kéo thấp cái mũ trên đầu xuống, chỉ hận mình vừa rồi quá ngu xuẩn. Tay cầm dụng cụ cũng buông lỏng, cuối cùng hít sâu một hơi, lui về phía sau hai bước, âm thầm tính toán đường thoát.

"Chu Tuyền!" Không thể không nói, Chu Tuyền quả thật quá ngu xuẩn. Hắn để lộ sơ hở lớn như vậy thì sao Lâm Du có thể làm bộ như không nhận ra được. Cô kéo tay áo Hứa Mạch một cái rồi chỉ vào Chu Tuyền hỏi.

"Chu Tuyền?" Cùng là hai chữ này nhưng giọng của Hứa Mạch lại dọa người hơn Lâm Du, "Không ngờ Chu Nhị thiếu lại luân lạc tới Hứa thị làm thợ khóa. Tôi còn đang nghĩ không biết từ lúc nào mà nhân viên Hứa thị lại có năng lực làm việc kém như vậy. Thì ra là Chu Nhị thiếu tới đây để kiếm miếng cơm."

Nếu như đã bị nhận ra thì không cần giả bộ tiếp nữa. Vứt dụng cụ trong tay xuống đất, Chu Tuyền kéo mũ trên đầu xuống, nhìn về Hứa Mạch và Lâm Du: "Đã lâu không gặp."

"Chu Nhị thiếu bắt chuyện như vậy, hiển nhiên không được thú vị lắm." Lắc đầu với Chu Tuyền một cái, Hứa Mạch cười lạnh một tiếng, thuận tay gõ cửa phòng, "Không biết ở trong này là đại nhân vật nào? Đi ra đã làm quen một chút đi?"

Ngoài dự đoán của Hứa Mạch, trong phòng không có chút động tĩnh nào. Thật lâu sau cũng không mở cửa ra.

"Chắc hẳn Chu Nhị thiếu biết chứ? Hay là mời Chu Nhị thiếu giúp đỡ gọi người ra? Nếu không tôi đành phải báo cảnh sát rồi." Hoàn toàn không cho Chu Tuyền một chút tình cảm nào, Hứa Mạch thật sự dự định báo cảnh sát tới xử lý chuyện này.

Chu Tuyền biến sắc, cắn răng nghiêng lợi, nhưng lại không dám để lộ ra cảm giác bất an. Yên lặng đi tới cửa trước, ngẩng đầu gõ cửa: "Không cần trốn nữa, đi ra đi!"

Ngay cả là giọng Chu Tuyền thì vẫn không thể làm cho cửa mở ra. Điều này làm cho Chu Tuyền cũng thấy kinh ngạc.

Quay đầu thấy Hứa Mạch không có ý định dàn xếp ổn thỏa, Chu Tuyền không khỏi nắm chặt quả đấm, trực tiếp đập cửa: "Này, Lý Mộng! Mở cửa!"

Đợi thật lâu sau nhưng trong phòng vẫn không có chút âm thanh nào, hình như quyết định giằng co với người bên ngoài.

Hứa Mạch cười. Độ cong ở khóe miệng càng sâu, nụ cười trên mặt khuếch tán. Sau đó lấy điện thoại di động ra báo cảnh sát. Anh không phải người mềm lòng, lương thiện, nếu Chu Tuyền và Lý Mộng chủ động dâng nhượng điểm vào trong tay anh thì sao anh có thể bỏ qua được?

Không ngờ Hứa Mạch lại thật sự báo cảnh sát, Chu Tuyền không dám tin nhìn qua. Nghe giọng Hứa Mạch không giống như đang giả bộ để lừa dối thì liền chuyển hướng sang Lâm Du: "Tiểu Du, dù gì chúng ta cũng từng quen biết, cần gì phải vậy chứ?"

So với ý đồ bầu víu quan hệ của Chu Tuyền thì phản ứng của Lâm Du lạnh nhạt hơn rất nhiều: "Không phải tôi gọi điện thoại."

Nói cách khác, muốn cầu tình thì hãy cầu Hứa Mạch đúng không? Nhưng ai mà không biết với Lâm Du thì anh ta mới là vị hôn phu cũ, còn với Hứa Mạch không có chút nào giao tình nào.

Sau khi sắc mặt thay đổi liên tục thì Chu Tuyền lại quay lưng lại, nặng nề đập cửa: "Lý Mộng, rốt cuộc cô có ra hay không? Trốn ở bên trong làm gì? Không phải là muốn chờ cảnh sát tới bắt đó chứ?"

Giọng Chu Tuyền quá lớn nên Lý Mộng nghe rõ ràng. Nhưng cô lại không tin. Vào giờ phút này cô ta đang trốn dưới giường nên cảm thấy an toàn, cũng nghĩ là Chu Tuyền đang cố ý lừa cô ra ngoài. Trong lòng cô hiểu rõ hơn ai hết, nếu như bị Hứa Mạch biết chuyện hôm nay là do cô tính kế thì Hứa Mạch sẽ không bỏ qua cho cô.

Lý Mộng trốn ở bên trong không ra, Hứa Mạch cũng không nóng nảy, Lâm Du cũng không coi là chuyện lớn gì. Hai người nhìn nhau một cái, trở về ghé sofa, lặng lẽ đợi Lý Mộng giờ trò tiếp theo.

Cũng đúng lúc này công nhân vệ sinh mới bắt tri bắt giác nhận ra là mình đã hiểu lầm cái gì rồi. Đôi nam nữ mua chuộc cô vốn không phải bạn của tổng giám đốc sao? Trông cả người ăn mặc có tiền như vậy, chẳng lẽ lại lừa cô?

Vừa nghĩ tới mình đã dẫn sói vào nhà, công nhân vệ sinh bị dọa sợ đến mức cả người run lên, liền vội vàng xoay người chạy đến trước mặt Hứa Mạch nhận sai.

Nhưng mà có vài sai lầm không được cho phép phạm phải. Đối với sai lầm lần này của công nhân vệ sinh, phương thức xử lý của Hứa Mạch rất đơn

giàn: Đuổi.

Không lường được mình lại vì một khoản phí nhỏ lại giao công việc ra, công nhân vệ sinh bị dọa sợ đến mức lệ rơi đầy mặt, chỉ hận không thể quỳ xuống đập đầu xin tha thứ với Hứa Mạch.

Nhưng thái độ của Hứa Mạch rất kiên quyết, lập trường không hề rung chuyển. Cũng vì vậy mà chuyện cô ta bị đuổi đã được quyết định, không thể nào thay đổi.

Cuối cùng công nhân vệ sinh khóc sụt sùi bị quản lý đưa đi. Mà Chu Tuyền muốn đi lại không đi được, không thể không tiếp tục cố gắng đập cửa.

Cảnh sát tới rất nhanh, đứng trong văn phòng Hứa Mạch, sau khi được Hứa Mạch đồng ý thì trực tiếp phá cửa đi vào. Sau đó tìm được Lý Mộng đang nằm dưới gầm giường bị lỗ tai cự tuyệt nói chuyện với người bên ngoài.

Lý Mộng bị Chu Tuyền kéo từ dưới giường ra ngoài. Nếu sớm ra ngoài một chút thì Chu Tuyền tin rằng mình có thể đưa Lý Mộng ra khỏi Hứa thị. Nhưng bây giờ ngay trước cảnh sát mặt thì anh có thể làm gì? Chỉ có thể ngoan ngoãn bị dẫn đi cùng với Lý Mộng thôi!

Đĩ nhiên, trước khi cảnh sát rời đi thì Hứa Mạch lên tiếng gọi hai người đi ở sau cùng lại. Rất đúng dịp, là người quen. Ban đầu người Lâm Du hỏi cũng là hai người này!

Vì vậy Hứa Mạch chỉ phòng làm việc của mình, nói là động cơ của Chu Tuyền và Lý Mộng không tốt, phiền hai vị giúp tra xét rõ ràng.

Bởi vì tầm thám bản đã được thay nên cũng không phát hiện ra điều dị thường. Nhưng máy theo dõi dưới mặt bàn lại rất nhanh được bị lục soát ra. Sau đó hành động Lý Mộng bỏ thuốc trong cả phê cũng vừa vụn được quay lại, hai vị cảnh sát cũng nhanh chóng tìm được tầm thám bản còn chưa kịp giặt.

Chứng cứ xác thật, không thể nào chống chế. Lý Mộng và Chu Tuyền tự đào mộ nhốt mình vào cục cục cảnh sát nên không thể được bảo lãnh ngay lập tức, thật là làm cho người căm nín.

Lúc bác cả Tần nhận được tin thì liền choáng váng tại chỗ. Làm sao có thể? Bà chỉ kêu Lý Mộng nhân cơ hội làm việc, sao Lý Mộng lại ngốc đến mức để cho Chu Tuyền xếp đặt toàn bộ quá trình, hơn nữa còn là Lý Mộng tự mình bỏ thuốc?

Lý Mộng và Chu Tuyền cũng không nghĩ tới cuối cùng bọn họ lại bị hại bởi chính máy theo dõi của mình gần. Lúc ấy Chu Tuyền chỉ muốn mau chóng rời khỏi, để mặc Lý Mộng ở lại văn phòng Hứa Mạch từ từ hành động. Suy nghĩ ngược lại máy theo dõi bọn họ gần là giả, quay được cái gì cũng không sao... Nhưng mà... Lý Mộng quả thực đã làm cho anh thất vọng, cuối cùng còn để cảnh sát tới, đúng là khiến anh tức giận đến đau dạ dày.

Lý Mộng càng hô to oan uổng, la hét chuyện này không liên quan đến mình, tất cả đều là người khác sai cô làm. Mà người bị Lý Mộng tố cáo vừa vụn chính là bác cả Tần.

Từ lúc sinh ra tới nay đây là lần đầu tiên bị mời đến cục cảnh sát để thẩm vấn, thiếu chút nữa bác cả Tần đã nổi dóa. Rốt cuộc kiếp trước bà ta thiếu Lý Mộng cái gì, sao kiếp này lại bị Lý Mộng gieo họa?

Đĩ nhiên bác cả Tần kiên quyết không thừa nhận chuyện này là chủ ý của bà. Cho dù có đối chấp với Lý Mộng thì bác cả Tần cũng phủ định, bà là người vô tội không biết gì.

Lý Mộng không thể nào lấy ra đoạn thu âm cuộc nói chuyện với bác cả Tần, huống chi ban đầu bác cả Tần chỉ nói với cô ba chữ "Lâm Nhất Thiên", điều này sao có thể là chứng cứ định tội được?

Vì vậy nên không những Lý Mộng không có thể đổ tội cho bác cả Tần để thoát thân mà ngược lại còn đắc tội với cái núi dựa lớn là bác cả Tần.

Nhìn sắc mặt lạnh lùng của bác cả Tần, lúc đi qua cô cũng không thèm nhìn cô một cái thì Lý Mộng mới bừng tỉnh, diễn dafnlê quysdôn hình như cô đã làm sai chuyện gì rồi? Vội vàng muốn gọi bác cả Tần lại nói xin lỗi nhưng lại phí công. Bác cả Tần bỏ đi không thèm quay đầu lại, cũng quyết định sẽ không tới thăm Lý Mộng nữa!

Lần này, ngược lại thì anh họ Tần lại rơi vào thế bối rối. Anh ta muốn cứu Lý Mộng nhưng Lý Mộng lại kéo mẹ anh vào, chuyện này thật sự không đúng. Chờ đến khi anh họ Tần dò xét hỏi xem có muốn cứu Lý Mộng hay không thì lại bị một ánh mắt lạnh của bác cả Tần quét qua và một mệnh lệnh cương quyết.

Bác cả Tần nói: Dù Lý Mộng có chết ở trong tù thì cũng không cho anh họ Tần đi thăm!

Đến đây Lý Mộng đã thành công đắc tội với hai người cuối cùng có thể làm núi dựa cho cô, không còn đường sống để trở mình rồi.

So với bác cả Tần và anh họ Tần thì phản ứng của Chu Đáo lạnh nhạt hơn nhiều. Ông ta đã từng ở trong cục cảnh sát nên cũng biết được đó chính là nơi chỉ cần có tiền là có thể tùy ý đưa người ra vào. Cần nhắc một chút rồi ông liền không nghĩ đến cục cảnh sát nữa. Ngược lại sớm muộn gì Chu Tuyền cũng sẽ được thả ra, cần gì phải lãng phí tiền và hơi sức đi đút lót? Chờ là được rồi.

Kết quả là giống với Lý Mộng, Chu Tuyền cũng bị người thẩm hỏi bỏ mặc. Thứ chờ đợi anh chỉ có những đợt tra hỏi và phán quyết.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 115

Edit: susublu

Lúc Chu Lăng nghe chuyện này thì ngoại trừ kinh ngạc cũng chỉ lắc đầu bất đắc dĩ. Anh thật sự không ngờ là Chu Tuyền lại mơ mộng hảo huyền đến mức này, hơn nữa còn dính đến Lý Mộng nữa. Rốt cuộc Lý Mộng cũng là người của Nhà họ Lý, chẳng lẽ Lý thị thật sự không quan tâm sao? Cũng có lẽ trong thời gian ngắn là như vậy, nhưng qua một thời gian ngắn nữa, sợ là sẽ không có thái độ như hiện giờ.

Chu Lăng đoán không sai. Quả thật hiện nay Lý thị rất căm tức Lý Mộng, cũng không có ý định nhanh chóng bảo lãnh cô ta ra khỏi cục cảnh sát. So với việc liên tục thu dọn cục diện rồi rắc rối cho Lý Mộng thì lần này Nhà họ Lý nhất trí lựa chọn để cho Lý Mộng chịu đau khổ, chịu dằn dũa.

Nhưng mà không thể không nói, có lẽ là anh cả Lý và anh hai Lý đã thật sự hạ quyết tâm, cố ý để cho Lý Mộng bị nhốt thêm mấy ngày, chịu thêm chút tội. Nhưng dù sao ba mẹ Lý Mộng vẫn còn sống, so với hai người anh trai thì trái tim cha mẹ vẫn luôn dễ thỏa hiệp.

Cho nên đây là lý do mà Lý Mộng không hề lo ngại. Cô ta tin chắc rằng dù có chọc thủng trời thì ba mẹ cô cũng không thể để cho cô ở bên ngoài tự sinh tự diệt. Lúc này còn chưa có ai tới cứu cô chẳng qua là bởi vì ba mẹ cô còn chưa hay biết gì thôi. Chờ đến khi ba mẹ nàng tới thì cô nhất định sẽ được thả ra ngoài.

Lý Mộng nghĩ rất tốt, nguyện vọng cũng rất đẹp. Chỉ tiếc trong thời gian ngắn, chỗ dựa là ba mẹ cô không thể nào xuất hiện ở thành phố D. Thứ đang chờ cô chỉ có hoàn cảnh u ám trước mắt.

"Nhắc tới lại cảm thấy buồn cười." Lúc Tần Nam trở lại thì chuyện của Lý Mộng và Chu Tuyền đã qua được một thời gian. So với những người khác mà nói thì anh biết nhiều hơn được một chút, chính là thái độ của bác cả Tần ở Nhà họ Tần.

"Quả thật rất buồn cười. Sợ là lần này bác cả của cậu đã tự nâng đá đập chân mình rồi. Dù bà ta không thừa nhận là bà ta bày mưu dèm pha Lý Mộng, nhưng một khi lời đồn thổi bay xa thì giả cũng biến thành thật, rất nhiều người đang chờ nhìn trò cười của nhà cậu đấy!" Thương trường như chiến trường, không có lợi ích thì mãi mãi không có giao thiệp. Đứng ở lập trường Diệp thị, Diệp Di Nhiên cũng không tận lực khiêu khích mà chỉ đơn thuần đang trần thuật lại sự thật.

"Mẹ em cũng nói như vậy." Không hề tức giận vì lời Diệp Di Nhiên nói Tần Nam bĩu môi một cái, giọng lúng, "Lần này ông nội bị tức giận không nhẹ, lúc nhìn một nhà bác cả đều khiến ông nội không thể giám con tức được."

Đĩ nhiên Tần lão gia rất tức giận. Con dâu lớn nhà mình giúp người ngoài tính toán cháu ngoại ruột của ông, diễn dafnlê quysdôn nếu ông còn nhắm mắt mở một mắt, giả bộ nhưng không có chuyện gì xảy ra thì bầu trời này sẽ đổ mưa màu đỏ mắt. Cho nên bất kể bác cả Tần giải bày mình bị oan uổng như thế nào thì sắc mặt Tần lão gia vẫn khó coi.

Thật ra thì không chỉ Tần lão gia mà ngay cả mẹ Tần và những người khác ở Nhà họ Tần cũng cảm thấy mất hảo cảm với bác cả Tần. Sâu hơn nữa là bác cả Tần cũng oán thán về chuyện này. Mặc dù ông không ngại bác cả Tần thiên vị cháu gái nhà mình hơn nhưng không có nghĩa là ông sẽ chấp nhận việc bác cả Tần tính toán cháu ngoại mình. Ông và Hứa Mạch chưa từng đụng chạm tới nhau, cũng chưa từng nghĩ sẽ gây xích mích với Nhà họ Hứa.

Nhưng sau khi chuyện này náo loạn lên thì dù bác cả Tần không tình nguyện cũng đã kết thù với Nhà họ Hứa rồi. Có thể không giận cá chém thớt toàn bộ Nhà họ Tần thì đã chứng tỏ Nhà họ Hứa xem xét quan hệ thống gia nhiều năm với họ rồi. Nhưng bác cả Tần và bác trai Tần là vợ chồng nên chuyện này nhất định phải đổ lên đầu ông.

Vì vậy mà mối quan hệ giữa bác trai Tần và bác cả Tần cũng bị uy hiếp. Những ngày gần đây cãi nhau không ngừng, hờ một chút là thay phiên nhau âm ỉ, chỉ thiếu chưa động thủ thôi.

Chỉ tiếc là dù thái độ của ông có khá hơn đi chăng nữa thì đối với tất cả mọi người mà nói, bác trai Tần luôn vuốt đuôi ngựa, không đáng để đồng tình, cũng không có ai tình nguyện để ý tới ông ta. Bị buộc bất đắc dĩ nên ông ta chỉ đành ghen con tức, giúp bác cả Tần thu dọn cục diện rồi rắc.

"Không tức mới là lạ! Khi mẹ em biết chuyện này thì lập tức nổi giận đùng đùng chạy về Nhà họ Hứa. Nghe nói toàn bộ Nhà họ Hứa đều ghét cay ghét đắng chuyện này, bởi vì mỗi hành động của Lý Mộng đều khiến cho bọn họ liên tưởng đến tai họa lúc trước Lâm Nhất Thiên gây ra cho nên tất cả mọi người đều hận không thể nhốt Lý Mộng mãi mãi trong tù, sau này cũng đừng xuất hiện ở trước mặt mọi người nữa. Bây giờ m phải trịnh trọng thanh minh, chị cũng có thái độ và lập trường giống vậy, hy vọng Lý Mộng đừng chạy đến trước mặt chúng ta gây chuyện nữa." Mặc dù đối tượng Lý Mộng gây chuyện không phải là cô nhưng Diệp Di Nhiên vẫn chán ghét hành động của Lý Mộng mười hai vạn lần. Đúng là vô si tới cực điểm, sao lại không có chút xấu hổ nào vậy chứ?

Nếu Lý Mộng biết xấu hổ thì sợ là sẽ không có nhiều chuyện xảy ra như vậy! Nhưng mà cũng may, hiện giờ Lý Mộng đã bị bắt rồi, trong thời gian ngắn sẽ không ra được. Còn về sau này, với thái độ của người Nhà họ Lý thì chắc hẳn cũng sẽ không để mặc cho Lý Mộng làm bậy nữa. Dù sao cũng không phải là chuyện gì đáng hành diện, nếu lại bị nhốt vào trong tù một lần nữa thì nhất định cổ phiếu của Lý thị sẽ bị dao động.

Đĩ nhiên qua trò gây rối lần này của Lý Mộng thì cổ phiếu của Lý thị quả thật đã bị ảnh hưởng. Vì ổn định đại cuộc, anh cả Lý và anh hai Lý phải làm

thêm giờ không ít đêm, nhọc lòng lắm mới làm thế cục ổn định lại. Có thể ẩn nhẫn đến mức không đi tìm Lý Mộng để phát giận thì đã coi như là rất bình tĩnh rồi.

"Sau chuyện này thì sẽ không xảy ra nữa." Tần Nam lạnh lùng rên một tiếng, tầm mắt bỗng nhiên nhìn về phía Lâm Du, "Cũng may lần này chị họ ở bên cạnh anh họ, nếu không nhất định anh ấy sẽ gặp khó khăn. Không hổ là phúc tinh của anh họ, chị họ lại đại ân nhân của Nhà họ Hứa và Nhà họ Tần thêm lần nữa!"

Lời nói của Tần Nam không khoa trương. Khi nghe lúc mọi chuyện xảy ra thì Lâm Du cũng ở đó, lòng cảm kích của Nhà họ Hứa và Nhà họ Tần đối với Lâm Du đã không còn cách nào để diễn tả bằng lời rồi. Bọn họ có xem qua đoạn video kia, nếu không phải Lâm Du đi theo thì Hứa Mạch nhất định sẽ uống cà phê. Sau đó sợ là sẽ xảy ra chuyện khó mà cứu vãn.

Mỗi lần nghĩ đến đây, địa vị của Lâm Du ở trong lòng mọi người liền tăng lên liên tục, chỉ là chưa đạt đến đỉnh cao thôi. Mà Tần Nam thì cũng đồng tình với cái nhìn của mọi người, cũng rất sùng bái Lâm Du.

"Chị cũng không làm gì." Lâm Du lắc đầu một cái, không hề nhận lời cảm kích của Tần Nam. Sau khi mọi chuyện xảy ra thì cô nhận được không ít cuộc điện thoại, tất cả đều là bày tỏ lòng cảm kích với cô. Tần Khả Tâm càng trực tiếp tìm đến nhà, kéo Lâm Du ra rồi khóc thật lâu, la hét là kiếp này nhất định coi Lâm Du là con gái rồi.

Không sai, là con gái, không phải con dâu. Tần Khả Tâm nói lúc trước bà vẫn luôn muốn để cho Lâm Du chuẩn bị cơm sáng, sinh con cho Hứa Mạch, như vậy mới có thể trau dồi cảm tình. Nhưng qua chuyện này thì Tần Khả Tâm đã nghĩ thoáng hơn. Bà không còn cố ý muốn nhìn thấy cháu trai hay cháu gái thì mới cảm thấy an tâm, bà tin rằng dù không có con cái ràng buộc thì Lâm Du và Hứa Mạch cũng có thể sống rất tốt, ngọt ngào ngào ngào...

Tần Khả Tâm nói một hơi thật dài, Lâm Du nghiêm túc nhưng cũng không nói lại mấy câu. Đặc biệt là sau khi Tần Khả Tâm khóc xong thì cười bỏ sung nói, nếu như trong bụng Lâm Du đã có baby thì bà hoàn toàn không phản đối, hơn nữa tuyệt đối kính hi. Cùng lúc đó Tần Khả Tâm còn tuyên bố bà sẽ giúp trông bảo bảo, sẽ không để cho sự tồn tại của bảo bảo ảnh hưởng đến thế giới riêng của Lâm Du và Hứa Mạch...

Lâm Du nghe đến hoa mắt váng đầu, cho đến khi Hứa Mạch trở lại, mới đưa Tần Khả Tâm đang kích động về. Mặc dù có thể cảm nhận được Tần Khả Tâm thật lòng cảm kích cô nhưng Lâm Du vẫn cảm thấy phần cảm kích này quá nặng nề.

Cảm nhận của mọi người nhất thời trở nên nghiêm trọng hơn, chuyện này cũng không ảnh hưởng lớn đến Lâm Du. Ít nhất theo Lâm Du cô không hề làm gì, cũng không đáng giá để được mọi người tung hô lên cao như vậy.

"Chị họ, không thể nói như vậy. Rất nhiều chuyện trời xui đất khiến mà xảy ra, dù thiếu bất kỳ một quy trình nào cũng không được. Lý Mộng và Chu Tuyên sẽ bị bắt tại trận, sự xuất hiện của chị tuyệt đối không thể xem nhẹ, không thể nói hai lời." Tần Nam cố gắng tán dương.

"Không sai không sai. Chị họ, về chuyện này thì em có thái độ giống Tần Nam. Mặc dù đối với chị nó chẳng qua chỉ là việc rất nhỏ, không đáng nhắc tới, hoàn toàn không cần để trong lòng. Nhưng mà trên thực tế nếu như không có chị thì nói không chừng anh họ thật sự đã trúng kế. Dù là khả năng này cực kỳ nhỏ, nhưng nguy cơ này thật sự tồn tại. Cho nên chị họ tuyệt đối xứng đáng được mọi người cảm kích!" Hiếm khi Diệp Di Nhiên không phản bác Tần Nam mà lại gật đầu thật mạnh nói.

"Đúng là như vậy." Chu Lăng cũng nghiêm túc gật đầu một cái.

"Phi..." Cố Nhiên bật cười. Chuyện này vốn không liên quan gì đến anh cho nên anh chỉ ngồi một bên nghe, lặng lẽ đợi mọi chuyện phát triển tiếp. Giờ phút này thấy Lâm Du trở thành trung tâm được tán dương nhưng Lâm Du lại không hề để tâm chút nào, dù biết không nên cười nhưng anh vẫn không nhịn được mà bật cười.

Nụ cười này của Cố Nhiên khiến mọi người đều nhìn sang. Trong ánh mắt có ý chỉ trích rất rõ ràng.

"Xin lỗi xin lỗi, tôi không có ý. Nhưng mà các người quá buồn cười, cảnh tượng này nhìn thế nào cũng thấy thú vị." Biết là nếu không giải thích thì nhất định sẽ bị mọi người lên án nên Cố Nhiên liền vội vàng phát tay, thẳng thắn nói lên cảm nhận của anh, "Tôi cảm thấy đầu gì chúng ta cũng là bạn bè tốt, cần phải cảm kích nhau sao? Nếu thật sự muốn cảm kích thì cứ để ở trong lòng là được rồi! Dĩ nhiên cũng không phải tôi không muốn cho mọi người nói ra mà điểm mấu chốt là phản ứng của Lâm Du quá không phối hợp rồi, hoàn toàn không hề rung động chút nào."

"Chúng ta vốn cũng không muốn chị họ rung động! Chỉ đơn thuần là biểu đạt một chút lòng cảm kích thôi, sao lại không được?" Họ tức xạm mặt lại khi nghe Cố Nhiên giải thích xong, Diệp Di Nhiên là người đầu tiên biểu đạt sự bất mãn. Đang hát tuồng kịch sao? Còn phải cảm động ôm đầu khóc rống ư? Chị họ vốn không giỏi biểu đạt, chuyện gì cũng kìm nén trong lòng, diexdafleequysdon chẳng lẽ muốn bọn họ noi gương theo chị họ? Cái này không thể được, phải làm cho chị họ biết cách thể hiện tâm trạng mình mới được.

"Tôi nói Cố đại thiếu này, nhân rồi không có chuyện gì để làm thì mau đi tiếp mấy người đại diện của bà xã mình đi. Nếu không thì lo tìm lời mời đóng phim truyền hình và điện ảnh đi, cũng có thể ngó chừng cô ấy một chút. Nếu trong tay cậu không có tài nguyên thì tôi chuyển lại mấy lời mời cho cậu. Đừng ngồi ở đây quấy rầy chúng ta nói chuyện chính sự nữa có được không?" Tần Nam trực tiếp liếc mắt, không chút khách sáo mở miệng đuổi người.

"Gần đây lịch trình của Triệu Tuyết Nhi quả thật có ít một chút, lợi nhuận vốn kém xa trước khi kết hôn." Nói đến tiền thì Chu Lăng là người có quyền lên tiếng nhất, cũng là người công chính nhất.

Ngược lại Lâm Du không hề mở miệng, chẳng qua là bất đắc dĩ nhìn Cố Nhiên một cái. Lúc này mà còn có thể cười được, tâm trạng của Cố Nhiên cũng quá lớn.

So với Cố Nhiên, nụ cười trên mặt Hứa Mạch tựa hồ cũng không thể khinh thường, rực rỡ đến mức làm người ta lạnh lẽo tâm gan.

"Ai da, không nên như vậy? Tôi không phải người khiến người ta hận đến như vậy chứ..." Bầu không khí có chút không đúng, hơn nữa là tuyệt đối bất lợi. Cố Nhiên đưa mắt nhìn về Hứa Mạch đang tỏa ra khí thế nguy hiểm, Cố Nhiên chỉ muốn nói anh thật sự có lòng tốt giải vây cho Lâm Du, không phải cố ý chế giễu. Nếu không anh làm lại lần nữa, bảo đảm không cười thành tiếng, có được không?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116

Edit: susublu

Cố Nhiên quả thật không khiến người ta hận như vậy. Một lát sau mọi người cũng không chú ý đến anh nữa. Nhưng cũng nhờ phúc của Cố Nhiên mà mọi người không còn lo cảm kích Lâm Du nữa mà chuyển hướng qua Lý thị.

Nhìn chung thì nghe ngóng tình hình Lý thị là việc của Hứa Mạch. Người anh sai ra ngoài vẫn luôn không ngừng giám thị Lâm Hồng Tín, ngay cả tin tức của Lý thị cũng nằm trong lòng bàn tay. Đến tận bây giờ Lý thị vẫn không để lộ hành động trả thù nào quá khích.

Nói đến điểm này Lâm Hồng Tín cũng rất bất đắc dĩ. Ông ta không ngờ Lý thị lại không gắng sức như vậy, diênxdafleequysdoon đối mặt với khiêu khích liên tiếp xảy ra mà từ đầu đến cuối lại không hề phản công. Thậm chí ông ta cũng không thể thuận lợi trả thù nên cũng bị kiềm hãm.

"Lần trước Lý thị đầu thầu thành công, Chu thị chúng ta không hề đáp lại." Lần trước Lý thị cướp mất vụ đầu thầu từ trong tay Chu Tuyền, sau chuyện này Chu Lăng không giao thiệp với Lý thị, cũng không gây ra xung đột nữa. Nghiêm túc mà nói thì cũng coi như là bình an vô sự.

"Lần này Lý thị lại rất bình tĩnh." Nói tới đây Tần Nam cũng bưng tỉnh, thấp giọng nói với Hứa Mạch, "Anh họ, anh có tin tức gì khác hay không?"

"Không có." Lạnh nhạt lắc đầu một cái, Hứa Mạch nhìn về Chu Lăng. Khi người thông minh nói chuyện với người thông minh thì chỉ một ánh mắt là đã có thể hiểu được ý nhau.

Chu Lăng hiểu rõ gât đầu, trong nháy mắt liền hiểu ý Hứa Mạch. Cho dù Lý thị hỗn loạn thì trong lúc nhất thời cũng không thể rút bớt thời gian để phản kích, sau chuyện này nhất định cũng sẽ đối phó Chu thị. Giống như lúc trước cướp đi dự án hợp tác, âm thầm giáng cho Chu thị một đòn nặng nề.

"Nói như vậy, không phải chúng ta nên phòng bị Lý thị sao?" Mặc dù không gia nhập vào thương trường nhưng cũng không phải Tần Nam không có chút xú đầu óc buôn bán nào. Nhìn Hứa Mạch bên trái rồi Chu Lăng ở bên phải một cái, chỉ chốc lát sau liền tự mình hiểu ngụ ý bên cạnh.

"Hả? Tại sao? Chu Lăng nói Lý thị không có..." Trong số bọn họ thì Cố Nhiên là đơn thuần nhất. Anh không chút nghĩ ngợi hỏi Tần Nam.

"Cũng bởi vì bây giờ chưa phản kích cho nên mới phải đề phòng, tránh cho đến lúc đó bị đánh trả sẽ trở tay không kịp." Diệp Di Nhiên mở miệng đúng lúc, vừa vặn giải thích cho Cố Nhiên.

Mấy người khác nhìn Cố Nhiên đầy thâm ý, cũng ngầm thừa nhận câu trả lời.

Được rồi, rốt cuộc lúc này Cố Nhiên đã nhận ra, anh và mấy người trong phòng này không ở cùng một trình độ. Ngay cả Diệp Di Nhiên cũng hiểu được những nguy hiểm trên thương trường nên anh vẫn chỉ là tay nghiệp dư thôi. Yên lặng lắc đầu một cái, Cố Nhiên biết điều đứng dậy rời đi. Không phải anh không muốn ở lại học hỏi kinh nghiệm, chỉ vì anh tự hiểu mình, biết là dù mình có ở lại thì cũng không học được gì, chẳng bằng đi làm việc trước.

Cố Nhiên rời đi mọi người cũng không ngăn cản. Không thể phủ nhận là bọn họ hy vọng Cố Nhiên có thể giữ được bản tính trời sinh này. Xung quanh có nhiều bạn bè như vậy, thỉnh thoảng quay đầu lại bọn họ sẽ cảm thấy rất an lòng.

Bất kể nói thế nào thì chuyện của Lý thị và Chu thị vẫn không thể giải quyết, Lý thị và Hứa thị có mâu thuẫn ản núp. Trước mắt thì bọn họ không cần làm gì cả, chỉ cần lặng lẽ đợi động tĩnh của Lý thị là được rồi.

Sau khi bàn bạc đôi sách kỹ càng với Chu Lăng thì Hứa Mạch liền rời đi. Mà Diệp Di Nhiên chào Chu Lăng và Lâm Du xong cũng rời đi với Hứa Mạch. Hôm nay cô không có lái xe tới, lúc đến là ngồi xe Chu Lăng, lúc này vừa vặn nhờ Hứa Mạch chở cô đến Diệp thị.

Vốn dĩ Tần Nam trở về công ty họp nên bây giờ ngồi ở văn phòng Lâm Du không có ý định rời đi. Đừng nói đến sắp xếp thêm công việc cho anh, ngay cả nhiệm vụ lần này anh cũng còn chưa hoàn thành đây.

Nhiệm vụ của Tần Nam rất đơn giản, mọi người Nhà họ Tần mời Lâm Du đến nhà ăn cơm tối sau khi tan việc. Chuyện này vốn nên nói lúc nãy, nhưng Tần Nam suy nghĩ một chút vẫn thấy không nên nói trước mặt Hứa Mạch.

Lúc này chờ Hứa Mạch rời đi thì Tần Nam mới dò xét nói với Lâm Du ý của trưởng bối nhà mình, đồng thời cũng khẳng định lập trường của mình. Chỉ

cần Lâm Du không muốn thì hoàn toàn không cần miễn cưỡng, anh tuyệt đối ủng hộ quyết định của Lâm Du.

"Không sao, chờ một lát gọi điện với Hứa Mạch là được rồi." Biết Tần Nam đang lo lắng cô không muốn đến Nhà họ Tần, cô cũng hiểu thứ Tần Nam đề ý chính là thái độ của Hứa Mạch, Lâm Du không thể không gật đầu nên liền đồng ý.

"Thật sao?" Tần Nam sùng sốt, sau đó mặt lại ngượng ngùng, "Nếu chị họ không muốn đi thì có thể từ chối. Cũng không phải chuyện gì quan trọng, không cần ép mình phải đi. Đúng rồi, nói thật cho chị biết, tôi nay chị và anh họ đến đó thì nhất định cả nhà bác cả trai của em cũng sẽ tham dự. Đến lúc đó nhìn thấy bác cả gái nói không chừng anh họ sẽ không vui!"

"Điều là người một nhà, sớm muộn cũng phải gặp mặt." Lâm Du không cho là cô sẽ được tất cả mọi người thích. Ngược lại cô luôn cho là với tính cách lạnh nhạt của cô thì mọi người không thích cô cũng là bình thường. Nhưng đây là suy nghĩ của Lâm Du, Hứa Mạch lại không nghĩ vậy. Hứa Mạch là tiêu điểm trong đám đông, là đối tượng chú ý của mọi người, không nên bởi vì cô mà xáo xáo với người thân.

"Điều này cũng đúng." Nếu không phải xem xét về điểm này thì sao Tần Nam có thể tiếp nhiệm vụ này? Anh có thể không cần truyền lời, thứ anh không thích nhất chính là bị kẹp ở giữa hai bên. Ngược lại lập trường của anh rất rõ ràng, nếu như nhất định phải chọn một bên thì anh sẽ không chút nghĩ ngợi mà chọn Lâm Du.

Lúc nhận được điện thoại của Lâm Du thì Hứa Mạch vẫn còn đang trên đường trở về Hứa thị. Vừa mới đưa Diệp Di Nhiên về xong, bị kẹt xe một đoạn đường nên bây giờ vẫn đang trên đường đi.

Nghe Nhà họ Tần hẹn gặp mặt thì Hứa Mạch vốn muốn từ chối theo bản năng. Nếu không phải Lâm Du nói trong điện thoại là cô đã đồng ý thì Hứa Mạch đã nói thẳng ý mình.

Mặc dù đồng ý với quyết định của Lâm Du, Hứa Mạch cúp điện thoại trước rồi liên lạc với Tần lão gia. Đối với chuyện này anh và Lâm Du không thể gánh. Về phần Nhà họ Tần đối xử với bác cả Tần thế nào thì Hứa Mạch cũng không muốn quản.

"Tiểu Mạch, ông ngoại lớn tuổi rồi, quả thực không muốn hỏi đến chuyện này quá nhiều." Qua chuyện này, diễn đạt về quỵsôn Tần lão gia như già thêm mấy tuổi, tâm trạng bị đã kích lớn, "Cô ta lại dám tính toán người nhà chúng ta! Nếu lão già ta đây không quản thì không phải cô ta còn muốn lật tung trời lên sao? Tôi nay con và Tiểu Du tới nhà, ăn cơm chỉ là chuyện nhỏ, nhận lời xin lỗi mới là chuyện chính. Ông muốn nhìn xem coi khi đứng trước mặt con và Tiểu Du thì một trường bối như cô ta có thể để mặt mũi ở đâu!"

Ông nội Tần nói những lời này cũng không hề tránh né người bên cạnh. Ngồi ở trong phòng khách nên một nhà bác cả trai Tần đều nghe rõ ràng. Họ há hốc mồm lại khôn có cách nào giải bày, chỉ đành phải đành hoàng ngồi nghe ông nội Tần nói chuyện với Hứa Mạch.

"Ông ngoại, không phải là chuyện gì lớn, không cần ông phí tâm. Con lớn như vậy rồi, dù là chuyện tốt hay xấu thì con đều có thể tự mình chịu trách nhiệm, ông yên tâm." Nghe ra giọng ông nội Tần vừa tức giận và xen lẫn thất vọng thì Hứa Mạch liền khuyên nhủ.

Ông nội Tần thở dài một hơi, không nhìn được lác đàu: "Nếu ngày nào ông ngoại cũng nhìn thấy những chuyện không thể tưởng tượng nổi này thì không phải sẽ thật sự bị tức đến đứng ngồi không yên sao? Nếu bọn họ còn có chút lương tâm thì vẫn nên nhớ tên họ của mình là gì để không được tính toán người nhà mình mới đúng!"

Lời ông nội Tần nói Hứa Mạch rất đồng ý, bác trai Tần cũng đỏ mặt. Sao ông lại không biết lão gia tử đang giận cái gì? Không cần biết ở bên ngoài bọn họ đấu tranh thế nào nhưng không nên đem những mưu mô đó về nhà. Cho dù là tranh đoạt gia sản với nhà bác hai thì cũng tốt hơn là tính kế cháu ngoại, ít nhất lý do chính đáng hơn đúng không?

Bác cả Tần đã bị nói đến không còn mặt mũi gặp người, đỏ mắt âm thầm rơi lệ. Bà đã biết lỗi rồi, chỉ tiếc giờ có hối hận cũng đã muộn. Dù cục cảnh sát không bắt lỗi bà được nhưng vì Lý Mộng tố cáo nên mọi người đều đã biết, cũng bị mọi người nhất trí khẳng định. Bà có muốn giải thích cũng không ai tin tưởng.

Anh họ Tần là người lúng túng nhất trong số mọi người. Đối với chuyện này từ đầu tới cuối anh đều không tham dự, cũng không biết chuyện gì. Anh vẫn cho rằng mặc dù lúc trước em họ có chút tùy hứng, nhưng cũng sẽ không phạm sai lầm lớn. Dù có thất lễ vì Hứa Mạch thì vẫn biết nặng nhẹ.

Vậy mà lúc này sự thật rành rành trước mắt khiến cho anh họ Tần không thể coi thường. Điều nghiêm trọng hơn là chuyện này còn dính tới mẹ ruột của anh. Anh thương yêu em họ nhưng sẽ không bỏ mặc mẹ mình. Nhưng hai người này đều chỉ mũi nhọn vào đối phương, đây là trường hợp anh họ Tần chưa từng gặp qua, cũng không muốn gặp phải.

Trên thực tế, anh họ Tần tin tưởng Lý Mộng. Tính tình mẹ anh thế nào anh là người biết rõ nhất. Nếu nói mẹ giúp đỡ hiên kế thì cũng không làm cho người ta kinh ngạc. Nhưng mà điều anh họ Tần không nghĩ tới chính là mẹ anh lại ngu ngốc đi tính kế Hứa Mạch.

Dù có ghét Lâm Du thì cũng không thể dẫm lên vết xe đổ! Chẳng lẽ mẹ anh đã quên lần trước khó khăn lắm Hứa Mạch mới có thể đứng lên một lần nữa sao? Anh họ Tần khẽ cắn răng, nghĩ tới nghĩ lui vẫn lựa chọn đứng về phía ông nội Tần, im lặng nghe ông nội Tần xử lý.

Sao ông nội Tần lại có khả năng xử lý chuyện này được? Ngoại trừ mời Hứa Mạch và Lâm Du đến nhà để cho bác cả Tần xin lỗi thì cũng chỉ có thể tự mình tới cửa viếng thăm, xin lỗi Hứa Chấn Thiên thôi. Sống đến chừng này tuổi rồi mà còn phải đi giải quyết dùm sai lầm của con cháu thì ông cũng thấy xấu hổ, trong lòng càng cảm thấy khó chịu không nói ra được.

Nói chuyện điện thoại với ông nội Tần xong thì cuối cùng Hứa Mạch vẫn dẫn Lâm Du đến Nhà họ Tần. Anh có thể không cho bác cả Tần mặt mũi nhưng lại không thể không đề ý tới tâm trạng của ông nội Tần. Ông ngoại đã lớn tuổi rồi, cũng nên được hưởng thụ không khí gia đình vui vẻ chứ không

phải là luôn cảm thấy tức giận.

Trên đường đến Nhà họ Tần, Tần Nam cũng cùng đi. Anh cầm điện thoại di động ngồi ở hàng ghế sau, Tần Nam nghĩ đi nghĩ lại vẫn nên yên tĩnh gọi người đang ngồi trên ghế phụ lái: "Chị họ, khi chị gặp bác cả em vẫn sẽ tỏ thái độ mặc kệ sao?"

"Hả?" Tần Nam đột nhiên hỏi vấn đề này khiến Lâm Du cũng phải cân nhắc qua. Nếu thật sự nhắc tới thì chuyện này nên xin lỗi Hứa Mạch mới đúng?

"Thật ra thì em cảm thấy cũng được, tỏ sắc mặt với bà ta một chút cũng là chuyện đương nhiên, không cần phải kiêng kỵ gì." Thật ra thì người Tần Nam muốn hỏi là Hứa Mạch. Anh muốn biết nếu như bác cả Tần nói xin lỗi trước mặt Hứa Mạch thì Hứa Mạch có tha thứ cho bác cả Tần hay không. Nhưng mà lại không dám hỏi Hứa Mạch, dù có hỏi thì cũng không nhận được câu trả lời, lúc này mới hỏi ngược lại Lâm Du.

"Chị sẽ không." Biết rõ dụng ý của Tần Nam, Lâm Du lắc đầu một cái, trả lời đúng sự thật. Cô quả thật sẽ không tỏ sắc mặt với bác cả Tần, nhưng đồng thời cô cũng sẽ không bày tỏ lòng tốt với bà ấy.

Ở trong lòng Lâm Du, bác cả Tần đã trở thành người xa lạ. Loại đối xử này ngay cả khi thím hai Hứa nói xấu sau lưng cô cũng chưa từng gặp phải. Không thể phủ nhận là so với chính mình thì Lâm Du dễ bụng người khác đối xử không tốt với Hứa Mạch hơn. Vì vậy cho nên cô sẽ không chút khách sáo đẩy những người đó ra khỏi danh sách những người mà cô thật sự coi trọng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117

Edit: susubluu

Lâm Du quả thật không cho bác cả Tần sắc mặt dễ nhìn. Sau khi đến Nhà họ Tần, nàng nên làm thế nào thì làm như thế đó, không hề để lộ ra chút điều gì khác khác thường. Cộng thêm mẹ Tần một mực kéo cô đi nói chuyện phiếm, lực chú ý của Lâm Du đều đặt trên người mẹ Tần.

Mẹ Tần không nói quá nhiều chuyện của Lý Mộng, chủ yếu là bày tỏ sự cảm kích vì chuyện coi mắt của Tần Nam. Dưới cái nhìn của bà, Tần Nam có thể phát triển thuận lợi với Doãn Tĩnh Lan như bây giờ, công lao lớn nhất thuộc về Lâm Du. Nếu không phải Lâm Du dốc lòng giúp đỡ thì sao Tần Nam có thể ngoan ngoãn nghe lời?

So với lúc trước Tần Nam ra sức từ chối thì bây giờ thái độ của Tần Nam khiến cho bác cả Tần rất hài lòng. Dù cuối cùng Tần Nam và Doãn Tĩnh Lan có thành đôi hay không thì mẹ Tần đều cũng cảm thấy không sao. Bởi vì ít nhất lần này Tần Nam cũng rất tích cực, thái độ nghiêm chỉnh.

Thật ra mẹ Tần cũng có nghe nói bác hai Hứa gây chuyện. Nhất là khi nghe Tần Khả Tâm nhắc tới bác hai Hứa oán trách sau lưng Lâm Du, nói là dụng tâm cho Tần Nam nhiều hơn, mặc dù lời bàn tán như vậy rất không công bằng với Lâm Du, nhưng từ tận đáy lòng thì mẹ Tần vẫn cảm thấy rất vui mừng.

Mẹ Tần không phải là bác hai Hứa, suy nghĩ của bà rất thoáng, cũng không để ý nhiều như vậy. Bình thường Tần Nam đã có quan hệ tốt với Hứa Mạch rồi, giao tình với Lâm Du cũng không hề tệ. Lần này, mẹ Tần cũng biết rõ tình hình nên cũng vui vẻ yên tâm.

Về phần rốt cuộc Lâm Du tốt với Tần Nam hay là Hứa Hoán hơn thì mẹ Tần không hề so đo. Nhưng cũng không thể chối bỏ là khi nghe bác hai Hứa nói như vậy thì bà vẫn không có cách nào kiềm chế được sự vui vẻ.

Dĩ nhiên cũng thật lòng cảm thấy bất bình giùm Lâm Du. Mẹ Tần không chỉ ba lần bốn lượt kể chuyện này với ba Tần mà còn thêm dầu thêm lửa kể lại cho ông nội và bà nội Tần nữa.

Ba Tần và ông nội Tần cũng còn đỡ, hai người đều giấu sự bất mãn trong lòng. Còn bà nội Tần thì nổi giận tị tị, còn cố ý gọi điện thoại cho Tần Khả Tâm, dặn dò nhất định không được để cho Tiểu Du bị uất ức.

Vì chuyện này, lúc mẹ Tần đang trò chuyện vui vẻ với Lâm Du thì bà nội Tần cũng tham gia vào. Khen Lâm Du đủ kiểu, bắt chấp tất cả, không cần biết đúng sai, đến mức còn khen Lâm Du là một người gặp hoa hoa nở, gặp người người thích.

Cũng vì thế mà ý định vất vả ra để giải thích của bác cả Tần bị bể nát. Bà thật sự rất muốn nhân cơ hội này kéo gần quan hệ với Lâm Du, nghĩ là có lẽ sẽ nhờ Lâm Du giúp mình nói tốt một chút, thái độ của Hứa Mạch thậm chí là Nhà họ Hứa sẽ không còn cương quyết như vậy nữa, cuộc sống của bà cũng sẽ tốt hơn một chút.

Nhưng mà thật đáng tiếc, dù bà muốn nói chuyện với Lâm Du thế nào thì mẹ Tần và bà nội Tần cũng không tính cho bà cơ hội. Đến khi ngồi vào bàn ăn cơm tối thì bác cả Tần vẫn không thể nói với Lâm Du được một câu.

Trước bữa cơm tối, ông nội Tần không hề nhắc tới sai lầm của bác cả Tần. Sau khi ăn cơm xong thì ông nội Tần gọi tên bác cả Tần ngay trước mặt mọi người, muốn nhìn xem thái độ của bà như thế nào.

Bác cả Tần còn có thể làm gì được? Đương nhiên là phải ngoan ngoãn nói xin lỗi với Hứa Mạch rồi. Mặc dù thân là trưởng bối, làm như vậy rất mất thể diện. Nhưng bà đã bị ép đến không còn đường lui.

"Bác cả thật sự đưa ra chủ ý này cho Lý Mộng sao?" Hứa Mạch không hề nhận lời xin lỗi của bác cả Tần mà lại nhướn mày hỏi.

"Bác..." Chuyện này, nếu như có thể bác cả Tần vẫn không muốn thừa nhận. Vì vậy nên bà ta kiên trì nói đến cùng, "Không có. Nhưng mà dù sao Lý Mộng cũng là cháu gái nhà mẹ của bác, bác không biết dạy dỗ con bé đó nên mới gây ra phiền phức cho con. Cũng vì chuyện này nên bác muốn nói xin lỗi con."

Nói là xin lỗi nhưng ngay cả sai lầm của mình cũng không chịu thừa nhận, làm gì có chút thành tâm nào? Hứa Mạch nhếch miệng, bình tĩnh nhìn bác cả Tần, không hề nói gì.

Hứa Mạch im lặng khiến cho sắc mặt bác cả Tần thay đổi. Không phải là bà không muốn thừa nhận là mình đã gợi ý cho Lý Mộng, ~~diemxdafleeqysdoon~~ nhưng vấn đề là bây giờ Lý Mộng còn đang bị nhốt! Cũng không thể bắt bà đến cục cảnh sát tự thú chứ? Bà cũng không có phạm vào tội lớn trầm trọng nào mà phải chịu như vậy.

Nói tới nói lui thì bác cả Tần vẫn không cam lòng. Rốt cuộc tại sao bà lại bị dồn đến hoàn cảnh này? Chẳng qua chỉ gợi ý cho Lý Mộng một chút, chẳng lẽ như vậy là phạm pháp? Tất cả mọi người đều cảm thấy bà không đúng hết lần này tới lần khác, còn muốn bà nói xin lỗi với Hứa Mạch, dựa vào cái gì?

Không dựa vào cái gì cả. Ít nhất theo Hứa Mạch, bác cả Tần có nói xin lỗi hay không thì cũng không hề quan trọng. Quan điểm của anh và Lâm Du đều rất giống nhau. Có lúc nếu đã không có số làm người thân thì cũng không nên cưỡng cầu. Vốn dĩ anh và một nhà bác cả cũng không có quan hệ tốt đẹp gì, bây giờ xảy ra chuyện như vậy thật ra cũng chẳng đau lòng bao nhiêu.

Cũng không phải Tần Nam tính kế sau lưng anh, giải quyết rồi coi như xong, không có gì thì không cần xin lỗi. Còn về phần bác trai Tần muốn tiêu tan hiềm khích thì thật xin lỗi, Hứa Mạch không muốn mình bị xoay vòng vòng, cũng không có ý định làm theo nguyện vọng của tất cả mọi người.

"Hứa Mạch, chuyện này cũng là do bác cả. Bác không có thể quản tốt bác cả gái của con, làm hại con thiếu chút nữa đã xảy ra chuyện. Bác cũng xin lỗi con, con đừng để trong lòng." Thấy bác cả gái đã làm bầu không khí căng thẳng thì bác cả trai liền vội vàng ra mặt giảng hòa.

Hứa Mạch cười một tiếng, vẫn không trả lời. Nếu anh nói anh không để trong lòng thì bọn họ có tin hay không? Chắc là sẽ không đi! Cho nên cứ để bọn họ nói hết những gì mình muốn nói trước rồi anh lại tổng kết một chút là được.

Mọi người ở đây có ai không phải là người thông minh? Hứa Mạch không nghe ra thành ý, những người khác cũng có cảm nhận giống vậy.

Lâm Du quyết định sẽ không tỏ thái độ gì. Nên lúc này cô chỉ lặng lẽ ngồi một bên, chờ Hứa Mạch lên tiếng.

Tần Nam lại muốn nói chuyện, nhưng vai vế của anh thấp hơn bác cả Tần nên há mồm ra rồi lại ngậm lại. Thuận tiện thọt mẹ Tần một cái.

Thân là em dâu, mẹ Tần cũng không có nhiều quyền để lên tiếng. Nhưng so với Tần Nam thì tuyệt đối có quyền nói chuyện hơn. Vì vậy nên bà ôn hòa nhìn Lâm Du nói: "Lúc chuyện xảy ra Tiểu Du cùng ở bên cạnh Hứa Mạch đúng không? May là có Tiểu Du ở đó, nếu không thì đúng là 1 tai họa."

"Tai họa? Ta thấy đúng là một suy nghĩ ngang ngược tàn ác lại ngu ngốc! Thật sự cho rằng tiểu Mạch của chúng ta dễ bị tính kế như vậy sao? Không biết tự lượng sức mình, ngu không thể nói!" Bà nội Tần nổi giận, từ đầu đến cuối luôn nhìn bác cả Tần. Đối với đứa con dâu lớn này càng lúc bà càng không hài lòng. Không nói chuyện khác, chỉ riêng Lý Mộng đã đủ khiến cho bà nội Tần cảm thấy chán ghét bác cả Tần rồi.

Bác cả Tần lại biến sắc lần nữa, nhìn về phía bà nội Tần theo bản năng. Bà biết bà nội Tần đang mắng mình, nhưng bà lại không thể cãi lại. Không chỉ bởi vì bà nội Tần là trưởng bối mà còn bởi vì nếu bà mở miệng thì đồng nghĩa với việc không đánh mà khai. Dù thế nào thì bà cũng đều không thể tùy tiện nhận vơ cục nợ này được, phải đổ hết lên người Lý Mộng.

"Đây chính là thái độ của mấy người sao?" Không ngờ được cho tới bây giờ mà bác cả Tần còn dám mưu toan muốn làm cho qua chuyện. Ông nội Tần vỗ bàn một cái, trợn mắt lên nhìn.

"Ba, chuyện này..." Sao bác trai Tần lại không biết cái mà ông nội Tần muốn nhìn thấy chứ. Nhưng mà ông ta cũng không dám thừa nhận chuyện này có liên quan đến bác cả Tần. Dù sao cũng là vợ chồng, vốn nên là một thể. Nếu thật sự muốn trách tội thì ông cũng không thoát được.

"Được rồi, không phải là muốn xin lỗi sao? Tôi xin lỗi không phải là được rồi sao?" Thấy ba mẹ mình bị buộc á khẩu không trả lời được, anh họ Tần cũng ngồi không yên. Đi tới trước mặt Hứa Mạch, trịnh trọng cúi người về phía Hứa Mạch.

Anh họ Tần cung kính cúi chín mươi độ, nhưng khi anh làm xong thì liền xoay người đi qua một bên, xụ mặt xuống như bị khuất nhục rất lớn vậy. Thái độ như thế còn tạo ra xung đột lớn hơn là lúc không xin lỗi.

"Giống cái gì đây? Cảm thấy mọi người làm một nhà mấy người uất ức rồi hả? Cảm thấy chuyện này không có liên quan đến mấy người, tất cả đều do lão già ta đây làm loạn đúng không? Có làm hay không thì tự mấy người biết. Nếu không làm thì mấy người cũng sẽ không chột dạ, càng sẽ không la hét xin lỗi ngoài miệng. Khinh thường ta không biết trong lòng các người tính toán gì sao, muốn dàn xếp ổn thỏa cho xong đúng không? Đi đi, các người cứ tự lừa dối mình cả đời đi, cứ sống như vậy đi! Lão già ta đây không quản nữa, vừa lòng mấy người rồi chứ?" Đứng giữa cháu trai ruột và cháu ngoại ruột, ông nội Tần muốn xử lý chuyện này cho công bằng. Nhưng hành động của anh họ Tần thật sự làm cho ông phiền lòng, tức giận không nói nên lời.

"Ông nội!" Không phải anh họ Tần không hạ mình được. Nếu như là trường hợp khác thì anh tình nguyện nhận sai giùm mẹ mình, thật lòng nói xin lỗi với

Hứa Mạch. Chẳng qua là anh cảm thấy ông nội huy động mọi người như vậy, phát cò giống trống làm mất mặt mũi của ba mẹ anh. Giống như đang mở một hội nghị vậy, ông nội không nghĩ cho cảm nhận của anh sao?

"Được rồi, tất cả cảm miệng! Không cần nói nhiều lời thừa thãi nữa, ta cũng không trông cậy vào lương tâm của mấy người. Dạy dỗ nhiều năm như vậy, gần đến giờ muốn chết mới phát hiện thì ra mình đã dạy ra một đám con cháu cao ngạo không biết phải trái như mấy người. Mỗi người đều tự cho là mình siêu phàm, ai cũng cảm thấy mình rất đáng gờm đúng không? Vậy thì ta muốn nhìn thử xem đến cuối cùng mấy người sẽ náo loạn thành cái bộ dáng gì!" Ông nội Tần vừa nói vừa đứng lên, không để ý đến đám con cháu đang kinh hoàng khuyên can, sai bước đi vào thư phòng. Không quản được thì ông sẽ trốn tránh, nhắm mắt làm ngơ.

Ông nội Tần nổi giận, lúc đó bà nội Tần cũng đỏ mắt. Người lớn tuổi coi trọng nhất là gia hòa vạn sự hưng (1). Bà thương Hứa Mạch nhưng không phải là không thêm đề ý đến trường tôn. Dù kết quả có thể nào đi nữa thì người bà thương nhất vẫn là lão già nhà mình...

(1) gia hòa vạn sự hưng: gia đình có hòa thuận thì mọi hành động, việc làm, sự việc diễn ra sẽ đều thuận buồm xuôi gió

Ông nội Tần rời chỗ, bà nội Tần chảy nước mắt... Phòng khách Nhà họ Tần nhất thời yên ắng.

"Bà ngoại, không phải là chuyện gì to tát, bà không cần đau lòng. Như vậy đi, con dẫn Tiểu Du về nhà trước, ngày khác sẽ lại tới thăm bà và ông ngoại." Chuyện này vì anh mà ra, diễn dafnlê quysdôn nhưng trường hợp như vậy lại không thích hợp để anh tiếp tục ở lại. Vì vậy nên Hứa Mạch trực tiếp dẫn Lâm Du rời đi.

Không có ai ngăn cản Hứa Mạch và Lâm Du rời đi, đợi đến khi bóng dáng hai người biến mất ở ngoài cửa thì bác trai Tần liền vội vàng đi đến bên cạnh bà nội Tần: "Mẹ, mẹ làm cái gì vậy? Không phải con đã làm theo ý mẹ, nói xin lỗi với tiểu Mạch rồi sao? Sao lại tức giận chứ?"

"Nói xin lỗi? Đó mà là xin lỗi sao? Miệng lưỡi động đây, tùy ý nói hai câu tượng trưng thì là xin lỗi sao? Tiểu Mạch là cháu ngoại ruột của mày, sao mày có thể làm như vậy, không thấy phụ lòng em gái của mày sao? Mày có thấy mất mặt hay không?" Bà nội Tần vừa nói vừa đánh bác trai Tần.

Bác trai Tần không dám tránh, yên lặng để bà nội Tần đánh, liên tục xin tha thứ: "Được, con nghe mẹ, tìm cơ hội khác nói xin lỗi với tiểu Mạch, bảo đảm sẽ làm mẹ hài lòng. Mẹ đừng đau lòng nữa, như vậy cũng làm cho con khó chịu theo."

"Đúng vậy, bà nội, thân thể quan trọng hơn. Cùng lắm thì lúc cha con đi xin lỗi Hứa Mạch con cũng sẽ đi theo. Bảo đảm không tỏ vẻ khó chịu, thật lòng xin lỗi anh ta." Không có Hứa Mạch đứng đây, anh họ Tần cũng không cố làm ra vẻ nữa, dịu dàng đi tới trước mặt bà nội Tần.

Nói cho cùng thì bác trai Tần và anh họ Tần vẫn rất để ý ông nội Tần và bà nội Tần. Còn bác cả Tần đứng im không nhúc nhích thì đúng là cực kỳ chướng mắt. Bà ta không cho là đúng bừa mỗi một cái, bác cả Tần quyết định trở về Nhà họ Lý ở mấy ngày, tránh qua trận bão này rồi nói.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118

Edit: susublu

Sáng hôm sau bác cả Tần liền thu dọn hành lý rời khỏi Nhà họ Tần, bảo là muốn về nhà mẹ đẻ ở vài ngày.

Đối với hành động lần này của bác cả Tần, Nhà họ Tần không có bất kỳ phản ứng gì, cũng không có ai ngăn cản. Dĩ nhiên bác trai Tần và anh họ Tần cũng thăm lăm bầm trong lòng, nhưng cũng chỉ có hai cha con bọn họ biết.

Tình huống của Nhà họ Tần Lâm Du không hề để ý. Nhưng sau khi Tôn Uyển Đình ra tù thì điều đầu tiên bà t làm là tới tìm cô, thật sự khiến cho Lâm Du ngoài ý muốn.

"Tôi nghĩ rằng bà sẽ không muốn gặp tôi." Nhìn Tôn Uyển Đình ngồi đối diện, giọng Lâm Du không hề có chút rung động nào.

"Tôi vốn cũng nghĩ vậy, người tôi không muốn gặp nhất chính là cô. Nhưng trên thực tế ngay giây phút bước ra khỏi nhà giam thì điều duy nhất tôi suy nghĩ tới chính là cô." Giọng nói của Tôn Uyển Đình có ý cười khổ khó nói, hai tay nâng tách cà phê lên rồi nhẹ nhấp một miếng.

"Nếu như bà muốn tìm Lâm Hồng Tín thì tôi có thể cho bà biết địa chỉ." Lâm Du cho là Tôn Uyển Đình không biết đi đâu để tìm Lâm Hồng Tín nên có lòng tốt đề nghị.

"Tôi sẽ đi tìm ông ta, nhưng không phải bây giờ." Ngoài dự tính của Lâm Du, Tôn Uyển Đình lắc đầu một cái.

"Vậy bà tìm tôi làm gì?" Lâm Du nhướn mày, hỏi. Không có việc gì thì không đến chùa tam bảo (1), cô cũng không tin là Tôn Uyển Đình tới tìm cô để ôn chuyện cũ.

(1) không có việc gì mà tỏ ra ân cần, không phải gian cũng là trộm

"Cô có thể cho tôi một chỗ để ở không?" Tôn Uyển Đình biết yêu cầu như thế rất vô si, nhưng ngoại trừ Lâm Du thì bà không tìm được người nào khác có thể giúp mình. Trừ chuyện này ra thì Tôn Uyển Đình còn có một suy nghĩ nóng lòng khác, "Còn Nhất Thiển nữa, tôi muốn gặp mặt Nhất Thiển, dù chỉ là liếc mắt."

"Tại sao bà cảm thấy tôi sẽ giúp bà?" Lâm Du tỏ vẻ kỳ quái nhìn Tôn Uyển Đình, chỉ cảm thấy có vẻ như bà ta đã tìm lộn người để nhờ vả?

"Bởi vì trừ cô ra tôi không biết nên tìm ai." Tôn Uyển Đình cúi đầu xuống, trên mặt có chút bi thương, trong giọng nói đầy sự tự giễu, "Lúc trước lúc chưa xảy ra chuyện gì, tôi dùng trăm phương ngàn kế để đuổi cô đi khuất khỏi tầm mắt mình, cũng luôn cảm thấy sự tồn tại của cô rất chướng mắt. Nhưng lúc rơi vào đường cùng thì tôi lại chỉ có thể tìm cô."

"Thật sao?" Lâm Du cũng không bị lời nói của Tôn Uyển Đình đã động, dời ánh mắt đi chỗ khác, lặng lẽ đợi Tôn Uyển Đình nói tiếp.

"Tiểu Du!" Tôn Uyển Đình ngẩng đầu lên, trong mắt đều là sự khao khát, "Tôi biết, tôi đã từng không thật lòng với cô. Nhưng dù sao tôi cũng đã nuôi cô nhiều năm như vậy, dù chỉ là công trạng bề ngoài thì cũng không có làm tổn thương cô. Tôi... Tôi không xin cái gì khác, chỉ xin một chỗ để dung thân..."

Lời nói của Tôn Uyển Đình có thể được coi là đã cực kỳ hèn mọn. Lâm Du dừng một chút, xoay đầu lại: "Được, tôi đồng ý với bà. Nhưng những chuyện khác tôi sẽ không giúp bà."

"Tôi biết." Nghiêm túc gật đầu một cái, Tôn Uyển Đình mừng rỡ như điên, giọng nói vì kích động mà run rẩy, "Tôi sẽ không yêu cầu chuyện khác, thật đó!"

Lâm Du không nói nữa, cầm lấy giấy bút, viết ra một cái địa chỉ. Cuối cùng còn viết cả số di động của cô vào đó.

"Đến chỗ này, tôi sẽ dẫn dò bảo vệ trước, bọn họ sẽ đưa chìa khóa cho bà. Còn về số điện thoại, tôi hy vọng sẽ không nhận được lời nhờ vả nào của bà nữa." Đưa tờ giấy cho Tôn Uyển Đình, Lâm Du đứng dậy bỏ đi.

"Cám ơn." Mặc dù chỉ nhìn theo bóng lưng của Lâm Du, Tôn Uyển Đình vẫn cảm kích rơi nước mắt. Bà còn cho là Lâm Du sẽ không giúp đỡ bà. Trước khi tìm Lâm Du thì bà đã không ôm nhiều hy vọng. Nhưng trên thực tế mặc dù giọng của Lâm Du rất lạnh lẽo và cứng rắn nhưng lại quan tâm để lại số điện thoại cho bà. Rõ ràng là có thể cắt đứt liên lạc vào lúc này.

"Em thật sự cho bà ta số điện thoại sao?" Hứa Mạch kinh ngạc nghe Lâm Du kể lại xong, có chút khó hiểu.

"Ừ." Lâm Du bĩu môi một cái, suy nghĩ một chút rồi lại bỏ sung, "Chẳng lẽ anh không cảm thấy nhìn bà ta và Lâm Hồng Tín tự giết lẫn nhau thì sẽ càng thú vị hơn sao?"

"Thực lực của bà ta bây giờ không đủ để chống lại Lâm Hồng Tín đúng không?" Hứa Mạch không cho là đúng nói. Tôn Uyển Đình mới ra ngục, tiền thì không có, cũng không có ai là người của mình, diendafnleequysdoon lấy cái gì để đối phó Lâm Hồng Tín?

"Không. Chỉ cần bà ta ra mặt thì đã đủ để kiềm chế Lâm Hồng Tín rồi." Lâm Du cho là lực sát thương của Tôn Uyển Đình rất lớn. Cho dù là khóc lóc om sòm pha trò, Tôn Uyển Đình cũng sẽ náo loạn cuộc sống yên tĩnh của Lâm Hồng Tín. Về phần những kế hoạch từ lâu của Lâm Hồng Tín thì cũng sẽ bị Tôn Uyển Đình phá hư.

Không thể không thừa nhận là Lâm Du vẫn luôn chờ Tôn Uyển Đình ra tù, cũng vô cùng mong đợi tiết mục đặc sắc tiếp theo.

Nếu Lâm Du đã nói như vậy rồi thì Hứa Mạch không phản đối nữa, thậm chí chấp nhận cách làm của Lâm Du. Chỉ cần không làm Tiểu Du bị thương thì anh sẽ không can thiệp vào bất kỳ quyết định gì của Tiểu Du. Dù là anh không ưa một nhà ba người Lâm Hồng Tín.

Lúc Tôn Uyển Đình tìm tới Lâm Hồng Tín thì Lâm Hồng Tín đang tỏ vẻ rạng rỡ ngồi ở trong công ty, chú tâm tính toán bắt đầu kế hoạch lớn. Ấn núp lâu như vậy rồi cũng nên tìm tới Lý thị để đàm phán.

Chẳng qua là khi ngẩng đầu lên nhìn thấy Tôn Uyển Đình xuất hiện thì Lâm Hồng Tín trực tiếp bị dọa: "Bà... Vì sao bà lại xuất hiện ở đây?"

"Có vẻ như ông rất không chờ mong sự xuất hiện của tôi!" Qua một thời gian được bảo dưỡng, Tôn Uyển Đình đã không còn vẻ chật vật của lúc mới ra ngục nữa. Mặc dù trên mặt của bà ta có chút tang thương, nhưng sự ác độc lại nhiều hơn.

"Làm sao có thể? Chẳng qua là cảm thấy có chút kỳ quái. Dù sao sự xuất hiện của bà quá đột ngột nên không kịp chào hỏi." Cười khan một tiếng, Lâm Hồng Tín chủ động đến gần Tôn Uyển Đình, "Đã lâu không gặp, bà sống có tốt không?"

"Tốt sao? Nếu như ông đến vào khoảng thời gian tôi bị giam trong ngục thì tôi sẽ nói với ông là rất tốt. Không lo ăn, không lo mặc, còn có chỗ ở. Trừ không tự do ra thì lại rất thoải mái." Tôn Uyển Đình gần như cắn răng nghiền lợi, nhìn chằm chằm vào Lâm Hồng Tín, định tìm ra chút áy náy và quan tâm từ trên mặt của người đàn ông này.

Nhưng mà Lâm Hồng Tín không hề cảm thấy áy náy, ngược lại còn có chút kinh ngạc. Ông ta cho là Tôn Uyển Đình sẽ tìm đến cái chết, không ngờ Tôn Uyển Đình lại vẫn bình an?

Quả nhiên là rất nhẫn tâm! Không trách được ông ta lại đích thân đưa Nhất Thiển đến viện dưỡng bệnh. Tôn Uyển Đình hít sâu một hơi, nở nụ cười:

"Đúng rồi, Nhất Thiên đâu? Sao không thấy con bé? Lâu như vậy không gặp tôi rất nhớ nó."

"Nhất... Nhất Thiên?" Lâm Hồng Tín ngờ ngẩn trong giây lát, chần chờ một chút rồi quay đầu ra chỗ khác, "Tôi cũng không biết quá rõ tung tích của nó. Không phải nó nên ở cùng với bà sao?"

"Ồ với tôi sao? Chẳng lẽ ông cho rằng Nhất Thiên bị giam chung với tôi sao?" Thật giống như hoàn toàn không biết chuyện Lâm Hồng Tín làm, Tôn Uyển Đình tỏ vẻ nghi ngờ, "Không đúng! Nếu ông biết tôi ngồi tù thì sao lại không biết Nhất Thiên bình yên vô sự?"

"Tôi... Tôi không chú ý, cũng không cho người điều tra." Một lời nói dối thì nhất định phải viện nhiều lý do để giải thích. Lâm Hồng Tín chưa từng nghĩ ông ta sẽ bị đẩy vào cảnh khốn khó như vậy, nhưng lại không thể tiếp tục che giấu, "Lúc ấy xuất ngoại vội vàng nên không có liên lạc với mấy người, sao có thể biết được các người đi đâu? Hơn nữa tôi cũng không biết bà bị bắt lại. Nếu không thì tôi nhất định sẽ đi thăm tù."

"Thật sao? Vậy ông có đi tìm Tiểu Du không? Cô ta không nói cho ông sao?" Giọng Tôn Uyển Đình bình tĩnh đến mức ngay cả bà ta cũng không tin. Cứ bình tĩnh nhìn Lâm Hồng Tín như vậy, không hề có chút thù hận.

"Tiểu Du? Tôi đã đi tìm con bé đó rồi. Vốn là muốn nhờ nó giúp một chút, nhưng tính tình con bé đó bà cũng biết, gả cho người khác rồi cũng như bát nước đổ đi, vốn không để ý tới sống chết của chúng ta." Lâm Hồng Tín dốc hết sức lực để bôi đen Lâm Du.

Tôn Uyển Đình không hề lên tiếng, cũng không tiếp lời. Chờ đến khi Lâm Hồng Tín oán trách xong thì mới nhẹ nhàng mở miệng: "Ông đi tìm Tiểu Du nhưng lại không nhớ đi tìm Nhất Thiên sao? Nhất Thiên mới là con gái ruột của ông!"

"Tôi..." Lâm Hồng Tín há hốc mồm rồi lại ngậm miệng lại. Trong lúc nhất thời không tìm được lý do thích hợp để giải thích hành vi của ông.

"Đù rồi. Ông không muốn nói thì đừng nói, tôi cũng không muốn nghe ông giải thích." Chưa từng có ý làm khó Lâm Hồng Tín, Tôn Uyển Đình phát tay, "Ông đã không biết Nhất Thiên ở đâu thì bắt đầu từ bây giờ ông cho người giúp tôi tìm con gái đi được không?"

"Dĩ nhiên được! Không thành vấn đề! Tôi sẽ mau chóng nói cho bà biết tung tích của Nhất Thiên, tôi bảo đảm!" Bởi vì tránh được một kiếp nên Lâm Hồng Tín thở phào nhẹ nhõm, liên tục cam kết.

Lâm Hồng Tín đã sớm điều tra rất rõ, ông ta là người rõ hơn ai hết, Tôn Uyển Đình bị tóm cổ là bởi vì Lâm Nhất Thiên bị cắt đứt chân nên nảy sinh ác ý cầm dao đi đâm người ta. Tôn Uyển Đình rất coi trọng đứa con gái Lâm Nhất Thiên này, giống như tính mạng mình vậy. Diễn dafnlê quysdôn Nếu để cho Tôn Uyển Đình biết là ông ta đưa Lâm Nhất Thiên vào viện dưỡng bệnh thì nhất định sẽ liều mạng với ông.

"Vậy tôi đi trước." Lấy được lời bảo đảm của Lâm Hồng Tín, Tôn Uyển Đình xoay người rời đi.

"Chờ một chút." Giờ phút này đứng trước mặt hần Tôn Uyển Đình, quả thực thật là kỳ quái, hoàn toàn không phải người phụ nữ ông biết. Lâm Hồng Tín không chút nghi ngờ, gọi Tôn Uyển Đình lại, "Bây giờ bà đang ở đâu? Số điện thoại là gì? Làm sao để liên lạc với bà?"

Tôn Uyển Đình dừng bước, mặt không cảm giác nhìn chằm chằm Lâm Hồng Tín một hồi lâu rồi rút cục cũng mở miệng: "Hiện giờ tôi không có đồng nào, có thể ở đâu? Dưới gầm cầu? Bên lề đường? Có nơi nào mà không thể ngủ được một giấc? Về phần số điện thoại, thật xin lỗi, tôi không có. Nhưng ông yên tâm, tôi sẽ không biệt vô tăm tích nữa. Chờ đến lúc ông có tin tức của Nhất Thiên thì tôi sẽ lại tới tìm ông."

"Bà..." Lâm Hồng Tín chưa bao giờ nghĩ tới Tôn Uyển Đình sẽ thâm đến mức độ này. Dù ban đầu vội vàng xuất ngoại thì cũng chưa từng nghĩ rằng sẽ không để ý tới sống chết của Tôn Uyển Đình và Lâm Nhất Thiên. Ông nhớ Tôn Uyển Đình có tiền để dành, hơn nữa còn không ít, hoàn toàn có thể nuôi sống bản thân bà ta và Lâm Nhất Thiên.

Lâm Hồng Tín nhớ Tôn Uyển Đình có tiền nhưng lại quên mất mình đã cầm hết tiền của Tôn Uyển Đình đi đầu tư rồi, hơn nữa còn thất bại đến thảm hại, một lần gần như phá sản.

Nếu không phải như thế thì sao Tôn Uyển Đình và Lâm Nhất Thiên lại tức giận ra tay với Triệu Linh Lộ? Rồi sao có thể dẫn tới những tranh chấp sau này? Lúc ấy Tôn Uyển Đình và Lâm Nhất Thiên đã bị ép vào đường cùng rồi hướng chỉ là hiện nay Tôn Uyển Đình vừa mới ra tù?

"Tôi rất khỏe." Ngắt ngang lời Lâm Hồng Tín, Tôn Uyển Đình dừng dung đáp một tiếng, "Ông chỉ cần giúp tôi tìm con gái thì tôi liền sẽ không tiếp tục làm phiền ông nữa."

Nghe thấy những lời này của Tôn Uyển Đình, Lâm Hồng Tín giật mình một chút, cả người lạnh lẽo. Tìm được Lâm Nhất Thiên! Có thật là sau khi tìm được Lâm Nhất Thiên thì Tôn Uyển Đình sẽ buông tha cho ông không? Lần này thật đúng là gặp phải một phiền phức lớn rồi.

Lâm Hồng Tín không nói gì nữa, Tôn Uyển Đình cứ vậy rời đi.

Nhìn bóng lưng Tôn Uyển Đình biến mất ở ngoài cửa, Lâm Hồng Tín chưa kịp thở phào để bớt đau đầu thì vào lúc đó điện thoại lại vang lên.

Liếc mắt thấy một dãy số quen, khuôn mặt của Lâm Hồng Tín lập tức trở nên nghiêm túc, nhanh chóng ấn nút trả lời. Ông ta im lặng một phút rồi lên tiếng: "Cậu nói cái gì? Không thấy Nhất Thiên?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 119

Edit: susubblue

Dù thế nào thì Lâm Hồng Tín cũng không ngờ Lâm Nhất Thiên vốn nên ngoan ngoãn ở viện dưỡng bệnh lại biến mất không thấy đâu nữa. Ông cho viện dưỡng bệnh nhiều tiền như vậy, đừng một cái Lâm Nhất Thiên lại biến mất? Lâm Hồng Tín lên con giận dữ, không thể không mau chóng thu dọn cục diện rối rắm.

Nhưng nghĩ lại Lâm Hồng Tín đột nhiên yên tĩnh lại. Nếu như Lâm Nhất Thiên thật sự biến mất không thấy đâu nữa thì ông chỉ cần giải thích qua loa cho có lệ với Tôn Uyển Đình?

Nếu như không ai tìm được Lâm Nhất Thiên, đối với ông mà nói thì đây chính là kết quả tốt nhất. Cho nên mặc dù Lâm Nhất Thiên biến mất khiến Lâm Hồng Tín rất nổi nóng. Cuối cùng ông ta vẫn không phảì người đi tìm Lâm Nhất Thiên, đã đến đây rồi thì thôi đi. Nếu như có thể thì ông ta hy vọng Lâm Nhất Thiên hoàn toàn biến mất, tốt nhất là không nên xuất hiện trước mặt ông ta nữa.

Lúc Tôn Uyển Đình thấy Lâm Nhất Thiên thì tâm trạng rất phức tạp. Bà ta từng oán trách Lâm Nhất Thiên chưa từng đi thăm tù, thậm chí căm ghét Lâm Nhất Thiên vô tình. Nhưng mà vừa nghĩ tới Lâm Nhất Thiên không có cách nào đi lại được, sinh hoạt khó khăn, Tôn Uyển Đình không nhẫn tâm bỏ mặc.

Tôn Uyển Đình cũng nghĩ tới việc từ nay sẽ coi Lâm Nhất Thiên không tồn tại, không bao giờ hỏi đến sống chết của đứa con gái này nữa. Chẳng qua là mỗi khi tỉnh mộng giữa nửa đêm thì bà đều bị dọa sợ đến mức ngủ không yên giấc.

Cứ như vậy mặc cho Lâm Nhất Thiên biến mất trong trí nhớ của mình, không quan tâm nữa? Đấu tranh một hồi lâu Tôn Uyển Đình vẫn quyết định dù thế nào thì cũng đều phải thấy được Lâm Nhất Thiên rồi mới nói.

Nhưng mà cuối cùng vẫn làm Tôn Uyển Đình mềm lòng. Bà ta không thể trơ mắt nhìn con gái mình nổi điên còn mình lại sống bình yên nhàn nhã, bà không phải Lâm Hồng Tín, bà muốn trả thù! Nhất định phải hung hăng trả thù!

"Tiểu Du, cảm ơn cô." Đây là cuộc gọi đầu tiên mà Tôn Uyển Đình gọi cho Lâm Du, lời nói cũng phát ra từ nội tâm.

"Ừ." Tôn Uyển Đình nói cảm ơn, Lâm Du cũng nhận. Lâm Nhất Thiên ra nông nỗi này, Lâm Du tự nhận mình không hề thêm dầu vào lửa. Cho dù Tôn Uyển Đình muốn hận, cũng không thể hận cô được. Ngược lại chính bởi vì có cô giúp đỡ mà Tôn Uyển Đình mới có thể thuận lợi gặp được Lâm Nhất Thiên. Lâm Du tin tưởng, với chỉ số thông minh của Tôn Uyển Đình thì sẽ không đến nỗi ngay cả kẻ địch là ai cũng không phân rõ.

Tôn Uyển Đình nắm tài liệu cận kề mà Lâm Du cố ý cho người đưa tới, sau khi biết vì sao Lâm Nhất Thiên bị Lâm Hồng Tín đưa đến viện dưỡng bệnh thì Tôn Uyển Đình hận không thể chém Lâm Hồng Tín thành tám mảnh. Cùng lúc đó, Chu Tuyền và Chu Đáo cũng bị bà ta liệt vào danh sách thù hận.

Tôn Uyển Đình có cách để đối phó với Lâm Hồng Tín. Mà Chu Tuyền và Chu Đáo, Tôn Uyển Đình càng sẽ không bỏ qua. Dù sao Chu Tuyền đang bị bắt, không phải Chu Đáo đang tiêu dao sung sướng sao?

Tôn Uyển Đình liếc nhìn qua tập tài liệu trong tay mình, nhìn chăm chăm vào một cái tên trong đó rồi nhanh chóng có một chủ ý.

Không phải là Chu Đáo không điều tra tung tích mẹ Chu Tuyền. Thật ra thì trong lòng của ông ta có chuyện. Mẹ Chu Tuyền cũng không phải là một người phụ nữ thông minh, có thể ở bên cạnh ông ta nhiều năm như vậy mà không bị ném bỏ, ngoại trừ cái bụng không chịu thua kém ra, sinh được con trai như Chu Tuyền thì còn bởi vì bà biết cẩn thận.

Với tính tình của mẹ Chu Tuyền thì bà ta sẽ không tùy ý bỏ chạy đến một nơi xa lạ. Vì vậy cho nên, quê quán bà ta sinh ra và lớn lên mới là chỗ tốt nhất. Đối với lần này, Chu Đáo biết rõ cũng nghĩ tới lúc nào đó sẽ tìm người trở về. Nhưng mà những chuyện xảy ra trước mắt khiến ông ta không còn lòng dạ nào đi hỏi đến một người phụ nữ không còn gì như bà ta nữa.

Chu Đáo không thêm đề ý đến mẹ Chu Tuyền nhưng Tôn Uyển Đình lại rất coi trọng sự tồn tại của người đàn bà này. Cũng có lẽ Chu Đáo có thể ngồi nhìn Chu Tuyền bị bắt nhưng mẹ Chu Tuyền thì sao đây? Cùng là mẹ người ta, Tôn Uyển Đình hoàn toàn có thể hiểu được khi mẹ Chu Tuyền biết cậu ta đang rơi vào tình cảnh này thì sẽ làm ra chuyện gì đó.

Cho nên sau khi nhanh chóng tìm được mẹ Chu Tuyền thì Tôn Uyển Đình không vòng vo mà nói thẳng tin tức của Chu Tuyền cho bà ta nghe.

Không ngoài dự liệu, mẹ Chu Tuyền lập tức mua vé nhanh chóng chạy về thành phố D.

Phải cứu Chu Tuyền, ý nghĩ đầu tiên của mẹ Chu Tuyền chính là tìm Chu Đáo giúp đỡ. Nhưng trên thực tế nếu như Chu Đáo chịu ra tay thì sao Chu Tuyền lại bị nhốt lâu như vậy?

Tóm lại mẹ Chu Tuyền không phải là người phụ nữ quá ngu xuẩn. Lúc ở sân bay bị Tôn Uyển Đình chặn lại đã âm thầm thương lượng, diendafnleequysdoon mẹ Chu Tuyền gật đầu một cái, đồng ý phối hợp với kế hoạch của Tôn Uyển Đình.

Đều nói tình mẫu tử rất mạnh, Chu Đáo rất bất ngờ khi phát hiện ra mẹ Chu Tuyền lại tự mình trở lại. Mặt lộ vẻ chăm chọc nhìn người phụ nữ trước mắt này, Chu Đáo bĩu môi một cái: "Tôi còn tưởng rằng bà mang theo tiền của tôi đi tái giá với đàn ông khác rồi."

Mẹ Chu Tuyền lắc đầu một cái, nước mắt lập tức tràn ra: "Chu Tuyền bị bắt phải không? Tại sao ông không cứu nó? Tại sao? Chẳng lẽ nó không phải con của ông sao? Không phải ông thương nó nhất sao?"

"Tại sao tôi phải cứu nó? Là chính nó không chịu lập kế hoạch tốt mà đã tự tiện hành động, nó cứ nhất định muốn đâm đầu vào chỗ chết thì sao tôi phải ngăn? Ở trong lòng bà tôi biến thành người đi theo sau lưng hốt phân cho Chu Tuyền từ khi nào vậy?" Giọng của Chu Đáo rất lạnh, đầy vẻ cao ngạo không ai bì nổi.

Thật ra thì nếu như có thể, Chu Đáo cũng không muốn bỏ mặc Chu Tuyền bị nhốt. Dù hiện nay Chu Tuyền không còn nhiều công dụng với ông ta nữa, nhưng dù sao cũng là con của ông ta. Chỉ cần có thể thì ông ta nguyện ý để cho Chu Tuyền một con đường sống.

Chỉ tiếc, Chu Tuyền làm cho ông ta quá thất vọng. Vốn nên là một con cò tốt thắng lợi nhưng lại thua đến không lý giải được, thật sự khiến cho Chu Đáo không thể nhỏ nước bọt.

Điều quan trọng hơn mà Chu Đáo không muốn đối mặt, cũng không muốn thừa nhận chính là hiện giờ ông ta không có năng lực để cứu Chu Tuyền ra.

Chu Đáo rất tự phụ, cũng rất cao ngạo. Ông ta không muốn thừa nhận thất bại của mình, lại càng không muốn đối mặt với sự chán nản của mình. Cho nên ông ta lựa chọn lừa mình dối người, đổ hết tất cả sai lầm và những thất bại lên người Chu Tuyền.

Nếu như Chu Đáo đối lời giải thích, dù chỉ là giọng hòa hoãn hơn một chút thì tim mẹ Chu Tuyền cũng sẽ không rét lạnh như vậy. Chính tai nghe được Chu Đáo trả lời tuyệt tình như vậy, mẹ Chu Tuyền hít sâu một hơi, hai tay vô thức nắm chặt thành quả đấm. Thì ra bà ta giao tranh lâu như vậy, bỏ qua tất cả tổn thương tạm thời nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, nhưng lại đối lấy việc con trai bị bắt đi như vậy sao?

Đây chính là báo ứng? Là báo ứng vì bà hại chết mẹ Chu Lăng sao? Nhưng tại sao lại không báo ứng lên người bà mà lại đổ lên người con trai bà? Cho dù là đổ lên đầu Chu Đáo thì bà cũng sẽ không khổ sở như vậy, sẽ không cảm thấy trời đất tăm tối, bị thương...

Chu Lăng chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày mẹ Chu Tuyền tìm đến trước mặt anh. Đối với anh mà nói anh hận không thể trừ khử người phụ nữ này. Nếu không phải vì bà ta thì mẹ anh sẽ không rời khỏi thế giới này sớm như vậy. Nếu như không phải vì người phụ nữ này thì có lẽ cuộc sống của anh cũng sẽ không thay đổi đến mức buồn cười như vậy rồi.

"Không sao chứ?" Lúc mở cửa thấy mẹ Chu Tuyền thì Diệp Di Nhiên hơi kinh ngạc. Cô không biết mẹ Chu Tuyền, cũng không suy nghĩ quá nhiều. Chờ đến khi mẹ Chu Tuyền tự giới thiệu thì thiếu chút nữa Diệp Di Nhiên đã sập cửa đuổi người rồi.

Ai chứ? Mẹ Chu Tuyền ư? Vì sao bà ta lại tới tìm cô và Chu Lăng? Dĩ nhiên Diệp Di Nhiên sẽ không ngu ngốc cho là mẹ Chu Tuyền tới tìm mình. Như vậy cũng chỉ còn lại một khả năng, đó là tới tìm Chu Lăng cầu xin tha thứ? Hy vọng Chu Lăng ra mặt, cứu Chu Tuyền ra khỏi tù?

Nằm mơ! Suy nghĩ ngu ngốc! Nếu không phải Chu Lăng phát giác có cái gì không đúng đi tới, sau đó không thể tránh mặt thì Diệp Di Nhiên nhất định sẽ trực tiếp làm chủ, không muốn để người phụ nữ này đứng trước cửa.

Đứng ở trước mặt Chu Lăng, mẹ Chu Tuyền tự hạ mình xuống một bậc, ngồi cũng không dám ngồi chứ đừng nói là phải được đối xử như khách.

Khó mà mở miệng nói ra mục đích bà ta đến tìm Chu Lăng, nhắc tới Chu Tuyền, nói đến Chu Đáo... Sắc mặt mẹ Chu Tuyền càng ngày càng đỏ, chỉ cảm thấy xấu hổ không chịu nổi, trên mặt cực kỳ nóng. Bà ta biết mình không có tư cách đứng ở đây nói những chuyện này, nhưng trừ Chu Lăng ra thì bà ta còn có thể cầu xin ai? Bà ta cũng đã cùng đường rồi.

Mặt lạnh nghe xong mục đích của mẹ Chu Tuyền, Chu Lăng không hề mở miệng, cũng không có tiếp lời. Anh không cho là mình có nghĩa vụ trợ giúp người đàn bà trước mắt này, không giết bà ta đã là sự nhân nại lớn nhất của anh rồi.

Kèm theo một tiếng 'Tí tách', cuối cùng mẹ Chu Tuyền vẫn rơi lệ đầy mặt, khụy xuống trước mặt Chu Lăng. Thành thật nói ra chân tướng năm đó, bà ta khóc lóc sám hối với Chu Lăng, dùng sức đập đầu cầu xin Chu Lăng tha thứ. Bà ta nói mình biết lỗi rồi, cũng nguyện ý gánh vác tất cả tội lỗi, nguyện ý lấy mạng đổi mạng, chỉ cầu Chu Lăng tha cho Chu Tuyền một con đường sống...

"Năm đó mấy người liên thủ bức tử mẹ tôi có từng nghĩ sẽ tha cho bà ấy một lần không? Huống chi có phải bà nhờ lộn người rồi không? Chu Tuyền bị bắt là bởi vì cậu ta đắc tội với Hứa thị chứ không phải tôi. Bà tới tìm tôi có ích lợi gì?" Rót cuộc Chu Lăng cũng mở miệng, lời nói cực kỳ lạnh giá, không có chút nhiệt độ.

"Tôi biết... Tôi biết Đại thiếu gia với Hứa đại thiếu là bạn tốt. Tôi... Tôi chỉ là muốn..." Mẹ Chu Tuyền vừa nói vừa không nhìn được chuyển tầm mắt về phía Diệp Di Nhiên. Bà ta biết rõ Diệp Di Nhiên là em họ của Hứa Mạch, diendandeequyiddon nếu như Diệp Di Nhiên đồng ý giúp đỡ xin tha thứ thì không chừng Hứa Mạch sẽ rút đơn kiện, Chu Tuyền cũng sẽ an toàn.

"Bà không cần nhìn tôi." Buồn cười nhìn ánh mắt khẩn cầu của mẹ Chu Tuyền, Diệp Di Nhiên nhún vai, giả vờ vô tội buông tay một cái, "Con của bà hại anh họ tôi, chẳng lẽ bà cho là tôi sẽ đứng về phía con bà sao? Đầu óc tôi không có bị hư."

"Diệp tiểu thư, cô..." Mẹ Chu Tuyền vốn không muốn nói, nhưng tận mắt thấy Diệp Di Nhiên, bà ta do dự mãi vẫn khề cần rặng, nói ra lời đã giấu ở tận đáy lòng, "Cô có biết cô chính là mối tình đầu của Chu Tuyền nhà tôi hay không? Nó thầm thích cô suốt năm năm, trong lòng đều là cô, nhưng xưa nay

không dám đi quấy rầy cuộc sống của cô. Nó cảm thấy thân phận của nó không xứng với cô, nó... Nó thật sự rất yêu rất yêu cô. Tôi van xin cô, coi như không phải vì tình cảm bạn học chung trường thì hãy nhìn vào mối thâm tình đó, cô hãy..."

Mẹ Chu Tuyền không nên nói ra chuyện này. Dù là thật hay giả thì cũng không nên nói ra. Vì chuyện này bại lộ chẳng những không khiến Diệp Di Nhiên có lòng trắc ẩn mà ngược lại còn làm cô không ưa.

Bỗng nhiên Diệp Di Nhiên đứng lên, sắc mặt trở nên âm trầm: "Tôi không cần biết bà nói vậy vì mục đích gì. Nhưng nếu bà dám can đảm định phá hư tình cảm của tôi và Chu Lăng thì tôi sẽ là người đầu tiên đưa con của bà đến một nơi mà bà không thể gặp mặt được. Không tin bà có thể thử xem!"

Mẹ Chu Tuyền sững sốt, lời còn chưa kịp nói ra cứ như vậy bị nghẹn ở cổ họng rồi nuốt trở vào. Bà chưa từng nghĩ Diệp Di Nhiên sẽ có phản ứng lớn như vậy, bà cho là ít nhất có thể lấy được chút đồng tình từ Diệp Di Nhiên. Nếu không bà sẽ không nói ra chuyện này, dù sao đối với Chu Tuyền thì chuyện này cũng không đáng giá để kiêu ngạo...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120

Edit: susublu

Diệp Di Nhiên không tin lời mẹ Chu Tuyền nói, Chu Lăng cũng không truy cứu chuyện này. Nhưng khi nhận được cuộc điện thoại than phiền của Diệp Di Nhiên thì Lâm Du yên lặng trong chốc lát, giọng có chút lạnh: "Bà ta nói là sự thật."

"Hả? Cái gì thật?" Diệp Di Nhiên đang chuyên tâm kể lể bất mãn, không ngờ Lâm Du lại đột nhiên nói một câu như vậy nên nhất thời ngây ngẩn cả người.

"Chuyện Chu Tuyền thăm mền em." Lâm Du đã từng không muốn nhắc tới chuyện này. Mà rốt cuộc tới hôm nay lại có người nói ra, mà cô cũng không cảm thấy không thể chấp nhận, "Chu Tuyền quả thật từng thích em, hơn nữa lâu đến năm năm."

"Chị... Chị họ, làm sao chị biết?" Thật là khó tin. Dù Diệp Di Nhiên biết Lâm Du và Chu Tuyền từng có hôn ước, nhưng cũng không có cách nào tưởng tượng ra Lâm Du lại biết những chuyện thầm kín của Chu Tuyền như thế. Dù sao với thân phận của Lâm Du lúc đó thì không phải nên ghét cay ghét đắng chuyện này sao?

"Tại sao không thể biết?" So với việc Diệp Di Nhiên kinh ngạc thì phản ứng của Lâm Du rất bình tĩnh, "Giữa chị và Chu Tuyền không phải như em nghĩ. Mặc dù hai nhà quả thật có hôn ước nhưng trên thực tế tình cảm giữa chị và Chu Tuyền không tốt như người ngoài tưởng tượng. Anh ta thích ai, không liên quan gì tới chị."

Lâm Du không hề nói là đoạn thời gian đó cô gần như mơ thấy ác mộng vậy, cô đã từng rất có sức sống, cũng ghen tị với Diệp Di Nhiên. Nhưng như vậy thì thế nào? Lúc cô biết Diệp Di Nhiên thì cô đã gả cho Chu Tuyền. Cô chỉ vô tình phát hiện tên Diệp Di Nhiên từ trong cuốn sổ của Chu Tuyền, lúc này mới biết Chu Tuyền giấu mối tình đầu của mình cực tốt.

Thời điểm đó Diệp Di Nhiên cũng không ở trong nước, Lâm Du cũng không thể gặp Diệp Di Nhiên chứ đừng nói là quen biết Diệp Di Nhiên. Mà sau đó chính cô cũng nhanh chóng bị đưa vào bệnh viện tâm thần, thậm chí đến cuối cùng còn sống lại lần nữa... Thiếu chút nữa Lâm Du đã quên mất thì ra từng có một Diệp Di Nhiên.

Kiếp này sau khi Lâm Du gả cho Hứa Mạch mới quen Diệp Di Nhiên. Đối với tâm trạng của Chu Tuyền, dienvdafnleequysdoon Lâm Du cũng không hỏi tới. Vì vậy cho nên cô không thể nào chủ động nói cho Diệp Di Nhiên biết chuyện này. Tận mắt nhìn thấy Diệp Di Nhiên và Chu Lăng sống tốt, thật ra thì Lâm Du cảm thấy cực kỳ hả giận.

Không có gì mãi mãi là tốt nhất. Lâm Du hoàn toàn có thể xác định Chu Tuyền vì chuyện Diệp Di Nhiên lập gia đình mà từng đau khổ. Càng không cần phải nói người Diệp Di Nhiên gả cho lại là Chu Lăng, người mà Chu Tuyền căm ghét nhất.

"Thì ra là như vậy." Diệp Di Nhiên tin tưởng Lâm Du sẽ không hại mình. Hơn nữa chuyện Chu Tuyền thăm mền cô cũng quả thật không phải chuyện tốt gì, ngược lại cô không hề muốn nghe nhắc đến, cũng không muốn biết.

"Chuyện này em nghe xong thì hãy quên đi, không cần thiết để ở trong lòng." Nghe ra ý xem thường trong giọng nói của Diệp Di Nhiên, Lâm Du cười một tiếng. Chu Tuyền quả nhiên không phải phải là một kỷ niệm tốt đẹp đáng giá gì, không bị phi nhò khinh bỉ đã là rất khó rồi.

"Đó là đương nhiên. Toàn bộ trái tim của em đều đặt trên người Chu Lăng nhà em, tuyệt đối không liếc mắt đến tên đàn ông khác." Diệp Di Nhiên quyết miệng, làm nũng với Lâm Du ở đầu dây bên kia.

"Ừ, tính giác ngộ rất cao." Tâm trạng của Lâm Du tốt hơn rồi.

"Đứng rồi, chị họ, vừa rồi em còn chưa nói xong đâu! Chị tiếp tục nghe em nói nha....!" Được Lâm Du khẳng định và tán dương, lúc này Diệp Di Nhiên nhảy bật tại chỗ hai cái, ngay sau đó hào hứng nói đến chuyện tiếp theo.

Thật ra thì chuyện sau đó quả thực rất đơn giản. Mẹ Chu Tuyền coi chuyện Chu Tuyền thăm mếu Diệp Di Nhiên thành quả cầu xin tha thứ, nhưng lại quên mất hiện nay Diệp Di Nhiên là vợ hợp pháp của Chu Lăng. Tình cảnh như vậy làm sao Chu Lăng có thể cho bà ta sắc mặt tốt được? Không thể nghi ngờ là anh sẽ càng chán ghét Chu Tuyền hơn mới đúng.

Mẹ Chu Tuyền cũng phát giác bầu không khí có gì đó không đúng, sau đó mới bừng tỉnh nhớ tới bà không nên lăm mồm nói chuyện này. Nôm nóp lo sợ nói xin lỗi với Chu Lăng và Diệp Di Nhiên, không đợi bà ta phí thêm nước miếng liền bị mời đi ra ngoài.

Nghe xong chuyện này Lâm Du không tỏ thái độ gì cả mà chỉ dặn dò Diệp Di Nhiên đừng quá để ý đến Chu Tuyền rồi sau đó cúp điện thoại.

Di nhiên Hứa Mạch biết được chuyện này từ miệng Lâm Du. Nghe thấy chuyện Chu Tuyền thăm mếu Diệp Di Nhiên bị vạch trần, hơn nữa còn ngay trước mặt Chu Lăng thì anh không nhịn được nhủ mảy một cái.

"Nếu không anh gọi điện thoại cho Chu Lăng, thăm dò tình hình một chút?" Theo Lâm Du, chuyện này có thể lớn có thể nhỏ. Có lẽ không có chút chấn động nào, cứ như vậy mà trôi qua. Nhưng cũng có lẽ sẽ dẫn tới tranh chấp, ầm ỉu tai họa ngầm.

Hứa Mạch lắc đầu một cái, bác bỏ đề nghị của Lâm Du. Đầu là đàn ông, Hứa Mạch hoàn toàn có thể tưởng tượng được tâm trạng lúc này của Chu Lăng. Nếu gọi điện thoại qua dò ý thì không bằng để cho Chu Lăng tự mình tiêu hóa chuyện này. Cho dù thật sự muốn chắc chắn về quan điểm của Chu Lăng nhưng cũng phải để Chu Lăng tự chủ động nói mới được.

"Chắc chắn sẽ không xảy ra bất trắc chứ?" Mặc dù Lâm Du không nghe ra giọng nói của Diệp Di Nhiên có gì bất thường trong điện thoại nhưng ngay trước mặt Hứa Mạch cô vẫn có chút lo âu.

"Anh tin tưởng Chu Lăng. Cậu ta biết nên điều chỉnh tâm trạng như thế nào cho tốt, sẽ không làm cho chúng ta thất vọng." Sau khi nghĩ ngợi một chút thì Hứa Mạch nói.

Nếu Hứa Mạch đã nói như vậy rồi thì Lâm Du cũng gật đầu một cái, không nói nữa.

Quả thật tâm trạng của Chu Lăng có chút phức tạp như vậy, nhưng cũng chỉ trong chốc lát rồi nhanh chóng được anh điều chỉnh không còn chút cảm giác tiêu cực nào. Giống như Hứa Mạch đoán, anh không có yếu ớt như vậy.

Chu Tuyền từng thích bà xã của anh, mặc dù nghĩ tới đây Chu Lăng sẽ có chút không thoải mái. Nhưng xét đến cùng thì điều này chứng minh bà xã anh có sức quyến rũ, chứng minh ánh mắt của anh không phải sao? Mà cuối cùng thắng lợi cũng thuộc về anh, Diệp Di Nhiên đã gả cho anh. Chỉ bằng vào điều này cũng đủ để anh tự hào rồi không phải sao?

"Bà không nên đi tìm Chu Lăng." Tôn Uyển Đình không ngờ rằng mẹ Chu Tuyền lại ngu xuẩn như thế. Bà ta dự tính để cho người phụ nữ này ngăn cản bước chân Chu Đáo, nhưng trên thực tế sợ là sẽ làm hỏng việc rồi.

"Tôi bị buộc bắt đắc dĩ mới..." Đối mặt với lời chất vấn của Tôn Uyển Đình, mẹ Chu Tuyền rất đuối lý. Bà biết rõ mình không nên tự tiện hành động, nhưng bà rất lo lắng cho nên mới nhất thời xúc động.

"Tôi đã nói rồi, chỉ cần bà phối hợp với tôi thì Chu Tuyền sẽ bình an vô sự. Nhưng bà khiến tôi thất vọng rồi." Nếu phải xung đột thì không phải Tôn Uyển Đình là một tài năng xuất chúng sao? Nhưng mà thời gian trôi qua lâu như vậy rồi, bà ta đã sớm học được cách ăn nhai. Ít nhất còn chưa đến bước đó thì bà ta sẽ chỉ lẳng lặng đứng ở một bên.

"Thật xin lỗi." Ngoại trừ nói xin lỗi, mẹ Chu Tuyền không tìm được lời gì để nói.

"Tôi cho bà một cơ hội cuối cùng, nói Chu Đáo ra mặt cứu người. Nếu như ông ta không đồng ý thì bà hãy tiết lộ với bên ngoài hành động của Chu Tuyền là do Chu Đáo bày mưu đặt kế. Cứ như vậy, không chỉ là Chu Đáo mà toàn bộ Chu thị cũng sẽ rơi vào thế bị động. Đến khi đó dù Chu Lăng không muốn ra tay thì cũng nhất định sẽ kéo Chu Tuyền lên." Tôn Uyển Đình xụ mặt, nói có lý chẳng sợ.

Mẹ Chu Tuyền không hiểu được những thứ đó, chắc hẳn sẽ tin lời Tôn Uyển Đình nói. Nghe Tôn Uyển Đình sắp đặt kế hoạch vì mình, cứu Chu Tuyền lại đơn giản như vậy, bức bách Chu Lăng ra cũng hợp tình hợp lý. Vì vậy nên mẹ Chu Tuyền tin tưởng mà cố gắng đi làm theo.

"Ban đầu phát hiện bà trộm tiền chạy trốn thì tôi nên giết bà!" Một cái tát đánh xuống mặt mẹ Chu Tuyền, Chu Đáo đập tờ báo trong tay về phía bà. Dựa vào loại chuyện này mà muốn cứu Chu Tuyền sao? Nói vớ vẩn!

"Tôi cũng chỉ là muốn cứu con của tôi! Ai kêu ông không cứu con tôi? Tôi cũng bị ông ép thôi." Mẹ Chu Tuyền thật sự không đếm xỉa đến. Hoàn toàn không thêm để ý mình bị Chu Đáo phát hiện chân tướng, bùm mặt hết lên.

"Bà cho rằng làm như vậy thì có thể cứu Chu Tuyền sao? Bà chỉ đang đùa với lửa thôi, muốn kéo sụp Chu thị ư!" Chu Đáo thật sự bị tức điên. Sao lúc trước ông ta lại cảm thấy người phụ nữ này cẩn thận chứ? Mắt ông bị mù mất rồi.

"Vậy thì thế nào? Chu thị có liên quan gì đến tôi? Chu thị kiếm tiền có chia cho tôi không? Có phần của tôi và con tôi sao? Lúc trước cái gì tôi cũng nghe theo ông là vì nghĩ làm như vậy ông sẽ đối xử thật tốt với mẹ con chúng tôi. Nhưng kết quả cuối cùng thì sao? Tôi bồi thường chính con trai ruột của mình, con của tôi còn đang bị giam ở trong tù..." Mẹ Chu Tuyền càng nói càng tức, không thêm quan tâm vạch mặt của Chu Đáo.

"Vậy bà có biết bà làm như vậy vốn không thể cứu được Chu Tuyền hay không? Bà cho rằng người khác cũng là người ngu, đều là con cò trong tay bà sao? Bà không có chứng cứ chứng minh những gì bà nói là sự thật, bà chỉ đang tung tin vịt, vu khống hãm hại! Bất kể là tôi hay là Chu Lăng cũng hoàn toàn có thể đưa bà đi làm bạn với Chu Tuyền." Chu Đáo tức giận cắn răng nghiêng lợi, diễn dafnlê quysdôn vừa nói vậy thì ánh mắt liền thay đổi, "Sẽ không phải là bà muốn cố ý vào đó ở thử một lần đó chứ, muốn mượn tay chúng tôi để đưa bà vào gặp Chu Tuyền sao? Nếu bà thật sự nghĩ như vậy thì không cần bà làm những thứ này khiến mọi chuyện rối lên, tôi có thể giúp bà ngay bây giờ."

Đĩ nhiên mẹ Chu Tuyền không biết. Nhưng sự nghiêm túc trong giọng nói đe dọa của Chu Đáo đã hoàn toàn hù dọa bà. Bà ta rút cổ theo bản năng, lui về phía sau hai bước, suy tính xem có nên xoay người chạy trốn hay không.

"Nói đi, là ai dạy bà làm điều này?" Với lá gan của người phụ nữ này, nếu không có người xúi thì Chu Đáo không tin bà ta dám bắt chấp tất cả như vậy.

"Không có..." Mẹ Chu Tuyền không tính khai ra Tôn Uyển Đình vì nghĩ sau này còn phải dựa vào Tôn Uyển Đình giúp mình.

"Chẳng lẽ đến bây giờ bà cũng không phát hiện chính mình trúng kế ly gián rồi sao? Rốt cuộc là bà ngu xuẩn đến đâu mới mặc cho người ta bán mình đi còn cố hết sức giúp người khác đếm tiền vậy?" Chu Đáo đã không còn ôm hy vọng với người phụ nữ này rồi, một tay nắm lấy cánh tay của bà ta, ánh mắt tàn bạo, vẻ mặt dữ tợn.

Tôn Uyển Đình bị khai ra đồng thời cổ phiếu của Chu thị thật sự bị dao động. Mà Chu Lăng cũng nhanh chóng phát hiện có người âm thầm thu mua cổ phần Chu thị.

"Là Lý thị." Hứa Mạch nhận được điện thoại thì giúp điều tra một tay, lấy được kết quả trong dự liệu.

"A! Trên đời này quả nhiên không bao giờ thiếu những kẻ chấy nhà hời của." Chu Lăng cười lạnh một tiếng, nhưng cũng không luống cuống tay chân. Mọi chuyện vốn nằm trong kế hoạch của bọn họ, nhưng mà chỉ không ngờ Lý thị lại ngáng chân như vậy thôi.

"Còn hơn một mực rơi vào thế bị động, không biết bọn họ sẽ hạ thủ lúc nào, cục diện như bây giờ không phải càng có lợi sao?" Hứa Mạch nghiêng ngẫm nhếch miệng, nói một câu đầy hàm ý.

"Vậy thì chơi đùa với bọn họ một chút đi!" Trong mắt Chu Lăng có chút lạnh lẽo, trên mặt âm u đầy phong ba bão táp.

Lâm Hồng Tín cũng nhân cơ hội thu mua cổ phần Chu thị, hơn nữa còn chi một số tiền khổng lồ để thu mua. Ông ta chờ đợi ngày đám đám người Chu thị chính mắt nhìn thấy ông ta xuất hiện trên đại hội cổ đông, đến lúc đó nhất định rất thú vị. Ông muốn hung hãn chà đạp những người đó, sẽ đoạt lại tất cả những hào quang đã mất.

Cùng lúc đó, Tôn Uyển Đình không hề từ bỏ dây dưa với Lâm Hồng Tín. Liên tục đến văn phòng tìm Lâm Hồng Tín, buộc Lâm Hồng Tín nói ra tung tích Lâm Nhất Thiên, quấy đến mức Lâm Hồng Tín không còn lòng dạ nào để làm việc, thấy bà ta thì liền tránh.

Mà trốn được một chút thì lại cho Tôn Uyển Đình cơ hội hạ thủ. Quang minh chính đại một mình đứng trong văn phòng của ông ta, Tôn Uyển Đình không có bất kỳ áp lực nào nhập dây mật mã đã vài chục năm không đổi của Lâm Hồng Tín, mở được khóa kết sắt dễ như trở bàn tay.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Người Thực Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.